

Giới thiệu Hỉ Tương Phùng

Thể loại: Cổ đại

Chuyển ngữ: Quỳnh Mạc

Biên tập: Quỳnh Mạc

Tục ngữ có câu không phải oan gia không gặp lại. Liệu rằng là vui mừng hay đối chọi gay gắt đến sống chết?

Bị buộc gả vào nhà giàu có, ngỡ rằng phu quân là cừu hóa ra là sói đội lốt cừu.

Đã cùng thuyền với hán thi nàng đành giúp hán đối phó với mấy vị thúc bá, trên đánh di nương, dưới đá tiểu thiếp để ngồi vững vị trí thế tử.

Mời các bạn đón đọc Hỉ Tương Phùng để thấy một tiểu y nữ thông minh tài giỏi giúp cho đỡ phu quân công đất đoạt thành.

Bạn đang đọc truyện *Hỉ Tương Phùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Khuê phòng bí sự

Khi tháng tư đến, mùa xuân vẫn còn lưu luyến chưa muốn rời, vẫn còn thẹn thùng yêu thương, nhưng không sao ngăn được bước đi của mùa hạ đang tới.

Đầu hạ, ánh nắng trong trẻo, gió nhẹ tinh tế, trong hoa viên Hạ phủ, các loài hoa quý hiếm tranh nhau khoe sắc, muôn hoa đua nở, trong không khí tràn ngập hương thơm mê say ngọt ngào.

Lúc này, mọi người trong phủ đều đã nghỉ trưa, Hạ Lan Từ Kỳ đang ở trong hoa viên nhưng không hề có mục đích đi bộ, suy nghĩ xem làm thế nào để chạy trốn ra khỏi phủ.

Nàng sống đến nay đã mười sáu tuổi lần đầu tiên bước chân về nhà. Nàng nghĩ về đến nhà sẽ nhận được tình thân, có được sự ấm áp của gia đình, nhưng mà nàng sai lầm rồi! Hai năm trước phụ thân đón nàng về lại trong phủ, thực ra là vì để nàng thay đại tỷ nàng xuất giá, vì thế khát vọng tình thân ở trong tim nàng đã sớm lạnh lẽo mất rồi.

Cái nhà này đối với nàng mà nói hoàn toàn xa lạ. Nàng cúi đầu bần khoản suy nghĩ, đi mãi đi mãi, đến khi nàng phát hiện có gì đó không đúng, nàng đã đi vào một khu rừng bách tĩnh lặng.

Tán cây xanh tốt che đi ánh mặt trời chói chang, đi ở dưới đó, trong không khí vẫn vút mùi hương tự nhiên của gỗ bách, cho người ta cảm giác se lạnh, sáng khoái tinh thần. Nàng nhìn phải trái xung quanh, bốn phía tĩnh lặng không người, lại nhìn phía trước, thấy một con đường nhỏ quanh co mà âm u, trong lòng không khỏi dâng lên một tia tò mò. Rừng cây này, cuối là sẽ dẫn đến nơi nào đây?

Dù sao cũng đánh bậy đánh bạ mà đi được đến nơi này, nàng bây giờ cũng rảnh rồi không có việc gì làm, không bằng đi qua nhìn xem. Có ý nghĩ này, Hạ Lan Từ Kỳ nhắc chân đi thẳng về phía trước.

Khi nàng đi xuyên qua rừng bách, hiện ra trước mắt là một ngôi đền trang nghiêm. Hạ Lan Từ Kỳ đến gần, ngẩng đầu nhìn lên tẩm biễn, lúc này mới hiểu, chẳng trách được nơi này thanh tịnh, yên ắng như vậy, chung quanh lại trồng nhiều cổ bách. Thì ra đây là từ đường cung phụng tổ tiên.

Mẫu thân của nàng là chính thê của lão gia, mẫu thân đã qua đời, bài vị hần là được đặt ở bên trong này đi? Hạ Lan Từ Kỳ suy nghĩ vậy, liền nhắc chân muốn vào bên trong thắp cho mẫu thân nén hương.

Nhưng mà, khi nàng vừa đi lên bậc thang bằng cẩm thạch, một luồng gió nhẹ thổi tới, trong gió mơ hồ xen lẫn những thanh âm kì lạ.

Đúng ra từ đường hần là phải có người trông giữ. Nhưng là, bây giờ nhìn chung quanh lại giống như không hề có người. Thật kỳ quái! Nàng vừa rồi rõ ràng nghe thấy thanh âm gì đó!

Hạ Lan Từ Kỳ nghi hoặc dừng bước, đứng ở trên bậc thang, nghiêng tai lắng nghe.

Nghe ngóng một lúc, nàng cũng tin chắc rằng nàng không có nghe nhầm, đúng là có thanh âm kì quái từ xa truyền tới.

Nàng thu bước chân trên bậc thang, nhịn không được rón ra rón rén đi theo hướng có âm thanh truyền ra.

Xung quanh từ đường bố cục cảnh quan được bài trí rất tỉ mỉ. Bên cạnh phòng từ đường, trồng rất nhiều cây hoa được cắt tỉa thành hình, xen giữa những cây hoa còn có những bãi đá tạo thành núi giả với nhiều tạo hình khác nhau. Quan sát kĩ lại sẽ thấy cảnh vật rất độc đáo, hào phóng để nhìn.

Đến gần, Hạ Lan Từ Kỳ rốt cục cũng nghe rõ thanh âm kì lạ kia chính là tiếng rên rỉ của nữ tử động tình. Đồng thời, còn kèm theo tiếng ồ ồ thở dốc trầm thấp của nam tử.

Thanh âm này nồng đậm sắc dục, cực kỳ rung động lòng người! Dù là chưa từng trải qua, nhưng thân thể phản ứng theo bản năng, cũng khiến nàng thần kinh căng thẳng, mặt đỏ tai hồng, toàn thân khô nóng.

Là ai đang ở phía sau giả sơn? Hạ Lan Từ Kỳ mơ hồ đoán được đây hẳn là việc kê gian cầu đạo[1] rồi. Nàng muốn rời khỏi đây, nhưng sự hiếu kì trong nàng lại càng tăng lên mãnh liệt, khiến nàng phải cố kiềm chế nhịp tim đang đập loạn, nín thở, cả gan núp sau bụi cây thật cẩn thận, nhìn về phía sau giả sơn vốn vắng người.

[1]: Kê gian cầu đạo: Việc bắt gà trộm chó, ý chỉ hành động lén lút làm chuyện xấu.

Cỏ cây thấp thoáng dưới, quả nhiên sắc xuân đầy vườn.....

Một nam một nữ đang trên thảm cỏ phía sau giả sơn làm chuyện bất chính.

Hạ Lan Từ Kỳ lần đầu tiên trong đời nhìn thấy cảnh tượng kích động lòng người như vậy. Nàng kinh ngạc bất động tại chỗ, căng thẳng, xấu hổ đến không biết phải làm sao. Trái tim lập tức nhảy vọt lên, như muốn nhảy khỏi lồng ngực của nàng, làm nàng có chút thở không nổi.

Hai người kia là ai? Lá gan cũng thật là lớn! Hạ Lan Từ cố gắng đoán xem là hai người nào. Nàng nghiêng đầu nhìn kĩ, Hạ Lan Từ Kỳ vừa liếc mắt một cái liền thấy rõ dung mạo của nữ nhân kia, kinh hãi đến cảm suýt nữa rớt xuống!

Nàng nằm mơ cũng không nghĩ đến, thì ra nữ nhân cùng nam tử đó ở chỗ này hoan ái không ai khác chính là người nàng gặp hôm qua, đại tỷ của nàng – Hạ Lan Ngu Hoa.

Ông trời, sao lại là nàng? Nàng vẫn còn là khuê nữ chưa xuất môn mà? Làm sao có thể cùng nam tử khác ngay ban ngày ban mặt, lại còn ở trong nhà mình, làm ra việc bại hoại nề nếp gia phong như thế? Nàng không phải điên rồi sao?

Chuyện như vậy làm cho người ta khó có thể tưởng tượng nổi! Hạ Lan Từ Kỳ thật sự không thể lý giải được! Nàng một tay vén cành cây sang một bên, một tay ôm ngực, bất động tại chỗ, không biết nên làm như thế nào cho phải.

Nam tử kia, dáng người khoẻ mạnh, diện mạo anh tuấn. Xem cách ăn mặc, cảm y ngọc đới[2], không giống dân chúng bình thường. Bất quá ngẫm lại cũng phải, Hạ Lan Ngu Hoa là đại tiểu thư trong phủ, con mắt lúc nào cũng đặt trên cao rồi, làm sao có thể coi trọng dân chúng bình thường?

[2] Cảm y ngọc đới: áo gấm đai ngọc, ý chỉ ăn mặc sang trọng.

Nhưng mà, nam tử này rốt cuộc là ai? Tình lang của đại tỷ sao? Hạ Lan Từ Kỳ đối với chuyện của mấy người trong nhà cũng không hiểu rõ, trong bụng đầy hồ nghi. Mặc dù là hai người yêu nhau, cho dù bây giờ là lúc nghỉ trưa, xung quanh từ đường cũng tĩnh lặng không người, nhưng bọn họ ở trong này hèn hò, lá gan cũng không phải quá lớn rồi sao!

Kỳ thật nhìn thấy việc này, nàng cũng rất buồn bực. Dù sao đây không phải là cái chuyện tốt gì, nếu để bọn họ phát hiện, thì thật phiền toái. Cho nên, Hạ Lan Từ Kỳ tính trước khi bị bọn họ phát hiện, nhanh chóng rời đi.

Nhưng mà, nàng còn chưa có bước đi, chợt nghe nam tử kia than "Hừ" một tiếng, ngã xuống trên người cô gái.

Bọn họ ngừng lại, chung quanh lập tức trở nên đặc biệt im lặng.

Hạ Lan Từ Kỳ vốn là muốn đi, nhưng bây giờ cũng hết cách đi được rồi. Chỉ có thể ngồi xổm ở phía sau bụi cây, cẩn thận che đi bản thân.

Một lát sau, kích tình qua đi hai người ngồi dậy sửa sang lại quần áo, sóng vai ngồi dựa vào trên phiến đá cảnh ở đó.

Lúc này, mới nghe thấy nam tử kia lo lắng nói: "Ngu Hoa, lần sau nàng đừng có nghĩ ra cái chủ ý điên loạn này nữa, chỗ này của nàng là bên ngoài trời! Vạn nhất bị phát hiện, nàng làm sao còn có thể sống yên ổn được?"

Hạ Lan Ngu Hoa đặt ngón tay lên trước ngực nam tử vẽ vòng tròn, không cho là đúng, nói: "Chàng nói xem hôm nay như vậy có kích thích không?"

Nắm lấy tay nàng đang ở trước ngực tác quái, nam tử hưng phấn nói: "Đương nhiên, so với bình thường ở khách điểm còn thoải mái kích thích hơn nhiều!"

"Đó, vậy là được rồi!" Hạ Lan Ngu Hoa ôm lấy cánh tay của hắn, tựa đầu tựa lên trên bả vai hắn: "Còn có hai ngày nữa nhị muội sẽ lấy chồng rồi, trong phủ rất bận rộn, người làm lại không đủ, những người bình thường trông giữ từ đường đều bị cha ta đưa ra phía trước làm việc hết rồi. Hơn nữa nơi đây yên lặng, cơ bản sẽ không có người đến. Cho nên chàng yên tâm, sẽ không bị ai phát hiện đâu!"

Nam tử dùng tay vuốt ve gương mặt của nàng: "Vậy là tốt rồi, ta đây cũng là vì danh dự của nàng mà suy nghĩ!"

Được nghe lời ấy, Hạ Lan Ngu Hoa như mèo bị dấm phải đuôi, một phen gạt tay hắn ra, oán trách: "Còn danh dự? Nhắc tới chuyện này lại khiến ta thương tâm, đến khi nào chàng mới bỏ thê tử? Cưới ta vào cửa? Tốt xấu gì người ta cũng là danh môn khuê tú, cứ lén lút lút đi theo chàng như vậy

còn ra thể thống gì nữa? Nếu cha ta biết việc này, còn không lột da ta sao?”

Nam tử ôm nàng vào lòng, ôn nhu làm đỡ dành: “Bảo bối đừng nóng vội, ta đây không phải là đang tính cách cưới nàng vào cửa sao?” Sau đó trưng ra bộ dạng thập phần khó xử: “Nhưng mà nàng cũng biết, Linh Lung bạch trần hồ ta đã tìm mấy tháng rồi, vẫn không thu hoạch được gì. Ta không tìm được Linh Lung bạch trần hồ, không khiến lão già đó vui lòng, cái đồ cổ hủ đó nhất định sẽ không cho ta bỏ vợ!”

“Chàng không thể bỏ vợ, vậy sao còn đến trêu chọc người ta?” Hạ Lan Ngu Hoa vẻ mặt bất mãn.

“Nàng là tâm can bảo bối của ta, kiếp này nếu không thể cưới nàng vào cửa, ta chết không nhắm mắt!” Nam tử nâng cằm của nàng lên, thâm tình mà hôn xuống.

Hạ Lan Ngu Hoa nhất thời ý loạn tình mê, bỗng nhiên ôm lấy cổ nam tử, quyết định: “Nếu ta giúp chàng đem Linh Lung bạch trần hồ đoạt về, chàng có đem kieu tám người khiêng đến rước ta về nhà không?”

“Đó là đương nhiên! Ta hận không thể lập tức sẽ đem nàng rước về nhà!” Nam tử ánh mắt lóe sáng, hưng phấn ở trên gương mặt của nàng hôn một cái, lập tức nghi hoặc: “Lẽ nào nàng biết Linh Lung bạch trần hồ giấu ở nơi nào sao?”

Hạ Lan Ngu Hoa trong mắt lộ ra ý cười giảo hoạt, “Ta không biết, nhưng mà vì để giúp chàng nhanh chóng cưới ta vào cửa, ta sẽ nghĩ hết hết thấy biện pháp cố gắng tìm được.”

Hạ Lan Ngu Hoa này là con gái của Đại di nương, là đại tỷ của Hạ Lan Tử Kỳ. Lúc trước, Đại di nương nhân cơ hội đoạt đi phụ thân từ trong tay mẫu thân của nàng. Cho nên hiện tại mẫu thân đã chết, vốn là định thân cho đại tỷ, nhưng bởi vì đối phương ngoài ý muốn bị ngã đến hồng đầu, thành đản độn, Đại di nương liền hiến kế để nàng gả đi thay, phụ thân lúc này mới nhớ ra mình có một đứa con từ lâu đã không để mắt tới, từ am ni cô đón đứa nhỏ vốn bị coi là hung tinh đón trở về.

Bây giờ, Hạ Lan Ngu Hoa này thật đúng là kế thừa truyền thống “Tốt đẹp” của mẫu thân nàng, cũng cư nhiên cướp đoạt chồng của người khác. Nhưng còn quá đáng hơn, khiến cho người ta đem bỏ rơi chính thất trong nhà, cư chiếm thước sào[3]! Thật sự là đáng giận đáng xấu hổ tới cực điểm!

[3] Cưu chiếm thước sào: Tu hú chiếm tổ của chim thước

Hạ Lan Tử Kỳ đứng ở nơi bí mật gần đó vạ phần khinh bỉ nàng ta, tiếp tục nghe hai người kia nói chuyện.

Lúc này, Hạ Lan Ngu Hoa ngồi thẳng người, nhìn thẳng vào nam tử kia: “Nhưng mà, trước đó, chàng phải làm giúp ta một việc trước.

“Chuyện gì?”

Hạ Lan Ngu Hoa nhẹ nói: “Ngày mai Hạ Lan Vân Dững sẽ cùng quán gia đi chợ chọn mua đèn lồng.” Ánh mắt nàng hiện ra một chút tàn nhẫn: “Giúp ta đem Hạ Lan Vân Dững phế đi!”

Nghe được những lời ấy, trái tim Hạ Lan Tử Kỳ trùng xuống, không khỏi nắm chặt nắm tay.

Nam tử kia cũng ngăn ra: “Ngu Hoa, nhưng hấn là đệ đệ của nàng!”

Hạ Lan Ngu Hoa mỉm cười: “Đúng, hấn là đệ đệ của ta.” Nhíu mày lại: “Nhưng là mẹ con bọn hấn thường xuyên đối đầu với ta và nương của ta. Mà nhà ta chỉ có nam hài duy nhất là hấn, chỉ cần hấn còn tồn tại, cuối cùng tài sản trong nhà đều là của hấn! Đến lúc đó, cha ta mất, ta cùng mẹ ta chắc chắn sẽ bị bọn họ khi dễ đến chết!”

Nam tử nắm cằm Hạ Lan Ngu Hoa, nhìn trái, nhìn phải, Hạ Lan Ngu Hoa vuốt ve tay hấn: “Chàng làm gì đó?”

Nam tử vẻ mặt tán thưởng: “Tốt, có quyết đoán! Rất phù hợp trở thành thiếu phu nhân của Tô phủ ta! Nàng nói đi, muốn phế bỏ hấn như thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Tương Phùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Bí mật bị che giấu

Hạ Lan Ngu Hoa trầm ngâm một lát, thâm sâu mở miệng: “Hấn dù sao cũng là đệ đệ của ta, giết hấn có chút quá đáng. Ngày mai, hãy chọc mù hai mắt của hấn! Không có mắt, hấn sẽ trở thành một tên phế nhân. Đến lúc đó, người cầm quyền trong phủ vẫn là ta cùng mẫu thân! Đề phòng hấn biết võ công, các người ít nhất phải có hai người.”

Nam tử lập tức nhận lời: “Tốt, việc này ta sẽ sai người đi làm, cam đoan bày trí thỏa đáng!”

Giờ khắc này, Hạ Lan Tử Kỳ vô cùng phẫn nộ, Hạ Lan Ngu Hoa nếu chỉ đơn thuần nhìn bề ngoài sẽ thấy bộ dạng xinh đẹp tuyệt trần, nhưng ai có thể

ngiht đến, dưới bề ngoài ấy lại cất giấu tâm địa độc ác như rắn rết! Làm sao có thể vì tài sản mà nhẫn tâm hạ độc thủ đối với đệ đệ ruột của mình như thế?

Hạ Lan Từ Kỳ cắn răng, nhìn chằm chằm Hạ Lan Ngu Hoa mà trong mắt bốc hỏa, thực vì có một tỷ tỷ như vậy mà cảm thấy bi ai!

Lúc này, hai người đã bàn bạc xong mọi chuyện, đứng dậy rời đi, biến mất trong rừng bách không còn thấy gì nữa.

Đã trải qua chuyện tình cả đời khó quên như vậy, mất một hồi lâu, Hạ Lan Từ Kỳ mới chậm rãi từ trong bụi cây đứng lên. Bất kể nói thế nào, Hạ Lan Vân Dững cũng là đệ đệ của mình! Việc này không biết thì thôi, nếu đã biết, nàng không thể để Hạ Lan Ngu Hoa thực hiện được gian kế!

.....

Ăn qua cơm chiều, Hạ Lan Từ Kỳ dưới sự dẫn dắt của nha hoàn, đi vào Thanh Trúc hiên nơi đệ đệ Hạ Lan Vân Dững ở.

“Nhị tỷ, ngồi tự nhiên!” Đối với việc nàng đột nhiên đến thăm, Hạ Lan Vân Dững mặc dù có chút bất ngờ, nhưng ở mặt ngoài vẫn khách khí hữu lễ, lên tiếng gọi: “Người đâu, mau pha trà!”

Hạ Lan Từ Kỳ thấy trên bàn của hần để không ít sách, đang bề bộn tính toán sổ sách, vì thế nhẹ giọng nói: “Ta chỉ là com nước xong tùy tiện đi dạo, vừa vận đi qua nơi này của đệ, nên tiến vào thăm! Nếu đệ còn có bận việc, ta lập tức đi ngay.”

Bị nàng vừa nói như vậy, Hạ Lan Vân Dững thật đúng là không biết nên nói gì, một bên gảy bàn tính, một bên âm thầm để ý đến động tĩnh của nàng.

Hạ Lan Từ Kỳ ngồi trên ghế một lát, đứng dậy đi vào trong phòng trên tường treo một bức tranh sơn thủy, bỗng nhiên phát giác bụng hơi đau đau, nàng hơi nhíu nhíu mày, thường thức tranh sơn thủy một lát, bụng càng cảm thấy đau đớn, đành phải xoay người nói: “Vân Dững, đệ cứ làm việc đi, đột nhiên bụng ta có chút đau, đi về trước đây.”

Hạ Lan Vân Dững cảm thấy kì lạ nhìn nàng: “Đang bình thường, sao lại đau bụng? Nếu không để đệ gọi gia nhân mời lang trung xem qua giúp nhị tỷ?”

“Không cần, đây là chỉ là bệnh nhỏ, ngủ một giấc là tốt rồi.” Hạ Lan Từ Kỳ xoay người rời đi, vừa mới bắt đầu nghĩ đến nguyệt sự sắp tới rồi, cho nên đau, nhưng mà, càng chạy nàng càng thấy được không ổn, thầm kêu, “Không xong rồi!”

Hạ Lan Vân Dững nhìn nàng kì kì quái quái đến, lại chẳng biết tại sao rồi đi, có chút không hiểu. Hần xoay người trở về phòng, lại phát hiện trên ghế chỗ Hạ Lan Từ Kỳ vừa rời ngồi, có một tờ giấy được gấp cẩn thận.

Hần tò mò mở ra, khi xem hết nội dung trong giấy, nhin không được bị hù hết hồn. Hần quay đầu nhìn ra qua ngoài cửa, trong lòng lại nghi hoặc càng tăng thêm

.....

Trở lại Cẩm Nguyệt Hiên, Hạ Lan Từ Kỳ phát hiện mình đau bụng, tuyệt đối không phải chỉ đơn giản như vậy.

Đau ần ần này, không giống khi đau nguyệt sự. Hơn nữa chỉ đau có một chút như vậy, nếu người sơ suất sẽ không để ý tới, nhưng nàng lại khác, thể chất nàng mẫn cảm, không chịu nổi đau đớn. Ngay cả khi chỉ đau một chút nhưng nếu ở trên người nàng sẽ phóng đại lên gấp mấy lần, cho nên đau ngầm ngầm như này, xảy ra trên người nàng sẽ cảm nhận được sâu sắc.

Tiểu nha hoàn không rõ lí do, nhìn thần sắc nàng không tốt, vội la lên: “Nhị tiểu thư, bụng cô không thoải mái, trước tiên nằm lên giường, nô tỳ đi tìm lang trung đến đây cho cô!”

Hạ Lan Từ Kỳ từ nhỏ đi theo sư phụ học y, đối với bệnh trạng trên cơ thể, là bệnh gì, nàng so với người khác luôn hiểu rõ!

Nàng lấy tay ấn nhẹ lên bụng, chỉ cảm thấy bụng ngoài chỗ ngầm ngầm ra, còn có chút phồng lên, ần ần, trong bụng nàng ‘Lộp bộp’ một chút, đột nhiên cảm thấy điều gì đó, nội tâm nàng hoảng sợ, không dám xác định, nhẹ giọng nói: “Không cần thỉnh lang trung, đây là bệnh cũ của ta, có chút đầy hơi.”

Tiểu nha hoàn khẩn trương, kiên trì nói: “Đầy hơi cũng là bệnh ư? Vẫn là nên thỉnh lang trung đến xem tốt hơn.” Dù sao nhị tiểu thư cũng mới đến các có hai ngày, này nếu có chút sơ xuất gì, nàng không thể đảm đương nổi.

Hạ Lan Từ Kỳ khoát tay chặn lại: “Không cần thỉnh lang trung, người xuống phòng bếp lấy cho ta nắm đậu đen.”

Tiểu nha hoàn không rõ, hỏi: “Nhị tiểu thư muốn đậu đen làm cái gì?”

Hạ Lan Từ Kỳ thuận miệng nói: “Đây là phương thuốc cổ truyền chuyên trị đầy hơi, mỗi lần ta phát bệnh, ăn hai hạt thì tốt rồi, vô cùng hữu hiệu!”

“Thì ra là vậy! Tốt rồi, nô tỳ lập tức đi lấy.” Tiểu nha hoàn vừa mới đi tới cửa, liền nghe Hạ Lan Từ Kỳ ở phía sau lại dặn dò: “Thuận tiện mang tới một bình nước đường!”

“Đã biết.” Tiểu nha hoàn làm việc nhanh nhẹn, rất nhanh đem đậu đen cùng nước đường cầm trở về.

Hạ Lan Từ Kỳ với tay lấy ba hạt đậu đen, để vào trong miệng chậm rãi nhấm nuốt, cho đến khi nàng nhai nuốt hạt đậu xuống bụng, cũng không thể cảm

giác được mùi của đậu.

Hạ Lan Từ Kỳ trong lòng hoảng hốt, bởi vì đây là phương pháp xem xét có trúng độc hay không, nay nàng không cảm giác được mùi, chứng tỏ nàng đã trúng cổ độc!

Nàng biết trúng cổ phải hóa giải lập tức, nếu không để lâu ngày, hậu quả sẽ rất khó lường. Nàng hít sâu một hơi, mặc dù trong lòng dấy sóng vạn trượng, ngoài mặt lại không mấy may biểu hiện gì, nhẹ nhàng nói: “Ăn đậu đen quả nhiên cảm thấy tốt hơn nhiều, ta bây giờ chuẩn bị ngủ, người cũng trở về đi nghỉ ngơi đi!”

Tiểu nha hoàn cẩn thận hỏi lại: “Thật sự tốt hơn nhiều rồi sao?”

Hạ Lan Từ Kỳ sốt ruột trị cổ, lại gặp tiểu nha hoàn cứ nói đầu đầu, không khỏi giận đến tái mặt: “Thật không có việc gì, người đi xuống trước đi!”

Nhị tiểu thư vừa nãy mới còn tốt, đột nhiên thay đổi sắc mặt, làm tiểu nha hoàn không hiểu, nhưng mà, quả nhiên là không thể nhiều lời rồi, đành phải nghe lệnh lui ra.

Tiểu nha hoàn vừa đi, Hạ Lan Từ Kỳ lập tức nhảy xuống giường, ôm lấy bình nước đường trên kia dùng sức uống. Bởi vì sâu độc gặp phải nước đường, sẽ gặp đánh mất khả năng chống cự, cho nên, ở trong dạ dày có sâu độc sinh tồn, phải uống nước đường mới có thể đem nó phun ra đi.

Một bình nước đường rất nhanh bị nàng uống cạn, nàng thật cẩn thận mở cửa, không thấy xung quanh không có người, chạy đến góc tường vắng, dùng ngón tay móc cổ họng, đem tất cả vật trong dạ dày phun ra hết, nàng phun đến khi trọng bụng không còn gì để nôn nữa chỉ còn nôn khan, mới dừng lại.

Thời điểm nàng ói, tận lực không để cho mình phát ra tiếng vang lớn, sau khi ói xong, nàng muốn nhìn một chút người khác rốt cuộc đã hạ cổ gì với nàng, nhưng nha hoàn phụ trách chiếu cổ nàng phát hiện có chút khác thường, mau chạy tới: “Nhị tiểu thư, cô làm sao vậy? Sao lại ói ra?”

“Ta không sao, tại vì đêm nay ăn cơm không tốt.”

“Vậy nô tì đưa người trở về phòng trước!” Tiểu nha hoàn cũng không xem Hạ Lan Từ Kỳ có đồng ý hay không, đem nàng kéo đi, lại quay đầu hô lớn: “Tiền Xuyên, mau tới đây thu dọn sạch sẽ.”

“Ai, không cần!” Hạ Lan Từ Kỳ còn muốn biết mình trúng cổ độc gì, bản năng hô một tiếng.

Tiểu nha hoàn có chút khó xử: “Tiểu thư, ô vật này nếu không dọn dẹp sạch sẽ, để quản gia biết được sẽ phạt chúng ta!”

“Ách.....” Hạ Lan Từ Kỳ quay đầu liếc nhìn ô vật, biết sẽ không tìm kiếm được sâu độc, đành phải bất đắc dĩ nói: “Vậy các người đào hố ở đây, đem ô vật vùi lấp!”

Tiền Xuyên nghe được tiếng la đã chạy tới, lên tiếng, tuân mệnh làm theo.

Sau khi vào nhà, tiểu nha hoàn giúp đỡ nàng nằm xuống, vẻ mặt lo lắng: “Nhị tiểu thư, cô hôm nay rốt cuộc là làm sao vậy? Có muốn bẩm báo với lão gia để lang trung đến xem qua một chút?”

Hạ Lan Từ Kỳ mặt giãn ra: “Ta không sao, ói ra được là tốt rồi. Đã trẻ thế này, không cần nói cho cha ta biết, tránh cho ông lại lo lắng.”

Bạn đang đọc truyện *Hí Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: Khách đến đêm khuya

Tiền tiểu nha hoàn đi rồi, Hạ Lan Từ Kỳ rời giường, đi xuống dạ dày của mình, cảm giác không còn đau nữa rồi. Nhưng nàng vẫn không yên lòng, lấy hai hạt đậu đen bỏ vào trong miệng, cảm thấy được vị đậu, vậy là trùng độc đã bị phun ra ngoài hết, nàng thở phào nhẹ nhõm.

Cũng may nàng theo sư phụ học y thuật, đối với cổ thuật cũng hiểu biết một chút, nếu không với con sâu độc này, sợ là ở trong cơ thể lâu dài mà không hay không biết.

Theo Hạ Lan Từ Kỳ đoán, bụng nàng chỉ vừa mới thấy đau, rất có thể là mới trúng độc. Trùng độc mới chỉ đến trên vách dạ dày, nhưng nàng lại không biết đây là loại cổ độc gì nên không dám kết luận.

Chỉ là nàng cùng người khác từ trước đến nay không thù không oán, là ai lại hạ độc thủ như vậy? Hạ cổ nàng với mục đích gì? Điều này làm Hạ Lan Từ Kỳ nghĩ đến nát óc cũng không thông.

Duy có một điểm đáng nghi ngờ, lúc nàng ở trên núi đợi không hề xảy ra chuyện gì. Nhưng khi vừa về đến nhà, tự nhiên lại trúng cổ! Chẳng lẽ cổ này có liên quan đến người nhà nàng sao? Thật vô lí quá? Nàng đã đáp ứng gã đi, cũng không cùng bọn họ tranh giành gia sản, đâu cần thiết phải hạ cổ nàng?

Hạ Lan Từ Kỳ vì suy nghĩ việc này mà như lọt vào màn sương, nằm trên giường suy nghĩ miên man, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân. Ngay sau đó, có người kêu lên: “Nhị tiểu thư. Lão gia, Đại di nương, Nhị di nương đã đến đây thăm cô rồi!”

Hạ Lan Từ Kỳ trong lòng nhảy dựng, xoay người ngồi xuống không kịp đi giày, dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến bên cạnh bàn, nhấc cái khăn trải bàn lên, đem cái bát đậu đen kia giấu xuống dưới gầm bàn.

Nàng làm như vậy bởi vì, nếu quả thật là người trong nhà hạ cổ, lại nhìn ở đây có đậu đen, tám phần người đó sẽ đoán được nàng đã biết chuyện mình trúng độc. Như vậy, sợ là đối phương lại tìm cách hạ độc thủ.

Mà đối với người hạ độc kia, Hạ Lan Từ Kỳ có đủ kiên nhẫn cùng lòng tin, chờ hán hiện lộ diện.

Nàng vừa giấu kỹ đậu đen, cửa “Chữ” lên một tiếng liền bị đẩy ra. Lão gia đi phía trước, Đại di nương cùng Nhị di nương ở phía sau, đang rào bước tiến đến phòng nàng.

Nhị di nương nhìn thấy nàng chân trần đứng trên đất, lập tức kinh hô: “Ôi, nhị tiểu thư, sao con lại không mang giày?”

Hạ Lan Từ Kỳ ngẩng đầu, chỉ thấy Nhị di nương mặc y phục màu tím mềm mại, tóc mây vấn nhẹ, dáng người xinh đẹp. Khuôn mặt trái xoan xinh đẹp tuyệt trần, còn có đôi mắt hoa đào, nếu như tiếp tục nhìn kỹ, sẽ thấy vẻ đẹp câu hồn đoạt phách, quyến rũ, phong tình.

Hạ Lan Từ Kỳ không được tự nhiên cười cười: “Không phải là do con nghe thấy mọi người đến thăm, vội vã chạy ra mở cửa cho nên mới quên đi giày sao?”

“Nhìn đứa nhỏ này xem, sao lại không biết tự chăm sóc mình như vậy?” Nhị di nương trách, đi lên đưa nàng trở lại trên giường.

Hạ Lan Từ Kỳ dựa vào nệm êm, ngạc nhiên nhìn bọn họ hỏi: “Phụ thân, mọi người sao vẫn chưa ngủ, đã trễ thế này còn đến gặp nữ nhi, có chuyện gì sao?”

Lão gia vẻ mặt hiền lành: “Nghe Tiểu Cúc nói con vừa ói ra! Vì phụ cùng các di nương lo lắng, ghé thăm con một chút.”

Đại di nương sáp đến, phụ họa nói theo: “Còn có hai ngày nữa là con thành thân rồi, thân thể con lúc này không thể có sơ xuất gì nha!”

Đại di nương mặc váy bằng vải màu hồng lựu, khuôn mặt trắng trẻo, mắt đẹp như trăng. Vẻ mặt vô cùng thân thiết, khiến Hạ Lan Từ Kỳ cảm thấy chán ghét! Nhưng giờ phút này vì không thể để cho bọn họ hoài nghi, Hạ Lan Từ Kỳ còn phải giả làm nữ nhi ngoan ngoãn, bình tĩnh nói: “Đa tạ phụ thân cùng các di nương quan tâm, con chỉ là buổi tối ăn không hợp một chút, hiện tại phun ra được là ổn rồi, không sao.”

Hạ Lan Từ Kỳ trộm quan sát thần sắc Đại di nương cùng Nhị di nương, không biết hạ cổ nàng có phải là một trong hai người này hay không? Nhưng mà, nàng không thấy trong mắt họ có gì khác thường.

Hạ Lan Từ Kỳ thu hồi ánh mắt, cho dù hồ ly có giảo hoạt ra sao, cũng sẽ có một ngày lộ cái đuôi cáo! Nàng đưa tay che miệng, ra vẻ ngáp một cái, ôn nhu nói: “Đêm đã khuya rồi, phụ thân cùng các di nương về nghỉ ngơi sớm đi! Con ngủ một giấc sẽ khỏe ngay thôi.”

Lão gia và các di nương vừa nghe nói nàng không khỏe, liền lòng như lửa đốt chạy tới. Giờ phút này, thấy nàng khí sắc khá ổn, tinh thần cũng tốt, tất cả đều yên lòng, lão gia gật đầu: “Cũng tốt, Từ Kỳ nếu cảm giác thân thể không thoải mái chỗ nào, trăm ngàn lần không thể qua loa, nhất định phải gọi người thông báo cho phụ thân!”

“Vâng, con biết.”

Nàng đương nhiên hiểu vấn đề, nàng phải giả cho Tứ công tử của Tề gia – một trong tam đại thế gia. Phụ thân còn muốn dựa vào tiền sinh lễ để làm ăn! Nay nàng chính là cây rung ra tiền của cái nhà này, đương nhiên không thể có sơ xuất rồi.

.....

Ước chừng khoảng canh ba, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa nhẹ nhàng.

Hạ Lan Từ Kỳ có chuyện trong lòng, ngủ không yên, lập tức ngồi thẳng dậy, bởi vì thanh âm kia quá nhẹ, nàng cho là mình nghe lầm, lại đóng tai lắng nghe.

“Đương đương đương” quả nhiên là tiếng gõ cửa, nửa đêm canh ba, ai lại đến gõ cửa phòng mình? Hạ Lan Từ Kỳ có chút khản trương, nhẹ giọng hỏi: “Ai ở bên ngoài?”

“Nhị tiểu thư, là ta.” Một bà lão cố ý giảm thấp giọng xuống, đáp lại một tiếng.

Hạ Lan Từ Kỳ chớp mắt, thanh âm này nghe lại có chút quen tai? Ở trong phủ này, ngoài nương cùng phụ thân quen biết mình còn ai nữa đây? Sợ là còn có một người trước đây thường xuyên giúp nương chăm sóc nàng, bà Ngô.

Hạ Lan Từ Kỳ nghĩ đến có thể là bà Ngô, không khỏi hưng phấn, hỏi lại: “Bà Ngô, là bà sao?”

Bà lão ngoài cửa tiếng nói có chút kích động: “Nhị tiểu thư, là ta, ta là bà Ngô đây.”

Hạ Lan Từ Kỳ từ khi về nhà cho tới bây giờ, vẫn không hề thấy bóng dáng bà, còn tưởng rằng bà Ngô khi mẩu thân mất, rời khỏi phủ đi rồi, không nghĩ rằng bà vẫn ở lại.

Bà Ngô đêm khuya lặng lẽ đến đây, nhất định là có việc. Hạ Lan Từ Kỳ cũng không đốt đèn, đứng dậy nhẹ nhàng mở cửa ra, nhờ ánh sáng của ánh trăng, nàng nhìn thấy rõ một bà lão mặc áo vải thô. Quả nhiên là bà Ngô, người thường xuyên cùng mẩu thân lên núi thăm nàng.

“Bà Ngô, mau mau vào nhà!” Hạ Lan Từ Kỳ thấy Bà Ngô ôm một hộp gấm trong tay, trên mặt đầy nếp nhăn, che đi thần sắc khẩn trương kích động, vội vàng đem Bà Ngô kéo vào trong phòng. Sau đó nhìn trái, nhìn phải xem xét, xác nhận không có ai nhìn thấy, lúc này mới chậm rãi đóng cửa vào trong phòng.

Hạ Lan Từ Kỳ đem Bà Ngô kéo đến ngồi xuống bên giường. Bà Ngô lại như bị kim đâm giết bắn người đứng dậy, ôm hộp gấm, quy củ đứng ở bên giường.

“Bà Ngô, bà làm sao vậy?” Hạ Lan Từ Kỳ ngạc nhiên nhìn bà.

Bà Ngô co quắp cúi đầu: “Bộ quần áo này của lão nô rất bẩn, sợ sẽ làm bẩn giường của nhị tiểu thư!”

“Không ngại, cái gì bẩn với không bẩn? Mẹ con trước kia thường khen bà rất thích sạch sẽ, bà Ngô không cần tự hạ mình như vậy! Mau ngồi đi!”

Nhưng bà Ngô vẫn không ngồi xuống: “Nhị tiểu thư là chủ, lão nô là bộc, nào có đạo lý chủ tớ ngồi chung?”

Hạ Lan Từ Kỳ bắt đầu dỗi dằn, kéo lấy đôi tay vì làm việc nhiều mà trở nên thô ráp của bà Ngô: “Bà Ngô, bà là bà vú của mẹ con, mẹ con khi còn sống đối với bà hết sức kính trọng. Ở trong mắt con, bà chính là trưởng bối của con, không hề phân biệt chủ tớ!”

Hạ Lan Từ Kỳ mặc dù sinh ra tại danh môn, nhưng lại từ nhỏ lớn lên trên núi. Không có thói quen cung cách ứng xử chỉ lễ như vậy. Vì thế dùng sức đem Bà Ngô kéo ngồi ở bên cạnh, thấy bà Ngô không nghe theo, nàng làm bộ tức giận: “Bà đứng như vậy con rất không quen, nếu bà không ngồi, con không thể nghe bà nói được!”

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lan Từ Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Tiền đến bất ngờ

Bà Ngô vừa nhắc người lên, nghe Hạ Lan Từ Kỳ nói như thế, liền cứng lại tại chỗ, đứng cũng không được, ngồi cũng không xong. Hạ Lan Từ Kỳ thuận thế kéo tay bà ngồi lại trên giường.

Bà Ngô đem hộp gấm đặt ở bên cạnh, không dám ngồi thoải mái, chỉ nghiêng thân mình, ngồi ở mé bên giường. Thấy bà Ngô cúi nệ ngồi xuống như thế, Hạ Lan Từ Kỳ cũng không tiếp tục miễn cưỡng bà, ngắt đầu hỏi: “Bà Ngô, mẹ con mất rồi, bà bây giờ vẫn là quản sự trong nhà sao?”

Bà Ngô thần sắc nháy mắt trở nên âm trầm, gục đầu xuống, nói: “Lão nô bây giờ đang ở phòng bếp làm mấy việc vặt vãi!”

Hạ Lan Từ Kỳ vô cùng kinh ngạc: “Cho dù mẹ con mất, cũng không thể để cho bà vào bếp làm mấy việc vặt như vậy được?”

Bà Ngô khẽ thở dài, thấp giọng nói: “Nay phu nhân đã mất, bọn họ không đem lão nô đuổi về nhà, đã là khai ân lắm rồi.”

Được nghe lời ấy, Hạ Lan Từ Kỳ cũng thấy tủi thân, đứng a! Nếu không phải mẩu thân mất, bọn họ sao dám khi dễ mình như vậy?

Kỳ thật, cha nàng là dựa vào quyền thế bên nhà mẩu thân nàng mà thăng tiến trên đường làm quan. Lúc trước cha vô cùng cảm kích mẩu thân, luôn cam đoan cả đời sẽ chỉ yêu một mình mẩu thân nàng, tuyệt không nạp thiếp! Kết quả sau khi thành thân, bởi mẩu thân nàng chậm mang thai, lại vì gia tộc của mẩu thân bị người ta hãm hại đến suy bại, cha của nàng sau khi đã thăng quan liền quên mất lời thề.

Lúc ấy, hầu hạ ở bên cạnh mẩu thân còn có một tỷ nữ tên là Vân Anh, luôn nhắc nhở rằng mình sinh ra có bộ dạng xinh đẹp, thanh tú, âm thầm dụ dỗ phụ thân nàng, cuối cùng hai người đó thông gian, mang bầu đứa nhỏ.

Sau khi sự tình bại lộ, vì mẩu thân của nàng là người mang tâm địa thiện lương, lại lo lắng bản thân mình không biết phải đi đâu. Liền đem lợi ích của cha nàng đặt lên trên hết, đồng ý để cha nàng nạp tỷ nữ kia làm thiếp, mà tỷ nữ kia, chính là nương của Hạ Lan Ngu Hoa tỷ tỷ, cũng chính là Đại di nương trong phủ!

Vốn là tất cả mọi người nghĩ rằng mẩu thân của nàng không thể sinh, nhưng không thể tưởng được, sau khi nạp Đại di nương nửa năm, mẩu thân liền mang bầu nàng. Chỉ tiếc, nàng là đứa nhỏ sinh ra trong đêm nguyệt thực, là hung tinh trong truyền thuyết. Phải đưa đến am ni cô làm tiêu trừ đi vận khí đen đủi trên người, khi mười tám tuổi, mới có thể trở về nhà.

Hạ Lan Từ Kỳ trên chân núi chịu đựng rất nhiều năm, cuối cùng được phụ thân đón về nhà sớm hơn hai năm, nhưng không thể tưởng tượng được là muốn nàng thay đại tỷ xuất giá.

Lúc này, Bà Ngô bê đến một cái hộp gấm màu xanh lục đến trước mặt Hạ Lan Từ Kỳ: “Nhị tiểu thư, bởi vì mẫu thân cô đột nhiên bị bệnh, mà cô lại không ở bên người, lúc lâm chung, bà đã tự tay đem hộp gấm này giao cho lão nô giữ gìn, nhân ta giao lại cho cô.”

Hạ Lan Từ Kỳ hai tay nhận lấy, chỉ cảm thấy hộp gấm kia có chút nặng: “Đây là cái gì?”

Bà Ngô thần sắc bình thản nhìn nàng: “Đây là đồ cưới phụ nhân để lại cho tiểu thư! Sợ rơi vào tay Đại di nương, bọn họ sẽ không để lại cho cô, cho nên mới gửi lão nô.”

Hạ Lan Từ Kỳ mở hộp gấm ra, nhờ ánh trăng ngoài cửa sổ, chỉ thấy trong hộp gấm có đầy đủ các loại châu báu cùng trang sức tinh xảo. Số trang sức, châu báu này nhìn qua cũng thấy vô cùng quý giá, nếu đổi thành bạc, có thể nói cũng được một khoản lớn.

Lúc này, Bà Ngô lại từ trong lòng lấy ra một cái hộp gấm nhỏ màu xanh ngọc bằng nắm tay: “Nhị tiểu thư, còn có thứ này muốn cô nhận lấy.”

“Đây lại là cái gì?”

Bà Ngô ra vẻ thần bí: “Cô tự mở ra xem đi!”

Hạ Lan Từ Kỳ nghi hoặc mở hộp gấm ra, một mảng ánh sáng trắng lơ lơ tỏa ra trước mắt, tựa hồ bên trong đều chiếu sáng. Hạ Lan Từ Kỳ nhìn vào là một viên ngọc to khoảng bằng trứng chim. Nàng trong lòng hoảng hốt, sợ bị người ta phát hiện, vội vàng đóng hộp gấm lại, về mặt kính ngạc: “Bà Ngô, đây là cái gì? Sao lại có thể sáng lên?”

Bà Ngô mặt lộ vẻ mờ mịt, lắc đầu nói: “Lão nô cũng không biết, chỉ biết viên ngọc trong lúc ông ngoại cô lâm chung đã bí mật giao lại cho mẹ của cô. Mẹ cô muốn lão nô nói cho cô biết, để giữ gìn thật tốt viên ngọc này, có lẽ sẽ có một ngày, nó có thể giúp cô vượt qua cửa ải khó khăn.”

Nghe đến đó, Hạ Lan Từ Kỳ thấy mũi cay cay, trong lòng đau xót, nuông lòng vì nàng mà suy nghĩ, nhưng nàng lại chưa từng có cơ hội hiểu kính mẫu thân, đây là điều nàng nuối tiếc nhất trong kiếp này.

Mẫu thân có thể đem những thứ quý giá như vậy nhờ bà Ngô giao cho mình, có thể thấy được mẫu thân đối với bà Ngô rất tin tưởng. Mà hiện giờ, bà Ngô không có chút lòng tham nào, đem trả lại, cũng là đáng tin cậy.

Bà Ngô biết rõ Hạ Lan Từ Kỳ thấy ủy khuất, vỗ vỗ tay nàng: “Nhị tiểu thư, Đây là số phận của cô rồi! Đồ cưới của cô cũng đã chuẩn bị xong, tốt xấu gì Tề gia cũng là nhà có quyền thế, gả vào đó không lo áo cơm. Tuy rằng phụ quân có chút ngây ngốc, nhưng nếu như chuyên tâm chạy chữa, còn có thể chữa khỏi!”

“Con không muốn! Con không lấy chồng! Con không thể để cho gian kế của bọn họ thực hiện được!” Hạ Lan Từ Kỳ đột nhiên kích động, cầm lấy mấy hộp gấm ở cạnh lên, nhét vào trong lòng bà Ngô, kiên quyết nói: “Bà Ngô, trong phủ này bà là người duy nhất con tin tưởng, con muốn nhờ bà làm giúp một việc. Đám châu báu trang sức này, bà lấy ra một nửa, lặn lẽ đến cửa hàng ngoài phố, đổi thành ngân phiếu cho con.”

Bà Ngô cứng người, mở to mắt: “Nhị tiểu thư, hay là cô muốn..... Đào hôn?”

Hạ Lan Từ Kỳ lông mày nhíu lại: “Tỷ tỷ không cần phụ quân, dựa vào cái gì đá cho con? Bọn họ ép gả con, con cũng chỉ còn cách chạy trốn!”

Bà Ngô nhất thời hoảng hốt, “Nhưng....., nếu nhị tiểu thư đi rồi, việc hôn sự này phải tính sao?”

Hạ Lan Từ Kỳ cười lạnh: “Hôn sự này vốn là định sẵn cho tỷ tỷ, con đi rồi, đem nàng gả đi, không phải được rồi sao?”

“Nhưng nhị tiểu thư, cô là một nữ hài tử trong nhà, xuất phủ có thể đi đâu được?” Bà Ngô thay nàng lo lắng.

Hạ Lan Từ Kỳ cũng không gạt bà, nhẹ giọng nói: “Bà Ngô yên tâm, con có chỗ để đi rồi, con sẽ đi tìm Hoa Tranh ca ca của con!”

Nghe được câu trả lời, bà Ngô có chút ngạc nhiên: “Hoa Tranh ca ca? Là... nhị tiểu thư đã có người trong lòng rồi? Người này làm công việc gì? Có tin tưởng được không?”

“Bà Ngô yên tâm! Huynh ấy là người tốt, con rất tin tưởng, chúng con đã ước định chung thân.” Hạ Lan Từ Kỳ nắm chặt lấy tay bà Ngô: “Bà Ngô, bà nhất định phải giúp con. Châu báu này, một nửa bà đổi thành ngân phiếu giúp con, còn lại một nửa, sẽ để lại cho bà!”

Dù sao thành thân là sống cùng người, không phải sống cùng bạc. Cho dù cuộc sống đầy đủ, nhưng tương công không phải người trong lòng, những tháng ngày sau này sẽ phải chịu dày vò, không hạnh phúc. Bà Ngô là người từng trải, kỳ thật cũng không nhẫn tâm nhìn nàng gả cho kẻ ngốc, nhưng mà bỏ trốn cũng không phải biện pháp tốt? Bà Ngô cau mày nói: “Cưới làm vợ chạy theo làm thiếp, cô bỏ trốn theo người ta, cả đời sợ là phải làm thiếp thôi!”

Hạ Lan Từ Kỳ trên mặt lộ ra nụ cười thần nhiên: “Sẽ không đâu, huynh ấy từng nói, kiếp này nhất định phải cưới con làm thê tử.”

Thấy Hạ Lan Từ Kỳ đã quyết định, bà Ngô suy nghĩ một lát, đành phải nghiêm túc gật đầu: “Vậy được rồi! Lão nô giúp cô đem châu báu bán đi. Có điều, những châu báu trang sức này đều là đồ cưới phụ nhân để lại cho cô, cho dù như thế nào lão nô cũng không thể nhận được.”

Bà Ngô đồng ý giúp nàng, điều này làm Hạ Lan Từ Kỳ rất là vui sướng, chân thành nói: “Bà Ngô, bà dành cả nửa đời người chiều cố mẹ con, những thứ này bà xứng đáng được nhận!”

“Không được, điều này là không thể!” Bà Ngô lộ vẻ mặt cảm kích, nhưng bà tuyệt đối không thể thay đổi nguyên tắc làm người: “Nhị tiểu thư, bình thường lúc phu nhân còn tại thế, đã ban cho lão nô không ít. Tâm ý của cô đối với lão nô, lão nô xin nhận, nhưng đây là tiền phu nhân để lại cho cô phòng thân, lão nô không thể nhận được!”

Cho dù Hạ Lan Từ Kỳ nói như thế nào, Bà Ngô cũng không nhận, đành phải nói khác đi: “Thế này đi! Con rồi phủ cũng không cần nhiều tiền như vậy, bà cứ bán trước cho con một nửa, một nửa còn lại Bà Ngô thay con bảo quản! Chờ khi nào con cần đến sẽ tìm bà!”

Bà Ngô gật đầu: “Nhị tiểu thư nếu đã tin tưởng lão nô, lão nô sẽ thay nhị tiểu thư bảo quản!” Sau đó, sâu xa nói: “Nhưng chạy ra khỏi phủ như thế nào, nhị tiểu thư nhất định phải vạch ra kế hoạch chi tiết. Nếu không, thất bại bị nắm trở về, nhị tiểu thư sợ khó thoát khỏi bị gả đi! Nếu nhị tiểu thư cần lão nô làm việc gì, cứ nói, chỉ cần lão nô có thể làm được, lão nô tuyệt không chối từ!”

Hạ Lan Từ Kỳ đôi mắt nóng lên, hơi hơi vuốt cằm: “Con biết! Cảm ơn Bà Ngô!”

Bà Ngô ôm hộp gấm, khom người thi lễ: “Trời không còn sớm, lão nô cáo lui trước. Chờ khi nào đã đổi được ngân phiếu, lão nô sẽ lặng lẽ đem đến cho nhị tiểu thư. Nhị tiểu thư chớ suy nghĩ quá nhiều, nghỉ ngơi sớm một chút!”

Bạn đang đọc truyện *Hì Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Ước hẹn ba năm

“Tốt, vậy làm phiền bà Ngô.” Hạ Lan Từ Kỳ đứng dậy, kiểm tra bên ngoài không có ai, mới tiễn bà Ngô ra cửa.

Chờ thật lâu mới có thể trở về nhà, không ngờ lại thấy được sự hồ hững cùng tâm địa đen tối của người thân. Hạ Lan Từ Kỳ vừa tự buồn cho mình, vừa nghĩ kẻ chạy trốn khiến nàng không thể nào ngủ được! Mãi đến giờ sưa sau nửa đêm, nàng mới chợp mắt được một chút.

Trong lúc ngủ mơ, nàng mơ thấy mùa hè tuyệt vời.

Nàng đứng ở trong khu rừng xanh tươi, nhìn chăm chú vào nam tử đeo mặt nạ bạc đứng trước mặt: “Hoa Tranh ca ca, huynh có thể bỏ mặt nạ xuống, cho muội xem mặt của huynh được không?”

Trong ánh mắt nhu hòa của Hoa Tranh có chút do dự, sau một lúc lâu cũng không tỏ rõ thái độ gì.

Thấy hắn không nói lời nào, Hạ Lan Từ Kỳ cho rằng hắn ngầm đồng ý, tính vờ tay ra, nắm lấy cái mũi nhô lên bên ngoài, che ở giữa khuôn mặt là viên mặt nạ bằng bạc.

Thấy Hoa Tranh vẫn không trốn tránh gì, Hạ Lan Từ Kỳ mang tâm tình hứng phấn, kích động. Vừa chuẩn bị đem mặt nạ của hắn tháo xuống, Hoa Tranh lại đột nhiên giữ tay nàng lại.

Trong phút chốc, một dòng nước ấm xuyên thấu qua làn da hòa vào thân thể, khiến cho Hạ Lan Từ Kỳ tim đập mạnh hơn đến kì lạ, trên gương mặt nàng bất tri bất giác nổi lên hai đóa hồng nhạt.

Hoa Tranh nhìn Hạ Lan Từ Kỳ khuôn mặt thẹn thùng, nhẹ nói: “Ta lớn lên rất xấu, Từ Kỳ cô nương thực sự muốn xem sao?”

“Vâng” Hạ Lan Từ Kỳ cũng không có nói nhiều, chỉ nói lí nhí như tiếng muỗi kêu.

“Vậy Từ Kỳ cô nương phải chuẩn bị tâm lý thật tốt, tránh bị sợ hãi.” Hoa Tranh thiện ý nhắc nhở, buông lỏng tay nàng ra.

Hạ Lan Từ Kỳ hít một hơi thật sâu, chậm rãi lấy mặt nạ của Hoa Tranh xuống.

Sau khi thấy khuôn mặt của Hoa Tranh, Hạ Lan Từ Kỳ ngừng thở, cả người cứng lại tại chỗ.

Ngũ quan Hoa Tranh giống như thợ điêu khắc tài giỏi tạc nên vậy, tỉ lệ hoàn mỹ, tinh diệu tuyệt luân. Ngoài ra phía sau mặt nạ còn có cái mũi cao thẳng và đôi mắt sâu thẳm, như mang theo ma lực, khiến người khác chỉ cần liếc nhìn một cái thì lập tức giống như bị chìm vào trong đó.

Chẳng qua, từ mắt phải của hắn kéo đến một nửa trán, có một cái bớt lớn màu đen. Điều này khiến cho khuôn mặt vốn rất tuấn mỹ, trở nên khó coi, nhìn qua còn có cảm giác ghê người.

Ngay lúc Hạ Lan Từ Kỳ đang run sợ, Hoa Tranh đưa tay cầm lấy mặt nạ trong tay nàng, đeo trở lại, bình tĩnh hỏi: “Thế nào, chắc là dọa sợ muội rồi!”

“Không, không có.....” Hạ Lan Từ Kỳ hoàn hồn, hỏi: “Mặt của huynh sao lại trở nên như vậy?”

“Từ trong bụng mẹ đã như vậy rồi.” Hoa Tranh ngẩng đầu quan sát nàng: “Muội sẽ để ý sao?”

Vừa rồi Hạ Lan Từ Kỳ đúng là có bị hoảng sợ. Nhưng mà, nàng xem trong Hoa Tranh là vì học thức cùng nhân phẩm chứ không phải vì diện mạo của hắn, vì thế trêu ghẹo nói: “Huynh không chê muội lớn lên tư sắc bình thường, muội nào dám chê huynh!”

“Từ Kỳ.....” Hoa Tranh vươn tay ôm lấy nàng vào trong lòng, cầm chống lên trên vai nàng, nhẹ vỗ về mái tóc dài: “Từ Kỳ, đừng tự hạ thấp mình như vậy, trong mắt huynh, muội là nữ tử đẹp nhất trên đời này.”

Hạ Lan Từ Kỳ ngượng ngùng, mặt đỏ lên. Tim nàng đập nhanh chóng, tay chân có chút luống cuống, để mặc cho hắn ôm thật chặt.

Hoa Tranh ôm thân thể mềm mại của nàng bằng thái độ trân trọng. Giống như đang ôm trong tay bảo bối quý giá nhất thiên hạ, ở Hạ Lan Từ Kỳ bên tai ồm ồm nói: “Nói cho ta biết nhà muội ở đâu? Ta muốn mang kiệu tám người khiêng rước muội về nhà.”

Nghe xong lời hắn nói, trái tim Hạ Lan Từ Kỳ như được bọc bởi đường mật, đôi mắt mở to, nhất thời bị hạnh phúc cùng ngọt ngào phủ ngập.

Nhưng nàng không bị hạnh phúc làm cho hồ đồ, ngẩng đầu nhìn Hoa Tranh, muốn nói lại thôi.

“Làm sao vậy?” Hoa Tranh thấy nàng có vẻ kỳ quái, nhin không được hỏi.

Hạ Lan Từ Kỳ ánh mắt sáng bừng nhìn Hoa Tranh: “Chỉ hỏi huynh một điều, huynh có thể chờ muội ba năm được không? Ba năm sau, muội nhất định sẽ gả cho huynh!”

“Ba năm? Đến khi muội mười tám tuổi sao? Tại sao phải đợi đến ba năm nữa?” Hạ Lan Từ Kỳ đã cập kê, đến tuổi lập gia đình rồi, nhưng nàng lại đưa ra yêu cầu như thế, làm Hoa Tranh không hiểu ra sao.

Hạ Lan Từ Kỳ cũng không muốn như vậy, nhưng mà nàng không được về nhà thì phải lập gia đình như thế nào đây? Hạ Lan Từ Kỳ khẽ thở dài, cũng không giải thích nhiều, mà là chấp nhất hỏi: “Ba năm, huynh nguyện ý chờ muội không?”

“Ta nguyện ý, đừng nói ba năm, ba mươi năm ta cũng nguyện ý.”

Hạ Lan Từ Kỳ cảm động nước mắt long lanh. Một giọt lệ từ khóe mắt rơi xuống lạnh lạnh, khiến nàng từ trong mộng tỉnh lại. Lúc này mới nhận ra, nàng lại mơ thấy cảnh tượng nàng cùng Hoa Tranh ước định.

.....

Khi đó, sở dĩ Hạ Lan Từ Kỳ không lập tức đáp ứng Hoa Tranh, là bởi vì nàng muốn đợi khi được phép đường hoàng về nhà, sẽ chính thức gả cho Hoa Tranh. Nhưng bây giờ, lời nói của Hoa Tranh vẫn cứ vang ở bên tai, kể từ ngày bọn họ nắm tay định ước đến nay mới có một năm, không thể ngờ được phụ thân lại đưa nàng về nhà sớm hơn để ép gả. Nàng sẽ không phụ Hoa Tranh, cho nên nói thế nào cũng không thể gả vào Hầu phủ.

Nhân duyên là thứ vô cùng kì diệu, nó sẽ xuất hiện ngay bên cạnh khi ta không để ý. Hạ Lan Từ Kỳ cùng Hoa Tranh quen biết thật sự giống như một vở kịch vui vẻ vậy.

Hạ Lan Từ Kỳ từ nhỏ bị đưa đến trong Minh Nguyệt am. Người ngoài đều không biết, nhưng kỳ thật Huệ Châu sư phụ chủ trì trong am lại là thế ngoại cao nhân ẩn cư tại nơi này, y thuật thập phần cao minh. Huệ Châu sư phụ thấy Hạ Lan Từ Kỳ thông tuệ lại hiếu học, từ khi nàng còn nhỏ đã bắt đầu dạy dỗ Hạ Lan Từ Kỳ.

Mười lăm tuổi Hạ Lan Từ Kỳ chẳng những tinh thông y thuật, đối với việc giải các loại độc dược cũng có nghiên cứu. Đương nhiên, sở trường nàng giỏi nhất là châm cứu. Huệ Châu sư phụ vẫn luôn lấy việc dạy dỗ được một đồ đệ xuất sắc như vậy mà cảm thấy tự hào.

Có một lần, Định Châu bộc phát ôn dịch, Huệ Châu sư phụ đưa nàng xuống núi chạy tới Định Châu cứu trị nạn dân. Bởi vì Hạ Lan Từ Kỳ sinh ra đã xinh đẹp tuyệt trần, đi đến đâu cũng hấp dẫn sự chú ý của người ta, để thuận tiện cho việc đi lại Huệ Châu sư phụ liền nói nàng dịch dung thành bộ dạng bình thường.

Nào ngờ, bọn họ ở trên đường gặp phải kẻ xấu. Lúc này, Hoa Tranh đeo mặt nạ anh dũng xuất hiện, giải cứu hai sư đồ.

Đến khu dịch bệnh ở Định Châu, hai thầy trò gia nhập đội ngũ cứu trị nạn dân, Hạ Lan Từ Kỳ chẳng ngờ rằng ở khu dịch bệnh gặp lại người đeo mặt nạ từng cứu mình – Hoa Tranh.

Lúc nhìn thấy Hoa Tranh, toàn thân chàng đã trúng kịch độc. Hạ Lan Từ Kỳ vì cảm kích ân cứu mạng của hắn lúc trước, nên hết lòng chăm sóc trị thương. Nửa tháng sau, thân thể đã hoàn toàn bình phục khỏe mạnh.

Trong quãng thời gian bọn họ sống chung, Hạ Lan Từ Kỳ phát hiện hắn chẳng những bác học đa tài còn là người khiêm tốn. Hơn nữa lại kiên cường, toàn thân trên dưới đều toát ra nị lực vô hạn của nam nhân trưởng thành. Vì thế trở thành mối tình đầu của Hạ Lan Từ Kỳ, nàng hết thuốc chữa mà đem lòng yêu hắn.

Hạ Lan Từ Kỳ ôn nhu thiện lương, nhạy bén thông tuệ, cũng đã khiến Hoa Tranh luôn trầm mặc động tâm.

Khi bọn họ chia tay thì Hoa Tranh tặng nàng một cái còi Bạch Ngọc, chỉ cần thổi còi ngọc lên, sẽ xuất hiện chim bồ câu do hán đích thân huấn luyện giúp bọn họ trao đổi tin tức.

Nghĩ lại những kỉ niệm cũ, Hạ Lan Từ Kỳ khẽ thở dài, đưa tay lau đi nước mắt vương trên khóe mắt, từ trước ngực lấy ra cái còi Bạch Ngọc, nhẹ nhàng vuốt ve. Vì Hoa Tranh, cũng vì hạnh phúc của mình, nàng nhất định phải đào hôn!

Bạn đang đọc truyện *Hỉ Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Tâm đầu ý hợp

Ngày hôm sau, trong phủ trên dưới đều bận rộn, chuẩn bị cho việc xuất giá của nàng. Nàng cũng có vẻ ngoan ngoãn, an phận ở trong Cẩm Nguyệt Hiên, thể hiện một thái độ an tâm chờ đợi thời khắc xuất giá.

Đến lúc giữa trưa, thừa dịp mọi người đang nghỉ ngơi, nàng viết cho Hoa Tranh một tờ giấy hẹn gặp mặt, khéo léo cuộn thành cuộn, lảng lảng tránh những gia đình trong phủ không đi nghỉ trưa, lên đi tới sau núi giả trong nội hoa viên yên tĩnh.

Nàng cẩn thận quan sát, thấy bốn phía không có người nào khác, liền tự tay lấy ra cái còi Bạch Ngọc đưa lên miệng. Nàng vừa định thổi còi, bất chợt lại thấy trên bầu trời xanh thẳm rộng lớn, từ xa có một con bồ câu trắng muốt đang bay lại.

Hạ Lan Từ Kỳ nhìn chăm chăm vào con bồ câu trắng đang bay tới càng lúc càng gần trên trời mà giật mình, nàng còn chưa kịp thổi còi mà! Sao Tiểu Bạch đã bay tới rồi? Chẳng lẽ nàng và Tiểu Bạch có thần giao cách cảm?

Trong lúc nàng sững sờ, Tiểu Bạch đã bay đến trước mặt, xoay hai vòng trên đỉnh đầu nàng. Hạ Lan từ kỳ bừng tỉnh, nhanh nhẹn vươn ra, Tiểu Bạch liền đậu xuống cánh tay trắng nõn.

Tiểu Bạch có bộ lông tròn bóng như sương như tuyết, trắng muốt không có một chút tỳ vết nào. Đôi mắt màu đỏ lớn cỡ chừng hạt đậu tương, trong veo lóe sáng như đá quý, nó nhìn chăm chăm Hạ Lan Từ Kỳ, trong cổ vang lên tiếng “gru gru gru”, giống như đang thân mật gửi lời chào tới Hạ Lan Từ Kỳ.

Nhìn nó đáng yêu như vậy, Hạ Lan Từ Kỳ trong lòng bỗng thấy vui vẻ, hưng phấn sờ sờ cái đầu nhỏ của nó: “Tiểu Bạch, người thật ngoan! Không nghĩ rằng ta vừa muốn tìm người, người đã tới rồi!”

Tiểu bồ câu dùng đầu cọ vào ngón tay Hạ Lan Từ Kỳ, đáng vẻ cực kỳ thân thiết.

Lúc này Hạ Lan Từ Kỳ mới phát hiện, trên chân Tiểu Bạch cột một ống trúc nhỏ, nàng mới hiểu ra, hóa ra là Hoa Tranh bảo Tiểu Bạch tới.

Lấy cuộn giấy trong ống trúc, Hạ Lan Từ Kỳ mở ra, chỉ thấy trên đó viết: Từ Kỳ, thấy thư như thấy người, Tranh mỗi ngày đều bấm đầu ngón tay tính đến ngày chúng ta nắm tay. Nhưng dường như thời gian lại chững đờ đối đôi ta, trôi qua chậm như sen vậy. Nhớ muội, nhớ tình yêu của muội, yêu muội, Mừng 9 tháng tư ta sẽ tới thăm muội! Canh ba(*), gặp ở chỗ cũ! Tranh có chuyện quan trọng muốn nói với muội, nhớ lấy, nhất định phải tới!

(*)Canh 3: Từ 23 giờ đến 1 giờ sáng tức giờ Tý

Cái gì gọi là tâm đầu ý hợp? đại khái chính là như thế này! Hạ Lan Từ Kỳ vừa mới gửi thư cho Hoa Tranh hẹn hán gặp mặt, kết quả, Hoa Tranh lại gửi thư hẹn hò cho nàng trước.

Hơn nữa thời gian gặp mặt, đúng là một ngày trước khi Hạ Lan Từ Kỳ thành thân, lại khéo sao Hoa Tranh cùng nàng không mưu mà hợp (không bàn bạc trước mà tính toán giống nhau), hẹn gặp tại lúc đêm hôm khuya khoắt, giống như biết nàng muốn cùng hán bỏ trốn vậy.

Hạ Lan Từ Kỳ giờ phút này tâm tình vô cùng kích động, chẳng qua, bây giờ bức thư nàng vốn định viết gửi cho Hoa Tranh không còn tác dụng nữa. Nhưng nàng vẫn muốn viết hồi âm cho hán. Vốn định đem con bồ câu nhỏ ôm về phòng viết thư một lần nữa, lại sợ trong lúc viết, bị những người khác xem được. Nghĩ tới nghĩ lui, nàng chợt lóe lên ý tưởng, lấy phong thư Hoa Tranh viết cho nàng, dùng tay xé thành một chữ “Được” trong đó, cẩn thận cuộn lại thả vào trong ống trúc.

Nhìn bồ câu nhỏ màu trắng giương cánh bay cao, càng lúc càng xa, tâm của Hạ Lan Từ Kỳ dường như cũng bay mất theo Tiểu Bạch, hán không thể bay đến bên cạnh Hoa Tranh ngay lập tức. Bất quá, giờ đây, điều duy nhất mà nàng có thể chờ mong chính là buổi tối ngày kia, bình an thuận lợi ra khỏi phủ gặp hán.

Vui sướng qua đi, sau khi tỉnh táo lại, Hạ Lan Từ Kỳ nhớ trong thư Hoa Tranh nói có chuyện quan trọng muốn bàn bạc cùng nàng, không kìm được đoán mò, không biết việc Hoa Tranh muốn cùng nàng bàn bạc rốt cuộc là gì! Hơn nữa đây là lần đầu tiên Hoa Tranh hẹn gặp nàng vào buổi tối, như thế này không bình thường chút nào, vừa khiến nàng lo sợ bất an, lại càng cảm thấy kỳ lạ.

.....

Buổi chiều giờ Mùi (*), vốn dĩ là thời điểm mặt trời rực rỡ nhất trong ngày, nhưng trên bầu trời, không biết vì sao lại xuất hiện những đám mây trắng thật lớn, che khuất cả mặt trời, chỉ có đôi lúc, ánh nắng màu vàng xuyên qua những cụm mây chiếu thẳng đến xuống dưới, trong trời đất, bất giác cảm thấy thật kỳ diệu giống như sao rơi xuống đất.

(*) giờ Mùi: Từ 13 giờ đến 15 giờ xế trưa

Hạ Lan Từ Kỳ nghĩ ra tới N kế hoạch chạy trốn, nhưng nếu trong phủ không có người giúp nòng, thì dù là ai cũng không thể nào vọt vô nhất thất được (ý chỉ ngàn vạn cái cũng không để lọt mất cái nào, vạn lần không thể thất thủ.), cho nên tâm tình có vẻ bức bối.

Lúc này, ngoại viện đột nhiên truyền đến những tiếng bước chân ồn ào hỗn độn. Ngay sau đó, có gã sai vặt vội vã chạy về hướng phòng chính chạy, vừa chạy vào bên trong, vừa kêu to: “Lão gia không xong, thiếu gia bị thương!”

Hạ Lan Từ Kỳ kinh hãi, lập tức ngồi thẳng người, quay đầu nhìn lại.

Có bốn gã sai vặt, người trước kẻ sau cùng nhau dìu Hạ Lan Vân Dũng và quần gia đi đến. Hạ Lan Vân Dũng nhũn chặt đôi mày rậm, trên cánh tay phải được băng bó bằng một dải vải xé xuống từ quần áo trong, lúc này, nơi đó đã bị máu tươi nhuộm đỏ, máu tươi vẫn không ngừng thấm ra bên ngoài.

Nhìn ra xa, quần gia lại càng thêm chật vật! Dung mạo vốn rất dễ nhìn bị người đánh đến mức mặt mũi bầm dập, giờ phút này bên khoe môi nhếch lên còn chưa khô vết máu, bị hai gã sai vặt đỡ bên cạnh, khắp khiếm tiêu sái bước lại gần.

Khi Hạ Lan Vân Dũng đi ngang qua người Hạ Lan Từ Kỳ, hần hơi dừng lại, sâu xa liếc mắt nhìn Hạ Lan Từ Kỳ một cái, thần sắc cực kỳ phức tạp. Hần trăm triệu lần không thể tưởng tượng được, tất cả những gì ngày hôm qua Hạ Lan Từ Kỳ nhắc nhở cho hần đều là thật sự, cũng nhờ có lời nói của nàng, hôm nay hần mới có thể chỉ chịu một chút vết thương ngoài da mà còn sống trở về.

Hạ Lan Từ Kỳ thầm may mắn hần việc gì, nhẹ giọng hỏi một câu: “Cánh tay của người?”

“Không có việc gì.” Hạ Lan Vân Dũng thân nhiên trả lời một câu, quay đầu tiếp tục đi vào.

Tốt xấu gì hần cũng là đệ đệ cùng cha khác mẹ với nàng, thấy hần sống trong cái chốn tranh đấu ngấm ngấm lẫn công khai ngáng chân này, tuy rằng hai người cũng không có tình cảm tỷ đệ nào, Hạ Lan Từ Kỳ cũng không hi vọng hần bị thương tổn.

Chỉ là, nàng nay óc còn không mang nổi mình óc, nàng có thể giúp đỡ của hần cũng chỉ như vậy mà thôi, nhìn bóng lưng của hần, Hạ Lan Từ Kỳ âm thầm thương xót cho hần. Mỗi người có một số mệnh, chỉ mong hần có thể bình an, đừng để mẹ con Đại di nương làm hại!

.....

Đêm khuya, ước chừng khoảng giờ tý canh ba.

“Nhị tiểu thư, lão nô đã tới.....”

Hạ Lan Từ Kỳ đứng lúc nghe được tiếng Bà Ngô gọi nhỏ nhỏ. Nàng xoay người ngồi dậy, đi giày ra mở cửa, để Bà Ngô tiến vào.

Đóng kỹ cửa phòng, nàng kéo Bà Ngô ngồi xuống bên giường. Bà Ngô ngay từ đầu vẫn không quen, nhưng thấy Hạ Lan Từ Kỳ ngẩng đầu trừng mắt bà, bà liền ngoan ngoãn ngồi xuống, đưa tay lấy trong lòng ra một xấp ngân phiếu: “Nhị tiểu thư, đây là ngân phiếu chín trăm lượng, lúc trước phu nhân để lại cho tiểu thư một nửa số châu báu đoạt được, thật ra vốn có thể bán giá rất cao, nhưng chúng ta quá vội vã kiếm bạc, nên giá này cũng không được lắm.”

“Không sao, thế này đã tốt lắm rồi.” Hạ Lan Từ Kỳ lấy ra tờ ngân phiếu một trăm lượng nhét vào trong tay bà: “Bà Ngô, con nghe nói bên nhà ngoại của bà còn có con trai sắp kết hôn, con chắc không thể dự được, đây là một chút tâm ý của con! Bà nhận lấy đi!”

Bà Ngô vội vàng đứng dậy, một mực từ chối, nói sao cũng không nhận: “Nhị tiểu thư, không thể làm thế này được, người sắp phải rồi phủ sống một mình bên ngoài, trên người tất phải có chút tiền phòng thân, bạc này lão nô không thể lấy!”

Hạ Lan Từ Kỳ vốn luôn cảm kích sự trung thành của bà đối với mẫu thân, hơn nữa lại ít nhiều giúp đỡ chính mình, vì thế trực tiếp nhét vào vạt áo trước ngực Bà Ngô: “Con trai của Bà Ngô kết hôn, bà lại không chịu nhận tiền lễ của con là khinh thường con sao?”

Bà Ngô hoảng hốt đáp: “Không, không phải!”

Hạ Lan Từ Kỳ mỉm cười: “Vậy bà cũng đừng khách khí với con, cầm đi! Bà yên tâm, Hoa Tranh chắc sẽ không để cho con bị đói! Huống hồ trong tay của con còn có nhiều bạc như vậy cơ mà!”

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Biến cố bất ngờ (thượng)

Bà Ngô vạn lần cũng không nghĩ rằng Hạ Lan Từ Kỳ từ nhỏ đến lớn còn chưa thấy qua đồng tiền, lại không hề keo kiệt chút nào, tuổi còn nhỏ nhưng đã biết hành sự, hiểu được nếu như trực tiếp cho bà, bà sẽ không nhận, nên mượn chuyện con trai của bà sắp thành thân ra để nói, vì thế phần nhân tình này, bà lĩnh tạ trong lòng.

Hạ Lan Từ Kỳ nói lại thật chi tiết kế hoạch đào tẩu đêm mai cho Bà Ngô nghe, Bà Ngô giúp nàng điều chỉnh phương án một chút, hai người trù tính mọi thứ thật kĩ càng, đến lúc này Bà Ngô mới yên lặng rời đi.

.....

Ban ngày thì mong ngóng trời mau tối, nhưng khi bóng đêm thật sự phủ xuống, thời khắc mấu chốt đã đến, Hạ Lan Từ Kỳ lại vừa hưng phấn vừa đột nhiên cảm thấy gấp gáp.

Nếu như tất cả thuận lợi mà nói..., vào canh ba nàng có thể gấp lại ý trung nhân của mình. Nhưng nếu như không thuận lợi bị người ta bắt về, vận mệnh của nàng chỉ sợ sẽ thoát khỏi tầm khống chế!

Vì vậy, khi trời sắp tối nàng bắt đầu trở nên bất an, ngay cả cơm chiều cũng không có tâm tư ăn, nhưng lại sợ bị người nhà phát hiện ra điều gì khác thường, đành nhắm mắt nhắm mũi ăn một chén cơm cho xong nhiệm vụ.

Trở lại Cẩm Nguyệt Hiên, trên bàn đang bày mũ phượng hà phi ban ngày vừa đội thử, hi phục đồ thắm, giày thêu long phượng cũng màu đỏ. Hạ Lan Từ Kỳ cầm lấy một chiếc giày nhẹ nhàng vuốt ve, nhìn không được khen ngợi, giày thêu này thật là đẹp!

Tất cả những trang phục quý giá đẹp đẽ này, đều là đặc chế cho một mình nàng. Nhưng nàng chỉ nguyện ý vì duy nhất một người là Hoa Tranh mà mặc, cho nên dù thế nào, giờ đây nàng cũng chỉ có thể nhắm mắt, thưởng thức chúng mà không có cơ hội khoác lên người.

Buồng giày thêu xuống, nhìn sắc trời đã là canh đầu, giờ này vẫn còn hơi sớm, nàng tính canh hai sẽ hành động, canh ba sẽ tới kịp chỗ hẹn với Hoa Tranh, từ nay về sau, không cần biết là bản cùng hay phú quý, nàng nguyện ý đi theo hắn.

Tiết trời khá tốt, canh đầu trôi qua, bên ngoài đã nổi lên gió, sắc trời càng thêm âm trầm, hình như còn có vẻ như sắp mưa. Ban đêm nguyệt hắc phong cao như vậy càng thuận lợi cho Hạ Lan Từ Kỳ chạy trốn.

Canh đầu vừa hết, nàng tắt sạch đèn đuốc, thay bộ quần áo nha hoàn bằng vải thô mà Bà Ngô đã chuẩn bị cho nàng. Nằm sát bên cửa sổ đợi tin tức của Bà Ngô.

Rốt cục đợi đến lúc canh hai, ngoài cửa sổ xuất hiện một bóng người mơ hồ, vội vã chạy về phía nàng, khi đến gần, nàng nhận ra thân hình của Bà Ngô, trong lòng vui vẻ liền vội vàng cho Bà Ngô vào phòng.

“Bà Ngô, mọi chuyện thế nào rồi?”

Bà Ngô bởi vì đi vội vã, lại thêm tâm tình khẩn trương, ôm ngực, hơi hơi thở hào hển: “Đều, đều làm tốt. Theo như nhị tiểu thư sai bảo, lão nô đã đem hai cái chân gà bị hạ độc gói lại bằng giấy dầu, đặt ở trên đường đi đổi ca của hai tên sai vặt trông coi cửa ngách, tận mắt trông thấy bọn họ nhặt lên, chia nhau mỗi người một cái mà ăn vụng, ước chừng không đến nửa canh giờ sẽ hôn mê.”

Bà Ngô liếc mắt nhìn Hạ Lan Từ Kỳ một cái: “Nhị tiểu thư, cô đã chuẩn bị xong chưa? Chuẩn bị xong, chúng ta mau đi thôi!”

“Ừ, xong rồi.”

Hai người mở cửa, thấy chung quanh không một bóng người, lặng lẽ đi tới cửa ngách phía đông phủ.

Đi đến nửa đường, Hạ Lan Từ Kỳ đột nhiên nhận ra điều gì đó, nhẹ nhàng nói: “Bà Ngô, ban ngày ta đã tìm được đường đi tới cửa đông, ta tự mình đi là được rồi, người mau trở về đi, vạn nhất chuyện không thành, sẽ liên lụy tới người.”

“Không được, lão nô phải nhìn thấy nhị tiểu thư bình an ra khỏi phủ, có thể lão nô mới có thể an tâm.” Bà Ngô ở phía trước càng đi nhanh, cố ý muốn đưa tiền, Hạ Lan Từ Kỳ cũng không muốn tranh luận với bà liền cứ thế đi theo.

Hai người nấp trong bụi cây bên cạnh cửa đông, quan sát động tĩnh của sai vặt thủ vệ. Một lát sau, chỉ thấy hai tên sai vặt kia thân mình lao đảo, ngã vật xuống đất, các nàng nhìn nhau, thở phào một tiếng.

Bóng đêm dày về thê lương, từng đợt gió lạnh lúc nhanh lúc chậm cứ thế thổi mạnh, các nàng lại quan sát động tĩnh chung quanh, xác nhận không có một bóng người rồi mới từ trong bụi cây đi ra.

Các nàng đi vào cửa ngách, thấy trên cửa đã bị khóa lại, Bà Ngô cúi người, vội vàng sờ soạng tìm chìa khóa trên người hai tên sai vặt.

“Nhị tiểu thư, chìa khóa ở đây!” Bà Ngô cầm chìa khóa trong tay, hướng Hạ Lan Từ Kỳ quơ quơ.

“Bà Ngô, mau, mau mở cửa ra!” Thấy đã lấy được cái chìa khóa, cách thành công chỉ vèn vẹn một bước ngắn, tâm tình Hạ Lan Từ Kỳ cực kỳ kích động.

Bà Ngô vừa cắm chìa khóa vào ổ, chợt nghe phía sau có người quát khê: “Các người là ai? Lén lút lút ở làm gì?”

Hai người đang chăm chú mở khóa, không có ai chú ý từ lúc nào cạnh mình đã xuất hiện người khác.

Kính Ngạc không nhỏ chút nào, Hạ Lan Từ Kỳ và Bà Ngô cứng đờ cả người, suýt chút nữa trái tim nhảy lên tận cổ họng! Nàng đã thất bại rồi sao? Trong nội tâm nàng buồn bã, cảm giác như hít thở cũng có chút khó khăn, nàng nhắm mắt lại, ổn định nhịp tim đang đập cuồng loạn trong lồng ngực, cùng Bà Ngô đồng thời xoay người lại.

Phía sau cách đó không xa có một thiếu niên mặc cẩm bào màu lam đang đứng, thiếu niên kia trên cánh tay phải cột băng vải màu trắng, cánh tay ngẩng lên, để ngang trước ngực, giống như đang theo dõi trộm, không hề dời mắt nhìn chăm chăm các nàng.

Hạ Lan Từ Kỳ quay đầu, cùng với thiếu niên bốn mắt nhìn nhau, hai người đều sững sốt. Hóa ra thiếu niên kia chính là đệ đệ của Hạ Lan Từ Kỳ, Hạ Lan Vân Dũng.

Hắn vì cánh tay bị đau, cộng thêm tâm tình buồn chán liền tùy ý ra ngoài đi dạo một chút, khi đi đến cửa lại phát hiện hai tên sai vặt thủ vệ té trên mặt đất, mà ngoài kia lại có hai người lén lút, hẳn tưởng là kẻ trộm nên mới hô nhất một tiếng. Nhưng hắn vịn lần cũng không nghĩ tới, đối phương lại là nhị tỷ của hắn và Bà Ngô.

“Nhị tỷ, tại sao lại là tỷ? Sao tỷ mặc thành như thế này? Tỷ cùng Bà Ngô đang làm gì đó?” Hạ Lan Vân Dũng mở to mắt, vẻ mặt kính ngạc, nhìn thấy tay Bà Ngô cầm cái chìa khóa, chợt nhớ tới phản ứng mãnh liệt của Hạ Lan Từ Kỳ hôm đó lúc biết hôn sự, liền hiểu rõ mọi chuyện, thần sắc nghiêm túc: “Nhị tỷ, Tỷ muốn trốn hôn ư?”

Bị hắn phát hiện, Hạ Lan Từ Kỳ cũng không giấu giếm nổi nữa, ngược lại bình tĩnh lại: “Đúng vậy! Ngày đó ta cũng đã nói, ta sẽ không lấy Tề tử công tử!”

Hạ Lan Vân Dũng trầm giọng nói: “Nhưng nếu tỷ đi rồi, hôn sự ngày mai phải làm thế nào bây giờ?”

“Không phải còn có đại tỷ sao?” Hạ Lan Từ Kỳ lạnh mặt: “Hôn sự này vốn không phải định ra vì ta, ta cũng không muốn phải đi làm người chịu tội thay!”

Bà Ngô giờ phút này thấp thỏm trong lòng, sợ thiếu gia không cho nhị tiểu thư đi, cả gan thay Hạ Lan Từ Kỳ cầu tình: “Thiếu gia, nhị tiểu thư từ nhỏ đã chịu không ít khổ cực, cuộc hôn nhân quan hệ đến hạnh phúc cả đời của nữ nhân, xin thiếu gia hãy mắt nhắm mắt mở, làm như không phát hiện, để cho nhị tiểu thư đi thôi!”

Hạ Lan Vân Dũng liếc mắt nhìn Bà Ngô một cái, từ chối trả lời mà đi đến bên cạnh Hạ Lan Từ Kỳ, ghé bên tai nàng, hạ giọng hỏi: “Làm sao tỷ biết có người muốn hại ta? Người hại ta rốt cuộc là ai?”

Hạ Lan Vân Dũng tuy rằng nhỏ hơn so với Hạ Lan Từ Kỳ một tuổi, nhưng vóc người so với nàng còn cao hơn, Hạ Lan Từ Kỳ thoáng ngẩng đầu: “Ta chỉ nói cho đệ biết, người kia là người trong viện này, đệ có thể đoán được chứ?”

Hạ Lan Vân Dũng hiểu ý, cũng không tiếp tục hỏi nữa, chuyển chủ đề: “Nhị tỷ, chuyện ngày hôm qua, cảm ơn tỷ!” Rồi sau đó tránh người về một bên, vẻ mặt kiên quyết: “Nhị tỷ nếu tâm ý đã định, tiểu đệ sẽ không ngăn cản! Về sau nhị tỷ một mình bên ngoài, xin hãy bảo trọng! Như gặp chuyện gì khó khăn, chỉ cần liên lạc với tiểu đệ, nếu như nằm trong khả năng giúp đỡ, chắc chắn sẽ nghĩa bất dung từ! (làm việc nghĩa không chối từ) Nhị tỷ, người đi đi!”

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Tương Phùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Biến cố bất ngờ (trung)

Hạ Lan Từ Kỳ thở phào nhẹ nhõm, đưa mắt nhìn bà Ngô, trên khuôn mặt hai người cùng lộ ra thần sắc vui mừng.

Thật tốt, ở trong cái nhà này cũng không phải ai cũng vô tình vô nghĩa! Ít nhất đệ đệ này vẫn còn niệm chút tình thân. Hạ Lan Từ Kỳ nhìn hắn gật đầu: “Ta đi đây.”

Bà Ngô chạy nhanh xoay người đi mở cửa, “Cạch” ổ khóa được mở ra, Bà Ngô tháo ổ khóa, kéo mở cửa ra. Hạ Lan Từ Kỳ hưng phấn tựa như chim nhỏ sắp sổ lồng. Nhưng, khi cửa vừa đẩy ra, cảnh tượng bên ngoài khiến cả ba lập tức sững người lại, ngây ngốc đứng nhìn.

Chỉ thấy trước mắt, lão gia ở phía trước, Đại di nương, Nhị di nương ở hai bên, phía sau còn có hơn mười gia đình, đứng chặn hết cả cửa.

Tất nhiên chính là ở đây chờ nàng rồi! Còn đầy đủ hết như vậy, xem ra bọn họ đối với nàng sớm đã đề phòng! Thấy tình cảnh này, Hạ Lan Từ Kỳ vốn dĩ tâm trạng đang hưng phấn, nháy mắt trở nên lạnh lẽo. Nàng hiểu rõ, lần này chạy không thoát rồi!

Lão gia nhìn Hạ Lan Từ Kỳ bằng vẻ mặt giận dữ, Hạ Lan Từ Kỳ cũng nhìn thẳng ông, không hề có nửa phần sợ hãi. Sau khi giằng co một lúc lâu, lão gia tức giận nói: “Từ Kỳ, ngày mai là thành thân rồi, con chuẩn bị đi đâu?”

“Thành thân cái gì? Các người cho rằng con không biết gì sao? Hôn sự này vốn không phải định ra cho con, dựa vào cái gì mà muốn con gả đi?” Tuy rằng mọi người trong phủ gạt nàng. Nhưng ngày nàng về nhà, đã nghe trộm được bọn hạ nhân nói ra sự thật, cho nên đã sớm biết việc này.

Âm mưu bị vạch trần, lão gia sắc mặt lập tức tái đi, dựng râu trợn mắt nói: “Từ xưa đến nay hôn nhân đại sự đều do cha mẹ quyết định. Không cần nói nhiều, ta nói người gả, người phải gả!”

Ai mà không biết Tề tứ công tử là người ngốc! Cho nên người muốn đẩy Hạ Lan Từ Kỳ vào hố lửa chính là phụ thân nàng, trong lòng vô cùng tuyệt vọng.

Trong đêm tối, không khí trở nên vô cùng áp lực. Chỉ có bọn gia đình cầm mấy cây đuốc trong tay, thỉnh thoảng truyền ra tiếng “Đùng” rất nhỏ. Lão gia đứng ở bên cạnh, trên khuôn mặt dạng đầy sương gió đầy vẻ tức giận, ánh lửa bập bùng soi một bên mặt lão chộp chồm không rõ sáng tối, càng khiến khuôn mặt ấy trở nên đáng sợ.

Nữ nhi này nuôi ở trên núi, bề ngoài nhìn có vẻ nhu nhược, không thể ngờ lại là một người rất có chính kiến! Nhưng tại gia tông phụ, xuất giá tông phụ. Trong mắt lão gia, nữ nhân phải biết tam tòng tứ đức, cho nên bây giờ nữ nhi này muốn cãi lại lão, thì thật đúng là đang khiêu chiến với quyền uy của người phụ thân này. Huống hồ hôn sự này nàng nhất định phải gả, cho nên cuối cùng lão cũng phá vỡ không khí im lặng, ra lệnh: “Người đâu! Bắt nhị tiểu thư lại cho ta!”

“Dừng tay!” Hạ Lan Vân Dững đứng ở bên cạnh đột nhiên mở miệng, một lời nói ra khiến mọi người bất ngờ.

Nhị di nương nhìn thấy con trai cũng ở đây, hơn nữa lại muốn xen vào việc của người khác! Thân sắc không khỏi đại biến, nhanh chóng dậm chân một cái: “Dừng nhị, con thân mang thương tích còn không ở trong phòng dưỡng thương cho tốt, chạy đến đây xem nào nhiệt làm gì? Còn không mau quay về cho ta!”

Đại di nương ôm ngực, ở bên cạnh khinh “Hừ” nói: “Nhị muội nha! Vân Dững chắc không phải là đang giúp nhị tiểu thư bỏ trốn chứ?”

Nhị di nương thấy thân sắc lão gia bất cứ lúc nào cũng có thể nổi giận, mà Đại di nương lại còn ở bên cạnh thêm mắm thêm muối, lập tức cảm tức trừng mắt lườm Đại di nương một cái! Quay đầu thấy Hạ Lan Vân Dững còn đứng tại chỗ không chịu rời đi, quát: “Dừng nhị, con không mau trở về phòng đi, còn đứng ở trong đó làm cái gì?”

Vốn dĩ, Hạ Lan Vân Dững không thích xen vào việc của người khác. Nhưng nhị tỷ đã cứu hần, hiện tại hần vì nghĩa diệt thân, đối với lời của mẫu thân ngoài mặt làm ngo, bước lên bưng bưng tức giận, nói: “Cha, phải gả cho Tề tứ công tử vốn là đại tỷ, dựa vào cái gì mà khi Tề tứ công tử trở nên ngu ngốc lại để cho nhị tỷ gả đi thay? Chẳng lẽ thấy đại nương mất đi rồi, nhị tỷ không có người che chở, các người liền khi dễ tỷ ấy sao?”

Lão gia bị tức đến đen cả mặt, cả người phát run. Đại di nương lại cắn chặt môi dưới, nghiêng răng phần hận!

Nhưng vừa tức giận lại vừa khó xử nhất chính là Nhị di nương, sắc mặt bà tái nhợt, ngực phập phồng kịch liệt: “Đứa nhỏ này, con điên rồi sao? Sao có thể nói năng bậy bạ như vậy?”

Hạ Lan Vân Dững vẻ mặt hiên ngang, lẩm liếm: “Con có nói bậy sao? Những gì con nói có thật hay không, trong lòng các người tự hiểu rõ!”

“Phản, phản rồi, hôm nay tất cả đều phản rồi!” Lão gia giống như bị người bên đường lột sạch quần áo, nổi giận đùng đùng, giống như núi lửa bộc phát, điên cuồng quát to: “Người đâu! Bắt thiếu gia, nhị tiểu thư lại cho ta!”

Nhị di nương kinh hãi, lập tức giữ chặt ống tay áo lão gia: “Lão gia, Dững nhị tuổi trẻ không hiểu chuyện, trên người nó còn có vết thương, ông tạm tha cho nó lần này đi!”

Lão gia hung tợn đá bà một cái, lớn tiếng trách mắng: “Nhìn nhị tử tốt bà nuôi dạy đi! Lại dám bắt kính với ta như thế! Trong mắt nó, còn có người cha này sao?”

Nhị di nương thụt lùi hai bước, sắc mặt xanh mét, nói không nên lời.

Hai tỷ đệ Hạ Lan Từ Kỳ bị gia đình bắt lấy, Đại di nương bấy giờ mới để ý thấy bà Ngô đang núp ở một bên, vẻ mặt hoảng sợ liền đi lên chỉ tay vào bà: “Lão gia người xem, lúc trước thiếp thân đã nói phải đuổi bà già này đi, nhưng lão gia niệm tình bà ta chiếu cố đại tỷ nhiều năm nhân từ giữ bà ta lại, không ngờ bà ta lại phá hỏng đại sự của lão gia, giúp nhị tiểu thư chạy trốn!”

Đại di nương trừng mắt, lộ ra vẻ mặt chanh chua: “Loại người ăn cây táo, rào cây sung như bà ta, giữ lại có ích gì? Theo thiếp thân thấy, vẫn nên nghiêm khắc dạy dỗ một trận, đuổi ra khỏi phủ thôi!”

Mặc dù Đại di nương không nói, lão gia đã tận mắt nhìn thấy bà Ngô mở cửa cho Hạ Lan Từ Kỳ, cũng sẽ không tha bà Ngô: “Người đâu! Bắt bà Ngô lại, đánh bà ta hai mươi trượng cho ta!”

Thấy bà Ngô bị gia đình bắt lấy, đề xuống đất chuẩn bị đánh, Hạ Lan Từ Kỳ vô cùng sợ hãi. Cho dù là nam nhân khỏe mạnh, bị đánh hai mươi trượng cũng phải nằm sấp đường thương cả tháng trời, huống hồ bà Ngô đã gần năm mươi tuổi, làm sao có thể chịu được hai mươi trượng? Vội vàng hô một tiếng: “Dừng tay!”

Lão gia trầm xuống, vẻ mặt âm tàn: “Ngày mai, ngươi phải thành thân rồi, phụ thân không trừng phạt được ngươi! Bất quá bà Ngô này cả gan làm loạn, dám giúp ngươi đào hôn, phụ thân không trừng phạt được ngươi, chẳng lẽ cũng không trừng phạt được bà ta sao?” Lão gia ngẩng đầu đối với mấy gã gia đình kia, nói: “Các ngươi còn đứng đó làm cái gì? Đánh cho ta!”

“Cha dám động đến một cọng tóc của bà ấy, thì đừng nghĩ con sẽ gả cho Tề tứ công tử!” Ai đối xử với Hạ Lan Từ Kỳ tốt thì nàng sẽ luôn ghi ở trong lòng. Bà Ngô là người tốt, cả đời chăm sóc mẫu thân, hiện tại lại mạo hiểm giúp nàng, nàng không muốn vì vậy mà liên lụy bà Ngô bị đánh? Hạ Lan Từ Kỳ nóng vội, uy hiếp quát lên.

Lão gia bị tức đến choáng váng, cái gì cũng không nghe lọt vào tai, ngón tay chỉ vào Hạ Lan Từ Kỳ: “Tóm lại, ngươi không gả cũng phải gả, không lấy chồng cũng phải lấy!”

Hạ Lan Từ Kỳ không hề sợ hãi, lông mày nhướng lên, lạnh lùng lên tiếng: “Ai nói, cha có tin bây giờ con cần lưỡi tự sát, đi gặp mẫu thân hay không?”

“Ai đừng đừng!” Đại di nương vội vàng ngăn cản, đồng thời lôi kéo ống tay áo lão gia, ý bảo lão gia đừng nói nữa, sau đó về mặt hiền lành: “Nhị tiểu thư, lời nói vừa rồi của con có phải ý là chỉ cần chúng ta không đánh Bà Ngô, con sẽ ngoan ngoãn gả cho Tề tứ công tử đúng không?”

“Đúng” Hạ Lan Từ Kỳ không chút do dự trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Tương Phùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Biến cố bất ngờ (hạ)

Kỳ thật, nàng hiểu hôm nay dù có nói gì cũng đều chạy không thoát. Vì không muốn liên lụy đến Bà Ngô, nàng chỉ có thể lấy điều kiện này đổi lấy sự an toàn cho bà Ngô.

Đại di nương quay đầu, ghé vào bên tai lão gia, rỉ tai vài câu. Lão gia tựa hồ bị thuyết phục, không có nói gì nữa, xem như đã chấp nhận. Đại di nương lúc này mới gờ tay, nói: “Tốt, chỉ cần con không âm ỷ không làm khó mọi người, ngoan ngoãn gả vào Tề gia, chúng ta có thể nể mặt con, tạm tha cho Bà Ngô.”

Hạ Lan Từ Kỳ biết chỉ cần nàng không còn ở nhà nữa, Đại di nương tất nhiên sẽ không bỏ qua cho Bà Ngô, vì thế cô kè ra giá: “Có điều, ngày mai con gả đi rồi, bên cạnh không có người chăm sóc, cho nên con muốn đem Bà Ngô cùng đến Tề gia!”

Đại di nương quay đầu nhìn lão gia: “Thiếp thấy chuyện này cũng không khó khăn gì, lão gia, ông nói đúng không?” Dù sao Bà Ngô cũng như cái gai trong mắt bà ta, đem đi theo, bớt cho bà ta thêm lo lắng.

Nữ nhi xuất giá có chút yêu cầu nhỏ như vậy, kẻ làm cha không thể không đáp ứng. Hơn nữa nếu mọi chuyện thuận lợi..., lão gia còn có thể trông cậy vào thế lực nhà chồng nữ nhi sau này! Vì thế vui vẻ đáp ứng: “Được, ngày mai sẽ để cho Bà Ngô đi theo con về Tề gia.”

Hạ Lan Từ Kỳ lại bị giam vào Cẩm Nguyệt Hiên, lão gia đề phòng nàng lại bỏ trốn, phái gia đình ở ngoài cửa canh gác. Đề phòng nàng thà chết chứ không chịu khuất phục, phái nha hoàn ở bên trong phòng trông coi.

Ngày ấy trong thư, Hoa Tranh đã viết rõ ràng, có chuyện quan trọng cùng nàng thương lượng, hẹn rằng không gặp không về. Mất thấy đã qua canh ba, Hạ Lan Từ Kỳ lại không thể đến như đã hẹn, thật sự là sốt ruột như kiến bò trên chảo nóng, không ngừng ở trong phòng đi tới đi lui.

Bởi vì lão gia đã ra nghiêm lệnh, việc đêm nay ai dám nói ra nửa chữ, sẽ đều bị đuổi ra khỏi phủ. Cho nên, ngoại trừ người nhà cùng mấy gã gia đình, nhóm nha hoàn không ở trong nội viện cũng đều không biết chuyện gì xảy ra.

Lúc này, nha hoàn phụ trách trông coi nàng, không biết nhị tiểu thư này là người như thế nào? Một đám hai mắt nhìn nhau, trong lòng hồ nghi, cũng không dám nhiều lời gì.

Đi lòng vòng được một lát, Hạ Lan Từ Kỳ thoáng nhìn đám nha hoàn trong phòng, đều dùng ánh mắt thăm dò nhìn nàng. Hạ Lan Từ Kỳ đang tâm tình buồn bực, đứng lại quát: “Nhìn cái gì vậy? Các ngươi không cần nhìn ta, ta không chết được, đều đi ra ngoài hết cho ta!”

Đám nha hoàn trong phòng hoảng sợ vội vàng cúi thấp đầu xuống, trong đó có một đại a đầu thấp giọng nói: “Nhị tiểu thư, cầu xin cô thương xót tui nô tỳ! Nếu tui nô tỳ đi ra ngoài, lão gia sẽ không tha cho tui nô tỳ!”

Hạ Lan Từ Kỳ cắn răng, tức giận vung tay áo, đặt mông ngồi lên trên giường, đá giấy xuống đất, đặt mạnh người lên giường.

Tính kế, tính tới tính lui, nhưng cuối cùng vẫn phải gả, hay là đây là số mệnh sao? Hạ Lan Từ Kỳ ôm gối mềm, cuộn người trên giường, trong lòng giận dữ. Chẳng lẽ mệnh của mình là mệnh chịu khổ, cả đời sống trong uất ức? Hạ Lan Từ Kỳ một mực không tin vào số mệnh! Cho dù là số mệnh nàng có như vậy, nàng cũng muốn nghịch thiên cải mệnh!

Chỉ cần nàng còn sống, nàng sẽ vì hạnh phúc của mình mà cố gắng phấn đấu! Trước mắt, có người nhà như vậy, nàng đã không còn hy vọng xa vời gì về thân tình. Cho nên, mục tiêu duy nhất đáng giá để nàng cố gắng phấn đấu, chỉ có tình yêu, nàng sẽ không cúi đầu trước vận mệnh, sẽ chiến đấu đến giây phút cuối cùng!

Trên đường đến Tề gia ngày mai, e rằng chính là cơ hội cuối cùng của nàng. Cho nên, cơ hội này nàng nhất định phải nắm chắc.

Trong lòng có chuyện, muốn ngủ cũng ngủ không được, Hạ Lan Từ Kỳ biết Hoa Tranh không chờ được mình, không chừng đang rất lo lắng. Nhưng mà bây giờ, nàng ngay cả cơ hội báo tin cho chàng cũng không có. Nàng mở lớn mắt, nỗi lòng hỗn độn, thức đến khi trời sáng, cả đêm không ngủ.

Ngày hôm sau, Đại di nương dẫn người đến chải tóc cho nàng, dùng sợi tơ thực hiện “Tục chải tóc” [1], cạo đi lớp lông tơ mỏng trên mặt. Mặc y phục, đội vào mũ phượng, trùm hi khăn, đội kiệu hoa dâu đến đón.

[1] Tục chải tóc: hay còn gọi là “tục bới tóc”, theo phong tục xưa của người Trung Hoa, các cô gái trước khi về nhà chồng thì phải thay đổi kiểu chải đầu, búi tóc, cạo sạch phần lông tơ ở cổ và ở mắt tịt

“Đùng đùng đùng” tiếng pháo nổ giòn giã vang vọng bên tai. Ngay sau đó, ngoài cửa một trận ồn ào, náo nhiệt. Hạ Lan Từ Kỳ lập tức trở nên khẩn trương, nàng biết, đội đón dâu đã đến đây.

Lúc này, Đại di nương cùng Nhị di nương mang theo hi bà đi đến, hi bà vừa thấy Hạ Lan Từ Kỳ trên khuôn mặt trang điểm đậm, tràn ngập vui mừng tươi cười: “Nhị tiểu thư thật sự là tướng mạo xinh đẹp tuyệt trần! Xem này bộ dáng nhỏ nhắn này, nếu gả vào Hầu phủ, chắc chắn sẽ không có nữ nhân nào sánh bằng được!”

Đại di nương nhìn chằm chằm hi bà, thần nhiên cười: “Hi bà, bà cũng thật khéo nói!”

“Đâu có! Hầu phủ Nhị thiếu gia, tam thiếu gia đều là ta làm mai, những người khác không nói, nhưng hai người kia chắc chắn dung mạo không thể sánh được với Nhị tiểu thư!” Hi bà vung khăn lụa hồng: “Ôi! Xem đầu óc ta này! Mãi nói mãi, không thể chậm trễ giờ lành bái đường, thỉnh nhị tiểu thư mau nhanh lên kiệu hoa đi!”

Nhị di nương hỏi: “Giờ nào bái đường, vì sao phải gấp như vậy?”

Hi bà vội vàng giải thích: “Đón dâu không thể đi đường tắt! Chúng ta trở về không thể đi theo đường Du trấn, phải đi vòng qua Kim Môn của Bắc Lăng trấn cho nên đường đi sẽ bị kéo dài.”

“Ồ! Vậy mau lên, chúng ta mau đưa nhị tiểu thư lên kiệu hoa đi!” Nhị di nương vừa dứt lời, không đợi hi bà bước đến dìu Hạ Lan Từ Kỳ, Hạ Lan Từ Kỳ liền lớn tiếng kêu lên: “Khoan đã!”

Hi bà sững sốt, đứng tại chỗ, nhìn Đại di nương.

Đã đến giờ lên kiệu rồi, Đại di nương thật đúng là lại phát sinh thêm chuyện gì, đi lên nhẹ nhàng hỏi thăm: “Nhị tiểu thư, con còn có chuyện gì, nói đi!”

Hạ Lan Từ Kỳ phụng phịu, nói nhanh ý muốn: “Con muốn để cho Bà Ngô đưa con lên kiệu hoa!” Nàng vừa nói mới phát hiện, cả đêm tức giận, cổ họng của nàng bị viêm rồi, nói ra tiếng khàn khàn khó nghe.

“Ách.....” Đại di nương dừng một chút, lập tức thay đổi khuôn mặt tươi cười, vô cùng thân thiết vỗ vỗ lên tay Hạ Lan Từ Kỳ: “Không thành vấn đề, con chờ chút, Đại di nương kêu người gọi bà Ngô đến cho con.”

Hạ Lan Từ Kỳ bị bà ta nắm lấy tay, cả người nổi da gà, nhanh chóng rút tay về.

Trước mặt hi bà, Đại di nương hết sức khó xử, trong lòng căm tức nhưng lúc này lại phải dỗ dành Hạ Lan Từ Kỳ lên kiệu hoa, nên không thể phát tiết.

Hi bà không nghĩ tới, cô nương này cũng rất có cá tính. Xem ra, không hề chào đón Đại di nương này.

Bà Ngô rào bước vào đến cửa, thấy Hạ Lan Từ Kỳ một thân hi phục, trong lòng đau xót, khoe mắt bất tri bất giác đã ươn ướt. Bà Ngô biết, Hạ Lan Từ Kỳ không hề nguyện ý gả, hiện tại phải đồng ý thành thân, là do không muốn bà bị lão gia trách phạt!

“Nhị tiểu thư!” Bà Ngô nghẹn ngào hô một tiếng.

Thấy Bà Ngô bình an, lại thấy bà rửa mặt chải đầu chỉnh tề, mặc quần áo mới tinh. Hạ Lan Từ Kỳ yên tâm hơn. Nhìn về mặt Bà Ngô đầy áy náy, Hạ Lan Từ Kỳ cố ra vẻ thoải mái cười cười: “Bà Ngô, bà đưa con lên kiệu hoa đi!”

Bạn đang đọc truyện *Hí Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Mị lực của tân lang (thượng)

“Nhị tiểu thư!” Bà Ngô còn muốn nói tiếp vài lời, nhưng Hạ Lan Tử Kỳ đã cầm khăn voan hồng được gấp vuông vức trên bàn cầm lên, che lên đầu.

Khăn voan vừa mới đội lên, Hạ Lan Tử Kỳ cảm thấy hơi thở trở nên nặng nề, có một mùi hương quái dị bay vào trong mũi. Thần kinh của nàng hơi căng thẳng, trong lòng giật mình một cái, biết là hỏng rồi!

Hạ Lan Tử Kỳ học y thuật, đối với mùi được vật rất mẫn cảm. Nàng nghĩ thấy được mùi hương trên khăn voan kia không phải mùi hương mà nữ tử thường dùng, mà là một loại được hương tên là “Hồ Điệp phiêu”, loại được hương này chỉ cần ngửi phải một chút, sẽ khiến cho người bình thường có cảm giác như xương cốt bị rút sạch, toàn thân yếu ớt, vô lực!

Không cần hỏi cũng biết, đây đích thị là bọn họ sợ nàng trên đường chạy trốn, cho nên mới khổ công nghĩ ra chiêu này!

Hạ Lan Tử Kỳ tức giận cắn chặt răng, đang muốn đưa tay đem khăn voan hồng xốc hết lên, bỗng nhiên Hi bà thấy chậm trễ lâu như vậy, sợ đưa thân chậm trễ nào thì hồng bao của bà chậm trễ đó, nhanh chạy đến giục: “Mau đi nhanh đi! Trễ mất giờ lành nên có điềm xấu rồi!” Vì thế cùng bà Ngô một trái một phải, dù Hạ Lan Tử Kỳ toàn thân yếu ớt lên kiêu hoa.

Bên ngoài đường nhạc trống vang khắp nơi, trong tình thế vạn bất đắc dĩ, Hạ Lan Tử Kỳ bị người đưa vào kiệu hoa, đưa ra khỏi gia môn.

Lão gia đứng cùng đám người đại di nương và nhị di nương, nhìn đội ngũ đón dâu càng lúc càng xa, rốt cục lộ ra nụ cười hài lòng, âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi!

Trong kiệu hoa Hạ Lan Tử Kỳ tâm tình buồn bực vô cùng! Vốn dĩ, nàng luôn muốn tìm cơ hội để chạy trốn. Nhưng bây giờ xem ra, nàng đã trúng Hồ Điệp phiêu, toàn thân giống như bị rút gân, yếu ớt đến nửa phần sức lực cũng không có. Cho dù nàng biết rõ chỉ cần uống nước Hạnh nhân là có thể giải được được tính của Hồ điệp phiêu, nhưng mà bây giờ nàng đi đâu mà tìm được Hạnh nhân thủy đây? Cho nên dù có muốn chạy, cũng lực bất tòng tâm!

Gả cho một tên ngốc tử đến mặt mũi cũng chưa từng nhìn thấy, không một nữ tử nào lại nguyện ý cả! Hạ Lan Tử Kỳ cảm thán cho số phận bi thảm của mình, trong lòng cự tuyệt không muốn chịu thua! Cho dù hiện tại đã là son cùng thủy tận, bị người ta bắt đem đi thành thân. Nhưng chỉ cần mời nàng nắm được cơ hội, nàng chắc chắn sẽ xoay chuyển Càn Khôn, không bao giờ cúi đầu trước vận mệnh!

Nhà Hạ Lan Tử Kỳ ở Bàn Thạch thành mà Tề gia lại ở Diêm thành, hai thành đối diện nhau, nói xa thì cũng không xa mà nói gần cũng không gần.

Bởi vì theo nguyên tắc đón dâu, không thể đi đường cũ về. Cho nên, bọn họ lúc đến đi ngã rẽ, liền đi vào con đường nhỏ.

Ra khỏi thành, đường đi trên núi trở nên quanh co, Hạ Lan Tử Kỳ vô lực tựa vào bên trong kiệu, nhắm mắt lại, đối với vận mệnh không đoán trước được, cảm thấy vô cùng lo lắng.

Đột nhiên, cảm giác thấy kiệu hoa đột nhiên ngừng lại. Nàng mở mắt ra, không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì.

Nghiêng tai lắng nghe, chỉ nghe phía trước truyền đến tiếng một nam nhân, nhưng lại giống giọng điệu của một đứa nhỏ đang náo loạn: “Ta muốn bắt dê, ta muốn bắt dê!”

Bỗng có tiếng một nam tử trung niên, hào hào khuyên bảo: “Tứ thiếu gia, hôm nay là ngày thành thân của cậu, mau đứng lên! Quần áo bị bẩn, chốc nữa khi bá đường sẽ bị người ta cười chê đấy!”

Tứ thiếu gia không nghe theo: “Ta không muốn! Ta muốn đi bắt dê cơ!”

Tứ thiếu gia? Tân lang của nàng đây sao? trong lòng Hạ Lan Tử Kỳ run lên! Cố gắng nâng lên cánh tay, đem màn kiệu xốc lên một đoạn nhỏ. Cách đám người phía trước, nàng mơ hồ nhìn thấy một nam tử mặc hi phục đỏ thẫm, trước ngực buộc dải lụa hoa đỏ tươi, đang ở trong bụi cỏ ven đường bới cái gì đó.

Hi bà ở bên cạnh gấp gáo dậm chân: “Ai nha! Thời gian không kịp nữa rồi! Tứ thiếu gia, ta đi nhanh đi! Chậm mất giờ lành sẽ không tốt!”

Quản sự trong hầu phủ Tô Diệu Hưng nháy mắt với mấy tên gia đình trong đám rước dâu: “Mau kéo Tứ thiếu gia vào nhà!”

Vài gã gia đình nhanh chóng chạy lên phía trước, đưa hán tử trong bụi cỏ kéo ra, đồ đạc: “Tứ thiếu gia, nơi này dê nhỏ lắm, làm sao đấu thắng được đại tướng quân đầu đen trong phủ, chúng ta trở về xem đầu đen đại tướng quân được không?”

“Không được!” Tứ thiếu gia giọng điệu con nít hét lên: “Ta vừa rồi nhìn thấy dê ở đây so với đầu đen đại tướng quân còn lớn hơn gấp đôi!” Hán đột nhiên chỉ một ngón tay: “Xem đi! Nó ở đằng kia kia! Dê ngoan đừng chạy, ta tới rồi!” Nói xong chạy về phía trong rừng.

Mọi người kinh hãi! Hầu phủ Tứ thiếu gia cưới vợ! Đây chính là đại sự, nếu như có sai sót gì xảy ra, ai có thể chịu trách nhiệm này đây?

Quản sự Tôn Diệu Hưng nhanh chóng quát to: “Mau, bắt Tứ thiếu gia trở lại cho ta!”

Đây chính là Tứ thiếu gia của Tề phủ – gia tộc đứng đầu tam đại thế gia! Một tên gốc tử, là phu quân của nàng! Nhìn đến đây, Hạ Lan Tử Kỳ tuyệt vọng nhắm hai mắt lại!

Nhưng trong lúc không phòng bị đột nhiên xảy ra chuyện ngoài dự đoán.

“Vù vù vù” trên đỉnh đầu mọi người truyền đến tiếng gió xé, trong chớp mắt tám người bịt mặt mặc áo xanh bất ngờ xuất hiện trước mặt. Bọn họ chân vừa chạm đất, không cần nhiều lời liền hướng đám người đưa dâu đánh tới.

“Có giặc cướp. Mau, bắt lấy bọn họ! Bảo hộ tân nương!” Quản gia Tôn Diệu Hưng phản ứng rất nhanh, hô một tiếng dứt khoát.

Mọi người đều kinh hãi, chỉ có Hạ Lan Tử Kỳ sau khi ngạc nhiên qua đi, đã có chút hy vọng nho nhỏ! Cướp cũng tốt! Tốt nhất đem nàng cướp đi luôn đi, như vậy cũng không cần gả cho tên gốc kia nữa!

Sự tình chuyển biến đúng như nàng mong đợi, mấy người bịt mặt kia không hề chú ý đến mấy hòm hoi môn quý gia, mà là thẳng đến kiệu hoa mà xông tới.

Vệ binh của Hầu phủ cũng không hề yếu thế, xông lên bắt đám người đó. Nhưng mà tám người bịt mặt kia đều là cao thủ có võ công cao cường, nhanh chóng đem vệ binh đánh đến hoa rơi nước chảy.

Trong đó có một tên xóc màn kiệu lên, muốn đem Hạ Lan Tử Kỳ từ trong kiệu kéo ra.

Dù Hạ Lan Tử Kỳ không muốn gả, nhưng thấy mấy người đó hung hăng như vậy, nàng không biết được bọn họ là người tốt hay người xấu, càng không biết đang yên lành bọn họ tự nhiên đến bắt mình là vì cái gì? Trong lòng không khỏi lo sợ bất an! Cho nên đối mặt tình cảnh này, nàng không biết nên vui hay là nên buồn.

Đúng lúc nam tử kia vừa mới vron tay ra, còn chưa bắt được Hạ Lan Tử Kỳ, một viên đá bay đến đập vào cổ tay hắn, nam tử kia “A” một tiếng, đưa tay lùi về!

Lúc này nghe có tiếng người hô to: “Kẻ bắt cóc ở đâu đến đây? Dưới ban ngày ban mặt dám cướp tân nương? Chẳng lẽ không coi vương pháp vào trong mắt sao?”

Tiếng nói phát ra chứa mùi phẫn lẫm, khiến mọi người đều chấn động, quay đầu nhìn về phía ấy.

Chỉ thấy ven đường có ba vị nam tử thất lưng đeo bảo kiếm, người vừa mở miệng nói chuyện kia là nam tử lớn tuổi nhất, mặc trường bào màu lam. Đứng bên cạnh là hai nam tử ước chừng hai mươi tuổi. Ba nam tử một thân khí chất chính nghĩa, chỉ cần đứng ở nơi đó, khí chất dũng mãnh kia tuyệt không thể khiến người khác khinh thường!

Tám tên bịt mặt kia vừa thấy bọn họ chẳng qua là người qua đường, trong đó một tên có vẻ là đứng đầu không đem bọn họ vào trong mắt, kiêu ngạo quát lên: “Chuyện này không liên quan đến các ngươi! Biết điều thì mau biến đi!”

“Mau biến đi, ta nghĩ là các ngươi mới đúng!” Nam tử không nói nhiều, cùng với hai nam tử đứng bên cạnh, bay lại phía bọn cướp.

Vốn dĩ tám kẻ bịt mặt kia so với bọn họ đông hơn gấp đôi, hơn nữa bọn chúng tự nhận công phu không tồi, căn bản không phải đối thủ của ba công tử kia! Vừa mới ra tay, bọn chúng mới hiểu được cái gì là cao thủ, ba nam tử kia cầm bảo kiếm, vậy mà kiếm còn chưa tuốt khỏi vỏ, không dưới mười chiêu đã đánh bọn chúng ngã.

Gã cầm đầu đám bịt mặt thấy không thể đánh thắng nổi, đứng thẳng dậy, trong lòng biết nhiệm vụ hôm nay kết thúc không thành, cắn răng một cái, rống giận: “Các huynh đệ, rút lui!”

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11: Mị lực của tân lang (hạ)

Tất cả mọi người ở đây, đều nhìn ba nam tử kia với cặp mắt khác, đồng thời trong lòng vô cùng cảm kích! Dù sao nếu tân nương bị người ta cướp đi, theo như tính tình của Hầu lão gia thì tất cả bọn họ không tránh khỏi trách phạt!

Quản sự Tôn Diệu Hưng chậm rãi tiến đến, hai tay ôm quyền, khom người thi lễ: “Hôm nay may mắn có ba vị anh hùng gặp chuyện bất bình, rút đao tương trợ! Tôn Diệu Hưng ta thay Tứ thiếu gia, Tứ thiếu gia phu nhân, tạ ba vị anh hùng!”

Nam tử áo lam khoát tay chặn lại: “Đây chỉ là việc nhỏ, không cần nói đến!”

Đúng lúc đó, bọn gia đình đã kéo Tứ thiếu gia từ trong rừng trở về, giúp hắn phủi bụi đất trên người, Tứ thiếu gia vui vẻ cười, kêu lên: “Dùng sức đánh, dùng thêm một chút sức nữa! Hắc hắc, thật là thoải mái!”

Vừa thấy Tề Tứ công tử, nam tử áo lam vẻ mặt ngạc nhiên! Cùng hai người bạn bên cạnh đi tới, có chút cung kính hướng Tứ thiếu gia thi lễ: “Không nghĩ tại đây lại gặp được Tề Tứ công tử! Viên Bân đúng là có phúc đến ba đời!”

Hạ Lan Tử Kỳ ở bên trong quan sát, trong lòng hết sức kinh ngạc, không thể ngờ được nam tử có võ công như thế, nhìn thấy Tứ thiếu gia lại tỏ thái độ kính trọng! Xem ra khi hắn chưa biến thành ngốc tử, hẳn là không đơn giản!

Những người khác ở đây, cũng đều có cảm giác giống như Hạ Lan Tử Kỳ, mờ to mắt, nhìn nam tử kì lạ tự xưng là Viên Bân kia.

Lúc này, Tứ thiếu gia lại đối với mọi chuyện ngoảnh mặt làm ngơ, thấy bọn gia đình đang giúp hắn phủi bụi đất trên áo đều dừng động tác, hắn bất mãn, nói: “Sao các người lại ngừng? Nhanh lên một chút, chúng ta còn tiếp tục chơi!”

Viên Bân thấy Tứ thiếu gia coi hắn trở thành không khí, lại thấy Tứ thiếu gia không giống như trước đây, hành động trước mắt rất không bình thường. Trong lòng tràn đầy nghi hoặc, khó hiểu, lập tức lại khom người thi lễ: “Viên Bân bái kiến Tứ công tử!”

Lần này, rốt cục cũng thu hút được sự chú ý của Tứ thiếu gia, hắn nghiêng đầu nhìn Viên Bân, vẻ mặt ngạc nhiên: “Người là ai?”

Viên Bân ngẩn ra, nhưng vẫn thật nghiêm túc đáp lại: “Tại hạ là Viên Bân, Tứ thiếu gia chẳng lẽ không nhận ra tại hạ sao?”

“Người không phải Viên Bân!”

Viên Bân nhìn hắn không hiểu ra sao.

Trên mặt Tứ thiếu gia bỗng nhiên nở nụ cười ngây ngốc: “Người là lợn.....”

“Phì.....” Ở đây đã có người nhin không được, thiếu chút nữa cười thành tiếng.

Bất chợt, Tứ thiếu gia đánh tới, dùng sức cởi quần áo Viên Bân: “Mau cởi bỏ quần áo ra, lợn không được mặc quần áo!”

Thấy Tứ thiếu gia náo loạn quá rồi, sắc mặt quân sự Tôn Diệu Hưng nhanh chóng đỏ đến thành màu gan heo, giúp Viên Bân giải vây: “Mau, mau kéo Tứ thiếu gia ra!”

Tứ thiếu gia bị bọn gia đình kéo mạnh sang một bên. Viên Bân lúng túng như lọt vào trong sương mù, hỏi quân sự: “Tề Tứ công tử sao lại biến thành thành thế này?”

Quân sự thần sắc buồn bã, thở dài: “Ôi chao, vốn dĩ tứ thiếu gia nhà chúng ta tài hoa xuất chúng, năng lực phi phàm. Nhưng mà hai tháng trước, Tứ thiếu gia xuất môn, trên đường gặp phải kẻ bất cớ bị ngã xuống vách núi.” Quân sự chỉ vào đầu của mình: “Đầu óc bị va đập đến chấn thương, liền biến thành bộ dạng như hôm nay!”

Viên Bân nhìn tứ thiếu gia, vẻ mặt khó tin, tiếc nuối nói: “Tứ công tử là người tốt sao có thể gặp tai họa như vậy? Thật bất khả tư nghị[1]!”

[1] Bất khả tư nghị: Việc không thể nghĩ đến được.

“Ai có thể ngờ được đây! Ôi, trời cao đồ kỵ anh tài mà!” Quân sự khổ sở lắc đầu.

Một vị nam tử cao gầy đứng cạnh Viên Bân, chỉ Viên Bân đề nghị với quân sự: “Đại ca của ta không chỉ giỏi võ công, đối với y thuật cũng có nghiên cứu. Nếu không ngại, để huynh ấy nhìn qua Tứ công tử một chút xem sao?”

Quân sự đối với Viên Bân luôn mang thái độ kính trọng, gật đầu nói: “Đương nhiên là được rồi!” Lập tức phân phó bọn gia đình đem tứ thiếu gia kéo qua.

Nhưng mà, ngay lúc tay Viên Bân vừa mới định chạm vào cổ tay Tứ thiếu gia thì ai cũng không nghĩ tới, tứ thiếu gia lại chống đối lại, cúi đầu định cắn lên cánh tay Viên Bân.

Tốc độ cực nhanh, làm cho người ta trở tay không kịp. Cũng may, Viên Bân công phu khá cao, thu tay đúng lúc nên không có bị Tứ công tử cắn được.

Quần gia kinh hãi, vội vã kêu to: “Mau giữ tứ thiếu gia lại!”

Lúc này, Hỉ bà đứng bên cạnh này giờ không can thiệp vào! Vẫy khăn tay màu hồng, vội vàng vượt bước đến: “Ôi, bệnh của Tứ thiếu gia còn chưa thuyên giảm hay sao? Còn xem bệnh cái gì nữa? Hôm nay là ngày đại hỉ, thời gian đã sắp muộn rồi, muốn xem bệnh để lần khác đi! Chậm giờ bái đường, chúng ta đều không gánh nổi trách nhiệm!”

Quân sự bừng tỉnh hiểu ra, vội vàng khom người hướng Viên Bân thi lễ, lịch sự nói: “Hôm nay là ngày đại hỉ của Tứ thiếu gia nhà ta. Nếu như các vị có rảnh, không bằng đến quý phủ uống chén rượu mừng!”

Viên Bân nhìn nhìn hai vị bằng hữu bên cạnh, một người trong đó mở miệng nói: “Đại ca, chúng ta không phải đã cùng người ta hẹn gặp mặt tại Phụng Dương trà lâu đấy sao? Thời gian cũng sắp muộn rồi!”

Viên Bân hiểu ý, về mặt xin lỗi: “Tề Tứ công tử đại hôn, bọn ta vốn nên trình diện. Có điều, bọn ta đã ở Phụng Dương trà lâu hẹn bằng hữu, thời gian có chút gấp gáp, cho nên.....”

Quần gia hiểu đôi nhân xử thế, lập tức đỡ lời: “Làm người nên lấy tín nghĩa làm trọng, nếu người ta đã chờ, vậy không nên lỡ hẹn rồi! Hoan nghênh Viên công tử có thời gian rảnh thì đến làm khách trong phủ, thuận tiện xem bệnh giúp công tử nhà chúng tôi!”

“Được, nhất định, nhất định!”

Ba người quay đầu tiếp đi, quần gia cũng quay đầu, giục cả đội đưa dâu, vội vàng hướng trong phủ đi đến.

Cho dù trên đường gặp phải rủi ro, nhưng mà Hạ Lan Tử Kỳ trúng phải Hồ Điệp phiêu, ngay cả khả năng thừa dịp nào loạn mà chạy trốn cũng không có! Nàng thực cảm thấy bản thân thật bị kịch. Hay là, đây là vận mệnh buộc phải như vậy sao?

Dưới sự cố gắng của đám người rước dâu, kiệu hoa rốt cục cũng vào cửa Tề gia đúng giờ lành.

Pháo nổ giòn giã ở bên trong, hi bà ở bên cạnh Tứ thiếu gia cạnh dặn: “Tứ thiếu gia, nên đá cửa kiệu rồi!”

Thấy Tứ thiếu gia bộ dáng ngây thơ, hi bà nhắc chân bày cho hắn cách thức: “Xem này, cứ như vậy đá ba lượt là được rồi!”

Tứ thiếu gia tuy rằng ngốc, nhưng rất thận trọng lĩnh hội những gì hi bà nói..., nhắc chân bắt đầu đá cửa kiệu. Nhưng mà mọi người vừa mới yên tâm được một chút, lại cuồng hết cả lên. Hóa ra Tứ thiếu gia giống như là ra oai phủ đầu, đá mạnh cửa kiệu. Mà lại còn đá mãi không dừng, đem việc này trở thành trò chơi!

Mọi người vội vàng tới giữ chặt hắn: “Tốt lắm, tốt lắm, như vậy là được rồi.”

Hi bà ghé vào chỗ cửa kiệu, đối với Hạ Lan Tử Kỳ nhỏ giọng nói: “Cô nương, nhà trai đá cửa kiệu dự báo sau này sẽ không sợ thê tử. Cô cũng đá cửa kiệu lại, tỏ vẻ về sau sẽ không yếu thế!”

Hạ Lan Tử Kỳ vốn không muốn gả, vừa nghe lời này trong lòng càng thêm đau khổ! Còn đá cửa kiệu nữa sao? Toàn thân vô lực, ngay cả đi đường cũng trở thành vấn đề, nếu không vừa rồi sớm thừa dịp nào loạn mà chạy đi rồi, làm gì có khí lực mà đá cửa kiệu a?

Việc đã đến nước này, cho dù Hạ Lan Tử Kỳ không muốn gả, nhưng xem xét tình thế, nàng cũng sẽ không ngốc đến mức lại làm náo loạn âm ý không chỉ để cho người ta nắm được thóp còn khiến cho người ngoài chế giễu, mất công rước vào phiền toái! Chỉ ít, nàng muốn bản thân hạn chế tình huống bất lợi đến mức tối đa, bảo toàn bản thân trước tiên rồi mới nghĩ mưu chạy trốn được!

Hạ Lan Tử Kỳ thấy thực bất đắc dĩ, nếu gả cho Hoa Tranh, nàng nhất định sẽ dùng sức đá cửa kiệu, tỏ ra không hề thua kém mà yêu cầu được bình đẳng. Nhưng hôn sự này, không hề có chút ý nghĩa nào trong lòng nàng, đành khàn giọng nói mấy lời với hi bà bên ngoài: “Không cần, những ngày sau này ngoan ngoãn phục tùng cũng tốt!”

Lời nói ra làm mọi người kinh ngạc không thôi, đều khen ngợi: “Không hổ là nữ nhi nhà Lễ bộ Thị lang được dạy dỗ, quả nhiên từ nhỏ đã nhu thuận, khuê huân nghiêm cẩn, biết dục dăng hầu hạ phu quân!”

Bạn đang đọc truyện *Hí Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Khờ thật hay giả?

Nhưng mà bọn họ nào đâu biết rằng, nhìn thì như con mèo nhỏ nhu thuận, kỳ thật cất giấu móng vuốt sắc bén!

Đây màn kiệu ra, hi bà cùng bà Ngô đỡ nàng ra khỏi kiệu. Cùng lúc đó, có người nhanh chóng giơ một mâm gạo, che lên đầu Hạ Lan Tử Kỳ. Xuống khỏi kiệu hoa, Hạ Lan Tử Kỳ lại bước trên nền gạch đã chuẩn bị tốt trước đó, tay cầm dây lụa màu đỏ, lại bị Tứ thiếu gia nắm tay bước qua chậu than rồi mới tiến vào đại môn.

Che mâm gạo, dẫm trên nền gạch, nhằm tác dụng tránh đi ma quỷ quấy rầy. Bước qua chậu than cũng là tượng trưng cho con cháu thịnh vượng. Thủ tục xuống kiệu cũng coi như là thuận lợi trọn vẹn.

Không ngờ, vừa mới vào đến đại môn. Tứ công tử lại bắt đầu làm náo loạn, giống như là con khỉ thượng toan hạ khiêu[1] cầm lấy dây lụa đỏ, dùng sức chạy về phía trước. Nếu không phải là có bà Ngô cùng hi bà giúp đỡ, chỉ sợ nàng sớm đã ngã sấp xuống vài lần rồi.

[1] Thượng toan hạ khiêu: trên nhảy nhót, dưới chọc phá (ý nói nghịch ngợm, làm náo loạn)

Sau khi vào cửa, bọn họ bước đến hi đường. Hạ Lan Tử Kỳ giống như con rối gỗ bị người ta kéo đi, cùng Tứ thiếu gia bái thiên địa, đưa vào động phòng.

Náo loạn một ngày, sau khi bị đưa vào động phòng thuốc trong người Hạ Lan Tử Kỳ dần hết tác dụng.

Tề Tử công tử kia, luôn luôn có điệu bộ động kinh ngu đần, lát nữa vào lúc động phòng sẽ như thế nào đây? Hắn là một tên ngốc, chắc là không biết gì về chuyện khuê phòng đâu nhỉ? Chỉ mong ông trời phù hộ cho hắn không biết, Hạ Lan Tử Kỳ thề sống chết cũng sẽ không để cho hắn chạm vào dù chỉ một chút!

Thân mình Hạ Lan Tử Kỳ lúc này đã có thêm chút khí lực, nhưng chút khí lực ấy còn chưa đủ để giúp nàng chạy trốn khỏi Hầu phủ. Nàng chỉ có thể ngồi yên lặng, nghĩ xem lát nữa sau khi tiệc rượu tan sẽ như thế nào, phải làm sao để đối phó được với tướng công si ngốc kia.

Một lát sau, bọn nha hoàn lui xuống, trong phòng chỉ còn lại có một mình bà Ngô, bà Ngô đi đến khẽ gọi: “Nhị tiểu thư, mọi người đi rồi!”

Hạ Lan Tử Kỳ đưa tay bỏ khăn voan đỏ xuống, chẳng còn lòng dạ nào mà thưởng thức tân phòng được bài trí lộng lẫy sa hoa. Lập tức dùng tay sờ vào trong búi tóc, cũng may thứ trước đó nàng giấu kỹ vẫn còn, trong lòng tạm thời yên ổn.

Bà Ngô nhìn Hạ Lan Tử Kỳ đội mũ phượng khoác hà phi mà thần sắc u buồn, không có một chút nào sắc mặt vui mừng mà tân nương tử nên có, trong lòng thập phần khổ sở: “Nhị tiểu thư là lão nô đã làm liên lụy đến cô, khiến cô phải gả cho người cô không thương!”

Hạ Lan Tử Kỳ lắc đầu, nói: “Cho dù không có bà, Đại di nương cũng sẽ không buông tha cho ta, sẽ tìm cách đem ta gả đi. Sau này bà Ngô không cần nói như thế nữa.”

Bà Ngô hít sâu một hơi: “Nhị tiểu thư, dù sao cũng đã bị gả vào đây rồi. Vậy cô bước tiếp theo định sẽ làm như thế nào?”

“Tìm cơ hội, trốn đi!” Ánh mắt Hạ Lan Tử Kỳ lộ ra vẻ kiên nghị.

Bà Ngô tỏ ra lo lắng, sâu sắc nói: “Nhị tiểu thư, đối với nữ nhân danh tiết là thứ quan trọng nhất cả đời!”

Tư tưởng của bà Ngô vẫn thiên về bảo thủ: “Hoa Tranh ca ca kia nếu biết cô đã gả cho người khác, hẳn còn có thể muốn cô sao?”

Hạ Lan Tử Kỳ nhìn ra phía ngoài cửa sổ: “Hoa Tranh đã từng nói, tình cảm của huynh ấy đối với con tựa như kim kiên[2] vậy!”

[2] Kim kiên: Vòng sắt, bền chặt tựa như vàng, không dễ phá hủy.

Bà Ngô lắc đầu: “Nhị tiểu thư, nam nhân đều dễ thay đổi! Lão nô khuyên cô, đừng vội bỏ trốn. Tốt nhất là cố gắng liên lạc với Hoa Tranh trước, xem thử ý hắn thế nào. Nếu hắn ghét bỏ thì chỉ bằng cô an ổn ở lại đây, ít nhất cô ở trong Hầu phủ cũng có địa vị là chính thê. Nói không chừng bệnh của Tử công tử về sau có thể chữa khỏi!”

Bà Ngô biết Hạ Lan Tử Kỳ còn nhỏ, mẫu thân lại qua đời sớm, có một số việc không có ai chỉ bảo cho nàng. Vì muốn nàng về sau không bị người nhà hào môn chỉ trích, thừa dịp lúc này không ai khác, tối gần nhỏ giọng dặn dò Hạ Lan Tử Kỳ vài chuyện

Nghe xong nãy lời bà Ngô nói xong..., Hạ Lan Tử Kỳ xấu hổ mặt đỏ bừng, khó xử cau chặt đôi mi thanh tú: “Bà Ngô, điều này..... Đây..... Thật sự phải làm như vậy sao?”

Bà Ngô nắm lấy tay Hạ Lan Tử Kỳ đi, từ trong lòng lấy ra một con dao nhỏ, đặt vào trong tay nàng, thần sắc nghiêm trọng: “Nhị tiểu thư, lão nô sẽ không hại cô, cô cần phải nghe theo lời lão nô nói!”

Lúc này, bỗng nghe phía trước có người hô: “Tứ thiếu gia đến.....”

Bà Ngô cùng Hạ Lan Tử Kỳ cả kinh, nàng tiện tay nhét dao nhỏ kia vào dưới gối cạnh giường.

Bà Ngô giúp nàng chỉnh lại khăn voan đỏ lại, không quên thấp giọng dặn dò: “Nhị tiểu thư, trăm ngàn lần đừng quên làm theo như lời lão nô nói!”

Cửa phòng được mở toang ra, hi bà đưa Tứ thiếu gia tiến vào, hướng dẫn cách vén khăn voan, uống rượu hợp cần.

Cảm thấy có người lao đảo đến gần, Hạ Lan Tử Kỳ tâm vọt lên tới cổ họng. Đột nhiên, một cây xung can[3] màu vàng tiến vào.

[3] xung can: là cây gậy nhỏ màu vàng có trang trí đẹp mắt, trong hôn lễ cổ xưa, tân lang dùng để vén khăn che mặt của tân nương.

Hi bà ở bên cạnh hướng dẫn: “Tứ thiếu gia, mau vén đi!”

Lúc sau, nghe tiếng Tứ thiếu gia như đùa nhỏ làm nũng, nói: “Ta mệt lắm, ta muốn đi ngủ! Cái này để người vén đi!” Dứt lời vừa định đưa xung can cho Hi bà, lại bị Hi bà nhanh tay nhanh mắt nắm được cổ tay, nhẹ giọng dỗ dành: “Tứ thiếu gia, cái này không thể làm thay được! Hôm nay là đại hôn của cậu, khăn voan đỏ của tân nương tử này phải do chính cậu vén lên. Chờ khi đã vén khăn xong, ta sẽ để cậu đi ngủ!”

Hi bà vừa dứt lời, khăn voan đỏ đột nhiên được Tứ thiếu gia vén lên.

Một đôi mắt đen như mực, sáng như sao, trong như nước suối nhìn thẳng vào mắt Hạ Lan Tử Kỳ.

Ban ngày thứ nhất là do khoảng cách quá xa, thứ hai là góc nhìn không tốt, Hạ Lan Tử Kỳ không thấy thế nào thấy được dung mạo của hắn. Hiện tại ở ngay gần, thấy được ngũ quan của hắn tinh tế như được gọt rửa cẩn thận. Mũi cao thẳng tắp, đôi môi mỏng mềm mại như hoa anh đào. Nhưng trong toàn bộ ngũ quan, mê người nhất vẫn là đôi mắt kia, lông mi dày như quạt hương bồ[4], đuôi mắt vênh lên đáng vẻ quạt cường. Đôi mắt đen sáng như điểm nước son có một lực hấp dẫn lớn vô cùng, khiến cho người ta vừa nhìn vào một cái liền sa vào trong đó.

Hạ Lan Tử Kỳ nhìn hắn, chợt cảm thấy có chút quen thuộc. Bởi trong đầu Hạ Lan Tử Kỳ bỗng hiện ra bóng dáng Hoa Tranh!

Hắn trông thật giống Hoa Tranh! Hạ Lan Tử Kỳ thấy hoảng sợ. Lúc này, cố gắng nhớ lại bộ dáng của Hoa Tranh lúc tháo mặt nạ, nhưng lại có chút nhớ không rõ. Bởi vì bộ dạng của Hoa Tranh nàng mới được nhìn qua có một lần, trong đầu chỉ nhớ đại khái một ít, thứ khắc sâu trong trí nhớ nhất là trên mặt Hoa Tranh có một cái bớt màu đen trên một nửa mặt!

Nhớ tới cái bớt kia, Hạ Lan Tử Kỳ định thần lại. Trên mặt Hoa Tranh có cái bớt lớn như vậy! Người này lại anh tuấn như thế! Sao có thể là Hoa Tranh đây? Bọn họ chẳng qua là giống nhau thôi!

Tứ thiếu gia cũng nhìn chằm chằm Hạ Lan Tử Kỳ. Sóng mắt lưu chuyển, thoáng bầy ra vài phần kinh ngạc, Hạ Lan Tử Kỳ quan sát nét mặt hắn thật kĩ, nhìn đến đây trong lòng liền xuất hiện vài phỏng đoán hoặc.

Người bị ngốc sao có thể có ánh mắt như vậy được? Lại nhìn cả người hắn, lúc tĩnh lặng quanh người toát ra một khí chất bức người, khiến người ta bắt đầu cảm thấy kính nể, hắn thật sự là một tên ngốc sao? Có phải là nhầm rồi hay không?

Hạ Lan Tử Kỳ nghĩ đến đây, mắt chợt lóe sáng. Không để nàng kịp có phản ứng gì, Tứ thiếu gia lại đột nhiên trốn sau lưng Hi bà, kêu to: “Nàng trừng ta! Nàng là người xấu! Mau đuổi ra ngoài cho ta!”

Hi bà xoay tay vỗ vỗ vai hắn, cười tủm tỉm dỗ dành: “Chớ sợ chớ sợ, tân nương rất thích cậu. Nàng không phải người xấu!, Tứ thiếu gia nên cùng tứ thiếu phu nhân uống rượu hợp cẩn thôi, uống xong là sau đó hai người có thể động phòng.”

Bạn đang đọc truyện *Hi Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Tranh giành giường ngủ

Bà Ngô đem chén rót đầy rượu, bưng tới.

Hai chén rượu được dùng sợi chỉ màu sắc sỡ buộc kết lại với nhau, sợi chỉ kết lại giữa hai chén tượng trưng cho vĩnh kết đồng tâm. Dưới sự chỉ dẫn của Hi bà, hai người hớp một ngụm rượu ở hai chén khác nhau. Sau đó, bà Ngô đem hai chung rượu này trộn vào rồi lại chia làm hai, giao cho bọn họ uống. ý nói “Trong ta có ngươi, trong ngươi có ta”.

Bây giờ Hạ Lan Tử Kỳ không hề muốn uống, nhưng bà Ngô nháy mắt với nàng một cái, nàng đành phải uống. Tứ thiếu gia cũng uống một ngụm, liền giống như là bị sắc khiến hắn ho một trận. Khi hắn ho xong, rượu trong tay cũng bị hắn làm đổ ra ngoài hơn một nửa, rồi hắn đem chút rượu còn sót lại uống cạn, cuối cùng cũng hoàn thành nhiệm vụ.

Hi bà cùng bà Ngô đưa đôi tân nhân đỡ ngồi lên trên giường, Hi bà vui vẻ, tươi cười hơn hờ nói lời cát tường: “Tân nhân cùng ngồi trên giường, long phượng đến đầu thai. Cùng ngồi trên giường ngay ngắn, yêu thương nhau cả đời.”

Rồi sau đó hướng hai người khẽ khom lưng: “Tứ thiếu gia, tứ thiếu phu nhân! Một khắc xuân tiêu đáng giá nghìn vàng, sớm nghỉ ngơi đi! Chúng nô tỳ cáo lui!”

Thế rồi hai bà rời khỏi phòng, lúc này trong phòng chỉ còn lại có hai người bọn họ. Hạ Lan Tử Kỳ lo lắng, không biết nên làm sao đối mặt với đêm dài dằng dặc!

Đúng lúc này, tứ thiếu gia đột nhiên lui về phía sau, ngã người xuống giường! Hành động này của hắn khiến Hạ Lan Tử Kỳ hoảng sợ, từ trên giường vọt đứng lên.

Nhưng lại thấy tứ thiếu gia xoay người nằm lỳ ở trên giường, hai tay lấy toàn bộ lực, tảo đồ, hạt dẻ ở trên chăn vun về trước người mình, vui vẻ bóc lạc, bắt đầu ăn.

Thấy hắn không phải muốn kéo mình lên giường, Hạ Lan Tử Kỳ khẽ vuốt ngực, thở phào một cái. Đối với tứ thiếu gia đang ăn rất ngon miệng, nói: “Ai, ta muốn thương lượng với ngươi chuyện này!”

Tứ thiếu gia như không nghe thấy, lấy một quả táo ném vào miệng.

Nhìn hấn không để ý tới mình, Hạ Lan Tử Kỳ bước đến lấy tay giữ lạc và tảo đồ lại trước mặt hấn.

Tứ thiếu gia lúc này mới để ý, ngẩng đầu nhìn nàng: “Ngươi làm gì đó?”

Hạ Lan Tử Kỳ sợ chọc giận hấn, cười với hấn một cái: “Buổi tối hai chúng ta tách ra ngủ riêng. Lát nữa lấy hai cái ghế ghép lại, người ngủ trên ghế, ta ngủ trên giường, ngươi thấy thế nào?”

Trong lòng tứ thiếu gia nổi lên một chút nghi hoặc, tỏ vẻ không đồng ý, nói: “Tại sao phải tách ra ngủ? Ta muốn ngủ cùng nhau!”

Không biết có phải sau khi bị ngốc, giọng nói cũng thay đổi theo trí óc hay không! Tóm lại, giọng nói của tứ thiếu gia không giống như giọng nói của người lớn, nghe như giọng của tiểu hài tử đang làm nũng, khiến Hạ Lan Tử Kỳ nghe đến nổi da gà cả người.

“Tứ thiếu gia, ngươi sợ loại sâu nào nhất?” Hạ Lan Tử Kỳ không có ý tốt hỏi.

Tứ thiếu gia chớp mắt mấy cái, thì thào nói: “Sâu róm!”

“Đúng vậy! Nếu ngươi ngủ trên giường cùng ta, sẽ có thật nhiều sâu róm bò lên trên người ngươi!” Hạ Lan Tử Kỳ vươn ngón tay ra trước mặt tứ thiếu gia ngoáy ngoáy mấy cái, neho mắt lại, vẻ mặt hung dữ cố ý hù dọa hấn.

Tứ thiếu gia thân mình run lên, vẻ mặt sợ hãi lùi người về phía sau, cố gắng giữ bản thân tránh xa Hạ Lan Tử Kỳ càng xa càng tốt.

Thấy hấn bị mình hù dọa thành cái bộ đáng kia, Hạ Lan Tử Kỳ nhún vai nở nụ cười: “Cho nên, hai chúng ta tách ra ngủ, ngươi ngủ trên đất, ta ngủ trên giường!”

Tứ thiếu gia lập tức phản bác lại: “Không, trên đất rất lạnh, ta muốn ngủ giường!”

Hạ Lan Tử Kỳ ngăn ra: “Xem ra ngươi cũng không ngốc lắm đâu!”

Tứ thiếu gia mày kiếm lập tức dựng lên, xoay người làm loạn trước mặt nàng: “Giọng nói của ngươi như đang la hét vậy, khó nghe muốn chết! Còn dám nói ta ngốc? Ngươi là người xấu!”

Hạ Lan Tử Kỳ kinh hãi, vội vàng xoay người né tránh, không cùng hấn so đo: “Được rồi, là ta nói sai rồi, ngươi không ngốc, ngươi rất tinh táo, được rồi chứ!”

Thường nghe nói người say không thừa nhận mình say, người ngốc chẳng bao giờ nhận mình ngốc. Xem ra đúng là có chuyện như vậy, Hạ Lan Tử Kỳ ngẩng đầu cùng hấn thương lượng: “Nếu hai chúng ta đều muốn ngủ trên giường, chỉ bằng chơi trò kéo, búa, bao quyết định thắng thua! Thắng ngủ trên giường, thua ngủ trên ghế, ngươi thấy thế nào?”

Tứ thiếu gia gãi đầu, vẻ mặt ngờ nghệch: “Cái gì là kéo, búa, bao?”

“Ách” Hạ Lan Tử Kỳ bất đắc dĩ ôm trán, ngồi ở trên giường suy nghĩ. Đột nhiên nghĩ ra điều gì đó: “Tứ thiếu gia, như vậy đi! Hai ta chơi một trò chơi đơn giản. Lát nữa ta sẽ viết vài chữ trên khăn tay, nếu ngươi đoán đúng sẽ ngủ trên ghế, nếu đoán sai thì ngủ trên giường!”

Vì sao lại đoán đúng thì ngủ trên ghế? Chẳng lẽ nàng chắc chắn hấn sẽ đoán đúng?

Ai mà biết được nàng sẽ viết cái gì? Dù thế nào hấn không phải sẽ dễ đoán sai hay sao? Tứ thiếu gia tuy rằng đầy bụng hồ nghi, nhưng vẻ mặt vẫn ngây ngốc nói: “Được!”

Thấy hấn mắc câu, Hạ Lan Tử Kỳ đến trước bàn trang điểm, tìm cây chì vẽ lông mày, ở trên khăn tay viết vài chữ. Xoay người đi đến trước giường: “Ta đã viết trên khăn tay một điều bí mật trong lòng ngươi, ngươi có biết trên khăn tay này viết bí mật gì của ngươi hay không?”

Trên người tứ thiếu gia có biết bao nhiêu là bí mật, hấn sao có thể biết trên đó viết cái nào? Vô thức trả lời: “Không biết!”

Hạ Lan Tử Kỳ mặt hơi cúi xuống chờ mong, trên khuôn mặt đẹp nở ra nụ cười vui sướng, đem khăn tay ném xuống trước mặt tứ thiếu gia: “Chúc mừng ngươi đã đoán đúng!”

Tứ thiếu gia nhặt khăn tay lên, chỉ thấy trên khăn thật sự viết hai chữ “Không biết”. Chữ giống như người, thanh nhã phiêu dật, vừa nhìn đã biết là chữ của nữ tử viết.

“Ngươi đoán đúng rồi, theo như giao ước ban nãy, ngươi ngủ trên ghế.” Hạ Lan Tử Kỳ lập tức nhắc nhở hấn.

Tứ thiếu gia ngẩng đầu nhìn chằm chằm Hạ Lan Tử Kỳ, không nghĩ đến hấn một đời anh minh, lại bị một nữ tử trêu đùa! Hấn là thiếu gia, đời nào có thể ngủ trên ghế được? Nha đầu kia không muốn ngủ cùng hấn, có vẻ ghét bỏ hấn là tên ngốc! Nhưng là nếu ghét bỏ thì vì sao còn đồng ý gả cho hấn?

Đúng, tiền, nàng chắc chắn là hám tiền của nhà mình! Tứ thiếu gia kiếp này ghét nhất là nữ nhân ham hư vinh! Huống hồ tứ thiếu gia hoàn toàn từ đầu tới cuối đều không muốn lấy nàng, nên lập tức trở mặt: “Ngươi lừa gạt ta! Cái này không tính, ta muốn ngủ trên giường! Ta chỉ muốn ngủ trên giường!”

Từng năm, từng năm lạc rơi xuống người nàng như mưa.

“Ngươi vô lại! Ngươi bắt ta xuống dưới đất!” Hạ Lan Tử Kỳ một tay che mặt, một tay cố gắng đỡ “âm khí” bay đến đi đến bên giường, tính khuyên bảo hắn.

Ngay khi Hạ Lan Tử Kỳ đến cạnh giường, Tứ công tử lại đột nhiên ngừng ném, từ trên giường ngồi dậy, vỗ vỗ tay: “Ta không chơi với ngươi nữa, ta tìm Kim nha đầu của ta đi chơi!” Nói xong liền đi ra ngoài cửa.

Kim nha đầu là ai? Là tiểu thiếp của hắn, hay là nha đầu bên người hắn?

Nhưng mà nàng quản hắn tìm ai làm quái gì! Dù sao đi rồi càng tốt, đỡ cho hai người phải tranh cãi nhau, phiền chết đi được. Hạ Lan Tử Kỳ cũng không ngăn lại, nhìn hắn bỏ đi.

Có điều hắn vừa mới mở cửa ra, liền có hai gã gia đình đứng trước mặt chặn đường hắn: “Tứ thiếu gia, lão gia đã phân phó, đêm nay không thể để tứ thiếu gia ra khỏi phòng, mời tứ thiếu gia về phòng!”

“Sao lại không cho ta ra ngoài? Ta muốn tìm Kim nha đầu chơi!” Tứ thiếu gia rất là buồn bực, không muốn trở về phòng gặp nữ nhân đáng ghét kia.

Gã sai vặt liền khuyên nhủ: “Tìm Kim nha đầu chơi thì lúc nào cũng có thể! Nhưng hôm nay là đêm động phòng hoa chúc, việc quan trọng nhất là Tứ thiếu gia cùng tứ thiếu phu nhân phải ở cạnh nhau.”

Tứ thiếu gia thấy bọn họ dù nói gì cũng không thả hắn ra ngoài, lâm vào đường cùng, lớn giọng hô: “Liên Kiều đâu rồi, Liên Kiều.....”

Bạn đang đọc truyện *Hỉ Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Động phòng kinh hôn

“Tứ thiếu gia, có nô tỳ!” Một thiếu nữ khoảng mười ba mười tuổi, mặc áo màu lục, trên đầu có hai búi tóc, hấp tấp chạy tới.

Tứ thiếu gia ra lệnh: “Liên Kiều, ngươi đi đưa Kim nha đầu đến cho ta.”

“Điều này, điều này không được đâu!” Liên Kiều có chút do dự.

“Có cái gì mà không được? Mau làm theo lời ta đi!” Tứ thiếu gia đóng cửa lại “ầm” một cái.

Nghe được cuộc nói chuyện của bọn họ, Hạ Lan Tử Kỳ trong lòng pháp phủng lo lắng. Tiểu tử ngốc này rốt cuộc là định làm cái gì? Chẳng lẽ hắn muốn cùng Kim nha đầu gì đó kia ở trước mặt mình làm chuyện tư mật.....

Hắn là tên ngốc, đến chữ then viết thế nào còn không biết thì còn có chuyện gì không dám làm đây? Hạ Lan Tử Kỳ tâm trạng càng lúc càng thảm.....

“Tứ thiếu gia, Kim nha đầu đến.” Liên Kiều lớn giọng ở ngoài bẩm báo.

Hạ Lan Tử Kỳ có chút căng thẳng cùng tò mò, nàng cũng muốn nhìn xem Kim nha đầu kia rốt cuộc là người như thế nào.

Nhưng thật ngoài dự đoán của nàng, chỉ có một mình Liên Kiều bước vào phòng, phía sau nàng không có ai khác đi cùng. Chỉ có trong lòng Liên Kiều ôm một con chó lớn màu vàng lông dày.

“Kim nha đầu, lại đây.” Tứ thiếu gia vừa thấy con chó kia, dung nhan tuấn mỹ lập tức bừng sáng.

Kim nha đầu từ trong lòng Liên Kiều nhảy xuống, vội chạy tới trước chân tứ thiếu gia, rồi nhảy vào trong ngực hắn.

“Đêm nay bốn thiếu gia cùng Kim nha đầu ngủ.” Tứ thiếu gia giống như thị uy nhìn Hạ Lan Tử Kỳ: “Ngươi thích ngủ ở đâu thì ngủ, tự mình tìm chỗ đi!”

Động phòng hoa chúc, tân lang lại ngủ cùng chó con, đây là đang ám chỉ nàng ngay cả chó cũng không bằng sao?

Nếu quả thật cứ dung túng để cho tứ thiếu gia làm như vậy. Sáng mai, mọi người biết được nàng vừa gả vào cửa, liền đã bị lạnh nhạt như thế, tuy là chính thể nhưng cũng khó tránh khỏi khiến cho người ta xem thường, để cho đám thiếp thất bên dưới chê cười! Cho dù nàng không có ý định ở trong phủ dài lâu, nhưng với tính cách của nàng không thể để mặc cho người ta khinh thường được!

“Ngươi, đi ra ngoài cho ta!” Hạ Lan Tử Kỳ hướng Liên Kiều quát to. Đối với việc nàng ta không biết phải trái ôm chó vào phòng, Hạ Lan Tử Kỳ cực kỳ chán ghét.

Liên Kiều vốn cho là tứ thiếu gia muốn để cho tân nương tử xem sủng vật của hắn, lại không ngờ rằng tứ thiếu gia là muốn cùng Kim nha đầu ngủ. Chợt

cảm thấy mình đã làm chuyện sai lầm rồi! Nhưng mà, hiện tại Hạ Lan Tử Kỳ tức giận đuổi nàng ra ngoài, trong lòng nàng lạnh xuống. Hiểu rằng trong lúc vô tình đã đắc tội tứ thiếu phu nhân rồi, nàng vừa định giải thích, lại nghe Hạ Lan Tử Kỳ quát một tiếng nữa: “Đi ra ngoài!” Không còn cách nào, nàng đành phải rụt rè lui xuống.

Tứ thiếu gia đắc ý buông Kim nha đầu ra, xoay người lại nằm xuống giường.

Kim nha đầu bốn chân vừa chạm đất, chợt thấy Hạ Lan Tử Kỳ là người lạ, cổ họng “Ô ô” hai tiếng, mở miệng rộng, nửa cái lưỡi thè ra bên ngoài. Bày ra tư thế không hài lòng, từng bước đi đến gần nàng.

Hạ Lan Tử Kỳ từng bị chó cắn qua, cho nên có vẻ sợ chó. Mà con Kim nha đầu này hình dáng lại còn không nhỏ, hiện giờ đang nhìn mình lom lom, dần dần tới gần. Hạ Lan Tử Kỳ bị hù dọa đến mặt không có chút máu, vô cùng căng thẳng, không ngừng lui về phía sau, thẳng đến khi thân mình đụng vào góc bàn, không còn đường lui. Nàng vừa cùng Kim nha đầu giằng co, vừa hướng về tứ thiếu gia kêu to: “Này, người mau đưa chó của người ra chỗ khác đi!”

Tứ thiếu gia lấy tay chỉ, nói với Kim nha đầu: “Kim nha đầu, nàng là người xấu, mau cắn giày của nàng cho ta!”

Kim nha đầu là chó được huấn luyện, bản tính cực thông minh, nghe thấy mệnh lệnh của chủ nhân, thực sự xông tới cắn giày của Hạ Lan Tử Kỳ kéo xuống.

“A!” Hạ Lan Tử Kỳ chưa từng trải qua chuyện này, nhất thời bị sợ đến hồn bay phách tán, thất thanh kêu cứu: “Có ai không! Cứu mạng!”

“Ầm” cửa bị người đẩy ra, vọt vào trong phòng là một bà lão lớn tuổi, cùng hai nha hoàn.

Thấy tình cảnh này, bà lão cả kinh nhanh chóng chạy đến phía trước, đá văng Kim nha đầu ôm lấy Hạ Lan Tử Kỳ: “Tứ thiếu phu nhân đừng sợ. Kim nha đầu này không cắn người, nó chỉ đùa với người thôi!”

Lúc này, có một nha đầu hiểu chuyện đến giúp Hạ Lan Tử Kỳ đi giày vào.

Đám nha hoàn đưa Hạ Lan Tử Kỳ chưa hoàn hồn đỡ ngồi lên ghế, bà lão nói to với mọi người: “Sao chó này lại vào được phòng hoa chúc?”

Tứ thiếu gia xoay người ngồi dậy: “Bà vú, là ta kêu Liên Kiều ôm đến!”

“Tứ thiếu gia, đây đêm tân hôn, cậu phải cùng tân nương động phòng. Kêu ôm chó đến làm gì?” Bà lão có chút hận không thể rèn sắt thành gậy bắt măn nói.

Tứ thiếu gia lại nhào vào lòng bà lão kia ôm lấy cánh tay nàng, đông đưa người làm nũng: “Là tân nương nghe ta nói Kim nha đầu đáng yêu, cho nên nàng ấy muốn nhìn Kim nha đầu một chút, ta đành kêu người ôm đến đây.”

Tiểu tử ngốc này lại còn nói láo, Hạ Lan Tử Kỳ nghe thấy, ngẩng đầu tròn mắt nhìn.

Bà lão bán tín bán nghi, nhưng vẫn sùng nịch vỗ vỗ lưng của hắn: “Hôm nay để cho Kim nha đầu vào phòng không thích hợp, tốt nhất đem nó ôm ra ngoài thôi!”

“Vậy được rồi!” Tứ thiếu gia buông bà lão ra, ôm Kim nha đầu ra ngoài cửa.

Bà Chu lúc này đi đến phía trước, rót chén trà đưa cho Hạ Lan Tử Kỳ: “Tứ thiếu phu nhân uống chút nước trà đi.”

Hạ Lan Tử Kỳ đưa tay nhận lấy, nghe bà lão dáng vẻ cung kính nói: “Tứ thiếu phu nhân, lão thân Chu thị là bà vú của tứ thiếu gia. Hôm nay là ngày đại hôn của tứ thiếu gia cùng tứ thiếu phu nhân, phu nhân sợ tứ thiếu gia nào loạn mới nhắc nhở lão thân sang đây xem một chút. Vừa rồi làm việc có chút chậm chạp, lão thân đã tới chậm, thỉnh tứ thiếu phu nhân chớ trách!”

Sau đó lại thân thiết nói: “Nói thì nói như vậy, nhưng trước khi thành thân, chuyện khuê phòng chắc cũng đã có người nói qua rồi đúng không? Lão thân ở bên ngoài coi chừng dùm, nếu có gặp phải vướng mắc gì thì hô lên một tiếng, lão thân sẽ giúp đỡ!”

Ý gì đây? Giám sát bọn họ viên phòng sao? Hạ Lan Tử Kỳ nghe thấy thê hai má nóng lên, bởi vì quá mức kích động mà nước trà chưa kịp uống đã sặc.

“Khụ khụ khụ” Hạ Lan Tử Kỳ mặt chợt đỏ bừng, nhìn không được ho khan mấy cái. Bà Chu chạy đến, giúp nàng vỗ vỗ đằng sau lưng.

Hạ Lan Tử Kỳ lau miệng, giọng tay lên nói: “Không sao rồi, bà lui xuống đi!”

“Vậy lão thân cáo lui!” Bà Chu xoay người muốn đi, lại bị tứ thiếu gia bám lấy: “Bà vú không được đi!”

“Tứ thiếu gia còn có việc gì sao?”

“Bà vú, ta muốn bà ở đây chơi với ta!” Tứ thiếu gia thật sự không muốn cùng Hạ Lan Tử Kỳ ở chung một chỗ. Nhưng mà hắn lại không ra ngoài được, thậm chí sẽ để cho bà vú ở lại đây lâu hơn.

Bà vú đẩy hắn ra, giúp hắn vuốt phẳng quần áo bị nhăn: “Tứ thiếu gia, lão thân còn có việc, lát nữa cậu chơi cùng thiếu phu nhân đi!”

Tứ thiếu gia cong miệng lên: “Ta không chơi cùng nàng, nàng vừa rồi khi dễ ta, dùng lạc ném vào đầu ta, còn không cho ta trên giường!”

Nghe được mấy lời ấy, Hạ Lan Tử Kỳ giận dữ vô cùng. Rõ ràng là hắn dùng lạc ném vào mình, hiện tại lại vu khống, kẻ ác bá đi cáo trạng bị hại! Hiểu rõ Bà Chu là người mà phu nhân phải tới, nếu bà ta trở về nói lại với phu nhân, thử hỏi phu nhân sẽ nghĩ mình như thế nào? Tuy rằng không có ý định ở trong phủ lâu dài, nhưng cũng không thể chịu uất ức như vậy được.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Ai ăn đậu hũ ai

Rõ ràng, hành động của Tứ thiếu gia thật khiến nàng mở mang tầm mắt! Không hiểu nổi, hắn là cố ý làm vậy hay là không cố ý đây?

Thấy bà Chu nhìn đầy đất lạc, thần sắc mang theo một chút nghi hoặc. Hạ Lan Tử Kỳ mặt không hề biến sắc, bình tĩnh nói: “Bà Chu, vừa rồi bọn ta định lên giường nghỉ ngơi, tứ thiếu gia sợ mấy thứ này tung tóe trên chăn làm khó chịu, nên tự mình ném xuống đất. Còn nữa, ta đã được gả đến đây thì phu quân chính là trời. Bà Chu, bà nói xem liệu có chuyện ta không cho chàng lên giường hay không?”

Bà Chu gật gật đầu, Hạ Lan Tử Kỳ vốn là danh môn khuê tú, điều này ai cũng biết. Mà tính tình tứ thiếu gia lại như tiểu hài tử nên mấy lời hồ ngôn loạn ngữ của hắn, Bà Chu cũng không để vào trong lòng nữa, quay đầu trấn an tứ thiếu gia: “Nghe thấy không? Tứ thiếu phu nhân nói sẽ không có chuyện không cho cậu ngủ trên giường.”

Tứ thiếu gia nhếch miệng một cái, bày ra bộ dạng vô cùng khó chịu.

Bà Chu xoay người, trước khi rời đi không quên dặn dò: “Tứ thiếu gia vốn sợ người lạ, mong rằng tứ thiếu phu nhân bỏ qua cho, chiếu cố nhiều hơn nữa.”. Dứt lời “Ba” một tiếng đóng cửa lại.

Bà Chu nói những lời không đầu không cuối nhưng Hạ Lan Tử Kỳ nghe lại hiểu rõ ý tứ thâm sâu. Nghĩ đến bên ngoài còn có người giám sát chuyện viên phòng, nàng đương nhiên thấy mất tự nhiên.

“Rầm.....” Hạ Lan Tử Kỳ hoàn hồn, quay lại nhìn nơi phát ra tiếng động. Thấy tứ thiếu gia kéo chăn ra, đem chút lạc cùng táo đỏ còn vương vãi lại trên chăn đổ xuống dưới đất. Còn hắn thì chỉ đạp giày ra, quần áo cũng không cởi, chui vào trong chăn hi đồ thắm.

“Lên đây, chơi cười đại mã với ta!” Tứ thiếu gia rất có thành ý mời, bộ dáng tuấn mỹ thiên chân vô tà, hiệu quả mê hoặc vô cùng lớn. Nhưng mà, hắn muốn đem nàng làm ngựa cưỡi, cùng nàng chơi như vậy, điều này quá kì cục rồi!

Hạ Lan Tử Kỳ không hề động đây, chỉ đứng yên tại chỗ trừng mắt lườm hắn một cái.

Tứ thiếu gia thấy nàng không hề lay chuyển, liền cố ý khiến nàng khó xử, đột nhiên từ trên giường ngồi dậy, cực kỳ bất mãn lên tiếng nói: “Ta đi nói cho bà vú, người không chơi cười đại mã với ta!”

Nghe thấy lời đe dọa này, Hạ Lan Tử Kỳ trong lòng gọn sóng, nàng không hề muốn để cho bà Chu vào phòng chi đạo! Vội vàng vọt tới bên giường, vươn hai tay, chặn tứ thiếu gia ở lại trên giường: “Không được đi!”

Tứ thiếu gia ánh mắt sáng lóe lên, vô cùng đáng yêu, nói: “Vậy người mau đi lên để cho ta cười!”

Tiểu tử ngốc nghĩ rằng đã khi dễ được nàng, chắc đang đắc ý đây! Hạ Lan Tử Kỳ lông mày nhướng lên, trừng mắt đẹp: “Cười cái gì? Mau nằm xuống, ngoan ngoãn ngủ cho ta!”

“Ta không thích!” Tứ thiếu gia đang tìm cách xuống giường, đưa tay định đẩy Hạ Lan Tử Kỳ ra, lại đứng lúc chạm lên bộ ngực của nàng.

Tình huống như vậy cả hai người đều không ngờ trước được! Trong phút chốc, không hẹn mà cùng cứng đờ cả người.

Bốn mắt nhìn nhau, xấu hổ làm cho người ta hít thở không thông! Hạ Lan Tử Kỳ hơi cúi đầu, lại thấy tay hắn vẫn còn đặt trên bộ ngực của mình, một cổ con tức nhất thời xông lên tận gáy! Phải hiểu rằng, lớn như vậy nhưng đây là lần đầu tiên nàng bị nam nhân chiếm tiện nghi!

“Không nghĩ tới tên ngốc nhà người còn là một tên đẳng đồ từ không hơn không kém!” Cùng lúc đó, nàng đưa tay muốn gạt xuống cánh tay xấu xa đang đặt trên ngực mình kia! Nhưng không ngờ rằng, tứ thiếu gia phản ứng rất nhanh ngay khi nàng còn chưa giơ tay ra phía trước đã vội vàng rút tay về. Sau đó nắm tay thành hai nắm đấm, rồi lại ấn lên chỗ vừa rồi tìm kiếm cảm giác, ngẩng đầu nhìn chằm chằm Hạ Lan Tử Kỳ, bình luận nói: “Coi dẫn cũng không tệ lắm! Nhưng có chút nhỏ!”

Có làm hay không vậy? Chiếm tiện nghi xong lại còn chê bai nàng? Hạ Lan Tử Kỳ hai má nóng lên, cảm thấy bị sỉ nhục nặng nề, nhất thời lửa bốc cao ngùn ngụt: “Không biết xấu hổ! Sờ cái gì nữa? Còn sờ nữa coi chừng ta đem tay người chặt đi đó!”

Tứ thiếu gia co rúm lại một chút, lập tức đem hai tay giấu ra đằng sau lưng, làm ra bộ dạng rất sợ hãi, đồng thời trong lòng tràn đầy nghi hoặc. Nàng không phải là tân nương của hắn sao? Trọng phu chạm vào tân nương chẳng lẽ sai sao? Vì sao đã đồng ý gả cho hắn nhưng lại kháng cự đung chim của hắn như thế? Hơn nữa nàng vốn là danh môn khuê tú, phải biết tri hiểu lễ nghĩa mới đúng, sao có thể nói chuyện với hắn như vậy được? Điều này thật sự là rất khác thường!

Thấy tứ thiếu gia bày ra bộ dạng đứa nhỏ đang rất sợ hãi, Hạ Lan Tử Kỳ bót giận một chút.

Nhưng mà, tứ thiếu gia cũng không phải dễ dàng khuất phục như vậy, đột nhiên gân cổ hô to: “Bà”

“Câm nồm, không được kêu!” Hắn vừa mới mở miệng, Hạ Lan Tử Kỳ đã hiểu hắn lại muốn đi gọi bà vú, vội vàng nhanh tay nhanh mắt đưa hắn dồn đến đầu giường, bịt kín cái miệng của hắn, thấp giọng khề quát.

“Ồ ồ.....” Tứ thiếu gia không nghe lời lắc đầu giãy dụa.

Hắn tuy rằng đầu óc ngu ngốc, nhưng chung quy vẫn là nam nhân, khí lực so với nữ tử lớn hơn nhiều! Hạ Lan Tử Kỳ muốn giữ hắn lại, đúng là hao tổn không ít khí lực! Bởi vì trên mặt đất đứng không vững, Hạ Lan Tử Kỳ phải quỳ ở trên giường, lại lo sợ hành động bất thường của bọn họ bị bà Chu phát hiện. Trong tình thế cấp bách này, Hạ Lan Tử Kỳ đành phải bắt đắ dĩ dĩ dành hân: “Nào, nào, ngoan a! Đừng kêu, đừng kêu nữa!”

Tứ thiếu gia mặc kệ nàng, vẫn tiếp tục giãy dụa. Hạ Lan Tử Kỳ trong lòng rối bời, người này cực kỳ khó chiều, cứng mềm đều không chịu, nếu cứ tiếp tục như vậy, hân nhất định sẽ làm loạn lên mất.

Dưới tình thế cấp bách, Hạ Lan Tử Kỳ dùng một tay bám vào bên eo của hắn. Thân mình hắn chấn động, đưa tay xuống phía dưới, ngăn ý đồ bám huyết của Hạ Lan Tử Kỳ.

“Đừng nhúc nhích!” Hạ Lan Tử Kỳ vừa quát khề vừa dùng sức bám.

Cư nhiên bị nữ nhân khi dễ! Tứ thiếu gia chau mày, nhìn chăm chú vào nữ nhân trước mắt, trong lòng bốc hỏa! Nếu không phải hiện tại cần giả ngu, hân sao có thể bị nữ nhân chế trụ được? Nhưng hiện tại, hân đành phải tiếp tục giả vờ ngốc, nhìn Hạ Lan Tử Kỳ đầy đau khổ.

“Người nghe cho kỹ đây, chỉ cần người ngoan! Không gọi bà Chu vào phòng, ta sẽ thả người ra, cùng người chơi trò chơi!” Hạ Lan Tử Kỳ dùng ngữ khí vô cùng thân mật nói với hân nhưng trong mắt lại lóe ra một tia giảo hoạt: “Ta đếm một hai ba, nếu người đồng ý thì chớp mắt một cái. Nếu không đồng ý thì người không cần chớp mắt.”

Nàng dùng lại một lát rồi bắt đầu đếm: “Một, hai, ba.”

Hai người ngồi đối diện với nhau, nhìn vào trong đôi mắt mỹ lệ vừa tinh thuần lại vừa có chút giảo hoạt của Tứ thiếu gia. Hạ Lan Tử Kỳ trong lòng chấn động, cảm thấy đôi mắt này có phần quen thuộc.

Tuy rằng nói tứ thiếu gia không cam lòng, nhưng hân vẫn nhẹ chớp mắt một cái.

Hạ Lan Tử Kỳ mỉm môi nở nụ cười, “Rất ngoan!” Nhưng rồi lại xảy ra chuyện ngoài dự kiến của Tứ thiếu gia, đột nhiên nàng nhào lên ôm chầm lấy hân. Hân còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, chỉ cảm thấy ngay chính giữa sau cổ, tại vị trí của huyết kỳ môn truyền đến cảm giác đau đớn.

Toàn thân hân cứng lại, thậm chí không ổn rồi! Thì ra Hạ Lan Tử Kỳ sợ hân nói chuyện không suy nghĩ, đề phòng bất trắc liền dùng ngân châm trước đó giấu kỹ trong tóc, đâm vào huyết kỳ môn của hân, khiến cho hân không thể nói chuyện. Và cũng vì huyết kỳ môn là ở gáy, nên dưới tình huống bình thường, tứ thiếu gia chắc chắn không thể dễ yên cho nàng bám huyết, nàng đành phải dùng cách này mới có thể đạt được mục đích.

Hạ Lan Tử Kỳ nhanh chóng buông hân ra. Bởi vì bị điểm huyết kỳ môn, không chỉ không thể nói chuyện mà đến cả thân mình cũng sẽ mềm nhũn không có chút khí lực nào. Cho nên, khi Hạ Lan Tử Kỳ vừa thả tay ra, hân liền ngồi không vững phải dựa vào cạnh giường.

Hạ Lan Tử Kỳ đem ngân châm giờ lên trước mắt, nhẹ nhàng vuốt lên vuốt xuống, thoải mái cười nói: “Hiện tại, người muốn không ngoan cũng không được rồi!”

Nàng là một tiểu thư khuê các, sao có thể biết châm cứu? Nàng học cái này làm gì? Tứ thiếu gia nhìn bộ dạng dương dương đắc ý của nàng, cảm thấy rất bức mình, há miệng thở dốc nhưng quả nhiên không phát ra một chút thanh âm nào.

Xem ra cô gái này không hề tầm thường! Hắn hôm nay đã gặp được đối thủ rồi!

Hạ Lan Tử Kỳ chế trụ được tứ thiếu gia, thở một hơi nhẹ nhõm. Lần này tốt rồi, xem hân còn làm loạn thế nào? Hạ Lan Tử Kỳ vừa kéo hân một cái, đẩy vào bên trong lại vô tình phát hiện ra ngoài cửa trong ánh sáng của đèn lồng đỏ, mơ hồ có bóng người mập mờ ở đó.

Trong lòng nàng hiểu rõ, chắc chắn là bà Chu thấy bọn họ đã lâu không có động tĩnh gì, mới đến xem là có chuyện gì xảy ra không. Bất đắc dĩ, việc quan trọng nhất trước mắt là khiến cho bà Chu rời đi. Hạ Lan Tử Kỳ nhanh trí, đỡ lấy thân mình mềm yếu vô lực của tứ thiếu gia dậy, tự cởi ra giày hi đỏ thắm của chính mình ngồi đối diện với tứ thiếu gia.

Nàng nhanh chóng rút ngân châm ra, ở sau gáy tứ thiếu gia đâm xuống, sau đó bám vào huyết mệnh môn ở phần eo hân, ra lệnh: “Nói với ta, nương tử, ta muốn thân mật!”

Tứ thiếu gia còn không có biết hiểu sao tự nhiên nàng lại động châm trên người mình, chợt nghe thấy nàng nói mấy lời đáng sợ đó, kinh ngạc mở to mắt!

Hạ Lan Tử Kỳ thấp giọng nói: “Ta đã giải huyết cho ngươi, ngươi bây giờ có thể nói chuyện được rồi! Mau nói mấy lời ta vừa dặn! Nhưng mà, ta cảnh cáo ngươi, đừng có mà lại làm loạn lên đấy. Hiện tại ta để nhẹ tay lên huyết kì môn của ngươi, nếu ngươi không nghe lời, ta mà dùng sức ấn xuống thì nửa đời sau của ngươi chỉ có thể ở trên giường mà thôi!”

Tứ thiếu gia trợn mắt nhìn nàng, hai tay nắm chặt thành quyền rồi lại từ từ buông ra, cứ lặp đi lặp lại như thế mấy lần!

Hạ Lan Tử Kỳ thấy hắn không nói gì, cho là đầu óc hắn có vấn đề nên nghe không hiểu, gấp gấp giải thích: “Tóm lại nếu ngươi không nghe theo lời ta nói..., từ này về sau ngươi sẽ mãi mãi phải nằm ở trên giường, không thể chơi cùng Kim nha đầu của ngươi! Đã hiểu chưa?”

Tứ thiếu gia vụn lụn không nghĩ rằng tân nương tử vừa cười về thật có bản lĩnh như vậy! Có câu là hạo hán không chấp nhặt mấy chuyện con con, hôm nay đây là do sơ suất không phòng bị nên mới như vậy, món nợ này hắn sẽ ghi nhớ kĩ xem những ngày sau hắn sẽ thu phục nàng như thế nào!

“Đã hiểu!” Tứ thiếu gia nuốt nước miếng, bất đắc dĩ nói: “Nương tử, ta muốn thân mật!”

“Thanh âm quá nhỏ, lớn tiếng lên chút!” Thanh âm này nhỏ như tiếng muỗi kêu, bên ngoài nghe không được a!

Tứ thiếu gia về mặt đau khổ, đành phải lại cao giọng, hô: “Nương tử, ta muốn thân mật!”

Hạ Lan Tử Kỳ trầm mặt xuống, vô cùng bất mãn: “Buổi tối ngươi chưa được ăn no sao? Lớn hơn chút nữa!” Nàng tức giận, tay đặt trên huyết kỳ môn tăng thêm chút lực đạo, tứ thiếu gia nhanh chóng cảm nhận được, trong thoáng chốc toát ra một thân mồ hôi lạnh, lo lắng hô to: “Nương tử, ta muốn thân mật.....” Hô xong hắn liền bắt đầu khinh bỉ bản thân không tiền đồ, nhưng với tin hình trước mắt không thể không làm như vậy được, hắn lại không có kế sách nào khả thi.

Hạ Lan Tử Kỳ tiếp theo thẹn thùng trả lời: “Tướng công muốn như thế nào liền như thế đó, tiếp nhất định sẽ phối hợp.” Đồng thời cũng nhìn chằm chằm tứ thiếu gia, quát: “Mau, tới gần ta!”

Thấy hắn không nhúc nhích, Hạ Lan Tử Kỳ vươn tay trái nắm chặt lấy bờ vai của hắn, đẩy về phía người mình.

Khuôn mặt anh tuấn của hắn tuấn lãng đến cực hạn cách càng gần, tim Hạ Lan Tử Kỳ đập càng nhanh. ngay tại lúc sắp kề sát nhau, Hạ Lan Tử Kỳ lập tức khó nhọc nghiêng đầu sang một bên.

Dưới ánh nến, thân ảnh của bọn họ chiếu lên trên cửa phòng, đứng ở bên ngoài thoát nhìn sẽ thấy đầu tiên là chậm rãi tới gần, cuối cùng dung hợp, tạo ra bộ dạng ngọt ngào khăng khít.

Nhưng mà, thân mình tứ thiếu gia bởi vì từng bị điểm huyết kỳ môn, tuy rằng đã được giải nhưng vẫn có chút yếu ớt. Mà Hạ Lan Tử Kỳ lúc đem hắn kéo về phía mình dung lực có chút lớn. Vì thế bị kịch đã xảy ra, toàn bộ thân mình tứ thiếu gia không thể khống chế được đổ ập xuống người nàng!

Bạn đang đọc truyện *Hỉ Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Nông dân cuối cùng cũng vùng lên

“Ai, không được, đừng đừng..... Đừng tới đây!” Hạ Lan Tử Kỳ vội vàng đẩy hắn ra, nhưng lại không thể đẩy được Tứ thiếu gia thân mình nặng trĩu kia, chung quy cũng bị hắn áp dưới thân.

Hai người gần trong gang tấc, bên tai nghe tiếng tim đập rộn rã hoảng loạn, hơi thở nóng ẩm của tứ thiếu gia không khách khí phả vào trên mặt Hạ Lan Tử Kỳ. Toàn bộ thân kinh trong cơ thể nàng bỗng căng thẳng, xấu hổ thấp giọng: “Ngươi mau đứng lên!”

Tứ thiếu gia có chút lo lắng, nghe lời vận động thân mình. Nhưng điều làm Hạ Lan Tử Kỳ không thể tưởng tượng được là hắn lại dễ dàng bắt lấy cánh tay của nàng, giương lên trên đỉnh đầu rồi gắt gao đè lại. Đồng thời, đưa tay nhỏ sạch ngón châm cảm ở bên hông hắn, rồi giờ đến trước mắt xem xét kĩ lưỡng, sau khi xác nhận trên châm này không có độc mới có thể thấy yên lòng.

“Ngươi, ngươi muốn làm gì?” Cả kinh lần này không hề nhỏ, Hạ Lan Tử Kỳ khẩn trương nhìn đám ngón châm trong tay hắn, khó nén vẻ sợ hãi.

“Ngươi không phải vừa mới nói tướng công muốn như thế nào, ngươi cũng đều sẽ phối hợp sao?” Tứ thiếu gia lộ ra biểu tình giống như đứa nhỏ bướng bỉnh, ngữ điệu cực kỳ nhẹ nhàng. Nhưng Hạ Lan Tử Kỳ lại thấy rõ khi hắn nheo đôi mắt lại thì tỏa ra ánh sáng nguy hiểm.

“Ngươi muốn gì?” Hạ Lan Tử Kỳ bởi vì quá mức sợ hãi giọng nói vốn khàn đặc liền càng thấy khó nghe.

Tứ thiếu gia nhìn người dưới thân là một cô nương mảnh mai khuôn mặt lộ rõ vẻ hoảng sợ. Nếu không phải vừa rồi tự mình đã trải nghiệm qua, sao có

thể tin được dưới vẻ ngoài nhu nhược kia lại có thể cất giấu một viên đá cứng rắn trong lòng như vậy chứ?

Thế nhưng, cho dù nói thế nào, vừa rồi tứ thiếu gia cũng đã nhận hết bao nhiêu ức hiếp từ nàng. Cho nên lúc này, tứ thiếu gia nhất định phải làm người nông dân biết nổi dậy, vô luận như thế nào cũng sẽ không thể dễ dàng tha cho nàng được! Vì thế, tứ thiếu gia mỉm cười, không có hảo ý gợn lên ngân châm trong tay, giống như đứa nhỏ hung phần kêu lên: “Cái này chơi rất vui! Vừa rồi ngươi ghim ta, hiện tại nên đến lượt ta châm ngươi!” Dứt lời, chiếu ngay mi tâm của nàng, hung hăng đâm tới.

“A! Không cần.....” Bởi vì nàng toàn bộ thân mình bị tứ thiếu gia đè nặng cho nên căn bản không thể giãy dụa được. Nàng bị dọa đến thét chói tay, theo bản năng quay đầu né tránh.

Nhưng mà, nàng tránh được chỗ trán lại không tránh được hai má, một ít châm đã cắm xuống huyết Thái Dương của nàng.

Hạ Lan Từ Kỳ tìm đập mạnh một cái! Xong rồi, huyết Thái Dương này chính là chỗ hiểm, là một trong những “Tứ huyết”! Châm vào đó “Nhẹ thì ngất, nặng thì chết!” Tiểu tử ngốc này nghịch cũng không thể nghịch như vậy! Sẽ nghịch đến chết người ta đó!

Nếu như mình thực sự chết đi, đến âm tào địa phủ tiểu quỷ hời nàng chết như thế nào, nàng ăn ngay nói thật bảo bị người ta nghịch chết, vậy còn không phải sẽ bị tiểu quỷ cười đến rụng răng sao!

Nàng đang suy nghĩ miên man, bỗng nghe tứ thiếu gia mở miệng hỏi: “Có đau không?”

“Đau.....” Hạ Lan Từ Kỳ không chút suy nghĩ, theo bản năng trả lời.

Tứ thiếu gia lại dùng ngữ điệu ôn nhu, dỗ nói: “Chỉ cần ngươi ngoan ngoãn nghe lời, chơi với ta một lát. Ta cam đoan sẽ nhẹ chút, rất nhanh sẽ xong thôi! Xong việc ta cho ngươi đường ăn?”

Di! Cái gì đây? Hắn nói vậy là có ý gì? Hạ Lan Từ Kỳ chậm rãi mở to mắt, vừa hay nhìn thấy ở ngoài cửa sổ một bóng người nhoáng lên một cái, càng lúc càng xa.

Thì ra, bà Chu luôn luôn ở tại trong viện quan sát động tĩnh của bọn họ. Khi thấy sau cửa là bóng dáng thân mật, tứ thiếu gia đem Hạ Lan Từ Kỳ đẩy ngã, lại nghe Hạ Lan Từ Kỳ hô to gọi nhỏ giãy dụa kêu “Đau”, lại thấy tứ thiếu gia nói mấy lời dịu dàng. Bà Chu nghĩ đến việc viên phòng này coi như chu toàn rồi, cao hứng phần chần trở về báo lại cho phu nhân.

Kỳ thật, từ lúc Hạ Lan Từ Kỳ cưỡng bức tứ thiếu gia nói muốn “Thân ái”, tứ thiếu gia liền hiểu rõ ý đồ của nàng. Mà tứ thiếu gia cũng không muốn để cho bà Chu cứ ở bên ngoài giám sát cho nên mới chủ động phối hợp để lừa bà Chu đi.

“Mau đem ngân châm nhỏ sạch đi! Đây là huyết Thái Dương, châm không đúng sẽ hại chết người!” Hạ Lan Từ Kỳ phục hồi lại tinh thần, lớn tiếng ra lệnh.

Tứ thiếu gia vẻ mặt mê hoặc, nhướng nhướng mày đầy hứng thú, nói: “Chúng ta chơi một trò đi! Ngươi trước bắt chước ba tiếng chó kêu cho ta nghe, ta lập tức sẽ thả ngươi ra!”

Hạ Lan Từ Kỳ kinh ngạc vạn phần nhìn hắn, người ngốc nghếch đều thích đùa giỡn quái ác như vậy sao?

Tứ thiếu gia có chút bất mãn: “Ngươi có nghe thấy ta nói không? Bắt chước đi! Mau bắt chước! Không bắt chước ta sẽ lại đâm tiếp!”

“Ai, đừng đâm!” Biết người trước mắt không bình thường, nếu mình còn cố chấp không bắt trước, hắn sẽ thật sự tức giận dùng châm đâm vào đầu mình. Hạ Lan Từ Kỳ tuổi còn trẻ, không muốn sớm như vậy mà hồn đã về Tây Thiên, đành phải thỏa hiệp.

Thấy nàng nhịn không được phải đầu hàng, tứ thiếu gia cười tủm tỉm nói: “Kêu to lên! Ta nghe, nếu kêu tốt ngày mai mang ngươi cùng đi tìm đầu đen tại trường quần chơi đùa!”

Lời này thật đúng là lời của đứa nhỏ! Hạ Lan Từ Kỳ hiểu ra, hắn là đồ ngốc, không thể so với người bình thường được. Sao mình phải làm tốt? Dem hắn dỗ như dỗ đứa nhỏ là được rồi! Vì thế kêu hai tiếng “Uông Uông”.

Tứ thiếu gia đề sát vào, hô: “To lên chút nữa, ta không nghe thấy!”

Hạ Lan Từ Kỳ nhất thời phát bực! Hắn thật sự ngốc sao? Ngốc còn biết trả thù sao? Vừa rồi mình uy hiếp hắn thế nào, bây giờ hắn thậm chí còn bắt chước lại được, học được nhanh quá đi mất!

“Uông —— Uông ——” Hạ Lan Từ Kỳ khoa trương há to mồm, tức giận lớn tiếng kêu, thật muốn cắn xuống mũi hắn một cái.

Thấy được bộ dáng phần nộ đến phát điên này, bực tức trong lòng tứ thiếu gia cuối cùng cũng tiêu tan, đột nhiên cười ha ha.

“Ngươi cười cái gì? Ngươi điên ư?”

Tứ thiếu gia cũng không trả lời, chính là chậm rãi giơ tay lên, để tay trước mắt Hạ Lan Từ Kỳ.

Thấy rõ ngân châm trong tay hắn, vẫn cứ duy trì trạng thái cũ. Ngón trỏ cùng ngón cái duỗi thẳng nắm cùng một chỗ, những ngón tay còn lại cuộn tròn

vào, mà ngân châm kia lại được kẹp ở chỗ dưới ngón trỏ trong lòng bàn tay. Nói cách khác, vừa rồi đâm vào huyết Thái Dương kia của nàng không phải ngân châm, mà chỉ là mưu kế của tứ thiếu gia dùng móng tay trêu đùa nàng.

Cũng bởi vì tình huống vừa rồi thật rất ngoài dự đoán mà Hạ Lan Từ Kỳ lại quá mức sợ hãi cho nên nàng không phát hiện ta chút nào!

Bản thân bị một tên ngốc trêu đùa! Nếu truyền ra ngoài còn không phải bị người ta chê cười đến chết? Hạ Lan Từ Kỳ khí huyết dâng lên, “Tên khốn, ngươi cút xuống cho ta!” Dứt lời đưa tay đẩy hất từ trên người mình xuống.

Tứ thiếu gia vừa ngã xuống giường, đột nhiên quát to “A!” một tiếng, nằm ngửa xuống giường, đem tay phải giơ lên trước mắt.

Hạ Lan Từ Kỳ quay đầu nhìn lại, chỉ thấy hán ngón tay hán giơ lên, ngân châm ban nãy kẹp trong đó giờ cắm vào ngón tay hán, “Oa oa” than khóc: “Đau, đau quá!”

Thấy hán bày ra bộ dáng hiền lành đáng yêu, Hạ Lan Từ Kỳ bất đắc dĩ lắc đầu, một đứa nhỏ ngu ngốc không bình thường, bản thân cần gì phải chấp nhặt với hán?

Cây kim kia cắm vào trong ngón trỏ tay phải của tứ thiếu gia ước chừng sâu đến 1 ly. Hạ Lan Từ Kỳ nắm ngón tay của hán, một tay lấy ngân châm ra, rồi đem ngón trỏ đó bỏ vào miệng của hán.

Tứ thiếu gia ngậm ngón tay của mình, vẻ mặt khó hiểu nhìn Hạ Lan Từ Kỳ.

Nam tử tuổi nhỏ như vậy, bộ dáng ngậm ngón tay có chút ngốc, còn có chút đáng yêu! Hạ Lan Từ Kỳ hít sâu một hơi: “Nhìn cái gì? Nước miếng có tác dụng tiêu viêm, ngậm tốt một hồi sẽ không chảy máu nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Bánh rán cuốn hành tây

“Đuổi bà Chu đi vậy tối nay làm sao ngủ đây?” Hiện tại trong lòng Hạ Lan Từ Kỳ rất lo lắng, mặc dù phụ quân trước mặt nửa tỉnh nửa ngủ, nhưng dù sao thì hán vẫn là đàn ông. Chỉ cần hán không có vấn đề về sinh lý thì vẫn có nhu cầu ấy ấy. Cho nên, Hạ Lan Từ Kỳ sao có thể yên tâm ngủ chung giường với hán?

Lúc này, Tứ thiếu gia đang mút ngón tay, hán rút ra thì không có máu, tâm tình cực kỳ vui vẻ chui thẳng vào chăn, mang theo vài phần ý vị hài hước: “Ngươi mau cởi quần áo ra đi, chúng ta cùng đi ngủ!”

Toàn thân Hạ Lan Từ Kỳ cứng lại, làm sao có thể làm theo ý của hán? Mắt nàng chuyển động chợt nảy ra một ý kiến đề nghị với hán:

“A, hay chúng ta chơi một trò chơi được không?”

“Trò chơi? Được! Trò chơi gì? Cười ngựa sao?” Ánh mắt Tứ thiếu gia sáng rực lên nhìn nàng.

Hạ Lan Từ Kỳ cau mày: “Ngươi thích chơi cười ngựa sao?”

Tứ thiếu gia nghiêm túc gật đầu: “Ừ, thích lắm!” Nhìn biểu cảm này của hán rất đáng yêu.

Nghĩ đến câu nói của bà Chu, Hạ Lan Từ Kỳ xích lại gần hán, bắt quái nói: “Nói này, ngươi bình thường đều chơi cười ngựa như nào?”

“Ta không nói, Lan nhi không cho ta nói với người khác.” Lúc này, Tứ thiếu gia liền mím chặt môi lại.

“Lan nhi trong miệng của hán chỉ sợ chính là Phụng di nương mà bà Chu nói!” Hạ Lan Từ Kỳ nghĩ vậy lại nghe hán bổ sung một câu: “Nếu ngươi muốn chơi cười ngựa thì cũng không sao, ta có thể dạy ngươi!”

Nhất thời trong đầu Hạ Lan Từ Kỳ đánh “boong” một tiếng: “Không cần! Hôm nay chúng ta không chơi cười ngựa, chúng ta đổi sang một trò chơi khác vui hơn!”

“Vui hơn? Trò gì vậy?” Ánh mắt Tứ thiếu gia lóe lên, làm bộ dạng vô cùng hứng thú.

“Trò này tên là bánh rán bọc hành tây, ngươi qua đây ta dạy ngươi!” Hạ Lan Từ Kỳ kéo chiếc chăn hi qua, vuốt lại mặt giường, lấy ngón tay chỉ thẳng vào Tứ thiếu gia: “Ngươi qua đây, nằm ở trên này!”

“Ngươi muốn làm cái gì?” Tứ thiếu gia có chút do dự, đề phòng nói: “Nếu ngươi lại châm kim cho ta, ta sẽ không chơi nữa.” Nghĩ lại cũng là tối nay hán đã bị châm kim đến ba lần, nên hán sợ Hạ Lan Từ Kỳ lại đâm thêm mấy lỗ trên người hán.

“Ngươi yên tâm, ta sẽ không châm kim ngươi đâu!” Hạ Lan Từ Kỳ đảm bảo, từ trên búi tóc rút ra cây ngân châm: “Không tin ngươi xem, ta cắt hết rồi.” Vừa dứt lời, nàng liền giấu lại vào trong búi tóc: “Nhanh nằm xuống đây, trò chơi này vui hơn cưỡi ngựa nhiều.”

Hạ Lan Từ Kỳ đích thân ra tay, nàng ấn hắc nằm lên một đầu chấn dù hắc không tình nguyện, hai tay nhắc góc chấn đắp lên người cho hắc, sau đó đẩy hắc lăn hai vòng rưỡi, rồi nàng phát hiện trên giường có một tấm vải vuông trắng.

Nàng hơi ngẩn ra, nhớ đến câu của bà Ngô nói với nàng lúc không có người khiến mặt Hạ Lan Từ Kỳ thoáng chút đỏ giống như tấm vải đó làm nàng bị bỏng tay vậy, sau đó nàng vội vàng vo nó lại nhét xuống dưới gối.

“Này! Ngươi làm gì mà cuốn ta như vậy?” Tử thiếu gia cảm thấy có gì đó không đúng liền muốn lăn ngược trở lại.

“Đừng động đây!” Hạ Lan Từ Kỳ dùng hai chân giữ hắc khiến hắc không thể lăn ngược lại, sau đó cười cười lừa hắc: “Cách chơi trò bánh rán cuốn hành tây này là, đầu tiên ta sẽ cuốn ngươi lại, sau đó ngươi lại cuốn ta lại?”

Cũng không quan tâm xem Tử thiếu gia có đồng ý hay không, Hạ Lan Từ Kỳ hạ màn xuống xé thành những sợi dây dài, sau đó cuốn một vòng, một vòng, lại một vòng, nàng cuốn hơn hai mươi vòng ngoài chiếc chấn rồi mới buộc lại thật chặt.

Tử thiếu gia ngây thơ nhìn chằm chằm Hạ Lan Từ Kỳ nói: “Hiện tại ta không cử động được.”

Hạ Lan Từ Kỳ cười cười đẩy hắc lăn hai vòng vào trong: “Trò bánh rán cuốn hành tây đã xong, ngươi hãy ngoan ngoãn ngủ đi!”

“Ngủ thế nào? Không phải ngươi nói ngươi cuốn ta sau đó cho ta cuốn ngươi sao?” Tử thiếu gia bĩu môi tỏ vẻ không vui.

Hạ Lan Từ Kỳ cười gian xảo, nàng đã phải phí bao người công sức như vậy mới trời được hắc, làm sao có chuyện lại buông tha dễ dàng được? Vì vậy nàng tiếp tục lừa hắc: “Ngươi ngoan ngoãn ngủ đi! Sáng ngày mai ta sẽ để ngươi cuốn, được không?”

“Ta không cần, ta muốn đắp chấn cùng với ngươi!” Tử thiếu gia bắt mẫn ăn vạ.

Hạ Lan Từ Kỳ trầm mặc: “Đừng làm ồn, nếu ồn nữa ta sẽ vứt ngươi lên núi để chó sói ăn thịt!”

Mất Tử thiếu gia lý ý rụt rè, nhưng vẫn không cam lòng cãi lại: “Ngươi không thả ta ra, ngày mai ta sẽ mách vú nuôi rằng ngươi ăn hiếp ta!”

“Ngoài việc mách vú nuôi ra ngươi còn có thể làm gì khác?” Hạ Lan Từ Kỳ trầm mặt xuống, để giảm thiểu những phiền phức không đáng có cũng vì muốn hắc ta ngoan ngoãn ngủ đi nên cô đưa tay lên búi tóc, lời nói có ý dọa nạt: “Ngươi dám nói với vú nuôi thì bây giờ ta sẽ dùng cái kim này đâm một trăm lỗ trên người ngươi!”

Tử thiếu gia run lên, đôi mắt mong chờ nhìn nàng, trong ánh mắt còn có vẻ đáng thương khiến Hạ Lan Từ Kỳ có chút không đành lòng gây khó dễ cho hắc. Nàng trấn tĩnh lại tinh thần sau đó nhẹ nhàng nói một câu: “Nhanh ngủ đi!”

Tử thiếu gia lập tức ngoan ngoãn nhắm mắt lại, hắc chỉ cảm thấy người phụ nữ này có chút thú vị! Hơn nữa chính hắc cũng không muốn động phòng với nàng, tất cả hành vi lúc này chỉ là giả vờ khiến nàng sợ thôi. Nói chung như vậy cũng tốt, cũng rất hợp ý hắc. Chỉ là hắc nghĩ không thông, nếu Hạ Lan Từ Kỳ đã được gả vào đây, tại sao nàng lại không muốn động phòng với hắc? Chẳng lẽ là nàng ghét bỏ hắc vì hắc ngu ngốc? Hay còn có ân tình hoặc mưu đồ nào khác?

Loại trừ được uy hiếp tiềm ẩn, Hạ Lan Từ Kỳ thờ phào nhẹ nhõm, yên tâm nằm lên chiếc giường bên tủ quần áo ngủ. Vốn là nàng định chọn ngủ trên giường vì nàng nghĩ nếu đổi chỗ ngủ thì nàng sẽ không ngủ được, nhưng vì tối hôm trước nàng đã không ngủ, đến sáng nay lại phải chạy qua chạy lại cả ngày, cho nên vừa đặt lưng xuống là hai mắt nàng đã nhắm tịt lại, nhanh chóng ngủ thiếp đi.

.....

“Triệu Tiền Tôn Lý, Chu Ngô Trịnh Vương, Phùng Trần Chử Vệ, Trương trăm Hàn Dương...”

Hạ Lan Từ Kỳ nghe thấy “Bách gia tính” dần dần tỉnh lại. Từ mở mắt ra thì tên Tử thiếu gia đã dương dương tự đắc, gật đầu đắc ý đọc “Bách tính gia”. Thiếu gia này không cần người cũng có thể chơi rất vui vẻ, rất tốt, rất tốt!

Hạ Lan Từ Kỳ tỉnh lại, vẻ mặt Tử thiếu gia giống như đứa trẻ lấy lòng: “Này, cánh tay của ta đều mỏi nhừ rồi, có thể thả ta ra được không?”

Được ngủ đầy giấc, tâm tình của Hạ Lan Từ Kỳ cũng tốt hơn rất nhiều: “Ta không phải tên ‘này’, tên ta là ‘Từ Kỳ’!”

“Từ Kỳ?” Tử thiếu gia lập tức nghiêm mặt, nét mặt lộ ra vài phần ngu dại, đôi mắt sáng tròn trên mặt hắc không ngừng di chuyển.

“Làm gì mà nhìn ta như vậy? Ta đâu phải quái vật!” Rốt cuộc thì hắc vẫn là kẻ tâm thần, người không bình thường cho nên đối với những thái độ bất thường này của hắc, Hạ Lan Từ Kỳ không thèm chấp. Nàng cời hết dây buộc rồi kéo hắc từ trong chấn ra.

Tử thiếu gia xoay người ngồi dậy, cơ thể không hề có chút cứng nhắc khiến Hạ Lan Từ Kỳ kinh ngạc: “Ngươi không phải nói toàn thân đau mỏi sao? Tại sao lại linh hoạt như vậy?”

Kỳ thực, Tứ thiếu gia vẫn không hề nhúc nhích cả tối qua, hơn nữa chiếc dây buộc rất chặt, sáng dậy mà cơ thể không tê cứng mới là lạ. Chẳng qua là lúc nửa đêm hắn đã tỉnh lại, sau đó vận công để điều hoàn khí huyết, nếu không bây giờ sao có thể có được tinh thần như vậy. Đường nhiên bí mật này hắn không thể nói, hắn giơ hai tay lên làm bộ vận động: “À không, chỉ hơi mỏi một chút. Nhưng trò chơi này quá không vui, sau này ta muốn chơi trò vui hơn. Bằng không chơi cưỡi ngựa cũng được!”

“Cưỡi ngựa cái đầu nguoi ý! Lúc nào cũng chỉ biết cưỡi ngựa!” Hạ Lan Từ Kỳ thật sự muốn gõ mấy cái vào đầu hắn, nhưng vừa nghĩ đến lời tối qua bà Ngô dặn dò nàng không rảnh để nói chuyện tào lao với Tứ thiếu gia, sau đó nàng liền rút tấm vải vuông trắng và con dao nhỏ từ gối ra.

Hạ Lan Từ Kỳ giơ dao lên, trong đầu không ngừng giãy giụa, nàng là người cực kỳ sợ đau, con dao này cắt xuống thì sẽ đau chết đi được! Nhưng cho dù nàng ở trong phủ một ngày, nàng cũng không thể để người khác coi thường, để người ta sau lưng nói xấu nàng.

Nàng vốn có thể dùng châm chích để giảm đau nhưng nếu muốn lấy được mấy huyết vị đó phải cần có kim châm, bởi vì đang động phòng nên không thể tùy tiện mang theo nhiều kim châm như vậy, nên không thể dùng kim châm.

Nhìn thấy nàng cầm dao ngồi đó chần chừ, Tứ thiếu gia xông tới: “Nguoi cầm dao làm gì vậy? A! Ta muốn chơi trò chơi, chúng ta chơi cạo đầu được không?” Nói rồi hắn muốn cướp con dao của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hỉ Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Lạc hồng như thế đó

Cạo đầu? Vậy mà hắn cũng nghĩ ra được! Hạ Lan Từ Kỳ rút tay về, không để hắn cướp được dao găm cũng đồng thời nhìn hắn cười quỷ dị: “Chơi cạo đầu không vui, nhưng mà ta có một trò này chơi rất hay, rất kích thích nhé. Có dám chơi thì đem ngón tay đưa qua đây.”

Tứ thiếu gia không phải là tên ngốc thật, đã sớm nhìn ra mục đích của Hạ Lan Từ Kỳ, sao có thể để nàng tùy ý được? Vội vàng đưa tay giấu sau lưng, về mặt để phòng nhìn nàng, ngập ngừng nói: “Ta muốn chơi cạo đầu mà! Mấy ngày trước, ta cạo đầu cho Tiểu Doanh Từ của ta, bọn họ đều nói ta cạo đầu nhìn rất được nha!”

Cho nên hắn liền muốn cạo đầu cho nàng sao? Nghe những lời ấy, Hạ Lan Từ Kỳ đầu đầy hắc tuyến, hắn ngốc như thế sẽ cạo ra cái loại đầu gì đây? Cái người tên là Tiểu Doanh Từ kia cũng thật là xui xẻo, quá bị kịch! Không cần nghĩ cũng biết diện mạo nhất định đã bị hắn hủy hoại đến thế thảm rồi!

Toàn thân nổi hết cả gai ốc, thậm chí cha gọi mẹ! Hạ Lan Từ Kỳ tuyệt đối không thể để hắn nghịch bậy trên đầu của mình! Bắt đầu xụ mặt, liếc mắt một cái, không có ý định đánh hắn nữa. Đành nhẫn tâm, cầm dao găm rạch một đường lên ngón tay mình.

Nhưng mà, Hạ Lan Từ Kỳ còn chưa kịp để dao chạm vào đầu ngón tay dao găm đã bị đoạt đi mất rồi. Chợt nghe tiếng tứ thiếu gia dương dương đắc ý: “Ha ha ha, ta cướp được, dao găm là của ta rồi!”

Hạ Lan Từ Kỳ tròn to mắt, thấy hắn bộ dáng vui vẻ thì trong lòng càng tức giận: “Mang dao trả lại cho ta!”

Tứ thiếu gia vốn muốn đem vị trí chính thể vị giữ cho người trong lòng. Nhưng lão thái gia rất yêu thương cháu trai, sau nhiều lần thỉnh danh y vẫn không chữa được bệnh ngốc của hắn, nghe nói cưới vợ xung hỉ thì bệnh của cháu trai sẽ có cơ hội khỏi! Vì thế liền sắp đặt cho hắn cuộc hôn nhân này.

Hắn tuy rằng không thể phản kháng, nhưng tuyệt sẽ không để cho Hạ Lan Từ Kỳ dùng chân bầm rẽ trong phủ, trong mắt hắn chỉ có suy nghĩ làm sao để đuổi Hạ Lan Từ Kỳ đi! Vì thế lúc này, hắn không muốn để cho Hạ Lan Từ Kỳ thực hiện được ý định, hét lớn: “Không đưa!”

“Nguoi có đưa hay không? Hạ Lan Từ Kỳ hỏi lại lần nữa.

“Không đưa!” Tứ thiếu gia nói xong liền lao xuống giường.

Hạ Lan Từ Kỳ bắt đầu nóng nảy, nhào về phía trước đưa tay hòng đoạt lại, nhưng tứ thiếu gia lại cầm chặt dao găm không chịu buông.

Gặp kiểu người vừa liều mạng vừa cậy mạnh thế này chỉ có thể dùng trí. Hạ Lan Từ Kỳ đột nhiên kêu “A” lên một tiếng, tứ thiếu gia hoảng sợ, nghĩ là đã rạch vào tay nàng rồi, lập tức ngừng lại.

Hạ Lan Từ Kỳ không bỏ qua cơ hội, dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai cướp lại dao. Bởi vì khiến cho tứ thiếu gia lúc này trở tay không kịp nên trong cuộc tranh giành này Hạ Lan Từ Kỳ chiếm thế thượng phong. Nhưng nàng vừa đem dao găm lấy về thì tứ thiếu gia lại không cam lòng thất bại một phát bắt được cô tay nàng.

Bây giờ khó khăn lắm mới lấy về được con dao, sao có thể lại để tứ thiếu gia đoạt đi được? Hạ Lan Từ Kỳ nắm tay trái hướng dưới sườn của hắn mà nện một cái.

Tứ thiếu gia tránh sang một bên, Hạ Lan Từ Kỳ liền thuận thế thoát khỏi khống chế của hắn. Tay vừa thoát được thì lại ngoài ý muốn quẹt làm bị thương

ngón tay cái tứ thiếu gia.

“A! Đau quá!” Tứ thiếu gia ôm ngón tay cái, mặt tối sầm xuống bắt đầu có vẻ âm u, nước nở gào khóc: “Ngươi dùng dao hại ta! Ngươi là người xấu! Ta muốn nói cho bà vú biết!”

Nói cho bà vú thì lộ mất, Hạ Lan Từ Kỳ đỏ mặt một đầu mồ hôi lạnh, vội gọi: “Ngoan nào! Ngươi đừng kêu, ta không phải cố ý quệt làm ngươi bị thương đâu mà!”

Miệng vết thương trên tay của tứ thiếu gia dài chừng hai li, bên ngoài tuôn ra một ít máu tươi. Hạ Lan Từ Kỳ vội vàng nhanh trí xé lấy vải trắng, lùa gạt lau máu tươi trên tay hắn.

Lúc lấy mảnh vải trắng ra, nhìn một mảnh bị bôi đỏ sẫm, trong lòng khỏi nói có biết bao nhiêu thoải mái! Trên mặt nhịn không được lộ ra tươi cười hớn hở!

Tứ thiếu gia thật không nghĩ tới hắn đã trộm gà không được còn mất nắm gạo, chưa nói đến bản thân mình bị thương lại còn để nàng được đắc ý! Tức giận gào lên: “Đau! Đau quá!”

Hạ Lan Từ Kỳ hoàn hồn, vội đem vải trắng ném qua một bên. Thấy tứ thiếu gia vẻ mặt đau đớn, nhất thời dờ khóc dờ cười! Điều này có thể trách nàng sao? Ai bảo tay hắn tiện, đang yên lành tự nhiên cùng nàng tranh đoạt làm gì! Tuy là nghĩ như thế nhưng Hạ Lan Từ Kỳ lại không thể nói như vậy, nhanh chóng vuốt ve, ôn nhu trấn an: “Ta thật không phải cố ý đã thương ngươi, ta thôi cho người một chút liên hết đau ngay thôi!”

Hạ Lan Từ Kỳ đỏ hán như đỏ đũa nhỏ, tứ thiếu gia chỉ có thể nhẫn nhịn nuốt cục tức xuống, nghĩ mưu tính kế khác!

Lúc này, Hạ Lan Từ Kỳ lại dặn dò: “Nếu có người hỏi sao lại có vết thương này trên tay, ngươi phải nói là do mình nghịch dao nhỏ không may cắt phải. Còn có, chuyện buổi tối ta dùng kim ngươi, ngươi cũng không được nói, nhớ kỹ chưa?”

Tứ thiếu gia nhú mày: “Tay của ta rõ ràng là bị ngươi quệt, tại sao phải nói tự mình làm bị thương?”

Lúc này hắn lại đây hiểu được sức lực rồi, thật đúng là không tốt hồ lộng! Hạ Lan Từ Kỳ nuốt nhỏ nước miếng, dụ dỗ: “Chỉ cần ngươi ngoan ngoãn nghe lời của ta, buổi tối ta cùng ngươi ngoạn kỵ đại mã được không?”

“Thật sự?” Tứ thiếu gia vẻ mặt lóe sáng.

“Thật sự!” Hạ Lan Từ Kỳ thâm nghĩ lừa hắn nghe lời, đợi cho buổi tối, không được lại cho hắn đến hai chàm!

Vì không cho Hạ Lan Từ Kỳ nhìn ra sơ hở, tứ thiếu gia còn phải tiếp tục giả vờ ngốc, “Tốt tốt!”

Lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng nha hoàn gọi dậy: “Tứ thiếu gia, tứ thiếu phu nhân, đến giờ thức dậy rồi!”

Hạ Lan Từ Kỳ vội vàng đem dao găm giấu kỹ, đem tấm vải trắng nhét xuống dưới cạnh chăn, ở bên tai tứ thiếu gia dặn dò mấy câu: “Đây đều là bí mật của chúng ta, ngươi phải nghe lời ta nói... Đừng nói ra ngoài, nếu không ngày nào ta cũng dùng châm đâm ngươi, biết chưa?”

Tứ thiếu gia vừa tròn mắt, cắn chặt răng: “Nhớ rồi!”

Thấy hắn đồng ý, Hạ Lan Từ Kỳ lúc này mới yên tâm nói với ra ngoài cửa: “Đã biết, các ngươi vào đi!”

Sau khi bọn nha hoàn hầu hạ Hạ Lan Từ Kỳ tắm rửa, thay quần áo, chải đầu xong. Nàng chợt nghe bên ngoài thực âm ỉ liền đứng dậy đi ra ngoài cửa, thấy tứ thiếu gia cầm một miếng thịt xương trên tay cùng Kim nha đầu điên cuồng đùa giỡn chạy một vòng trong sân. Bức tranh một chó một người đùa nghịch này... Thật khó tả!

Cảnh tượng này khiến cho Hạ Lan Từ Kỳ cảm thấy vị thiếu gia ngốc này cũng có chút đáng yêu, cả ngày sống vô ưu vô lo, nàng nhịn không được khẽ nhếch môi mỉm cười.

“Tứ thiếu phu nhân, đã chuẩn bị xong chưa?” Bà Ngô đứng dưới bậc thềm gọi, mà đứng ở bên cạnh bà Ngô còn có một tiểu nha đầu mặc áo tím.

Nha đầu kia trong tay đang cầm một cái khay làm từ gỗ kim hoa sơn đen, trên khay bày một bộ trà cụ tinh xảo. Từ Đào chính là nha hoàn hồi môn của Hạ Lan Từ Kỳ.

Hạ Lan Từ Kỳ biết mọi người muốn nàng đi dâng trà lên các vị tiên bối, vì thế gật đầu: “Đã chuẩn bị xong, bây giờ chúng ta đi thôi!” Vừa bước xuống bậc thềm, không ngờ tứ thiếu gia chạy đến trước mặt giang tay cản lại: “Đi đâu vậy? Ta cũng muốn đi!”

Khi tân nương từ đi kính trà mà phu quân bồi ở bên cạnh là việc rất bình thường. Có điều, Hạ Lan Từ Kỳ thật sự không muốn dẫn hắn đi chi sọ hán một mặt ngu dần, nói chuyện không suy nghĩ lại đem chuyện tối ngày hôm qua kể hết ra.

Bạn đang đọc truyện *Hì Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Hữu kinh vô hiểm

“Chàng cùng Kim nha đầu ở chỗ này chơi đi! Thiếp tới đại sảnh sẽ lập tức quay về!” Hạ Lan Từ Kỳ có ý ngăn cản.

“Không được, ta cũng muốn đi!” Từ thiếu gia vung tay đem cục xương ném cho Kim nha đầu, hai tay ở vạt áo lau lau mấy cái có vẻ đã chuẩn bị chín chu hết cả rồi.

“Chẳng lẽ ngươi buổi tối không muốn chơi trò cười ngựa sao?” Hạ Lan Từ Kỳ nhìn hần, hơi hơi nheo mắt.

Từ thiếu gia gật đầu: “Muốn!”

“Thế thì ngươi ngoan ngoãn ở đây đi.”

“Ừ! Vậy được rồi!” Từ thiếu gia quay đầu, lại chạy theo Kim nha đầu đang thưởng thức miếng xương. Kim nha đầu vừa mới lấy được miếng xương, sao có thể lại để cho người ta lấy mất được, nhanh chóng chạy về phía hoa viên. Một lúc sau, một người một chó đã biến mất hút.

Hạ Lan Từ Kỳ quay đầu liếc mắt nhìn bà Ngô một cái, ngoảnh lại thấy bọn nha đầu đã vây quanh phía dưới liền nhanh nhẹn hướng đại sảnh đi tới.

Nhìn thấy bọn họ đã đi xa, Ngô mục lúc này mới vào nhà, đi đến bên giường vén chăn lên. Khi thấy máu đỏ trên tấm vải trắng kia bà vui mừng nở nụ cười, xem ra những lo lắng khi trước của bà đều thừa rồi. Nhị tiểu thư đã biết cách ở trong nghịch cảnh có thể tạo ra cho mình lợi thế tốt nhất.

Nàng đem vải trắng nhét quay về mặt trong, xoay người xuất môn, kêu bọn nha đầu tiến đến thu thập phòng, chính mình tắc chuyển tới chỗ không có người, đem rớt đầy máu gà cá phao ném tới góc tường.

.....

Tân nương tử vào cửa, việc kính trà này là không thể tránh. Hạ Lan Từ Kỳ trầm nghĩ sau khi ứng phó với bọn họ xong, sẽ tìm đến nơi không có người để gọi Tiểu Bạch truyền tin đến chỗ Hoa Tranh. Hiện tại nàng muốn giải thích ngày đó tại sao mình không giữ lời, thứ hai nàng càng muốn biết nàng đã như vậy rồi, Hoa Tranh có khi nào đã không còn cần nữa!

“Từ thiếu phu nhân đến rồi!”

Vừa dứt lời, Hạ Lan Từ Kỳ hít sâu một hơi, uốn ngực ngẩng đầu, không chớp mắt, lấy tư thái đoan trang trầm ổn đi vào đại sảnh.

Nàng lập tức đi đến gần cái ghế bành ở chính giữa phòng trước tiên, hướng ông già đang ngồi trên đó, cúi người bái: “Cháu dâu Tiểu Kỳ, bái kiến lão thái gia!”

“Cháu dâu, miễn lễ!” Lão thái gia thanh âm già nua tuy rằng không lớn, nhưng cũng nghe ra thanh âm kia là thoải mái, vui vẻ.

Hạ Lan Từ Kỳ đứng thẳng người, nhận thấy ở trong Hậu phủ này địa vị cao nhất, tôn quý nhất chính là lão gia. Chỉ thấy ông ấy ngồi ở chỗ kia, tay cầm một cây trượng làm bằng gỗ lim tơ vàng, mặc cẩm bào màu đỏ tía thêu hoa văn vân phúc. Không hề phúc hậu như Hạ Lan Từ Kỳ tưởng tượng mà là đáng người gầy gò, thần thái quắc thước, thân thể thập phần cường tráng.

Tóc của ông bạc gần nửa, trên cằm còn có để một chòm râu dê, tuy rằng thưa thớt trắng đen lẫn lộn, nhưng sạch sẽ, từng sợi được chuốt gọn gàng, thoát nhìn cũng không khiến người khác chán ghét.

Lúc này, một nữ tử ở bên người lão thái gia mở miệng nhẹ giọng khen: “Dật Phàm nhà chúng ta thật đúng là phúc khí tốt! Có thể lấy được đứa con dâu tốt tìm trăm dặm mới thấy được như thế này.”

Hạ Lan Từ Kỳ đảo mắt nhìn lại, thấy nàng kia ước chừng ba mươi tuổi, mặc áo màu lúa non thêu hoa xuân, dáng người cao gầy, tướng mạo đoan chính, tuy rằng không thể coi là mỹ nhân, nhưng toàn thân toát ra một khí chất lãnh ngạo.

Nàng là ai? Lúc lão thái gia nói chuyện dăm tuyền xen mồm? Hơn nữa nhìn kiểu dáng y phục của nàng không giống hạ nhân, nhưng vải dệt lại không phải thượng hạng như loại vải dành cho chủ tử! Người này chủ không phải, nô bộc không phải, lại đứng ở bên người lão thái gia, nói vậy đích thị là người của lão thái gia rồi. Hay nàng là tiểu thiếp lão thái gia?

Hạ Lan Từ Kỳ đang mãi suy nghĩ, lão thái gia mở miệng hỏi: “Cháu dâu, cổ họng của cháu làm sao vậy?”

Hạ Lan Từ Kỳ biết hiện tại thanh âm của mình rất khó nghe, theo bản năng háng giọng một cái: “Đúng như lời lão thái gia... , Tiểu Kỳ đang bị viêm họng, cho nên thanh âm khàn khàn. Nhưng mà không có gì đáng ngại, hai ngày nữa sẽ tốt thôi ạ!”

“À” lão thái gia gật gật đầu, trầm ổn nói: “Mẹ Dật Phàm mới mất hơn một năm, đáng lý ra không nên để nó vội vã cưới vợ như vậy. Nhưng mọi việc đều có ngoại lệ, thứ nhất hần vẫn chưa có con nối dòng, thứ hai nghe cao nhân chỉ điểm cưới vợ sẽ xung hỷ, bệnh ngặt của Dật Phàm sẽ chuyển biến tốt! Cho dù việc này đã rất tốt rồi nhưng chờ tân nương tử sinh đứa nhỏ sẽ còn tốt hơn nữa! Ta tin mẹ Dật Phàm muốn nó tốt hơn bất kì ai khác, cho nên ta

mới làm chủ đem cháu cưới vào cửa.”

Nghe những lời ấy, Hạ Lan Từ Kỳ thật muốn rót nước mắt! Đây là chuyện gì? Không nên cưới vợ còn đem nàng cưới vào cửa? Trông cậy vào nàng sinh con cho nhà bọn họ? Nghĩ gì thế?

Lão thái gia lại nhắc nhở: “Về sau cháu chính là con dâu của Tề gia, phải tuân thủ nghiêm ngặt nữ tắc, chiếu cố Dật Phàm thật tốt!”

Trường hợp này, Hạ Lan Từ Kỳ cũng không thể phát hỏa, đành phải kiên nhẫn đáp: “Dạ, Tiểu Kỳ nhớ rõ.”

Lúc này, Từ Đào mang khay trà cụ đến trước mặt, Hạ Lan Từ Kỳ tự mình châm trà, rồi cầm chén trà quý trên mặt đất: “Thỉnh lão thái gia uống trà của cháu dâu!”

Nữ tử vừa xen mồm vào đứng ở bên cạnh người lão gia kia vội đi lên phía trước nhận lấy chén trà, đưa cho lão thái gia.

Lão thái gia nhìn nàng kia mỉm cười, vẻ mặt không chỉ có vui mừng mà còn tràn ngập tin cậy, có thể thấy được quan hệ của bọn họ không tầm thường! Nói vậy cô gái này không thể nghi ngờ đích thị là thụ. . .nhất sủng tiểu thiếp, nhưng mà tuổi tác thật sự là kém quá xa. Hạ Lan Từ Kỳ âm thầm cảm thán.

Lúc này, lão thái gia uống xong trà của cháu dâu, nhẹ phát tay liền có hạ nhân bưng một chiếc khay khác đưa đến trước mặt Hạ Lan Từ Kỳ. Hạ Lan Từ Kỳ nhìn lướt qua, thấy được phủ một lớp vải đỏ, cho dù không nói cũng biết bên trong là đồ đạc ban thưởng cho nàng.

Nàng tạ ơn, Từ Đào bưng khay đi đến vị trí đầu tiên phía bên phải.

Ngồi trên ghế là một nam nhân trung niên khoảng bốn mươi tuổi, ông mặc cẩm bào màu xanh thẫm, đầu đội ngọc quan, trên môi có râu cá trê, biểu tình hết sức nghiêm túc. Nhưng mà lớn lên so với lão thái gia phức tạp hơn. Có điều Hạ Lan Từ Kỳ quan sát nét mặt, phát hiện khí sắc của Hầu gia không tốt lắm, phổi bị vướng hỏa, xem ra ngày thường cực kỳ lao tâm khổ trí lắm việc.

Hạ Lan Từ Kỳ đi đến trước mặt của ông, quy quy cách cách quỳ xuống dâng trà: “Thỉnh cha chồng nhận trà của con dâu!” Hầu gia là một người không nói cười tùy tiện, đáp li, uống chén trà rồi cũng giơ tay cho thưởng.

Theo quy cách, cũng đã tới lúc phải kính phu nhân trà rồi. Mẹ chồng nàng dâu trời sinh là oan gia, mối quan hệ này thật khó xử! Tốt xấu gì đây cũng là mẹ chồng trên danh nghĩa, dù thế nào trước mặt cũng phải giải quyết xong cửa ải là bà ấy cho tốt đã. Hạ Lan Từ Kỳ cầm lấy bình trà trong tay nha hoàn, tự mình rót lấy một chén, nhẹ nhàng quỳ xuống trước mặt phu nhân, cung kính nhẹ nhàng nói: “Con dâu kính mẹ chồng chén trà!”

Phu nhân nhận lấy chén trà nhưng cũng không hề uống mà đột nhiên bỏ lên trên bàn. Tâm Hạ Lan Từ Kỳ rơi xuống “lộp bộp”, âm thầm nghĩ: hay là phu nhân vừa gặp mặt đã muốn ra oai phủ đầu với mình?

Phu nhân thấy nàng khấn trương, trên mặt mỉm cười ôn hòa, vươn tay về phía Hạ Lan Từ Kỳ mang về hòa ái dễ gần, đứng mực nói với nàng: “Tiểu Kỳ lại đây, để mẹ chồng nhìn con một cái nào!”

Hạ Lan Từ Kỳ ngẩng đầu, thấy phu nhân trời sinh mỹ mạo đoan trang, giơ tay nhắc chân đều ý nhị thể hiện rõ là quý phụ nhân. Hơn nữa bởi vì bà chăm sóc tốt nên làn da ngoại trừ ở khóe mắt hơi có vết nhăn nhưng nơi khác đều căng mịn. Thế nhưng màu da lại đen tối, sợ là thân thể có bệnh không tiện nói ra.

Hạ Lan Từ Kỳ trong lòng bồn chồn, bất an rứt rứt vươn tay ra đã được phu nhân kéo đứng dậy: “Con dâu, Dật Phàm số khổ, mẹ đẻ năm trước vừa bệnh mất năm nay nó lại si ngốc. Giờ con đã về đây rồi, ta đem Dật Phàm giao lại cho con, hi vọng con về sau có thể dùng tâm mà chiếu cố nó, không chê nó, có thể thật lòng mà thương nó. Chúng ta vẫn luôn tìm y hỏi thuốc cho bệnh tình của Dật Phàm, tin rằng ông trời phù hộ, mong rằng có thể xua mây đón trăng.”

“Vâng, con dâu nhớ kỹ.” Hạ Lan Từ Kỳ cúi đầu: “Con cam đoan, sẽ chiếu cố tốt từ thiếu gia.”

Nghe được những lời này, phu nhân mới đem trà lên uống, đồng thời cũng thưởng cho nàng một mâm nhỏ các thứ. Lôi kéo tay nàng, lại nói: “Tiểu Kỳ! Con cùng Dật Phàm thành thân, ngũ thiếu gia cùng lục thiếu gia ra ngoài làm việc, vốn là tính trở về nhưng Trùng Châu ôn dịch hoành hành, quan phủ cố gắng phong tỏa kiểm chế dịch bệnh. Hiện tại nội bắt xuất, ngoại bắt nhập bọn họ chưa thể trở về. Nói đến chuyện này, thật đúng là khiến người khác lo lắng! Nhưng mà, nhị ca, tam ca của con, còn có tiểu cô đều đang chờ ở đây, con chào qua một tiếng đi!”

Bạn đang đọc truyện *Hí Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 20: Bình định

Phu nhân chỉ đến một đôi vợ chồng trẻ: “Đây là nhị ca của con Tề Tường Thụy cùng nhị tẩu Liễu thị.”

Có thể thấy nam tử kia thân mình hơi có vẻ gầy yếu, nhưng trời sinh anh tuấn tiêu sái. Mà nữ tử ở bên cạnh hắn, môi hồng răng trắng, lông mày như vẽ.

Hai người thoạt nhìn đúng là trai tài gái sắc, cực kỳ xứng đôi.

Hạ Lan Từ Kỳ nhanh nhẹn cúi người: “Bái kiến Nhị ca Nhị tẩu!”

Tề Tường Thụy gật đầu, Liễu thị khoát tay vẫy vàng cười nói: “Về sau đều là người một nhà, đệ muội* không cần đa lễ.”

*đệ muội: Em dâu

Phu nhân lại lần lượt chỉ vào nam tử ngồi kế Tề Tường Thụy: “Đó là Tam ca của con Tề Thiên Vũ.”

Tề Thiên Vũ kia cốt cách thanh bạch, làn da trắng nõn, môi mọng hơi mím, toàn thân khiến cho người khác cảm thấy khí chất của một vị thư sinh không màng danh lợi. Hạ Lan Từ Kỳ cũng cúi người hành lễ với hắn. Chỉ là không thấy hắn có thể từ ngồi bên cạnh, không biết là chưa cưới vợ hay là thê tử thân thể không khỏe nên không tới. Trong lòng tuy rằng đầy thắc mắc, nhưng nàng cũng không có lăm miệng hỏi.

Phu nhân lúc này lại nói với Hạ Lan Từ Kỳ: “Con còn có hai đại cô*, hai tiểu cô*. Đại tỷ Tề Duyệt Cẩm gả vào trong cung, nay là Thục phi. Nhị tỷ Tề Thủy Dao đã gả cho Trần quốc tướng quân Tiêu Nhiên làm vợ.”

Hạ Lan Từ Kỳ rầm rôi gật đầu, thầm nghĩ: nhà người sao lại nhiều thân thích như vậy! Làm giới thiệu mãi không xong, nàng lại không thể sốt ruột đành phải kiên trì tiếp tục nghe.

Phu nhân hướng hai tiểu cô nương giống nhau như hai giọt nước đứng ở phía dưới, ngoác tay nói: “Hiểu Huyền, Như Tuyết mau tới đây chào Từ tẩu.”

Hai cái cô nương vừa mới tiến lên phía trước, còn chưa kịp chào đã nghe bên cạnh “Àm” một tiếng vang lên, khiến mọi người trong phòng hoảng sợ.

Lúc này, chợt nghe có tiếng người kinh hãi thét chói tai: “Không xong rồi, Từ di nương té xỉu!”

Mọi người nhìn về phía phát ra âm thanh, một nữ tử một thân váy áo thêu hoa mới ngã xuống đất.

Bởi vì đây là lễ kính trà chào hỏi, có phu nhân ở đây nhóm di nương không có vị thế gì, cho nên các nàng hẳn là sẽ được giới thiệu cuối cùng, tất cả đều đứng ở bên cạnh. Ai biết, lúc này Từ di nương đột nhiên té xỉu.

Bấy giờ, Đại di nương cùng Nhị di nương vẫy vàng đem Từ di nương nâng đứng dậy. Không đợi phu nhân chạy tới, Hầu gia đã một bước vọt đến ôm lấy Từ di nương, vuốt gương mặt của nàng: “Uyển Nhu, tỉnh, mau tỉnh lại!”

Lão thái gia thấy xảy ra chuyện không may cũng đứng ngồi không yên, được nữ tử bên người giúp đỡ, đứng dậy đi tới: “Uyển Nhu té xỉu cũng không phải lần một lần hai rồi, không phải nó bị thiếu máu sao? Bồi bổ lâu như vậy, tại sao thân thể vẫn không có chút nào khởi sắc vậy? Mau đi mời Trịnh lang trung đến, bảo ông ta nhìn qua một cái xem sao.”

Lão thái gia vừa mở miệng, liền có gã sai vặt chạy nhanh như bay ra ngoài.

Lúc này, bởi vì Từ di nương té xỉu trong phòng trở nên hỗn loạn, phu nhân nói với nữ tử bên người lão thái gia: “Cầm Nguyệt, nơi này có ta cùng Hầu gia giải quyết là được rồi, người mau điu lão gia về nghỉ ngơi đi!”

“Cũng được, Uyển Nhu tình phái người thông báo lão thái gia một tiếng, đỡ phiền lão nhân gia lo lắng.” Cầm Nguyệt nói xong, kéo cánh tay lão thái gia đi ra ngoài.

Phu nhân quay đầu hướng Hạ Lan Từ Kỳ nói: “Tiểu Kỳ! Hôm nay trà cũng đã đều kính xong rồi, con cũng trở về nghỉ ngơi đi! Nhớ rõ chiếu cô Dật Phàm cho tốt.”

Hạ Lan Từ Kỳ giống như không nghe thấy, đột nhiên ngồi xổm xuống vạch mí mắt của Từ di nương lên, lại quan sát hàm răng cùng móng tay của nàng.

Thấy hành động của nàng quái dị, ánh mắt kinh ngạc của mọi người đồng loạt rơi xuống trên người nàng, tân nương đang làm cái trò gì vậy? Hay là nàng đang xem bệnh sao?

“Tiểu Kỳ, con đang làm cái gì vậy?” Phu nhân thấy nàng không để lời của mình, có chút không vui.

Hạ Lan Từ Kỳ buông tay Từ di nương ra, nói một câu dọa người: “Di nương không phải thiếu máu, có thể là trúng độc rồi!”

“Cái gì? Trúng độc?” Hầu gia nhìn chăm chăm Hạ Lan Từ Kỳ, vẻ mặt khó tin. Mọi người cũng là đều hít một hơi khí lạnh, này nếu là bệnh cũ tái phát thì không có gì nhưng nếu nói là trúng độc thì khó tránh khỏi có chút không thể tưởng tượng được.

“Tiểu Kỳ, muội nhầm rồi! Lang trung đã xem qua, nói Từ di nương té xỉu là bệnh cũ tái phát, không phải là trúng độc gì hết!” Người lên tiếng là Nhị tẩu Liễu thị.

Lương y như từ mẫu, cứu sống mạng người là bổn phận của Hạ Lan Từ Kỳ. Hiện tại giải thích nhiều cũng vô dụng, bọn họ không hiểu y thuật nói cũng vô ích. Hạ Lan Từ Kỳ đành phải bảo: “Nếu muốn biết Từ di nương trúng độc hay là thiếu máu, đem tóc mở ra, là thấy rõ một hai.”

“Một khi đã như vậy, mở ra xem một chút đi!” Hầu gia đã nói, Hạ Lan Từ Kỳ không còn cố kỵ, đưa tay tháo cái trâm cài trên đầu Từ di nương xuống,

trâm hoa vừa tháo liền mở được búi tóc của nàng.

Đem tóc của nàng rũ xuống phía sau, Hạ Lan Từ Kỳ cẩn thận đẩy tóc của nàng ra, ở trên da đầu tìm kiếm cái gì đó. Bỗng nhiên, Hạ Lan Từ Kỳ kêu lên: “Mọi người mau nhìn xem, trên này có một đường vạch đen!”

Mọi người trợn mắt, quả nhiên vạch mái tóc đen ra, trên da đầu tuyết trắng có một đường vạch đen dài. Trong lúc nhất thời, toàn bộ đều kinh ngạc.

“Con dâu, rốt cuộc chuyện này là sao?” Hầu gia thiếu kiên nhẫn, hỏi Hạ Lan Từ Kỳ.

“Tứ di nương trúng độc rất sâu lại hôn mê lâu, có thể hít thở không thông mà dẫn đến nguy hiểm chết người. Để con đem Tứ di nương cứu tỉnh lại đã, đợi lát nữa con sẽ giải thích với cha.” Hạ Lan Từ Kỳ nói xong, để cho Hầu gia liền đem Tứ di nương đặt ngang trên mặt đất, đưa tay lấy ra ngân châm từ trong búi tóc.

Mọi người lại lần nữa mở to mắt, chẳng ai ngờ rằng này tân nương từ giấu ở trong búi tóc ngân châm, điều này thật bất khả tư nghị!

Lúc này, Hạ Lan Từ Kỳ đâm một châm lên mi tâm của Tứ di nương rồi nhẹ nhàng xoay xoay. Sau đó, lại ở trên đỉnh đầu nàng đâm thêm một châm, tiện thể bắt đầu bấm lên khắp người.

Tứ di nương khôi phục ý thức, khẽ “Úm” một tiếng, thở hắt ra một hơi dài, từ từ mở mắt.

“Tỉnh rồi, mau nhìn xem! Tứ di nương tỉnh rồi!” Mọi người vui mừng khôn xiết, bình thường khi Tứ di nương hôn mê, cho dù có lang trung kê đơn thuốc cũng phải đến hơn nửa ngày mới tỉnh lại. Không thể ngờ được Hạ Lan Từ Kỳ chỉ có đâm có mấy cây châm liền tỉnh lại rồi, thật quá thần kì!

“Hầu..... Hầu gia.....” Tứ di nương tỉnh, câu đầu tiên gọi là Hầu gia.

“Uyển Nhu, nàng lại ngất xỉu nhưng không sao rồi! Là Từ Kỳ đã cứu nàng.” Hầu gia nâng dậy, đem nàng ôm vào trong lòng.

Phu nhân nhìn Hạ Lan Từ Kỳ, hỏi ra nghi hoặc trong lòng mọi người: “Từ Kỳ, vừa rồi con nói Tứ di nương trúng độc phải không? Sao lại như vậy? Tứ di nương trúng độc gì?”

Hạ Lan Từ Kỳ hít sâu một hơi: “Tứ di nương trúng một loại độc tên là Phệ Hồn thảo.”

“Phệ Hồn thảo? Tên nghe lạ thật, sao trước đây chưa từng được nghe qua?” Một nữ tử xinh đẹp mặc quần lụa mỏng màu hạnh lên tiếng. Vừa rồi phu nhân gọi nàng là Hiếu Huyền cũng là tiểu cô của Hạ Lan Từ Kỳ.

Hạ Lan Từ Kỳ giải thích cho mọi người hiểu: “Phệ Hồn thảo là một loại cỏ độc, sinh trưởng ở khu vực biên cương, cực kỳ hiếm gặp. Nếu trúng loại cỏ độc này, sẽ rất dễ rơi vào trạng thái hôn mê, hơn nữa mỗi một lần hôn mê sẽ lại ảnh hưởng có hại đến thân thể. Mà mỗi lần hôn mê thời gian cũng sẽ càng lúc càng lâu hơn.”

“Vậy Trịnh lang trung chẳng phải đã chuẩn đoán sai cho Tứ di nương sao?” Đại di nương sợ hãi thốt lên.

Hạ Lan Từ Kỳ nhẹ nhàng nói: “Kỳ thật sau khi trúng loại độc này, bệnh trạng sẽ có biểu hiện phần lớn giống với bệnh thiếu máu. Nếu lang trung không phát hiện được loại độc này liền chẩn thành bệnh thiếu máu là chuyện rất bình thường.”

Tứ di nương sau khi nghe xong lời Hạ Lan Từ Kỳ nói..., tận bây giờ mới biết thì ra mình không phải bị thiếu máu mà là trúng độc! Nàng nắm chặt tay Hầu gia, lắp bắp đáng thương nói: “Hầu gia, có người muốn hại thiếp thân! Hầu gia, người phải làm chủ cho thiếp!” Vừa nói vừa khóc nức nở.

“Là ai? Là ai đã hạ độc Uyển Nhu?” Hầu gia nộ khí đằng đằng quát to.

Trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, không có ai trả lời.

“Hầu gia, Trịnh lang trung đến rồi.” Sau tiếng thông báo, Trịnh lang trung đeo hòm thuốc, đầu đầy mồ hôi, hấp tấp chạy vào.

Mọi khi, bệnh của Tứ di nương đều là do ông ta xem, giờ đi vào lại thấy Tứ di nương tỉnh, nhất thời dừng bước, vẻ mặt kinh ngạc: “Tứ di nương không phải hôn mê à? Sao có thể tỉnh lại nhanh như vậy?”

Hầu gia lúc này đang không có chỗ trú, buông Tứ di nương ra, đến cho Trịnh lang trung hai cái bạt tai “chát, chát”, đánh mạnh đến mức khóe miệng Trịnh lang trung học máu, phải nhìn chăm chăm Hầu gia một lúc mới thất kinh thốt lên: “Hầu, Hầu gia.....”

“Ngươi là đồ lang băm, dám xem bệnh sai cho Tứ di nương! Ta thấy ngươi là không muốn sống nữa rồi!” Hầu gia một tay đẩy ngã ông ta.

“Chẩn sai, không thể như vậy!” Trịnh lang trung không hiểu vì sao lại bị đẩy.

Hầu gia vẻ mặt lo lắng, mắt lộ ra một tia lạnh lẽo: “Không thể nào sao? Tứ di nương trúng độc Phệ Hồn thảo ngươi cũng nhìn không ra được, giữ người lại trong phủ để làm cái gì hả?”

Trịnh lang trung “Bùm” một tiếng quỵ xuống, sắc mặt trắng bệch, nói lớn: “Hầu gia bớt giận! Bệnh trạng Tứ di nương rõ ràng là thiếu máu, không có khả năng trúng độc? Hầu gia, ngài nói Tứ di nương trúng độc Phệ Hồn thảo? Nô tài mạo muội hỏi một câu, Phệ Hồn thảo là cái gì? Nô tài tại sao chưa từng

nghe nói đến?”

Bạn đang đọc truyện *Hồi Tưởng Phùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Công lực nhà người còn chưa đủ đâu, tiểu tử ngốc

Hầu gia nhìn về phía Hạ Lan Từ Kỳ: “Con đâu, con nói cho hần! Để hần tâm phục khẩu phục!”

Hạ Lan Từ Kỳ nhìn Trịnh lang trung lớn tuổi như vậy có chút không đành lòng. Nhưng dù sao y thuật là ngành học cần trọng, không chấp nhận được một chút qua loa nào, phải hiểu rằng chẩn sai cũng có thể hại chết mạng người. Vì thế lên tiếng: “Trịnh lang trung, Phệ Hồn thảo là một loại độc thảo, mỗi lần độc tính phát tác sẽ khiến cho bệnh nhân hôn mê. Đến cuối cùng, sẽ ở trong trạng thái hôn mê mà chết đi. Bởi vì bệnh trạng của nó cùng với bệnh thiếu máu giống nhau, cho nên nếu không hiểu rõ loại độc này, tương đối dễ chẩn sai.”

Trịnh lang trung có thể ở lại Hầu phủ, cũng không phải là không có chút y thuật nào. Lúc này, thấy người phản bác lại hần là tứ thiếu phu nhân mới cười vào cửa, nhìn còn trẻ như vậy lại dám vùng tay múa chân với y thuật của mình, trong lòng cảm thấy không phục: “Dựa vào đâu nói Tứ di nương là trúng độc Phệ Hồn thảo?”

Hạ Lan Từ Kỳ mỉm cười: “Điều này rất đơn giản, dấu hiệu để phân biệt trúng độc Phệ Hồn thảo rõ ràng nhất chính là ở trên đỉnh đầu có một đường chỉ màu đen. Nếu ông không tin, có thể tự mình đến đây nhìn.” Hạ Lan Từ Kỳ đẩy tóc Tứ di nương tóc ra, lộ rõ đường chỉ đen kia.

Đường chỉ đen này là dấu hiệu điển hình của việc trúng độc! Bởi vì ở chỗ ít nhìn thấy nên bình thường khó phát hiện được.

Việc bày ra trước mắt, Trịnh lang trung á khẩu không trả lời được, sắc mặt dần dần ảm đạm, đột nhiên hai đầu gối mềm nhũn quỳ gối ở dưới chân Hạ Lan Từ Kỳ, tâm phục khẩu phục: “Thật sự là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên*, lão phu làm nghề y nửa đời người, thậm chí ngay cả Phệ Hồn thảo cũng không nhận ra! Tứ thiếu phu nhân y thuật cao siêu, lão phu thật sự là hổ thẹn! Xin nhận của lão phu một lạy!”

*Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên: Người có người giỏi hơn, trời có trời cao hơn (tương đương với câu: “vô quyết dày có móng tay nhọn”)

Thuật nghiệp nào cũng có chuyên môn, thông thường người làm nghề y có thể am hiểu một hai khoa cũng đã không tệ rồi, không ai có khả năng tinh thông mọi thứ! Bởi vì thời điểm Hạ Lan Từ Kỳ ở Minh Nguyệt am, chuyên nghiên cứu độc thảo được, cho nên ở phương diện này nàng hiểu rất rõ.

“Ai, ông không cần như thế!” Hạ Lan Từ Kỳ vừa muốn đưa tay ngăn lại, ông ta đã quỳ xuống bái.

Sau khi cúi đầu bái một bái với Hạ Lan Từ Kỳ, Trịnh lang trung quay đầu quỳ rạp xuống trước mặt Hầu gia: “Hầu gia, nô tài tài sơ học thiên, y thuật không tinh, đúng là đã chẩn bệnh sai cho Tứ di nương rồi! Nô tài đáng chết, thỉnh Hầu gia trách phạt!”

Tam di nương lúc này nói chen vào, liếc mắt nhìn Đại di nương, ám chỉ nói: “Thật sự là ông chẩn sai sao, hay là bị ai sai bảo, cố ý không nói thật ám hại Tứ di nương?”

Đại di nương nhìn thấy ánh mắt Tam di nương, âm thầm cắn chặt răng. Nhưng nàng không ngốc, người ta không có chỉ mặt gọi tên, nàng cũng sẽ không chủ động thò đầu ra, vì thế vẫn ần ần.

Trịnh lang trung lúc này thần sắc đại biến, ám hại Tứ di nương là tội lớn đến mức nào? Mồ hôi to như hạt đầu từ trên trán lăn xuống, vội vàng cúi đầu: “Hầu gia, nô tài oan uổng quá! Nô tài thật sự không biết độc Phệ Hồn thảo, nô tài không có bị ai sai khiến, đây là chẩn sai! Hầu gia nếu không tin, nô tài có thể thề với trời!”

“Không cần!” Hầu gia lạnh lùng ngắt lời.

Việc này không thể đơn giản là chẩn sai được! Sự thật hiển nhiên là có người âm thầm ám hại Tứ di nương! Phải hiểu rằng Tứ di nương chính là tiểu thiếp mà Hầu gia sủng ái nhất, hôm nay nếu không phải tân nương nhìn ra vấn đề, sợ là Tứ di nương không lâu nữa sẽ chết không rõ ràng!

Đã xảy ra chuyện như vậy, có thể nào không khiến Hầu gia giận dữ cho được? Nhịn không được quát to: “Người đâu! Trước tiên đem tên lang băm này ra ngoài đánh hai mươi đại bần, sau đó nhốt vào sãi phòng, đợi xử lý!”

“Hầu gia, nô tài bị oan..... Hầu gia.....”

Trịnh lang trung bị hộ vệ Hầu phủ kéo đi, Hạ Lan Từ Kỳ ở bên cạnh trầm lặng đem hết thấy thu vào trong mắt, trong lòng có chút cảm thán! Nhìn Tam di nương nói lời ám chỉ, mặc dù không nói rõ nhưng bằng một cái liếc mắt nhỏ, Hạ Lan Từ Kỳ cũng nhìn ra nàng ta hoài nghi việc này là do Đại di nương làm!

Đã sớm nghe nói trong gia đình hào môn thường có lục đục. Đây mới là ngày hôm sau nàng vào cửa, không ngờ nhanh như vậy đã được thưởng thức! Nhưng mà điều này cũng không liên quan gì tới nàng, hiện tại cần phải suy nghĩ một lát nữa rồi khỏi đại sảnh phải làm sao mới có thể truyền tin cho Hoa

Tranh mà không bị phát hiện.

Lúc này, ánh mắt của mọi người cũng đều hướng hết về phía nàng, cảm giác mọi ánh nhìn đều rất khác xưa, khiến Hạ Lan Từ Kỳ có chút không thích ứng được.

“Từ Kỳ, con là thiên kim tiểu thư cửa lớn không ra cửa sau không bước, sao lại biết y thuật?” Phu nhân hỏi thay mọi người lên tiếng hỏi.

Biết là khó tránh bị hỏi đến vấn đề này, Hạ Lan Từ Kỳ đã sớm nghĩ ra lí do: “Thưa mẹ chồng, lúc nhỏ Từ Kỳ tận mắt đưa nhỏ của hạ nhân trong phủ sau khi nhiễm bệnh thì thống khổ chết đi. Cho nên từ khi đó, Từ Kỳ đã nghĩ học y thuật, giải trừ thống khổ cho mọi người. Sau đó, Từ Kỳ bám lấy phụ thân cầu thỉnh danh y dạy con y thuật, rồi lại đọc rất nhiều được thư. Không dám nói tinh thông mọi thứ nhưng những bệnh nhỏ thông thường vẫn có thể chẩn được.”

Phu nhân mừng rỡ, đột nhiên nhìn Hầu gia vui vẻ nói: “Con dâu này còn biết y thuật! Xem ra Dật Phàm nhà chúng ta thật đúng là nhặt được bảo vật rồi!”

Hầu gia từ đầu vẫn đang nhũn nhũn, cuối cùng cũng lộ ra bộ dạng mỉm cười một chút, vội vàng nói: “Từ Kỳ, độc mà Tứ di nương trúng, con có thể giải được không?”

Hạ Lan Từ Kỳ vươn ngón trở gãi gãi trán, độc này nàng hẳn có thể giải. Nhưng mà, nếu nàng giải được độc cho Tứ di nương rồi lại vô hình trung sẽ đắc tội với người âm thầm hại nàng ấy.

Có điều mạng người quan trọng, nàng nếu không giải nhanh Tứ di nương sợ là khó bảo toàn tính mạng. Cho nên tuy có chút do dự, nhưng vẫn nhẹ giọng đáp: “Cha chồng, con có thể giải được độc này nhưng phải nói bà Ngô lấy túi châm của con đem đến đây.”

Nghe thấy có thể giải, Hầu gia vui mừng nhướng mày, quay đầu nói với gã nô bộc: “Đi gọi bà Ngô lấy túi châm của tứ thiếu phu nhân đem đến Tổ Đông Uyên đi.” Sau đó lại gọi hai nha đầu tới giúp đưa Tứ di nương về Tổ Đông Uyên của nàng ấy.

Dưới ánh mắt nhìn chằm chằm của mọi người, Hạ Lan Từ Kỳ bình tĩnh tìm huyết, thi châm. Một lát sau tay, chân cùng đỉnh đầu Tứ di nương, đã bị đâm hơn mười cái châm.

Nhị di nương nhìn Tứ di nương, nhăn mũi hỏi: “Tứ muội bị đâm nhiều châm như vậy, nhất định sẽ rất đau?”

Hầu gia ở một bên nhìn, vẻ mặt cũng xót thương.

“Cảm giác giống như bị muỗi cắn thôi, không đau đâu!” Tứ di nương nhìn Hạ Lan Từ Kỳ cười một tiếng, trong ánh mắt tràn đầy cảm kích.

“Thật sao? Nhưng mà thấy cả người muội nhìn như con nhím rồi, thật dọa người.” Nhị di nương ngáp một cái, kịch hay đã hết chẳng còn gì thú vị để xem, nhưng thấy Hầu gia cùng phu nhân đều ở đó về trước thì không tốt, cho nên đành phải chán nản đứng đó.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân “thình thịch”, mọi người vừa quay đầu đã thấy tứ thiếu gia hấp tấp chạy vào, nhìn thấy Hạ Lan Từ Kỳ ngồi ở bên giường lập tức chạy tới giữ chặt kéo ra phía cửa, vừa kéo vừa nói: “Từ Kỳ, ta tìm được cô rồi. Ta dẫn cô đi xem đầu đen đại tướng quân, đi, nhanh đi nào!”

“Dật Phàm, Từ Kỳ đang xem bệnh cho Tứ di nương, con đừng quấy nhiễu!” Hầu gia lên tiếng quát lớn.

“Xem bệnh cái gì, con muốn nàng chơi với con!” Tứ thiếu gia vẫn như cũ lời Hạ Lan Từ Kỳ không buông tay.

“Đứng lại!” Hầu gia gấp gấp muốn Hạ Lan Từ Kỳ xem bệnh cho tiểu thiếp của hắn, cho nên ngữ khí có chút nặng. Thanh âm không lớn nhưng uy lực dọa người, khiến cho Tứ thiếu gia bị dọa đến run rẩy, theo bản năng buông cánh tay Hạ Lan Từ Kỳ ra.

Nhị di nương ở bên cạnh đệm lời: “Vợ của cậu hiện tại không rảnh, muốn chơi thì tìm nha đầu Liên Kiều bên người cậu mà chơi đi!”

Thấy Tứ thiếu gia rụt cổ lại bày ra bộ dáng sợ hãi, Hạ Lan Từ Kỳ kia tính tình trượng nghĩa bảo vệ cái yếu búng phát! Tốt xấu gì trên danh nghĩa trong phủ hắn cũng là trượng phu của nàng, cha hắn trách cứ hắn Hạ Lan Từ Kỳ không thể nói gì, nhưng Nhị di nương đang làm gì đây? Nàng ta cũng có quyền trách cứ thiếu gia sao? Thấy không có ai nói Nhị di nương, Hạ Lan Từ Kỳ rất là khó chịu!

Có thể giải thích nguyên nhân là do Tứ thiếu gia bị ngược nên tất cả mọi người không đem hắn vào trong mắt. Hạ Lan Từ Kỳ trong lòng căm giận, quay đầu nhẹ nhàng đứng mực nói với Tứ thiếu gia: “Dật Phàm nghe lời, ra ngoài chơi trước đi, lát nữa ta giúp Tứ di nương chữa khỏi bệnh, nhất định sẽ đi tìm chàng.”

Tứ thiếu gia ngây ngốc cười nói: “Ta ở chỗ này chờ cô.”

“Cũng được! Chỉ cần chàng không quấy rầy là được rồi.”

Hạ Lan Từ Kỳ bước đến bên giường, lấy châm từ trong túi ra vừa muốn tiếp tục đã nghe tứ thiếu gia hoảng sợ kêu lên: “Đừng đâm ta, đừng đâm ta!”

Hạ Lan Từ Kỳ vừa quay đầu lại, đã thấy hắn núp ở góc tường, nhìn Hạ Lan Từ Kỳ như nhìn thấy quỷ.

Không hiểu hắn vì sao đột nhiên lại phản ứng như vậy, phu nhân tiến đến kéo hắn dậy, nghi ngờ nói: “Dật Phàm, con làm sao vậy?”

Thấy được mọi người để ý, tứ thiếu gia bắt đầu kể xấu: “Nàng tối hôm qua lấy kim đâm con! Buổi sáng còn dùng dao nhỏ làm đứt ngón tay con nữa, cùng dùng vải.....”

Chữ “vải” còn chưa có nói ra, Hạ Lan Từ Kỳ biết không ổn rồi, vội vàng mở miệng ngăn lại: “Dật Phàm, nói dối buổi tối sẽ biến thành sói đó!”

“Ta không có nói dối, không tin mọi người xem, tay của ta bị đứt!” Hắn đưa tay ra phía trước, mọi người vừa nhìn quả nhiên có miệng vết thương.

Vừa rồi Hạ Lan Từ Kỳ còn thấy thương hắn, không nghĩ tới người này trong nháy mắt quay lại bán đứng mình. Nàng tức đến hồng luôn rồi, trừng mắt lườm hắn một cái, thầm nghĩ: dám không nghe lời, xem buổi tối ta xử lí ngươi như thế nào!

Hạ Lan Từ Kỳ sợ hắn ở trong phòng hồ ngôn loạn ngữ nói đến tận cùng mọi chuyện. Mà trên người hắn còn có lỗ kim do nàng châm, cái này không thể giải thích nổi, chẳng lẽ lại nói hắn tự đâm sao? Vì thế nhanh chóng nói với Hầu gia: “Cha chồng, tay Dật Phàm không phải con rạch, là tự chàng ấy nghịch dao nên đã vô ý làm đứt. Hơn nữa con cũng không có đâm chàng, hi vọng cha chồng đừng nghe hắn nói bậy.”

Hạ Lan Từ Kỳ thấy tứ thiếu gia còn muốn phản bác, vội vàng đổi chủ đề: “Cha chồng, bệnh của Tứ di nương không kéo dài được cha xem trước hết thể để cho tứ thiếu gia đừng quá rầy nữa được không? Có chuyện gì chờ khi chữa xong cho di nương rồi chúng ta sẽ nói chuyện sau, thế nào ạ?”

Con dâu có thể đem tiểu thiếp ông yêu nhất chữa khỏi, Hầu gia dĩ nhiên đối với Hạ Lan Từ Kỳ xem trọng. Hơn nữa hiện tại ông muốn dùng người ta, sao lại có thể không tin tưởng? Huống hồ, Hạ Lan Từ Kỳ nhìn rất có tri thức lại hiểu lễ nghĩa, lại còn là thiên kim của Lễ bộ Thị lang. Nữ tử được dạy dỗ nghiêm cẩn như vậy không thể làm ra những chuyện như con trai ông nói được!

Hầu gia nghĩ như vậy, lớn tiếng nói: “Người đau, đưa tứ thiếu gia trở về!”

Vì thế, mặc kệ tứ thiếu gia có nguyện ý hay không, bọn nô tài không cần trình bày nhiều đã đem hắn mang ra ngoài.

Vừa ra đến trước cửa, tứ thiếu gia quay đầu liếc mắt nhìn Hạ Lan Từ Kỳ một cái thật sâu. Hạ Lan Từ Kỳ khước miệng mang theo ý cười, nhướn lông mày thị uy: Tiểu tử! Muốn làm khó ta, công lực còn chưa đủ đâu! Chờ xem ta sẽ giáo huấn ngươi thế nào!

.....

Quỷ gây chuyện bị đuổi đi rồi, Hạ Lan Từ Kỳ tiếp tục thi châm cho Tứ di nương, thời gian ước chừng nửa chén trà nhỏ. Một cái gậy sai vật đi vào tiểu viện, đúng lúc nhắc nhở: “Hầu gia, buổi trưa hôm nay có hẹn Vệ đô đốc ở quán trà Hồng Tường, hiện tại đã đến giờ hẹn, ngài xem.....”

“À! Xe ngựa chuẩn bị xong chưa?”

“Chuẩn bị xong rồi, đã chờ ở cửa.”

Tứ di nương nghe xong, lập tức thúc giục: “Hầu gia là người lấy chữ tín làm trọng, đã có hẹn cùng người ta thì không thể tới trễ giờ. Thiếp thân ở đây đã có tứ thiếu phu nhân chiếu cố! Ngài mau đi đi!”

Tứ di nương luôn luôn khéo hiểu lòng người, đây là điểm Hầu gia thích nhất ở nàng, đưa tay giúp nàng vén tóc mai trên trán, ôn nhu nói: “Được, ta đây đi, chờ ta trở về sẽ lại đến thăm nàng.”

Hầu gia quay đầu nhìn phu nhân: “Uyển Nhu nhờ bà để tâm đến chút nữa. Còn nữa, nhất định phải tìm ra hung thủ ám hại Uyển Nhu!”

“Dạ! Lão gia yên tâm đi đi! Việc của Uyển Nhu ta sẽ để tâm tới, nhất định sẽ cho lão gia một câu trả lời thuyết phục vừa ý.” Phu nhân thần sắc thản nhiên, dần dần đi vào cung tiễn Hầu gia xuất môn.

Hầu gia vừa đi, nhóm di nương cũng đều không muốn ở lại nữa. Tam di nương mở đầu trước: “Phu nhân, thiếp thân nguyệt sự đến thất lưng đau nhức, muốn trở về nằm nghỉ một lát.”

Cả ngày nàng đều bận rộn rồi, phu nhân xem xét liếc mắt nhìn nàng một cái: “Vậy ngươi đi đi!”

“Ai nha! Con mèo của thiếp thân sáng hôm nay muốn đẻ con, lúc này chắc là đã đẻ xong rồi. Phu nhân, thiếp trở về nhìn nó một cái!”

Nhị di nương vừa dứt lời, Đại di nương nhanh chóng tiếp lời: “Phu nhân, thiếp thân cũng vừa mới nhớ ra, ngày hôm qua đã đáp ứng sáng nay dạy cho Nhị thiếu phu nhân thêu hoa. Sợ là cô ấy đã chờ thiếp ở Nghênh Xuân hoa uyển rồi, thiếp thân cũng phải quay về!”

“Đi đi! Các ngươi đều đi đi!” Phu nhân không kiên nhẫn khoát tay. Nhóm di nương nhanh như chớp rời khỏi phòng, quay về các viện của mình.

“Hầu gia không ở đây, cả đám đó đến già bộ cũng không thêm nữa rồi.” Phu nhân đi đến bên giường: “Nhưng mà thế cũng tốt, bọn họ đi về cho yên tĩnh! Đứng rồi, thế nào? Đầu ngươi còn choáng váng không?”

Tứ di nương cười ôn hòa: “Đa tạ phu nhân quan tâm, không hôn mê cảm giác tốt hơn nhiều.” Hoi hạ thấp người: “Thiếp thân hiện tại có tứ thiếu phu nhân chữa trị, còn có bọn hạ nhân chiếu cố. Phu nhân cứ việc yên tâm, người cũng mệt mỏi rồi, về sớm nghỉ ngơi một chút đi!”

Phu nhân cũng không nói thêm nữa, gật đầu nói: “Cũng tốt! Vậy thì có việc gì phái người nói cho ta biết.”

Chương 22: Không cho người cưới

Phu nhân đi rồi, Tứ di nương không cần kiêng dè nắm chặt tay Hạ Lan Từ Kỳ, vẻ mặt cảm kích: “Tứ thiếu phu nhân, cô chính là quý nhân phù trợ cứu mạng ta. Nếu không có cô, ta sợ là đã người ta hại chết không mình bạch!”

Hạ Lan Từ Kỳ bỗng vui vẻ nói: “Quen biết đã là duyên, Tứ di nương đừng nói như vậy.”

Tứ di nương ánh mắt tràn ngập vẻ hiền lành, hảo tâm dặn dò: “Tứ thiếu phu nhân vừa thấy đã biết là người tâm địa thiện lương. Nhưng mềm lòng lại dễ gặp tai họa, đừng thấy bọn họ một đám thú đội lốt người đó, thật ra tâm địa đều đen tối! Cô mới đến, còn chưa có thấy được thủ đoạn của các nàng, phải đề sau này kia! Cô phải nhớ phòng bị nhiều một chút, nếu về sau ở trong phủ gặp khó khăn gì chỉ cần ta có thể giúp đỡ, tuyệt không chối từ!”

Tuy Hạ Lan Từ Kỳ không có ý định ở lâu trong quý phủ, nhưng là dù sao cũng phải để cho mình một đường lui chứ? Vì thế nói: “Ta đã biết, đa tạ Tứ di nương khuyên bảo! Sợ là sau này Từ Kỳ không tránh khỏi lâm phiền đến di nương!”

“Nếu chúng ta đã hợp ý như thế thì cùng dùng khách khí với ta!” Tứ di nương vỗ vỗ lên tay Từ Kỳ.

Sau khi hoàn thành việc châm cứu, Hạ Lan Từ Kỳ lại kê đơn thuốc cho Tứ di nương. Bận rộn xong hết việc thì đã gần trưa, Tứ di nương cảm kích tạ ơn cứu mạng của Hạ Lan Từ Kỳ, sống chết không cho Hạ Lan Từ Kỳ đi, giữ nàng lại trong phòng mình ăn cơm. Thịnh tình không thể chối từ, Hạ Lan Từ Kỳ đành phải miễn cưỡng ở lại. Cho nên, đợi đến thời điểm nàng ra khỏi Tổ Đông uyển đã là lúc xế chiều.

Nhờ nha hoàn dẫn đường, Hạ Lan Từ Kỳ đã về tới sân Thủy Tiên các của mình.

Nàng vừa trở về phòng, bà Chu liền theo vào nhắc: “Tứ thiếu phu nhân, nhóm tiểu thiếp thông phòng chờ từ sáng sớm cho đến bây giờ tứ thiếu phu nhân có muốn bớt chút giờ gian gap không, hay cho các nàng lui về?”

Nếu tân nương từ không phải kính trà, Hạ Lan Từ Kỳ cũng chẳng muốn đi! Mà hiện tại đã bận rộn đến hơn nửa ngày, lúc này nàng nhớ đến việc phải làm sao có thể truyền tin cho Hoa Tranh. Nào có rảnh rỗi đi gặp những mấy người rêu rĩa kia?

Hạ Lan Từ Kỳ được bà Ngô đỡ ngồi trên một cái ghế đơn thêu làm bằng gỗ tử đàn, một tay giữ trán, còn tay kia thì day day mi tâm bộ dáng mệt mỏi.

Bà Ngô là người cẩn thận, một chút đã nhìn ra ý của Hạ Lan Từ Kỳ ngắc đầu nói với bà Chu: “Tứ thiếu phu nhân xem bệnh cho Tứ di nương tới trưa, tối hôm qua lại ngủ không ngon giấc, hiện tại mệt mỏi cần nghỉ ngơi. Hay là bà Chu đi nói với bọn họ hôm nay không gap, có thể đi về! Sáng mai qua ăn điểm tâm rồi nói chuyện sau!”

Hành động của bà Ngô lần này rất hợp ý Hạ Lan Từ Kỳ, không khỏi âm thầm khen ngợi: Bà Ngô là người đã hầu hạ qua mẫu thân, thật sự rất vừa mắt! Dem bà theo bên người, Hạ Lan Từ Kỳ luôn yên tâm.

Lúc này, Hạ Lan Từ Kỳ giương mắt, thấy bà Chăn chần chờ một lát, không nhúc nhích, đành phải mở miệng: “Bà Chu, làm theo lời bà Ngô nói đi! Ta nghỉ ngơi một chút!”

Tứ thiếu phu nhân đã chính thức lên tiếng, Bà Chu đành phải làm theo đi tới tiểu sảnh truyền lời.

“Bà Chu, tứ thiếu phu nhân đâu?” Tiểu thiếp Tôn thị, nhìn ra phía sau bà Chu thấy chỉ có một mình bà, lên tiếng hỏi.

“Tứ thiếu phu nhân không khỏe, tất cả mọi người đi về đi! Ngày mai gap!” Bà Chu nói xong xoay người rời đi.

Trong phòng, ba vị tiểu thiếp nhìn nhau.

Trong đó một tiểu thiếp thường ngày mặc tử y, liếc đôi mắt hoa đào có phần đắc ý kín đáo lên tiếng có ý phê bình: “Chúng ta sáng tinh mơ đã ở đây đợi nàng ấy, tần tần khổ khổ đợi tới tận bây giờ! Nàng lại than mệt, kính trà gì mà kính đến cả buổi. Vất vả mãi mới chờ được đến lúc về mà thậm chí ngay cả mặt cũng không thèm nhìn, thật kiêu ngạo!”

Tiểu thiếp Trầm thị ngồi bên cạnh theo đuôi phụ họa: “Đúng nha! Nào có chuyện như vậy. Cả sáng hôm nay, chúng ta chẳng phải là uống công đợi sao? Thật sự là quá đáng mà!”

“Được rồi, mọi người đừng làm lớn chuyện nữa! Ai bảo nàng là vợ, chúng ta là thiếp cơ chứ!” Tiểu thiếp Tôn thị tuy lời nói ra là khuyên các nàng, nhưng nghe cũng có vị chua.

“Muốn ta nghĩ thế nào? Đây là nàng ta cố ý, muốn ra oai phủ đầu với chúng ta!” Phùng thị thẳng tính lạnh mồm lạnh miệng, lời vừa nói ra mọi người đều

im lặng.

.....

Bà Chu vừa đi, Hạ Lan Từ Kỳ liền ngồi thẳng người dậy. Bà Chu đưa qua cho nàng một ly trà, nhẹ nhàng nói: “Tứ thiếu phu nhân, không nghĩ tới cô còn biết y thuật? Là khi ở Minh Nguyệt am học được sao?”

Tuy rằng nghe gọi là tứ phu nhân Hạ Lan Từ Kỳ không quen, nhưng trong lòng nàng biết hiện tại đang ở trong Tề phủ. Nếu bà Ngô còn giống như trước đây gọi nàng là Nhị tiểu thư thì không hợp thứ bậc lễ nghĩa, cho nên đành phải tập thích ứng.

Bây giờ, bà Ngô là người thân thiết nhất bên cạnh nàng nên cũng không cần giấu bà ấy, gật đầu đáp: “Đúng vậy, y thuật của con là học từ sư phụ. Nhưng đây là bí mật, con chỉ nói với một mình bà, đừng nói ra ngoài!”

“Tứ thiếu phu nhân yên tâm! Việc này lão nô sẽ để trong bụng, tuyệt không nói với người thứ hai.” Bà Ngô lại thay Hạ Lan Từ Kỳ vui mừng: “Nghe nói Tứ di nương là tiểu thiếp mà Hầu gia sủng ái nhất. Hôm nay cô cứu nàng ấy một mạng, đồng thời nàng ấy cũng cảm kích cô, ấn tượng của Hầu gia với cô cũng không tệ. Chuyện này đối với cô chỉ có lợi chứ không hại.”

Hạ Lan Từ Kỳ buông chén trong tay ra, lạnh nhạt nói: “Kỳ thật chuyện này cũng chẳng có gì cả, dù sao con cũng không có ý định ở trong phủ này lâu dài.”

Nghe nàng nói như thế, bà Ngô chuyển chủ đề: “Bước tiếp theo như thế nào, cô có tính toán gì chưa?”

Hạ Lan Từ Kỳ ngẩng đầu: “Bà Ngô, phiền bà canh cửa giúp con, đừng cho người ngoài đi vào, con muốn viết cho Hoa Tranh bức thư.”

“Được” bà Ngô sau khi hiểu rõ rồi, lập tức xoay người đi ra ngoài.

Hạ Lan Từ Kỳ đến trước bàn, một bên mài mực, một bên nghĩ xem nên viết thư cho Hoa Tranh như thế nào?

Bút Lang Hào* thượng hạng chấm đầy mực nước đen bóng, Hạ Lan Từ Kỳ trải giấy bản lên bàn nghiêm túc viết thư cho Hoa Tranh. Nhưng mà, nàng vừa viết được một nửa, chợt nghe tiếng bà Ngô ở ngoài nói lớn: “Tứ thiếu gia, tứ thiếu phu nhân đang ngủ. Ngài có chuyện gì nói cho lão nô trước, chờ tứ thiếu phu nhân dậy lão nô sẽ thay ngài chuyển lời!”

*Bút Lang Hào: Bút làm bằng lông sói

“Ngủ? Sao đi ngủ lại không gọi ta?” Tứ thiếu gia mắt hững, muốn sấn vào bên trong.

Bà Ngô nhanh chân lấy thân mình ngăn lại, rồi nghiêng đầu lớn tiếng nói: “Bây giờ không phải vẫn còn là ban ngày sao? Đợi buổi tối tứ thiếu phu nhân sẽ gọi ngài đi ngủ cùng!”

Tứ thiếu gia không tin Hạ Lan Từ Kỳ sẽ ngủ giờ này, mà nhìn bà Ngô bộ dạng bảo vệ cẩn thận như thế này chắc chắn có mưu đồ gì. Trong lòng càng thêm hồ nghi, không biết Hạ Lan Từ Kỳ rốt cuộc có bí mật gì không thể nói cho ai biết. Cho nên, hắn nhất định phải xông vào xem cho rõ.

Hắn một tay đẩy bà Ngô sang bên cạnh, vừa hướng vào trong phòng gọi to: “Nương tử, ta tới rồi, ta tới ngủ cùng nàng, ta tới cùng nàng cười đùa!”

Vừa mới hô lên, đã khiến bao con mắt ở sân viện chú ý đến. Còn có mấy người trong phòng cũng chạy ra xem náo nhiệt.

“Nhìn cái gì? Còn không đi làm việc đi!” Bà Ngô vừa trừng mắt, đám đông liền tản ra.

“Ầm” cửa lập tức bị người ta mở toang.

Tứ thiếu gia xông tới, chỉ thấy Hạ Lan Từ Kỳ ngồi ngay ngắn bên cạnh bàn đang nhàn nhã uống trà.

Tứ thiếu gia giật mình một cái, ngạc nhiên hỏi: “Không phải cô đang ngủ sao?”

Hạ Lan Từ Kỳ ngẩng đầu, còn nhớ rõ chuyện hắn ở Tổ Đông mách lẻo với Hầu gia. Cho nên, ánh mắt không tốt nhìn hắn: “Người ở ngoài đó ầm ĩ như vậy, ta làm sao có thể ngủ đây?”

Vừa rồi bà Ngô nói có thể Hạ Lan Từ Kỳ đang ngủ trong phòng. Nhưng nhìn nàng tinh thần tỉnh táo căn bản không giống bộ dạng vừa mới tỉnh ngủ, hơn nữa trên giường chính tề sạch sẽ, đến một nếp nhăn cũng không có. Nói nàng ngủ, có quỷ mới tin! Như vậy là nàng không có ngủ, rốt cuộc ở bên trong phòng làm cái gì đây?

“Haha..... Haha.....” Tứ thiếu gia ngây ngô cười, một bên vò đầu, một bên nhìn trái phải xung quanh, dụng ý muốn tìm kiếm dấu vết còn sót lại trong phòng.

Kết quả, hắn liếc mắt một cái đã nhìn thấy nghiền mực trên bàn sách đã được mài tốt. Hơn nữa kia trên chiếc bút lông gác trên giá còn trám đầy mực nước. Không cần hỏi cũng biết Hạ Lan Từ Kỳ mới vừa rồi là ở bên trong phòng viết gì đó. Nàng viết cái gì? Chẳng lẽ là mật báo cho người khác sao?

Tứ thiếu gia đã phát hiện điều lạ nhưng lại làm bộ không biết, về mặt lý lòng, nói: “Hay là, ta đến ngủ cùng cô?”

Hạ Lan Từ Kỳ trợn mắt: “Ngươi dám!”

“Ta không, ta chỉ muốn cùng cô ngủ! Nào, chúng ta chơi cười đại mã đi!” Từ thiếu gia nói xong bắt đầu kéo Hạ Lan Từ Kỳ về phía giường.

“Hỗn đản, ngươi làm gì? Buông ra!” Hạ Lan Từ Kỳ vừa kêu vừa dùng lực giãy dụa.

Từ thiếu gia một tay đẩy nàng ngã ỏ trên giường, ngay sau đó lần thân đè xuống: “Từ Kỳ, chúng ta cùng nhau ngủ thôi!” Bàn tay to liền hướng đến trên ngực Hạ Lan Từ Kỳ sờ loạn.

Hạ Lan Từ Kỳ tức giận máu nóng dồn lên, xấu hổ và giận dữ không chịu nổi, một bên chống cự, một bên quát to: “Đồ hỗn trướng! Ngươi mau đứng lên cho ta!”

Từ thiếu gia căn bản không nghe gì hết, không ngừng ỏ trên người Hạ Lan Từ Kỳ sờ soạng nhằm tìm ra thứ Hạ Lan Từ Kỳ viết. Vì thế, hai người ỏ trên giường bắt đầu vật lộn kịch liệt.

Từ thiếu gia ỏ trên người Hạ Lan Từ Kỳ không lực soát được thư tín, hấn không cam lòng, một phen vạch vạt áo nàng ra, cởi quần áo Hạ Lan Từ Kỳ.

Đến mức này, Hạ Lan Từ Kỳ thật sự sợ hãi. Nàng sẽ không làm nừa cho hấn cười! Dưới tình huống lớn tiếng quát không có hiệu quả, ra sức chống cự cũng không có ích, nàng chỉ có thể cầu cứu viện: “Có ai không! Cứu mạng!” Đồng thời mạnh mẽ nhấc chân, hướng phía dưới háng hấn đạp.

Không ngờ được, tứ thiếu gia thân thủ nhanh nhẹn lại ôm nàng lăn sang phía bên cạnh.

“Tứ thiếu phu nhân, xảy ra chuyện gì?” Bà Ngô nghe thấy tiếng kêu, mang người xông vào. Vừa vào đã thấy Hạ Lan Từ Kỳ quần áo không chỉnh tề nằm úp sấp trên người tứ thiếu gia, bọn nha đầu ngạc nhiên, kẻ che mặt, người quay đầu đi chỗ khác.

“Chúng ta đang chơi cười đại mã, các ngươi tiến vào làm cái gì? Không muốn sống nữa sao? Đi ra ngoài!” Từ thiếu gia lớn tiếng trách cứ, dọa bọn nha đầu chạy hết cả.

“Bà Ngô, bà cũng đi ra ngoài đi!”

Bà Ngô thoáng ngần ra, tứ thiếu gia cho dù có ngốc thì đó cũng là chủ tử! Bà dám không nghe sao? Không còn cách nào, đành phải lui ra.

“Ngươi buông ra!” Hạ Lan Từ Kỳ lại kêu to một tiếng.

Tứ thiếu gia siết chặt lấy eo của nàng, nhìn thẳng vào ánh mắt căm tức kia của nàng không khỏi ngẩn ngơ, trong đầu tức khắc một hình ảnh thanh tú.

Vẫn còn nhớ rõ giữa mùa hè năm trước, hấn và người con gái thân yêu ỏ trên một đồng cỏ đầy hoa dại vui vẻ chơi đùa ầm ĩ. Cô ấy vô ý té ngã tẹo chân, hấn cẩn thận giúp nàng xoa nhẹ. Động tình khiến hai người ôm hôn, khi hấn đem nàng ấy ép xuống, muốn tiến thêm bước nữa, nàng cũng dùng ánh mắt như vậy, miệng kêu: Huỳnh buông ra!

Bởi vì người trong lòng kiên trì nhất định phải sau khi thành thân mới cho hấn, cho nên cho dù khó chịu, hấn vẫn lựa chọn tôn trọng nàng.

Hạ Lan Từ Kỳ không biết hấn vì sao ngăn người, nhưng đây đúng là cơ hội chạy thoát, đột nhiên đưa tay từ trên đầu lấy ra ngân châm, cố gắng chống đỡ hướng lên cái trán của hấn uy hiếp: “Buông tay!”

Từ thiếu gia nháy mắt hoàn hồn, cô gái ỏ trước mắt ngoại trừ ánh mắt rất giống nữ tử trong lòng hấn ra. Dung mạo cùng giọng nói đều khác biệt, làm sao có thể là nàng được? Hấn thất vọng chậm rãi buông lỏng tay ra.

Hạ Lan Từ Kỳ vội vàng từ trên người hấn nhảy xuống chạy ra bên ngoài, nhưng không ngờ, tứ thiếu gia giữ vạt áo nàng lại. Kết quả là, quần áo nàng vốn lỏng lẻo liền bị tứ thiếu gia lôi xuống dưới.

Hạ Lan Từ Kỳ mặc áo lót, không thể chạy xa ra ngoài quay đầu căm tức nhìn hấn.

Từ thiếu gia ngồi dậy, cố ý sờ xem trong quần áo có thư tín hay không, cứ thế vô dám quần áo trong tay. Cảm thấy trong quần áo không giấu bất cứ vật gì liền đem vứt sang một bên.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ỏ **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Cuối cùng cũng đã trả thù được

Nàng không đem thư giấu ỏ trên người, vậy sẽ giấu ỏ nơi nào chứ?

Từ thiếu gia chưa tóm được nhược điểm của Hạ Lan Từ Kỳ, rất không cam tâm! Tiếp tục giả điên giả ngốc, vọt từ đứng lên giường: “Cô quay lại đây, ta muốn chơi cười ngươi!” Nói xong vươn tay tóm lấy.

Hạ Lan Từ Kỳ chỉ có một lớp áo lót che thân, cảm thấy chạy bên ngoài cũng không ổn. Dù sao bị người trong sân nhân thấy như vậy cũng rất mất mặt.

Thấy Từ thiếu gia đưa tay hướng mình tóm lấy, Hạ Lan Từ Kỳ nhất thời toát ra một thân mồ hôi lạnh, vội vàng trốn sang phía bên cạnh. Từ thiếu gia vô hệt, lập tức dừng lại lao thẳng về phía nàng.

“Ngươi chẳng lẽ không sợ ta sẽ lại đâm ngươi sao?” Hạ Lan Từ Kỳ chạy đến bên cạnh bàn gào lên với hắn nhằm dọa sợ.

“Hừ hừ, cô dám đâm ta, ta sẽ gọi Kim nha đầu đến cắn cô!” Từ thiếu gia rất có chính kiến, dồn hết khí lực lại hướng nàng nhào tới.

Thấy hắn bị uy hiếp, Hạ Lan Từ Kỳ chạy xung quanh bàn, cuối cùng bị đuổi đến phát điên! Biết tiếp tục như vậy không được, Hạ Lan Từ Kỳ cái khó ló cái khôn, đột nhiên đứng lại kêu to: “Ái! Đợi chút!”

Từ thiếu gia dừng bước, mặt lộ vẻ vui mừng: “Làm sao? Cô đồng ý để cho ta cười?”

Nhìn khuôn mặt tuấn mỹ vô cùng kia lộ ra nụ cười ngốc nghếch, ra vẻ thuần lương vô hại nhưng lúc nào cũng toàn suy tính chuyện xấu, Hạ Lan Từ Kỳ thật sự có cảm giác rất muốn quất hắn.

Điều chỉnh tâm tính lại, Hạ Lan Từ Kỳ cười một tiếng: “Ngươi muốn ta cùng ngươi chơi đùa có phải hay không nào!”

“Thật tốt quá! Mau qua đây, chúng ta lập tức lên giường!” Từ thiếu gia giữ chặt cánh tay Hạ Lan Từ Kỳ kéo lên trên giường.

Hạ Lan Từ Kỳ không nhúc nhích bước nào, gạt tay hắn ra.

Từ thiếu gia buồn bực nhìn Hạ Lan Từ Kỳ: “Cô……”

“Ta còn chưa nói hết, ngươi cứ lên giường nằm trước, nhắm mắt lại chờ ta.” Hạ Lan Từ Kỳ bày ra tư thế chỉ đạo.

“Vì sao?” Từ thiếu gia trong lòng tò mò, không rõ nàng lại muốn giở trò quỷ gì.

“Không vì cái gì hết, ngươi không nghe thì thôi!” Hạ Lan Từ Kỳ quay mặt sang một bên, tuyệt không thương lượng thêm.

Từ thiếu gia chớp chớp mắt, dù sao cũng đang không có việc gì, cùng nàng chơi đùa một chút cũng được. Xem nàng rốt cuộc có thể đùa giỡn ra trò mèo gì! Vì thế nói: “Vậy được rồi! Nhưng cô không được gạt ta.”

Tiểu tử ngốc, không lừa ngươi thì lừa ai? Hạ Lan Từ Kỳ lòng nghĩ như thế, nhưng ngoài miệng lại nói: “Đương nhiên, ta từ trước đến nay không hề muốn gạt ngươi.”

Từ thiếu gia ngoan ngoãn nằm dài trên giường, hai mắt to không hề chớp nhìn chằm chằm Hạ Lan Từ Kỳ.

“Mau nhắm mắt lại.” Hạ Lan Từ Kỳ lớn tiếng ra lệnh, từ thiếu gia vội vàng nhắm mắt.

“Không được mở mắt nha! Nếu ngươi mở ta sẽ không chơi cùng ngươi!”

“Được, ta không mở.” Từ thiếu gia ngoài miệng cam đoan, nhưng nghe thấy tiếng bước chân Hạ Lan Từ Kỳ thì vẫn lạng lẽ hé mắt ra, rình xem hành động của nàng.

Chỉ thấy, Hạ Lan Từ Kỳ đang đứng bên cạnh bàn bày ra một đám giấy, bút và mực, đưa lưng về phía hắn, không biết đang làm những gì!

Từ thiếu gia hiểu ra, liệu nàng có đem thư viết xong rồi dấu ở dưới nghiên mực hay không? Đoán ra điều này, hắn đột nhiên có chút vui vẻ.

Lúc này, thấy Hạ Lan Từ Kỳ quay đầu lại, hắn vội vàng nhắm tiệt mắt lại, giả hoạt giả bộ ngoan ngoãn!

Khi nghe được tiếng bước chân Hạ Lan Từ Kỳ từ xa truyền tới, từ thiếu gia nóng vội hỏi: “Ta mở mắt được chưa?”

“Chờ ta lên giường ngươi hãy mở mắt!” Hạ Lan Từ Kỳ nói xong ngồi xuống bên giường của hắn, đột nhiên kinh ngạc nói: “Dật Phàm, mặt của ngươi có vết bản này, ta giúp ngươi lau nha! Ngươi đừng động!” Nói xong đuôi tay ra.

“Á! Mặt người còn có chỗ này bản nữa, còn có chỗ này!” tay Hạ Lan Từ Kỳ ở trên mặt từ thiếu gia quẹt qua quẹt lại cây bút lông. Từ thiếu gia cảm thấy không đúng lắm, đột nhiên mở mắt, một phát bắt được cổ tay nàng: “Cô đây là đang làm gì?”

Hạ Lan Từ Kỳ tay nắm thành quyền, vẻ mặt cười đến vui vẻ, ánh mắt lóe ra: “Không, không làm cái gì hết!” Dùng sức giãy khỏi kiềm chế của hắn, cuống quýt đứng lên, tiện tay vớ lấy đám quần áo bị hắn vứt ở bên giường, vừa mặc vừa chạy ra ngoài cửa.

“Cô không được chạy, mau trở lại cho ta!” Thấy nàng muốn chạy, từ thiếu gia kêu lên bật dậy khỏi giường, vội vàng đuổi theo.

Nhưng mà khi thấy Hạ Lan Từ Kỳ chạy ra khỏi phòng, hấn lại dùng chân không có tiếp tục đuổi mà lập tức đi đến bên chiếc bàn, nhấc nghiên mực lên tìm kiếm phía dưới. Thật thất vọng, hấn đã nhầm rồi, ở phía dưới nghiên mực không hề dấu bất cứ cái gì.

“Tứ thiếu gia, lão thái gia gọi ngài qua đó một chuyện!” Ngoài cửa truyền đến tiếng của gia đình.

Hấn vốn định tiếp tục ở trong phòng tìm kiếm một lượt, nhưng bởi vì lão thái gia tìm hấn đành phải thôi.

Tứ thiếu gia thoải mái từ trong phòng đi ra, lại phát hiện ánh mắt của mọi người nhìn hấn rất quái dị. Thậm chí, có người còn không nín được, cười ra tiếng.

Liên Kiều lúc này vội vàng chạy đến, kinh ngạc nói: “Tứ thiếu gia, sao mặt của người lại ra thế này?”

“Mặt ta? Mặt ta làm sao vậy?” Tứ thiếu gia theo bản năng đưa tay lên sờ rồi gơ tay ra nhìn thấy còn rất sạch sẽ, cũng không thấy trên mặt có cái gì bẩn!

Liên Kiều xoay người vào nhà, đem một cái gương đồng nâng đến trước mặt tứ thiếu gia.

Tứ thiếu gia nhìn chăm chú soi mặt mình trên gương đồng, trên mặt không khác gì một con quỷ nhỏ. Từng vết, từng vết, tất cả đều là vết mực nước. Khuôn mặt tuấn lãng kia, quả thực đã bị chà đạp đến không ra cái gì.

Lúc này, tứ thiếu gia rốt cục hiểu ra. Chẳng trách vừa rồi Hạ Lan Từ Kỳ ở trên mặt hấn cứ lau đi quệt lại, thì ra là làm chuyện xấu với hấn! Cô gái này thật đúng là ăn tìm gấu gan báo! Dám như vậy đối với mình như thế, hấn nhất định phải khiến nàng đẹp mặt!

Tứ thiếu gia nắm thật chặt nắm tay, trong lòng phần nộ không thôi, ở trong viện quét mắt một vòng cũng không nhìn thấy bóng dáng Hạ Lan Từ Kỳ đâu, thầm nghĩ: Nha đầu kia đã làm chuyện xấu còn chạy rất nhanh, vừa mới chốc lát đã không thấy đâu rồi!

Liên Kiều lúc này đi đến, lấy khăn tay ra giúp hấn lau mặt. Rất muốn hỏi hấn sao lại thành ra như thế, nhưng vừa rồi trong phòng chỉ có tứ thiếu phu nhân cùng tứ thiếu gia. Cho nên, thấy vừa rồi Tứ thiếu gia tỏ vẻ kinh ngạc như vậy thì có thể hiểu được chuyện này tám phần là do tứ thiếu phu nhân làm. Vì thế Liên Kiều lần này tỏ ra thông minh, không có đi hỏi chuyện xấu hổ của Tứ thiếu gia.

.....

Hoa viên lớn nhất Tề phủ là do Hầu gia đặt tên, gọi là Cẩm Tú Viên. Hạ Lan Từ Kỳ ngồi ở lương đình trong hoa viên, từ trong giấy lấy ra bức thư mới viết được một nửa, ở trên bàn đá tinh tế xé đi, một trận gió nhẹ thổi bay đây trôi.

Từ Đào vẫn lẳng lặng đứng ở đằng xa, chờ đợi nàng.

Thư mới viết một nửa đã bị tứ thiếu gia quấy rầy, Hạ Lan Từ Kỳ rất buồn bực. Vừa nghĩ tới việc phải cùng một tên hỗn đản như vậy sớm chiều ở chung, Hạ Lan Từ Kỳ càng thêm buồn bực.

Hôm nay nhìn thấy sắc trời không còn sớm, sợ là cũng không có cơ hội nữa truyền tin cho Hoa Tranh ca ca nữa, đành chờ đến ngày mai.

Hạ Lan Từ Kỳ ở trong lương đình ngồi một lúc lâu, thấy đã đến giờ dùng cơm chiều rồi. Lúc này mới đứng dậy dẫn theo Từ Đào trở về.

Ở Tề phủ, Hạ Lan Từ Kỳ cùng Từ Đào đều là mới đến, hơn nữa lúc Hạ Lan Từ Kỳ từ Thủy Tiên Các đi ra cũng không còn mang theo nha hoàn khác, vì thế, hai người lạc đường rồi!

Tề phủ là một gia đình quyền quý, diện tích rộng lớn vô cùng. Mỗi chủ tử đều có viện riêng của mình, còn có các loại điện, hiên khác nhau, phòng xá các loại. ... Hành lang gấp khúc uyển chuyển, bốn phương thoáng đãng, cho nên hai người bọn họ rõ ràng là theo đường cũ mà trở về thế mà kết quả cũng không hiểu tại sao lại lạc đường.

Nhìn chung quanh thấy phòng xá càng ngày càng ít, Từ Đào cẩn thận nói: “Tứ thiếu phu nhân, này giống như không phải đường về Thủy Tiên Các!”

Hạ Lan Từ Kỳ dừng bước, nhìn chung quanh một chút, xác nhận đúng là nhầm đường, nhẹ nói: “Từ Đào, đừng đi về phía trước nữa, chúng ta quay trở lại.”

“Vâng!” Từ Đào đáp, hai người lại quay trở về. Trong lúc các nàng vừa mới đi qua một rừng trúc tĩnh lặng, không biết từ đâu bay tới một viên đá nhỏ, đánh tới huyệt Kiên Tinh trên người Từ Đào. Từ Đào lập tức đứng nguyên tại chỗ, không thể động đậy.

Hạ Lan Từ Kỳ phát hiện khác thường, vội la lên: “Từ Đào, người làm sao vậy?” Nhưng mà, nàng còn chưa dứt lời trước mắt bạch quang chợt lóe, trên cổ cảm thấy một cổ khí lạnh bức người. Cùng lúc đó, vai phải bị một bàn tay to nặng trĩu, gắt gao nắm chặt.

Hạ Lan Từ Kỳ cúi đầu xem thử một cái, tim không kiềm chế được đập thành thịch.

Thì ra, trên cổ của nàng đang bị đặt lên một thanh đao lớn.

Hạ Lan Từ Kỳ có thể nào cũng không muốn ở đây thêm nữa, trong Tề phủ toàn gặp kẻ xấu. Vừa định quay đầu nhìn người nọ một chút xem là ai, đã nghe tên nam tử phía sau kia dùng giọng nói trầm thấp khàn khàn quát lớn: “Đừng nhúc nhích!”

Hạ Lan Từ Kỳ cảm thấy trên cổ hần ý càng tăng lên, thân thể của nàng lâm vào chấn động. Không dám thăm dò thân phận đối phương nữa, lại càng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

“Ngươi là ai? Mau thả tứ thiếu phu nhân nhà ta ra!” Từ Đào tuy bị điểm huyết không thể nhúc nhích, nhưng nàng còn có thể nói chuyện.

Nam tử dùng khăn che mặt màu đen, nhìn không thấy khuôn mặt của hắn. Nhưng hắn cả người tự nhiên toát ra đầy sát khí, làm lòng người cảm thấy sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Hỉ Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Tuyệt xử phùng sanh (tìm được đường sống trong cõi chết)

Nam tử kia không nói gì, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Từ Đào: “Nói! Thông Thiên Hiên đi đường nào?”

Từ Đào ngẩn ra, vẻ mặt khổ sở nói: “Này, ta cũng không biết đi đường nào!”

“Ngươi không biết? Chẳng lẽ ngươi không phải là người của Tề phủ sao?” Nam tử lông mày nhíu lại, tay đang nắm vai Hạ Lan Từ Kỳ đột nhiên dùng sức: “Xem ra ngươi không muốn cứu Tứ thiếu phu nhân nhà ngươi rồi?”

“Á.....” vai phải Hạ Lan Từ Kỳ bị hắn bóp đến đau, nhìn không được hít một hơi khí lạnh. Mới vào Tề phủ, Hạ Lan Từ Kỳ căn bản không biết Thông Thiên Hiên là nơi nào, càng không biết mục đích đến Thông Thiên Hiên của người này. Nhưng gặp phải chuyện này, Hạ Lan Từ Kỳ vẫn cảm thấy xui xẻo.

Từ Đào thấy Hạ Lan Từ Kỳ vẻ mặt đau đớn, lo lắng kêu to: “Đừng! Ngươi không được làm bị thương Tứ thiếu phu nhân nhà ta!”

“Vậy ngươi mau nói cho ta biết vị trí của Thông Thiên Hiên!”

Nghe thấy thế Từ Đào vạn bất đắc dĩ đành nói: “Kỳ thật không phải ta không muốn nói cho ngươi biết, nhưng ta mới theo Tứ thiếu phu nhân gả vào phủ ngày hôm qua, đối với mọi thứ trong phủ cái gì cũng không biết. Bọn ta đi đến cái nơi vắng vẻ này cũng là do bị lạc đường. Cho nên cái Thông Thiên Hiên gì mà ngươi nói đến đó, chúng ta thật sự không biết đi đường nào! Cầu xin ngươi, thả Tứ thiếu phu nhân ra đi!”

Nam tử cau chặt mày, tức giận quát: “Ngươi đừng tưởng nói như vậy là có thể lừa được ta!”

Từ Đào thần sắc biến đổi, vô cùng hoảng hốt: “Ta thật sự không dám đem tính mạng của Tứ thiếu phu nhân ra làm trò đùa! Những gì ta vừa nói đều là sự thật, nếu không tin ta có thể thề với trời!”

Thấy bộ dạng của Từ Đào không giống nói dối, nam tử kia thập phần căm tức! Nắm chặt đao thép trong tay, hung tợn nói: “Một khi đã như vậy, các ngươi đều phải ở lại đây!”

“Khoan đã!” Thấy kẻ bắt cóc muốn cắt cổ mình, Hạ Lan Từ Kỳ không thể yên lặng được nữa, đột nhiên hô lên một tiếng.

Nam tử lạnh lùng hỏi: “Sao vậy? Ngươi còn muốn nói gì?”

“Ta biết Thông Thiên Hiên ở nơi nào, chỉ cần ngươi không giết ta, ta sẽ dẫn ngươi đến!” Hạ Lan Từ Kỳ thanh âm trầm ổn, không nghe ra được chút kinh hoàng nào.

“Ngươi biết? Vừa rồi không phải nàng nói các ngươi vừa mới gả vào phủ, sao có thể biết được?” Nam tử tỏ ra không tin.

“Tứ thiếu phu nhân!” Từ Đào nhìn chằm chằm Hạ Lan Từ Kỳ vẻ mặt tràn ngập kinh ngạc.

Hạ Lan Từ Kỳ vội vàng giải thích: “Chúng ta là vốn là không biết thật. Nhưng mà, vừa rồi lúc đi đến nơi này, ta nhìn thấy có một ngôi đền ở trên đó có tấm biển viết là Thông Thiên Hiên.”

“Vừa rồi nha đầu kia rõ ràng nói không biết! Lúc này ngươi lại nói biết, ngươi xem ta là đồ ngốc để lừa sao?” Nam tử bừng tỉnh đại ngộ: “À, ta hiểu rồi. Ngươi đúng là nữ nhân giáo hoạt, muốn dùng kế hoãn binh để mưu đồ chạy trốn!”

Đúng vậy! Hạ Lan Từ Kỳ vốn là tính cầm chân hắn, nghĩ cách khác để chạy trốn! Đành tùy cơ ứng biến, nói: “Từ Đào không biết chữ, cho nên không đọc được. Nàng ấy cũng không biết được nơi đó tên là gì.”

Nghe mấy lời giải thích hợp lý này, nam tử không khỏi có chút do dự.

Hạ Lan Từ Kỳ bắt lấy cơ hội: “Ngươi đừng làm hại Từ Đào, ta dẫn ngươi đến Thông Thiên Hiên.”

“Nếu ngươi dám giờ trò, ta sẽ lập tức lấy mạng của ngươi!”

Đao thép lạnh như băng kia đặt trên cổ khiến cho Hạ Lan Từ Kỳ da đầu run lên, thật cẩn thận ứng phó: “Ngươi cũng quá đề cao ta, ta cũng chỉ là đàn bà con gái trời gà không chặt, ở trước mặt ngươi có thể giờ trò gì đây?”

Nam tử cũng có suy nghĩ như thấy, nắm lấy Hạ Lan Từ Kỳ nói: “Đến Thông Thiên hiên, là đi bên này hay bên kia?”

“Bên kia” Hạ Lan Từ Kỳ chỉ vào con đường phía đông, bởi vì đi hướng đó có thể đến một điện thờ đông đúc, như vậy sẽ không giống vắng vẻ như nơi này. Hạ Lan Từ Kỳ muốn đưa hắn đến chỗ nhiều người, chỉ cần bị người khác phát hiện, không chừng còn có cơ hội được cứu.

“Từ thiếu phu nhân!” Thấy Hạ Lan Từ Kỳ muốn một mình đi cùng kẻ bắt cóc, Từ Đào lo lắng kêu lên.

Nam tử đột nhiên nói lòng cánh tay đang nắm lấy bả vai Hạ Lan Từ Kỳ, hất mạnh một cái mấy cục đá bắn vào sườn trái Từ Đào. Từ Đào trúng huyết khẩu không thể nói ra tiếng, tro mắt nhìn Hạ Lan Từ Kỳ bị kẻ bắt cóc mang đi, nước mắt nhanh chóng bao quanh hốc mắt.

Hạ Lan Từ Kỳ bị nam tử kéo đi, vừa đi thẳng về phía trước vừa thắc mắc, bình thường khi làm chuyện xấu vì phải che mắt mọi người mà đến đêm tối mới hành động hay sao? Sao nam nhân này lại gan lớn như vậy? Chẳng lẽ hắn không sợ bị người ta phát hiện? Mà Thông Thiên Hiên hắn nói là nơi nào? Hắn rốt cuộc lên vào trong phủ là muốn làm gì?

Hạ Lan Từ Kỳ đẩy một bụng suy đoán nghi ngờ nhưng đồng thời cũng lo lắng cho bản thân. Dù sao cái mạng nhỏ của nàng đang nằm trong tay người ta, phải làm sao để thoát khỏi tay hắn mới là điều cấp bách! Nhưng mà, nàng lại không có võ công, giống như con thỏ nhỏ dưới vuốt hổ, muốn chạy trốn còn khó hơn lên trời.

Lúc này, mặt trời đã dần xuống núi, sắc trời trở tối.

Bọn họ đi về phía trước, chợt thấy ở đối diện trên lối rẽ có hai gia đình đang đi tới.

Rốt cục gặp được người, Hạ Lan Từ Kỳ mừng thầm vừa định mở miệng kêu cứu mạng, lại bị nam tử bịt miệng lại, hắn đem đao cắt ở bên hông đem Hạ Lan Từ Kỳ kéo vào trong rừng cây tùng bên cạnh đó, che giấu cả hai người.

Cảm giác bị người ta che miệng mũi thật sự khó chịu! Hạ Lan Từ Kỳ muốn giãy dụa, tiếc rằng tay hắn thật sự rất khỏe gãy không nổi. Trong lúc lơ đãng nàng vô tình nhìn thấy trên mu bàn tay nam tử kia có xăm một con dơi, Hạ Lan Từ Kỳ ánh mắt trầm xuống, cô gắng đem kia bộ dạng hình xăm kia nhớ kỹ trong đầu.

Hai gia đình phía trước nhanh chóng đi đến, Hạ Lan Từ Kỳ không muốn bỏ qua cơ hội được cứu, mở to hai mắt nhìn hi vọng bọn họ có thể nhìn sang bên này một cái. Bởi vì rừng cây nơi bọn họ nấp chỉ là hàng cây để trang trí cho cái sân này, không cao lớn rậm rạp, nếu hai người kia chú ý nhìn vẫn có thể phát hiện ra.

Nhưng mà, hai gia đình kia vừa đi vừa trò chuyện trên trời, căn bản không hề có ý định nhìn sang phía bọn họ bên này. Điều này khiến cho Hạ Lan Từ Kỳ lo lắng, nếu như bỏ lỡ cơ hội này sẽ không biết khi nào mới tìm được người đến cứu nàng.

Mất thấy bọn hắn sắp đi qua, dưới tình thế cấp bách Hạ Lan Từ Kỳ dựa vào cảm giác nhắc chân giẫm mạnh xuống mu bàn chân nam tử kia.

Nam tử đó đang chăm chú quan sát hai gia đình đang đi tới kia, không ngờ tới Hạ Lan Từ Kỳ chỉ là một nữ tử chân yếu tay mềm mà dám phản kháng. Vì thế không hề đề phòng bị nàng dẫm lên chân.

Nam tử trên chân bị đau, ngụm tức này không thể nhịn xuống được! Nhưng không đợi hắn trả đòn Hạ Lan Từ Kỳ đã tiên hạ thủ vi cường dùng tay kẹp chặt lấy đầu gối, “A” nam tử bị đau đầu, Hạ Lan Từ Kỳ nhân cơ hội thoát khỏi tay hắn, chạy ra phía ngoài.

“Có ai không! Bắt thích khách!” Hạ Lan Từ Kỳ chạy ra đến bên ngoài, hướng hai gia đình kêu cứu.

Gia đình nghe thấy tiếng quay lại, nhìn thấy Hạ Lan Từ Kỳ chạy về phía bọn họ, mà phía sau là một gã nam tử mặc áo đen bịt mặt đang cầm đao đuổi theo.

Hai gia đình trăm miệng một lời: “Từ thiếu phu nhân đừng sợ, có bọn tiểu nhân đây rồi!”

Hai người bọn họ anh dũng xông lên phía trước, ngăn nam tử kia: “Đứng lại! Ngươi là ai? Sao lại dám xông vào Hầu phủ?”

Nam tử không ngờ được, hôm nay vốn hành sự rất thuận lợi tự nhiên lại gặp mấy chuyện phiền phức, không khỏi nhướn mày chẳng muốn nhiều lời, rút đao hướng hai gia đình bổ tới.

Hai gia đình bị dọa đến đầu đổ mồ hôi lạnh, đều có ý muốn trốn. Hạ Lan Từ Kỳ thấy bọn họ đáng về bối rối, liền biết hai gia đình kia cũng không biết võ công. Roi vào đường cùng, nàng không thể trông cậy vào hai người kia bắt thích khách rồi, đành phải vừa chạy vừa kêu cứu: “Có ai không! Ở đây có thích khách! Mau tới bắt người!”

Nam tử lo lắng Hạ Lan Từ Kỳ kêu to sẽ kéo nhiều người tới, muốn bắt trở lại. Nhưng trước mắt lại có hai tên sai vật ngáng chân chặn đường, trong lòng hấn oán giận vung đao chém về phía hai người kia.

Hạ Lan Từ Kỳ chạy chưa quá mười thước, đã nghe bên tai truyền hai tiếng kêu thảm thiết “Ôi! Ôi!”. Nàng cả người run lên, nhìn không được quay đầu nhìn lại, đã thấy hai gia đình kia nằm trong vũng máu.

Hạ Lan Từ Kỳ bị dọa đến hít thở không thông, nhưng tình thế không để nàng có thời gian thương tâm, bởi vì nam tử kia giải quyết xong phiền toái trước mắt dĩ nhiên sẽ xách đao đuổi theo nàng.

“Ngươi đứng lại đó cho ta!” Nam tử lớn tiếng quát lại.

Hạ Lan Từ Kỳ khó khăn lắm mới né khỏi ma chường, sao có thể để hấn bắt trở về? Liều mạng chạy về phía trước: “Có ai không! Cứu mạng.....”

Dù sao nếu Hạ Lan Từ Kỳ cứ kêu như vậy sẽ thật đưa người tới, hấn muốn chạy cũng sẽ rất phiền toái, vì thế nam tử hét lớn: “Dám kêu lớn như vậy, ta thấy ngươi là muốn tìm cái chết!” Hấn hớn hển ném đao thép về phía sau lưng nàng.

Hạ Lan Từ Kỳ có dự cảm không ổn, đột nhiên quay đầu lập tức thấy một đao bạch quang hướng tim nàng lao tới. Tốc độ kia nhanh đến mức trong nháy mắt đã ở ngay trước mắt, nhanh đến mức nàng không kịp trốn tránh, thậm chí không còn kịp suy nghĩ gì nhiều nữa. Trong đầu nàng chỉ xẹt qua một ý nghĩ, nàng sẽ chết!

Nhân sinh chính là kỳ diệu như vậy, nhìn như đã cùng đường rồi nhưng cũng sẽ có hi vọng, tuyệt xử phùng sanh*.

*Tuyệt xử phùng sanh: Tìm thấy đường sống trong cõi chết.(Thoát chết trong gang tấc.)

Từ phía bên cạnh bắn tới một hòn đá, “Keng” một tiếng đập vào phía trên đao thép. Ngay lập tức đao thép thay đổi quỹ đạo bay, phi đến bên cạnh Hạ Lan Từ Kỳ, “cách một tiếng rơi xuống đất”.

Tiếng đao rơi xuống giòn giã, khiến cho Hạ Lan Từ Kỳ lập tức khôi phục lại tinh thần. May mắn tránh được một kiếp nạn, nàng bị dọa đến cả người đầy mồ hôi lạnh, hiểu rõ đao sẽ không tự nhiên tránh mình, chắc chắn có người đến cứu.

Mà nam tử hung ác kia vốn đã tưởng có thể diệt người diệt khẩu rồi, lại không thể ngờ được giữa đường có người phá hỏng.

Hấn gần như đồng thời cùng Hạ Lan Từ Kỳ nghiêng đầu nhìn, thấy cách đó không xa một nam tử thân mặc trường bào màu xanh nhạt nho nhả, trong tay cầm chiết phiến, vẻ mặt âm trầm nhìn chăm chăm nam tử hung dữ kia.

Hạ Lan Từ Kỳ nhận ra, người kia chính là Tam ca của Tề Dật Phàm lúc buổi sáng có gặp qua, là Tề Thiên Vũ!

Hấn vừa rồi có thể sử dụng hòn đá đánh bật đi đao thép của nam tử hung ác kia không sai một li, chứng tỏ hấn có võ công phu. Hạ Lan Từ Kỳ nhanh chóng kêu lên: “Tam ca, cứu mạng!”

Tề Thiên Vũ vững vàng đi tới, “Đệ muội** , có Tam ca ở đây, đừng sợ!” Đồng thời ngẩng đầu ánh mắt nhìn thẳng gã bịt mặt, ngữ khí lạnh như băng: “Ngươi chẳng lẽ ăn tim hùng gan báo hay sao? Dám đến Tề phủ giương oai? Có khác gì không muốn sống nữa?”

**Đệ muội: Em dâu

“Ngươi dựa vào đâu? Dám xen vào việc của lão tử, ta thấy ngươi mới chán sống!” Nam tử không nói hai lời, vung quyền hướng Tề Thiên Vũ đánh tới.

Tề Thiên Vũ tay cầm chiết phiến, trái ngăn phải cản, sau khi hóa giải được tấn công của hấn, bắt đầu toàn lực phản kích.

Hạ Lan Từ Kỳ ở một bên xem cuộc chiến, chỉ thấy Tề Thiên Vũ mỗi chiêu thức đều cương nhu phối hợp, thành thạo mà hữu lực. Võ công hạng này không phải dạng hoa chân múa tay, nhìn là biết đã luyện tập nhiều năm.

Nhưng nam tử hung ác cũng không phải bất tài, cũng có thể cùng Tề Thiên Vũ đối phó một lúc. Nhưng mà, mười mấy hiệp sau Tề Thiên Vũ khi đánh vẫn khí định thần nhàn, mà gã kia đã có chút luống cuống tay chân, chênh lệch này một chút đã có thể nhìn ra.

Tên nam tử hung ác kia hoàn toàn không nghĩ tới lần này vào phủ lại không thuận lợi như vậy, gặp phải kinh địch rồi hấn cũng chỉ có thể trách mình không may. Vì thế giờ trò gian lận, ném ra một nắm vôi về phía trước. Tề Thiên Vũ nhanh chóng vung tay áo che mắt lại, lúc hấn buông tay áo xuống thì nam tử kia đã bay lên phía trên, khinh công vọt cái rồi vọt đi mất tích.

Hạ Lan Từ Kỳ biết vôi rất độc, nếu dính vào trong ánh mắt, sợ sẽ cháy hổng mắt mắt, vội vàng chạy tới: “Tam ca, mắt của huynh không sao chứ?”

“Yên tâm, không có việc gì.” Tề Thiên Vũ vỗ vỗ bụi bặm trên người, hướng Hạ Lan Từ Kỳ an tâm cười.

Hấn mặc dù không có anh tuấn bằng Tề Dật Phàm, nhưng trên người hấn lại có loại hương vị khác! Dưới ánh mặt trời chói sáng, ánh mắt lại mơ hồ mang theo một tia u buồn, làm cho người ta vừa ái mộ lại cũng sinh lòng thương tiếc.

Hạ Lan Từ Kỳ hít sâu một cái, hơi hơi cúi người, lòng mang cảm kích: “Hôm nay nếu không phải Tam ca ra tay cứu giúp, Từ Kỳ sợ sẽ bỏ mạng dưới

đao rồi! Đa tạ ân cứu mạng của Tam ca!”

Tề Thiên Vũ thấy nàng thi lễ liền đỡ lấy một bên vai nâng lên, bình tĩnh nói: “Đều là người một nhà, đây là việc phải làm, đệ muội không cần phải khách khí!”

Thấy hấn lạnh nhạt hữu lễ càng khiến cho Hạ Lan Từ Kỳ tăng hảo cảm. nàng cũng không nhẫn nhỏ, lúc này đứng thẳng người.

Bấy giờ Tề Thiên Vũ mới hỏi: “Tên thích khách kia có thù oán gì với muội à? Sao hấn lại muốn giết muội?”

Hạ Lan Từ Kỳ buồn khổ đáp: “Muội ngay từ ban đầu đã không quen biết gì hấn, hấn bắt muội, nói muội phải dẫn hấn đến Thông Thiên Hiên. Muội không phối hợp, hấn muốn giết muội diệt khẩu.” Hạ Lan Từ Kỳ nghi hoặc hỏi: “Tam ca, Thông Thiên Hiên là nơi nào? Người kia tại sao lại muốn đến Thông Thiên Hiên?”

Tề Thiên Vũ hít sâu một hơi, thần sắc ngưng trọng: “Muội mới vừa vào cửa, trong phủ có một số việc còn không biết. Kỳ thật, Thông Thiên Hiên là cấm địa trong phủ, chỉ có lão thái gia cùng Hầu gia có thể vào, những người khác ngay cả theo vào cũng không thể. Nếu dám tự tiện xông vào, vô luận là ai cũng đều định tội chết! Về phần tên thích khách kia, ta cũng không biết hấn tại sao muốn tới Thông Thiên Hiên, nhưng có thể khẳng định, người này nhất định tâm hoài bất quỷ***!”

***tâm hoài bất quỷ: Lòng dạ bất chính

Thì ra trong phủ còn có một chỗ thần bí như vậy! Hạ Lan Từ Kỳ tò mò hỏi: “Trong Thông Thiên Hiên đó có phải giấu thật nhiều bảo vật quý giá hay không, cho nên mới không để người khác tiến vào?”

Tề Thiên Vũ lắc đầu: “Chuyện này không thể nói, tóm lại muội về sau cẩn thận tránh Thông Thiên Hiên xa một chút.” Sau đó còn nói: “Đúng rồi, nơi này bình thường đều ít có người tới, sao muội lại ở chỗ này?”

Hạ Lan Từ Kỳ quần bách cười trừ, đành phải ăn ngay nói thật: “Muội vốn định về Thủy Tiên Các, ai ngờ không nhớ được lại đi lạc đến đây.”

“Vậy bên người muội không có nha hoàn đi theo sao?”

Một câu đánh thức người trong mộng, nghe hấn nhắc tới Hạ Lan Từ Kỳ mới nghĩ đến Từ Đào còn bị người kia điểm huyết, đứng ở tại chỗ đó không thể động đậy! Nhanh chóng nói: “Từ Đào bị điểm huyết, chúng ta mau tới cứu nàng!”

Hai người vội vàng chạy tới nơi xảy ra chuyện lúc ban đầu, Từ Đào quả nhiên còn đơn độc đứng ở nơi đó. Lúc này, thấy Hạ Lan Từ Kỳ bình an trở về, nàng không thể nói chuyện nhưng vẫn kích động đến nước mắt từng dòng từng dòng chảy xuống.

“Từ Đào đừng khóc! Chúng ta đến cứu ngươi đây!” Hạ Lan Từ Kỳ vỗ vỗ bả vai của nàng, quay đầu nhìn Tề Thiên Vũ. Tề Thiên Vũ giải huyết khẩu cho Từ Đào.

“Từ thiếu phu nhân, ngươi không sao thật sự là quá tốt rồi!” Từ Đào có thể nói chuyện mừng đến phát khóc: “Từ thiếu phu nhân, rốt cuộc chuyện này là sao? Bắt được kẻ xấu rồi sao?”

Hạ Lan Từ Kỳ liếc mắt nhìn Tề Thiên Vũ một cái, nhẹ giọng nói: “Cụ thể chờ trở về sẽ kể lại với ngươi! Trời không còn sớm, chúng ta đi về trước đã.”

Bạn đang đọc truyện *Hí Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Suýt nữa lòi đuôi

Biết các nàng không biết rõ bài trí trong phủ, Tề Thiên Vũ chủ động đưa Hạ Lan Từ Kỳ cùng Từ Đào về Thủy Tiên Các.

Nghe nói Từ thiếu phu nhân ở trong phủ bị hành thích, thiếu chút nữa là bỏ mạng, toàn bộ trên dưới trong phủ đều náo loạn. Sau khi dùng cơm chiều xong, Hầu gia cùng phu nhân liền tới thăm, hỏi chuyện đã xảy ra và hỏi xem kẻ kia có bộ dáng như thế nào?

Hạ Lan Từ Kỳ kể lại chi tiết, gồm cả việc người kia trên tay có xăm hình con dơi cũng nói lại với Hầu gia. Hầu gia nghe xong dường như có suy nghĩ gì đó rồi trấn an Hạ Lan Từ Kỳ vài câu, sau đó liền cùng phu nhân trở về phòng. Bọn họ đi rồi, nhóm di nương cùng chị em đầu cũng tới thăm hỏi.

Mọi người thấy Hạ Lan Từ Kỳ sao thì cũng chỉ sợ bóng sợ gió một hồi, mọi chuyện lại trở về quỹ đạo thường ngày.

Tiền mọi người ra khỏi cửa, Hạ Lan Từ Kỳ thấy Từ thiếu gia còn chưa có quay về, liền sai người gọi bà Ngô tới.

“Từ thiếu phu nhân, cô có gì phân phó?”

Hạ Lan Từ Kỳ thần sắc ưu thương, nhẹ giọng nói: “Bà Ngô, hai gã sai vặt kia hôm nay vì ta mà bị kẻ xấu ám hại, trong phủ mặc dù sẽ bồi thường nhưng trong lòng con vẫn luôn băn khoăn. Như vậy đi, ngày mai bà bớt chút thời giờ đem đến cho người nhà bọn họ mỗi người thêm một trăm lượng bạc nữa, nếu trong nhà bọn họ còn có khó khăn gì cần giải quyết bà cũng về nói cho con biết, nếu có thể con sẽ tận lực giúp.”

Nghe xong lời của nàng, bà Ngô không nhịn được cảm thán: “Tứ thiếu phu nhân đúng là giống mẫu thân cô, là một người thiện tâm!”

Hạ Lan Từ Kỳ lắc đầu, nhìn ánh nến trên bàn, thần nhiên nói: “Con cùng mẫu thân không giống nhau, con lương thiện nhưng có chủ kiến! Con tuyệt sẽ không giống như nương, bị Đại di nương cướp đi phu quân mà vẫn còn có thể nén giận sống hòa bình cùng bà ta! Nếu đổi lại là con, đã sớm đem Đại di nương đuổi ra khỏi nhà rồi!”

Bà Ngô gật gù đầu: “Đúng a! Nếu lúc trước phu nhân có tính này như cô, kiên quyết phản đối lão gia nạp Đại di nương làm thiếp, bà ta sẽ không vào được cửa. Hôm nay cô cũng không cần thay con gái Đại di nương gả cho Tề Tử công tử.”

Hạ Lan Từ Kỳ hít sâu một hơi, “Nhưng cuộc sống không có chữ ‘nếu’! Thứ con nắm chắc trong tay cũng chỉ có cách là đem nghịch cảnh đổi thành thuận cảnh mà thôi, làm sao để biến xấu thành tốt!”

Bà Ngô hai mắt ngời sáng: “Tứ thiếu phu nhân, cô có thể nghĩ như vậy thật tốt quá!”

.....

Bà Ngô đi rồi, nhìn trời cũng đã canh hai mà tứ thiếu gia lại vẫn chưa về. Không phải Hạ Lan Từ Kỳ ngóng trông hân hoan về, mà là tân hôn cũng có quy định, chú rể phải ở trong tân phòng ít nhất là ba đêm. Hạ Lan Từ Kỳ thấy đau đầu, nếu lại cùng hân chơi trò bánh rán cuốn hành tây, sợ là hân sẽ không nấc mưi nữa! Lấy kim đâm hân, hân cũng sẽ có đề phòng. Nhưng không không chế được hân, Hạ Lan Từ Kỳ sao có thể yên ổn ngủ đây? Cho nên, không biết đêm nay nàng phải làm thế nào.

“Thiếu gia, khuya rồi thiếu phu nhân vẫn còn ở trong phòng chờ người! Nên trở về phòng thôi!” Trong viện truyền đến tiếng của Liên Kiều.

“Ta không về, ta muốn đi bắt đom đóm! Liên Kiều, theo giúp ta đi bắt đom đóm!” Tứ thiếu gia làm nũng năn ni Liên Kiều, nói gì cũng không vào nhà.

Liên Kiều tối hôm qua đem Kim nha đầu ôm vào phòng đã phạm vào sai lầm nghiêm trọng, bà Chu đi báo cho phu nhân, kết quả không những bị mắng một trận, còn bị khấu trừ nửa tháng tiền tiêu vật hàng tháng khiến cho nàng hối hận không thôi! Lúc này, sắc trời đã tối tứ thiếu gia nên trở về phòng ngủ, nàng cũng không dám lại nghe tứ thiếu gia, theo hân đi bắt đom đóm!

Nhưng mà, tứ thiếu gia kệ nàng nói thế nào cũng không vào nhà. Thấy Liên Kiều cứ giằng co mãi, Tứ thiếu gia bèn gọi gã sai vặt bên cạnh Vương Tiểu Lỗi đến, thì thầm nói: “Nàng không theo giúp ta. Tiểu Lỗi, ngươi cùng ta đi bắt đom đóm!”

Vương Tiểu Lỗi cũng không ngốc, bọn họ bên ngoài do dự như vậy, Tứ thiếu phu nhân trong phòng lại không điếc, tất nhiên nghe thấy.

Hơn nữa bọn họ dù sao vẫn là tân hôn, Vương Tiểu Lỗi âm thầm đoán, nếu như mình không biết nặng nhẹ mà đưa tứ thiếu gia đi bắt đom đóm, Tứ thiếu phu nhân nhất định sẽ không vui! Trong viện này, ngoại trừ thiếu gia còn có thiếu phu nhân là chủ nhân trực tiếp, cho nên hân không muốn đắc tội với Tứ thiếu phu nhân. Vì thế, hân cũng uyển chuyển khuyên tứ thiếu gia trở về phòng, không muốn theo thiếu gia làm loạn.

“Hừ! Các người cả đám đều không theo giúp ta, ta đây tự mình đi!” Nhờ vào đánh giá đêm hôm qua và cả ngày hôm nay, tứ thiếu gia cơ bản không chiếm được chút tiện nghi nào của Hạ Lan Từ Kỳ, hân không muốn sẽ cùng Hạ Lan Từ Kỳ mặt đối mặt.

“Tứ thiếu gia, cậu muốn đi đâu?” Tứ thiếu gia vừa mới xoay người, đã thấy bà Chu ở phía trước đi tới.

“Ta..... Ta đi bắt đom đóm!” Vừa thấy là bà vú, tứ thiếu gia hiểu muốn trốn cũng khó, vì thế lo lắng không thôi.

“Sắc trời không còn sớm, muốn bắt đom đóm sau này còn có nhiều thời gian. Tứ thiếu gia đừng để cho Tứ thiếu phu nhân chờ đến sốt ruột nữa, mau vào phòng ngủ đi thôi!” bà Chu vừa dỗ vừa túm tay hân kéo vào trong phòng.

“Bà vú, ta còn chưa buồn ngủ, bà để cho ta chơi thêm một lát nữa đi!” Tứ thiếu gia cực lực cầu xin, bà Chu cũng không vì thế mà thay đổi, nói với hai người đứng bên cạnh: “Các người còn đứng ngây ở đó làm gì? Còn không mau nhanh đưa Tứ thiếu gia vào phòng đi!”

Liên Kiều nhanh chân tiến lên mở cửa, Vương Tiểu Lỗi giúp đỡ bà Chu kéo Tứ thiếu gia vào phòng.

Cứ như vậy, vạn bất đắc dĩ Tứ thiếu gia bị bắt trở về tân phòng.

Phía sau, cửa phòng “Ầm” một tiếng được người ta đóng lại. Cũng trong lúc đó, tứ thiếu gia điều chỉnh tốt bộ dạng của mình, ngẩng đầu ưỡn ngực, thấy Hạ Lan Từ Kỳ đang ngồi ở bên cạnh bàn vẽ mặt âm trầm nhìn của hân.

Hân “Hắc hắc” cười, vẻ mặt thuần khiết: “Đom đóm giống như ngôi sao nhỏ, rất đẹp! Bọn họ không giúp ta bắt, nếu không cô theo giúp ta được không?”

Hạ Lan Từ Kỳ cũng không đáp lời, chỉ quay lại nhìn chăm chăm vào mặt hân. Tứ thiếu gia có chút quần bách, xấu hổ sờ sờ cái mũi, nói lầm bầm: “Không theo thì thôi!” Sau đó xoay người đi đến giữa giường, ngã đầu xuống.

Cái nhìn của Hạ Lan Từ Kỳ di chuyển theo hấn lên giường, hai mắt híp lại ánh nhìn thâm trầm. Đúng ra người ngu ngốc sẽ không biết xấu hổ mới phải chứ? Nhưng vừa nãy Hạ Lan Từ Kỳ rõ ràng thấy được trên mặt hấn có một chút biểu tình xấu hổ dù chỉ vài giây.

Lại nghĩ tới tối hôm qua hấn có ý định trả thù chuyện mình đâm vào huyết thái dương. Nếu hấn thật sự là ngốc tử, vậy sao mà hấn biết đâm vào huyết thái dương sẽ chết người, sao có thể nghĩ ra việc dùng móng tay thay châm để trêu đùa mình? Chuyện như vậy, người ngốc có thể nghĩ ra sao?

Hấn rốt cuộc là ngốc thật hay là giả ngốc? Hạ Lan Từ Kỳ nhìn hấn, càng ngày càng cảm thấy hành vi của nam tử trước mắt vô cùng khả nghi.

“Cô nhìn ta như vậy làm gì?” Từ thiếu gia thấy ánh mắt Hạ Lan Từ Kỳ ghê gớm như muốn đem hấn nhìn thấu, nội tâm có chút sợ hãi.

Hạ Lan Từ Kỳ lòng hiếu kỳ nổi lên, từng bước một đi đến bên giường, ánh mắt sáng quắc nhìn hấn: “Ta nghe người ta nói, người từng ngã xuống vách núi mới bị vỡ đầu, vẫn chưa được khỏi! Ta biết chút y thuật, không bằng giúp người xem qua!” Nói xong nắm lấy cổ tay từ thiếu gia, chuẩn bị bắt mạch.

Trước kia quý phủ mời lang trung đến xem bệnh cho hấn, hấn biết tin đó đã có sẵn chuẩn bị. Sau khi uống một loại thuốc, lang trung bắt mạch khẳng định sẽ đều chẩn đoán hấn đầu óc có bệnh. Nhưng mà bây giờ, hấn không ngờ tới Hạ Lan Từ Kỳ sẽ muốn xem bệnh? Hơn nữa, ban ngày Hạ Lan Từ Kỳ ở trong phủ ra tay một chút, Trình lang trung không gọi xem bệnh bằngd bọn họ có thể xem trọng nặng hơn. Vì thế, vì không có chuẩn bị nên hấn có tật giật mình, đột nhiên rút tay về: “Cô là người xấu, bôi mực nước lên mặt ta, cô đừng chạm vào ta nữa!”

“Mau ngoan ngoãn nghe lời, sau khi ta xem cho người xong, đầu óc của người sẽ khá hơn!” Thấy hấn trốn tránh, Hạ Lan Từ Kỳ nghi hoặc càng sâu, đưa tay tóm lấy hấn.

“Ta không muốn cô xem, cô tránh ra!” Từ thiếu gia đẩy tay Hạ Lan Từ Kỳ ra, nhảy xuống đất chân trần chạy đến cửa, đột nhiên quay đầu: “Đêm nay không tranh giường ngủ với cô, cho cô hết tất cả đây!” Dứt lời đẩy cửa đi ra.

Hạ Lan Từ Kỳ lưng hấn chìm vào bóng tối sau cánh cửa, trong lòng u ám không thôi! Người này không để mình bắt mạch cho hấn, hay là thật sự trong lòng hấn có quỷ?

Nhưng mà, nhìn hấn đi rồi Hạ Lan Từ Kỳ biết hấn đến chỗ các thiếp thất, âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi. Như vậy thật tốt, cả hai đều tự do thoải mái, bớt đi thật nhiều phiền toái.

Bạn đang đọc truyện *Hí Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 26: Được sủng mà kiêu

Trong căn phòng nhỏ tại Thủy Tiên Các, Hạ Lan Từ Kỳ bình tĩnh đường hoàng ngồi trên ghế đàn hương chạm khắc họa tiết tinh tế, nhìn Từ Đào gật đầu một cái. Từ Đào ngẫm hiểu, hô to ra phía ngoài: “Cho các tiểu thiếp vào gặp tứ thiếu phu nhân!”

Vừa dứt lời, hai tiểu thiếp đang đứng ở ngoài cửa chờ lập tức nhanh chân khéo léo bước vào. Vừa vào trong nhà liền đồng loạt cúi người: “Thiếp thân bái kiến tứ thiếu phu nhân!”

Hạ Lan Từ Kỳ ngẩng đầu đánh giá các nàng, cảm thấy hai thiếp thất trước mắt này đáng người yếu điệu, khuôn mặt kiêu diễm, đều là giai nhân mỹ mạo như hoa như ngọc. Không khỏi ở trong lòng cảm thán, cô nhân đã nói người ngốc có phúc của người ngốc, xem ra thật đúng là như vậy! Hai tiểu thiếp này đúng bông hoa nhài cắm bãi phân trâu!

Nhưng mà, buổi sáng nghe bà Ngô nói tứ thiếu gia có ba thiếp thất cơ mà, sao bây giờ ở đây lại chỉ có hai người? Hạ Lan Từ Kỳ nhìn chăm chăm hai nàng, nửa ngày không lên tiếng trả lời.

Hai nàng thiếp thất trong lòng trở nên bồn chồn, không rõ tứ thiếu phu nhân này rốt cuộc là có ý gì! Nhưng mà, tứ thiếu phu nhân không lên tiếng, các nàng cũng không dám tự tiện đứng lên cứ thế giữ nguyên tư thế cúi người, không dám thay đổi.

Trong phòng rơi vào trạng thái tĩnh lặng, không khí đương nhiên trở nên hoàn toàn cứng ngắt.

Hạ Lan Từ Kỳ quay đầu, chăm chú nhìn vào một người đang vô cùng lo lắng đứng bên cạnh – bà Chu.

Hạ Lan Từ Kỳ tuy rằng không nói gì nhưng bà Chu liếc mắt cũng hiểu được đang xảy ra chuyện gì, lập tức nhìn chăm chăm vào hai tiểu thiếp trước mặt quát lớn: “Phùng thiếp sao lại không đến cùng các người? Nàng ta đâu?”

Một nữ tử mặc quần lụa màu xanh nhạt trang nhã, vừa định mở miệng nói thì nữ tử có khuôn mặt nhỏ nhắn tinh tế nhưng hơi thấp hơn so với nàng giành nói: “Nàng ấy à! Sáng sớm com nước xong đã cùng tứ thiếu gia đi dạo hội chùa rồi, chắc chắn đã ném việc kính trà buổi sáng hôm nay ra sau đầu!” Nàng vui vẻ thoải mái nói nửa đùa nửa thật, nhưng những lời này rõ ràng là có ý tố cáo.

“Cùng tứ thiếu gia dạo hội chùa sao? Chẳng lẽ nàng ấy không biết hôm nay phải kính trà tứ thiếu phu nhân? Nàng cũng chỉ là một tiểu thiếp, trong mắt

còn có tứ thiếu phu nhân không?” Bà Ngô ở bên cạnh thay Hạ Lan Từ Kỳ lên tiếng đòi công đạo.

Nữ tử có khuôn mặt nhỏ nhắn tiếp tục nói: “Bởi vì tứ thiếu gia sủng nàng nên mới thành thói đấy!”

“Muội muội!” Nữ tử mặc quần lụa xanh nhạt tính tình trầm ổn, thấp giọng nhắc nhở ta ít miệng lại.

Tứ thiếu phu nhân lần đầu tiên gặp mặt những người trong viện mà Phùng thiếp này lại không đề nàng vào mắt, thật sự là rất không thể nào nói nổi rồi! Bà Chu cũng thấy tức giận, quay đầu nói với Hạ Lan Từ Kỳ: “Tứ thiếu phu nhân, Phùng thiếp này vốn tính tình quái đản, thường ngày lại bị tứ thiếu gia chiều hư rồi nên mới làm ra việc không đúng lễ nghĩa như vậy! Tứ thiếu phu nhân yên tâm, lão thân sẽ bảm bảo với phu nhân, giáo huấn nàng một chút!”

“Chuyện trong viện của ta để tự ta xử lý được rồi, không cần phiền toái đến phu nhân!” Hạ Lan Từ Kỳ nói xong, khoát tay với hai người phía dưới: “Hai người các người đứng lên đi!” Hai tiểu thiếp kia tuân lệnh, lúc này mới dám đứng thẳng người.

Bà Ngô hắng giọng một cái, nói to: “Các tiểu thiếp kính trà tứ thiếu phu nhân!”

Lúc này, nữ tử tướng mạo đoan trang xinh đẹp kia từng bước tiến về phía trước, lấy chén trà mà nha hoàn bưng tới, quỳ trên mặt đất đem trà giờ cao qua đỉnh đầu, cung kính nói: “Thiếp Tôn thị Vũ Phụng, cung thỉnh tứ thiếu phu nhân dùng trà!”

Thấy Tôn thiếp tính tình trầm ổn, khéo léo. Hạ Lan Từ Kỳ cũng không làm khó nàng, nhận trà rồi hỏi: “Cô là Đại thiếp sao? Vào cửa đã bao lâu rồi? Đã có con dưới trướng chưa?”

Tôn thiếp cúi đầu: “Thưa Tứ thiếu phu nhân, thiếp vào cửa ba năm rồi! Thiếp hổ thẹn vì chưa thể sinh cho tứ thiếu gia con nối dõi.”

Bà Chu chen vào giải thích hộ: “Trước khi Tứ thiếu gia chưa xảy ra chuyện, vì quá bận rộn xử lý chuyện làm ăn buôn bán trong phủ nên đối với chuyện cưới vợ nạp thiếp không hề để tâm. Sau này kéo đến tận năm mười bảy tuổi vừa rồi mới nạp thiếp. Khi Tứ thiếu gia mười tám tuổi thì Phùng thiếp có từng hoài thai một lần nhưng đáng tiếc không giữ được. Từ đó tứ thiếu gia thường xuyên vì chuyện làm ăn trong phủ mà hối hả ngược xuôi, cho nên đến nay vẫn chưa có con nối dõi.”

Thì ra hẳn còn chưa có đứa nhỏ, Hạ Lan Từ Kỳ cúi đầu uống nước trà, vừa đặt chén trà uống, đồng thời đặt lên đó một hồng bao.

Tôn di nương cảm tạ nhận thưởng rồi đứng sang bên cạnh, tiếp theo đến nữ nhân có khuôn mặt nhỏ nhắn quỳ xuống đất dâng trà, hồ hồ nói: “Thiếp là Trầm thị Xảo Oanh, cung thỉnh tứ thiếu phu nhân dùng trà!”

Trầm thiếp này là kiểu người nhanh nhẹn nhanh miệng, nhưng xem cách nói năng thế này thì Hạ Lan Từ Kỳ cảm giác đây là người dễ gây chuyện thị phi! Nếu so sánh ra cô vẫn thích tính tình trầm ổn của Tôn thiếp hơn.

Hạ Lan Từ Kỳ thần sắc thản nhiên, cũng không nói nhiều với nàng. Xem nàng đối với mình cũng coi như cung kính, không có sai sót gì nên cũng cứ thế nhận trà của nàng rồi ban thưởng.

Trà này coi như là kính xong rồi, Hạ Lan Từ Kỳ không muốn tiếp tục cùng mấy người đó dây dưa, thuận miệng nói: “Từ nay về sau tất cả mọi người đều là người một nhà. Đã là người một nhà tất nhiên là phải tôn trọng và yêu thương lẫn nhau, xảy ra chuyện gì thì gặp nhau giải quyết, không cho phép ai đâm sau lưng ai!”

Hai tiểu thiếp khúm núm, đồng loạt gật đầu: “Dạ, cần tuân tứ thiếu phu nhân dạy bảo!”

“Bây giờ ta chuẩn bị đến Tổ Đông Uyển xem bệnh cho Tứ di nương, hôm nay cứ đến đây đi đã!” Nói xong liền cất bước ra ngoài.

.....

Từ Tổ Đông Uyển đi ra đã đến buổi trưa rồi, bởi vì thời gian này đã sắp đến mùa hạ rồi nên mặt trời giống như muốn thiêu đốt người ta vậy.

Hạ Lan Từ Kỳ được hai nha hoàn ở trong phủ dẫn đường đi xuống đến hoa viên Hâu phủ. Ở cửa đông của hoa viên, Hạ Lan Từ Kỳ dừng bước quay đầu lại nói: “Ta muốn đi dạo một mình, hai người các người ở chỗ này chờ ta đi!”

“Vâng” hai nha hoàn vâng lời dừng bước, Hạ Lan Từ Kỳ một mình tiến vào hoa viên.

Hoa viên Hâu phủ sắp xếp chỉnh tề, có cầu nhỏ, nước chảy, đình đài lầu các, đầy đủ mọi thứ.

Dọc theo đường nhỏ trải đầy đá cuội, Hạ Lan Từ Kỳ vừa thưởng thức phong cảnh trong vườn cảnh tú, vừa hướng rừng trúc tĩnh lặng ở phía bên cạnh hoa viên đi tới.

Vào trong rừng trúc, từng gốc trúc to bằng cổ tay người vươn lên thẳng đứng tĩnh lặng bày ra trước mắt. Màu xanh biếc mướt kia làm lòng người đang thừa thãi lại càng thêm hường thụ.

Từng tia nắng vàng xuyên qua các kẽ lá chiếu xuống khu rừng, nhắm mắt nhìn lại sẽ thấy ánh vàng xen vào từng ngọn trúc, lung linh kì ảo vô cùng.

Bởi vì rừng trúc dày đặc che bớt đi ánh nắng chói chang nên nếu đi tản bộ trong đây sẽ thấy rất mát mẻ, không quá nóng như bên ngoài. Hạ Lan Từ Kỳ tìm chiếc ghế băng dài bằng trúc để ngồi xuống.

Nàng ngồi ở trong rừng trúc quan sát một lúc, thấy không có ai trong rừng liền lấy ra cái còi Bạch Ngọc của nàng. Sau khi thổi xong lập tức cất cái còi đi để chờ Tiểu Bạch tới.

Lúc trước Hoa Tranh đã từng nói qua cho Hạ Lan Từ Kỳ biết, Tiểu Bạch là bồ câu đã trải qua huấn luyện đặc biệt. Nhận ra chủ nhân khi nghe thấy tiếng còi này, cho nên bất kể Hạ Lan Từ Kỳ đang ở đâu, chỉ cần cái còi vẫn ở trên người nàng thì Tiểu Bạch cũng có thể tìm ra.

Hạ Lan Từ Kỳ không ngờ nàng vừa mới cất cái còi đi không lâu thì đã thấy Tiểu Bạch bay tới tìm.

Nhìn Tiểu Bạch hoạt bát đáng yêu, Hạ Lan Từ Kỳ vui sướng không thôi ôm nó áp lên trên mặt mình, vui vẻ nói: “Tiểu Bạch ta rất nhớ em, em có nhớ ta không thể?”

“Suyt, suyt.....” trong cổ họng Tiểu Bạch phát ra tiếng kêu vô cùng thân thiết, dùng đầu không ngừng cọ lên mặt Hạ Lan Từ Kỳ.

Hạ Lan Từ Kỳ trong lòng bỗng bồi hồi, đem Tiểu Bạch nâng đến trước mắt, nhẹ giọng nói: “Ta cũng nhớ Hoa Tranh nữa, em có gặp chàng không? Chàng hiện tại thế nào rồi? Có khỏe không?”

Tiểu Bạch cũng không còn giấy dựa, nghiêng đầu nhìn thẳng nàng, thoạt nhìn có chút mờ mịt.

Hạ Lan Từ Kỳ bỗng nhiên cười khỏ một cái: “Đúng rồi! Em không thể nói chuyện được, hỏi em cũng như không.” Hạ Lan Từ Kỳ một tay đem Tiểu Bạch đặt ở trên bụng, một tay từ trong lòng lấy ra lá thư tối hôm qua thừa dịp Tề Dật Phàm không ở trong phòng vụng trộm viết cho Hoa Tranh, bỏ vào trong ống trúc nhỏ trên chân Tiểu Bạch.

Mặc dù biết Tiểu Bạch nghe không hiểu tiếng người, nhưng vẫn dặn dò Tiểu Bạch: “Tiểu Bạch, phong thư này đối với ta vô cùng quan trọng, em phải tận tâm làm tròn trách nhiệm đấy nhé. Nhất định phải đem thư đưa đến tay Hoa Tranh! Nhớ kỹ chưa?”

Tiểu Bạch bị Hạ Lan Từ Kỳ giữ chặt trong tay thấy không thoải mái, đập đập hai chân giấy dựa.

Hạ Lan Từ Kỳ bắt đắc dĩ hít sâu một hơi, tung Tiểu Bạch lên không trung: “Tiểu Bạch, nhớ rõ lời ta nói..., nhất định phải đem thư này đưa đến tay Hoa Tranh!”

Tiểu Bạch càng bay càng cao, nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt của Hạ Lan Từ Kỳ. Nàng ngồi ở trong rừng trúc tĩnh lặng, từng hơi thở đều là mùi thơm ngát đặc trưng của rừng trúc khiến cho người ta sáng khoái, thể xác và tinh thần đều say mê.

Thư rốt cục cũng gửi ra ngoài được rồi, nhưng bỗng nhiên nàng lại thấy trong lòng không yên, sợ rằng lỡ như tin tức nhận về không giống như mong đợi của mình!

.....

Trong Thủy Tiên các, Hạ Lan Từ Kỳ vừa mới ngồi vào chỗ của mình, Trầm thiếp đã vội vàng nhanh chóng chạy tới, ở ngoài cửa nói thầm: “Tứ thiếu phu nhân có ở đây không? Thiếp thân có chuyện quan trọng bẩm báo!”

“Có việc gì vào đây nói đi!”

Sau khi nàng vào phòng Hạ Lan Từ Kỳ mới phát hiện quần áo nàng mặc đã không phải là bộ buổi sáng bộ kia, mà là lại thay sang một bộ áo màu thủy lam. Kiểu quần áo màu sắc thanh lịch như thế này không hề hợp với tính cách của nàng ta. Hạ Lan Từ Kỳ đặt chén trà xuống, hắng giọng nói: “Trầm thiếp vội vã như vậy, có chuyện gì không?”

Trầm thiếp tiến lên hai bước, vẻ mặt nịnh nọt: “Vừa rồi thiếp thân gặp tứ thiếu gia cùng Phùng thiếp đã về! Tứ thiếu phu nhân, nàng còn chưa có kính trà, có phải nên gọi nàng ta tới đây không?”

Chẳng cần người khác nói Hạ Lan Từ Kỳ cũng hiểu được. Tối hôm qua tứ thiếu gia đích thị là đã qua đêm ở chỗ Phùng thiếp. Phùng thiếp cậy có tứ thiếu gia làm chỗ dựa mới được sủng mà kiêu, không để mình vào trong mắt. Nhưng cho dù có được chiều như thế nào đi nữa thì cũng chỉ là thiếp thất mà thôi! Thiếp mà dám bắt kính với chính thê, cái đuôi này của nàng ta đúng là vênh lên tận trời!

Nói thật thì Hạ Lan Từ Kỳ cũng không xem bản thân mình là vợ của tứ thiếu gia. Nhưng có điều cái ghế này đã lỡ ngồi rồi, ở trong Tề phủ mọi người ai cũng coi nàng thành như vậy nên ngoài mặt nàng chỉ có thể đóng tốt vai diễn của mình. Huống chi, Trầm thiếp đã tới tận đây nhắc khéo thế này nếu nàng mất nhấm mắt mở mắt cho qua không đi xử lý Phùng thiếp thì về sau này uy tín của chính thê này còn để được ở đâu?

Trầm thiếp lại còn là kiểu mồm loa mép giải. Không thể để truyền đi khắp nơi tin đồn một chính thê như nàng thế mà lại bị thiếp thất coi thường! Bị đồn ra thì đúng là mất mặt! Sợ có khi đến lúc đó ngay cả đám hạ nhân cũng sẽ coi thường nàng luôn?

Hạ Lan Từ Kỳ trầm tư một chút, nói với Từ Đào: “Đi, gọi Phùng thiếp tới đây cho ta.”

Không lâu sau, Từ Đào sắc mặt khó coi trở về phòng, cúi người nói: “Hồi bẩm tứ thiếu phu nhân, nô tỳ mới vừa mới tới cửa phòng của Phùng thiếp, nha hoàn Thứ Mai ở bên cạnh Phùng thiếp đã đứng ra ngăn cản nô tỳ. Nô tỳ nói rõ mục đích đến đó, nhưng nàng ta lại nói Phùng thiếp hôm nay lên núi bị đau chân, không thể dâng trà cho thiếu phu nhân được, đợi chân khỏi đã rồi tính sau!”

Trầm thiếp bĩu môi một cái, “Thật không? Khi nàng cùng tứ thiếu gia trở về, ta rõ ràng thấy nàng ta chẳng sút mẻ gì. Sao bây giờ lại đau chân? Diễn trò cũng giỏi quá nhỉ? Hình như là không muốn kính trà cho tứ thiếu phu nhân rồi!”

Trầm thiếp húng hắng mấy cái, tiếp tục nói: “Tứ thiếu phu nhân không biết ấy chứ. Lúc người còn chưa vào phủ, nàng ta tuy chỉ là thiếp thất thôi nhưng cậy là được thiếu gia sủng ái, lúc nào cũng tự coi mình là chính thê! Còn từng vọng tưởng một ngày kia có thể thành chính thất, nay tứ phu nhân đã cưới vào cửa làm tan vỡ giấc mộng của nàng. Đương nhiên cũng vì thế mà không cam lòng nên mới không coi người ra gì, đó có vẻ cũng là nguyên nhân làm ra hành động bất kính như hôm nay.”

Bạn đang đọc truyện *Hì Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Nước sông không phạm nước giếng

Nghe xong lời Trầm thiếp nói...Hạ Lan Từ Kỳ đứng dậy, bình tĩnh đáp: “Nếu Phùng thiếp chân đau không đi được, chúng ta cũng nên qua thăm nàng xem sao!” Rồi sau đó dùng tay ra hiệu cho Từ Đào lại, nhỏ giọng nói thầm với nha hoàn vài câu, Từ Đào liền xoay người rời đi.

Trầm thiếp thấy tác động của mình có hiệu quả rồi mới vui vẻ phấn khởi đi theo tứ thiếu phu nhân xem náo nhiệt.

Mới ra tới cửa, Trầm thiếp thấy Tôn thiếp đang đứng bên ngoài vẻ mặt đầy lo lắng liền cao giọng gọi: “Đại tỷ, Phùng thiếp bị đau chân rồi, tứ thiếu phu nhân muốn đến thăm xem thế nào, tỷ có đi không? Nếu không bận việc gì cũng nhau đi thăm luôn!”

Tôn thiếp đi đến trước mặt Hạ Lan Từ Kỳ, hơi cúi người: “Bái kiến tứ thiếu phu nhân!”

Hạ Lan Từ Kỳ nhẹ giọng nói: “Miễn lễ!” Tôn thiếp đứng thẳng người, cùng Trầm thiếp đi theo phía sau Hạ Lan Từ Kỳ, hướng phòng của Phùng thiếp đi đến.

Nha đầu trong phòng Phùng thiếp vừa thấy các nàng tới, vội vàng quay trở về phòng. Trầm thiếp khinh thường: “Đám này nô tài này, nhìn thấy tứ thiếu phu nhân đã không chào hỏi gì, lại còn dám đi mặt báo trước!”

Hạ Lan Từ Kỳ không nói gì, cũng chẳng vội vã cứ thế từ từ dẫn đám người kia đi đến. Vừa mới đi tới cửa, đúng lúc nha hoàn kia chạy ra mở cửa, vừa thấy đứng trước mặt là tứ thiếu phu nhân, vội vàng cúi đầu lui qua một bên: “Tứ thiếu phu nhân mời vào phòng!”

Hạ Lan Từ Kỳ liếc mắt nhìn nàng một cái, nha hoàn này mặc một bộ y phục mỏng màu xanh lục, trên đầu búi tóc kiểu sơ song đơn giản. Diện mạo tuy rằng bình thường, nhưng có vẻ là người khôn khéo.

Hạ Lan Từ Kỳ cất bước vào nhà, Trầm thiếp lúc đi qua mặt nha hoàn kia liền thấp giọng răn dạy: “Con nha đầu này, vừa rồi không thấy tứ thiếu phu nhân sao? Hốt ha hốt hoảng chạy vào phòng làm cái gì?”

Nha đầu kia hai tay đang xoắn góc áo bên người, cúi đầu nhẹ giọng đáp: “Nô tỳ, nô tỳ không nhìn thấy ạ!”

“A! Tứ thiếu phu nhân đến sao lại không báo trước cho Lan nhi một tiếng? Để Lan nhi xuống giường nghênh đón người!” Phùng thiếp nũng nịu nói. Làm bộ như lịch sự lắm, chuẩn bị xuống giường tiếp đón.

Nàng lúc này quay đầu một cái, Trầm thiếp lập tức trừng mắt nhìn nha hoàn kia rồi cùng Tôn thiếp đi vào trong phòng.

Thấy Phùng thiếp muốn xuống, Hạ Lan Từ Kỳ nhanh chóng tiến đến giữ nàng ta lại, đầy quan tâm hỏi han: “Nghe nói muội muội bị đau chân, ta dẫn theo Tôn thiếp và Trầm thiếp ghé qua thăm muội một chút. Chân muội đã không ổn thì đừng nên bước xuống làm gì!”

Phùng thiếp ngăn ra, nàng biết rõ mình đã làm cho Hạ Lan Từ Kỳ ngứa mắt lắm rồi. Cho nên nghe nói Hạ Lan Từ Kỳ đến đây, nàng cho là Hạ Lan Từ Kỳ đến để “khôi bình vãn tội”. Nhưng sao tội còn chưa hỏi mà thái độ của Hạ Lan Từ Kỳ đối với nàng hòa ái dễ gần như thế.

Trong nội tâm nàng nghi ngờ không thôi, rũ mắt xuống nói: “Sáng nay, muội vốn là phải đi dâng trà cho tứ thiếu phu nhân. Nhưng tứ thiếu gia lại chạy đến kéo muội đi dự hội chùa, muội nói thế nào cũng không lay chuyển được chàng. Định là khi trở về sẽ ngay lập tức đến kính trà người, thế mà không ngờ lúc ở trên núi không may bị đau chân. Kết quả lại phiền tứ thiếu phu nhân cùng các tỷ tỷ cất công sang đây thăm muội, trong lòng Lan nhi thật sự rất áy náy!”

Thấy nàng bày ra bộ dáng đáng thương yếu đuối, Hạ Lan Từ Kỳ trong lòng cười thầm, cô gái này đúng là giỏi diễn trò! Nàng ta tự nhận bản thân bất kính nhưng lời nói ra lại giống như vạn bất đắc dĩ, nên nếu như mình còn trách cứ thì chẳng khác nào người cặn tính.

“Đều là tỷ muội trong nhà, muội muội cũng không cần khách khí như vậy!” Hạ Lan Từ Kỳ ngồi vào bên giường, kéo tay nàng: “Tuy nói chuyện thiếp kính trà chính thê là chuyện không miễn được. Nhưng quy định là vật chết, người mới là sống, việc gì cũng có trường hợp đặc biệt. Muội muội chân đã bị thương, đi lại bất tiện, việc kính trà này trước mắt cứ tạm gác lại đi đã chờ muội bình phục rồi làm cũng không muộn.”

Trầm thiếp rủ rê được Hạ Lan Từ Kỳ tới đây, vốn tưởng là Phùng thiếp vô lễ, dám xúc phạm đến tôn nghiêm của Hạ Lan Từ Kỳ. Thân là chính thê Hạ Lan Từ Kỳ chắc chắn sẽ dạy dỗ cho nàng ta một bài học, nàng vừa được xem kịch hay lại thuận tiện hả giận!

Nhưng hành vi của Hạ Lan Từ Kỳ bày ra trước mắt lại khiến nàng thất vọng. Nàng không hiểu sao Hạ Lan Từ Kỳ lại có thể nuối xuôi con giận này? Lúc này không những không trách phạt nàng ta, lại còn thân thiện như vậy? Chẳng lẽ là vì thấy tứ thiếu gia sủng ái Phùng thiếp cho nên không dám đắc tội? Nhưng không có lý nào như vậy? Tứ thiếu phu nhân này nhìn ngang nhìn dọc thế nào cũng không thấy giống kiểu người có thể đi nịnh nọt dễ dàng người khác?

Trầm thiếp nhìn không được quay đầu liếc mắt nhìn Tôn thiếp một cái, thấy Tôn thiếp vẻ mặt lạnh nhạt chăm chú Hạ Lan Từ Kỳ. Tuy không thể nhìn ra là đang nghĩ cái gì, nhưng có thể khẳng định một chút là Tôn thiếp đối với hành động của Hạ Lan Từ Kỳ cũng kinh ngạc không kém.

Hành động và thái độ khác thường của Hạ Lan Từ Kỳ thật khiến người ta không hiểu nổi. Trong lòng Phùng thiếp không khỏi phẫn khởi, lại vui vẻ ra mặt: “Tứ thiếu phu nhân đúng là người tốt! Bọn muội có người làm tỷ tỷ thật đúng là phúc khí của bọn muội!”

Cái miệng nhỏ nhắn thật là ngọt, nhưng đây chính là khẩu Phật tâm xà trong truyền thuyết! Hạ Lan Từ Kỳ cũng không phải kiểu người nghe một hai câu này đã bị lừa gạt!

Lúc này Tôn thiếp vốn ít nói bỗng nhiên thân thiết tiến đến hỏi: “Muội muội lên núi sao lại không cẩn thận như vậy? Đúng rồi, muội muội trẹo chân như thế nào? Thương thế có nghiêm trọng không? Bị thương liên quan đến gân cốt không thể qua loa được, mời lang trung đến xem thế nào đi!”

Trầm thiếp phụ họa theo đuôi: “Đúng vậy! Việc này trăm ngàn lần không thể qua loa được đâu!”

Phùng thiếp bày ra vẻ mặt cảm kích, nhìn mọi người: “Đa tạ tỷ tỷ đã quan tâm, muội mời lang trung xem rồi. Không có thương tổn đến xương cốt, chỉ là bị trật gân thôi, lang trung cũng đã kê đơn thuốc chắc là sẽ nhanh khỏi thôi!”

“Không có vấn đề gì nghiêm trọng là tốt rồi, thật sự là cảm ơn trời đất!” Trầm thiếp khẩu thị tâm phi nói mấy lời dễ nghe.

Hạ Lan Từ Kỳ cũng chẳng để tâm gì, mở miệng hỏi: “Muội bị trẹo chân nào, đưa ta xem qua!”

Phùng thiếp sớm đã có chuẩn bị, xốc chân gấm thêu hoa sen lên. Đưa chân phải ra ngoài. Nhưng thấy trên phía mắt cá chân phải của nàng ta băng bó dày kín, nhìn vào thật sự rất giống là đang bị sưng to.

“Ai nha! Sưng to như vậy sao? Xem ra bị thương không nhẹ đâu! Lang trung kia y thuật thế nào? Có khi lại là loại lang băm chữa lộn lành thành lộn què!” Trầm thiếp sợ hãi kêu lên, mắt lại liếc trộm Hạ Lan Từ Kỳ.

Ý ở ngoài lời, Hạ Lan Từ Kỳ hiểu rõ Trầm thiếp từ đầu tới giờ chưa bao giờ tin Phùng thiếp thật sự bị đau chân. Nàng ta nói như vậy chính là gợi ý cho mình đề ý tới điều này!

Lúc này, Hạ Lan Từ Kỳ nhìn Phùng thiếp xinh đẹp yếu ớt đang ngồi trên giường kia, lên tiếng đề nghị: “Hiện tại muội bị trẹo chân như thế này mà chỉ băng thuốc thì không hiệu quả, vẫn cần phải phối hợp với châm cứu mới tốt được. Sở trường của ta chính là châm cứu để ta giúp muội châm hai cá, cam đoan trong ngày hôm nay muội có thể xuống giường đi lại được.”

Nghe nói Hạ Lan Từ Kỳ muốn chữa bệnh cho mình, Phùng thiếp sắc mặt khê biến, nhanh chóng từ chối: “Thiếp thân là kẻ dưới sao có thể làm phiền đến tứ thiếu phu nhân xem bệnh giúp thiếp thân được?”

Đề ý mới thấy, từ lúc vào phòng nàng liên tục tự xưng “Ta ta”, lúc này rốt cục cũng nhớ lại thân phận của mình, biết dùng “Thiếp thân”.

Hạ Lan Từ Kỳ xua tay không để bụng: “Có là gì đâu? Lang trung không phân biệt sang hèn gì hết, trong mắt chỉ có hai loại là người bệnh và người khỏe thôi! Huống chi đây lại là xem bệnh giúp người trong nhà, muội không cần ngại.”

Hạ Lan Từ Kỳ vừa dứt lời, Trầm thiếp lập tức hiểu được mục đích của Hạ Lan Từ Kỳ, vui vẻ hát đệm: “Đúng vậy, tứ thiếu phu nhân là ai chứ! Người bình thường người sẽ không xem bệnh cho đâu! Muội đừng chối từ.”

Phùng thiếp còn muốn nói vài câu gì đó, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng của Từ Đào: “Tứ thiếu phu nhân, nô tỳ đã đem đồ người dặn dò tới.”

“Tốt, đem vào đi!”

Từ Đào tuân lệnh, đẩy cửa vào phòng. Đem theo túi châm của Hạ Lan Từ Kỳ.

Hạ Lan Từ Kỳ đem túi châm làm bằng da dê của nàng mở ra, để lộ một hàng châm dài ngắn các loại xếp thẳng hàng. Nhìn đám ngân châm sắc bén lóe sáng, Tôn thiếp cùng Trầm thiếp liếc nhìn nhau. Dù sao các nàng cũng chỉ là nghe người trong phủ nói lại chuyện Hạ Lan Từ Kỳ dùng châm cứu trị bệnh cho Từ di nương mà thôi, chứ còn chưa từng tận mắt thấy Hạ Lan Từ Kỳ bày châm ra chữa bệnh. Đi kèm với cảm giác mới lạ thú vị cũng là cảm giác sợ sợ khi nhìn đám ngân châm sáng bóng sắc nhọn kia.

Phùng thiếp lúc này đầu óc cực kì căng thẳng, hai tay không tự giác nắm chặt chân.

Thông qua động tác nhỏ của nàng ta, Hạ Lan Từ Kỳ đã nhận thấy rõ nàng ta đang cực kì khẩn trương.

Hạ Lan Từ Kỳ khước môi nhếch nhẹ, chậm rãi từ trong túi châm lấy ra một cây ngân châm, giơ ra trước mặt ngắm nghía. Có vẻ như không hài lòng lắm, lại cất ngân châm kia về, lấy ra một cái khác trông to và dài hơn cái đầu tiên một chút, trên mặt tươi cười: “Ừm, cây này là được rồi. Bởi chân muỗi bị sưng quá to, kim quá ngắn sẽ không đâm được đến huyết vị, cho nên tốt nhất là lấy một cây dài hơn một chút, đâm sẽ có hiệu quả hơn!”

Ánh mắt Hạ Lan Từ Kỳ quét qua khuôn mặt Phùng thiếp, nàng ta không ngừng run rẩy, kim lòng không được lui vào đến tận giữa giường: “Tứ, tứ thiếu phu nhân, con người muỗi sợ nhất là bị kim đâm, thật sự không cần làm phiền đâu ạ!”

“Không phiền! Một chút cũng không phiền! Có câu là “thông tắc bất thông, thông tắc bất thông”*, ta sẽ đả thông kinh mạch cho muỗi, chân muỗi sẽ nhanh chóng tiêu sưng thôi!” Hạ Lan Từ Kỳ cười nói tự nhiên: “Kỳ thật muỗi không cần sợ đâu, cảm giác kim đâm trên người giống như là bị muỗi cắn thôi mà, một chút cũng không đau.”

*Thông tắc bất thông, thông tắc bất thông: Thông có nghĩa là đau, thông có nghĩa là thông suốt, liền mạch. Một cách nôm na, khi cơ thể đau ốm – đó là do bên trong chưa thông, nếu làm cho nó thông, sẽ không còn bệnh tật nữa. Một khi kinh mạch lưu thông, khí huyết không bị ứ trệ... cơ thể luôn khỏe mạnh, đau ốm sẽ không còn.

Hạ Lan Từ Kỳ giơ châm vào chân của nàng ta, Phùng thiếp thấy vậy hét lên một tiếng, đột nhiên rút chân vào trong chăn, vội la lên: “Tứ thiếu phu nhân, muỗi không châm, người tha cho muỗi đi!”

“Đây là thái độ gì vậy, ta đây cũng là vì muốn tốt cho muỗi!” Hạ Lan Từ Kỳ quay đầu gọi: “Người đâu!”

Lập tức có hai nha hoàn ở bên ngoài tiến vào, Hạ Lan Từ Kỳ ra lệnh: “Phùng thiếp bị đau chân cần phải được châm cứu trị liệu, hai người các người đi qua đó giữ chặt nàng ấy lại, đừng để nàng ấy giẫy dụa!”

“Vâng” Nha hoàn đi đến, không nói lời nào trực tiếp ra tay.

“Các người làm gì vậy? Tránh ra!” Phùng thiếp hoảng sợ kêu to, bắt đầu giẫy dụa không yên. Thấy hai nha hoàn kia giữ lấy nàng có vẻ khó khăn, Hạ Lan Từ Kỳ quay đầu nhìn đám Tôn thiếp, thầm nghĩ ta đã ra mặt làm người xấu, các người cũng đừng mong chỉ xem náo nhiệt! Mở miệng nói: “Hai muỗi cũng đi giúp giữ Phùng thiếp lại!”

Lập tức thêm hai người nữa đi đến, đem Phùng thiếp ấn chặt ở trên giường.

Hạ Lan Từ Kỳ một tay cầm châm, một tay ở trên bắp chân Phùng thiếp tìm kiếm huyết vị.

Phùng di nương hoảng sợ muốn phản nhìn chằm chằm ngân châm đang lóe sáng trong tay Hạ Lan Từ Kỳ, bị dọa đến cả người phát run, chẳng còn sức lực để giẫy dụa nữa. Vừa lắc đầu, vừa thì thào kêu: “Không cần, không cần.....”

Nếu nàng ta đã không cho mình mặt mũi, thì mình cũng chẳng việc gì phải nể mặt nàng! Hạ Lan Từ Kỳ dứt khoát hạ một châm xuống bắp chân nàng ta.

“A!” Phùng thiếp nhắm mắt lại hét lên sợ hãi, thật khiến cho mọi người thấy điếc hết cả tai!

“Nhưng mà mới chỉ đâm có một châm, lại đau đến mức độ như vậy sao?” Không riêng Trầm thiếp, tất cả mọi người đều thập phần khó hiểu.

Chỉ có Hạ Lan Từ Kỳ biết được, bình thường sẽ không đau đến như vậy. Nhưng châm này đâm xuống, lại sẽ khiến cho nàng ta đau khắp cả người. Đây là nguyên tắc làm người của Hạ Lan Từ Kỳ, nhân không dụng ta, ta không phạm người, Phùng thiếp đã cố ý vãi thừa che mặt thánh thì sao nàng phải tha cho Phùng thiếp chứ? Chỉ cho nàng ta nếm chút đau khổ như vậy thôi cũng coi như là cảnh cáo.

“A Châu! A Châu!” Phùng thiếp đột nhiên cao giọng gọi to.

“Ai! Đến đây!” A Châu đẩy cửa vào, đột nhiên nhìn thấy ở trong phòng tất cả mọi người đều đang đè chặt chủ tử của nàng, nhất thời giật mình không hiểu chuyện gì.

“Nhanh đi gọi tứ thiếu gia tới đây! Bọn họ muốn hại chết ta!” Phùng thiếp nhìn ra được Hạ Lan Từ Kỳ đây là đang mượn cơ hội trả thù, vội vàng hét lớn kêu nha hoàn đi tìm viện binh!

A Châu vâng lời, nhưng chân trước vừa bước đến nửa cửa, chợt nghe tiếng Hạ Lan Từ Kỳ hét lớn: “Người dám đi báo tin cho tứ thiếu gia, vậy từ ngày mai người cuốn gói rút ra khỏi chỗ này cho ta!”

A Châu cả người cứng đờ, rụt rè bước chân.

Hạ Lan Từ Kỳ quay đầu nhìn chằm chằm Phùng thiếp, vẻ mặt không vui: “Muội muội, ta hảo tâm xem bệnh cho muội. Tại sao muội lại có thể nói ta muốn hại chết muội? Hay là muội đối với ta có gì không vừa ý?”

Phùng thiếp nhìn chằm chằm nàng, ngực phập phồng thờ dốc. Mặc dù biết rõ Hạ Lan Từ Kỳ có ý định trả thù, nhưng trong tình cảnh này nàng ta có thể làm gì khác đây? Không thể báo tin cho tứ thiếu gia, không có người cứu nàng, chẳng lẽ đành phải để cho tứ thiếu phu nhân vạch mặt?

Tuy rằng trong lòng nuối không trôi con tức này, nhưng cái gì nhẹ cái gì nặng nàng vẫn biết rõ, có câu là “quân tử trả thù mười năm chưa muộn”, nàng đành phải cắn răng, đổi giọng: “Muội không phải cố ý, vừa rồi là vì đau quá nên muội mới ăn nói lung tung như vậy thôi!”

“Vây là tốt rồi! Người khôn khéo như Phùng thiếp sao có thể không biết tốt xấu, có phải không?” Hạ Lan Từ Kỳ đưa tay, chậm rãi lại từ trong túi châm lấy ra một cây châm, vừa vẽ vuốt, vừa nói: “Cây châm này rất quan trọng, châm xong một cái là muội hoàn toàn có thể thoải mái đi lại. Chẳng qua, ta muốn nhắc trước muội là châm này điều chỉnh kinh lạc, điều trị triệu chứng chân có hiệu quả cao. Nhưng nếu muội không có bị triệu chứng, châm xuống sẽ đã thương kinh lạc của muội ngay! Đến lúc đó, rất có thể muội sẽ bị què!”

Hạ Lan Từ Kỳ đưa tay sờ nắn huyết vị trên mắt cá chân nàng ta: “Có gì đâu! Chắc chắn là muội sẽ không nói dối rồi, cho nên cây châm này ta cũng yên tâm mà đâm xuống!”

Phùng di nương trong lòng có quý, nghe xong lời Hạ Lan Từ Kỳ nói..., nhất thời bị dọa đến rụng hết tóc gáy. Lúc mắt thấy Hạ Lan Từ Kỳ chuẩn bị đâm kim xuống, nàng cũng không biết là ở đâu ra một cổ khí lực, hét lớn “A a a”. Giống như phát điên quấy đạp tay chân, giãy thoát khỏi kim chắt của mọi người, nhảy xuống giường vội vã giữ chặt cái bàn.

Tôn thiếp kinh ngạc nhìn Phùng thiếp: “Chân của muội không phải bị thương à? Sao lại chạy nhảy được rồi?”

Bạn đang đọc truyện *Hỉ Tương Phùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Mở mày mở mặt

“Muội, muội.....” Phùng thiếp hoàn hồn, lập tức ôm lấy cái chân “bị thương” ka, “ai ui ai ui” nhếch miệng nhe răng, tỏ ra vô cùng đau đớn khổ sở.

Trầm thiếp khoe miệng cong lên, giễu cợt nói: “Được rồi! Đừng giả bộ nữa! Vừa nghe tứ thiếu phu nhân nói nếu chân không triệu chứng mà châm vào sẽ bị què, muội chạy còn nhanh hơn cả thỏ! Bây giờ còn làm bộ cái gì? Muội cho là tất cả mọi người ở đây để mù hết rồi à?”

Phùng thiếp nhất thời nghẹn lời, chớp mắt mấy cái khó tin nhìn Trầm thiếp. Vốn dĩ thường ngày Trầm thiếp vẫn hay chạy đến phòng nàng làm ra vẻ nịnh bợ nàng, thế mà bây giờ không những trở mặt vô tình còn nói ra những lời như vậy?

Thế nhưng, khi thấy Trầm thiếp đứng phía sau Hạ Lan Từ Kỳ thì nàng đột nhiên hiểu ra, trước kia Trầm thiếp chỉ là giả bộ làm bạn tốt của nàng mà thôi. Trước mắt, Trầm thiếp có Hạ Lan Từ Kỳ làm nui để dựa, ý vào thế lực của Hạ Lan Từ Kỳ để cáo mượn oai hùm, giờ đây đã không còn để nàng vào trong mắt nữa rồi.

Nếu như đã chơi bài ngựa như thế rồi còn giả bộ nữa cũng chẳng ích gì! Phùng thiếp liếc mắt lườm Trầm thiếp một cái, buông chân của mình ra, đang từ bộ dáng co quắp trở về lại dáng vẻ bình thường. Chỉ vào một nha hoàn đứng trong góc phòng ra lệnh: “Người, lấy giày của ta tới đây.”

Nha hoàn kia vâng lời đem giày đưa tới cho nàng. Tôn thiếp nhìn nàng ngồi bên cạnh bàn đi giày, vẻ mặt kinh ngạc: “Muội muội, chân của muội thật sự là không có bị thương sao? Vây đây chẳng phải là muội lừa gạt tứ thiếu phu nhân?”

Phùng thiếp tiếp tục đi giày, giả bộ làm con rùa đen một từ cũng không nói.

Thấy nàng ta tỏ ra kiêu ngạo không thêm mở miệng giải thích một câu, Hạ Lan Từ Kỳ trong lòng suy tính rồi nói với nha hoàn bên cạnh: “Cởi giày của Phùng thiếp xuống cho ta!”

Bọn nha hoàn chẳng nói lời nào, thuận tức cởi giày của Phùng thiếp xuống.

“Đám nha hoàn chết tiệt nhà các người, bình thường ta đối đãi các người không tệ. Bây giờ lại cả một đám chó cậy gần nhà, gả cậy gần chuồng để bắt nạt ta!” Bị hạ nhân thô bạo lột giày, Phùng thiếp sao có thể chịu đựng nổi cơn tức này? Cảm thấy mặt mũi không còn biết để vào đâu nữa, giận giữ gào to.

Ai mới là chủ tử chân chính, trong lòng đám nha hoàn hiểu rất rõ. Vì thế cả đám đều cúi đầu, không nói lời nào.

“Đến nước này rồi muội còn kiêu ngạo cái gì nữa?” Trầm thiếp chủ động trở thành vũ khí cho Hạ Lan Từ Kỳ: “Muội cũng thấy rõ rồi đấy, đứng trước mặt là tứ thiếu phu nhân, là chủ tử của muội! Thiếu gia tuy rằng sủng ái muội, nhưng cho dù có thể đi nữa thì muội cũng vẫn chỉ là thiếp mà thôi! Thân là thiếp thất lại không an phận, viện ra đủ lí do để không kính trọng tứ thiếu phu nhân, ta thấy muội thật sự không có tôn ti trật tự, vô pháp vô thiên quá rồi!”

Phùng thiếp bị Trầm thiếp mắng đến mặt tái mét đi, hung dữ đáp trả: “Người có tư cách nói ta à? Đừng quên, người cũng là thiếp!”

Trầm thiếp lông mày nhíu lại: “Đúng vậy, ta là thiếp, nhưng ta biết an phận! Không giống người, tự cao tự đại, ngay đến cả tứ thiếu phu nhân cũng dám không để vào mắt!”

“Người nói vậy, ta khi nào thì không để tứ thiếu phu nhân vào mắt?” Trầm thiếp trước mặt người nhiều như vậy khẳng khái chụp lên đầu nàng cái mũ “phạm thượng”, nàng lại như con vịt đến chết còn mạnh miệng, kiên quyết không tiếp thu.

“Sự thật bày ra trước mặt, lại còn dám nói sáo! Vây sau khi người đi dạo hội chùa về, tại sao còn giả vờ bị triệu chứng để không đi kính trọng tứ thiếu phu

nhân?” Trầm thiếp không chút khách khí vạch trần lời nói dối của nàng.

“Đây là.....” Việc giả vờ trọ chân này không hề dễ giải thích, Phùng thiếp áp úng nửa ngày cũng tìm không ra lý do thích hợp để nói. Xấu hổ đến đỏ bừng cả khuôn mặt.

Tôn thiếp ở bên cạnh nhanh chóng hoà giải: “Muội muội đừng nói nữa, việc này là muội không đúng rồi. Còn không mau đi xin lỗi tứ thiếu phu nhân, kính trà người!”

Cho dù trong lòng có không muốn cả trăm ngàn lần, nhưng sự tình đã bại lộ thì Phùng thiếp cũng hiểu ra việc Hạ Lan Từ Kỳ muốn châm cứu cho nàng cũng không hề ngẫu nhiên. Đây chắc chắn là muốn vạch mặt nàng nên mới làm thế.

Phùng thiếp nhận ra Hạ Lan Từ Kỳ không hề dễ chọc vào, lúc này mới biết thân biết phận tự mình rút một chén trà. “Bùm” quỳ xuống trước mặt Hạ Lan Từ Kỳ, nâng trà qua đầu: “Tứ thiếu phu nhân, chuyện hôm nay thiếp thân biết sai rồi. Kính xin tứ thiếu phu nhân đại nhân đại lượng, tha cho thiếp thân lần này! Thiếp thân sau này không dám nữa.”

Hạ Lan Từ Kỳ cúi đầu liếc nhìn nàng: “Sai rồi, người sai ở đâu rồi?”

Phùng thiếp có chút không kiên nhẫn, nhưng vẫn hít sâu một hơi hết sức khéo léo lựa lời nói: “Thiếp thân sai ở chỗ buổi sáng không nên cùng tứ thiếu gia đi dạo hội chùa, buổi chiều không nên vì muốn nghỉ ngơi nhiều hơn một chút mà giả vờ trọ chân.”

Hạ Lan Từ Kỳ cười lạnh đáp: “Chỉ như vậy thôi sao? Giả bộ trọ chân là vì muốn được nghỉ ngơi nhiều hơn?”

“Ừ.....” Phùng thiếp cứng họng, cúi đầu ngập ngừng: “Thiếp thân biết sai rồi, lần sau thiếp thân không dám bắt kính với tứ thiếu phu nhân nữa!” Nàng vừa dứt lời lại tiếp tục nâng trà dâng lên.

Nói một hai câu là có thể sửa chữa lỗi lầm hay sao? Huống hồ chắc chắn là nàng ta hiện tại khẩu phục nhưng tâm không phục!

Ở trong viện của mình mà dám giễu võ giương oai với mình, Hạ Lan Từ Kỳ đương nhiên không dễ dàng bỏ qua cho nàng ta như vậy. Không nhận trà, cũng không nói câu nào, chỉ trầm mặc nhìn nàng.

Phùng thiếp trong lòng thấp thỏm bất an, trà gĩa cả nửa ngày, tay cũng đã mỏi nhừ rồi, không tránh được phát run lên. Trong phòng nhỏ tĩnh lặng đến mức nghe được tiếng đồ sứ va vào nhau lách cách.

Phùng thiếp trên đầu đầy mồ hôi, có chút chịu không nổi hít thật sâu, điều chỉnh cảm xúc, mặt dày nói một câu: “Thiếp Phùng thị Huệ Lan, cung thỉnh tứ thiếu phu nhân dùng trà!”

Hạ Lan Từ Kỳ thẳng người, chậm rãi đưa tay ra. Phùng thiếp âm thầm thở phào nhẹ nhõm một hơi, vội vàng dâng chén trà cao. Nhưng mà nàng ta đã cao hứng quá sớm rồi, Hạ Lan Từ Kỳ còn định trêu đùa nàng thêm chút nữa. Tay vừa mới đụng tới chén trà đã rút lại, khiến cho Phùng thiếp mất công mừng hụt.

Phùng thiếp bất mãn ngẩng đầu lên, trong mắt bắt đầu nhen lên lửa giận khó kìm nén như muốn đem Hạ Lan Từ Kỳ lập tức đốt cháy.

Hạ Lan Từ Kỳ nhìn nàng nói: “Ta biết, trước khi ta về đây muội là người duy nhất hưởng thụ mọi quyền lợi, tất cả mọi người trong viện đều nghe theo lời của muội. Nhưng nay ta đã về đây rồi, cục diện này cũng phải thay đổi thôi. Đương nhiên muội sẽ không cam lòng, không muốn thừa nhận ta, không muốn quỳ xuống kính ta chén trà này! Con người của ta không thích nhất chính là ép buộc người khác, muội đã không cam tâm tình nguyện vậy thì trà này ta cũng sẽ không uống!”

Hạ Lan Từ Kỳ vẻ mặt lạnh nhạt: “Hành vi lừa gạt của muội hôm nay cho dù ta dùng gia pháp xử lý cũng còn quá nhẹ. Nhưng thấy muội cũng đã biết nhận sai, lại là lần đầu phạm lỗi nên ta sẽ tha cho, nếu lần sau còn tiếp diễn thì đừng trách ta không khách khí!”

Hạ Lan Từ Kỳ nói xong phẩy tay áo bỏ đi. Trầm thiếp cũng ngẩng cao đầu đi theo sau Hạ Lan Từ Kỳ đi ra ngoài. Tôn thiếp nhìn ngắm Phùng thiếp một lúc, dù không rõ trong ánh mắt kia là đồng tình hay có ý gì khác nhưng vẫn mang vẻ thâm trầm khiến người ta khó mà hier nổi, sau đó cũng rời đi theo.

Khi tất cả người ngoài trong phòng đều rời đi hết, Phùng thiếp gĩa chén trà, tức giận đến cả người run rẩy. Bỗng nhiên dùng sức ném mạnh chén trà xuống đất.

“Ba ” một tiếng giòn vang làm A Châu nhảy dựng, vội vã nhanh chân chạy đến: “Tam thiếp, cô đừng như vậy! Nóng giận hại đến thân thể, giữ gìn sức khỏe!”

Phùng thiếp nhắm mắt lại, thở hổn hển, không nói được câu nào.

“Ôi! Tam thiếp, mu bàn tay cô chảy máu!” A Châu cẩn thận xem xét mới phát hiện ra trên mu bàn tay Phùng thiếp ghim một mảnh sứ vỡ nhỏ hình tam giác. Đó là do mảnh sứ vụn trong lúc ném mạnh quá bắn lên tay nàng.

“Hôm nay thật sự là rước xui xẻo!” Phùng thiếp tâm tình buồn bực, một tay rút mảnh nhỏ ra, ném xuống đất.

Phải hiểu rằng việc thiếp không kính trà đối với vợ cả như Hạ Lan Từ Kỳ chính là làm mất mặt. Nhưng kính trà rồi lại không uống, trước mặt Hạ Lan Từ Kỳ không những lấy lại được mặt mũi mà còn khiến Phùng thiếp không biết giấu mặt vào đâu.

Đương nhiên, lần này Hạ Lan Từ Kỳ không hề ra tay độc ác chỉ là cho nàng ta chút giáo huấn nho nhỏ mà thôi. Hi vọng nàng ta ghi nhớ kĩ lần này để sau đó không còn dám lộng hành nữa, biết an phận thủ thường.

Hạ Lan Từ Kỳ có nguyên tắc rõ ràng, chỉ cần nàng tôn trọng mình, đừng bày ra mặt trò mèo thì Hạ Lan Từ Kỳ cũng sẽ không rảnh rỗi mà đi làm khó nàng ta. Thế nhưng chuyện gì xảy ra cũng có nguyên nhân của nó. Phùng thiếp lần này bị mất thể diện, nghiêm nhiên trong lòng kết thù với Hạ Lan Từ Kỳ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hì Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Quan hệ tế nhị

Sau khi Hạ Lan Từ Kỳ gửi thư đi luôn thời thời khắc khắc ngóng trông hồi âm của Hoa Tranh.

Chớp mắt đã đến ba ngày lại mặt, lúc ăn điểm tâm phu nhân sợ tứ thiếu gia không phối hợp lại biết rõ tứ thiếu gia thân thiết với bà Chu cho nên nói bà đi cùng.

Trong lòng Hạ Lan Từ Kỳ ngôi nhà đó là một nơi đầy bi thương, không cách nào yêu thương nổi. Nàng chưa bao giờ muốn trở về, nhưng mà tân nương phải về nhà lại mặt đã trở thành luật bất thành văn nên cho dù không muốn cũng phải về.

Hạ Lan Từ Kỳ đang ở trong phòng cho nghỉ, trong viện đã vang lên thanh âm của Bà Chu: “Tứ thiếu gia, phu nhân phân phó, lát nữa muốn người đi cùng tứ thiếu phu nhân lại mặt, người đừng chạy loạn khắp nơi, đứng tại đây, chốc nữa chúng ta xuất phát.”

Tứ thiếu gia mặt mũi ngây ngô hỏi: “Lại mặt, lại mặt là cái gì?”

“Lại mặt là đưa vợ cậu cùng về nhà.”

“Không muốn, ta không đến nhà nàng đâu. Ta còn phải cùng Kim nha đầu thi chạy nữa!” Hắn để hai ngón tay vào trong miệng, dùng sức thổi. Kim nha đầu nghe được tiếng của chủ nhân lập tức từ đằng xa chạy tới, bỏ nhào lên trên đùi của hắn, vui vẻ cọ tới cọ lui.

Làm cho tứ thiếu gia đồng ý cùng tứ thiếu phu nhân lại mặt là nhiệm vụ của phu nhân giao cho. Bà Chu không dám chậm trễ, nhưng hắn lại không phối hợp đành phải dở ngọt: “Tứ thiếu gia, buổi sáng lão thân nghe người ta nói đại tướng quân đầu đen của cậu hôm qua đã chết mất rồi!”

“Đúng thế!” Tứ thiếu gia sắc mặt trở nên bi thương: “Không hiểu sao lại như vậy, ngày hôm qua vẫn còn khỏe mạnh, buổi sáng hôm nay đã chết mất rồi!”

Bà Chu tỏ vẻ chân thành nói: “Nếu có một con dê lợi hại hơn đầu đen đại tướng quân, cậu có muốn bắt không?”

“Muốn, đương nhiên muốn!” Tứ thiếu gia nghe thế đã hứng trí, đá văng Kim nha đầu dưới chân ra, chạy qua ôm tay bà Chu làm nũng: “Bà vú, con dê kia ở chỗ nào, mau dẫn ta đi bắt!”

Bà Chu cười giúp hắn sửa sang tóc mai lộn xộn, chiều chuộng nhìn ngắm: “Con dê đó ở trong nhà tứ thiếu phu nhân, nếu cậu muốn bắt thì phải tới đó.”

“Được, được!” Tứ thiếu gia vui mừng không thôi: “Ta đây đứng bên ngoài chờ, các người nhanh chút nha!” Nói xong buông cánh tay bà Chu ra, nhanh như chớp chạy ra ngoài cửa.

Thấy hắn nghe lời rồi, Bà Chu coi như cũng có thể thở dài nhẹ nhõm.

Sau khi đã thu xếp ổn thỏa, bà Chu lại quay ra chuẩn bị quà lại mặt. Ngoài cửa, xe ngựa đã chờ từ sớm, bọn nha hoàn cùng Hạ Lan Từ Kỳ vừa bước vào cửa thì phát hiện đã không thấy tứ thiếu gia đâu rồi.

“Tứ thiếu gia đâu?” Bà Chu thắc mắc đi đến hỏi gã gia đinh đứng cạnh xe ngựa.

“Ta ở chỗ này nè!” Không đợi tên gia đinh trả lời, tứ thiếu gia đột nhiên đẩy rèm xe, từ trong cửa xe thò đầu ra.

Không báo trước bất ngờ thò đầu ra khiến bà Chu giật mình, bà quay đầu nhìn hắn ôm ngực than thở: “Tứ thiếu gia, cậu dọa chết lão thân rồi!”

“Ha ha!” Tứ thiếu gia ngây ngô cười, buông rèm cửa xe xuống: “Đi thôi, xuất phát nào! Chúng ta đi bắt con dê còn lợi hại hơn tướng quân đầu đen nào!”

Nghe mấy lời ấy, bọn gia đinh và nha hoàn bắt đầu cười thầm, thì ra không phải muốn cùng tứ thiếu phu nhân về lại mặt mà là đi bắt dê!

Thấy hắn gấp gáp như vậy, Bà Chu bắt đắc dĩ lắc đầu nói với Hạ Lan Từ Kỳ: “Tứ thiếu phu nhân, mời lên xe!” Dứt lời lập tức vén rèm lên.

Hạ Lan Từ Kỳ tuy rằng không muốn ngồi cùng một xe với tứ thiếu gia, nhưng trên danh nghĩa bọn họ là vợ chồng đây lại là lễ lại mặt, không thể không ngồi cùng một chỗ được.

Hạ Lan Từ Kỳ giẫm lên thành xe để nhả đầu đỡ lên, đúng lúc đó Kim nha đầu đột nhiên từ trong xe chui ra, dọa Hạ Lan Từ Kỳ giật mình kêu “A” một tiếng, theo bản năng lùi lại mấy bước. Tim đập “Thình thịch” không ngừng.

“Tứ thiếu phu nhân không sao chứ?” Bà Ngô nhanh chóng chạy đến, hơi vỗ về lưng Hạ Lan Từ Kỳ lại vừa ôn nhu nói: “Không sao, không sợ không sợ!”

Hạ Lan Từ Kỳ lấy lại bình tĩnh, ngẩng đầu căm tức nhìn tứ thiếu gia đang ngồi trên xe ngây ngô cười trong lòng phẫn hận.

“Tứ thiếu gia, sao cậu lại mang cả chó lên xe thế này?” Bà Chu nghiêm mặt, chỉ tiếc rên sắt không thành thép: “Nếu dọa tứ thiếu phu nhân xảy ra chuyện gì thì phải làm sao đây?”

“Ta không mang Kim nha đầu lên, là tự nó đi lên đấy chứ.” Tứ thiếu gia meo meo, bày ra bộ dạng tủi thân.

Bà Chu thở dài, quay đầu trấn an Hạ Lan Từ Kỳ: “Tứ thiếu phu nhân, tứ thiếu gia tâm tính như trẻ con không phải cố ý đâu, cô đừng để trong lòng. Sắp giữa trưa rồi, chúng ta nhanh tới quý phủ thôi, tứ thiếu phu nhân mời lên xe!”

Hạ Lan Từ Kỳ nhìn chằm chằm tứ thiếu gia không chớp mắt, nếu không làm hình như Hạ Lan Từ Kỳ thấy trong mắt hắn hiện lên vẻ vui sướng khi người khác gặp họa.

Lúc này, tứ thiếu gia đưa ánh mắt về phía khác. Hạ Lan Từ Kỳ hít sâu một hơi, bước lên xe.

Ngồi cùng gã đàn ông mang ra vẻ ngu đần nhưng lúc nào cũng bày đủ trò ngớ ngẩn ở trong một xe, cảm giác này thật sự là muốn bao nhiêu khó chịu thì có bấy nhiêu.

Xe từ từ lăn bánh, Hạ Lan Từ Kỳ ngồi sát ra tận phía ngoài cửa xe. Cố gắng giữ khoảng cách xa nhất với tứ thiếu gia, cũng may hắn cũng không còn ằm ỉ gì nữa, xe vừa đi được một lúc đã dựa vào tấm đệm bên trong xe ngủ say sưa.

Biết Hạ Lan Từ Kỳ cùng con rể hôm nay lại mặt, lão gia sáng tinh mơ đã phái người vẩy nước quét sân nha, chuẩn bị cơm trưa. Đến khi bọn họ tới nơi thì hết thấy đều đã sắp xếp đâu ra đấy.

Tại nội đường Hạ phủ, một gã gia đình vội chàng chạy tới bẩm báo, nói nhị tiểu thư đã cùng tân lang trở về. Lão gia vui mừng như mở cờ, nói với hai di nương: “Đi, chúng ta đi ra ngoài nghênh đón.”

Kỳ thật vốn là bậc trưởng bối cho dù lão gia không ra đón, cũng không hề thất lễ gì cả. Nhưng nói gì thì nói, khiến cho Hạ Lan Từ Kỳ phải thay đại tỷ xuất giá, trong lòng ông tóm lại vẫn có chút áy náy. Huống hồ, con gái lại thuận lợi gả vào Tề gia trong Tam đại thế gia, ông còn muốn sau này được nhờ. Cho nên, trong lòng ông bây giờ áy náy chỉ là một phần còn lại chính là nịnh nọt.

Hạ Lan Từ Kỳ cùng tứ thiếu gia bước xuống xe ngựa, vừa mới vào cửa lớn đã thấy lão gia dẫn người ra đón.

“Tiểu Kỳ, đi cả đoạn đường dài thế chắc là mệt lắm phải không?” Lão gia bước đến, hiền lành thân thiện hỏi han Hạ Lan Từ Kỳ trước.

“Con không sao!” Hạ Lan Từ Kỳ mặt không chút thay đổi, lãnh đạm đáp lời.

Lão gia biết Hạ Lan Từ Kỳ trong lòng có khoảng cách với mình, cho nên đối với sự lãnh đạm của Hạ Lan Từ Kỳ làm bộ không thấy, trên mặt vẫn vui tươi hơn hờ.

Bà Chu bấy giờ thấy lão gia ngẩng đầu nhìn tứ thiếu gia, nhanh chân bước lên kéo góc áo của tứ thiếu gia, thấp giọng nói: “Tứ thiếu gia, vị này là nhạc phụ của cậu. Mau chào nhạc phụ đại nhân đi!”

Bà Chu vốn tưởng rằng tứ thiếu gia sẽ không nghe lời, song lần này lại hết sức bất ngờ. Tứ thiếu gia thế mà lại ngoan ngoãn đi tới trước mặt lão gia, hai tay ôm quyền, khom người, nghiêm trang nói: “Tiểu tể Tề Dật Phàm, bái kiến nhạc phụ đại nhân!”

Đứng phía sau lão gia là đại tiểu thư Hạ Lan Ngu Hoa, vừa thấy tứ thiếu gia đứng đó một thân uy vũ, anh tuấn tiêu sái. Tuy rằng bộ dạng kia có chút ảnh hưởng đến hình tượng, nhưng khí chất phong độ này cho dù có thế nào cũng không hề bị ảnh hưởng. Hạ Lan Ngu Hoa hai mắt sáng rực, nhất thời sinh lòng hối hận.

Mọi người không phải không đều nói hán đầu óc có vấn đề, có chút ngu ngốc sao? Nhưng trước mắt, nhìn bộ dáng nho nhã thi lễ của hắn xem. Thật sự không thể liên tưởng hắn với một kẻ ngu đần được.

Thấy con rể hành lễ với mình, lão gia trong lòng vui vẻ nở đầy hoa. Đưa tay đỡ: “Đều là người trong nhà, Dật Phàm miễn lễ.”

Tề Dật Phàm đứng thẳng người, đột nhiên nói ra một câu dọa người: “Vậy bây giờ người có thể đưa con rể còn lợi lại hơn so với đầu đen tướng quân ở trong phủ người cho con được không?”

Mọi người ở nghe được lời ấy, thiếu chút nữa té xỉu tập thể! Thì ra hắn thật sự đúng là một ngốc tử! Nhưng xem ra cũng không có ngốc quá, cũng biết cách nịnh khiến người khác vui vẻ!

Hạ Lan Ngu Hoa thấy tình cảnh này, một tia hối hận vừa rồi dâng lên trong lòng lập tức trôi sạch không còn tung tích. Cảm thấy mình thật may mắn không phải lấy cái đồ ngốc này, thế nhưng nhìn về anh tuấn của Tề Dật Phàm trong lòng vẫn không ngừng tiếc nuối thay.

Lão gia lúc này sững sốt, một lúc lâu không có phản ứng gì.

Hắn dù sao cũng là tướng công trên danh nghĩa của mình, để cho người ta chế giễu như vậy. Hạ Lan Tử Kỳ trong lòng vô cùng buồn bực.

“Sao ông lại không nói gì, có phải là đang tiếc không?” Tứ thiếu gia ngữ khí giống như đứa nhỏ vò vãnh.

“Há, tiếc cái gì cơ?” Lão gia nghe không hiểu lời tứ thiếu gia nói. . . , nghe mà như lọt vào trong sương mù.

“Trong phủ các người không phải có một con dê so với đại tướng quân đầu đen còn lợi hại hơn sao? Ta muốn bắt con dê đó!” Tứ thiếu gia có chút mất hứng, ngữ khí biến thành khó chịu.

Thấy tình cảnh này, Bà Chu chạy đến kéo tứ thiếu gia sang một bên: “Tứ thiếu gia, không thể nói chuyện như vậy với nhạc phụ.”

Tứ thiếu gia về mặt tủi thân: “Bà vú, không phải bà nói ở đây có con dê rất lợi hại sao? Ông ấy kiểu gì cũng không bắt cho ta!”

Bà Chu nói dối mới lừa được hắn đi, lúc này lại phải tiếp tục lừa gạt: “Cậu phải ngoan ngoãn nghe lời, bọn họ sẽ bắt con dê cho cậu.”

Tứ thiếu gia đến đây bỗng thông minh đột xuất: “Vậy nếu bọn họ vẫn cứ không cho thì làm sao bây giờ?”

Bà Chu bắt đắc dĩ, thấp giọng nói: “Không cho thì bà vú đã giúp cậu lén bắt! Cho nên cậu phải nghe lời bà vú. . . , hiểu chưa?”

Tứ thiếu gia vô cùng nghiêm túc gật đầu: “Được, ta nghe bà vú.”

Trần an hấn xong, bà vú xoay người đến trước mặt lão gia, cúi người nói: “Lão gia, lão thân là bà vú của tứ thiếu gia! Phụng lệnh của phu nhân đi cùng thiếu gia đến. Tứ thiếu gia muốn con dê, là bởi vì con dê của cậu ấy đã chết rồi. Mong lão gia bỏ qua cho.”

“A! Không vấn đề gì!” Tận mắt thấy tứ thiếu gia quả là thực sự ngu dại, lão gia trong lòng không hề thoải mái. Khi ánh mắt của ông trong lúc lơ đãng chạm phải ánh mắt của Hạ Lan Tử Kỳ, trong lòng lại sinh ý nảy: “Người đâu! Dật Phàm muốn con dê, các người mau đi bắt!”

.....

Lão gia an bài đại sảnh chiêu đãi vợ chồng Hạ Lan Tử Kỳ.

Nhìn một bàn đầy nẩy thực tinh tế, Hạ Lan Tử Kỳ cố gắng ăn cho có lệ. Thăm mong cơm nước xong nhanh nhanh, mà lão gia cùng đám đi nương nhóm lại đối xử với nàng tốt quá mức bình thường, không những có vẻ kính nể nàng mà trong đó còn lộ rõ ý nịnh bợ.

Tứ thiếu gia trong bữa tiệc cũng không thành thật, chẳng những giả ngây giả dại đùa giỡn như kẻ dờ hoi, mà còn khua chân múa tay lung tung làm cho Hạ Lan Tử Kỳ mất mặt.

Vì thế, nàng càng ngày càng cảm thấy tứ thiếu gia có vấn đề. Hắn đang cố ý nhắm vào nàng, chẳng qua từ lần đó sau khi nói muốn xem bệnh cho hắn xong, hắn lúc nào cũng cố ý tránh mặt. Không cho nàng có cơ hội tìm hiểu chân tướng.

Lần này, Hạ Lan Tử Kỳ quyết định, sau khi trở về nhất định phải bắt mạch khám bệnh cho hắn, xem hắn rút cuộc là ngốc thật, hay là đang giả ngu.

Tứ thiếu gia giả ngốc chứ không hề điên thật, ở trong mắt hắn Hạ Lan Tử Kỳ đối với những người ngồi đối diện rất lạnh lùng mà người nhà thì đối với Hạ Lan Tử Kỳ lại nịnh nọt lấy lòng. Tất cả đều lọt vào mắt hắn, loại quan hệ kì quái lại không đơn giản này làm tứ thiếu gia có chút không hiểu được.

Dùng cơm trưa xong, có hạ nhân dọn dẹp đem rượu và thức ăn đi, bùng lên hoa quả tráng miệng.

Hạ Lan Tử Kỳ thật sự không muốn tiếp tục nhìn đám người giả dối kia, đang tính cáo từ rồi đi. Nhưng không đợi nàng mở miệng, Hạ Lan Ngu Hoa lại đột nhiên nói: “Muội muội thành thân, ta đã chuẩn bị cho muội một chút lễ vật. Luôn chờ ngày muội muội lại mặt hôm nay để đưa cho muội đấy!”

Nàng ta muốn tặng mình cái gì? Vì sao không đưa luôn lúc xuất môn, mà lại đưa lúc lại mặt? Hạ Lan Ngu Hoa này rốt cuộc đang muốn làm trò quỷ gì? Hạ Lan Tử Kỳ không hiểu nổi.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Tương Phùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Phần thắng thuộc về tay ai?

“Đều là tỷ muội trong nhà, cần gì khách khí như vậy? Không cần lễ vật, hai thành cách nhau không gần đâu, chúng ta trở về sớm đi.” Hạ Lan Từ Kỳ chẳng thèm quan tâm nằng ta chuẩn bị cái lễ vật gì, nói xong đứng lên muốn về.

“Ai! Muội muội đừng vội đi!” Hạ Lan Ngu Hoa nhanh chóng giữ chặt tay nằng, thân thiện nói: “Tốt xấu gì đó cũng là tâm ý của tỷ tỷ ta, muội theo ta đi vào trong phòng nhìn qua một cái, đảm bảo sẽ thích.”

Lão gia cùng Đại di nương cũng không biết Hạ Lan Ngu Hoa chuẩn bị lễ vật cho nhị tiểu thư chuẩn bị lễ vật, cho nên nghe xong có chút bất ngờ.

Ai cũng biết, Hạ Lan Ngu Hoa bình thường ích ki thành tính, từ bao giờ lại muốn đem đồ tốt tặng cho người khác? Nhưng trước mắt, thấy nằng thân thiết với Hạ Lan Từ Kỳ như thế, lão gia cùng Đại di nương chỉ cảm thấy con gái đã trưởng thành rồi, không còn nhỏ nữa. Vì thế có chút vui mừng.

Lão gia mở miệng khuyên nhủ: “Tiểu Kỳ à! Lần này về phủ chưa được bao lâu, đến xem tỷ tỷ con chuẩn bị cho con lễ vật gì đi! Đừng phụ tấm lòng của nó.”

“Đừng! Muội muội đi thôi!” Hạ Lan Ngu Hoa bước đến tươi cười, khoác cánh tay của nằng đi ra ngoài.

Kỳ thật, nếu không phải có Tề Dật Phàm cùng bà vú ở đây, sợ bà ấy lúc trở lại phủ lại nhiều lời với phu nhân. Chứ Hạ Lan Từ Kỳ đã muốn nhắc chân chạy lấy người từ lâu rồi, nào có rồi rảnh mắt công ứng phó với bọn họ!

Nhưng mà như vậy cũng tốt, nằng cũng muốn nhìn xem Hạ Lan Ngu Hoa rốt cuộc muốn bày ra cái trò quỷ gì!

Hạ Lan Ngu Hoa một đường đưa nằng dẫn tới một nơi, nằng mới về phủ ở chưa tới ba ngày, ở trong phủ xa hoa nhất đẹp nhất chính là Gấm Nguyệt Hiên. Nay ở trong này còn xây thêm một vườn hoa tuyệt đẹp, bởi vì nằng rời đi mà lại thành là của Hạ Lan Ngu Hoa.

“Muội muội, mau ngồi đi! Ta gọi người mang trà cho muội.” Hạ Lan Ngu Hoa xoay người ra cửa gọi người.

Mùi hương trong Gấm Nguyệt Hiên xông vào mũi, Hạ Lan Từ Kỳ không thích mùi hương nồng đậm như vậy, theo bản năng hơi thở của mình, nhẹ giọng nói: “Không cần, có việc gì tỷ cứ nói thẳng ra đi!”

“Làm sao muội biết ta tìm muội có việc?” Hạ Lan Ngu Hoa quay người lại, không chớp mắt nhìn chằm chằm Hạ Lan Từ Kỳ.

“Vô duyên vô cớ tỷ không cần thiết phải tặng lễ vật cho ta, cho nên tặng lễ chỉ là cái cớ để tỷ gọi ta ra đây. Hiện tại không có ai khác, thời gian của ta rất quý giá, có việc gì thì mau nói đi!” Hạ Lan Từ Kỳ lạnh lùng, không kiên nhẫn thúc giục.

Hạ Lan Ngu Hoa mỉm cười, đầu tựa vào cửa gỗ lim: “Muội muội thật đúng người hiểu chuyện. Vậy thì ta sẽ nói thẳng, ta tìm muội thật ra là muốn cầu muội giúp ta một việc.”

Hạ Lan Từ Kỳ ngẩng đầu nhìn chằm chằm nằng: “Giúp chuyện gì?”

Hạ Lan Ngu Hoa nói rõ ràng: “Ta muốn cầu người giúp ta đoạt chén Bạch Linh Lung về tay.”

“Chén Bạch Linh Lung?” Hạ Lan Từ Kỳ trong lòng khẽ động, chợt nhớ tới ngày ấy trong bụi cây ở miếu gần nhà, Hạ Lan Ngu Hoa cùng nam tử thần bí kia từng nhắc đến thứ này.

Lúc ấy, Hạ Lan Ngu Hoa nói nằng ta có cách giúp nam tử lấy được chén Bạch Linh Lung. Nhưng điều kiện tiên quyết là nam tử kia phải bỏ thể tử, cưới nằng ta vào cửa.

Hạ Lan Từ Kỳ cảm thấy rất kì lạ, sao nằng ta lại nghĩ ra tìm mình giúp đỡ? Chưa kể mình không biết chén Bạch Linh Lung đó ở đâu, cho dù biết mình cũng sẽ không giúp cái loại ăn tàn phá hoại hư hỏng như nằng ta!

“Tỷ kiếm đâu ra cái suy nghĩ kỳ quặc đó vậy? Ta đi đâu tìm chén Bạch Linh Lung cho tỷ đây?” Hạ Lan Từ Kỳ trầm mặt xuống, không che dấu chút nào sự khó chịu trong lòng.

“Theo ta được biết, chén Bạch Linh Lung đang nằm trong Tề phủ các người. Cho nên ta mới tìm muội giúp đỡ.” Hạ Lan Ngu Hoa khoe môi phải cong lên, vẻ mặt gian trá cười nói: “Có câu là phòng ngày phòng đêm, trộm nhà khó phòng. Chỉ cần muội nhận giúp đỡ, ta tin chắc muốn trộm được chén Bạch Linh Lung không hề khó.”

Tuy nói hai người là tỷ muội, nhưng chẳng hề có chút tình cảm nào cả! Tại sao lúc này nằng ta lại có thể mặt dày đưa ra loại yêu cầu vô lí như thế này? Hạ Lan Từ Kỳ nén lại lửa giận trong lòng, cười lạnh nói: “Tính toán của tỷ đúng là chu toàn! Nhưng tỷ đừng quên, đó là nhà chồng của ta, sao ta lại phải trộm bảo bối trong nhà mình cho tỷ? Ý tưởng này của tỷ có phải hơi ngây thơ không vậy?”

Hạ Lan Ngu Hoa đưa tay với lấy bình hoa để trên bàn, rút ra một cây bách hợp, đặt dưới mũi hít một hơi, ngẩng đầu cười gian: “Con người của ta không bao giờ lâm trận khi chưa chuẩn bị. Nếu ta không nắm chắc một trăm phần thắng thì sẽ không bao giờ mở miệng yêu cầu!”

Thấy nằng ta bộ dáng tràn ngập tự tin, Hạ Lan Từ Kỳ nghi ngờ: “Tỷ có ý gì?”

Hạ Lan Ngu Hoa không trả lời thẳng, mà nhìn chằm chằm vào nằng rồi chậm rãi hỏi: “Có phải gần đây muội cảm thấy trong bụng không thoải mái, thỉnh thoảng còn thấy chóng mặt buồn nôn? Có lúc còn thấy bồn chồn mệt mỏi có đúng không vậy?”

Nàng vừa hồi xong, trong đầu Hạ Lan Từ Kỳ vội suy nghĩ. Thắc mắc trong lòng hình như đã có câu trả lời, rõ một một trước mắt.

Hạ Lan Từ Kỳ theo lời của nàng đáp lại: “Đúng! Tại sao?”

“Đúng rồi.” Hạ Lan Ngu Hoa trên mặt tràn đầy ý cười: “Muội có biết nguyên nhân là gì không?”

Hạ Lan Từ Kỳ biết rõ nhưng vẫn muốn hỏi: “Nguyên nhân là gì?”

“Bởi vì ngươi đã trúng độc!” Hạ Lan Ngu Hoa vẫy về cuồng hoa trong tay, thần nhiên nói: “Trùng độc sẽ ở trong cơ thể của muội tự do sinh sôi nảy nở trên thân thể ngươi càng lúc càng nhiều, càng nhanh. Nửa tháng sau, trùng độc sẽ theo máu tiến vào não của ngươi, ăn hết óc ngươi, sẽ khiến người đau đớn không chịu nổi. Nếu bây giờ không nhanh chóng giải độc, thì chỉ vài tháng nữa ngươi sẽ bị trùng độc ăn hết não mà chết!”

Quả nhiên là nàng ta đã hạ cổ mình! Tuy rằng vừa rồi Hạ Lan Từ Kỳ cũng đã đoán ra nhưng trực tiếp nghe từ miệng nàng ta nói ra, Hạ Lan Từ Kỳ vẫn vô cùng khiếp sợ. Rõ ràng nàng ta là tỷ muội cùng cha khác mẹ với Hạ Lan Từ Kỳ sao lại có thể ra tay độc ác như vậy?

Còn nhớ ngày đó, nàng ta cùng nam tử kia bàn bạc mưu hại đệ đệ Hạ Lan Văn Dũng. Hạ Lan Từ Kỳ đã biết chắc Hạ Lan Ngu Hoa này hiểm độc vô tình, là loại người máu lạnh tâm như rắn rết! Cảm thấy mình có một tỷ tỷ như vậy thật nhục nhã.

Nhưng mà có chút gì đó không đúng. Khi Hạ Lan Từ Kỳ vừa mới trúng độc đã nhanh chóng phát hiện ra, hơn nữa nàng đã đem trùng độc nôn ra rồi. Nhưng mà trùng độc chết thì người bày cổ phải biết mới đúng, nàng ta hiện tại vẫn còn dùng thứ này để uy hiếp mình, hay là trùng độc kia vẫn chưa chết? Nếu trùng độc chưa chết, vậy thì nó đang ẩn giấu ở đâu?

“Giết hại tay chân*, ngươi vẫn còn là người sao?” Hạ Lan Từ Kỳ nhìn nàng ta hai mắt rực lửa, hận không thể đem tâm can của nàng ta móc ra, nhìn xem loại nữ nhân hiểm độc kia có phải tâm can làm bằng đá hay không?

*Giết hại tay chân: Hạ Lan Từ Kỳ dùng từ này là vì người xưa có câu: “Huynh muội tình như thủ túc”. Người ta thường ví anh chị em ruột thịt như tay chân, “Giết hại tay chân” chính là giết hại chị em ruột thịt.

Hạ Lan Ngu Hoa vô sỉ cười nói: “Giết hại tay chân? Ngươi nói hình như có chút nghiêm trọng? Chủ ý của ta cũng không phải muốn hại ngươi, chỉ cần ngươi chịu nghe lời giúp ta trộm lấy chén Bạch Linh Lung, ta sẽ đưa cho ngươi giải được, như vậy tốt cho cả ta cả ngươi. Đây chẳng phải là cách đẹp cả đôi đường hay sao?”

Chẳng trách nàng ta tự tin như thế, thì ra đã có sắp xếp hết thảy! Nếu như nàng ta biết mình đã sớm giải được cổ trùng rồi thì còn dám kiêu ngạo uy hiếp nữa hay sao? Hạ Lan Từ Kỳ khinh bỉ, chỉ cảm thấy buồn cười.

“Ngươi nhìn ta như vậy làm gì? Chẳng lẽ không sợ cổ độc phát tác sao?” Hạ Lan Ngu Hoa bị ánh nhìn đầy khinh bỉ kia của Hạ Lan Từ Kỳ khiến cho không được tự nhiên, lạnh lùng nói: “Lời ta nói đã quá rõ rồi, rốt cuộc ngươi chọn hợp tác với ta để giữ lại tính mạng, hay là không hợp tác để tự tìm đường chết. Đi con đường nào, tự ngươi chọn đi!”

Hạ Lan Từ Kỳ vẫn cứ nghiêm mặt nhìn nàng ta, trong lòng cũng đang âm thầm tính toán, không cần hỏi cũng biết chén Bạch Linh Lung kia chắc chắn là bảo bối đắt tiền. Hạ Lan Ngu Hoa muốn lấy nó để làm điều kiện khiến nam tử kia bỏ vợ. Chưa nói đến chuyện thật giả, nhưng nay Hạ Lan Từ Kỳ cũng đã được gã trở thành một người vợ. Cho nên nàng vô cùng khinh bỉ loại hành vi cướp chồng người khác thế này. Chưa kể hai người bọn họ chẳng có chút tình cảm tỷ muội nào, cho dù là có cảm tình đi nữa thì thân là nữ nhân, Hạ Lan Từ Kỳ cũng tuyệt không cho phép người thân làm ra chuyện thiếu đạo đức như vậy.

Hạ Lan Ngu Hoa đã nói hết những gì muốn nói, thấy Hạ Lan Từ Kỳ vẫn rất bình tĩnh không hề có một chút thần sắc sợ hãi nào, điều này thật sự rất ra ngoài dự kiến của nàng, trong lòng nhất thời bất ổn.

Lúc này, lại thấy Hạ Lan Từ Kỳ trên mặt đột nhiên nở nụ cười, nụ cười nhẹ đầy khinh thường kia chính là mũi dao đâm vào tim nàng ta, bất an trong lòng lại càng nhiều thêm.

“Tỷ tỷ, muội muội khuyên tỷ một câu, làm người phải có nguyên tắc! Nếu của tỷ, cuối cùng cũng sẽ là của tỷ, không phải của tỷ, cho dù đem hết muôn vàn thủ đoạn, cũng sẽ không thuộc về tỷ đâu! Hãy nhớ rõ, hại người chưa chắc đã lợi mình, tự giải quyết cho tốt đi!” Hạ Lan Từ Kỳ nói xong, xoay người đi ra phía cửa.

“Ngươi đứng lại! Ngươi vẫn chưa trả lời ta, ngươi rốt cuộc là hợp tác hay là không?” Hạ Lan Ngu Hoa tuy rằng hiểu được ý của Hạ Lan Từ Kỳ, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định truy hỏi.

Hạ Lan Từ Kỳ dừng lại một bước, cao giọng nói: “Điều này còn phải hỏi sao? Ta sẽ không bao giờ giúp ngươi làm chuyện táng tận lương tâm!”

“Chẳng lẽ ngươi không sợ chết sao?” Hạ Lan Ngu Hoa chưa từ bỏ ý định hết to.

“Chết, đương nhiên sợ! Nhưng ta thà chết trong sạch, chứ không bao giờ sống dơ bẩn!” Hạ Lan Từ Kỳ dứt lời liền bước ra khỏi cửa phòng.

Đây đúng là bị trúng tà rồi, nàng thế mà lại không sợ chết? Vốn nghĩ đã nắm chắc phần thắng trong tay, nhưng chớp mắt tình thế lại vượt quá xa dự đoán của Hạ Lan Ngu Hoa. Thất bại này khiến nàng ta chịu không ít đả kích, nhìn bóng lưng thanh tú của Hạ Lan Từ Kỳ vừa khiếp sợ lại vừa tức giận, nhưng đồng thời lại càng bắt lực cùng bất đắc dĩ.

Nhưng cho dù nói thế nào, chén Bạch Linh Lung đối với nàng ta vẫn vô cùng quan trọng, mọi giá nào cũng phải lấy nó bằng được.

.....

Vương Tiểu Lỗi – tên gia đình bên cạnh tứ thiếu gia, sau khi đã hầu hạ bọn họ com nước xong xuôi, liền đi bộ trong viện.

Khi đang nhìn quanh thì nhìn thấy một người đang bê một chồng chén đĩa cao hơn nửa thiếp đi đến, hắn vội vàng chạy đến: “Một lượt bê nhiều như vậy! Cần thận một chút, người muốn bê cái này đi đâu? Ta dù sao cũng không có việc gì, hay là giúp người bê một nửa đi!”

Người hầu kia có chút ngượng ngùng: “Ta muốn đưa đến phòng bếp đi! Các người là khách, không thể vô ý vô tứ để các người giúp đỡ được!”

“Đừng nói như vậy, chúng ta đều là hạ nhân. Giúp đỡ nhau một chút cũng là việc nên làm.” Vương Tiểu Lỗi chủ động đỡ lấy một nửa chén đĩa, vừa cùng người đó đi đến khu bếp, vừa hỏi thăm: “Đó! Nhị tiểu thư của quý phủ các người, nay lại là tứ thiếu phu nhân của Hầu phủ bọn ta, nàng đối với hạ nhân chúng ta rất tốt, có thể thấy bình thường chắc hẳn cũng đối xử tốt với các người!”

Người đó hơi ngẩn ra, lập tức nói: “Đúng, đó là tự nhiên!”

Vương Tiểu Lỗi lại hỏi: “Nhị tiểu thư là từ nhỏ lớn lên ở trong phủ sao?”

Hỏi thăm chi tiết về Hạ Lan Từ Kỳ chính là nhiệm vụ của tứ thiếu gia giao cho trước khi đến đây, Vương Tiểu Lỗi phải nghĩ biện pháp hoàn thành.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Ai đó trong lòng rối loạn

“Người hỏi cái này làm gì?” Gia nhân kia hơi cảnh giác.

Vương Tiểu Lỗi vội cười nói: “Thật ra cũng không có gì, chỉ là thấy tứ thiếu phu nhân dùng châm cứu giúp Tứ di nương của Hầu gia trị bệnh, mà Hạ phủ cũng không phải nhà hành nghề y, cho nên có chút tò mò!”

“Nhị tiểu thư còn biết châm cứu?” Gia nhân có chút kinh ngạc.

“Đương nhiên, sao thế? Các người không biết?” Vương Tiểu Lỗi đối với phản ứng của người gia nhân kia rất bất ngờ.

Gia nhân đó khựng lại, chợt thấy đã lỡ lời, vì thế nhanh chóng sửa lại: “À! Nhị tiểu thư đúng là biết châm cứu! Nhưng nói thật ra thì, ta cũng chỉ là một nô tài hạ đẳng, chuyện của các tiểu thư trong nội viện ta không biết rõ lắm. Nhưng nhị tiểu thư của chúng ta lớn lên ở trong phủ, điều này ta là có thể khẳng định.”

Kỳ thật, Hạ lão gia cảm thấy việc mình sinh ra đứa nhỏ mang mệnh sao chổi trong truyền thuyết là một việc hết sức mất mặt. Mà lão lại sợ đứa nhỏ đó sẽ mang đến cho lão vận đen nên đã đưa đến Minh Nguyệt am gửi nuôi, nhưng lão cũng sợ người ngoài nói làm phụ thân mà lòng dạ độc ác. Vì thế, Hạ Lan Từ Kỳ bị lặng lẽ đưa đến Minh Nguyệt am, người ngoài không thể biết được.

Tuy rằng chuyện Hạ Lan Từ Kỳ thay đại tỷ xuất giá, đã được sự đồng ý của Tề gia, nhưng lão vẫn không có để lộ ra việc Hạ Lan Từ Kỳ là sao chổi, càng không muốn ai biết chuyện Hạ Lan Từ Kỳ vốn được ở bên ngoài nuôi dưỡng.

Cho nên, kể từ sau khi Hạ Lan Từ Kỳ gả đi khỏi đây, lão nghiêm lệnh cho hạ nhân trong phủ không được để lộ ra ngoài thân thế của nhị tiểu thư. Sợ mọi người không biết sợ mà đi nói ra chuyện này nên ai dám nói nửa câu, lão gia sẽ đánh gãy chân người đó. Người hầu kia sợ hãi uy hiếp của lão gia, đương nhiên không dám nói thật.

Người hầu kia không biết nói dối, lúc nói chuyện sắc mặt bất thường khiến cho Vương Tiểu Lỗi bán tín bán nghi, sau đó lại đi tìm thêm hai hạ nhân của Hạ phủ tìm hiểu. Nhưng mà, tin tức thu được cũng chẳng khác nhiều lắm.

.....

Trong chính đường Hạ phủ, thấy Hạ Lan Từ Kỳ một mình quay về, Nhị di nương rướn người hỏi một câu: “Nhị tiểu thư, sao lại quay về đây một mình? Đại tiểu thư đâu? Đúng rồi, cô ấy tặng cho con bảo vật gì vậy?”

Hạ Lan Từ Kỳ cười lạnh nói: “Muốn biết sao? Tự bà đi hỏi tỷ ấy đi!” Sau đó vô cùng khách khí nhìn phụ thân, nói: “Cảm tạ phụ thân hôm nay đã chiêu đãi, thời gian đã không còn sớm, nữ nhi xin phép trở về.”

Hạ Lan Từ Kỳ quay người lại: “Bà Chu, dẫn theo tứ thiếu gia, chúng ta đi!”

Cảm thấy Hạ Lan Từ Kỳ thái độ không bình thường, Đại di nương lại không thấy con gái quay lại, không biết hai tỷ muội bọn họ trong lúc trò chuyện đã xảy ra chuyện gì, nhin không được hô lên một tiếng: “Nhị tiểu thư, con làm sao vậy?”

Hạ Lan Từ Kỳ không để ý đến bà ta, dẫn đầu đi ra khỏi chính đường. Bà Ngô cùng Từ Đào đi theo sát phía sau.

“Tứ thiếu gia, chúng ta đi!” bà Chu kéo tứ thiếu gia đang không hiểu chuyện gì đi ra ngoài.

Hạ Lan Từ Kỳ đi quá đột ngột, khiến cho lão gia cùng đám di nương trở tay không kịp. Sau khi bọn họ đã ra khỏi phòng rồi, đám người lão gia lúc này mới kịp phản ứng, nhanh chân chạy đuổi theo ra ngoài, muốn đi tiễn nàng.

Hạ Lan Từ Kỳ vừa bước ra khỏi cổng đã thấy ở đầu đường trước mắt, một thiếu niên mặc áo xanh cưỡi ngựa trắng đẹp tuyệt trần chạy đến.

Hạ Lan Từ Kỳ dừng chân, nhử mắt nhìn kỹ, thoáng chốc thiếu niên kia chạy vội tới, ghim chặt dây cương nhảy xuống ngựa. Chạy đến trước mặt của nàng, đột nhiên vui mừng nói: “May là đã về kịp rồi! Nhị tỷ, tỷ có khỏe không?”

Thiếu niên ở trước mắt, tóc đen búi gọn, bộ dáng phong trần một mồi. Đây chính là đệ đệ của nàng Hạ Lan Vân Dững.

Kể từ lần Hạ Lan Vân Dững vì nàng lên tiếng bất bình bị phụ thân trách phạt, nàng đã nhìn ra đệ đệ này không máu lạnh vô tình lại hóm hỉnh giống như những người khác trong nhà. Cho nên, Hạ Lan Từ Kỳ đối với đệ đệ này vẫn đích thân lên hỏi thăm.

“Vân Dững, phụ thân nói đệ đi ra ngoài thu nợ, phải đảm ba bữa nữa mới về được. Sao bây giờ đã trở về nhanh như vậy?” Hạ Lan Từ Kỳ liếc nhìn cánh tay hằn: “Mới được có mấy ngày! Cánh tay của đệ đã khỏi chưa? Sao lại dám cưỡi ngựa rồi?”

“Tỷ tỷ lại mặt, làm tiểu đệ tất nhiên phải trở về gấp rồi.” Hạ Lan Vân Dững mang theo vẻ mặt tươi cười rạng rỡ: “Đệ lần này đi thu nợ ở gần đây, không đi thu ở mấy chỗ xa nên vội về cho kịp.” Hắn giờ cánh tay bị thương kia lên, phóng khoáng nói: “Tỷ tỷ không cần lo lắng, hai ngày này chăm sóc rất tốt. Nếu không, tỷ tới sờ thử xem. Thật sự là một chút cũng không đau!” Nói xong tới kéo tay Hạ Lan Từ Kỳ.

Hạ Lan Từ Kỳ cảm thấy được rõ lúc Hạ Lan Vân Dững kéo tay nàng, đã nhét vào trong tay nàng một thứ gì đó, bằng cảm giác nàng biết chính là một tờ giấy.

Nàng phản ứng rất nhanh, liếc mắt nhìn Hạ Lan Vân Dững một cái, nắm chặt tờ giấy, rút tay ra nói: “Được rồi, tự biết chăm sóc bản thân mình là tốt rồi!”

Nhưng một màn này đã bị Tề Dật Phàm vừa bước ra nhìn thấy hết, Hạ Lan Từ Kỳ nghe được tiếng động phía sau, vừa quay đầu lại, Tề Dật Phàm nhanh chóng nhìn đi chỗ khác, giả bộ không thấy gì.

Đúng lúc này, lão gia cùng đám di nương cũng vội vội vàng vàng chạy ra, nhìn thấy thiếu gia đã quay về, Nhị di nương nhanh chân chạy đến hỏi: “Vân Dững, sao nhanh như vậy con đã về rồi?”

Hạ Lan Vân Dững biết Hạ Lan Từ Kỳ từ nhỏ đã phải lên trên núi chịu khổ, về nhà thì mẹ ruột lại qua đời rồi. Thế mà lại còn bị người nhà chẳng khác nào bán cho Tề gia, cho nên rất thương nàng mới cố tình quay về gặp nàng. Chẳng qua hắn không muốn để mẹ mình biết suy nghĩ ấy, thuận tiện đáp: “Mẹ, con trên đường đi thu nợ thấy thân thể không khỏe nên mới quay về.”

Lão gia lúc này bước đến, kéo Tề Dật Phàm nói với con trai: “Vân Dững, vị này là nhị tỷ phu của con, mau tới chào nhị tỷ phu đi.”

Hạ Lan Vân Dững ngẩng đầu, thấy Tề Dật Phàm dáng người hơi gầy, tướng mạo anh tuấn, khí chất không hề tầm thường, rất khó có thể liên tưởng đến một người ngốc. Nghi hoặc nhưng vẫn đi đến khom người thi lễ: “Tiểu đệ Hạ Lan Vân Dững bái kiến tỷ phu!”

Tề Dật Phàm cao thấp đánh giá hắn một phen, cũng không nói hắn miễn lễ, một tay chụp lên trên bả vai của hắn, cao giọng nói: “Người biết đấu đé không?”

“Cái gì?” Hắn ngẩng đầu, kì quái nhìn Tề Dật Phàm.

Tề Dật Phàm lớn tiếng lặp lại: “Người có biết đấu đé không?”

Hạ Lan Vân Dững theo bản năng trả lời: “Biết”

“Tốt lắm! Đi, cùng ta chơi đấu đé!” Tề Dật Phàm kéo hắn lại, muốn đi đến phía trước.

Ở đầu đường chợt có người đi đường ngang qua, Hạ Lan Từ Kỳ cảm thấy Tề Dật Phàm si ngốc ngây ngô thật sự dọa người, nhanh chóng chạy đến đỡ tay hắn ra: “Vân Dững mệt mồi cần phải nghỉ ngơi, muốn đấu đé thì về trong phủ sẽ có người chơi cùng chàng!” Sau đó lớn tiếng gọi: “Bà Chu, bà Ngô mau đưa tứ thiếu gia lên xe.”

“Đừng kéo ta! Ta muốn cùng hắn chơi đấu đé.” Tề Dật Phàm làm nũng, nhưng vẫn bị bà Chu cùng bà Ngô đưa lên xe.

“Vân Dững, tỷ tỷ phải quay về rồi. Đợi khi nào đệ có thời gian rảnh, hoan nghênh đến nhà tỷ chơi.” Hạ Lan Từ Kỳ đưa mắt nhìn đệ đệ thật sâu, cùng hắn tạm biệt.

Hạ Lan Vân Dừng thành tâm gật đầu: “Vâng, nhị tỷ bảo trọng!”

Hạ Lan Từ Kỳ lại liếc mắt nhìn lão gia cùng đám di nương một cái, không nói thêm gì nữa, quay đầu lên xe ngựa.

Dưới ánh nhìn của mọi người, xe từ từ chạy nhanh ra đường lớn.

“Muội muội, xe đã đi xa rồi còn nhìn ngó cái gì nữa?” Đại di nương khinh thường liếc ngang qua Nhị di nương.

Nhị di nương khó nén vẻ hâm mộ, cảm khái nói: “Tề gia này không hổ là đứng đầu Tam đại thế gia! Chỉ nhìn cỗ xe ngựa bọn họ đang ngồi kia, thân xe là làm từ gỗ đàn hương tốt nhất đây, đi tới chỗ nào cũng tỏa ra mùi hương. Trên khung xe kia cũng được nạm vàng khảm ngọc, thật sự quá xa xỉ. Còn rèm cửa kia nữa, nếu muội không nhìn lầm thì là dùng sợi chỉ vàng và gấm mình châu may thành. Ngồi ở trong cỗ xe đó, đúng là được hưởng thụ nha!”

Nhị di nương quay lại tròn mắt nhìn Đại di nương một cái, cố ý trả thù: “Tỷ xem quần áo cùng trang sức nhị tiểu thư mặc trở về lần này đi, thật sự là không thể so sánh nổi! Một cây trâm trên đầu người ta còn đáng giá hơn mấy lần đám trâm đây trên đầu chúng ta đấy! Hơn nữa ta thấy Tề Tứ công tử kia cũng rất có phong độ, ngoại trừ có chút ngốc ra thì cũng chẳng có gì là không tốt cả. Ngược lại bây giờ muội cảm thấy, đại tiểu thư đem mối nhân duyên này tặng cho muội muội thì sớm hay muộn gì sẽ có ngày hối hận!”

Kỳ thật, cho dù Nhị di nương không nói thì Đại di nương cũng không phải không có mắt, đã sớm nhìn rõ rồi. Tuy rằng cũng cực kỳ hâm mộ, nhưng không thể để Nhị di nương chế nhạo được, híp mắt không vui nói: “Nhị di nương, muội đang nói cái gì vậy? Kia cũng chỉ là một tên ngốc, ai cần chứ? Cho dù tặng cho con gái ta cả một núi vàng, ta cũng sẽ không gả.”

Nhị di nương mặt lộ vẻ khinh thường: “Ôi! Thanh cao như vậy sao? Ta thấy tỷ đây là đang không ăn được nho thì nói nho chua rồi!”

“Cầm mồm lại hết cho ta!” Lão gia không nhịn được nữa quát lớn lên, hung hăng trừng mắt lườm hai người bọn họ: “Về sau chuyện này các người còn ai dám nhắc lại một câu, đều bị xử theo gia pháp!”

Hai di nương bị dọa sợ đến rụt cổ, không dám lên tiếng.

.....

Trước khi lên xe, Hạ Lan Từ Kỳ đã lặng lẽ cắt tờ giấy vào trong áo. Ở trên xe, hai người mỗi người ngả về một phía, nhắm mắt dưỡng thần, không can thiệp vào chuyện của nhau.

Bởi vì Tề Dật Phàm nhìn thấy Hạ Lan Vân Dừng lén lút đưa cho Hạ Lan Từ Kỳ tờ giấy, cho nên hắn đặc biệt tò mò trên tờ giấy kia rốt cuộc viết cái gì? Im lặng ngồi một lát, Tề Dật Phàm vụng trộm hé mắt nhìn, thấy Hạ Lan Từ Kỳ cũng ngồi ở góc kia nhắm mắt trầm tư. Hắn liền đánh bạo, mở hết mắt ra muốn nhìn thật rõ nữ nhân kì quái này.

Nhưng hắn vừa mở mắt ra, còn chưa kịp nhìn thì trùng hợp ngay lúc đó Hạ Lan Từ Kỳ cũng mở mắt, vừa vặn quay ra nhìn hắn. Hắn trong lòng bỗng loạn, vội vàng quay đầu đi chỗ khác nhắm mắt lại.

Hạ Lan Từ Kỳ cũng không thèm so đo với hắn, dọc theo đường đi nàng cứ suy nghĩ mãi về hành động của đám người nhà cực phẩm kia, sâu kín thờ dài, lại tiếp tục nhắm hai mắt.

Thờ dài của nàng như lông chim lướt qua mặt nước, mỏng nhẹ nhưng lại đủ để lay động cảm xúc của ai đó.

Tề Dật Phàm tâm vốn không có gì, bỗng nhiên mở to mắt, nhìn chằm chằm Hạ Lan Từ Kỳ.

Còn nhớ rõ mùa đông năm trước, tuyết rơi đặc biệt lớn. Hắn tranh thủ lúc rảnh rỗi, cùng nữ tử mình yêu đi chơi.

Bởi vì rất nhiều nguyên nhân mà bọn họ không thể thường xuyên gặp. Vì thế, hắn thực quý trọng mỗi cơ hội gặp lại, thế nên lần đi chơi đó đã được hắn an bài rất tốt.

Hắn cùng với người yêu cùng cưỡi một con ngựa trắng. Phóng ngựa trong rừng, bắt được một con thỏ hoang, hai con gà rừng. Sau đó trở về căn nhà gỗ nhỏ mà trước đó hắn đã thuê của một thợ săn, một người phụ trách nướng gà rừng, một người phụ trách hầm thịt thỏ, cùng nhau vui vẻ chuẩn bị bữa tối.

Đêm xuống, khi sắc trời dần tối. Bên ngoài trời đông giá rét gió tuyết đầy trời, trong phòng lại tràn ngập tình cảm ấm áp hòa thuận vui vẻ, mùi thịt xông vào mũi. Hai người ngồi quanh một bếp lò đang đỏ lửa, uống rượu mới ủ, ăn đặc sản thôn quê, hưng trí dạt dào, nói biết bao nhiêu chuyện trong đêm đông giá lạnh.

Bên trong ấm áp lại sáng rực như vậy, mở nồi hấp thịt thỏ đang sôi “ùng ục ùng ục” ra, từng đợt khói trắng từ dưới bốc lên che đi tầm mắt của hai người. Cùng thời khắc này, không khí xung quanh như đổi thành màu hoa hồng, phát ra giai điệu ngọt ngào hòa hợp khiến người ta cả thể xác và tinh thần đều say.

Tề Dật Phàm dừng ở nàng, nhìn không được tay xoa mặt nàng, dùng ngón tay cái vuốt ve gương mặt của nàng, nói hắn hi vọng hiện tại là có thể cưới nàng, lúc ấy, người trong lòng của hắn từ chối cho ý kiến, chính là khinh mỏng, bắt đết dĩ sâu kín thờ dài.

Tề Dật Phàm cắt đứt dòng hồi tưởng, cảm thấy nữ tử trước mắt lúc khề thờ dài có chút giống với người thương của hắn. Giống đến mức tưởng như là một người, hơn nữa gần đây cỗ họng Hạ Lan Từ Kỳ đã khá hơn một chút, thanh âm khi nói chuyện cũng không còn khàn khàn nữa, cho nên có những

lúc hẳn cảm thấy giọng nói của Hạ Lan Từ Kỳ rất giống như người yêu mình.

Phát hiện này khiến hẳn sợ hãi, cảm giác như Hạ Lan Từ Kỳ đang đeo một chiếc mặt nạ hẳn không thể lột ra nổi. Chờ đến khi trở về, chuyện đầu tiên hẳn muốn làm là tìm Vương Tiểu Lỗi hỏi chi tiết Hạ Lan Từ Kỳ rút cuộc là người như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Hí Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Gặp phải yêu nghiệt mỹ nam

Hạ Lan Từ Kỳ tuy rằng không mở mắt, nhưng vẫn có thể cảm giác được ánh mắt nóng rực kia, đột nhiên mở miệng: “Người nhìn ta đủ chưa?” rồi từ từ mở mắt.

Tề Dật Phàm giật mình, ôm tay, ánh mắt dời đi bốn mươi lăm độ nhìn đến chỗ khác, cả lo phát phơ nói: “Ai thêm nhìn người, ta đang nhìn mui xe.”

Thấy hẳn mạnh miệng, Hạ Lan Từ Kỳ mỉm cười xốc rèm cửa sổ lên, thấy đại lộ thẳng tắp trước mắt, người đi lại trên đường cũng nhiều thêm. Nàng biết bọn họ đã vào đến Diêm thành rồi, đoán chừng chỉ khoảng một canh giờ nữa thôi sẽ về đến phủ.

Buông rèm cửa sổ xuống, vừa quay đầu đã thấy Tề Dật Phàm đang ngồi nghịch miếng ngọc bội đeo bên hông.

Như thế thật không đoán ra nổi Tề Dật Phàm đang toan tính hay vô tâm vô tính, nhưng tuyệt đối không quay ra nhìn nàng lần nào nữa. Hiện tại hai người cùng ngồi trong xe, Hạ Lan Từ Kỳ suy nghĩ không bằng nhân cơ hội này bắt mạch cho hẳn. Nếu hẳn ngốc thật thì mình có thể cố gắng giúp hẳn chữa trị, còn nếu hẳn giả ngu vậy thì Hầu phủ này không phải nơi có thể ở lâu được rồi. Dù sao ở gần một người đầy tâm kế như vậy, một ngày kia không chừng lại bị hẳn ăn đến không còn một mảnh chứ chẳng đùa!

Có điều, biết hẳn sẽ không tùy ý để cho mình bắt mạch. Vì thế Hạ Lan Từ Kỳ đưa tay sờ đám ngân châm trong búi tóc, nàng cảm lấy ngân châm để tay ở cạnh người. Thấy Tề Dật Phàm còn đang vui vẻ tự chơi đùa không để ý đến mình, nàng từ từ đưa tay lên chuẩn bị châm lên người hẳn.

“Dừng xe dừng xe lại, mau dừng xe!” Tề Dật Phàm đột nhiên cao giọng hô lên.

Bị hẳn đột nhiên hét lên như vậy, Hạ Lan Từ Kỳ vội vàng quay trở lại, giấu tay đang cầm ngân châm đi.

Tề Dật Phàm đương như đang tự chơi đùa nhưng kì thực lại âm thầm để ý đến động tĩnh của Hạ Lan Từ Kỳ. Khi mắt hẳn lóe lên đúng lúc phát hiện Hạ Lan Từ Kỳ đưa tay tìm kiếm gì đó, sau đó phát hiện ra mục đích thật sự của nàng. Lúc này, thấy Hạ Lan Từ Kỳ chuẩn bị xuống taUElì mình, hẳn mới kịp thời hô lên.

Tên gia nhân đánh xe nghe thấy tứ thiếu gia kêu lên như ^Py, lập tức dừng xe lại.

Tề Dật Phàm vén rèm xe lên, cũng không để cho ai đỡ lấy, tự mình nhảy xuống xe.

Bà Chu thấy vậy vội chạy tới: “Tứ thiếu gia, cậu đột nhiên muốn dừng xe lại để làm gì?”

Tứ thiếu gia nói nhỏ: “Bà vú, ta muốn đi tiểu!”

“Xi!” Đám nha hoàn và gia nhân đi cùng không nhin nổi cúi đầu bật cười.

“Ở nơi này không có chỗ nào đi được đâu!” Bà Chu có chút khó xử.

Hiện tại đã vào tới Diêm thành rồi, không như lúc ở ngoại thành còn có rừng cây, triền núi ... có thể kín đáo che được. Bà Chu bắt đầu nhìn ngó xung quanh, chợt thấy ở góc đường có con hẻm nhỏ, liền chỉ vào ngõ nhỏ đó rồi nói với Vương Tiểu Lỗi: “Người mang tứ thiếu gia tới đó đi tiểu, đi nhanh về nhanh!”

“Đã biết.” Vương Tiểu Lỗi dút lời, kéo tứ thiếu gia đi tới ngõ nhỏ.

Sao lại trùng hợp như vậy? Mình vừa muốn xuống tay thì hẳn đã kịp lao xuống xe rồi? Hạ Lan Từ Kỳ thoáng nhìn ngân châm trong tay, cảm thấy khó chịu. Nhưng rồi hẳn cũng sẽ phải quay trở lại, vẫn còn cơ hội, Hạ Lan Từ Kỳ để ngân châm trong tay ra phía sau lưng, chờ Tề Dật Phàm lên xe.

Nhưng ước chừng qua đã qua một tuần trà vẫn chưa thấy bọn họ quay trở về. Hạ Lan Từ Kỳ từ bên trong xe thò đầu ra: “Bà Chu, tứ thiếu gia sao vẫn còn chưa quay về? Bà phái hai người qua đó nhìn xem đã xảy ra chuyện gì rồi!”

Bà Chu lúc này cũng sốt ruột, nhanh chóng phái người đi xem xét.

Chỉ một lát sau, hai gia nhân từ trong ngõ nhỏ vội vàng chạy ra, vừa chạy vừa kêu: “Tứ thiếu phu nhân, không xong rồi! Trong ngõ nhỏ không có người,

không thấy thiếu gia đâu cả!”

Hạ Lan Từ Kỳ tìm thót một cái, rồi đột nhiên ngồi thẳng người: “Sao có thể không thấy được! Trong ngõ nhỏ còn có đường ra khác sao?”

Gã gia nhân lắc đầu: “Bẩm tứ thiếu phu nhân, đó là một ngõ cụt, nhưng nô tài nhìn trên bức tường ở cuối ngõ có dấu chân rất mới, rất có thể tứ thiếu gia đã trèo tường đi rồi.”

Bà Chu nghe thấy vậy lập tức hoảng hốt, lo lắng kêu lên: “Ồ! Phu nhân phái ta đi là vì muốn ta trông coi thiếu gia thật tốt! Bây giờ không thấy thiếu gia đâu, nếu có chuyện gì không hay xảy ra ta còn mặt mũi nào mà về gặp phu nhân đây!”

Thấy bà Chu bộ dạng đau khổ đến đang thương, bà Ngô vội vàng chạy đến đỡ lấy cánh tay của bà: “Bà Chu, bà cũng đừng sốt ruột quá. Thiếu gia ham chơi, không chừng đang cùng Vương Tiểu Lôi đi dạo phố rồi, chờ cậu ấy chơi đã thì sẽ quay về phủ thôi.”

“Nhưng nếu không như chúng ta đoán, tứ thiếu gia bị người xấu bắt đi thì phải làm sao bây giờ?” Tứ thiếu gia từ nhỏ uống sữa của bà Chu mà lớn lên, bà Chu yêu thương thiếu gia như chính con trai của mình, cho nên đối với chuyện của hắn lúc nào cũng dốc hết ruột gan.

Hạ Lan Từ Kỳ lúc này mới mở miệng: “Tứ thiếu gia vừa đi không lâu, đoán chừng chưa thể đi xa được. Các người với bà Chu nhanh chóng đi tìm thiếu gia đi.”

Bà Chu lo lắng nói: “Vậy còn tứ thiếu phu nhân, cô phải làm sao?”

“Giữ lại một gia nhân biết đánh xe, để Từ Đào và bà Ngô đưa ta trở về được rồi.” Hạ Lan Từ Kỳ lại thúc giục: “Tìm kiếm thiếu gia quan trọng hơn, các người mau đi đi!”

Bà Chu vô cùng lo lắng cho an nguy của thiếu gia, không cần phải nhiều lời nữa vội vàng dẫn người theo hướng thiếu gia trốn để tiếp tục tìm kiếm.

Hạ Lan Từ Kỳ cảm thấy, tứ thiếu gia tám phần là vì tránh né nàng mà cố ý chạy trốn cho nên đối với an nguy của hắn nàng cũng không lo lắng lắm.

Gã gia nhân đánh xe đi, bà Ngô cùng Từ Đào đi theo ở ngoài xe, nhanh chóng về tới thành chủ của Diêm thành. Hai bên thành chủ cửa hàng sầm uất, tiếng rao hàng không ngớt. Hạ Lan Từ Kỳ xốc rèm cửa sổ lên, thấy trên đường ngựa xe như nước, người đi đường như dật, đây chính là khung cảnh phồn hoa bậc nhất.

Ngồi trong xe cũng đã hơn nửa canh giờ, Hạ Lan Từ Kỳ xương cốt cũng đã mệt mỏi rồi, bèn nói người đánh xe dừng lại.

Từ Đào sốt sắng hỏi: “Tứ thiếu phu nhân có chuyện gì sao?”

“Ta ngồi trên xe lâu có chút đau lưng, muốn xuống đi chơi một chút.” Nói xong vờn tay ra, Từ Đào cùng bà Ngô vội vàng đỡ nàng đi xuống xe.

Hạ Lan Từ Kỳ xem ở đầu đường náo nhiệt như thế, hơn nữa tứ thiếu gia lại mất tích đâu không biết, nếu nàng về phủ sớm thì xem ra không ổn lắm. Vì thế nói gã gia nhân đánh xe đi trước, mang theo Từ Đào cùng bà Ngô vừa đi dạo phố vừa từ từ đi bộ về phủ.

Từ Đào cùng bà Ngô làm việc trong Hạ phủ nhiều năm, bình thường không có việc gì thì không được phép tùy tiện ra ngoài dạo phố, nay có cơ hội hai người đều rất vui vẻ. Nhất là Từ Đào đây, dù sao tuổi còn nhỏ tính tình hoạt bát, trong khi được đi dạo trên đường phố sầm uất như thế này nhìn cái gì cũng đều cảm thấy mới mẻ, vì thế bước chân của 3 người dần chậm lại.

Các nàng đang đi dạo trên đường, Từ Đào đột nhiên chỉ vào phía trước kêu lên: “Tứ thiếu phu nhân mau nhìn kia! Bên kia thật nhiều người vây quanh, chắc hẳn có gì đó nào nhiệt lắm. Chúng ta cũng đi qua xem một chút đi!”

Hạ Lan Từ Kỳ ngẩng đầu, thấy trước mặt không xa đám đông tụ tập lại thành một vòng tròn lớn đang xem cái gì đó.

Ban đầu, nàng nghĩ là mãi võ trên phố, nhưng sau hóa ra lại không phải. Bởi vì trong đám người vây quanh xem đó đều là các nữ tử oanh oanh yến yến. Các nàng có cao có thấp, có béo có gầy, thiếu nữ có mà nhiều tuổi cũng có. Họ đang mặc đủ các loại áo quần kiểu dáng màu sắc khác nhau phong phú như một đám bướm bướm trong vườn hoa. Cả đám tranh nhau rướn người vào trong, lúi rúi trò chuyện không ngừng.

Tình huống đông đúc nhốn nhao như vậy, khiến không ít người đi đường tò mò chỉ chỗ, dừng chân quan sát.

“Cái gì mà khiến cho đám nữ tử đó điên cuồng như vậy chứ?” Từ Đào nhìn không được cảm thán.

Bà Ngô suy đoán nói: “Có thể hấp dẫn nhiều nữ nhân đến tranh nhau như vậy, không phải là cửa hàng Thực Nhân Trai chuyên bán son phấn mở giảm giá chứ?”

“Son của Thực Nhân Trai rất tốt! Nghe nói những mỹ nhân trong cung đều dùng son mua ở Thực Nhân Trai này đấy!” Từ Đào vô cùng hưng phấn: “Nếu thật là giảm giá son, thì còn gì tốt bằng. Chúng ta không thể bỏ lỡ được! Tứ thiếu phu nhân, chúng ta đi qua xem một chút đi?”

Hạ Lan Từ Kỳ vốn đang tò mò, trong lòng đã sớm rục rịch rồi. Vì thế, ba người ăn nhip với nhau, đi đến phía đám người kia.

Bởi vì có quá nhiều người, muốn len được lên phía trước là điều không hề dễ dàng. Từ Đào cùng bà Ngô sợ Hạ Lan Từ Kỳ bị đụng phải, hai người xung phong nhận việc tiến lên phía trước. Nhưng bà Ngô cùng Từ Đào vừa mới rẽ đường len vào thì có một nữ tử bên cạnh quay đầu nhìn bà Ngô, về mặt

hèn mọn, nói: “Lão bà bà, bà không nhìn xem mình đã bao nhiêu tuổi rồi, còn muốn chen vào đây tranh với bọn ta sao?”

Bà Ngô bị nói như vậy không hiểu ra sao, nhất thời chưa kịp phản ứng. Từ Đào nhanh miệng trợn mắt đáp trả: “Thì làm sao, ai quy định lớn tuổi thì không được mua son nữa hả?”

“Điên à! Đang nói linh tinh cái gì thế?” Nàng kia nói xong, tiếp tục chen chúc vào bên trong.

“Người mới bị điên đó!” Từ Đào quát lên sau lưng nàng kia, sau đó nói: “Bà Ngô, chúng ta đừng để ý tới nàng.” Hai người tiếp tục mở đường cho Hạ Lan Từ Kỳ.

Ba người hợp lại sức như trâu lớn, cũng xem như đụng đến được phía trước.

Tập trung quan sát kĩ, thấy giữa đám người có một chỗ đất trống, trên đó đặt một cái ghế. Mà ngồi trên ghế đó là một vị nam tử, còn một người khác thì đang duy trì trật tự.

Người nam tử ngồi trên ghế kia dáng người hơi gầy, mặc một bộ trường bào màu trắng bạc thêu nhiều đường vân bằng chỉ xanh. Mái tóc đen bóng mềm mại chỉ tùy tiện dùng một dải lụa buộc hờ phía sau gáy, gió khẽ thổi khiến một vài sợi tóc hơi lay động, cả người toát lên vẻ phiêu dật.

Lông mày hấn đẹp như vẽ, tóc mai hơi vén nghiêng sang một bên, con mắt cong cong tựa như một điểm nhấn tinh tế trong bức tranh thủy mặc được vẽ tỉ mỉ, vô cùng thanh mát thuần khiết. Khóe mắt hấn hơi nhướng lên, cùng với hàng lông mi vừa đen vừa dài, con ngươi sáng trong như ngọc lưu ly. Môi mỏng nhạt màu như nước, da thịt tinh tế trơn bóng..... Hòa hợp tuyệt vời như thế, khiến cho người ta không hô hấp nổi, nam tử này thật đúng là đẹp đến mức yêu nghiệt rồi!

Nam tử lúc này đang bắt chéo hai chân, khoan thai ngồi ở trên ghế tựa đắc phe phẩy một chiếc quạt, một tên giống như thư đồng của nam tử vừa một duy trì trật tự vừa kêu lớn: “Các cô nương ai đã xem xong rồi, xin đừng dẫm lên dải hoa trên mặt đất nữa. Nếu như ai dẫm vào cho dù chưa tới lượt cũng sẽ không được xem nữa đâu!”

Lúc này, đám người đang chen lấn đã yên lặng hơn một chút, mấy cô nương ở phía trước cúi đầu xuống nhìn xem bản thân có đạp vào hay không.

Hạ Lan Từ Kỳ cũng cúi đầu nhìn, thấy trước chân mình quả nhiên có một vòng hoa dùng vải vẽ thành. Lúc này, chân của nàng đã dẫm lên giới tuyến nên cũng theo bản năng lùi chân lại.

Từ Đào nhỏ giọng thì thầm: “Bọn họ đang làm cái gì vậy? Xem ra không giống bán son!”

Bà Ngô nói tiếp: “Phải, rất không giống. Nhưng mà chúng ta cứ đứng đây xem một lát là biết bọn họ đang làm gì thôi!”

“Ôi, người kia đã bị loại rồi! Bây giờ có phải là đến lượt người khác không?” Trong đám người có tiếng la lên.

“Đứng thế, nhanh chút đi! Chúng ta không chờ kịp nữa rồi!”

Trong đám người có tiếng oán thán: “Cô gái vừa rồi đúng là ngu ngốc quá, hấn là đau lòng lắm đấy! Lãng phí cơ hội tốt vô ích!” Sau đó khoát tay: “Mau tiếp tục lựa chọn đi! Công tử, ngài chọn ta đi!”

“Chọn ta, chọn ta, công tử chọn ta!”

.....

Đám nữ tử người sau xô người trước, một đám hỗn loạn, khắp nơi nhón nháo đầy tiếng kêu khiến lỗ tai Hạ Lan Từ Kỳ “ong ong”.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Tương Phùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Cực phẩm hái hoa tặc

Rút cuộc là đang tuyển chọn gì thế? Sao mấy cô gái này lại như hổ đói vô mồi vậy? Hạ Lan Từ Kỳ nghĩ mãi mà không ra, tiếp tục đứng ở bên cạnh xem náo nhiệt.

Lúc này, gã thư đồng từ nãy giờ vẫn luôn duy trì trật tự mới nhắc tay nói: “Tốt lắm, mọi người đừng nóng vội! Cuộc tuyển chọn lập tức bắt đầu!”

Trong ánh mắt của tất cả các nữ tử ở đó hiện rõ vẻ hồi hộp chờ mong, hấn liền nhắm mắt lại xoay vòng tròn một vài lần, đột nhiên hô: “Các cô nương, giờ hai tay lên, cơ hội tới!” Vừa dứt lời, một khối ngọc bội buộc tua đỏ từ trên tay ném lên không, bay ra phía sau lưng nam tử.

Gã kia hơi dùng sức quá, ngọc bội phóng qua đỉnh đầu các cô nương, lập tức bay vào ra phía ngoài đám đông.

Các cô nương hô lên rồi lập tức tản ra, toàn bộ chạy tới chỗ ngọc bội rơi xuống. Chỉ trong giây lát, toàn bộ trong sân chỉ còn lại Hạ Lan Từ Kỳ cùng bà Ngô và Từ Đào đứng cạnh nàng. Ngược lại với đám nữ nhân điên cuồng phía trước, ở phía sau Hạ Lan Từ Kỳ đứng riêng biệt một mình, nhìn qua quả thật rất khác biệt.

Trong sân, mỹ nam yêu nghiệt chính phe phẩy quạt, trên mặt lộ ra ý cười như có như không, dương dương tự đắc nhìn đám nữ nhân cuồng nhiệt. Nhưng mà, có điều làm hắn không thể tưởng được là trong khi tất cả mọi người tranh giành nhau ngọc bội đến sứt đầu mẻ chân, duy chỉ có Hạ Lan Từ Kỳ không có đi giành. Thấy đứng bên cạnh nàng còn có một già một trẻ, nhìn cách ăn mặc cũng biết đó là người hầu của nàng. Nam tử không khỏi tò mò, nữ tử này là ai? Sao tất cả mọi người đều tranh mà riêng nàng lại không tranh? Chẳng lẽ mị lực của mình không đủ hấp dẫn nàng sao?

Hạ Lan Từ Kỳ lúc này chăm chú xem náo nhiệt, nào đâu biết rằng nam tử yêu nghiệt kia đang ngồi một bên nhìn ngắm đánh giá nàng.

Đám nữ tử kia đồng loạt lao đến chỗ ngọc bội rơi xuống, trước đây sau chen. Trong đó có một nữ tử đã nhặt được rồi, giọng cao hô to: “Ta nhặt được rồi, ta lấy ——” nàng nói còn chưa nói dứt lời, không biết là thừa dịp bất ngờ đưa tay đoạt lấy ngọc bội.

Nữ tử nhặt được ngọc bội trước tự nhiên lại bị mất, tức giận nói: “Người đưa ngọc bội cho ta, ngọc bội kia là ta nhặt được!”

Nàng kia không đưa, thét lại: “Ngọc bội ở trong tay ai chính là của người đó!” Chẳng ngờ bọn ngựa bất kham, chim sẻ được lợi, ngọc bội ở trong tay nàng còn chưa kịp nóng đã bị một nữ tử khác chiếm mất.

“Đưa ngọc bội cho ta, ngọc bội đó là của ta!”

“Là của ta……”

Một đám trở nên lộn xộn rồi, đám nữ tử đó đã biến câu chuyện từ tuyển chọn thông thường sang cướp đoạt của nhau. Sau một hồi giành giật kịch liệt, rốt cục có một nữ tử giành ngọc bội lên cao, lao ra khỏi đám người chạy đến giữa sân.

Không cướp được ngọc bội những nữ tử còn lại đều như ong vỡ tổ quay về.

Hạ Lan Từ Kỳ tập trung nhìn ngắm nữ tử nhặt được ngọc bội kia, nàng ấy vóc dáng rất cao, tướng mạo bình thường, quần áo cùng búi tóc đại khái là vì lao vào cướp đoạt nên thành ra hỗn loạn. Lúc này, trên mặt nàng kia tràn ngập hưng phấn giờ lên ngọc bội, hết mực kính cẩn đến trước mặt mỹ nam yêu nghiệt đó, rồi ôn nhu nói: “Công tử, tiểu nữ đã lấy được ngọc bội rồi, ngài sẽ nhận ta sao?”

Không thấy nam tử kia nói gì, nữ tử nhặt được ngọc bội đầu tiên rồi lại bị người ta cướp mất không nuốt trôi được con tức này, từ trong đám người lao tới, kêu to: “Công tử, ngọc bội kia rõ ràng là ta cướp được trước, cơ hội này hẳn phải là của ta!”

Nữ tử kia đang đứng trước sân thấy có người tranh với nàng, cảm phẫn nói: “Người cướp được trước? Ai nhìn thấy? Ai có thể làm chứng cho người? Hiện tại ngọc bội ở trong tay ai, thì cơ hội thuộc về người đó!”

Con người chính là như vậy, đã chưa từng có được thì không sao nhưng nếu có được rồi lại để mất đi thì trong lòng sẽ vô cùng hụt hẫng. Cho nên nữ tử bị mất cơ hội kia trong con tức giận không kiềm chế được lao đến tát nữ tử cầm ngọc bội kia một cái: “Người đúng là không biết xấu hổ! Vừa ăn cướp vừa là làng? Mau trả ngọc bội lại cho ta!”

Cô gái kia cũng không phải dễ chọc, lập tức giơ tay đánh trả. Vì thế hai nữ tử dưới bao nhiêu con mắt đang nhìn lao vào đánh nhau.

Nữ nhân đánh nhau, bởi vì không biết võ công cũng chẳng có kỹ thuật gì, ngoài túm tóc thì cũng chỉ có cào mặt. Hai người vừa đánh vừa chửi, thật sự lúc này nhìn rất khó coi!

Tình hình diễn ra như vậy mọi người không ai ngờ tới được, nhưng mà dù sao các nàng đã không mất cơ hội rồi, cho nên đại đa số mọi người lựa chọn xem náo nhiệt, không ai đi lên khuyên can.

Hạ Lan Từ Kỳ ở bên cạnh nhìn, nghĩ rằng mỹ nam yêu nghiệt sẽ mở miệng ngăn cản, nhưng chỉ thấy nam tử kia ngồi yên ở trên ghế, dương dương tự đắc phe phẩy quạt xem đánh nhau làm như chẳng hề liên quan gì. Tư thái cao ngạo ngồi xem, chẳng có vẻ gì là khó chịu.

Thấy tình hình như vậy, Hạ Lan Từ Kỳ thấy bức mình rồi. Nam tử này quá sức ngạo mạn! Trơ mắt nhìn người khác vì hắn đánh nhau, còn hắn thì cứ thế ngồi yên không màng đến.

Gã thư đồng thấy hai nữ tử này thật chẳng ra sao nữa rồi, đột nhiên hô lớn: “Dừng tay! Dừng đánh nữa!”

Một tiếng này rất có lực uy hiếp, hai nữ tử kia không hèn mà cùng ngừng lại.

Gã thư đồng nhặt lên ngọc bội mà trong lúc các nàng đánh nhau rơi xuống đất, chà chà lau lau bụi dính trên đó lên quần áo, không nói câu nào. Chợt nghe một nữ tử trong đó lên tiếng mở miệng trước: “Cơ hội lần này phải là của ta!”

“Không đúng, phải là của ta!” Một người khác lập tức phản bác.

Gã thư đầu quay đầu, hỏi ý kiến của mỹ nam yêu nghiệt: “Thiếu gia, người nói xem việc này phải giải quyết thế nào bây giờ?”

Thấy mỹ nam yêu nghiệt sau một lúc lâu không tỏ thái độ gì, trong đám người vây xem có người lên tiếng trước: “Công tử, trận này rối loạn như vậy không nên tính, chắc là phải làm lại lần nữa!”

Các cô nương đang vây xem, đương nhiên hi vọng lại có cơ hội thêm lần nữa, lập tức phụ họa: “Đúng, trận này không tính!”

“Không tính! Không tính! Không tính.....”

Thấy mọi người lại tiếp tục nhiệt huyết trào dâng, hai nữ tử lúc nãy vừa đánh nhau thấy bối rối vô cùng. Đến giờ phút này, mỹ nam yêu nghiệt thần sắc lạnh nhạt, hơi trách cứ nói với tên thư đồng: “Ai bảo ngươi vừa rồi đem ngọc bội ném xa như vậy?”

Gã thư đồng vô đầu: “Cái này, vừa rồi bị bọn họ thúc giục quá cho nên nô tài mất bình tĩnh, có chút kích động.....”

Mỹ nam yêu nghiệt trừng mắt lườm hần một cái: “Ngươi đúng là chẳng có chút tiền đồ nào! Thôi, trận này không tính, lại lần nữa đi!”

Gã sai vật tuân lệnh, đi đến kia hai nữ tử trước mặt: “Nghe được đi! Chúng ta công tử nói lại tới, hai người các ngươi lui xuống trước đi đi!”

“Nhưng mà.....”

“Không nhưng mà gì cả! Không phân biệt được rõ trong hai người ai là người lấy được trước cho nên trận này không tính nữa!” Gã sai vật làm ra thành đích tay thế, đuổi các nàng hai cái kết cục.

Nữ tử là người cuối cùng đoạt được ngọc bội kia phần hận trọn mắt nhìn đối thủ, quát lên: “Đều là do ngươi! Tự nhiên làm loạn cái gì hả? Phá hỏng hết chuyện tốt của ta rồi!”

“Cơ hội này vốn chính là của ta, không phải sao?”

“Ngươi còn dám nói!”

“Hai vị cô nương, đằng kia có khu đất rộng, hai người các cô tự đến bên kia đấu tiếp đi!” Thấy các nàng lại muốn xông vào nhau nữa, gã thư đồng vội vàng đẩy các nàng ra khỏi sân.

.....

Sau một hồi tranh chấp, gã thư đồng cầm ngọc bội, vẫn giống như vừa rồi, nhắm mắt xoay tại chỗ vài vòng. Đưa tay chuẩn bị ném ngọc bội đi thì chợt cảm thấy cổ tay bị ai đó nắm chặt. Gã thư đồng ngạc nhiên mở to mắt, thấy người đang giữ chặt cổ tay gã là mỹ nam yêu nghiệt kia.

“Thiếu gia!” Gã sai vật mặc danh kỳ diệu kêu một tiếng.

Nam tử đưa tay nhẹ nhàng đoạt lấy ngọc bội trong tay thư đồng: “Lần này tự ta sẽ chọn, ngươi đứng sang một bên đi!”

Gã sai vật nghĩ vừa rồi có lẽ là vì hần không cẩn thận gây phiền toái, cho nên thiếu gia mới không tin tưởng hần nữa muốn tự mình động thủ. Mà trên thực tế, hần đã đoán sai tâm tư thiếu gia nhà hần rồi.

Các cô nương thấy lại có cơ hội, hơn nữa còn là mỹ nam tự mình chọn người. Cả đám nét mặt tươi cười như hoa, xốc lại tinh thần, mong lọt vào mắt xanh thần may mắn.

“Ba ” một tiếng, nam tử kia đem quạt xếp lại, gọn gàng tiêu sái khiến cho đám nữ tử thêm kích động, càng chen lấn ra phía trước.

Thấy tình hình như vậy, gã thư đồng chạy nhanh duy trì trật tự: “Mọi người đừng chen chúc, bước qua ranh giới là bị loại đó nhé!”

Nam tử kia liếc mắt quét qua đám người đó một lượt rồi xoay người đi, cầm ngọc bội ở trong tay ách chừng một hai cái rồi đột nhiên ném ra phía sau.

Khoảnh khắc ngọc bội rời tay, trong nháy mắt đám đông thật an tĩnh.

Ngọc bội trên không trung bay thành một đường cong hoàn mỹ, công bằng, trực tiếp rơi thẳng vào ngực Hạ Lan Từ Kỳ.

Hạ Lan Từ Kỳ muốn tránh nhưng mà quá nhiều người, nàng muốn tránh cũng không được. Nhưng ngọc bội này nếu đã rơi trúng ngực nàng, nàng cũng không thể làm cao, đành phải nhanh chóng vươn tay nhặt lấy ngọc bội.

Những nữ nhân khác đứng đó vừa thấy cơ hội lại lướt qua các nàng không khỏi thất vọng, đều thờ dài. Cùng lúc đó, Hạ Lan Từ Kỳ cũng nhận được hàng vạn ánh mắt hâm mộ.

Lúc này, mỹ nam yêu nghiệt mới quay đầu, không chút bất ngờ nào khi thấy Hạ Lan Từ Kỳ trong tay cầm ngọc bội, trên mặt lộ ra ý cười thâm sâu.

Gã thư đồng nhanh chân chạy tới: “Chúc mừng vị cô nương này, thiếu gia nhà chúng ta đã lựa chọn cô!”

Hạ Lan Từ Kỳ cứng lại, cảm thấy ngọc bội trong tay kia có chút bông tay, vội la lên: “Ta nghĩ ngươi hiểu lầm rồi, ta không phải tới tham gia tuyển chọn gì đó. Ta chỉ là tới xem nào nhiệt thôi.” Hạ Lan Từ Kỳ nói xong, vội vàng nhét tấm ngọc bội nóng bỏng tay kia trở về tay gã thư đồng.

Xảy ra chuyện như vậy thật ngoài dự đoán, đám nữ nhân dùng ánh mắt vừa ngưỡng mộ vừa phẫn hận kinh ngạc nhìn chằm chằm Hạ Lan Từ Kỳ, không hiểu nổi nữ tử này thanh cao thật hay là giả đứng đắn nữa.

Thiếu gia chọn trúng nàng, nàng còn không nể tình, thư đồng cầm ngọc bội có chút khó xử, quay đầu nhìn thiếu gia nhà mình.

Nam tử nhắc chân, tiêu sai trầm ổn đi tới, hòa khí nói: “Cô nương, có thể nhận được ngọc bội tung ra chứng tỏ cô nương cùng tại hạ có duyên. Kỳ thật cũng không có gì, chỉ là nhân lúc dạo chợ này tìm được người đối câu đáp chữ, trao học tập lẫn nhau. Không biết cô nương có thể co tại hạ vinh dự được đối đáp vài câu hay không?”

“Chuyện này.....” Hạ Lan Từ Kỳ có chút do dự, nàng từ nhỏ lớn lên ở trên núi, sách xem nhiều nhất là sách thuốc và mấy quyển sách linh tinh, cho nên mấy chuyện ngâm thơ đối đáp không phải là sở trường của nàng. Đương nhiên là một số câu thơ tình hay nàng cũng có biết một chút.

Nam tử kia giống như có thể nhìn thấu tâm tư người khác, nhẹ giọng nói: “Cô nương không cần phải lo lắng, chúng ta là thi thố gì hết, chỉ là trao đổi kiến thức mà thôi.”

Thấy Hạ Lan Từ Kỳ có vẻ không muốn, bên cạnh có người ghen tức nói: “Chúng ta đều muốn cùng công tử đối thơ, nhưng không có cơ hội. Có người có được cơ hội thì lại không biết quý trọng! Haizz, ông trời sao lại không công bằng như vậy chứ?”

Gã thư đồng tiến đến mở miệng nói đỡ cho thiếu gia nhà mình: “Vị cô nương này, cô đã nhận được ngọc bội của thiếu gia nhà ta, mọi người đều nhìn thấy! Dù thế nào cũng phải để lại chút mặt mũi chứ, cho dù là tùy tiện đối một hai câu cũng được rồi!”

Bị bọn họ nói như vậy, Hạ Lan Từ Kỳ tiến thoái lưỡng nan, nếu không đáp ứng thì nàng thật giống loại người kiêu ngạo, đành phải cố mà làm: “Vậy được rồi! Tiểu nữ tài sơ học thiên, công tử nếu không chê tiểu nữ sẽ đối hai câu! Đối không tốt, công tử đừng cười.”

“Sao có thể? Cô nương quá khách khí rồi!” Nam tử trên mặt lộ vẻ tươi cười bình tĩnh, bề ngoài anh tuấn phong lưu phóng khoáng kia khiến cho người khác không thể không yêu thích.

Nam tử đi vài bước đến giữa sân, xoay người nói: “Thế gian đều đục chỉ mình ta trong.”

Hạ Lan Từ Kỳ nói tiếp: “Mọi người đều say một mình ta tỉnh.”

Nam tử lại nói: “Vô ngôn độc thượng tây lầu, nguyệt như câu, tịch mạch ngô đồng thâm viện tòa thanh thu*.”

(“Cô đơn không lời ngồi tại lầu tây, mặt trăng như lưỡi câu, cây ngô đồng tịch mạch dưới ánh trăng thu”)

“Tiến bất đoạn, lý hoàn loạn, thị lý sầu, biệt thị nhất bàn tư vị tại tâm đầu.*”

(“Cát chẳng dứt, gỡ càng rối, là ly biệt, khác nào nỗi đau ở trong lòng”)

*chú thích: Đây là hai câu thơ trích trong bài “Trương kiến hoan kì II” của Lý Dục nói về một ông vua mất nung phải lưu vong nhớ về quê nhà.

Gặp Hạ Lan Từ Kỳ đối rất thuận, khuôn mặt tuấn tú của hắn nhìn chằm chằm Hạ nàng, mỉm cười nói: “Xa diêu diêu, mã sung sung/ Quân du đông sơn đông phục đông, an đắc phần phi trục tây phong.”** (Xe ngựa bốn ba, vó ngựa tung bay. Người đánh xe du ngoạn tới núi Thái Sơn, vờn cánh theo con gió thu về phía đông)

“Nguyên ngã như tinh quân như nguyệt. Dạ dạ lưu quang tương kiêu khiết.” (Nguyên người là sao người là trăng. Hằng đêm cùng nhau chiếu sáng) Hạ Lan Từ Kỳ đối xong, thần sắc biến đổi, đây là một câu thơ tình mà! Đối với hắn thật có chút không được tự nhiên.

**Chú thích: Đây là hai câu thơ trích từ bài thơ tình “Xa diêu diêu thiên” của Phạm Thành Đạt.

Nam tử trên mặt thêm phần tươi cười, lại nói: “Chàng sinh ta chưa sinh, ta sinh chàng đã lão.”

Hạ Lan Từ Kỳ tự nhiên nói tiếp: “Chàng hận ta sinh muộn, ta hận chàng sinh sớm.”

“Chàng sinh ta chưa sinh, ta sinh chàng đã già.”

“Hận không sinh cùng thời.....” Hạ Lan Từ Kỳ nhìn hắn rồi dừng lại, câu “ngày ngày hòa hợp cùng chàng” còn lại nghẹn ở cổ không nói ra nổi. Công tử này đúng là hư hỏng! Nói là đối thơ, nhưng thật ra đang giảng bậy. Nghĩ ra biện pháp khiến nàng phải ở trước mặt mọi người cùng hắn đối thơ, nhưng thật ra là muốn chiếm tiện nghi của người ta!

Hạ Lan Từ Kỳ nhìn hắn, thần sắc đã có chút tức giận.

Lúc này, nhìn thấy Hạ Lan Từ Kỳ sắc mặt khó coi. Nam tử từng bước một tiêu sai đến trước mặt nàng, dừng lại phóng đặng không kèm chế được cao giọng ngâm nga: “Có một mỹ nhân, gặp rồi khó quên. Một ngày không gặp, tâm tư rối loạn. Ta như con chim Phượng bay lượn giữa trời cao, tìm kiếm chim Hoàng khắp thiên hạ. Chỉ tiếc rằng người đẹp đã không còn ở thành Đông.”

Ta tấu lên một khúc nhạc để nói hộ lòng mình. Hi vọng ta có thể xứng với nàng, tay trong tay bên nhau trọn đời. Khi nào có thể cùng nhau trao lời hẹn

ước, cho thỏa nguyện ước bấy lâu? Biết đến khi nào ta với nàng mới có thể sát cánh bay lên, trăm năm hòa hợp? Nỗi bi thương này khiến ta đau khổ muốn tìm cái chết.”

Hắn đang ngâm chính là “Phượng cầu hoàng”***, Hạ Lan Từ Kỳ biết đó là khúc nhạc mà nam tử dùng để biểu lộ tình cảm mãnh liệt với nữ tử. Hạ Lan Từ Kỳ thật sự vô cùng không nói được câu nào, nam tử xa lạ này cứ nhiên dấn ở trước mặt mọi người ngâm khúc nhạc này với nàng! Nếu không phải hắn đầu óc có bệnh thì da mặt cũng phải dày hơn tường thành, nhưng mà da mặt người này thật sự quá dày rồi! Hạ Lan Từ Kỳ thật sự là đỡ không nổi, xấu hổ liếc mắt lườm hắn một cái, cá giận nói: “Không biết xấu hổ! Đứng đó từ! Ta thấy ngươi đúng là điên rồi!”

***Chú thích: “Phượng cầu hoàng” là khúc nhạc của tài tử nổi tiếng thời Hán Tư Mã Tương Như viết tặng Trác Văn Quân – người tình của ông để thể hiện lòng mến mộ.

Đám nữ tử bên cạnh đứng vây xem, thấy nam tử kia đối thơ tỏ tình với Hạ Lan Từ Kỳ, cả đám hâm mộ đến chết mất! Hắn ông trời vì sao không cho các nàng cơ hội! Nhưng lại thấy Hạ Lan Từ Kỳ tỏ thái độ không tốt với nữ nam kia, lập tức hận Hạ Lan Từ Kỳ không biết phải trái.

Nghe mấy lời mắng của Hạ Lan Từ Kỳ, nam tử kia vẫn lơ đãng, gờ tay đang cầm quạt khua khua trước mặt nàng: “Cô nương tài năng hơn người, hôm nay cuối cùng tại hạ cũng không có phí công bận việc. Cây quạt này tặng cho cô nương, buổi trưa ngày mai, tại hồ Tiên Chi, không gặp không về!”

Hạ Lan Từ Kỳ khó tin nhìn chằm chằm nam tử, mình không nghe lầm chứ? Hắn muốn tặng cho mình cây quạt, lại còn hẹn mình gặp mặt sao? Xem ra, hắn thật đúng là bệnh không nhẹ đâu? Hạ Lan Từ Kỳ đôi lông mày nhíu lại, giọng điệu không tốt: “Ngươi rốt cuộc có ý gì?”

Bên cạnh có cô nương giải thích nói: “Vị công tử này tỏ chức đối thơ chính là vì muốn chọn một nữ tử có tài, ngày mai cùng hắn đến hồ Tiên Chi uống rượu du thuyền.”

Bạn đang đọc truyện *Hỉ Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Vô cùng xấu hổ

Lại có một nữ tử khác hâm mộ nói: “Cô nương, cô thật có phúc đấy! Công tử chính là tài tử phong lưu nổi danh nhất Diêm thành của chúng ta, nữ tử muốn được cùng hắn du ngoạn trên hồ nói không khoa trương, xếp hàng dài đến vài chục dặm. Nha, đúng rồi, còn có cây quạt kia nữa, xương quạt được làm bằng ngọc bích quý giá, mặt quạt là tuyết lụa thượng hạng, hơn nữa trên mặt còn có bài thơ do hắn tự tay viết! Ngàn vàng khó cầu, công tử nguyện ý tặng cho cô, cô đúng là lớn rồi!”

Nghe mấy lời ấy xong, Hạ Lan Từ Kỳ cuối cùng cũng hiểu rõ rồi. Hóa ra những cô gái này chen chúc nhau là muốn cùng công tử này đi du thuyền sao? Hạ Lan Từ Kỳ cảm thấy việc thật sự rất đen tối rồi, nàng cũng chỉ là người đi xem náo nhiệt, sao bây giờ lại dính vào chuyện như thế này đây?

Hạ Lan Từ Kỳ cũng chẳng thèm để ý đến cái gì mà cây quạt ngàn vàng, khinh thường nghĩ đến việc hắn dám hẹn nàng đi du thuyền, trăm mặt, nghiêm túc nói: “Ngươi nghe kỹ cho ta, đừng tưởng rằng là tài tử thì được tự cho mình siêu phàm, cũng đừng tưởng rằng có tiền là rất giỏi! Cô nương ta rất bận rộn, không rảnh cùng đại thiếu gia ngươi học đòi văn vẻ, ngươi kiếm giai nhân khác đi!” Hạ Lan Từ Kỳ xoay người, các cô nương bên cạnh tự động nhường đường. Trong ánh mắt kính ngạc của mọi người vội vã cùng Từ Đào và bà Ngô rời đi.

Nam tử đưa mắt nhìn Hạ Lan Từ Kỳ biến mất ở ngã tư, lúc này đây hắn vẫn còn giữ nguyên tư thế cúi người. Hắn cúi đầu, nhìn cây quạt trong tay kia không đưa ra ngoài nổi. Hắn nghĩ đã rất nhiều năm nay, đây là lần đầu tiên bị nữ tử cự tuyệt, trong lòng hắn hiện tại thật không biết miêu tả thế nào.

Bấy giờ, những cô nương kia lại nhao nhao lên: “Công tử, cô nương kia không biết phải trái, chúng ta nguyện cùng công tử du thuyền, công tử chọn ta đi!”

“Chọn ta đi!”

“Chọn ta chọn ta!”

Nam tử không kiên nhẫn khoát tay: “Hôm nay đến đây thôi, tất cả giải tán đi!” Dứt lời đem theo gã thư đồng nhanh chóng rời đi.

“Ai! Công tử, công tử……” Đám nữ tử kia chưa từ bỏ ý định đuổi theo hai bước, bị gã thư đồng trừng mắt đưa tay ngăn lại.

Ở góc đường, sau khi thoát khỏi đám kia nữ tử kia mỹ nam yêu nghiệt dừng bèn bước. Gã thư đồng đi theo hắn nhiều năm, đối với tính tình của chủ tử mình chẳng còn lạ gì nữa, không đợi nam tử mở miệng đã khéo léo khuyên nhủ: “Thiếu gia, người nhìn sắc trời cũng không còn sớm nữa, hay là chúng ta đi về thôi!”

Nam tử không nói gì, nhìn hướng Hạ Lan Từ Kỳ rời đi, thúc giục: “Ngươi mau đi nhìn xem cô gái kia là cô nương nhà ai! Ta ở Thanh Phong trà lâu chờ tin của ngươi, đi nhanh về nhanh!”

Gã thư đồng thoáng nhìn đầu đường, người này đến bóng còn chẳng thấy thì biết đi đâu mà tìm đây? Nhưng cũng chẳng còn cách nào, chủ tử giao nhiệm

vụ hấn nào có thể từ chối, đành phải gật đầu: “Ài! Thiếu gia cứ an tâm đừng gấp gấp, tiểu nhân lập tức đi tìm!”

Gã thư đồng bước vào Thanh Phong trà lâu nhìn chung quanh, thấy thiếu gia ngồi ở chỗ gần cửa sổ nhìn hấn vầy vầy, hấn nhanh chân chạy tới.

“Thế nào? Đuổi kịp không? Đã tìm ra nàng ở quý phủ nào rồi sao?” Nam tử tay cầm chén trà, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm gã thư đồng.

“Thiếu gia, tiểu nhân một đường chạy lên phía trước tìm nàng, cũng may nàng ấy đi cũng không nhanh nên cũng tìm được.”

Nam tử vừa nghe, ánh mắt lóe sáng: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó.....” Gã sai vật ngấp ngừng, nuốt nước miếng, lo lắng không thôi nói: “Sau đó tiểu nhân vẫn tiếp tục đi theo, nhưng ai ngờ nàng ấy thật sự rất giao hoạt, không biết sao lại phát hiện ta. Tiểu nhân vẫn đi theo các nàng vào một túp lầu cao, kết quả, các nàng lại từ cửa sau của túp lầu này chạy mất, tiểu nhân tìm không được!”

Nam tử cầm chén trà trong tay đập thật mạnh xuống bàn: “Ngươi đúng là phé vật, có một chút chuyện như thế cũng làm không xong!”

“Dạ dạ, tiểu nhân là phé vật, xin thiếu gia bớt giận!” Gã thư đồng khúm núm, cúi đầu thật sâu.

.....

Sắc trời dần tối, trước giờ cơm chiều Hạ Lan Từ Kỳ trở về quý phủ, vừa mới vào đến Thủy Tiên Các của mình đã thấy Tôn thiếp hai tay nắm chặt khăn tay đứng ở trong sân lo lắng đi qua đi lại.

Lúc này nàng nghe thấy tiếng bước chân, quay đầu thấy Hạ Lan Từ Kỳ, sắc mặt chuyển thành vui mừng, vội vàng chạy ra đón: “Tứ thiếu phu nhân, thiếp đang nghĩ có nên phái người ra ngoài tìm tỷ hay không! Bây giờ tỷ đã về tới nơi thật là tốt quá đi mất!”

Thông qua mấy ngày ở chung, Hạ Lan Từ Kỳ nhìn ra được Tôn thiếp không lỗ mãng như hai tiểu thiếp kia, là một người trầm ổn. Thấy nàng ấy đột nhiên gấp gấp như vậy, xem ra là có chuyện rồi. Hạ Lan Từ Kỳ đi lên phía trước nói: “Tôn thiếp có chuyện gì không?”

Tôn thiếp lưu loát nói: “Phu nhân đã phái người tìm tỷ hai lần rồi! Vừa rồi lại sai người đến báo rằng nếu tỷ trở về phải lập tức đến chính đường.”

Phu nhân tìm nàng làm cái gì? Chẳng lẽ là vì để tứ thiếu gia trốn mất mà chuẩn bị trách phạt nàng sao? Hay là bởi vì có chuyện gì khác? Hạ Lan Từ Kỳ trong lòng nghi hoặc, ngừng đầu hỏi: “Mẹ chồng tìm ta có chuyện gì không?”

Tôn thiếp lắc đầu: “Thiếp không biết.”

“Vậy tứ thiếu gia đã về nhà chưa?”

Tôn thiếp nhẹ giọng nói: “Thiếu gia đã sớm trở về rồi, cũng đã bị phu nhân gọi vào chính đường rồi!” Nàng ấy nhú lông mày lại, xem ra có vẻ rất lo lắng cho Hạ Lan Từ Kỳ.

“Được, ta đã biết!” Tuy nói Hạ Lan Từ Kỳ về trễ, nhưng mà nếu tứ thiếu gia bình an vô sự, nàng cũng chẳng việc gì phải sợ nữa, xoay người đi đến chính đường.

“Tứ thiếu phu nhân đến.....” Hạ Lan Từ Kỳ vừa mới đi tới cửa, gã gia đinh đã cao giọng thông báo vào trong.

Nàng hít sâu một cái cất bước tiến vào chính đường, ánh mắt nhẹ nhàng đảo qua một lượt. Bây giờ mới thấy rõ, ngồi trong chính đường có lão thái gia, Hầu gia, phu nhân, còn có nhị ca, Tam ca, phu quân của nàng, gần như tất cả mọi người trong nhà đều ở đây.

Hạ Lan Từ Kỳ không ngờ đến trong phòng sẽ có nhiều người như vậy, trong lòng nàng đầy nghi ngờ không biết mọi người đều tập trung ở đây làm gì? Đây là đang mở buổi họp gia đình để chuẩn bị trách phạt nàng sao? Hạ Lan Từ Kỳ tâm trạng bất an, đi đến phía trước, cúi người trước lão thái gia, cung kính nói: “Cháu dâu thỉnh an lão thái gia.”

Lão thái gia hơi hơi khoát tay: “Tốt, Từ Kỳ miễn lễ.”

Hạ Lan Từ Kỳ lại tiếp tục cúi người trước Hầu gia cùng phu nhân: “Con dâu bái kiến cha chồng, bái kiến nương!” Cho nàng đứng thẳng lên rồi phu nhân nghiêm mặt hỏi: “Từ Kỳ, bà Chu khi trở về đã kể mọi chuyện với ta. Lẽ ra, lúc buổi chiều bà Chu dẫn người đi tìm Dật Phàm, con phải trở về trước mới đúng. Sao Dật Phàm về được nửa ngày rồi mới thấy con về vậy?”

Phu nhân chất vấn nàng, trong lời rõ ràng có ý trách cứ. Hạ Lan Từ Kỳ biết càng trong thế gia thì yêu cầu của mẹ chồng đối với con dâu càng nghiêm khắc hơn, nàng cũng chưa từng nghĩ sẽ bùng binh. Thế nhưng giờ khắc này, nàng cũng không thể nói mình đi dạo phố được đúng không? Vì thế cúi đầu nhẹ giọng nói dối: “Thưa mẹ chồng... , Từ Kỳ tuy rằng nói bà Chu dẫn người đi tìm tứ thiếu gia, nhưng chưa tìm được tứ thiếu gia thì trong lòng vẫn chưa thể yên được. Vì thế mới không nhanh chóng hồi phủ, mà mang theo bà Ngô cùng Từ Đào đi dọc đường cái, vào ngõ nhỏ để tìm kiếm, cho nên mới về muộn. Là con dâu không tốt, đã để cho mẹ chồng lo lắng!”

Hạ Lan Từ Kỳ sở dĩ về muộn là vì đi tìm tứ thiếu gia, cách nói này khiến Hầu gia cùng phu nhân đều tương đối hài lòng. Chỉ có tứ thiếu gia đang ngồi bên cạnh cầm hai cái quả cam tung qua tung lại rất chuyên nghiệp, lúc nào không bắt kịp quả cam sẽ rơi lộp bộp xuống đất là người biết rõ, Hạ Lan Từ Kỳ đang nói dối mọi người!

Lời của nàng dễ nghe như thế, phu nhân cũng không thể tiếp tục trách cứ, dịu giọng lại: “Hạ nhân đều cho đi cùng bà Chu để tìm Dật Phàm, không giữ lại hai người để bảo vệ chúng ta sao có thể không lo lắng đây? Lần sau, không được như vậy nữa! Rồi phủ thì phải về nhà sớm một chút.”

Xem ra không còn có ý định xử lý mình nữa! Hạ Lan Từ Kỳ trong lòng vui mừng, lập tức ứng đáp: “Đa tạ mẹ chồng dạy bảo, con dâu đã hiểu.” Nàng ngẩng đầu: “Đúng rồi, mẹ chồng gọi Từ Kỳ đến đây không biết là có chuyện gì ạ?”

Phu nhân liếc mắt nhìn Hầu gia một cái, Hầu gia lúc này mới mở miệng nói: “Hôm nay lão thái gia chủ trì, cả nhà muốn cùng nhau ăn một bữa cơm. Là tiệc tây trần mừng Tiểu lục trở về.”

“Tiểu lục là?” Hạ Lan Từ Kỳ chớp mắt mấy cái, bỗng nhiên nghĩ ra là nếu lão thái gia tự mình chủ trì thì sẽ không phải là Lục thiếu gia đã trở về chứ?

“Chính là Lục thiếu gia của phủ – Tề Nhan Thần.” Phu nhân xác nhận phán đoán của nàng, tiếp tục nói: “Tiểu lục lúc này quần áo bị đồ trà lên bị bẩn, nó đã về phòng thay quần áo rồi. Lát nữa nó quay lại thì con có thể gặp vị tiểu thúc này rồi!”

Lúc này, cũng không rõ ai đã hô một câu: “Ài, Lục thiếu gia đến rồi!”

Hầu gia nhìn thấy Lục thiếu gia, lập tức mở miệng: “Tiểu lục, mau tới bái kiến Tứ tẩu của con!”

Nam tử nghe xong lời phụ thân nói... , nhanh chóng đi tới. Hạ Lan Từ Kỳ tò mò quay đầu, trong không khí có chút gì đó không ổn, ánh mắt của hai người khi vừa nhìn thấy nhau, trong phút chốc đều có cảm giác như bị sét đánh! Hạ Lan Từ Kỳ lúc đó mặt không còn chút máu, cứng người tại chỗ, tay không tự chủ được nắm chặt lại.

Mà nam tử kia lại càng ngạc nhiên mở to mắt, khiếp sợ trong lòng thực sự khó có thể dùng từ nào để miêu tả. Có điều, hắn không muốn để cho mọi người phát hiện ra điều gì, bước chân dừng lại, giấu đi ánh mắt hoang mang. Nặng nề bước thêm hai bước về phía trước, ôm quyền khom người, khẳng khái nói: “Tiểu đệ Tề Nhan Thần bái kiến Tứ tẩu!”

Trước mặt chính là nam nhân cực phẩm hái hoa tặc lúc chiều ở bên đường ngang nhiên phong lưu trêu chọc nàng, thế mà, thế mà hắn lại là tiểu thúc của mình sao? Hạ Lan Từ Kỳ cả đời cũng chưa từng nghĩ tới nàng sẽ bị kịch gặp phải chuyện xui xẻo đến mức này!

Giờ phút này nàng thực sự hối hận, tuy rằng nàng cùng Từ Đào và bà Ngô đều không nhận ra Lục thiếu gia, nhưng nếu lúc ấy giữ lại bên người một nha đinh thì không phải sẽ không xảy ra chuyện như vậy sao? Nhưng mà, ai biết đái dâm đề mà cất chân? Máu chốt ở mình không thể biết trước được tương lai! Cho nên, điều này có muốn tránh cũng tránh không nổi.

Hạ Lan Từ Kỳ cũng kinh ngạc vô cùng, không ngừng tự an ủi bản thân. Nhưng ở ngoài mặt vẫn phải tận lực khiến cho bản thân có vẻ như không có chuyện gì, miễn cưỡng cố gắng nặn ra vẻ tươi cười, nhẹ giọng nói: “Lục đệ không cần phải khách khí!”

Tề Nhan Thần vốn cho là đã không tìm được Hạ Lan Từ Kỳ rồi, lại có nghĩ thế nào cũng không nghĩ tới một nữ tử xinh đẹp hơn người như vậy lại là thế tử của ca ca gốc nhà hắn. Giờ phút này, hắn cũng không biết mình là nên vui hay nên buồn nữa.

Hai người tuy rằng đều đang cực lực che giấu, nhưng tứ thiếu gia lại quan sát rất kỹ nét mặt bọn họ nên vẫn nhìn ra một chút manh mối, ít nhất hắn có thể xác định, hai người bọn họ có quen biết.

Lúc này, cửa có gã gia đình bẩm báo: “Lão thái gia, phòng bếp đã chuẩn bị xong tiệc, xin hỏi khi nào khai tiệc ạ?”

Lão thái gia quét mắt nhìn mọi người một lượt, thanh âm hiền hòa: “Thông báo xuống, lập tức mở tiệc. Hôm nay cả nhà ăn bữa cơm đoàn viên, làm tiệc tây trần đón tiểu lục.”

“Vâng” gã gia đình tuân lệnh lui ra.

Hạ Lan Từ Kỳ có chút thắc mắc, lần trước nghe phu nhân nói, ngũ thiếu gia cùng Lục thiếu gia cùng nhau ra ngoài làm việc, lúc này, sao bây giờ chỉ có một người về? Ngũ thiếu gia sao lại không về cùng?

Hạ Lan Từ Kỳ trong lòng đầy nghi hoặc, những cũng không nhiều chuyện hỏi.

Lúc đó lão thái gia ho khan một tiếng, được Gấm Nguyệt giúp đỡ, đứng dậy: “Đi thôi! Chúng ta đi tới Hối Hương Viên.” Dứt lời dẫn đầu đi ra ngoài.

Bình thường, mấy người anh em của tứ thiếu gia đều ăn cơm ở viện của riêng mình. Chỉ có mừng một, ngày rằm, hay ngày lễ ngày tết, hoặc có dịp gì đặc biệt muốn đoàn tụ, bọn họ mới có thể ở đến Hối Hương Viên cùng nhau mở tiệc ăn bữa cơm.

Bạn đang đọc truyện *Hồi Tưởng Phùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Tiệc tẩy trần

Hợp Hương Viên là một tòa lâu nằm ở phía sườn đông Hào phủ. Ngay phía sau là một chiếc bình phong cao lớn thêu bức Mẫu Đơn Phú Quý, bình phong kia lấy cây tử đàn làm khung, gắm Tô Châu làm lồng, tinh tế vừa vặn, thanh tú tự nhiên, cực kỳ lịch sự tao nhã.

Đằng sau bình phong là một chiếc bàn tròn xa hoa điêu khắc tinh mỹ, đậm chất cổ xưa. Bàn tròn này đường kính ước chừng ba thước, có thể đủ cho hơn mười người cùng ngồi ăn. Phía trên tâm đỉnh của bàn, treo một chiếc đèn hoa sen thủy tinh thật lớn, ngọn đèn được thắp sáng chiếu rọi khắp nơi, đem tất cả những thứ trên bàn chiếu rọi sáng lung linh.

Cuối cùng, trên mặt đất lát san hô đỏ thượng hạng và trải nỉ làm từ da lạc đà. Bốn góc phòng, bày những bình cúc, lễ quý giá được khảm bảo vật, trên mặt đặt rất nhiều châu ngọc quý hiếm làm vật trang trí, còn về những chiếc bình thì được làm bằng các loại ki thạch, mẫn nhân vô cùng. Máy thứ này, cho dù chỉ cần tùy tiện lấy ra một viên đem cho dân chúng bình thường, thì cũng đủ cho một gia đình bậc trung sống qua một năm.

Nhìn đến đây, Hạ Lan Tử Kỳ hít một hơi thật sâu, Tề gia này không hổ là đứng đầu tam đại thế gia. Những thứ ăn, mặc, dùng này, dân chúng bình thường không thể nào tưởng tượng nổi. Hơn nữa Hạ Lan Tử Kỳ còn phát hiện một việc, chính là các phòng các viện của Tề gia nhìn rất tự nhiên bình thường, cũng không khác gì nhà cửa của các gia đình giàu có bình thường xung quanh. Nhưng khi tiến vào bên trong, tuyệt đối không hề giống bình thường chút nào, toàn bộ bên trong trang hoàng cao quý thanh lịch, hơn nữa hết sức xa hoa. Cho nên chỉ từ một chút như vậy cũng có thể thấy được, Tề gia phú khả địch quốc trong truyền thuyết, giàu có bên trong chứ không hề phô trương.

Mọi người theo bồi phận cấp bậc mà ngồi xuống, bọn nha hoàn mặc quần lụa mỏng màu xanh nhạt, tay cầm khay nối đuôi nhau mà vào, bày từng khay mỹ vị đầy đủ hương sắc ra trước mắt mọi người.

Hạ Lan Tử Kỳ đối với phụ thân của mình càng thêm oán trách, mặc dù phụ thân tiếp đón nàng rất nhiệt tình nhưng buổi trưa nàng vẫn không nuốt nổi miếng nào, buổi chiều đã lại phải đi dạo phố nửa ngày. Cho nên lúc này, nhìn đầy bàn thịnh yến đầy mỹ vị, nhìn không được thêm nhò dãi. Thế nhưng, người đứng đầu có địa vị tối cao ở Tề gia – Tề lão thái còn chưa nhắc đĩa, mọi người cũng chỉ có thể ngồi yên lặng. . . , ai cũng không dám vi phạm quy củ.

Hạ Lan Tử Kỳ thật sự đã đói đến mức bụng kêu rột rột, những cũng chỉ có thể cố gắng hít từng làn từng làn hương đồ ăn. Tự ảo tưởng mình đang được thưởng thức mỹ vị, trước tiên thỏa mãn tinh thần bản thân cái đã.

Cầm Nguyệt giúp lão thái gia sắp xếp chuẩn bị cơm ôn thỏa, lão thái gia nhìn nàng một cái, khẽ gật đầu. Mặc dù không nói, nhưng Cầm Nguyệt dĩ nhiên ngầm hiểu, đứng lên giơ tay ra hiệu cho bọn nha đầu, mấy nha đầu hầu hạ bên cạnh đồng loạt mỗi người cầm một bầu rượu tiến đến, nhanh chóng rót cho các vị chủ tử đầy chén rượu.

Ngồi đây hôm nay, ngoại trừ ngũ thiếu gia không về, đại tiểu thư và nhị tiểu thư đã xuất giá ra ngoài, toàn bộ người nhà Tề gia đều có mặt đông đủ. Hiếm khi được náo nhiệt như vậy, lão thái gia khuôn mặt từng trải qua bao tang thương lộ ra vẻ tươi cười, tâm tình có lẽ đang rất tốt.

Không động đĩa trước, hai tay của ông chống lên cây trượng như ý làm bằng gỗ lim tơ vàng nổi tiếng, đứng thẳng sống lưng, quét mắt nhìn những người đang ngồi, thanh âm không lớn nhưng phát ra sự uy nghiêm: “Tiểu Ngũ cùng Tiểu Lục vài ngày trước đây ra ngoài làm việc lại gặp phải ôn dịch. Cho nên khi Tiểu Tử thành thân, bọn họ không thể trở về kịp. Nhưng cũng may, bây giờ hai người họ đã kịp an toàn ra khỏi vùng có dịch, có điều Tiểu Ngũ trên đường về lại đến hiệu buôn ở Lam Châu xử lý vài chuyện xảy ra ở đó, nên không thể cùng Tiểu Lục về nhà. Mọi người cũng không lo lắng quá cho Tiểu Ngũ.”

Lão thái gia khẩu khí chậm lại, tiếp tục nói: “Bữa tiệc tối hôm nay, thứ nhất là đón gió tẩy trần cho Tiểu Lục, thứ hai là hoan nghênh Tiểu Kỳ bước vào cửa làm con dâu nhà họ Tề chúng ta. Nói thế nào thì hôm nay cũng là song hỷ lâm môn rất đáng mừng, mọi người không cần câu nệ quá mức. Muốn uống nhiều rượu thì cứ uống mấy chén cũng không sao, được rồi, tất cả ăn cơm đi!”

Tuy rằng lão thái gia đã lên tiếng, nhưng các trưởng bối đều ở đây, đám tiểu bối khi ăn cơm vẫn không thể nào cời mở được, cũng không ai dám nhiều lời, không khí hình như có chút nặng nề.

Ở trên bàn, lấy phu nhân làm chuẩn đám nữ nhân ngồi hết sang một bên theo thứ tự cấp bậc. Bên nhóm nam nhân thì lấy Hào gia làm chuẩn cứ theo thứ tự huynh đệ lớn nhỏ mà ngồi.

Ngồi đối diện Hạ Lan Tử Kỳ là Tề Dật Phàm – tướng công trên danh nghĩa của nàng, mà ngồi phía chéo đối diện lại chính là cái người thích đùa giỡn tiểu thúc Tề Nhan Thần của nàng. Hai người này đều là những người mà nàng không hề muốn thấy, Hạ Lan Tử Kỳ đầu hơi hơi quay về phía bên cạnh, nhìn sang là thấy Tam ca Tề Thiên Vũ đã từng cứu nàng. Lúc này, Tề Thiên Vũ cũng vừa nhìn sang phía nàng, bốn mắt nhìn nhau, Hạ Lan Tử Kỳ có chút mất tự nhiên vội vàng cúi đầu xuống. Chuyển tâm cúi đầu ăn cơm, không hề ngẩng đầu rước phiền não nữa.

“Nương, con muốn xuống!” Bầu không khí nặng nề bị một tiếng trẻ con non nớt phá vỡ. Hạ Lan Tử Kỳ cuối cùng nhịn không được vẫn ngẩng đầu lên.

Chỉ thấy phu nhân cúi đầu nhìn, một thiếu phụ mỹ mạo đang ôm trong lòng một tiểu cô nương chải tóc kiểu dương giác đáng yêu, tiểu cô nương kia đôi tay nhỏ bé mập mạp bấu môi nắm đôi đũa ngà nhỏ trắng, trên chiếc đĩa còn xiên một cái đùi gà kho tàu.

“Tiểu Anh ngoan, ngoan ăn cơm đi, đừng lộn xộn.” Thiếu phụ kia dỗ dành bé, không để bé xuống dưới.

Tiểu cô nương kia ở trên người thiếu phụ gãy dựa, reo lên: “Con không muốn! Con muốn xuống cơ.”

Cả bàn mọi người đều quay sang nhìn! Thiếu phụ có chút bất đắc dĩ, thế nhưng bởi không giữ nổi bé nữa nên đành phải thả bé xuống đất.

Chân vừa chạm đất, Tiểu Anh dùng đôi tay nhỏ bé nắm chiếc đùi, giờ lên cái đùi gà kia, lão đảo chạy tới chỗ lão thái.

Hai nha đầu đứng bên cạnh vội vàng xông lên, ở bên cạnh che chở sợ bé đi đứng không vững lại ngã, văng đồ ăn lung tung.

Tiểu cô nương kia chạy liêu xa liêu xiêu khiến cho người ta thật không yên lòng. Thế mà bé một mạch chạy đến trước mặt lão thái gia không có ngã lần nào, thật đúng là kì diệu.

“Thái gia gia, cho người đùi gà ăn này!” Tiểu Anh chạy đến trước mặt lão thái gia, hai tay giờ ra phía trước. Bộ dáng nhỏ nhắn ngây thơ kia thật sự là đáng yêu vô cùng.

Lão thái gia nhìn đứa nhỏ trước mắt, vui vẻ nhưong cao lồng mây, một tay nhận đùi gà, một tay đem bé ôm lên, đặt lên trên đùi mình.

“Tiểu Anh không phải thích ăn nhất đùi gà sao? Sao lại đưa cho thái gia gia rồi?” Phu nhân ngồi bên cạnh vừa nhéo nhéo khuôn mặt trắng nõn mềm mại như búp bê của bé, cười hỏi.

Tiểu Anh mở to đôi mắt ngập nước, lông mi vừa dài vừa dày như bàn chải chớp chớp, Tiểu Anh thút tha thút thít nghẹn ngào nói: “Mẹ con dạy ăn gì bỏ nấy, trên đùi thái gia gia không có thịt, mỗi lần con ngồi ở trên đùi người đều cảm thấy đau mờn. Cho nên từ nay về sau con sẽ không ăn đùi gà nữa, toàn bộ đều để dành cho thái gia gia ăn! Hi vọng chân thái gia gia sẽ có thể béo như đùi gà!”

“Ha Ha!” Mấy người đang ngồi buồn cười quá không nhịn nổi liền bật cười ra tiếng, thiếu chút nữa thì cười đến lăn lộn.

Ai có thể nghĩ đứa nhỏ này lại có sức tưởng tượng phong phú như thế, lại đi đem chân của lão thái gia đi so sánh với đùi gà, thật là làm cho người ta không ngờ nổi!

Thiếu phụ kia nghe con gái nói như thế nhất thời kinh hãi mặt biến sắc, lập tức trầm mặt quát: “Đứa nhỏ này, sao dám nói hươu nói vượn như thế! Mau lại đây! Đừng phiền thái gia gia của con!”

“Thái gia gia xem kìa, nương thật là hung dữ!” Tiểu Anh là một đứa bé lanh lợi, quay lại ôm lấy cổ lão thái gia làm nũng.

Mọi người đều nói cách thế hệ bao giờ cũng thân hơn, huống hồ còn cách đến hai đời. Lão thái gia yêu thích vỗ về lưng nhỏ của Tiểu Anh, dỗ nói: “Tiểu Anh không sợ, có thái gia gia ở đây mẹ con không dám làm gì con đâu!” Sau đó ngắc đầu: “Xảo Trân, nó mới chỉ là một đứa nhỏ không hiểu chuyện. Đồng ngôn vô ký*, con cũng đừng có quát nó nữa!”

*Đồng ngôn vô ký: Lời trẻ con nói không có ký gì hết.

Nghe giọng nói của lão thái gia không có vẻ gì là giận con gái mình, Xảo Trân cũng yên lòng.

Lúc kính trà Hạ Lan Từ Kỳ không nhìn thấy nàng ấy, nhưng xem chỗ nàng ngồi, cùng với bà Ngô trước đó đã đem nhiều chuyện trong phủ nói lại nàng cũng có thể biết được thiếu phụ này chính là Lưu Xảo Trân – vợ của đại công tử đã qua đời. Tiểu cô nương kia chính là cốt nhục duy nhất mà đại thiếu gia lưu lại.

Lúc này, lão thái gia nói với nha đầu bên cạnh: “Mau, lấy cái cái đệm.”

Nha đầu lấy ra một cái đệm tròn nhỏ, lão thái gia ôm lấy Tiểu Anh đem cái đệm lót lên trên đùi, rồi lại đem Tiểu Anh đặt xuống: “Như thế nào? Bây giờ không đau nữa chứ?”

“Vâng” Tiểu Anh cười, dùng sức gật đầu, thoát nhìn là đã biết đó là quý nha đầu lanh lợi đáng yêu.

“Thái gia gia không ăn đùi gà cũng sẽ không làm đau Tiểu Anh, thái gia gia lớn tuổi rồi răng không tốt. Đùi gà này Tiểu Anh cứ ăn đi!” Lão thái gia đem đùi gà đưa lại cho bé.

Phu nhân nhìn thấy cảnh này, quay đầu nói với Hạ Lan Từ Kỳ: “Tiểu Kỳ! Trước khi cưới con vào cửa, ta đã tìm được một người xem cho, vị đạo sĩ kia nói, Sau khi xung hỉ, chỉ cần tần nương xung hỉ nhanh chóng mang thai đứa nhỏ, bệnh ngặt của tứ thiếu gia không bệnh mà khỏi!”

Phu nhân lại nhìn về phía mấy con dâu khác: “Còn nữa, đám trẻ các con ngoài đại thiếu gia lưu lại một mình Tiểu Anh, phòng nhà nhị thiếu có một thiếp thất đã có thai nhưng còn chưa sinh. Còn các phòng khác tại sao vẫn chưa thấy có động tĩnh gì vậy, cho nên các con phải hết sức cố gắng lên đây!”

Bạn đang đọc truyện *Hỉ Tương Phùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 36: Âm thầm đánh giá

Cố gắng? Phải cố gắng thế nào đây? Trong lòng Hạ Lan Từ Kỳ âm thầm khinh bỉ.

Lúc này, lão thái gia bỗng nhiên mở miệng: “Từ Kỳ, con không phải biết y thuật sao? Con có xem bệnh cho Dật Phàm không? Nó vẫn còn có hi vọng chữa được không?”

Nghe được mấy lời ấy, trong lòng Hạ Lan Từ Kỳ chấn động, vừa ngẩng đầu thì cùng lúc nhìn thấy Tề Dật Phàm đang đùa nghịch cái đĩa bỗng tay đột nhiên cứng đờ. Khóe miệng của nàng lộ ra nụ cười thần nhiên, lão thái gia thật là quá đáng yêu! Nhắc đến chuyện này chính là cho nàng cơ hội quang minh chính đại xem bệnh cho Tề Dật Phàm.

Hạ Lan Từ Kỳ khẽ gật đầu: “Thưa lão thái gia..., Từ Kỳ rất muốn bắt mạch cho Dật Phàm, cũng muốn biết bệnh tình của chàng nặng nhẹ đến đâu. Nhưng mà, chàng vừa nghe nói đến chuyện xem bệnh ngay lập tức không phối hợp với con, cho nên..... bệnh tình hiện tại của Dật Phàm, Từ Kỳ vẫn chưa biết được.”

Lão thái gia ánh mắt đột nhiên rơi xuống Tề Dật Phàm trên người: “Dật Phàm, ngươi vì sao không cho Từ Kỳ xem bệnh?”

Tề Dật Phàm bị việc này đánh đến trở tay không kịp, không chút suy nghĩ, bật thốt lên nói: “Nàng, nàng không phải muốn xem bệnh cho con, nàng ta là muốn dùng kim đâm con đấy!”

“Ồ” Ánh mắt của mọi người lại rơi xuống trên người Hạ Lan Từ Kỳ, nhất là trong ánh mắt của Lục thiếu gia nhìn nàng vẫn còn nhiều nghi ngờ khó hiểu. Mà Hạ Lan Từ Kỳ vẫn trấn tĩnh, thể hiện bộ dáng mình không làm việc trái với lương tâm thì không sợ quỷ dữ của.

“Thật sao? Nàng châm con thế nào?” Lão thái gia tuy rằng không tin Hạ Lan Từ Kỳ dám châm tướng công, nhưng vẫn là mở miệng hỏi một câu cho có.

Tề Dật Phàm ủy khuất vừa khoa tay múa chân, vừa kêu lên: “Nàng châm eo của con, cả cổ con nữa.”

Thấy hắn nói có mũi có mắt, lão thái gia dè chừng hơn: “Con lại đây, để cho gia gia nhìn thử xem!”

Châm hôm đêm tân hôn, bây giờ chắc chắn đã lành lại rồi. Hạ Lan Từ Kỳ nhìn Tề Dật Phàm một cái, xem hắn biện hộ như thế nào.

Quả nhiên, Tề Dật Phàm thần sắc tối sầm lại, nũng nịu nói: “Gia gia, có nhiều người ở đây không nên xem! Huống hồ mấy chỗ nàng ấy đâm có khi đã lành lại rồi ấy chứ.”

Hắn không cho xem, đã nói lên trong lòng có quỷ! Lão thái gia cảm thấy Hạ Lan Từ Kỳ là tiểu thư khuê các, làm việc biết nặng nhẹ đúng mực cho nên đối với lời nói của Tề Dật Phàm không để vào trong lòng.

Lúc này, Hạ Lan Từ Kỳ nhân cơ hội ám chỉ: “Dật Phàm là từ trên vách núi ngã xuống chấn động đến não, có thể trong đầu còn một khối máu đông chưa tan hết nên mới ảnh hưởng tới trí tuệ của Dật Phàm. Nếu quả thật là như vậy, càng sớm làm tiêu máu đông trong não thì càng có hy vọng, cho nên phải nhanh chóng chữa trị. Nếu như để muộn sợ là về sau sẽ không còn hy vọng chữa khỏi.”

Nghe nàng nói có lý, Hầu gia gật đầu: “Lúc trước bỏ ra một số tiền lớn để mời danh y đến chẩn họ cũng đều nói giống như Từ Kỳ. Nhưng bọn họ lại không biết làm sao chữa được khỏi bệnh cho Dật Phàm.”

Từ sau khi con trai trưởng là đại thiếu gia qua đời, vị trí thế tử liền chuyển xuống dưới. Trong đám năm đứa cháu trai còn lại, lão thái gia vừa mất nhất là tứ thiếu gia, cho nên cũng có lòng muốn hắn lên làm thế tử. Có điều, hắn hiện tại biến thành như vậy, toàn bộ mọi dự tính đều trở nên khó khăn hơn cả.

Lão thái gia thờ dài, trầm giọng nói: “Dật Phàm, Từ Kỳ là vợ con, con bé sẽ không hại con đâu. Nghe lời, bây giờ con để cho Từ Kỳ bắt mạch cho con ở ngay đây.” Sau đó quay ra nói với Hạ Lan Từ Kỳ: “Từ Kỳ, làm đi!”

.....

“Dật Phàm, đưa tay ra đây.” Hạ Lan Từ Kỳ đứng ở trước mặt Tề Dật Phàm, ôn nhu nói.

Tề Dật Phàm giương mắt nhìn, khi thấy trong mắt nàng lóe lên một tia giả hoạt, trong lòng thầm hận: Từ Kỳ, cô điên rồi! Dám dựa vào quyền uy của lão thái gia đem hắn đặt vào thế trận này!

Thế nhưng Tề Dật Phàm cũng sẽ không dễ dàng để cho Hạ Lan Từ Kỳ đắc thắng, “Soạt” từ trên ghế nhảy dựng lên, chạy sang một bên: “Ta không, ta không muốn cô xem!”

Hạ Lan Từ Kỳ cứng lại, cũng không miễn cưỡng hắn, chỉ ngẩng đầu nhìn lão thái gia. Bởi vì nàng biết, lão thái gia sẽ làm chủ cho nàng.

“Dật Phàm nghe lời!”

“Không nghe, ta không có bệnh, ta không muốn xem!” Tề Dật Phàm lúc này cũng không thèm nhìn đến lão thái gia nữa, dù sao hiện tại hắn cũng là một kẻ ngốc, cho dù có não loạn thế nào đi nữa cũng chẳng có gì là lạ.

Hầu gia bấy giờ lên tiếng thay con trai cầu tình: “Cha, nếu Dật Phàm không muốn chúng ta đừng xem nữa!”

Lão thái gia đối với lời của Hầu gia không ý kiến gì, thấy Tề Dật Phàm quả nhiên không phối hợp lúc này đã giận tái mặt nhìn chằm chằm Tề Dật Phàm,

cả người có một loại khí thể bức nhân khiến cho người ta không dám phản kháng. Thấy tình thế không ổn, Tề Dật Phàm xoay người chạy ra bên ngoài: “Con ăn xong rồi, con đi tìm Kim nha đầu chơi đây!”

“Người đâu! Mau bắt tứ thiếu gia lại cho ta!” Lão thái gia tuy rằng đã lui về dưỡng lão không còn là Vĩnh Định Hầu nữa, nhưng mọi chuyện trong phủ thật ra vẫn đều nằm trong tay ông. Cho nên, ở trong phủ Vĩnh Định Hầu lời ông nói chính là “thánh chỉ”, không ai dám cãi. Mà Tề Dật Phàm lại ở trước mặt mọi người dám không nghe lời, mặc dù biết hần đầu óc có vấn đề nhưng lão thái gia cũng thấy mất hết mặt mũi, cho nên hôm nay nói thế nào cũng phải khiến Hạ Lan Từ Kỳ xem bệnh cho hần.

Lão thái gia vừa dứt lời, ở ngoài cửa liền vọt vào hai gã gia đình, mỗi người một bên bắt lấy hần.

Tề Dật Phàm nhảy dựng lên giãy dụa, “Không muốn không muốn! Các người mau thả ta ra!” Nhưng mà vẫn bị bắt trở về.

Lão thái gia nháy mắt với Hạ Lan Từ Kỳ, nằng liễn đi tới trước mặt Tề Dật Phàm, “Dật Phàm nghe lời, rất nhanh sẽ xong thôi!” Nói rồi đưa tay túm lấy cổ tay hần.

Trong nháy mắt, Tề Dật Phàm giống bị bóng cả thân mình run lên, cứ thế giật mạnh tay khỏi Hạ Lan Từ Kỳ, nói ra lời kinh người: “Buông! Ta muốn đi tiểu!”

Hạ Lan Từ Kỳ ngẩng đầu nhìn hần, thầm nghĩ: nhìn bộ dạng này xem, người ngoài việc lấy nước tiểu ra làm có chạy trốn, còn biết cái gì nữa? Ngoài miệng vẫn cứ đồ ngọt: “Dật Phàm ngoan, đừng lộn xộn! Để thiếp chẩn bệnh cho xong đi!”

“Không! Ta nhịn không nổi! Muốn đi luôn bây giờ!” Tề Dật Phàm hận Hạ Lan Từ Kỳ đến nghiêng răng nghiêng lợi, quơ bả vai tránh đi tay của nàng.

Lúc này, tam thiếu gia khuyên nhủ: “Gia gia, Tứ đệ muốn đi tiểu cứ để cho đệ ấy đi trước đi! Tạm dừng chuyện xem bệnh này lại, chờ đệ ấy quay về lại xem cũng chưa muộn đâu!”

Hạ Lan Từ Kỳ vội nói: “Bắt mạch rất nhanh, lập tức sẽ xong mà!”

Lão thái gia đáp ứng: “Đúng, cũng không lâu đâu! Để chẩn mạch xong đã rồi đi!”

“Gia gia, con chịu không nổi rồi! Con cam đoan con sẽ quay về xem bệnh!” Tề Dật Phàm vừa thấy lão thái gia bị Hạ Lan Từ Kỳ xúi giục chắc chắn sẽ khiến hần phải xem bệnh ở đây. Nếu muốn trốn thoát một kiếp này hần chỉ có thể nghĩ cách chạy trốn mà thôi, nghĩ xong liền nhấc chân đá vào hai tên gia đình kia rồi chạy đi mất.

“Ôi! Ôi!” Thừa dịp hai tên gia đình kia ôm chân bị đau, Tề Dật Phàm dùng sức thoát khỏi kim kẹp chạy ra khỏi cửa.

Lão thái gia sợ hần chạy đi sẽ không quay về nữa, hạ lệnh: “Mấy người các người đi canh, chờ tứ thiếu gia đi tiểu xong bắt nó mang về cho ta.” Gã gia đình tuân lệnh lui xuống.

Không đợi Hạ Lan Từ Kỳ trở lại chỗ ngồi, trên bàn có một nữ tử đứng vọt lên, bỗng nhiên mở miệng chất vấn: “Tứ tẩu, ca của ta sao lại sợ tẩu như vậy?”

Hạ Lan Từ Kỳ nhìn về phía phát ra giọng nói, thấy nữ tử vừa mở miệng kia da trắng như tuyết, khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn tinh tế như sứ, mắt phượng sáng ngời, nhìn rạng rỡ đầy sức sống. Đuôi mắt hơi nhướn lên lại lộ ra vẻ quỵn rừ tự nhiên, lỗ tai của nàng đeo một đôi khuyên tai thủy tinh màu tím, xiêm y mặc trên người cũng là màu tím đồng bộ với trang sức, ống tay cùng vạt áo dùng sợi tơ thượng hạng màu sắc sắc sỡ thêu hoa văn khiến cho mỹ nhân đã thanh tú xinh đẹp rồi càng thêm mỹ lệ.

Hạ Lan Từ Kỳ nhận ra nàng ấy là muội muội cùng mẹ với Tề Dật Phàm – Tam tiểu thư Tề phủ Tề Siêu Nhiên. Xem ra, vị tiểu cô này là đau lòng thay ca ca rồi, ngẩng lên cùng đứng hai huynh muội bọn họ không có mẫu thân che chở, ở nơi nhà cao cửa rộng này, dĩ nhiên muốn giúp đỡ nhau rồi.

Hạ Lan Từ Kỳ mỉm cười, giải thích: “Từ sau hôm chàng thấy ta chăm cứu cho Tứ di nương thì mỗi lần nhìn thấy ta chàng luôn cho rằng ta sẽ châm kim vào người mình, thế nên mới có chút sợ ta!”

Tề Siêu Nhiên hơi nhướn lông mày: “Ồ! Ca ca của muội ở lại trong tân phòng có một đêm, cũng là bởi vì chuyện này sao?” Tề Siêu Nhiên nhận ra Hạ Lan Từ Kỳ lúc nào cùng nhắm vào ca ca của nàng, giận tức giận cho nên cố ý nói ra mấy lời này.

Cười vợ, bình thường chú rể sẽ phải ở trong tân phòng ít nhất ba đêm mà Tề Dật Phàm lại chỉ ở một đêm. Chuyện này bị Tề Siêu Nhiên nói toẹt ra trước mặt mọi người, Hạ Lan Từ Kỳ hơi cứng lại có chút khó xử. Nhưng nàng rất nhanh trấn tĩnh lại, lạnh nhạt nói: “Chuyện này, muốn biết thì đi hỏi ca ca muội đi!”

“Tẩu.....” Tề Siêu Nhiên bị Hạ Lan Từ Kỳ cãi lại trong lòng không vui, vừa định muốn nói thêm vài câu thì Lục thiếu gia Tề Nhan Thần ngồi bên cạnh vẫn luôn im lặng đột nhiên hỏi: “Tứ tẩu, không ngờ tẩu còn biết y thuật?”

Hần mở miệng ngắt lời, không ngoại trừ lí do giúp Hạ Lan Từ Kỳ giải vây. Nhưng vừa thấy đó là tiểu thúc từng chọc ghẹo mình, cảm kích của Hạ Lan Từ Kỳ lập tức tan thành mây khói, thân nhiên nói: “Cũng biết sơ sơ!”

Tề Nhan Thần thần sắc ôn hòa, làm như bọn họ trước đó chưa từng xảy ra chuyện gì, khách khí nói: “Nhan Thần mấy ngày gần đây thường xuyên đau đầu, đã mời vài lang trung nhưng cũng chưa tìm ra nguyên nhân bệnh. Sáng mai Tứ tẩu có rảnh không, nếu có thì sẽ sang xem bệnh giúp Nhan Thần

chứ?”

Hắn là đau đầu thật hay là giả đau đầu? Sao lại muốn để mình chẩn bệnh cho? Hắn muốn thời gian xem bệnh là vào lúc buổi trưa chẳng lẽ là vẫn chưa từ bỏ ý định muốn cùng mình đi du thuyền? Hạ Lan Từ Kỳ khó hiểu liếc mắt nhìn hắn một cái, nhưng mà trên bàn nhiều người ngồi như vậy, Hạ Lan Từ Kỳ không thể từ chối đành phải nói: “Ta chỉ biết mấy bệnh nhỏ, nếu Lục đệ không chê chờ ta có thời gian sẽ xem cho đệ.”

“Đa tạ Từ tâu!” Tề Nhan Thần nói xong, không nói thêm gì nữa.

Chỉ trong chốc lát, ngoài cửa truyền đến tiếng kêu âm ỉ của Tề Dật Phàm: “Các người đừng bắt ta, buông ra, ta không có bệnh!”

Lúc ấy, hai tên gia đình kéo hắn từ ngoài cửa vào.

“Các người giữ tứ thiếu gia chặt lại, đừng để cho nó gây dựa. Từ Kỳ, đi qua bắt mạch!” Lão thái gia lên tiếng, mọi người tuân mệnh nghe theo.

Hai tên gia đình đem Tề Dật Phàm giữ chặt lại, một tên gia đình khác giữ chặt cánh tay của hắn, để Hạ Lan Từ Kỳ bắt mạch.

Tề Dật Phàm quơ quơ bả vai, toàn bộ thân mình vô luận thế nào cũng đều không nhúc nhích được. Vì thế, đành trơ mắt nhìn ngón tay mảnh khảnh của Hạ Lan Từ Kỳ đặt lên cổ tay của hắn.

Tề Dật Phàm hít sâu, ánh mắt không tốt nhìn chăm chăm Hạ Lan Từ Kỳ. Hạ Lan Từ Kỳ làm như không thấy ánh mắt của hắn, lạnh nhạt nhắm mắt lại dụng tâm cảm nhận mạch tượng của hắn.

Lúc này, trong phòng lập tức an tĩnh lại, ánh mắt mọi người đều tập trung ở trên hai người bọn họ.

Mà Hạ Lan Từ Kỳ càng sờ, trong lòng càng thêm nghi hoặc, thần sắc cũng trở nên nghiêm túc, làm sao có thể? Tại sao lại như vậy chứ? Nàng chậm rãi mở to mắt, nhìn thẳng Tề Dật Phàm.

Tề Dật Phàm cũng không tránh né ánh mắt của nàng, hắn nhìn thẳng, bất mãn kêu lên: “Sờ xong chưa? Sờ xong thì để ta đi! Ta còn muốn đi tìm Kim nha đầu chơi nữa!” Dứt lời nhoáng vai một cái, bọn gia đình thấy bắt mạch xong rồi, cũng không dám giữ hắn nữa. Thừa dịp mọi người trong phòng không chú ý, hắn lập tức chạy vọt ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Hí Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 37: Kinh sơn động hổ

Mạch tượng của Tề Dật Phàm khi mới xem thì quả là có triệu chứng của bệnh, nhưng mà khi Hạ Lan Từ Kỳ bắt mạch lại hơi hơi phát hiện ra mạch tượng này có chỗ không bình thường. Có điều, Tề Dật Phàm lại không để nàng bắt mạch cẩn thận, đã nhanh chân chạy trốn.

Hạ Lan Từ Kỳ là một người tinh tế, bao nhiêu dấu hiệu như vậy đều cho thấy Tề Dật Phàm tuyệt đối có vấn đề. Cho nên, Hạ Lan Từ Kỳ đoán mạch tượng vừa rồi của Tề Dật Phàm rất có thể là đã bị động tay động chân khi hắn ra ngoài đi tiểu.

Xem ra, Tề Dật Phàm này tuyệt không đơn giản, lần này để cho hắn may mắn thoát nạn được. Lần sau, Hạ Lan Từ Kỳ nhất định phải lập kế tốt hơn nhất định khiến hắn hiện nguyên hình.

Lúc này, lão thái gia ánh mắt sáng quắc nhìn Hạ Lan Từ Kỳ hỏi: “Bệnh của Dật Phàm thế nào rồi?”

Hạ Lan Từ Kỳ nghĩ nghĩ, hơi hơi vuốt cằm: “Thưa lão thái gia..., mạch tượng của Dật Phàm chìm nhỏ, chậm yếu, khí trệ máu ứ, xem ra máu đông trong đầu vẫn chưa tan hết.”

Lão thái gia vẻ mặt chờ mong hỏi: “Vậy con có thể chữa trị sao?”

Hạ Lan Từ Kỳ liếc mắt nhìn mọi người đang ngồi, bỗng nhiên ánh mắt chạm vào phu nhân, nàng liền nghĩ đến mấy lời vừa rồi phu nhân nói: chỉ cần nàng sinh con, bệnh của tứ thiếu gia sẽ không thuốc mà khỏi. Hạ Lan Từ Kỳ trong lòng run lên, năng chẳng việc gì phải như vậy, trăm tư một chút lập tức nảy ra ý hay, nhẹ nói: “Làm tan máu đông trong não thật ra là một chuyện rất khó, Từ Kỳ có thể sẽ thử xem có thể hoàn toàn chữa khỏi không, còn phải xem tình trạng hấp thụ thuốc của Dật Phàm nữa. Nhưng mà xin lão thái gia yên tâm, Từ Kỳ có thể đảm bảo là bệnh của Dật Phàm nhất định sẽ nhẹ hơn, chứ không chuyển nặng.”

Lão thái gia cùng Hầu gia nhìn nhau, vui vẻ nói: “Tốt tốt, Dật Phàm có thể lấy được vợ như con thật sự là phúc khí kiếp trước nó tu luyện được.”

Thế nhưng, chữa bệnh cho tứ thiếu gia không phải mục đích của Hạ Lan Từ Kỳ, nàng tiếp tục thuận nước đẩy thuyền đưa ra điều kiện: “Bệnh của Dật Phàm có vẻ rất khó trị, Từ Kỳ còn cần một ít dược liệu đặc biệt, xin lão thái gia cho phép Từ Kỳ đặt mua bên ngoài!”

Một cô nương tuổi còn trẻ nếu nói y thuật cao tay thì có lẽ tất cả mọi người sẽ không tin, nhưng Hạ Lan Tử Kỳ vừa vào phủ đã chữa bệnh được cho Tử di nương đã thể hiện hết thảy tài năng. Hơn nữa bệnh của Tề Dật Phàm đã tìm nhiều danh y đến đều chữa không khỏi, hiện tại giao cho Hạ Lan Tử Kỳ, cũng là có đảm ăn xôi[1]. Hướng hồ, hai người bọn họ là vợ chồng, có vinh cùng hưởng có họa cùng chịu. Lão thái gia tin rằng Hạ Lan Tử Kỳ chắc chắn sẽ toàn lực đem tướng công chữa khỏi, vì thế vui vẻ đáp ứng: “Tử Kỳ cần được liệu gì cứ liệt kê ra, để cho Triệu quân sự toàn quyền phụ trách giúp con tim.”

[1] Nguyên văn là: “Tử mã đương hoạt mã y” (死马当活马医): liều một phen, chỉ những điều đã biết không còn cứu vớt được nhưng vẫn nuôi hy vọng, cũng chỉ việc muốn thử lần cuối cùng.

.....

Yến tiệc đã tan, Hạ Lan Tử Kỳ trở lại Thủy Tiên Các.

Sau khi Tử Đào hầu hạ nàng rửa mặt xong, nàng bỗng nhiên ngẩng đầu hỏi: “Đêm nay tứ thiếu gia đến phòng nào rồi?”

Tử Đào cúi đầu: “Thưa tứ thiếu phu nhân, tứ thiếu gia lại đến phòng của Phùng di nương.”

“Ừm, đã biết, em lui xuống đi!”

Đội Tử Đào đi rồi, Hạ Lan Tử Kỳ cài lại chốt cửa rồi quay về ngồi xuống bên cạnh bàn, từ trong lòng lấy ra tờ giấy đệ đệ đưa vẫn chưa kịp xem.

Ý trên tờ giấy kia đại khái nói là: nếu Hạ Lan Tử Kỳ không đầu hàng số phận, không muốn đem hạnh phúc chôn vùi ở trên người một kẻ ngốc thì đệ đệ Hạ Lan Vân Dững của nàng sẽ nguyện ý giúp tỷ tỷ chạy khỏi Hầu phủ.

Xem hết tờ giấy, Hạ Lan Tử Kỳ cảm động đến ngán lặn. Cho dù đám người phụ thân, di nương, tỷ tỷ đối với mình tình thân bạc như vôi, nhưng ít ra nàng còn có một đệ đệ tốt trọng tình trọng nghĩa, nguyện ý trong lúc nàng nguy nan nhất lại “trong tuyết đưa than[2]” vươn tay giúp đỡ, khiến cho nàng ấm áp cùng vui vẻ.

[2] Nguyên gốc là “Tuyết trung tống than” (雪中送炭): cho than để dưới ẩm khi trời tuyết. Tống Thái Tông nhân tiết mưa tuyết, trời giá rét sai cho những người già yếu nghèo khổ than sưởi và gạo ăn. Nhân đó người ta thường dùng thành ngữ này để chỉ sự giúp đỡ người khác khi cần kíp, cùng quần.

Có điều, nàng tạm thời không có ý định rời khỏi Hầu phủ. Nàng phải đợi Hoa Tranh hồi âm mới có thể quyết định. Nghĩ đến Hoa Tranh nàng lại buồn rầu, thư cũng gửi ra ngoài đã hai ngày rồi, vì sao Hoa Tranh đến bây giờ vẫn còn chưa hồi âm? Hay thư không đưa tới nơi? Chẳng lẽ sau khi Hoa Tranh biết nàng lập gia đình đã không còn để ý đến nàng nữa? Hạ Lan Tử Kỳ tiêu tảo bất an suy nghĩ miên man, lại bởi vì không có những biện pháp khác có thể liên lạc với hoa tranh, nàng bây giờ có thể làm chỉ có chờ đợi.

Hạ Lan Tử Kỳ hít sâu một hơi, đem tờ giấy Hạ Lan Vân Dững đưa cho nàng kia dùng ánh nến châm, đốt thành tro bụi. Xoay người cầm cảm bút mài mực viết một phong thư hồi âm cho Hạ Lan Vân Dững, sau khi thổi khô liền bỏ vào trong ống tay áo của mình.

Giăng co một ngày, Hạ Lan Tử Kỳ cũng thực mệt mỏi, sau khi thổi tắt ngọn nến liền nhanh chóng đi vào giấc ngủ.

Đêm khuya giờ tý, một đoạn tiểu đao màu trắng chẳng từ biết lúc nào đưa vào trong cửa phòng Hạ Lan Tử Kỳ, từng chút từng chút nhẹ nhàng cạy, cửa phòng lập tức thành công mở toang. Dưới ánh trăng, một người hắc y bịt mặt, yên lặng không một tiếng động đẩy cửa phòng của nàng ra, chậm rãi lên vào phòng của nàng.

Tên hắc y kia bịt mặt khi vào nhà, cũng cũng không quấy rầy Hạ Lan Tử Kỳ, mà đi thẳng tới giá quần áo, lấy trong ống tay áo của nàng ra một phong thư viết cho Hạ Lan Vân Dững.

Hắc y bịt mặt liếc mắt nhìn Hạ Lan Tử Kỳ một cái, thấy nàng đang ngủ say, nghe hô hấp cũng không có dấu hiệu thức dậy. Xoay người đi về phía dưới cửa sổ, nương theo ánh trăng bên ngoài để đọc, trên giấy viết thư có chút bẩn đó là bởi vì lúc Hạ Lan Tử Kỳ viết không cẩn thận làm đổ một ít nước trà, tuy rằng đã khô nhưng chữ viết nhòe đi không ít.

Tề Dật Phàm miễn cưỡng đọc được nội dung trên tờ giấy, trong lúc khẩn trương quên nhìn chữ của Hạ Lan Tử Kỳ. Nhanh chóng gấp thư lại như cũ, nhét trở lại trong tay áo Hạ Lan Tử Kỳ, nhẹ nhàng ra khỏi phòng, đóng cửa cẩn thận.

.....

Trời đã sáng, Hạ Lan Tử Kỳ ra khỏi giường từ rất sớm. Nàng cảm thấy trong phòng bức bách, mặc quần áo tử tế, muốn đi ra ngoài tản bộ.

Nhưng nàng vừa đi đến cửa, còn chưa mở hết cửa ra lại không ngờ phát hiện ra cửa đóng không khít.

Hà, chuyện gì đây? Nàng nhớ rõ rằng tối hôm qua có đóng chặt cửa mà! Nhưng sao sáng nay cửa lại đóng không chặt, chẳng lẽ nàng nhớ lầm rồi? Hạ Lan Tử Kỳ đứng sững tại chỗ, có chút không thể hiểu nổi.

Hay là tối hôm qua có người vào phòng? Ý nghĩ này khiến nàng không rét mà run, nàng vội vàng đưa tay sờ vào trong tay áo, lấy thư ra kiểm tra. Thấy không có bất cứ vấn đề gì, nàng lại xoay người trở về phòng, lấy ra hộp nữ trang của mình, đồ trang sức đáng giá bên trong cũng không thiếu.

Quái! Nếu như không có người vào phòng, chẳng lẽ cửa tự động mở ra? Nhưng mà, nếu như thật sự là có người vào phòng..., nàng vẫn bình an vô sự,

đây là cái đạo lý gì?

Hạ Lan Từ Kỳ đứng yên tại chỗ, rồi như tơ vò.

Nói gì thì nói, nếu đã có chuyện lạ thế này, vì để ngừa vạn nhất Hạ Lan Từ Kỳ lấy thư vốn để gửi cho Hạ Lan Vân Dững trong tay áo ra đốt rụi.

Dùng xong điểm tâm, Hạ Lan Từ Kỳ gọi bà Ngô vào phòng mình, sau khi cho trái phải lui xuống hết mới nói với bà Ngô: “Bà Ngô, con có việc muốn cầu xin bà.”

Bà Ngô nghe xong, trách cứ: “Tứ thiếu phu nhân, cô còn khách khí với bà Ngô như vậy sao? Có việc gì cô cứ phân phó, đừng nói mấy câu làm ơn đó.”

Hạ Lan Từ Kỳ ngoắc ngoắc ngón tay với bà Ngô, ý bảo bà ghé tai lại đây.

Ngô mục thần sắc đông lại, tiến đến trước mặt Hạ Lan Từ Kỳ. Hạ Lan Từ Kỳ nhanh chóng nói những lời vốn dĩ muốn viết thành thư gửi cho Hạ Lan Vân Dững..., nói trực tiếp cho bà Ngô. Muốn bà Ngô chuyển lời cho đệ đệ. Bà Ngô nghe xong, gật đầu: “Tứ thiếu phu nhân, cô cứ yên tâm, lão nô nhất định sẽ chuyển lời.”

Hầu phủ này to như vậy nhưng Hạ Lan Từ Kỳ chỉ tin tưởng bà Ngô, cho nên nhờ bà đi Hạ Lan Từ Kỳ cực kì yên tâm, nhẹ giọng dặn dò: “Tốt, vậy bà Ngô đi nhanh về nhanh.”

Tề phủ rất lớn, ngoài cửa chính có vài cửa phụ khác. Bình thường nếu không được cho phép, khi bọn người hầu ra vào Tề phủ không được đi cửa chính, toàn bộ đều đi phía công tây.

Bà Ngô sau khi chuẩn bị xong liền đi vào cổng tây, tên gia đình thủ vệ làm theo phép tắc, vạn hoi: “Bà ở phòng nào, xuất phủ làm gì? Có lệnh bài không?”

Bà Ngô thần sắc tự nhiên, cứ thế trả lời: “Ta là người của Thủy Tiên Các, hôm nay là ngày giỗ của phụ thân ta nên Tứ thiếu phu nhân ban ân cho ta về nhà bái tế, đây là lệnh bài.” Bà Ngô nói xong từ trong lòng lấy ra một tấm lệnh bài gỗ có khắc kí hiệu của Thủy Tiên Các, đưa cho tên gia đình thủ vệ.

Tên gia đình thủ vệ vừa thấy lệnh bài gỗ kia là thật, liền hỏi: “Khi nào về phủ?”

Bà Ngô kiên nhẫn nói: “Xin nghỉ một ngày, nhưng trước cơm chiều có lẽ sẽ quay về.”

Tên gia đình thủ vệ cứ theo quy tắc mà làm việc, cẩn thận tỉ mỉ: “Có lén mang theo vật gì trong phủ ra ngoài không?”

“Không có.” Bà Ngô biết đây là một trình tự không thể thiếu, cho nên phối hợp duỗi cánh tay ra, để cho bọn họ kiểm tra.

Lúc này, có một vị ma ma tiến đến bên cạnh, sờ soạn bà Ngô khắp nơi, không hề phát hiện ra vật khả nghi nào nên quay lại nhìn tên gia đình thủ vệ lắc đầu. Tên gia đình thủ vệ lúc này mới mở cổng phụ cho đi ra.

Hào môn thế gia, nhiều nhất chính là quy định. Bà Ngô cảm thán, vừa nhắc chân chuẩn bị đi, chợt nghe phía sau có người lớn tiếng hô một câu: “Đứng lại!”

Bà Ngô cứng đờ thân mình, nhìn lại thấy một nha đầu mặc quần áo màu xanh da trời, phía sau dẫn theo vài tên gia đình và nha hoàn, vội vã chạy tới phía cửa.

Nha đầu kia trời sinh mày rậm mắt to, môi dày đầy đặn, mềm mại trơn bóng, là một cô nương thấp phần xinh đẹp. Thấy chất lượng của quần áo trên người nàng xem ra tốt hơn các nha đầu khác rất nhiều, bà Ngô mục biết cô nương này hẳn là đại a hoàn trong phòng nào đó.

Đội nha đầu kia đến gần, bà Ngô khách khí hỏi: “Cô nương có chuyện gì không?”

Nha đầu kia lông mày nhíu lại: “Ngươi phải ra khỏi phủ?”

Thấy nàng khí thế khinh người như vậy, Ngô mục có chút không vui, ngữ khí cũng lạnh đi: “Đứng!”

Nha đầu kia cao giọng nói: “Buổi sáng hôm nay, trong phòng Đại di nương phát hiện đã mất một cái vòng tay Phi Thúy. Vòng tay kia chính là lúc sinh nhật Đại di nương. Hầu gia có ý đặt đặc chế ở kinh thành làm quà sinh nhật cho Đại di nương, giá trị không nhỏ! Đại di nương đã lục soát khắp Ngênh Xuân Uyển, cũng chưa có tìm được vòng tay Phi Thúy, cho rằng đã có người trộm đi rồi. Có khi lại đã đem từ trong phủ ra ngoài bán lấy tiền, cho nên vì đề phòng hạ nhân trong phủ đem vòng tay Phi Thúy lén lút mang ra khỏi phủ, Đại di nương mới phái ta đến đây kiểm tra!” Nàng khẩu khí chậm lại, nói tiếp: “Chúng ta cũng chỉ là tuân lệnh bề trên, vị ma ma này phối hợp một chút đi!”

Thì ra nàng ta đại a hoàn là trong phòng Đại di nương, trách không được nói chuyện mạnh mẽ như thế.

Bà Ngô bình tĩnh nói: “Vị ma ma kia vừa rồi đã kiểm tra xong rồi, không mang theo thứ gì.”

Nha đầu kia không nể mặt chút nào, lạnh lùng nói: “Bà ấy kiểm tra không tính, ta chưa nhìn thấy. Cho nên phải kiểm tra lại lần nữa!”

Bà Ngô bắt đầu lo lắng, Hạ Lan Từ Kỳ mới về phủ, chân còn chưa có chỗ đứng vững, không nên đắc tội với bất kỳ ai. Một chút chuyện nhỏ như vậy,

bà phải hết sức nhẫn nại, cố gắng không tìm phiền toái cho Hạ Lan Từ Kỳ, hướng hồ trên người bà cũng không có vòng tay Phi Thúy gì cả không sợ các nàng kiểm tra. Cho dù trong lòng không vui, bà Ngô vẫn dang hai tay ra: “Các người đã không tin, vậy thì tìm đi!”

Có hai nha hoàn tiến lên, ở trên người bà Ngô tìm kiếm từ trên xuống dưới mấy lần. Ngoại trừ tìm được một linh bạc với mấy văn tiền ra, thậm chí còn không tìm thấy thứ gì đáng giá chứ đừng nói đến vòng tay Phi thúy.

Bà Ngô nghiêng đầu liếc nhìn đại a hoàn một cái rồi hỏi: “Kiểm tra xong chưa? Ta đi được rồi chứ?”

Đại a hoàn kia đi đến trước mặt bà Ngô, dường như vẫn chưa từ bỏ ý định lại tiếp tục ở từng tắc từng tắc trên người bà Ngô tìm kiếm.

Nếu nói là lúc đầu bọn họ nói tới tìm vòng tay Phi Thúy thủ tịch bà Ngô sẽ tin, nhưng mà bây giờ, thấy đại a hoàn kia cẩn thận tìm kiếm như thế, ngay cả góc áo của bà cũng vuốt ve mấy lần. Cuối cùng, ngay đến cả giày cũng không buông tha, cời giày của bà rồi dốc xuống một lúc lâu. Trong góc áo và giày có thể giấu cái vòng tay lớn như vậy sao? Chuyện này đúng là quá mức kì quái.

Bạn đang đọc truyện *Hỉ Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Người là ngoại lệ

Đại a đầu kia tự mình tìm kiếm ở trên người bà Ngô một lần, cũng không có tìm được thứ nàng ta muốn, đành phải bắt đầu dĩ mà thả người.

Bà Ngô ra khỏi Hào phủ, càng nghĩ càng cảm thấy việc này thật đáng nghi. Bà vừa đi vừa cẩn thận nhìn quanh, thấy không có người theo dõi mới nhanh chóng đi ra khỏi thành, về Hạ phủ.

Thổ Cúc Các là chỗ ở của Lục thiếu gia, vì tối hôm qua Hạ Lan Từ Kỳ đã đáp ứng sáng hôm nay xem bệnh cho hắn nên ước chừng giờ Tỵ canh ba, Hạ Lan Từ Kỳ đứng hèn đi tới.

Thổ Cúc Các bài trí tinh xảo lịch sự tao nhã, trong viện cao thấp đều có hoa cỏ cây cối được tu bổ chỉnh sửa thành hình độc đáo. Đương nhiên, bắt mắt nhất trong viện chính là những bồn hoa cúc quý giá được xếp lại thành vòng tròn.

Trong nháy mắt, Hạ Lan Từ Kỳ bị màu sắc rực rỡ tiên diễm của những đóa hoa kia hấp dẫn, kim lòng không được tiêu sái đến trước mấy bồn hoa. Thấy được trên mặt lá của những cây hoa cúc này còn dính giọt sương trong suốt, ở dưới ánh mặt trời chiếu xạ ánh sáng tạo ra hào quang khiến cây hoa cúc càng mĩ lệ, tăng thêm một chút hấp dẫn.

Những đóa hoa này, từng đóa từng đóa thi nhau khoe sắc tươi đẹp kiều diễm. Giống như tiên hoa dính đầy tiên khí trong Dao Trì, tình khôi không tỳ vết, chẳng nhiễm bụi trần. Khiến cho người nhìn cảm thấy thư thái.

Hạ Lan Từ Kỳ vươn tay, ngón trỏ cùng ngón giữa nâng một đóa cúc vàng đang nở rộ, kéo đến trước mắt mình tinh tế xem xét. Thật không ngờ, Lục thiếu gia này cũng rất là nhân nhã, lại trồng nhiều loài cúc quý giá như vậy, hơn nữa xem ra chăm sóc cũng không tệ!

“Ồi! Hoa này không thể chạm vào, không thể chạm vào đâu!” Xa xa, một nha hoàn khoảng mười lăm mười sáu tuổi kêu lên sợ hãi chạy tới.

Hạ Lan Từ Kỳ quay đầu nhìn lại, chỉ thấy cái nha đầu kia mặc bột nước sắc quần lụa mỏng, đầu sơ song nha búi tóc, búi tóc thượng cột lấy bột nước sắc băng gấm, dáng người thon thả, bộ dáng thanh tú, giờ phút này, chính vẻ mặt hoảng sợ nhìn chằm chằm Hạ Lan Từ Kỳ nắm hoa đích tay.

“Cô nương này kêu to cái gì thế? Chẳng qua chỉ là một đóa hoa thôi, sao lại không thể chạm vào? Có gì quý hiếm lắm sao?” Thấy có người dám động đến chủ tử mình, Từ Đào bất mãn nhìn cô nương kia lớn tiếng: “Còn nữa, sao cô một chút quy củ cũng không có vậy? Mở to mắt của ngươi ra mà nhìn kĩ xem, đây chính là tứ thiếu phu nhân, ngươi là thân phận gì, dám hô to gọi nhỏ chủ tử sao?”

Tiểu nha đầu kia ngẩng đầu nhìn Hạ Lan Từ Kỳ, lúc này mới phát hiện người đứng trước mặt quả nhiên chính là tứ thiếu phu nhân mới vào cửa không lâu. Nàng khẩn trương cúi đầu bối rối, khúm núm nói: “Nô tỳ mất mụ, vừa rồi không nhìn ra là tứ thiếu phu nhân. Trong lúc vô ý chọc vào người, thỉnh tứ thiếu phu nhân thứ tội!”

Thấy tiểu nha đầu này rất nhu thuận mà cũng không phải cố ý, Hạ Lan Từ Kỳ không nổi chỉ trích nàng, nhẹ giọng hỏi: “Ngươi tên là gì?”

Tiểu nha đầu cung kính nói: “Bẩm tứ thiếu phu nhân, nô tỳ tên là Linh Lan.”

“Ngươi vừa mới nói hoa này không thể chạm vào? Vì sao vậy?” Hạ Lan Từ Kỳ tò mò hỏi.

Linh Lan do dự một chút, cúi đầu thấp hơn nữa, nhỏ giọng ngập ngừng: “Lục thiếu gia yêu hoa như mạng, người nói mỗi một đóa hoa đều là tiên tử chuyển thế cho nên cần phải cẩn thận che chở. Hướng hồ đây đều là những đóa hoa mới nở, người càng không cho phép bất luận kẻ nào lấy tay đụng vào!”

Hạ Lan Từ Kỳ càng thêm tò mò: “Đụng vào thì có chuyện gì sao?”

“Nếu đụng vào sẽ bị trừng phạt, thiếu gia sẽ dùng thước đánh vào lòng bàn tay!” Linh Lan lúc nói ra mấy lời này thân mình hơi co lại một chút, đoán chừng là đã từng bị Lục thiếu gia đánh rồi.

Từ Đào ăn nói thẳng thắn, nói to với Linh Lan: “Tứ thiếu phu nhân nhà chúng ta chạm vào hoa của Lục thiếu gia, chẳng lẽ thiếu gia lại còn dám đánh tứ thiếu phu nhân sao?”

Linh Lan vẻ mặt đau khổ, bất đắc dĩ nói: “Lục thiếu gia là không dám đánh tứ thiếu phu nhân! Nhưng hôm nay đến phiên nô tỳ trông coi bồn hoa, nô tỳ không trông coi cẩn thận để cho người ta chạm vào chậu hoa cúc bảo bối của thiếu gia. Cho nên, Lục thiếu gia sẽ đánh vào bàn tay nô tỳ!”

Không ngờ Lục thiếu gia này lại đúng là người yêu hoa như mạng! Thấy Linh Lan kia bộ dạng vô cùng khẩn trương, Hạ Lan Từ Kỳ nhẹ nói: “Ta là người chạm vào hoa, ở đây ngoài ba người chúng ta không có ai khác nhìn thấy. Chúng ta không nói ra, Lục thiếu gia nhà các người chắc chắn sẽ không biết được, thiếu gia không biết thì cũng sẽ không phạt người, yên tâm đi!” Nói xong liền buông bông hoa ra.

Không nghĩ tới tứ thiếu phu nhân lại dễ nói chuyện như vậy, Linh Lan trong lòng vui mừng, vội vàng cúi người: “Đa tạ tứ thiếu phu nhân thông cảm!” Nhưng mà khi nàng vừa đứng thẳng người, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú lập tức biến thành mặt không có giọt máu.

Thấy nàng có vẻ khác thường, Hạ Lan Từ Kỳ tò mò quay đầu lại, chạm ngay phải một đôi mắt mỹ lệ vô cùng.

Đôi mắt này có khả năng phóng điện, khiến cho Hạ Lan Từ Kỳ da đầu dựng hết cả lên. Không thể ngờ được hán đến phía sau mình từ khi nào? Vì sao mình một chút cảm giác cũng không có? Nhưng mà, nghĩ đến những lời mình vừa mới nói với Linh Lan, Hạ Lan Từ Kỳ nhất thời có chút ngượng ngùng: “Lục, Lục đệ, ta đến để tìm đệ đây!”

Tề Nhan Thần vẻ mặt hồ hững, nhìn không ra là đang vui hay buồn. Hán nhìn chằm chằm Hạ Lan Từ Kỳ thần nhiên mở miệng: “Các người không nói thì ta liền không biết? Tứ tẩu, không ngờ rằng tẩu lại có thể mưu mô chước quỷ như vậy đây!”

Hạ Lan Từ Kỳ cứng người lại, chưa kịp mở miệng thì Linh Lan đứng bên cạnh đã quỳ xuống: “Nô tỳ biết sai rồi! Là nô tỳ không ở đây trông bồn hoa, chuyện này không liên quan đến tứ thiếu phu nhân, thỉnh Lục thiếu gia trách phạt nô tỳ!”

Linh Lan bởi vì không đứng trông bồn hoa, đã từng bị đánh hai lần rồi. Thế mà lần này lại cũng bị bắt được, thật sự đúng là chạy trời không khỏi nắng! Nàng không hy vọng xa vời Lục thiếu gia có thể khai ân, chỉ cần không phạt nặng là nàng đã niệm a di đà Phật rồi!

“Ta nói muốn phạt người lúc nào?” Vừa nghe thấy lời Tề Nhan Thần nói, Linh Lan liền kinh hãi ngẩng đầu lên.

Tề Nhan Thần liếc mắt nhìn Hạ Lan Từ Kỳ một cái, thần sắc ôn hòa nói: “Nếu tứ tẩu đã thích, đừng nói chạm vào thậm chí là bê đi hai bồn cũng có làm sao? Người đứng lên đi!”

Tứ thiếu phu nhân này thật không hề đơn giản chút nào! Linh Lan âm thầm cảm than. Nhớ ngày đó, Nhị di nương chạm vào hoa cúc của thiếu gia, Linh Lan đã bị đánh vào bàn tay mười lần! Không nghĩ tới lần này, tứ thiếu phu nhân cũng chạm vào hoa thế mà thiếu gia lại cứ như vậy mà dễ dàng tha cho Linh Lan. Nàng đứng lên mà vẫn chưa thể tin được.

Tề Nhan Thần lại nói: “Tứ thiếu phu nhân đích thân đến đây giúp ta xem bệnh, người còn kinh ngạc cái gì? Mau chuẩn bị trà cho tốt đi.”

“Dạ, nô tỳ đã biết!” Linh Lan giờ mới hiểu, thì ra Lục thiếu vì muốn tứ thiếu phu nhân xem bệnh giúp nên mới không tiện trách phạt mình! Ngẫm lại cũng đúng, nếu Lục thiếu gia trách phạt mình như vậy chẳng phải là không nể mặt tứ thiếu phu nhân hay sao? Tứ thiếu phu nhân sao còn hứng thú xem bệnh giúp đây? Linh Lan nghĩ như thế, cảm thấy mình phân tích hoàn toàn chính xác.

Tề Nhan Thần nhìn Hạ Lan Từ Kỳ nhoen miệng cười: “Nha đầu Linh Lan kia ăn nói lung tung, Tứ tẩu bỏ qua cho.”

Hạ Lan Từ Kỳ vừa rồi đã có suy tính sẵn, nếu như hán muốn trách phạt Linh Lan thì chắc chắn mình sẽ lập tức xoay người rời đi. Nhưng mà, thấy hán cũng chưa mặt mũi cho mình Hạ Lan Từ Kỳ thần sắc hòa hoãn, mỉm cười nói: “Lục đệ đã chịu cho ta ngoại lệ như vậy rồi, ta còn để bụng gì nữa?”

Tề Nhan Thần đương nhiên hiểu được ý của Hạ Lan Từ Kỳ, hán cười “ha ha”, hai người ngẫm hiểu lẫn nhau, không nói thêm gì nữa.

.....

Hạ Lan Từ Kỳ trực tiếp đi theo Tề Nhan Thần vào phòng khách, sau khi chủ khách đã an vị ngồi xuống, Tề Nhan Thần nói với đám nha hoàn hầu hạ trong phòng: “Các người lui xuống trước đi! Có việc sẽ gọi các người.”

Sau khi cho đám hạ nhân trong phòng lui xuống, Hạ Lan Từ Kỳ cho là hán muốn nói gì đó với mình. Tuy nhiên hán cũng chỉ đơn giản là uống trà, cũng không nói nhiều. Hạ Lan Từ Kỳ nói mấy câu trả đũa: “Hôm nay không phải đệ muốn đi du thuyền trên hồ hay sao? Mặt trời cũng đã lên cao lâu rồi, đệ còn không mau đi đi?”

Chén trà trong tay Tề Nhan Thần vừa mới đụng tới bên môi, bỗng nhiên dừng lại. Hán nhìn chằm chằm Hạ Lan Từ Kỳ, hơi hơi nhướn mày, làm ra vẻ bất cần đời: “Tiếc rằng không có giai nhân làm bạn, đi một mình rất nhàm chán!”

Hạ Lan Từ Kỳ dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn hán: “Dựa vào sức hấp dẫn của Lục đệ, muốn tìm người đi cùng không phải chỉ cần giơ tay đã có cả đám hay

sao?”

Tề Nhan Thần bắt đầu kể: “Nhưng đám người đó đều là hạng tầm thường, làm gì có ai so được với Tứ tẩu?”

Thấy hần lộ nguyên hình, bắt đầu nói chuyện không an phận. Hạ Lan Từ Kỳ lúc này đã giận đến tái mặt: “Được lắm, đệ còn biết ta là Tứ tẩu của đệ, đã như vậy mời đệ tôn trọng một chút!”

Tề Nhan Thần về mặt hậm hực, thờ dài: “Ôi, ‘Hoàn quân minh châu song thủy lệ, hận bất tương phùng vị giá thì’[1]!” Hần bỗng nhiên đứng lên, ôm quyền hướng Hạ Lan Từ Kỳ bái một cái, nghiêm túc đứng đắn nói: “Tứ tẩu, Nhan Thần ngày hôm đã lỡ mạng, nhưng không phải là cố ý. Nhan Thần ở đây nhận lỗi với tẩu!”

[1] Đây là hai câu thơ trích trong bài “Tiết phụ ngâm” của Trương Tích. (nguyên âm: 还君明珠双泪垂, 恨不相逢未嫁时. Ngô Tất Tô dịch: “Trà lại chàng hạt châu sáng, hai hàng nước mắt ròng ròng. Ân hận rằng không thể gặp nhau lúc chưa chồng”)

Mới vừa rồi hần còn bày ra bộ dạng công tử phóng đảng, lúc này đột nhiên nghiêm chỉnh lại, thật đúng là làm cho người ta khó mà thích ứng. Nhưng nếu hần đã chủ động nói xin lỗi, Hạ Lan Từ Kỳ cũng biết thôi thế: “Chuyện này cứ như vậy cho qua đi! Hi vọng từ nay về sau, đệ biết an phận là được! Đứng rồi, không phải đệ nói là đau đầu muốn ta giúp đệ xem bệnh sao?”

Tề Nhan Thần ngượng ngùng cười cười: “Ta kỳ thật không có bệnh, chỉ là muốn xin lỗi với tẩu! Nhưng mà nếu cứ như vậy mời tẩu đến thì sợ người khác sẽ đàm tiếu, thế nên mới viện cớ này mời tẩu đến đây.”

Không ngờ được hần lại có thể suy nghĩ chu đáo như thế! Lúc này, nếu mở lời nói trước thì hai bên lại tiếp tục tranh luận, bản khoản một lúc Hạ Lan Từ Kỳ thuận miệng hỏi: “Lục đệ, hôm qua lúc ăn cơm, sao lại không thấy em đâu?”

Những buổi họp mặt như ngày hôm qua, được ngồi bên bàn đều là chính thể cả. Tề Nhan Thần tất nhiên hiểu Hạ Lan Từ Kỳ hỏi chính là thể tử của hần chứ không phải thiếp. Vạt áo choàng của hần hơi rung lên, ngồi lại xuống ghế, khôi phục tướng mạo thông thường: “Nhan Thần đến nay còn chưa có kiểm được thể tử, cho nên Tứ tẩu không có em đâu!”

Hần mặc dù là tiểu thúc của mình, nhưng tuổi cũng phải lớn hơn mình vài ba tuổi rồi! Một hoa hoa công tử như vậy mà đến bây giờ còn chưa có cưới vợ? Hạ Lan Từ Kỳ cảm thấy có chút khó tin.

“Biểu ca có ở đây không? Biểu ca.....” Ngoài cửa đột nhiên truyền đến một giọng nữ rất dễ nghe.

“Nói đệ không có ở đây!” Tề Nhan Thần vội vàng vừa nói với Hạ Lan Từ Kỳ, vừa nhìn quanh tìm chỗ trốn.

Thì ra cũng có người làm hần sợ được nha! Không biết biểu muội này là người thế nào nhỉ? Nhưng mà hần trốn rồi, để nàng một mình ở đây, sao có thể ứng phó nổi với cô gái này? Huống hồ trong nhà này thật đúng là không nơi nào trốn được.

Hạ Lan Từ Kỳ kéo ống tay áo của hần: “Đệ là tài tử phong lưu, đối phó với nữ tử không phải rất chuyên nghiệp sao? Không thể không đối phó được đúng không?”

Tề Nhan Thần bị nói như vậy, ngồi xuống trở lại.

Lúc này, Hạ Lan Từ Kỳ quay đầu nhìn lại phía ngoài cửa, thấy một người mặc áo vàng có điểm sắc đỏ, đeo đai lưng màu trắng ngà thêu hoa. Cô gái này đáng người đẹp dễ, đi theo phía sau là hai tiểu nha đầu, nhanh nhẹn chạy tới.

Nàng kia ước chừng mười sáu mười bảy, mi thanh mục tú, xinh đẹp động lòng người. Nhất là làn da kia, trắng hồng mềm mại cứ như là da trẻ con, nhìn một cái là muốn sờ vào rồi. Môi của nàng ấy nhỏ nhắn phân hồng mềm mại, gọi là miệng tiểu anh đào cũng không ngoa. Cả người đứng ở đó, chẳng khác gì một đóa hoa nhỏ đáng yêu, người gặp người thích.

“Biểu ca, huynh đúng là đang ở đây! Thật tốt quá!” Tiểu cô nương vui mừng bước vào trong phòng, chợt thấy Hạ Lan Từ Kỳ ngồi bên cạnh, nàng hơi ngẩn ra, trong mắt dần hiện ra vài tia ghen tỵ, nhẹ giọng hỏi: “Biểu ca, vị cô nương này là?”

Tề Nhan Thần vội vàng giới thiệu: “Biểu muội, đây là Tứ tẩu nhà ta!”

“À!” Nghe thấy nói là chị dâu, trên mặt cô gái hiện ra vẻ tươi cười, vui mừng nói: “Chào Tứ tẩu!”

Tề Nhan Thần quay lại nói với Hạ Lan Từ Kỳ: “Đây là biểu muội của đệ, họ Yên, tên là Tiểu Tiểu.”

Hạ Lan Từ Kỳ khẽ gật đầu: “Yên Tiểu Tiểu, ừm, tên này thật là dễ nghe!”

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Tương Phùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Hẳn lại có thể say

Tề Nhan Thần thắc mắc hỏi: “Biểu muội, sao muội lại tới đây?”.

Yến Tiểu Tiểu cười nói tự nhiên: “Biết huynh đã trở về, muội liền chạy đến đây!”

Tề Nhan Thần nuốt nước miếng: “Tin tức của muội thật đúng là quá nhanh rồi!”

Yến Tiểu Tiểu chớp mắt, ngắt lời: “Biểu ca, muội nghe nói Hương Quả thôn ở cách đây không xa được trời ban điềm lành, tất cả mọi người đều chạy tới xem náo nhiệt rồi, hôm nay thời tiết cũng không tệ lắm! Hay là chúng ta cùng đi xem đi!”

Trời ban điềm lành là dấu hiệu của may mắn, cát tường. Tề Nhan Thần ngẩng đầu lên nói: “Hả! Điềm lành gì?”

Yến Tiểu Tiểu cười giải thích: “Hương Quả thôn là một thôn dân, bỗng ở trong rừng sâu núi thẳm xuất hiện một con thỏ long đỏ. Ai cũng biết sói trắng, ngựa xích thố từng xuất hiện được coi là đứng đầu trong những điềm lành, hiện tại lại xuất hiện thỏ long đỏ. Điều này chứng minh Diêm thành của chúng ta chính là vùng đất quý! Nghe nói Tri Phủ đã đem việc này báo lại cho triều đình, không lâu nữa con thỏ long đỏ này sẽ được trở thành lễ vật tượng trưng đưa đến nuôi ở trong cung. Cho nên thời gian không còn nhiều nữa, thừa dịp còn chưa bị đem đi chúng ta cũng nên qua đó mở mang tầm mắt chứ?”

Yến Tiểu Tiểu do dự cúi đầu, nói với Hạ Lan Tiểu Kỳ: “Tứ tẩu, hay là tẩu cũng đi cùng bọn muội đi?”

Nàng mời Hạ Lan Tiểu Kỳ chẳng qua cũng là vì khách sáo thôi, Hạ Lan Tiểu Kỳ đương nhiên nhìn ra được, mỉm cười nói: “Không được, lát nữa ta còn có một chút việc bận khác, hai người đi xem đi!”

Vì thế, Yến Tiểu Tiểu lòng đầy mong chờ nhìn Tề Nhan Thần: “Biểu ca, chúng ta đi thôi!”

“Đến Hương Quả thôn cũng phải mất hai canh giờ đi được, cũng chỉ để nhìn một con thỏ, không thú vị chút nào!” Tề Nhan Thần trả lời khiến cho Yến Tiểu Tiểu có chút thất vọng. Nhưng mà, Yến Tiểu Tiểu cũng không tức giận tiếp tục khuyên như: “Hôm nay tiết trời rất đẹp, cứ ở mãi trong phòng cũng không phải ý hay. Không đi xem thỏ thì chúng ta xuất phủ đi chơi được không?”

Hạ Lan Tiểu Kỳ thấy Yến Tiểu Tiểu thật đáng yêu, liền có ý nói: “Tiểu Tiểu, vừa rồi Lục đệ còn nói muốn tìm người cùng đến Tiên Chi hồ chơi thuyền đó!”

Yến Tiểu Tiểu vô cùng vui mừng: “A! Thật sao? Thật tốt quá! Biểu ca, muội đi cùng huynh!”

Tề Nhan Thần nhìn chằm chằm Hạ Lan Tiểu Kỳ, ánh mắt lợi hại kia dường như muốn nói: Tứ tẩu, tẩu là đang trả đũa! Dám hãm hại ta!

Hạ Lan Tiểu Kỳ mỉm cười khê, lập tức chuyển ánh mắt: “Tiểu Tiểu, cũng không còn sớm nữa mau cùng biểu ca của muội đi chơi đi!”

Yến Tiểu Tiểu nghe lời nhu thuận lên tiếng, cũng không thêm nhìn xem Tề Nhan Thần có đồng ý hay không, kéo cánh tay Tề Nhan Thần chạy ra ngoài: “Tứ tẩu, bọn muội đi nha! Khi nào có thời gian muội sẽ tới Thủy Tiên Các của tẩu chơi!”

Bị Hạ Lan Tiểu Kỳ bán đứng, Tề Nhan Thần đúng là có khổ mà nói không nên lời, quay đầu liếc mắt nhìn Hạ Lan Tiểu Kỳ một cái, Hạ Lan Tiểu Kỳ xòe bàn tay ra vẫy vẫy, khoe môi nhếch lên sung sướng cười: “Đi đi! Chơi vui về nha.”

Biết Hạ Lan Tiểu Kỳ là có ý ‘hại’ hẳn, nhưng lúc này hẳn lại không thể nói thêm điều gì chỉ có thể chịu trận xoay người cùng Yến Tiểu Tiểu ra khỏi cửa.

.....

Trước com chiều, bà Ngô đã bình an trở lại.

Vào trong phòng, Hạ Lan Tiểu Kỳ vội vàng hỏi: “Sao rồi bà Ngô? Mọi việc đều thuận lợi chứ?”

Bà Ngô gật gù đầu: “Bẩm Tứ thiếu phu nhân..., lão nô đã đưa tới tay Vân Dững thiếu gia. Có điều, buổi sáng lúc xuất môn, lão nô có gặp chút rắc rối.”

Hạ Lan Tiểu Kỳ căng thẳng: “Hả, làm sao vậy?”

Bà Ngô đem toàn bộ chuyện buổi sáng khi xuất môn bị nha đầu phòng Đại di nương soát người nói cho Hạ Lan Tiểu Kỳ nghe, sau đó nói: “Thấy nha đầu đó tìm kiếm cẩn thận như thế, lão nô cảm thấy bọn họ hình như không phải đang tìm vòng Phi Thúy gì hết, có lẽ đang tìm vật khác!”

Nghe xong lời bà Ngô mụ nói..., Hạ Lan Tiểu Kỳ âm thầm thấy thấy may mắn. Xem ra lúc buổi sáng cẩn thận là đúng, phải hiểu rằng tờ giấy nàng gửi cho Hạ Lan Vân Dững nếu rơi vào tay người muốn có ý chinh nàng thì cũng đủ khiến nàng thê thảm rồi.

Nếu như thực sự Đại di nương không phải thực sự đánh mất vòng tay, mà chính là nhầm vào mình thì cũng lạ. Mình là người mới, cũng chưa hề đắc tội gì với bà ấy, vì sao lại phải muốn hại mình đây? Còn nữa, sao bà ta lại biết chuyện mình muốn truyền thư ra ngoài? Hay là tối hôm qua phòng của mình thật sự có người vào sao? Hay là bà ta đang theo dõi mình?

Hạ Lan Tiểu Kỳ cũng không biết mình phần tích đúng hay không, tóm lại chuyện này thật sự rất mù mờ khiến nàng không thấy rõ được chân tướng. Nhưng mà cũng may, gian kế của người xấu không thực hiện được, nàng chỉ có thể lấy tình chế động, yên lặng xem xét.

Hạ Lan Tiểu Kỳ mới nói: “Bà Ngô, về sau chúng ta làm việc phải cẩn thận! Đối với Đại di nương cần đề phòng nhiều hơn!”

Bà Ngô gật đầu: “Dạ, lão nô đã biết.”

.....

Đào mất đã trôi qua một tuần. Hạ Lan Tiểu Kỳ mỗi ngày chờ..., mỗi ngày mong, trông đến mòn con mắt, cũng chưa thấy hồi âm của Hoa Tranh.

Chuyện này rất không bình thường, lập tức khiến cho nàng tâm thần bất an, ăn ngủ không yên, hỏa khí càng tăng, khiến cho bệnh viêm họng của nàng vốn đang tốt lại bắt đầu trở nặng.

Những người khác trong viện thấy Hạ Lan Tiểu Kỳ bốc hỏa thành bộ dạng như vậy, rồi lại thấy tứ thiếu gia cả ngày đến phòng của thiếp thất ngủ lại. Bọn họ hiểu lầm rằng là vì Hạ Lan Tiểu Kỳ vừa mới vào cửa đã bị thất sủng nên phát hỏa, tất cả mọi người sau lưng nàng đều tỏ vẻ đồng tình! Nhưng bọn họ nào biết đâu rằng, trong chuyện này còn có bí mật không thể nói!

Bình thường, Hạ Lan Tiểu Kỳ liên lạc với Hoa Tranh chậm nhất là trong bảy ngày sẽ nhận được hồi âm, nhưng lần này tính trước tính sau cũng đã mười ngày rồi mà không thấy bong bóng Tiểu Bạch đâu. Hạ Lan Tiểu Kỳ biết, rất có thể đã xảy ra chuyện gì đó rồi, không phải Tiểu Bạch không đến đưa thư mà là Hoa Tranh sau khi đọc thư xong không có ý muốn gặp nàng nữa. Dù sao, vô luận là giả thiết nào đi nữa thì cũng đều là điều mà Hạ Lan Tiểu Kỳ không muốn thấy.

Lúc này, Hạ Lan Tiểu Kỳ thật sự hết kiên nhẫn rồi, nàng tiếp tục viết cho Hoa Tranh một phong thư nữa. Thừa dịp lúc mọi người nghỉ trưa, nàng lại đến mảnh rừng trúc yên lặng trong hoa viên kia, thò lên cái còi Bạch Ngọc gọi Tiểu Bạch đến. Thế nhưng điều khiến nàng vạn phần thất vọng là bình thường cái còi vừa vang lên, không tới 10 phút Tiểu Bạch đã bay tới, nhưng lần này, nàng thổi đến năm sáu lần cũng không thấy bóng dáng Tiểu Bạch đâu hết.

Tình huống bất thường như vậy chỉ có hai loại khả năng, một là Tiểu Bạch đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nhưng Hoa Tranh từng nói Tiểu Bạch đã trải qua huấn luyện đặc biệt, người bình thường không bắt được. Hơn nữa Tiểu Bạch được ăn đồ ăn chuyên dụng cho huấn luyện nên sức đề kháng phi thường khó nhiễm bệnh. Mặt khác còn một tình huống nữa là Hoa Tranh đã không còn muốn qua lại với nàng, đem Tiểu Bạch giấu đi rồi, đây là chuyện mà Hạ Lan Tiểu Kỳ không muốn tin nhất. Cho nên, cho dù nàng tình nguyện tin rằng Tiểu Bạch đã xảy ra chuyện nhưng trong lòng của nàng vẫn thấy cô quạnh.

Hạ Lan Tiểu Kỳ cũng không biết mình ở trong rừng trúc ngồi bao lâu rồi, cảm thấy ánh sáng chung quanh mờ đi rất nhiều. Nàng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, những rặng mây đỏ ngập trời, mặt trời đã lặn tà dương. Nhanh chóng đã đến giờ ăn cơm chiều. Nàng hít sâu một hơi, lúc này mới đứng dậy, quay về Thủy Tiên các của nàng.

Nhìn sắc trời vẫn còn cách giờ ăn cơm một lúc nữa, Hạ Lan Tiểu Kỳ sai Từ Đào mở cửa Tây Noãn các của nàng.

Đây là nơi để Hạ Lan Tiểu Kỳ chuyên dùng để điều phối dược liệu. Đương nhiên, trước mắt đều là thuốc được chuẩn bị cho bệnh tình của Dật Phàm, trong đó có một vị thuốc là Mông Hãn dược, là thứ Hạ Lan Tiểu Kỳ tính dùng để làm hấn hôn mê, sau đó bắt mạch cho hấn. Có điều, từ sau tiệc đón gió tây trần hấn cứ nhìn thấy Hạ Lan Tiểu Kỳ Đỏ là trốn mất, rất hiếm khi để Hạ Lan Tiểu Kỳ thấy được bóng dáng cho nên, kế sách của nàng vẫn chưa thể thực hiện được.

Hôm nay, không gọi được bồ câu nhỏ đến khiến Hạ Lan Tiểu Kỳ tâm tình khổ sở vô cùng. Nếu Hoa Tranh thật sự không cần nàng, có lẽ nàng nên vì bản thân mà nghĩ đến tương lai. Nếu Tề Dật Phàm đúng là người ngu còn dễ nói, chỉ cần hấn không chạm vào mình, mình có thể ở lại Hầu phủ, cùng hấn lo lắng chuyện tương lai.

Nhưng mà, Tề Dật Phàm theo như mình phán đoán thì có lẽ là giả ngây giả dại. Người này lòng dạ hiểm sâu như vậy, lại không biết rốt cuộc mục đích của hấn là gì, Hạ Lan Tiểu Kỳ không dám sống cùng một tên phức tạp như vậy. Nàng sợ một ngày kia đã bị hấn bán mà còn phải thay hấn đếm tiền không chừng! Cho nên hôm nay, nàng nhất định phải biết rõ bộ mặt thật của Tề Dật Phàm.

Hạ Lan Tiểu Kỳ đặt trên mặt bàn một chiếc lọ sứ có nắp đậy, từ bên trong đó lấy ra một bao thuốc bột, giấu vào trong tay áo, xoay người ra khỏi phòng. Vừa lúc đó nhìn thấy Vương Tiểu Lỗi – gã gia đình thân tín bên người tứ thiếu gia, Hạ Lan Tiểu Kỳ vội vàng gọi hấn lại: “Tứ thiếu gia đâu?”

Vương Tiểu Lỗi khom người nói: “Thưa tứ thiếu phu nhân, buổi trưa tứ thiếu gia nói một mồi nên đuổi chúng tiểu nhân ra ngoài, muốn ở trong đó ngủ một mình! Đến giờ vẫn chưa thấy dậy, nô tài đang tính đi gọi.”

“Ừ, vậy người đi đi!” Hạ Lan Tiểu Kỳ bước xuống một bậc: “Sau khi gọi tứ thiếu gia dậy thì nói ta có chuyện quan trọng muốn nói với chàng, bảo chàng đến tìm ta!”

“Dạ, nô tài đã rõ rồi!” Vương Tiểu Lỗi đáp lời, xoay người đi đến thư phòng.

Một lát sau, Vương Tiểu Lỗi hốt ha hốt hoảng chạy tới: “Tứ thiếu phu nhân, không xong rồi, không thấy tứ thiếu gia!”

“Không thấy?” Hạ Lan Tiểu Kỳ đặt chén trà trong tay xuống, bình tĩnh nói: “Không đi lạc đâu, có lẽ thừa dịp các người không có ở đó đã vụng trộm chạy đến chỗ nào chơi rồi. Gọi thêm người giúp một tay, tìm kiếm khắp nơi, khi nào tìm thấy thì dẫn chàng đến đây tìm ta!”

Vương Tiểu Lỗi vâng mệnh lui xuống, một lúc lâu sau, ngoài cửa truyền đến một loạt tiếng bước chân ồn ào. Ngay sau đó, Vương Tiểu Lỗi công thiếu gia còn bên cạnh có vài gã gia đình chạy theo hộ tống chạy vào trong phòng.

Vừa thấy bộ dạng này, Hạ Lan Tiểu Kỳ vội đứng lên: “Tứ thiếu gia làm sao vậy?”

“Tứ thiếu gia uống rượu say!” Gã gia đình theo sau lên tiếng.

Hạ Lan Tiểu Kỳ hoảng hốt, thấy Vương Tiểu Lỗi mặt đến đầu đầy mồ hôi nên cũng không muốn hỏi gì nhiều, nhanh chóng phân phó: “Mau, mau đưa thiếu gia đặt lên trên giường!”

Mọi người ba chân bốn cẳng đem tứ thiếu gia đặt lên trên giường, lột giày của hắn, kê đầu hắn lên trên gối đàn ông, thu dọn đàn ông.

Hạ Lan Tiểu Kỳ mở to mắt quan sát, trên gương mặt tuần mỵ của tứ thiếu gia hơi phỉm hồng. Hắn nhắm hờ hai mắt, tuy rằng còn đang ngủ nhưng ngủ không yên, tay chân không an phận khua khoắng loạn xạ, xem ra say không hề nhẹ.

“Không phải người nói thiếu gia ngủ trong thư phòng sao? Tại sao lại say rượu? Rốt cuộc chuyện này là thế nào?” Hạ Lan Tiểu Kỳ khó hiểu nhìn Vương Tiểu Lỗi.

Vương Tiểu Lỗi nhúc nhích đầu, vẻ mặt cũng ngờ ngạc: “Tứ thiếu gia thật sự là ngủ trong thư phòng, chúng nô tài đều thấy. Còn về phần thiếu gia chuồn ra ngoài uống rượu từ lúc nào thì nô tài không rõ!”

Hạ Lan Tiểu Kỳ nhìn không được đoán: “Hay là Tứ thiếu gia gặp phải chuyện gì? Đang êm đẹp, sao thiếu gia lại muốn đi uống rượu?”

Nghe thấy thế, Vương Tiểu Lỗi nhất thời nhớ tới một chuyện: “Ôi, không biết có phải là bởi vì.....” Hắn nói được một nửa rồi lại thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hí Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Sói đội lột cừu

Hạ Lan Tiểu Kỳ nhìn chăm chăm Vương Tiểu Lỗi hỏi: “Bởi vì sao?”

Vương Tiểu Lỗi theo bản năng liếc mắt nhìn những người khác trong phòng, thấy Vương Tiểu Lỗi có vẻ cẩn trọng, Hạ Lan Tiểu Kỳ phát tay nói: “Mấy người các người lui xuống trước đi!”

Khi những người khác đã lui xuống hết, chỉ còn lại hai người Vương Tiểu Lỗi cùng Hạ Lan Tiểu Kỳ thì Hạ Lan Tiểu Kỳ mới hỏi: “Bởi vì sao, người nói đi!”

Vương Tiểu Lỗi thờ dãi, khẽ nói: “Tứ thiếu gia gần đây tâm tình không tốt lắm!”

“Không tốt? Không nhìn ra!”

Người khác không thấy, nhưng Vương Tiểu Lỗi từ nhỏ đã theo tứ thiếu gia, cho nên đối với tính tình của hắn cơ bản cũng có hiểu biết nhất định: “Kỳ thật, bề ngoài thì thấy tứ thiếu gia vô tâm vô phách chỉ biết rong chơi. Nhưng thật ra, nô tài cảm thấy tứ thiếu gia không hề vui vẻ như những gì mọi người thấy.”

Hạ Lan Tiểu Kỳ càng thêm tò mò: “Vì sao thiếu gia không vui?”

“Nô tài cũng không biết!” Vương Tiểu Lỗi thấp giọng xuống, lại nói: “Tứ thiếu phu nhân, nô tài sẽ nói cho người biết một chuyện. Cũng có thể là bởi vì chuyện này nên thiếu gia mới uống rượu.”

“Ồ! Chuyện gì?”

“Hôm nay là ngày giỗ của Ngũ di nương!”

Hạ Lan Tiểu Kỳ giật mình, Ngũ di nương là mẫu thân của Tề Dật Phàm, chẳng trách hắn lại đi uống rượu, hắn là tưởng niệm mẫu thân rồi!

Vương Tiểu Lỗi quay đầu liếc mắt nhìn tứ thiếu gia một cái, nhẹ nói: “Tứ thiếu phu nhân gần đây luôn luôn muốn cố gắng chữa bệnh cho thiếu gia, có thể là thuốc của người có hiệu quả nên tứ thiếu gia mới nhớ đến ngày giỗ của Ngũ di nương. Có thể là nhớ tới bộ dạng lúc mẫu thân mất đi, cảm thấy thương tâm, cho nên mới đi uống rượu! Nếu thiếu gia không nhớ lại, có lẽ không như vậy.”

Hạ Lan Tiểu Kỳ từ trong miệng Vương Tiểu Lỗi nắm được một tin tức hết sức quan trọng, tò mò hỏi: “Ngũ di nương từ chết rất thảm sao? Chẳng lẽ không phải là bệnh chết?”

Vương Tiểu Lỗi chợt cảm thấy đã lỡ lời, phải hiểu rằng chuyện Ngũ di nương chết đi, Hầu gia hạ lệnh bọn hạ nhân không được nói luyên thuyên, hẳn với hỏi: “Tứ thiếu phu nhân, việc này nói ra thì rất dài dòng, từ từ rồi người cũng sẽ biết. Chẳng biết thiếu gia bao giờ mới tỉnh rượu, đứng rồi, hay là nô tài nói phòng bếp làm cho tứ thiếu gia một ít canh giải rượu?”

Thấy hẳn không tiết lộ thêm điều gì, Hạ Lan Từ Kỳ cũng không ép hỏi, lắc đầu nói: “Không cần, thuốc tỉnh rượu ở đây ta có, người lui xuống trước đi! Cứ để cho thiếu gia ngủ một giấc.”

Hạ Lan Từ Kỳ vốn muốn hạ thuốc mê Tề Dật Phàm, nhưng mà bây giờ thấy hẳn đã say đến bất tỉnh nhân sự rồi, đúng là bót đi rất nhiều phiền toái. Chờ Vương Tiểu Lỗi đi rồi, Hạ Lan Từ Kỳ ngồi xuống bên giường, đưa tay định bắt mạch cho Tề Dật Phàm. Nhưng đột nhiên Tề Dật Phàm xoay người lại, đùi lập tức đụng phải eo Hạ Lan Từ Kỳ. Nàng kinh hãi nhanh chóng rút tay về đứng lên, quay đầu nhìn về phía giường, rất tốt rất tốt, hẳn không có tình lại.

Hạ Lan Từ Kỳ lại từ từ tiến lại gần, nhìn chăm chú vào dung nhan tuấn mỹ của Tề Dật Phàm trước mặt kia. Hít sâu một hơi, cẩn thận đem ba ngón tay phải tam đặt lên trên cổ tay hẳn.

Mạch tượng của Tề Dật Phàm so với lần trước hoàn toàn khác nhau, lần này mạch tượng của hẳn rất ổn định, ngoại trừ vì say rượu nên nhanh hơn so với bình thường một chút ra, làm gì có một chút nào là bệnh tật? Bởi vậy có thể thấy rằng Tề Dật Phàm căn bản không hề bị bệnh, hết thấy đều là hẳn đang giả điên giả ngốc!

Nhận ra được điều này, không hiểu sao Hạ Lan Từ Kỳ tim đập nhanh hơn! Tuy rằng không biết hẳn sao phải làm như thế, nhưng có thể khẳng định rằng hẳn hiện tại giống như “Hổ xuống đồng bằng”, đang phải chịu ân giảo nanh vuốt! Nam nhân lòng dạ sâu hiểm như vậy, Hạ Lan Từ Kỳ thật sự không dám trêu chọc! Cho nên hiện tại mặc kệ có tin gì của Hoa Tranh hay không, bọn họ nhất định phải nghĩ cách rời khỏi đây.

Nghĩ như vậy xong, Hạ Lan Từ Kỳ buông lỏng cổ tay hẳn ra, chưa kịp đứng thẳng người dậy đã thấy tay mình bị một bàn tay khác nắm chặt lấy.

Hoảng sợ này không hề nhỏ chút nào, Hạ Lan Từ Kỳ giật mình thiếu chút nữa kêu ra tiếng! Nàng vội vàng quay đầu nhìn, thì ra chẳng biết từ lúc nào Tề Dật Phàm đã tỉnh lại, đang gắt gao nắm chặt lấy cổ tay Hạ Lan Từ Kỳ, lực nắm vô cùng lớn, dường như muốn đem tay nàng bóp gãy.

Hồng rồi, bị hẳn phát hiện rồi! Giờ phút này, nói Hạ Lan Từ Kỳ không sợ là giả. Nàng cố gắng giả dựa mấy cái, nhưng tay Tề Dật Phàm giống như kim sắt khiến cho nàng cơ bản không thể động đậy đc. Nàng khản trương ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào đôi mắt âm trầm sâu thẳm kia, đôi mắt ấy tuy không giấu được chút men say nhưng vẫn lạnh đến mức đủ đông chết chìm cánh cụt!

Loại này ánh mắt kể từ khi Hạ Lan Từ Kỳ vào phủ tới nay, đây là lần đầu tiên nhìn thấy trên mặt hẳn. Không thể nghi ngờ gì nữa, đây mới chính là bộ mặt thật mà hẳn không che giấu. Trước mắt, tuy rằng hẳn vẫn chưa hoàn toàn tỉnh rượu, nhưng khí lực bức người này đã khiến Hạ Lan Từ Kỳ có chút thở không thông. Lại còn bị ánh mắt sắc bên, lạnh lùng kia nhìn chăm chăm nên không kiểm được rung mình một cái: “Người muốn làm gì?” Hạ Lan Từ Kỳ không hề phát hiện, bởi vì nàng đang hoảng sợ nên giọng nói có chút run rẩy.

“Câu này phải là ta hỏi người!” Tề Dật Phàm nhàu mày, trong mắt bắn ra ánh nhìn nguy hiểm.

“Hả, hỏi ta cái gì?” Hạ Lan Từ Kỳ có một loại dự cảm, mình đã phát hiện ra bí mật của Tề Dật Phàm có lẽ tám phần là hẳn sẽ không tha cho nàng. Nhưng trước mắt, nàng theo bản năng không muốn thừa nhận!

“Người còn giả vờ!” Tề Dật Phàm gầm nhẹ một câu, trên tay đột nhiên lại dùng sức.

Hạ Lan Từ Kỳ vốn dĩ đứng không vững, thân mình bị hẳn kéo ngã ập xuống phía trước, kết quả bị thương úp sấp trên ngực Tề Dật Phàm.

“Người làm gì vậy? Mau thả ta ra!” Hạ Lan Từ Kỳ hét hoảng, muốn đứng dậy đã lại bị Tề Dật Phàm gắt gao giữ chặt, căn bản là dậy không nổi.

“Thả người ra?” Tề Dật Phàm khước miệng nhếch lên chút cười lạnh, thần nhiên nói: “Đã biết bí mật của ta, người còn muốn đi sao?”

Hạ Lan Từ Kỳ hoảng sợ nhìn chăm chăm khuôn mặt tuấn tú ngay sát trước mắt, hô hấp hỗn loạn mà dồn dập. Giờ phút này, lòng của nàng nhảy loạn “Ầm Ầm”, lúc này nàng ý thức được hai người đang ngực dán ngực, loại tư thế này quá mức mờ ám khiến Hạ Lan Từ Kỳ hét hoảng, xấu hổ kêu lên: “Bí mật gì chứ, ta không biết!” Nàng chỉ còn cách cố gắng chống tay lên trên giường, đỡ lấy thân thể, dùng sức giả dựa, cố ý thoát khỏi tay Tề Dật Phàm.

Nhưng Tề Dật Phàm nắm chặt lấy nàng tựa như hổ lớn tóm được con thỏ nhỏ, thật sự không cần tốn nhiều sức.

Hạ Lan Từ Kỳ ngẩng đầu, phát hiện Tề Dật Phàm bày ra vẻ mặt trêu tức nhìn nàng giả dựa vô ích, nhất thời xấu hổ và giận dữ đến chịu không nổi. Thật muốn một quyền đâm sung cái khuôn mặt đáng ghét kia.

Thế nhưng trước mắt thoát thân quan trọng hơn trút giận, cho nên dưới tình thế cấp bách Hạ Lan Từ Kỳ cắn một nhát lên tay Tề Dật Phàm.

Bởi vì tay đột nhiên bị đau, Tề Dật Phàm thả lỏng sức nắm nên Hạ Lan Từ Kỳ nhân cơ hội này dùng lực thoát khỏi kiềm chế của hẳn, đứng dậy chạy ra ngoài.

Tề Dật Phàm trong lúc bất ngờ không kịp phòng bị nên mới để con mồi chạy thoát, trong lòng đương nhiên tức giận. Ngay sau đó lập tức hẳn từ trên giường vọt xuống, ngay khi Hạ Lan Từ Kỳ chạy đến cửa vừa mới mở hé được cửa ra thì Tề Dật Phàm đã đuổi tới, hẳn vờn cánh tay dài đóng cửa sập lại! Hạ Lan Từ Kỳ vội vàng dùng sức kéo cửa ra, nhưng vì Tề Dật Phàm ấn chặt nên nàng kéo thế nào cũng không mở được.

Lúc này, Hạ Lan Từ Kỳ cảm thấy sau áo căng lên, nằng còn chưa kịp quay lại xem chuyện gì xảy ra đã bị Tề Dật Phàm kéo trở lại, đẩy dựa vào cửa phòng. Cùng lúc đó, Tề Dật Phàm lại đuối tay ra đặt ở động mạch trên cổ nằng! Khóe miệng hơi nhếch lên, mang theo chút cười cợt, đắc ý: “Hừm! Xem người chạy đằng nào!”

Xem ra, hần đã nhận ra chuyện mình phát hiện hần giả điên. Một khi đã như vậy, Hạ Lan Từ Kỳ cũng không cần giả vờ nữa thần sắc từ căng thẳng dần dần bình tĩnh trở lại: “Người nghĩ cái gì?”

Tề Dật Phàm nheo mắt lại, vẻ mặt toát ra hơi thở nguy hiểm: “Người thử nói xem?” Bàn tay đang đặt ở động mạch trên cổ nằng của hần đột nhiên khí lực mạnh thêm mấy phần: “Người đã quá tò mò rồi! Nếu đã biết chuyện không nên biết, vậy thì nhất định phải chết!”

Hạ Lan Từ Kỳ hiểu rõ nếu động mạch bị cắt đứt, chuyện nằng phải chết là điều không nghi ngờ gì! Trên cổ truyền đến cảm giác đau đớn khiến nằng sợ đến một thân đây mồ hôi lạnh, nằng lập tức bắt lấy tay Tề Dật Phàm, khỏ sở thương lượng: “Chuyện người giả ngốc, ta cam đoan sẽ không để lộ ra nửa chữ cho người khác biết! Nếu người không yên tâm, ngay bây giờ có thể viết hưu thư cho ta. Ta sẽ lập tức rời khỏi Hầu phủ, mãi mãi không bước vào Diêm thành nữa bước, người xem như vậy có được không?”

Hạ Lan Từ Kỳ bây giờ mới nhận ra tầm quan trọng của hưu thư, tuy rằng sẽ bị người khác khinh thường. Nhưng nếu không có hưu thư, không giải quyết được quan hệ vợ chồng giữa nằng và Tề Diệc Phàm, nằng sao tái giá được nữa? Cho nên, hưu thư này nhất định phải lấy được!

Ban đầu, đối với Tề Dật Phàm mà nói khi Hạ Lan Từ Kỳ giữ vị trí chính thê của hần, hần đương nhiên muốn đuối nằng đi. Thế nhưng hiện tại không phải là hần chủ động bỏ Hạ Lan Từ Kỳ, mà tự nằng yêu cầu hưu thư. Điều này khiến cho kẻ làm nam nhân như hần có chút không thoải mái.

Hần không nghĩ sẽ tha cho Hạ Lan Từ Kỳ, nhưng trước khi tiễn nằng đến Tây Thiên, trong lòng còn có chút nghi vấn chưa tỏ vì thế nhìn chằm chằm Hạ Lan Từ Kỳ, trầm giọng hỏi: “Nếu người đã không muốn sao còn gả cho ta!”

Hạ Lan Từ Kỳ nhú mi đáp: “Tay nhỏ không dài qua đùi, ta bị người nhà hiếp bức!”

Bị Hạ Lan Từ Kỳ ghét bỏ, Tề Dật Phàm có phần khó chịu: “Sao người lại không muốn gả cho ta? Hay là ghét bỏ ta là đồ ngốc?”

Hạ Lan Từ Kỳ bị hần bóp nên ngay cả nói chuyện cũng khó khăn, miễn cưỡng thốt ra hai chữ: “Không phải.”

“Vây.....” Tề Dật Phàm trong lòng khẽ động: “Hay là người đã có người trong lòng?”

Chuyện cho tới bây giờ, Hạ Lan Từ Kỳ cũng không gạt hần nữa, hào phóng đáp: “Đúng vậy!” Sau đó nói: “Cầu tứ thiếu gia từ bi, thả cho ta một con đường sống, ta cam đoan sẽ thay người giữ kín bí mật này!”

Vốn dĩ Tề Dật Phàm phải không tính tha cho Hạ Lan Từ Kỳ, nhưng sau khi hần biết Hạ Lan Từ Kỳ đã có người trong lòng, trong đầu của hần đột nhiên nảy ra một ý tưởng to gan, nằng giọng nói: “Thả người cũng không phải không thể. Có điều, bản thiếu gia cũng không phải từ bi như vậy, muốn được thả thì người phải đồng ý giúp ta một chuyện!”

Vừa nghe có cửa sống, Hạ Lan Từ Kỳ gấp gáp hỏi: “Chuyện gì?” Lại khỏ sở nói: “Cổ của ta đau quá, người có thể thả nhẹ một chút không!”

Tề Dật Phàm thấy Hạ Lan Từ Kỳ nghen đến đỏ bừng cả khuôn mặt, lúc này mới thả lỏng tay, nói điều kiện với nằng: “Chỉ cần người giúp ta điều tra ra nguyên nhân cái chết của mẹ ta, bắt được hung thủ đứng sau hạ độc. Ta sẽ cho người hưu thư, thả người đi cùng lang quân trong lòng mà chung sống cả đời, không biết với điều kiện này, người có bằng lòng hay không?”

Yêu cầu này là điều mà Hạ Lan Từ Kỳ không ngờ tới, nhưng dù thế nào đi nữa, đây cũng là cơ hội được sống hơn nữa còn có thể đòi được hưu thư và tự do. Nằng dùng sức kéo tay Tề Dật Phàm, cười cười như muốn nịnh nọt, thương lượng nói: “Chuyện này có thể bàn bạc, trước hết người đem ta buông ra đã được không?”

Tề Dật Phàm do dự một chút, từ từ buông lỏng tay mình ra.

Chỗ bị hần bóp chặt, lúc này vừa rất vừa đau. Hạ Lan Từ Kỳ cười vui vẻ, đưa tay xoa xoa cổ, không cần nhìn cũng biết nhất định tím hết rồi.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng của Từ Đào: “Tứ thiếu phu nhân, bữa tối đã chuẩn bị xong, tới đại sảnh ăn hay là đem đến trong phòng?”

Không đợi Hạ Lan Từ Kỳ lên tiếng, Tề Dật Phàm đột nhiên kéo mở cửa nói vọng ra: “Ta đói bụng..... Mang com mang tới đây.....”

Bạn đang đọc truyện *Hí Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Hần đúng là người xấu!

“Dạ, nô tỳ đi làm ngay!” Từ Đào vừa đi vừa nghi hoặc, vừa rồi lúc đến, nghe đám gia đình khác trong viện trò chuyện nói tứ thiếu gia say đến bất tỉnh

nhân sự, sao bây giờ đã lại sinh long hoạt hổ rồi?

Từ Đào vẫn cho là gần đây tứ thiếu phu nhân rầu rĩ không vui là do thất sủng, nhưng giờ đây lại thấy tứ thiếu gia muốn cùng thiếu phu nhân ăn cơm trong phòng, nàng nghĩ Tứ thiếu phu nhân được sủng rồi sao? Cho nên âm thầm thay chủ từ nhà mình vui mừng.

.....

Sao cổ lại đau như vậy chứ? Hạ Lan Từ Kỳ ôm cổ đi đến trước gương, chỉ thấy trên cổ tuyết trắng chỗ bị hấn bóp chặt nổi lên một mảng xanh tím, Hạ Lan Từ Kỳ tức đến dựng cả tóc, nàng quay đầu hung hăng trừng mắt lườm cái tên đầu sỏ gây ra kia.

Dật Phàm ngênh ngang đi đến bên bàn làm bằng gỗ đoan mộc, đưa tay nhắc ấm trà làm từ men sứ xanh lên, ngửa đầu há mồm, nước trà như một dòng thác trắng từ trong hồ nước chảy xuống, tất cả chảy vào trong miệng Tề Dật Phàm. Hần “Ừ ưc ưc ưc” trong chốc lát đã toàn bộ nước trong ấm trà uống sạch! Lúc này mới cảm thấy có chút giả rượu, cổ họng giảm bớt khó khăn.

Điều bộ không câu nệ tiểu tiết như vậy lại tiêu sái đến không kềm chế được, chẳng còn hình tượng thiếu gia chút nào, thật sự rất giống người trong giang hồ! Vốn nàng đang định trút giận nhưng khi nhìn đến đây, nhất thời giạt mình!

“Àm” Tề Dật Phàm ném ấm trà trống không lên trên bàn, kéo ghế dựa vào, ngồi xuống.

Khi hấn không giả ngây giả dại, khí phách đúng là không tầm thường chút nào! Hạ Lan Từ Kỳ phục hồi tinh thần lại, hung dữ lườm hấn một cái rồi xoay người quay lại bàn trang điểm. Nàng lôi ngăn kéo ra, từ trong đó lấy ra một hộp nhỏ trắng men hình tròn. Mở nắp ra, dùng ngón tay trỏ quẹt ra một chút chất sáp trong suốt, bôi một lớp mỏng trên cổ.

Đây là thuốc do chính nàng điều phối, sau khi bôi thuốc này lên, không quá mười hai canh giờ vết tím trên cổ nàng sẽ nhanh chóng biến mất.

Tề Dật Phàm nhìn nhất cử nhất động của nàng, trầm mặc không nói.

Đồ ăn trong phòng bếp cũng đã chuẩn bị xong, Từ Đào cùng bọn nha đầu bê theo đồ ăn, đứng ở ngoài cửa hô: “Tứ thiếu gia, Tứ thiếu phu nhân, đồ ăn đã mang đến, có thể mang vào chưa ạ?”

“Mang vào đi!” Tề Dật Phàm thuận miệng đáp.

“Á, dừng dừng.....” Hạ Lan Từ Kỳ trên cổ có một mảng xanh tím, trong lúc bất ngờ không chuẩn bị được gì, sợ bị bọn nha đầu nhìn thấy! Nhưng lúc này Từ Đào nghe được thiếu gia cho phép, đã đẩy cửa bước vào.

Hạ Lan Từ Kỳ có chút bối rối, vội vội vàng vàng cầm hộp nhỏ đựng thuốc trong tay ném vào trong ngăn kéo, sau đó ngồi ở trước bàn trang điểm, đưa lưng về phía bọn nha đầu. Định chờ mấy người đem đồ ăn đến xong mới quay lại.

Tề Dật Phàm nghiêng người liếc mắt nhìn nàng một cái, trên mặt lộ ra vẻ cười xấu xa.

Bọn nha đầu dọn bàn xong, lần lượt bày đồ ăn lên bàn. Từ Đào đi đến trước mặt Hạ Lan Từ Kỳ: “Tứ thiếu phu nhân, lão phu nhân giao cho phòng bếp nấu cho cô một nồi canh đặc biệt, nói là có công dụng bồi dưỡng cơ thể, ngay cả nắp đậy cũng được làm từ bạc đấy.”

“Được, ta đã biết.” Hạ Lan Từ Kỳ đưa lưng về phía Từ Đào, chưa có quay đầu lại.

“Choáng!” Sau lưng đột nhiên vang lên tiếng đồ sứ rơi xuống đất chói tai, Hạ Lan Từ Kỳ kinh hãi toàn thân run lên, theo bản năng quay đầu lại.

Trên mặt đất phía sau lưng, một cái bát sứ bị ném xuống đất vỡ tan tành! Hạ Lan Từ Kỳ còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, Tề Dật Phàm vỗ tay bôm bốp ngây ngô cười “hắc hắc” với mọi người: “Chơi vui quá!” Sau đó cầm một cái bát khác trên bàn định ném tiếp!

“Thiếu gia, thiếu gia, lát nữa còn phải dùng nó để ăn cơm! Không được, không thể ném đâu!” Tiểu nha đầu ở bên cạnh sợ hãi kêu lên.

Biết hấn đang diễn trò, nhưng người có diễn đi nữa cũng không thể lấy bát ném xuống đất như vậy chứ! Thật sự là thật quá mức, Hạ Lan Từ Kỳ cực kỳ phần nộ nhìn hấn.

Lúc này, bên tai lại vang lên tiếng kêu kinh ngạc của Từ Đào: “Tứ thiếu phu nhân, cổ của cô bị làm sao vậy?”

Vì một tiếng kêu của Từ Đào mà ánh mắt của mọi người trong phòng đều tập trung vào cổ Hạ Lan Từ Kỳ “Chà”.

Không xong rồi! Hạ Lan Từ Kỳ đúng là được cái này mất cái kia, quên mất chuyện cái cổ thâm tím của mình! Trên mặt nàng nóng bừng lên, vội vàng đưa tay che cổ, lắp bắp nói: “A..... Đây..... Thì.....” Nàng cố gắng nghĩ lý do giải thích, nhưng bởi vì quá bất ngờ nên thật sự không nghĩ ra nổi lý do nào ổn, đành phải thuận miệng nói: “Cổ bị ngứa, ta tự gãi!”

“A! Gãi thành ra như vậy, không biết Tứ thiếu phu nhân có thấy đau lắm không?” Từ Đào ngạc nhiên không hiểu.

“À, không đau!” Hạ Lan Từ Kỳ đang xấu hổ muốn chết, không muốn cùng cô nàng tán gẫu thêm câu nào nữa, nhanh chóng nói: “Bữa tối không cần các người hầu hạ, đều lui xuống hết đi!”

“Vâng!” Từ Đào mang theo tâm trạng đầy nghi hoặc đưa bọn nha hoàn lui xuống.

.....

Từ Đào vốn là người có tính tò mò vô cùng cao, sau khi rời khỏi cửa liền kéo tay Liễu Tâm Vũ, thoải mái trò chuyện: “Tứ thiếu phu nhân sao lại không cẩn thận thế, ai lại gãi cổ mình thành như vậy chứ! Rất dọa người!”

Liễu Tâm Vũ quay đầu, nhéo mũi Từ Đào một cái, hé miệng cười: “Tiểu nha đầu, muội đúng là quá ngốc!”

Từ Đào buông tay nàng ra: “Tỷ có ý gì vậy?”

Liễu Tâm Vũ cười tinh nghịch, nói: “Sao tứ thiếu phu nhân lại có thể tự mình cào cổ đến mức như thế được, kia rõ ràng là.....” Nói đến đây Liễu Tâm Vũ nhìn chung quanh một chút, sau đó khẽ sát vào cổ Từ Đào, hạ thấp giọng: “Kia rõ ràng là thân mật với tứ thiếu gia!”

Từ Đào mặt đỏ lên, liếc nhìn nàng một cái: “Ngươi nói vậy! Sao có thể thân mật thành ra như vậy được?”

“Muội xem, muội đúng là đồ không hiểu biết gì cả!” Liễu Tâm Vũ lớn tuổi hơn Từ Đào, nên cũng biết nhiều chuyện hơn: “Thiếu gia hôm nay uống rượu, sau khi tỉnh rượu đã thấy Tứ thiếu phu nhân ôn nhu mỹ mạo đang ở bên giường chiếu cố nên vô cùng cảm động. Đương nhiên khi làm cái chuyện kia lực đạo cũng sẽ lớn hơn một chút!”

Nghe như vậy hình như cũng có chút đạo lý, Từ Đào mơ hồ tưởng tượng ra, mặt lại càng thêm nóng: “Thật sự là như vậy sao?”

Liễu Tâm Vũ nháy mắt với nàng rồi nói: “Nếu muội không tin, tìm nam nhân thử xem chẳng phải sẽ biết sao!”

“Này! Liễu Tâm Vũ, tỷ đúng là không biết xấu hổ! Những lời như vậy mà tỷ cũng nói được ra sao?” Từ Đào xấu hổ hai tay ôm kín mặt, bỗng nhiên lại bỏ tay xuống: “Liễu Tâm Vũ, tỷ biết rõ chuyện này như vậy, có phải là đã tìm nam nhân thử qua rồi không?”

“Từ Đào, ta thấy muội cái gì cũng đều không hiểu mới mới mang hiểu biết cho muội, vậy mà muội còn dám trêu chọc ta! Xem ta xử lý muội thế nào!” Liễu Tâm Vũ giờ tay tóm lấy Từ Đào, nhưng không thể ngờ được Từ Đào phản ứng nhanh nhẹn, nàng chỉ nắm được một góc áo của Từ Đào nhưng cũng chẳng giữ chặt được bao lâu.

“Liễu Tâm Vũ nhất định đã tìm nam nhân thử qua rồi, tỷ thừa nhận đi!” Từ Đào vừa cười vừa chạy về phía trước!

“Ôi! Ngươi đi đường không có mắt à?” Từ Đào không nghĩ rằng vì nàng chạy quá nhanh, nên mới đụng phải một cô gái đang đi trên đường. Bởi vì đường như nàng chạy hơi nhanh, quán lực lớn nên thiếu chút nữa đã đẩy ngã nàng kia.

Từ Đào vội vàng ngẩng đầu, thấy nàng kia đúng là nha đầu A Châu của Phùng di nương, vội vàng xin lỗi: “Thực xin lỗi A Châu, không phải ta cố ý đâu!”

A Châu trừng mắt: “Ngươi có ý gì không?”

Từ Đào cứng người: “Cô nói như vậy là có ý gì?”

“Nói cái gì? Không phải ngươi dựa vào uy của Tứ thiếu phu nhân nên mới dám chạy trên đường nhanh như vậy hay sao?” A Châu vốn không ưa Từ Đào, đặc biệt là hai ngày trước khi phân phát trang phục hè, Từ Đào và A Châu bận việc tối mất tối mũi nên là hai người cuối cùng đi nhận. Nhưng không ngờ, một trong hai bộ trang phục đó có một bộ bị xước chỉ. Bà Diêu là người quản lý phân phát đồ đạc trong phủ thấy Từ Đào là nha đầu bên người tứ thiếu phu nhân, liền đưa bộ đồ còn tốt cho Từ Đào. Chuyện này vẫn luôn khiến A Châu canh cánh trong lòng, hôm nay Từ Đào lại đụng nhầm phải nàng, nàng đương nhiên sẽ càng tức giận, lời nói ra cũng không có chừng mực.

“Ngươi thôi đi!” Liễu Tâm Vũ nhìn thấy tình thế phía trước, vội lên: “Từ Đào không thèm giống ngươi, dựa vào chủ tử mà tỏ ra kiêu ngạo lộng quyền! Nhưng mà, xem ra ngươi không còn kiêu ngạo được bao lâu nữa đâu. Bởi vì chủ tử nhà ngươi sắp bị thất sủng rồi!”

A Châu mặt lạnh: “Ngươi có ý gì?”

Liễu Tâm Vũ liếc mắt khinh thường, cố ý nói khích nàng: “Chẳng lẽ ngươi không biết tứ thiếu gia trước khi ăn cơm tối đã ngủ lại phòng tứ thiếu phu nhân hay sao? Hơn nữa hai người họ lại như keo sơn, giờ này vẫn còn đang cùng nhau ăn cơm trong phòng! Cho nên, ngươi và chủ tử nhà ngươi cứ ăn không nằm chờ đi!”

Liễu Tâm Vũ đưa tay giữ chặt Từ Đào: “Từ Đào, chúng ta đi!”

.....

Hạ Lan Từ Kỳ ở bên trong phòng không biết bọn nha đầu đang bí mật bàn luận, đoán chừng nếu nàng nghe được mấy chuyện đó cũng không thể nói giận với đám nha hoàn được!

Lúc này, nàng nhìn chằm chằm Tề Dật Phàm, buồn bã nói: “Ngươi có ý!”

“Ta không rõ cô đang nói cái gì!”

“Người đừng giả ngốc với ta, người cố ý làm vỡ bát!” Lúc này, Hạ Lan Từ Kỳ thật muốn dùng ánh mắt giết chết hắn.

Hạ Lan Từ Kỳ luôn khiến Tề Dật Phàm mất mặt, đương nhiên là đang tìm cơ hội trả thù. Hắn đem tay phải khoát lên trên ghế dựa, nói sang chuyện khác: “Đừng rồi, điều kiện của ta cô nghĩ thế nào? Cô mau ngồi xuống đây, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện.”

Bạn đang đọc truyện *Hì Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Một giấc mộng yêm

Trời tối sầm xuống rồi, Hạ Lan Từ Kỳ đã sớm đói bụng, mặc dù buồn bực, tức giận cỡ nào cũng không thể ỷ khuất cái bụng được! Nàng tức giận hừ hừ ngồi đối diện với Tề Dật Phàm: “Trước hết người phải nói cho ta biết, mẫu thân của người rốt cuộc là đã qua đời như thế nào?”

Nhắc tới mẫu thân, trên khuôn mặt lãnh tuấn của Tề Dật Phàm nhất thời hiện lên vẻ thương tâm, tự mình rót một chén rượu ngửa đầu uống cạn. Đó là chuyện khiến hắn cả đời này không thể quên.

Chuyện xảy ra vào mùa xuân năm ngoái, tại Thọ thành phát hiện ra một mỏ quặng sắt. Ai cũng hiểu rõ nếu có được mỏ quặng sắt thì sẽ kiếm được bội tiền, cho nên tam đại thế gia đối với quyền khai thác mỏ sắt này đều như hổ rình mồi. Có điều, viên quan phụ trách đầu thầu của triều đình từng có va chạm với Tề gia, cho nên việc bọn họ muốn có được cuộc mua bán này có chút khó khăn.

Lúc ấy, bệnh cũ viêm khớp của Hầu gia tái phát nên không tiện xuất hành, Hầu gia giao cho Nhị thiếu gia cùng Tam thiếu gia đi đàm phán. Nhưng, bọn họ lại tay trắng trở về. Kết quả này không theo dự đoán của Hầu gia, ông biết việc này khó càng thêm khó, đã tính không hy vọng gì nữa rồi. Sau đó Ngũ di nương biết được việc này, liền cực lực tiến cử với Hầu gia cho con trai của mình thử đi đàm phán một lần nữa xem sao.

Ngũ di nương vẫn luôn “vọng tử thành long”[1], suy tính đến tương lai của con trai. Sau khi Đại thiếu gia qua đời, trong phủ không có con trai trưởng, như vậy vị trí thế tử nhất định sẽ chọn lựa trong mấy người con của vợ kế. Cho nên bà luôn nghĩ cách làm sao để con trai mình ngày càng tiến gần hơn đến cái ghế thế tử này.

[1]“Vọng tử thành long”: 望子成龙 – “Mong con hóa rồng” (là một câu thành ngữ của Trung Quốc có ý nghĩa mong con mình trở thành nhân tài nổi bật, xuất chúng.)

Dưới lời khuyên nhủ của Ngũ di nương, Hầu gia rốt cục cũng đáp ứng để cho Tề Dật Phàm thử đi một lần. Trước khi đi, mẫu thân ngàn dặn vạn dò là hắn phải cố gắng hết sức nghĩ ra biện pháp để đàm phán thành công. Tề Dật Phàm đáp ứng mẫu thân, nói bà cứ yên tâm ở nhà chờ tin tốt của hắn.

Vì không muốn phụ lòng mong đợi của mẫu thân, hắn nghĩ ra trăm phương ngàn kế, nghĩ ra nhiều kế hoạch, thật sự tốn không ít sức lực. Cũng may, trời không phụ lòng người có công cuối cùng cũng đoạt được cuộc làm ăn này.

Nhưng khi hắn lòng đầy hân hoan về nhà báo tin mừng cho mẫu thân thì thứ chờ đợi hắn lại là linh đường mới dựng của mẫu thân!

Nhìn linh đường trang nghiêm lạnh như băng kia, cả người hắn đều ngây ngốc! Hắn thật sự không thể tin được, lúc đi mẫu thân vẫn còn rất khỏe mạnh vậy mà hiện tại đã âm dương cách biệt với mình.

Đến khi hắn lẻ bước vào linh đường, muốn thấy mặt mẫu thân lần cuối cùng thì mọi người lại ngăn cản không cho hắn gặp.

Thì ra mẫu thân không hề nhắm mắt, việc đột nhiên qua đời cũng rất đáng nghi. Lúc này mọi người lại hành động bất thường như vậy, hắn có cảm giác chuyện này không hề bình thường. Vì thế, hắn gạt mọi người sang một bên rồi tiến đến dùng sức đẩy nắp quan tài ra.

Tuy rằng Ngũ di nương đã được thay quần áo mới, dung mạo cũng được người ta trang điểm lại, nhưng ở những phần da lộ ra bên ngoài của Ngũ di nương bao gồm tay, mặt, cổ, đầy đặc những lỗ máu to bằng hạt đậu. Lúc này máu đã kết vảy, thật sự là nhìn rất rợn người! Khi thấy đáng sợ đã bị biến dạng của mẫu thân, trong đầu Tề Dật Phàm nổ “oanh” một cái. Hắn tròn mắt quay đầu nhìn chằm chằm mọi người, quát lên như sư tử rống: “Tại sao trên người mẹ ta lại có nhiều lỗ thủng như vậy? Mẹ ta rốt cuộc là đã chết như thế nào?”

Tề Dật Phàm nổi giận khiến cho ai nấy sợ hãi, trong linh đường nhất thời an tĩnh lại, không ai dám lên tiếng trả lời, không khí vô cùng quỷ dị.

Lúc này, nghe được tin báo lập tức Hầu gia và phu nhân cùng các vị di nương đều tới đủ. Biết Tề Dật Phàm đã nhìn thấy bộ dạng thảm thương của mẹ hắn khi chết, Hầu gia vẻ mặt đau lòng, nói: “Dật Phàm, buổi sáng hôm nay bọn hạ nhân thấy mẹ con muộn vẫn chưa dậy, gọi đến nửa ngày cũng không có ra mở cửa. Mọi người cảm thấy không ổn mới xô cửa vào.” Hầu gia nói tới đây, nhắm mắt lại, hít sâu một hơi: “Mẹ con đã tắt thở nằm ở trên giường! Hơn nữa trên người còn đầy kín lỗ máu……” Hầu gia nghẹn ngào có chút nói không nên lời.

“Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy?” Tề Dật Phàm trăm triệu lần cũng không thể ngờ được, mẫu thân không rõ lý do chết đi, lại còn là chết thảm không minh bạch! Nhìn di thể Ngũ di nương, hắn đột nhiên lớn tiếng: “Mẹ ta nhất định là bị người khác hại chết! Nhất định là như vậy!” Hắn dùng ánh mắt sắc bén đảo qua nhóm các vị di nương một lượt, đến mức cả đám bị khí thế của hắn dọa đến mức không dám nhìn thẳng.

Hầu gia đương nhiên cũng nghi ngờ có người hại chết Ngũ di nương. Nhưng dù sao Ngũ di nương chết cũng quá mức quý giá, ông không muốn làm lớn chuyện ra bên ngoài dễ gây ra bàn tán xôn xao, vì vậy đã nghiêm lệnh người trong phủ không được lên lút bàn luận chuyện Ngũ di nương. Đương nhiên, Hầu gia đã âm thầm phái người điều tra, nhưng sau đó không thể tra ra được điều gì.

Thân mẫu gặp tai họa như vậy! Người làm con nào khi còn chưa biết sự thật mà trong lòng có thể an bình? Nghe xong lời kể lại, Hạ Lan Từ Kỳ ngược lại rất đồng tình với của hấn, mở miệng phân tích: “Có một loại cỏ, tên là sắt cỏ. Người sau khi trúng cỏ này, sâu độc sẽ ở trong cơ thể sinh sôi nảy nở một lượng lớn. Đến khi cỏ độc phát tác, sâu độc này sẽ cắn nát da người, hóa kén thành bướm bay đi không rõ tung tích. Cho nên, nghe người miêu tả về bộ dạng mẫu thân người khi chết thì hấn là trúng cỏ độc..”

Tề Dật Phàm nhìn chằm chằm Hạ Lan Từ Kỳ, vẻ mặt thành thật: “Không sai, ta cũng vậy từng tìm hiểu nhiều lần quả thật là có một loại cỏ như vậy.”

“Tuy rằng chúng ta đoán là trúng độc, nhưng rốt cuộc là ai hạ cỏ mẹ người, chuyện này phải điều tra rõ ràng!” Hạ Lan Từ Kỳ cũng không phải chuyên gia phá án, nhiệm vụ gian khổ như vậy nàng phải hoàn thành như thế nào đây!

Tề Dật Phàm nghe ra ý tại ngôn ngoại, vui mừng hỏi: “Nói cách khác, người đã đồng ý điều kiện của ta?”

Hạ Lan Từ Kỳ vô cùng hiểu rõ tình hình lúc này của mình, nay nàng đã biết được bí mật của Tề Dật Phàm, nếu nàng nói không đồng ý thì Tề Dật Phàm có thể buông tha nàng sao? Cho nên, hiện tại trước mặt nàng chỉ có một con đường đó là giúp Tề Dật Phàm tìm ra hung thủ sát hại mẫu thân hấn đổi lấy hưu thư và tự do.

Hạ Lan Từ Kỳ ngẩng đầu lên nói: “Cho dù ta đồng ý, nhưng một chút manh mối người cũng không có. Ta tìm giúp người như thế nào? Còn nữa, đối với chuyện phá án ta không biết gì cả, sao người không tìm người khác? Thật sự là không nên tìm ta giúp đỡ.”

“Bởi vì người là người chọn lựa thích hợp nhất!”

“Hả, sao lại như vậy?”

“Bởi vì ta nghi ngờ nguyên nhân cái chết của mẫu thân cùng phụ thân và mấy vị di nương khác có liên quan! Tuy rằng ở bề ngoài nhìn vào đều thấy mọi người sống hòa thuận với nhau, nhưng trên thực tế các bà đều có con trai, đều muốn vì con trai mình mà tranh đoạt vị trí thế tử!” Tề Dật Phàm lại uống thêm một ngụm rượu, tiếp tục nói: “Lúc mẫu thân còn sống, phụ thân yêu chiều mẫu thân nhất. Cho nên bọn họ đều vô cùng đỏ mắt, nhất là Đại di nương vẫn luôn thường xuyên cùng mẫu thân đối địch. Còn có Tam di nương thường xuyên đâm dao sau lưng, nói mẫu thân hư hỏng. Có điều, bọn họ đều ở trong nội viện dùng thân phận của ta không tiện ra vào điều tra. Nhưng cô không giống như vậy, thường xuyên đến nội viện đi lại là chuyện bình thường, làm việc sẽ dễ dàng hơn.”

Hạ Lan Từ Kỳ không cho là đúng: “Việc này, đám thiếp thất của người cũng có thể giúp được! Không nhất thiết phải là ta!”

Tề Dật Phàm ngẩng đầu nhìn chăm chú vào nàng: “Thiếp thất không được, thiếp thất nếu không có việc gì thì không thể đến nội viện. Hơn nữa có đi cũng không thể ở lại lâu, huống chi ba tiểu thiếp kia của ta đều là những người không tin tưởng được, nếu làm không tốt sẽ hồng đại sự! Còn nếu như trong các nàng có người may mắn hoàn thành tốt nhiệm vụ thì tám phần sẽ dùng việc này làm lợi thế, yêu cầu vị trí chính thê.” Tề Dật Phàm mày chau lên: “Mà cô thì không như thế, cô sẽ không chiếm vị trí thê tử của cho nên cô là sự lựa chọn thích hợp nhất!”

Nghe như vậy ý là trong lòng hấn cũng có người thương! Vị trí thê tử này là để giữ lại cho người khác, như vậy thì tốt rồi! Hạ Lan Từ Kỳ trầm tĩnh lại, vẻ mặt cười xấu xa: “Vậy người không sợ ta làm hỏng chuyện sao?”

Tề Dật Phàm trong mắt ánh lên sự tự tin: “Cô là người thông minh, đối với chuyện gây ra bất lợi cho mình thì cô nhất định sẽ không làm!”

Hạ Lan Từ Kỳ nở nụ cười, lại hỏi: “Tại sao người lại giả ngốc?”

“Bởi vì cha từng rất sủng ái mẫu thân, mà ta lại đảm nhận thành công quyền khai thác mỏ sắt nên phụ thân đối với ta bắt đầu có sự coi trọng. Đại khái cũng là vì chuyện này, những phòng khác sợ phụ thân sẽ chọn ta làm thê tử nên ngoài sáng trong tối luôn ngầm tìm cách ngăn cản ta. Lúc ấy cũng không biết là vị di nương nào đã nghĩ ra biện pháp, đề nghị phụ thân để ta đến sống ở Vân Hương châu có ý đồ đuổi ta ra khỏi phủ!”

Tề Dật Phàm nắm chặt chén rượu, ánh mắt thâm trầm: “Ta không muốn rời khỏi nhà, phải điều tra được nguyên nhân mất đi của mẫu thân. Thế nên dù thế nào cũng phải nghĩ ra biện pháp ở lại, vì vậy mới tạo ra chuyện ngã núi giả làm ngốc tử. Lúc ấy có thể danh chính ngôn thuận ở lại trong nhà, để bọn họ mất cảnh giác.”

Bạn đang đọc truyện *Hỉ Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Lên nhăm thuyền giặc

Nghe hấn nói xong, Hạ Lan Từ Kỳ bây giờ mới hiểu rõ thì ra hấn ở lại trong phủ chịu ủy khuất đều là vì muốn báo thù cho mẹ. Hạ Lan Từ Kỳ để đùa xuống: “Nếu người đã hoài nghi chuyện này dính dáng đến bọn di nương của Hầu gia, vậy có mục tiêu đáng nghi nhất không?”

Tề Dật Phàm nhẹ giọng nói: “Tất cả đi nương đều có điểm đáng nghi, có điều nếu so sánh thì Đại đi nương có động cơ lớn nhất.”

“Ngươi có bằng chứng gì?”

Tề Dật Phàm nhìn chằm chằm Hạ Lan Từ Kỳ: “Cô còn nhớ rõ chuyện lần trước không? Cô sai bà Ngô quay về truyền tin cho đệ đệ, là Đại đi nương phái người đi soát người bà Ngô.”

“Hử?” Nghe hắn nói như thế, Hạ Lan Từ Kỳ giật mình: “Ta sai bà Ngô mục về truyền tin cho Văn Dững, sao ngươi lại biết? Hay là, người đem đó đi vào trong phòng ta là ngươi?”

Tề Dật Phàm lúc này chủ động giải thích: “Đúng vậy, là ta! Hôm đó khi đệ đệ nhét thư vào tay cô ta vô tình thấy được, ta rất tò mò không biết tỷ đệ hai người có chuyện gì mà không thể nói trực tiếp trước mặt mà lại truyền qua tờ giấy. Đêm đó ta đứng ngoài cửa sổ quan sát cô, sau khi cô ngủ rồi mới vào phòng đọc lá thư này! Lúc đó mới biết chuyện cô đã có người trong lòng và luôn tính cách rời khỏi Hầu phu.”

Tề Dật Phàm bày ra vẻ mặt trêu tức: “Cô muốn rời đi, rất hợp với ý của ta! Chẳng qua, ta muốn lợi dụng việc này để kiểm chứng xem ai người có ý đồ xấu với ta, đương nhiên người có ý muốn hại ta cũng có khả năng cao nhất là hại mẫu thân ta!”

Hạ Lan Từ Kỳ vẫn chưa hiểu rõ, mờ to mắt nghi hoặc nhìn hắn.

Tề Dật Phàm tiếp tục giải thích: “Kỳ thật, ngoài phụ thân cùng gia gia ra, phần lớn những người khác đều không hy vọng ta khôi phục khỏe mạnh lại. Cho nên lúc ở tiệc đón gió, cô nói có thể chữa cho ta khỏi bệnh ngực đã khiến những người khác chột dạ. Ta dám khẳng định, bọn họ sẽ trăm phương ngàn trăm kế ngăn cản cô xem bệnh cho ta. Đương nhiên, nếu cô phạm phải sai lầm gì thì việc đuổi cô ra khỏi phủ là chuyện tốt không gì bằng! Bởi vậy, ta gửi cho mỗi đi nương một mảnh giấy mật báo nói cô là gian tế Tề phủ, sáng nay sẽ sai bà Ngô đi ra ngoài truyền tin.”

Tề Dật Phàm ánh mắt lộ ra vẻ đắc ý: “Kết quả, trong tất cả các đi nương thì chỉ có Đại đi nương lấy cớ tìm đồ bị mất để lục soát người bà Ngô. Điều này có thể chứng minh một chuyện, Đại đi nương với cô vốn không thù không hận, vốn dĩ không thể lấy cớ gì đụng chạm gì tới cô nay bà ta nghĩ là đã tìm được tội của cô rồi thì sẽ đuổi cô ra ngoài. Như vậy thì bệnh của ta sẽ không còn cơ hội chuyển biến tốt được nữa!”

Hạ Lan Từ Kỳ nghe xong trong lòng run rẩy, nếu không phải nàng phòng bị chu đáo sợ là gian kế của Đại đi nương lúc này đã thực hiện được rồi. Nếu quả thật có thể đem nàng đuổi đi thì thật tốt quá! Nhưng mà nếu Đại đi nương tâm địa xấu xa lại đi nói mình cùng nam nhân khác tư thông, như vậy cũng sẽ không chỉ đơn giản là đuổi đi, cho dù có muốn chìm nàng xuống sông thì có khi cũng chẳng ai ngăn cản được.

“Vị Đại đi nương này cũng thật quá hiểm độc! Xem ra bà ta thật đúng là đối tượng đáng nghi nhất!” Bị rơi vào hoàn cảnh này, Hạ Lan Từ Kỳ không khỏi tự thấy thương thân, nhìn không được ca cảm: “Ta vốn dĩ định cứ thế sống cuộc đời bình lặng trôi đi! Hiện tại bị người nhà buộc phải gả cho ngươi, ta đúng là chẳng khác nào bước lên thuyền giặc,. Muốn xuống không được mà đi cũng chẳng xong, còn suốt ngày bị người khác như hồ rình mồi, âm thầm hãm hại! Không thể không cùng ngươi thông đồng làm bậy!”

Nghe mấy lời này chắc chắn Hạ Lan Từ Kỳ đã ngầm đồng ý rồi! Tề Dật Phàm “Ha ha” cười to, “Chỉ cần cô giúp ta làm xong chuyện này! Ta cam đoan sẽ trả tự do cho cô, tuyệt không nuốt lời.”

“Vây..... Nếu..... Ta không hoàn thành thì sao?” Chuyện này không hề dễ giải quyết như những việc bình thường khác, trong lòng Hạ Lan Từ Kỳ thật ra cũng không nắm chắc điều gì, cẩn thận hỏi lại.

Tề Dật Phàm cũng không có ý làm khó nàng, sáng khoái nói: “Cô yên tâm, ta sẽ không để cô chiếm cứ vị trí chính thê của ta trong thời gian dài đâu. Chỉ cần cô tận lực, nếu không hoàn thành thì hai năm sau ta cũng sẽ thả cô đi!”

Khoảng hai năm nữa, cũng đúng là lúc mà nàng cùng Hoa Tranh ước định sẽ bên nhau. Nếu không hoàn thành thì hai năm sau Tề Dật Phàm cũng sẽ tự động thả nàng đi, thật sự chuyện tốt này Hạ Lan Từ Kỳ có nắm mơ cũng không ngờ được, nàng có chút kích động: “Không tin! Phải viết giấy cam đoan!”

Tề Dật Phàm nói: “Chuyện này..... Có nhất thiết không?”

Đối với Hạ Lan Từ Kỳ mà nói chuyện này vô cùng quan trọng! Ai biết được trong hai năm đó sẽ phát sinh những chuyện biến gì, ít nhất trong tay có bằng chứng thì vẫn cứ coi như là có bảo đảm, vì thế ngồi thẳng người, nghiêm chỉnh nói: “Chúng ta là hợp tác chứ không phải con nít đùa nghịch, nếu không viết bằng giấy trắng mực đen lơ đâu ngươi bất ngờ đổi ý thì sao? Tuy rằng chắc chắn ta sẽ không đổi ý nhưng sợ rằng ngươi yêu ta thì sẽ không để ta đi!”

Tề Dật Phàm liếc mắt nhìn nàng, khinh miệt nói: “Không ngờ được nha đầu cô còn rất tự ki ngi!” Sau đó đập bàn, học khẩu khí của Hạ Lan Từ Kỳ: “Được rồi! Vì đề phòng cô yêu ta lại không muốn đi, vẫn nên viết giấy để lại làm chứng có vẻ chắc chắn hơn!”

“Ngươi.....” Hạ Lan Từ Kỳ chán nản, vừa định nói gì đó Tề Dật Phàm đã đứng dậy đến thư án, viết giấy làm chứng. Hạ Lan Từ Kỳ sợ hắn phá rồi nên cũng nhanh chân chạy qua.

“Cô tới đây làm gì? Muốn giúp ta mài mực sao?” Tề Dật Phàm trải giấy bản xong, nhấc bút nhìn nàng cười.

Hạ Lan Từ Kỳ một nhúng mày: “Ngươi đắc ý quá!”

Tề Dật Phàm cũng không so đo với nàng, đổ một ít nước trắng vào trong nghiền mực rồi cầm thỏi mài lên, tỉ mỉ mài kĩ.

Hạ Lan Từ Kỳ tựa vào trên bàn, thấy Tề Dật Phàm hơi cúi đầu, trên trán có vài sợi tóc đẹp để rũ xuống. Hôn nữa ánh mắt chuyên chú kia tạo ra một cảm giác anh tuấn vô cùng.

Ngón tay Tề Dật Phàm trắng nõn thon dài, xương thịt vừa đều, hơn nữa làn da lại bóng loáng tinh tế, vừa nhìn đã biết chính là kiểu tay của quý công tử không cần lo chuyện áo cơm. Khối mực ở trong nghiền bị hấn mài đi mài lại vài lần càng lúc càng mịn đặc, độ đen đã đậm hơn. Nhìn thái độ trầm ổn khi mài mực của hắn, có thể nhìn ra được hắn là một người rất bình tĩnh.

Thấy hấn mài xong mực rồi, Hạ Lan Từ Kỳ ôm bả vai bắt đầu nói về điều kiện: “Trước khi viết giấy chứng nhận, còn phải nói rõ một vài điểm nữa.”

“Cô cũng thật lắm chuyện, còn có chuyện gì nữa thì nói đi!” Tề Dật Phàm nhắc bút, nhưng đầu bút lông vào trong nghiền mực.

Hạ Lan Từ Kỳ nghiêm túc nói: “Trước mặt người ngoài chúng ta là vợ chồng, nhưng trên thực tế chúng ta là hợp tác với nhau. Đương nhiên, hợp tác thì phải có thái độ hợp tác, người phải đảm bảo quyền lợi làm vợ của ta, phải tôn trọng ta, không thể để ta mất mặt trước người ngoài đến mức không góc đầu lên được, điều này cũng có lợi cho công việc của ta. Còn nữa, người không được chạm vào ta; không được đối với ta có một chút si tâm vọng tưởng; trước mặt người ngoài không được không nghe lời của ta; nếu người uống say không được vào phòng ta; ngoại trừ việc giúp người tìm ra hung thủ giết mẹ người không được yêu cầu ta làm cho những việc khác nữa.”

Tề Dật Phàm cầm bút, khó tin nhìn nàng: “Sao cô lại có nhiều yêu cầu như vậy?”

“Như thế này còn nhiều sao? Ta còn chưa nói xong đâu!” Hạ Lan Từ Kỳ tròn mắt, tiếp tục nói: “Nếu người vi phạm lời hứa, ta có quyền lực chấm dứt hợp tác của chúng ta. Thêm nữa, chuyện này là bí mật, chỉ có người biết ta biết, trời biết đất biết, không ai được tiết lộ ra ngoài!”

Tề Dật Phàm liếc nàng một cái: “Thật dong dài, chuyện này còn cần cô nhắc!”

Hạ Lan Từ Kỳ bĩu môi một cái, tỏ vẻ khinh thường: “Được rồi, người viết đi!”

Nhưng Tề Dật Phàm vẫn chưa viết ngay, mà vẫn tiếp tục nhìn Hạ Lan Từ Kỳ.

“Người còn nhìn ta làm gì? Còn không mau viết đi?”

Bạn đang đọc truyện *Hì Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Ở lại đêm nay

Tề Dật Phàm cầm bút lông lên, thổi nhẹ đầu bút lông một cái, đôi mắt lạnh lẽo như sao đêm nhìn chăm chăm Hạ Lan Từ Kỳ: “Cô lái nhái nhiều điều kiện như vậy thì ta cũng phải đưa ra một điều kiện cho cô làm theo.”

“Điều kiện gì, người nói đi!”

Tề Dật Phàm mỉm cười: “Ở trước mặt mọi người, ta sẽ nghe lời cô nhưng ở phía sau người phải nghe lời ta, ta giao nhiệm vụ cho cô thì bất luận có như thế nào cô cũng phải nghe theo sai bảo ta.”

“Người bảo ta giết người ta cũng phải làm sao?” Hạ Lan Từ Kỳ nuốt nước miếng, người này đánh trả cũng sáng khoái quá.

“Không đâu, những việc ta sai cô làm cũng chỉ là xung quanh việc điều tra hung thủ giết mẹ ta thôi, tuyệt đối sẽ không bắt cô làm làm chuyện vi phạm lương tâm, đạo đức!” Tề Dật Phàm vẻ mặt nghiêm túc, chân thành nói khiến cho Hạ Lan Từ Kỳ tin tưởng hắn không phải là loại người như vậy, vì thế thuận theo: “Được, vậy ta nhất ngôn cửu đỉnh!”

Hai người thương lượng phương án hợp tác xong, Tề Dật Phàm bắt đầu viết hiệp ước đã bàn kĩ. Không nhìn thì thôi, vừa thấy chữ viết trong lòng Hạ Lan Từ Kỳ chấn động, đây không phải chữ của Hoa Tranh sao? Nàng ngẩng đầu lên nhìn Tề Dật Phàm, ánh mắt kia như muốn nhìn xuyên thủng hắn.

“Nhìn cái gì, chưa được à?” Tề Dật Phàm vẻ mặt khó hiểu.

“Người rút cuộc là ai?”

“Ta là Tề Dật Phàm a! Sao cô lại hỏi chuyện kì lạ như vậy?”

Hạ Lan Từ Kỳ quan sát khuôn mặt hắn, cảm thấy đáng vẻ này có vài phần giống với Hoa Tranh. Có điều trên mặt Hoa Tranh có bớt, bình thường bớt rất khó tẩy đi mà cho dù có tẩy đi được thì cũng sẽ để lại dấu vết. Mà trước mặt của hắn sạch sẽ không có một chút tỳ vết nào. Còn về giọng nói, giọng của Hoa Tranh trong trẻo, mà giọng hắn khi giả ngu giả dại có chút bất thường thỉnh thoảng sẽ có vài câu giống Hoa Tranh, nhưng về tổng thể vẫn là

không giống.

Hạ Lan Từ Kỳ đối với suy nghĩ của mình có chút kinh ngạc, hẳn rõ ràng không phải Hoa Tranh sao mình lại luôn có cảm giác như vậy chẳng lẽ là bởi vì quá nhớ Hoa Tranh đến nỗi sinh ảo giác sao?

Hạ Lan Từ Kỳ không nói gì, nhắc bút viết ra tên mình rồi ấn ngón tay điểm chỉ. Tề Dật Phàm nhìn ngắm tự thể này giống như đã từng nhìn thấy, chẳng qua chữ viết quá ầu nên hẳn không hề chú ý nhiều, khinh miệt nói: “Một cô nương nhà gia giáo mà chữ viết lại quá khó coi!”

Hạ Lan Từ Kỳ khinh thường, nàng không viết nắn nót đương nhiên là khó coi.

Chữ đã viết, lời đã định xong, “Ừng ục, ừng ục……” Bụng Hạ Lan Từ Kỳ cùng Tề Dật Phàm không hẹn mà cùng réo lên.

Thì ra hai người bọn họ chỉ lo nói chuyện, đầy bàn đồ ăn còn chưa đụng tới, lúc này hai người đều cảm thấy đói bụng.

“Nào, vì hợp tác thành công chúng ta cạn một chén!” Tề Dật Phàm mở miệng đề nghị.

“Được!” Hạ Lan Từ Kỳ vui vẻ đáp ứng, hai người đi đến bên cạnh bàn, rót đầy chén rượu cùng cạn một ly.

Nhưng khi bọn họ định ngồi xuống ăn cơm, mới phát hiện vì để qua lâu nên đồ ăn đã nguội ngắt rồi.

“Ta đi gọi người hâm đồ ăn nóng lên.” Hạ Lan Từ Kỳ mở cửa gọi người.

Bọn nha đầu vào phòng thấy thức ăn trên bàn, ngoại trừ có một bát canh ít đi một chút, tất cả những đồ ăn khác đều không hề nhúc nhích nên không khỏi thắc mắc. Đồ ăn đã mang lên hơn nửa canh giờ rồi, thiếu gia cùng thiếu phu nhân sao lại chưa ăn, bọn họ ở trong phòng lâu như vậy để làm gì?

Thế nhưng tò mò thì tò mò, bọn nha đầu cũng chỉ có thể để ở trong lòng, không ai dám hỏi, ngoan ngoãn đem đồ ăn mang đến phòng bếp hâm nóng.

Hạ Lan Từ Kỳ và Tề Dật Phàm bàn bạc thành công, hơn nữa thấy Tề Dật Phàm trong lòng đã có người, cũng sẽ không đối với nàng có suy nghĩ không an phận. Điều này khiến Hạ Lan Từ Kỳ có thể an tâm ở lại Hầu phủ, chờ tin tức của Hoa Tranh.

Mà Tề Dật Phàm vốn định một mình hăng say chiến đấu nhưng thân phận của hắn lại vô cùng bất tiện, hiện nay đã có Hạ Lan Từ Kỳ cùng hắn hợp tác, đạt được kết quả hai bên cùng có lợi như vậy khiến hắn rất hài lòng.

Đồ ăn nóng hổi được bung lên bàn, sau khi bọn họ ăn uống no đủ xong Hạ Lan Từ Kỳ nhìn sắc trời đã rất muộn, đã sang đến canh hai rồi, nhưng thấy Tề Dật Phàm không có ý muốn rời đi.

Hạ Lan Từ Kỳ có ý ngập một cái: “Buồn ngủ quá!”

Nàng giương mắt thấy Tề Dật Phàm bung chén trà chậm rãi uống, tựa hồ không có nghe thấy ám chỉ của Hạ Lan Từ Kỳ.

Đã muộn thế này còn chưa đi, hẳn muốn làm gì? Từ Kỳ nhướn mày, thẳng thắn nói: “Đã canh hai rồi, người không buồn ngủ à! Mau về ngủ đi!”

Hạ Lan Từ Kỳ vừa dứt lời, ngoài cửa truyền đến tiếng của Từ Đào cửa: “Tứ thiếu phu nhân đã ngủ chưa?”

Hạ Lan Từ Kỳ cao giọng nói: “Chưa ngủ, có chuyện gì?”

Từ Đào vội nói: “A Châu trong phòng Phùng thiếp đến đây, nói có chuyện tìm tứ thiếu gia.”

“Người còn không đi qua đó đi! Có người chờ đến nóng nảy rồi!” Hạ Lan Từ Kỳ quay đầu nhìn Tề Dật Phàm, nụ cười trên mặt mang ý tứ mờ ám, ái thiếp đã tìm đến đây, để xem hắn có thể không đi không?

Tề Dật Phàm biến sắc, nghe thấy Hạ Lan Từ Kỳ sung sướng nói vọng ra ngoài cửa: “Được, để nàng ta vào đi!”

A Châu đi vào trong phòng, đầu tiên cúi người bái kiến Hạ Lan Từ Kỳ, sau đó về mặt đứng kiêu lo lắng nói với Tề Dật Phàm: “Tứ thiếu gia không xong rồi, Phùng thiếp vô cùng đau bụng đang lăn lộn khắp giường!”

Từ Đào nghe xong, liên tưởng đến chuyện đã xảy ra trong hoa viên, miệng nhếch lên, trên mặt lộ ra nụ cười khinh miệt.

Phùng thiếp là vợ Tề Dật Phàm qua đêm ở chỗ Hạ Lan Từ Kỳ, từ nay về sau sẽ lạnh nhạt với nàng cho nên mới nghĩ ra một chiêu như vậy, muốn lừa Tề Dật Phàm đến. Cái trò nhỏ này nàng ta bày ra Hạ Lan Từ Kỳ liếc mắt một cái đã nhìn ra rồi.

Nếu Hạ Lan Từ Kỳ thật sự là thể tử của Tề Dật Phàm mà Phùng thiếp dám trắng trợn bày trò không để nàng vào trong mắt như vậy, kéo người ở trong phòng nàng ra ngoài thì cho dù thế nào nàng cũng sẽ không để Tề Dật Phàm đi. Nhưng không giống như vậy! Hạ Lan Từ Kỳ ước gì Tề Dật Phàm nhanh chóng rời đi để nàng có thể yên tâm mà đi ngủ.

Nhưng mà Tề Dật Phàm cứ như là cố tình chống đối với nàng, lại bày ra biểu tình ngốc nghếch như ngày thường, nói mấy câu linh tinh: “Đau bụng là vì trong bụng có giun. Ta nói cho người biết một cách, người đến phòng bếp lấy một miếng thịt, buộc dây lên rồi dán bên ngoài miệng Lan nhi, mời nàng há to mồm không nhúc nhích. Chưa tới nửa canh giờ, cam đoan sẽ câu giun trong bụng nàng ra hết! Sau đó sẽ không đau nữa.”

“Tứ thiếu gia, chuyện này.....” A Châu sững sốt, nàng vốn tưởng rằng Tề Dật Phàm khi nghe nói Phùng thiếp bị bệnh, sẽ cấp bách chạy đến thăm. Không ngờ được Tề Dật Phàm lại bình tĩnh như không, còn nói mấy lời chẳng đâu vào đâu như vậy.

“Này cái gì mà này? Còn không mau đi làm theo lời ta nói?” Tề Dật Phàm không kiên nhẫn đứng lên, xua tay với A Châu: “Mau đi đi, đừng làm phiền ta cùng phu nhân chơi cười đùa!”

Tên hỗn đản đáng chết này, dám cố ý đẩy mình vào thế bí! Hạ Lan Từ Kỳ tức giận thiếu chút nữa hộc máu!

A Châu ngáng đầu, vẻ mặt khó tin.

“Cô còn ngây ra làm gì? Không nghe thấy tứ thiếu gia nói muốn cùng Tứ thiếu phu nhân nghỉ ngơi sao?” Từ Đào tiến đến đuổi A Châu đi.

A Châu hoàn hồn, quay đầu chạy ra bên ngoài. Từ Đào cũng vội vàng đóng cửa lại, nhanh chân đuổi theo A Châu nói mấy câu hả giận: “Thất sủng chính là thất sủng, còn như con thiếu thân hao tổn tâm cơ nghĩ ra đủ trò như vậy làm gì? Hừ! Không biết xấu hổ, đúng là tôm tép nhãi nhép!”

A Châu lúc này vừa tức vừa vội, không nói gì nhanh bước chân hơn, nhanh như chớp chạy trở về phòng của Phùng thiếp.

.....

Phòng trong chỉ còn lại có hai người Hạ Lan Từ Kỳ cùng Tề Dật Phàm, Tề Dật Phàm ngênh ngang ngồi lại trên ghế của mình, hai chân bắt chéo, một tay đặt ở trên mặt bàn gỗ theo tiết tấu, mặt mày mở miệng: “Cô trông mắt nhìn ta đủ chưa? Không mệt mỏi sao?”

“Ta thấy người nên mệt phải là người mới đúng!” Hạ Lan Từ Kỳ suy nghĩ về tính tình của hắn, con tức này không thể không bùng nổ: “Người có thể già nua, thể nhưng về sau đừng có coi ta làm bao cát!”

Tề Dật Phàm đương nhiên hiểu được nàng ám chỉ cái gì, cười nhạt một tiếng: “Ta đây là đang giúp cô, cô đúng là toàn nghĩ xấu cho người tốt, không hiểu lòng tốt của người khác!”

“Ngừng, đừng nguy hiểm!” Hạ Lan Từ Kỳ chỉ cảm thấy hắn nói mấy lời kia là đúng sỉ nhục mình, lườm hắn nói: “Lúc này người nói đùa thôi đúng không? Chẳng lẽ thật sự muốn ngủ lại chỗ ta thật?”

“Đùa cái gì, con người của ta từ trước đến nay không thích nói đùa!” Tề Dật Phàm đứng lên, bắt ngờ đi vào phòng ngủ.

Hạ Lan Từ Kỳ vội vàng chạy theo, thấy hắn ngồi xuống trên giường của mình, tức giận hét to: “Này! Đây không phải là chỗ người có thể ngồi!” Thật ra, Hạ Lan Từ Kỳ rất cuồng sạch sẽ, đồ đạc của nàng không thích người khác đụng vào, nhất là giường ngủ. Nàng ghét nhất bị người khác tùy tiện ngồi vào.

Bạn đang đọc truyện *Hì Tương Phùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Người đừng mong được như ý

Tề Dật Phàm nhìn nàng, nhẹ nhàng nói: “Từ khi cô gả vào Tề gia, ta chỉ ở lại phòng cô mỗi đêm hôm thành thân, hơn hai mươi ngày sau đó cô vẫn luôn ở trong phòng một mình. Thế nên những người trong phủ đều bàn tán sau lưng cô đây.”

Khóe miệng hắn hơi nhếch, vô tình thể hiện sự ranh ma: “Cô đừng quên lúc soạn giấy cam đoan vừa rồi, cô là người yêu cầu ta đảm bảo quyền làm vợ cho cô, không để cô bị mất mặt trước người ngoài. Cho nên ta ở lại đây là vì cô, cũng vì muốn tốt cho cô mặt mũi, hiểu chưa?”

Hắn cũng thật biết lợi dụng sơ hở, lấy lời nàng bịt miệng nàng. Lúc này, Hạ Lan Từ Kỳ không phản đối nữa, dù sao cẩn thận cân nhắc thì lời hắn nói hoàn cũng không phải không có đạo lý. Thế nhưng, trong phòng chỉ có một cái giường, cô nam quả nữ phải làm sao?

Hạ Lan Từ Kỳ nhíu đôi lông mày lại, nén cơn giận: “Vậy người nằm ở trường kỉ còn ta nằm trên giường!”

Tề Dật Phàm bắt đầu cười áo nói dây lưng: “Ta là chồng của người cô, làm gì có chuyện sẽ ngủ ở trường kỉ?”

“Này này, không được coi quần áo!” Hạ Lan Từ Kỳ sợ hãi kêu lên, mắt thấy hắn cởi quần áo ra rồi chui vào ổ chăn!”

“Người..... Người..... Người thật là.....”

“Thật là tà ác phải không!” Tề Dật Phàm cong khóe môi, mặt cười gian.

Hạ Lan Từ Kỳ tức giận ngồi vào trên ghế, hận đến nghiến răng nghiến lợi nhìn hắn, nhưng không dám đi đến kéo hắn dậy.

“Sắc trời cũng không còn sớm, đi lên ngủ đi!” Tề Dật Phàm đáp chần, nằm nghiêng ở trên giường, một tay kê dưới đầu, cười nhìn nàng

Hạ Lan Từ Kỳ cắn răng: “Nam nữ thụ thụ bất thân, ngủ chung trên một giường còn ra thể thống gì nữa?”

Tề Dật Phàm cười khê: “Chúng ta cũng không phải chưa từng ngủ chung! Cô yên tâm! Cho dù cô có chủ động đưa tới cửa, ta cũng không thêm động tâm, chúng ta một người ngủ một bên, ta sẽ không chạm vào cô!”

“Ngươi..... Hừ! Ai mà tin được!”

Hôm động phò đó hấn vẫn là đồ ngốc, hơn nữa Hạ Lan Từ Kỳ đã trối hấn lại, đương nhiên có thể bình yên mà ngủ. Nhưng bây giờ, hấn là một nam nhân bình thường, nếu đến đêm lúc hấn ngủ say đến hồ đồ đem nàng thành Phùng thiếp của hấn..... Vậy thì hồng bút!

Hạ Lan Từ Kỳ không dám tin lời hấn nói..., nhưng cũng không dám lao vào chỗ chết, hung hăng liếc mắt lườm hấn một cái xoay người đi đến ngoại sảnh lấy lý do giường cứng nên gọi bọn nha hoàn đem thêm chăn đệm vào.

Nha đầu nhanh chóng đem thêm đệm vào, nàng cũng không để nha đầu vào phòng, đứng ngoài cửa nhận lấy chăn đệm ôm vào phòng.

Thấy Hạ Lan Từ Kỳ ghép lại mấy cái ghế dựa ở chỗ dưới cửa sổ, dải chăn đệm. Tề Dật Phàm biết nàng luôn đề phòng mình nên cũng không nói nhiều, cứ thể nhìn Hạ Lan Từ Kỳ bận rộn, cười lắc đầu.

Hạ Lan Từ Kỳ chuẩn bị xong hết, cuối cùng cũng đem thứ gọi là giường trải xong hết. Bởi vì còn có nam nhân ở đây nên nàng cũng không có cời quần áo, trực tiếp cời giày rồi nằm xuống luôn.

Tề Dật Phàm khi say rượu đã ngủ cả một buổi chiều, lúc này cũng không còn buồn ngủ nữa nên hấn thấy rảnh rỗi nhàm chán, duỗi lưng một cái: “Giường này thật là thoải mái! Chăn cũng mềm, lại còn thơm nữa!”

Hạ Lan Từ Kỳ chau mày, hấn đang cố ý chọc tức mình! Tức giận xoay người sang chỗ khác, đưa lưng về phía hấn.

Tề Dật Phàm nhìn Hạ Lan Từ Kỳ vui mình trong chăn, thân hình thon dài nhanh chóng trở nên im lặng trầm ngâm. Nếu như nói lúc trước khi Hạ Lan Từ Kỳ gả vào cửa, không muốn cùng hấn hòa thuận là vì ghét bỏ hấn ngốc! Nhưng hiện tại, sau khi đã biết hấn không phải đồ ngốc Hạ Lan Từ Kỳ vẫn như cũ giữa khoảng cách với hấn, điều này chứng minh Hạ Lan Từ Kỳ thật sự thực yêu vị nam nhân trong tim nàng.

Nghĩ đến việc hấn đường đường là Tứ công tử của hào môn thế gia, tướng mạo, năng lực, địa vị, cái gì cũng không thiếu, thế nhưng lại không lọt được vào mắt xanh của cô gái này. Xem ra, nam tử trong lòng nàng kia có lẽ trong tất cả phương diện còn ưu tú hơn mình chẳng?

Tề Dật Phàm nghĩ như thế, không nhịn được bèn hỏi: “Nhìn cô si tình như vậy, có thể đoán được người trong lòng cô nhất định đối xử tốt với cô lắm, hấn làm nghề gì? Sao lại không cưới cô về nhà? Nếu sau khi ta bỏ cô rồi, hấn sẽ vẫn còn cần cô chứ?”

Bởi vì mãi không nhận được tin tức của Hoa Tranh, ngay cả Tiểu Bạch cũng bất vô âm tín khiến Hạ Lan Từ Kỳ lúc này trong lòng không yên. Cho nên, vấn đề mà Tề Dật Phàm hỏi nàng rất khó trả lời.

Hạ Lan Từ Kỳ nghĩ một lúc, nhìn hấn hỏi lại: “Nếu nữ tử mà người yêu nhất cũng gặp phải tình huống giống, bị người nhà buộc gả cho một tên ngốc tử sau đó lại bị đuổi về nhà, ngươi có còn cần nàng không?”

“Không!”

Hạ Lan Từ Kỳ trong lòng run lên, khô sở hỏi: “Vì sao?”

Tề Dật Phàm thần nhiên nói: “Danh tiết của nữ nhân là quan trọng nhất, đã bị chồng bỏ rồi thì người trong sạch chắc chắn sẽ không cần lại cô nữa!”

Lời này thật sự rất đã kích người khác! Hạ Lan Từ Kỳ nhất thời mặt cắt không còn giọt máu, nhịp thở có chút hỗn loạn. Nàng mệt mỏi, nàng tuyệt vọng, nàng vô cùng khổ sở! Trong chớp mắt bên khóe mắt đang phủ một tầng hơi nước, hơi nước kia từ từ tích tụ lại thành những giọt nước trong suốt, ở trong đôi mắt lăn qua lăn lại, muốn rơi nhưng lại không rơi xuống. Chính nàng cũng không thể biết được rằng ngay giờ phút này, bộ dáng của nàng diễm đạm đáng yêu đến cỡ nào.

Thấy nàng khô sở muốn khóc, Tề Dật Phàm tâm tình trở nên thoải mái hấn, đột nhiên cười ha ha: “Cô đúng là chẳng vui tính gì cả, ta lừa gạt cô mà cô cũng tin!”

“Cái gì?” Hạ Lan Từ Kỳ kinh ngạc, cố gắng mở to hai mắt kiên cường đem nước mắt nuốt trở lại.

Tề Dật Phàm tiếp tục nói: “Phải lập gia đình là chuyện ngoài ý muốn của cô, cô bị ép buộc! Hơn nữa cô cũng vì muốn gặp lại người mình yêu mà cố gắng tìm kiếm tự do lại thủ thân như ngọc, không tham quyền quý. Nếu cô là người trong lòng ta, ta nhất định sẽ vẫn cần cô! Huống hồ, nhân sinh ngắn ngủi, chân ái khó cầu, nếu đã yêu rồi thì cần gì phải để ý nhiều như vậy?”

“Ngươi đang an ủi ta sao?” Hấn là người lật mặt còn nhanh hơn lật sách, Hạ Lan Từ Kỳ có chút không tin được lời hấn nói.

“Thật sự không phải là an ủi cô, nếu cô không tin ta cũng chẳng còn cách nào.”

Tề Dật Phàm ngáp một cái, thần sắc nghiêm chỉnh lại: “Chúng ta nói vào chính sự đi! Muốn điều tra được nguyên nhân cái chết của mẹ ta, đầu tiên hẳn là phải xác định được mẹ ta có phải đúng như chúng ta vừa phán đoán là bị trúng cổ độc mà chết đi hay không. Cô là người học y, ở mặt này sẽ nhạy cảm hơn cho nên cô phải nghĩ cách có thể đến phòng của mẹ ta xem thử một lần, nhìn xem có manh mối gì để lại giúp ích cho điều tra hay không. Hơn nữa, cha ta đã lệnh không cho ai trong nhà nhắc đến, bởi vậy cô phải bí mật tìm kiếm không thể để cho người ngoài phát hiện.”

“Biết rồi!” Hạ Lan Từ Kỳ lên tiếng, nắm chặt chăn, tìm một tư thế thoải mái nhất nằm ổn định rồi nhắm mắt lại, làm ra vẻ muốn ngủ.

Thấy nàng mệt nhọc, Tề Dật Phàm cũng không nói thêm nữa đắp chăn ngang người, nhìn lên trần nhà, trong lòng đều nhớ đến cô gái kia. Không biết nàng ấy sống ra sao, đang làm gì? Tại sao vẫn bật vô âm tín.....

Trong phòng có một nam nhân, Hạ Lan Từ Kỳ căn bản là ngủ không yên, nghe tiếng hít thở đều đều của Tề Dật Phàm, nàng thấy đã đến đêm khuya giờ tý rồi mới thấy buồn ngủ.

Lúc này, ở bên ngoài sấm sét rền vang rồi lập tức đổ xuống mưa rào mùa hạ. Mưa gió đập vào cửa sổ, nhiệt độ chợt hạ xuống. Gió từ khe cửa sổ thổi vào trong phòng khiến Hạ Lan Từ Kỳ cảm thấy rất lạnh, nàng kéo chăn lên kín gió không chui được vào trong mình, lúc này mới mơ mơ màng màng đi vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Hì Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Nghiêm phạt

Sớm hôm sau, Hạ Lan Từ Kỳ dần dần tỉnh lại, vẫn còn nhớ tối hôm qua có mưa, rõ ràng trong lúc mơ ngủ còn có cảm giác hơi lạnh, nhưng lúc này trong chăn lại hết sức ấm áp.

Hạ Lan Từ Kỳ chậm rãi mở to mắt, phát hiện trên người đắp đến hai cái chăn. Ngẩng đầu nhìn về phía giường, thì ra Tề Dật Phàm chẳng biết đã đi từ lúc nào. Hạ Lan Từ Kỳ lúc đó mới hiểu ra là Tề Dật Phàm trước khi đi đắp thêm chăn cho mình.

Nhắc chăn lên, nhớ lại cả đêm bình an vô sự Hạ Lan Từ Kỳ mỉm cười, xem ra hẳn coi như cũng là chính nhân quân tử.

“Tứ thiếu phu nhân dậy rồi sao? Hôm nay là ngày chẵn, theo lệ phải đến thỉnh an phu nhân!” Ngoài cửa vang lên tiếng của Từ Đào. Vốn quy định trong Tề phủ là ngày lẻ đám vợ bé phải đến thỉnh an phu nhân, ngày chẵn thì đến lượt nhóm con dâu đến thỉnh an.

Nhìn sắc trời đã tới giờ Thìn rồi, Hạ Lan Từ Kỳ biết Từ Đào đang muốn chuẩn bị hầu hạ nàng rời giường! Có điều hiện tại nàng ngủ ở trên ghế, cảnh tượng này nếu như bị bọn nha đầu nhìn thấy thì không biết sẽ lan truyền ra loại tin đồn gì nữa, vì thế cao giọng nói: “Đã biết, ta hôm nay thân thể không thoải mái nên muốn ngủ tiếp một lúc, các người cứ lui xuống trước đi! Khi nào cần đến sẽ gọi các người.”

Thấy Từ Đào dẫn theo vài nha đầu xoay người rồi đi. Hạ Lan Từ Kỳ mới từ trong chăn chui đi ra, vội vội vàng vàng ôm chăn đem bỏ lên giường rồi xếp lại mấy cái ghế về chỗ cũ.

Hít sâu một hơi, lúc này mới mở cửa ra gọi bọn nha đầu đi vào.

Dùng xong điểm tâm, bà Ngô vào phòng thúc giục Hạ Lan Từ Kỳ: “Tứ thiếu phu nhân, thỉnh an phu nhân nên đến sớm không nên để muộn mới đi, các tiểu thiếp đã ngồi chờ trong nội viện rồi!”

“Được” Hạ Lan Từ Kỳ lên tiếng: “Ngoài Từ Đào, để cho Liễu Tâm Vũ cùng đi theo ta.”

“Dạ, lão thân đi chuẩn bị!” Bà Ngô xoay người rồi đi.

Thật ra, Hạ Lan Từ Kỳ chỉ mặt gọi tên Liễu Tâm Vũ đi cùng là có nguyên nhân.

Nàng không chỉ tính đến nội viện thỉnh an phu nhân mà còn muốn tìm thời cơ đến phòng của Ngũ di nương trước đây, tìm kiếm một chút manh mối có giá trị để lại.

Kỳ thật, trong tình hình này Hạ Lan Từ Kỳ chỉ muốn mang theo Từ Đào, dù sao nàng cũng là nha đầu hồi môn được đưa đến, dù sao cũng yên tâm hơn người ngoài. Nhưng mà, bởi vì không biết phòng của Ngũ di nương ở đâu cho nên nàng cần một người biết rõ đường đi trong phủ chỉ đường cho nàng.

Mà Liễu Tâm Vũ là người ở trong Tề phủ lâu năm, biết rõ đường đi lối lại trong phủ. Đồng thời Liễu Tâm Vũ là người tâm trí trưởng thành, làm việc ổn trọng, lại còn có quan hệ rất tốt với Từ Đào, Hạ Lan Từ Kỳ không mang theo nàng thì còn có thể mang ai theo đây?

Thấy Tứ thiếu phu nhân đi ra, đám thiếp thân nhất tề cúi người: “Bái kiến Tứ thiếu phu nhân!”

Hạ Lan Từ Kỳ hơi khoát tay: “Miễn lễ.” Sau đó nhìn lướt xuống phía dưới, lập tức thấy Phùng thiếp mặc trang phục tinh tế. Tuy rằng Phùng thiếp hôm

nay đã trang điểm tí mĩ nhưng vẫn mơ hồ có thể thấy được trên mặt nàng ta xuất hiện đôi mắt gấu trúc, còn khí sắc có chút tiêu tụy. Thấy nàng có bộ dạng này, Hạ Lan Từ Kỳ hiểu rõ tối hôm qua nàng chắc chắn là ngủ không ngon giấc.

Hạ Lan Từ Kỳ chậm rãi đi đến trước mặt Phùng thiếp: “Nghe nói muội muội tối hôm qua đau bụng nghiêm trọng, hôm nay cảm thấy thế nào đã khỏi hẳn chưa? Nếu còn không thoải mái..., chuyện thỉnh an phu nhân muội có thể không cần đi!”

Nhắc tới chuyện đêm qua, Phùng thiếp trong lòng rối lên thần sắc cũng lạnh vài phần: “Đa tạ Tứ thiếu phu nhân quan tâm, cơ thể thiếp đã tốt hơn nhiều rồi, việc thỉnh an phu nhân không thành vấn đề!” Phùng thiếp biết, phu nhân là người cực kì kĩ tính, nếu thế thiếp trong phòng tứ thiếu gia đều đến đủ duy chỉ có thiếu nàng thì bất kể là nguyên nhân gì, trong lòng phu nhân cũng sẽ lưu lại ấn tượng không tốt, cho nên nàng không thể không đi.

Nghĩ đến tối hôm qua nàng phái A Châu đến định kéo người trong phòng mình đi, Hạ Lan Từ Kỳ giễu cợt nói: “Thật sao? Vậy nhất định là trị theo phương pháp của tứ thiếu gia nên đã thấy hiệu quả rồi?”

A Châu quay về đem lời của Tứ thiếu gia nói lại không thiếu một từ, Phùng thiếp đương nhiên hiểu được Hạ Lan Từ Kỳ đang nói đến phương pháp gì nên vô cùng xấu hổ, sắc mặt đỏ lên, nhận cũng không được mà không nhận cũng không phải, phần nộ nhìn chằm chằm Hạ Lan Từ Kỳ.

Bên cạnh Tôn thiếp cùng Trầm thiếp nghe mà như lọt vào trong sương mù, Trầm thiếp lạnh lùng lạnh miệng hỏi: “Tứ thiếu gia có phương pháp chữa đau bụng như thế nào?”

“Chuyện này muội hãy hỏi Phùng thiếp đi!” Hạ Lan Từ Kỳ cố ý dồn nàng vào thế bí.

Phùng thiếp thất sủng, địa vị lại không bằng Hạ Lan Từ Kỳ, không còn có thể mạnh miệng được nữa vì thế trong lòng hết sức tức giận, nhưng lại không dám phát hỏa với Hạ Lan Từ Kỳ, đành phải quay đầu hung hăng nhìn Trầm thiếp thì thầm nói: “Muốn biết, tự đi hỏi tứ thiếu gia đi!”

“Cô còn tưởng là có tứ thiếu gia là chỗ dựa cho cô sao? Ngang ngược cái gì?” Trầm di nương không yếu thế, lập tức cãi lại.

“Người ngậm miệng lại cho ta!” Phùng thiếp cảm thấy như có người lấy dao đâm vào tim nàng, tức giận quát lớn định đánh Tôn thiếp.

Tôn di nương hoảng sợ, nhanh chóng đưa tay, bắt lấy tay Trầm thiếp đang giơ cao: “Muội muội không thể, muội bình tĩnh một chút!”

Thấy đấu võ mồm sắp biến thành xung đột tay chân, Hạ Lan Từ Kỳ lúc này mới nói: “Đừng có làm loạn nữa! Canh giờ cũng không còn sớm, các người mau theo ta đến nội viện!”

.....

Khi Hạ Lan Từ Kỳ vào Vinh Quý Sảnh trong nội viện, đã thấy đại thiếu phu nhân Lưu thị, Nhị thiếu phu nhân Liễu thị và ngũ thiếu phu nhân Diệp Thị đang cùng phu nhân nói chuyện phiếm, nàng lúc này mới ý thức được là mình đã tới muộn, vì thế vội vàng tiến đến hai bước cúi người: “Con dâu Từ Kỳ, thỉnh an phu nhân, chúc phu nhân phúc thọ an khang, Phú Quý Cát Tường!” Thiếp thất phía sau nàng cũng theo Hạ Lan Từ Kỳ cúi người xuống hành lễ.

Phu nhân vẻ mặt hiền lành, mỉm cười gật đầu: “Từ Kỳ miễn lễ!”

Hạ Lan Từ Kỳ vừa đứng thẳng người, ngũ thiếu phu nhân Diệp Thị đã trêu đùa: “Tỷ tỷ bình thường đều đến thỉnh an đúng giờ sao hôm nay lại tới muộn vậy?”

Hạ Lan Từ Kỳ tùy cơ ứng biến: “À! Ta trong viện có chút việc làm chậm trễ!”

“Phải không?” Nhị thiếu phu nhân Liễu Thị che miệng cười duyên: “Nghe nói tối hôm qua tứ thiếu gia ở lại chỗ muội muội, chắc không phải vì buổi tối ngủ không ngon nên sáng mới dậy muộn đó chứ? Không sao đâu, nếu như là nguyên nhân này ta nghĩ phu nhân sẽ không trách tội muội!”

Hạ Lan Từ Kỳ bị đám chị em dâu trêu chọc có chút khó xử, nói phải thì không đúng vì bọn họ chuyện gì cũng không hề làm! Nhưng nói không phải cũng không được, cùng ở chung một phòng như vậy phải giải thích làm sao. Đang lúc Hạ Lan Từ Kỳ không biết nên trả lời thế nào cho phải, Đại thiếu phu nhân đột nhiên mở miệng: “Nhị muội, Tứ thiếu phu nhân da mặt mỏng, đừng trêu chọc muội ấy nữa!”

Nghe thấy lời ấy, Hạ Lan Từ Kỳ cảm kích liếc mắt nhìn Đại thiếu phu nhân một cái, Đại thiếu phu nhân bắt gặp ánh mắt của nàng thì mỉm cười, không nói gì.

Lúc này, phu nhân mới mở miệng: “Từ Kỳ, y thuật của con đúng thật là cao minh! Mấy ngày gần đây, ta thấy bệnh tình của tứ thiếu gia được con chữa trị đã dần dần chuyển biến tốt rồi, thật sự là rất đáng mừng!”

“Đa tạ phu nhân khen ngợi!” Hạ Lan Từ Kỳ nhẹ nhàng vuốt cằm, lại cảm thấy nghi hoặc, không biết Tề Dật Phàm rốt cuộc khi nào thì mới muốn trị khỏi cái “bệnh gốc” này! Rồi lại suy tính xem lát nữa khi tan hội phải làm sao để tránh mặt mọi người mà tìm đến phòng của Ngũ di nương thuận lợi.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 47: Tâm kế của tiểu thiếp

Lúc này, Nhị thiếu phu nhân nhìn phu nhân cười nói: “Tứ thiếu gia thật đúng là người ngọc có phúc của ngọc! Có thể lấy được một vị thê tử hiền lành xinh đẹp lại giỏi y thuật. Mẹ chồng, người nói xem có phải tứ thiếu gia sẽ coi muội ấy như bảo bối mà giữ gìn hay không!”

Vừa rồi nàng đã trêu chọc mình, bây giờ còn nói mấy lời này khiến Hạ Lan Từ Kỳ như ong mày, có chút không lọt tai.

Ngũ thiếu phu nhân hừ nhẹ một tiếng, khinh bỉ Nhị thiếu phu nhân: “À! Tỷ lại ghen tỵ nữa rồi!”

“Ồ, tại sao ta lại phải ghen tỵ nhỉ? Tường Thụy nhà ta đối xử với ta rất tốt nhé!” Nhị thiếu phu nhân bắt nắn lờm ngũ thiếu phu nhân, lại xích qua cạnh nữ tử có hơi mập mạp ngồi ở ngay phía sau nàng, sắc mặt càng thêm khó coi.

Động tác này của nàng đã bị Hạ Lan Từ Kỳ thu hết vào mắt, lúc này mới chú ý tới cô gái ngồi ở bên cạnh Nhị thiếu phu nhân hơi dựa ra phía sau kia.

Cô gái này làn da trắng tinh, trên mặt dặm chút phấn trang điểm, khuôn mặt tròn trịa trông rất có phúc. Bụng nàng lớn ngời ở chỗ đó, tay trái đỡ eo, tay phải thoải mái đặt ở trên bụng, vừa thấy đã biết là phụ nữ có thai.

Nhìn bụng của nàng ấy thì thế nào cũng phải đã bảy tám tháng rồi, tuy rằng Hạ Lan Từ Kỳ lần đầu tiên nhìn thấy cô gái này nhưng theo nàng biết, trong số các vị thiếu gia trong phủ thì trước mắt chỉ có thiếp thất của Nhị thiếu gia đang mang bầu, hơn nữa cô gái kia lại ngồi ở phía sau ngay cạnh Nhị thiếu phu nhân. Không cần hỏi Hạ Lan Từ Kỳ cũng biết, đây đích thị là tiểu thiếp của Nhị thiếu gia Tường Thụy.

Như bình thường, chỉ có chính thê được sắp xếp chỗ ngồi thoải mái còn đám thiếp thất chỉ có thể đứng ở phía sau chính thê mà nay lại duy chỉ có cho nàng ấy được ngồi chắc chắn là bởi vì đang có bầu nên mới được phá lệ.

Thông thường, người già ai cũng ngóng trông có thể sớm có cháu trai để ẵm, mà trong phủ Đại thiếu phu nhân lại chỉ sinh được một đứa con gái. Cho nên, lão thái gia, Hài gia cùng phu nhân chắc chắn đều đem hết thầy hi vọng ký thác vào vị thiếp thất này rồi! Hạ Lan Từ Kỳ không kiềm chế được đánh giá nàng ấy một lượt, thấy nàng khí sắc không tệ theo điều này có thể thấy được, trong phủ cũng chăm sóc nàng rất cẩn thận.

Lúc này, phu nhân có hơi trách cứ tiểu thiếp ngồi bên cạnh Nhị thiếu phu nhân: “Vân Nương, không phải đã dặn ngươi rồi sao? Ngươi đang mang thai, đi lại không tiện nên không cần đến thỉnh an ta. Sao hôm nay lại tới?”

Vân Nương mở miệng, ôn thuận nói: “Thực không dám dẫu điểm, Vân Nương hôm nay đến có việc thỉnh cầu mẹ chồng.”

“Chuyện gì, nói đi!”

“Mẹ chồng đã lớn tuổi, thiếp thân vốn không nên làm phiền đến người, nhưng việc này lại chỉ có thể nhờ mẹ chồng làm chủ.” Vân Nương đại khái là ngồi không thoải mái, hai tay nâng thất lưng lên: “Thiếp thân từ nhỏ không cha không mẹ, đều là anh trai và chị dâu nuôi lớn. Mọi người đều nói nữ nhân sinh con một lần đi qua Quỷ Môn quan, thiếp thân cũng sắp sinh rồi nên hiện tại vô cùng nhớ anh trai và chị dâu, vì vậy thiếp thân cả gan muốn xin mẹ chồng đồng ý cho họ đến đây gặp mặt một lần.”

Nàng do dự một chút, lại nói: “Nếu như có thể, có thể an bài cho anh trai và chị dâu của thiếp thân ở trong phủ làm việc, để bọn họ có thể ở bên cạnh thiếp thân thì con vô cùng cảm kích!”

“Chuyện này.....”

Thấy phu nhân có chút do dự, Vân Nương bỗng nhiên che bụng kêu lên: “Ôi, ôi a!”.

Ánh mắt của mọi người đều đổ dồn hết về phía Vân Nương, không khí cũng đột nhiên khản trương lên.

“Vân Nương, muội làm sao vậy?” Nhị thiếu phu nhân cách nàng gần nhất, cầm lấy cánh tay của nàng vội vàng hỏi.

“Bụng, bụng của muội.....” Vân Nương thét chói tai.

“Cái gì, bụng của ngươi làm sao vậy?” Phu nhân quá sợ hãi, lập tức đứng lên, kêu to với Hạ Lan Từ Kỳ: “Từ Kỳ, mau qua đây xem một chút!”

“Vâng!” Hạ Lan Từ Kỳ lên tiếng, đứng dậy rồi ghé, đi đến trước mặt Vân Nương trước mặt rồi nắm cánh tay nàng để bắt mạch.

Sau khi bắt mạch xong, phát hiện nàng ta ngoài trừ khí hư bình thường ra cũng không có gì đáng ngại, vừa rồi cũng chỉ là thai đập thôi.

Nhưng mà nói đến thai đập, chuyện thai đập không thể chỉ là lần một lần hai, Vân Nương sao có thể không biết được? Tại sao thái độ lại hốt hoảng, sợ hãi kêu lên như vậy? Có điều, kết hợp với chuyện nàng vừa mới thỉnh cầu phu nhân cho anh trai và chị dâu đến phủ làm việc, Hạ Lan Từ Kỳ trong lòng hiểu rõ đây là Vân Nương đang cố ý, chính là lấy đứa nhỏ trong bụng làm đề uy hiếp! Thế nhưng nàng làm như vậy trước mặt đám chị em dâu, chắc chắn hoặc nhiều hoặc ít muốn khoe khoang bản lĩnh của mình trước mặt mọi người rồi!

“Từ Kỳ, Vân Nương thân thể thế nào? Đứa nhỏ trong bụng không sao chứ?” Phu nhân nhin không được lên tiếng hỏi.

Hạ Lan Từ Kỳ đưa tay xoa nhẹ lên bụng Vân Nương, ngừng đầu lên nói: “Mẹ chồng yên tâm, thân thể của cô ấy được chăm sóc rất tốt. Có điều khí

huyết có chút hư hại để phòng ngừa trứng độc thai nhi thì thường ngày nên ít hấp thụ muối vào cơ thể, chú ý nghỉ ngơi nhiều một chút là có thể an tâm dưỡng thai.”

Phu nhân không yên lòng nói: “Vừa vừa rồi nàng.....”

“À! Vừa rồi chỉ là thai đập!”

Ngũ thiếu phu nhân bĩu môi một cái: “Thai đập mà cũng kêu to như vậy sao?”

Nhị thiếu phu nhân cùng ngũ thiếu phu nhân bình thường quan hệ không tốt lắm, lúc này thấy ngũ thiếu phu nhân nói người trong viện nàng, lập tức phản pháo: “Thì làm sao? Thai đập mạnh không được sao? Đúng rồi! Ta hiểu được, muội nghỉ ngơi là vì không biết cảm giác này như thế nào! Chờ ngày nào đó muội cũng mang thai rồi thì thử kêu cho mọi người cũng nghe xem!”

Ngũ thiếu phu nhân sắc mặt đại biến, lúc này đứng lên lấy ngón tay chỉ vào nàng: “Tẩu không phải là cũng chưa từng mang thai sao? Có tư cách gì ở trước mặt ta khua môi múa mép!”

“Câm mồm!” Phu nhân giận đến tái mặt: “Các người là đến thỉnh an ta, hay là đến làm ta tức chết? Sao lúc nào cũng như oan gia đối đầu cứ vừa thấy mặt đã cãi nhau! Đều là chị em dâu chẳng lẽ không thể có hòa khí hay sao?”

Phu nhân trừng mắt lườm ngũ thiếu phu nhân một cái: “Miệng lưỡi của người cũng thật đặc sắc, còn không mau ngồi xuống cho ta!”

Cho dù trong lòng vẫn còn vô cùng bất mãn, nhưng ngũ thiếu phu nhân không dám phạm vào quyền uy của phu nhân đành phải ôm một bụng đầy lửa giận, ngoan ngoãn ngồi xuống.

Hạ Lan Từ Kỳ ở bên cạnh trông thấy rõ, là Nhị thiếu phu nhân này công kích trước, tại sao bà ấy lại không nói gì Nhị thiếu phu nhân?

Lúc ấy phu nhân thấy Vân Nương được Hạ Lan Từ Kỳ trấn an, đã từ từ yên ổn trở lại mới đành phải mở miệng nói: “Vân Nương, thân thể người không tốt, vẫn là mau quay về nghỉ ngơi đi thôi! Từ giờ cho đến khi người sinh xong thì không cần đến thỉnh an ta.”

“Vậy chuyện Vân Nương thỉnh cầu người?” Vân Nương dùng ánh mắt sáng quắc nhìn bà, không có đứng dậy.

Trải qua chuyện hỗn loạn vừa rồi, phu nhân thực sự sợ nếu không đáp ứng nàng, tâm tình của nàng lại bất ổn rồi đối không tốt cho đứa nhỏ. Dù sao Tề gia lớn như vậy, an bài thêm hai người cũng không có vấn đề gì, vì thế nói: “Ngày mai ta sẽ cho người đến đón anh trai và chị dâu người đến. Đợi bọn họ đến đây rồi thì tạm thời trước mắt ở phòng bếp làm chút việc vặt! Người quay về yên tâm dưỡng thai đi!”

Vân Nương nghe xong vui mừng nhướng mày: “Đa tạ mẹ chồng ưu ái! Vân Nương xin cáo lui!”

“Được rồi, ta cũng thấy mệt, các con cũng về hết đi!” Phu nhân vung tay về phía mọi người, sau đó được hai nha hoàn đỡ trở về nội đường.

“Tứ thiếu phu nhân, cảm ơn người!” Vân Nương vừa ra đến trước cửa, đã nói lời cảm tạ với Hạ Lan Từ Kỳ.

Hạ Lan Từ Kỳ lắc đầu cười: “Không cần khách khí, mau trở về dưỡng thai cho tốt đi!”

Tất cả mọi người trong phòng đều theo chủ tử của mình rời đi, Hạ Lan Từ Kỳ cố gắng nán lại đến khi mình là người cuối cùng ở trong phòng mới rời khỏi Vinh Quý Sảnh.

Ở ngoài viện, thấy mọi người đều đã đi xa. Hạ Lan Từ Kỳ lấy lý do muốn đến thăm Tứ di nương một chút nên kêu ba tiểu thiếp bên người mình trở về trước.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Tương Phùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Cùng khám phá bí mật

Đám Tiểu thiếp đi hết rồi, Hạ Lan Từ Kỳ dẫn theo Từ Đào và Liễu Tâm Vũ đi bộ trong nội viện.

Liễu Tâm Vũ thấy hướng đi của Hạ Lan Từ Kỳ không phải chỗ ở của Tứ di nương, nhìn không được nhắc nhở: “Tứ thiếu phu nhân, đến chỗ Tứ di nương phải đi hướng này mới đúng.”

“Ta biết!” Hạ Lan Từ Kỳ ngừng lại, thuận tay hái một bông hoa thược dược kiêu diễm ven đường, đặt dưới mũi khẽ ngửi: “Hôm nay thời tiết rất tốt! Cảnh sắc trong hoa viện hiện tại cũng rất đẹp! Hay là chúng ta không đến phòng Tứ di nương nữa mà đi bộ lòng vòng một chút rồi về!”

Liễu Tâm Vũ nghe xong, không nói thêm gì nữa.

Hạ Lan Từ Kỳ đi dạo xung quanh hoa viên một lúc, nhưng vẫn chưa tìm ra cách nghỉ lý do gì để thuận lợi công việc vì nàng không muốn để Liễu Tâm Vũ biết nhiều nên tỏ ra vô tình nói: “Ta thấy trong nội viện này mỗi tòa phòng ốc đều rất đẹp, Liễu Tâm Vũ, người nói xem phòng của vị di nương nào là đẹp nhất?”

Liễu Tâm Vũ cầm trong tay một nhánh cỏ, vừa vung trái vung phải vừa tỏ ra hiểu biết mọi chuyện như lòng bàn tay, nói: “Nội viện này! Nếu bàn về xa hoa sang trọng, đương nhiên là nơi ở của phu nhân – Vinh Nhã Cư; nếu bàn về phong cách độc đáo, thì phải là chỗ của Tứ di nương Tổ Đông uyển; nếu bàn về mỹ quan hoa lệ, hẳn là Kim Thu Uyển của Tam di nương; đương nhiên, trong toàn bộ nội viện, nô tỳ cho rằng nơi được xây dựng tinh tế, khéo léo nhưng lại thoải mái nhất, phải là nơi mà Ngũ di nương đã qua đời từng ở, chính là Lệ Hương Uyển.”

Nghe nàng nhắc tới Ngũ di nương, Hạ Lan Từ Kỳ trong lòng vui mừng, hỏi tới: “Ồ! Đẹp đến mức nào?”

Liễu Tâm Vũ chớp mắt mấy cái, giống như đang nhớ lại: “Lệ Hương uyển có mái nhà là màu lục, nóc nhà là màu đỏ. Mà mặt tường bên hông, dùng thật nhiều đá cuội được lựa chọn kỹ lưỡng, xếp thành các loại hoa văn có quy luật. Xung quanh phòng ở có đủ loại mẫu đơn quý hiếm được Hầu gia vì Ngũ nương mà sưu tầm về, đến mùa mẫu đơn nở thì Lệ Hương Uyển trở thành nơi đẹp nhất trong toàn bộ Hầu phủ.”

Ánh mắt của Liễu Tâm Vũ nhìn thẳng về phía trước, giống như lại nhìn thấy cảnh đẹp của Lệ Hương uyển năm đó. Thế nhưng chỉ chớp mắt một cái, nàng đã lại nhẹ nhàng thở dài: “Chẳng qua, đình viện xinh đẹp như vậy thì từ khi Ngũ di nương qua đời đã bị Hầu gia đóng cửa cho đến bây giờ cũng chưa có người ở.”

Chưa nói Hạ Lan Từ Kỳ vốn đã có mục đích đến sẵn, kể cả cho dù nàng không muốn đến thì lúc này nghe nàng nói nơi đó tuyệt như thế nào cũng sinh lòng muốn tới xem thử.

Từ Đào lúc này có chút tò mò, hỏi: “Nơi tao nhã lịch sự như vậy sao lại niêm phong? Chẳng lẽ cứ để các di nương khác ở không được à?”

Liễu Tâm Vũ thần sắc biến đổi, nhìn chung quanh một chút, xác nhận trong vườn chỉ có ba người bọn họ không có người ngoài, lúc này mới hạ giọng nói: “Lệ Hương uyển tốt thì tốt, nhưng không ai dám đến ở!”

“Vì sao?” Hạ Lan Từ Kỳ biết rõ vẫn cố tình hỏi, có ý muốn từ trong miệng nàng ấy moi ra được chút manh mối gì đó.

“À.....” Liễu Tâm Vũ ngập ngừng, nhẹ nhàng nói băng quơ: “Bởi vì Ngũ di nương chết vô cùng quý dị.”

“Quý dị thế nào?” Hạ Lan Từ Kỳ truy hỏi.

“Chuyện này.....” Liễu Tâm Vũ có chút khó xử: “Hầu gia từng hạ lệnh, không cho chúng nô tài bàn luận chuyện này, cho nên.....”

Từ Đào kéo tay Liễu Tâm Vũ lại: “Liễu Tâm Vũ, tỷ sợ cái gì chứ? Đây không phải là tính cách của tỷ! Tỷ yên tâm, ở đây không có ai khác, Tứ thiếu phu nhân hỏi tỷ thì tỷ cứ nói đi! Mọii cùng Tứ thiếu phu nhân cũng sẽ không bán đứng tỷ!”

Liễu Tâm Vũ liếc mắt nhìn Hạ Lan Từ Kỳ một cái, thấy Hạ Lan Từ Kỳ vẻ mặt đầy tò mò, nàng lại cẩn thận liếc nhìn chung quanh, xác nhận không người rồi mới lên tiếng: “Ngũ di nương cũng không biết tại sao ở tại Lệ Hương uyển chết không rõ ràng, lúc ấy trên người bị cái gì đó cắn có vết sỗ lỗ nhỏ, vì vậy.....” Liễu Tâm Vũ ôm bả vai, rùng mình một cái: “Thật sự rất đáng sợ, rất rất khủng khiếp! Mọi người nói xem, bà ấy chết ở Lệ Hương uyển, cho dù đây là tòa phòng xa hoa nhất hoàng cung, cũng không có ai dám đến ở!”

Từ Đào cũng bị nàng hù đến nhảy dựng, không tự giác nắm lấy cánh tay Hạ Lan Từ Kỳ: “Thật hay giả, tỷ kể cũng quá kì dị đi?”

“Ta lừa mọii làm gì? Đương nhiên đây là sự thật!” Liễu Tâm Vũ vẻ mặt nghiêm túc nói sự thật: “Không dám gạt Tứ thiếu phu nhân, nô tỳ vốn chính là nha đầu trong Lệ Hương uyển, khi Ngũ di nương chết, nô tỳ lúc ấy cũng có mặt ở đó. Những điều này là do tận mắt nhìn thấy! Sau đó Lệ Hương uyển bị niêm phong, vốn dĩ nô tỳ của Lệ Hương uyển đều bị phân công đến những nơi khác, cũng may Tứ thiếu gia muốn đem nô tỳ về nên nô tỳ mới có thể tiếp tục chiếu cố Tứ thiếu gia!”

Nghe chuyện nàng kể cùng lời Tề Dật Phàm nói không khác nhau lắm, thế nhưng Liễu Tâm Vũ lại chính là người của Lệ Hương uyển, điều này làm cho Hạ Lan Từ Kỳ rất là vui mừng. Ít nhất, những chuyện liên quan đến Ngũ di nương nàng nhất định biết không ít, nhưng trước mắt Hạ Lan Từ Kỳ không có ý định hỏi nhiều vấn đề xung quanh đó, sợ nàng nổi lên tâm lý đề phòng ngược còn phản tác dụng. Tóm lại, thứ Hạ Lan Từ Kỳ có nhiều nhất chính là thời gian, cứ từ từ!

“Thì ra là như vậy, có lẽ Hầu gia niêm phong Lệ Hương uyển là vì tưởng nhớ đến Ngũ di nương rồi!” Hạ Lan Từ Kỳ đột nhiên cảm thấy cánh tay có chút không thoải mái nên cúi đầu nhất nhìn, Từ Đào đang hoảng hốt nắm chặt lấy cánh tay nàng!

Hạ Lan Từ Kỳ buồn cười nói: “Từ Đào, ban ngày ban mặt, em có cần thiết phải sợ đến như vậy không?”

“Á!” Từ Đào hoàn hồn, lúc này mới phát hiện mình đang túm lấy cánh tay Hạ Lan Từ Kỳ, nhất thời giống như bị giật điện, vội vàng buông ra, xin lỗi: “Tứ thiếu phu nhân thực xin lỗi, nô tỳ đã mạo phạm người. Nô tỳ không phải cố ý!”

“Từ Đào, lá gan của mọii thật nhỏ!” Liễu Tâm Vũ ở bên cạnh hé miệng cười, nói.

“Ta nào có.....”

Liễu Tâm Vũ cười lớn hơn nữa: “Tứ thiếu phu nhân, người xem cô ấy còn không thừa nhận!”

Thấy bộ dạng quần bách của Từ Đào, Hạ Lan Từ Kỳ cũng cười: “Được rồi! Ta cũng không có ý trách em.” Sau đó nói với Liễu Tâm Vũ: “Ngôi xanh hồng đình, ta rất hiếu kỳ Lệ Hương uyển kia là một nơi nghỉ ngơi tuyệt vời như thế nào? Dù sao hiện tại cũng không có việc gì, người dẫn đường trước đi, chúng ta tới đó xem sao!”

Liễu Tâm Vũ do dự nói: “Tứ thiếu phu nhân, vẫn là không nên đi đâu! Từ sau khi Ngũ di nương qua đời, hạ nhân trong phủ liền đồn đại, nói có người buổi tối nhìn thấy ở trong phòng của Lệ Hương uyển sáng đèn, mà hề có người đến gần thì đèn kia tự động tắt, vào nhà kiểm tra thì toàn bộ mọi thứ vẫn y nguyên như vậy, rất là quỷ dị! Còn có người từng vào ban đêm, nhìn thấy trong Lệ Hương uyển có một nữ quý áo trắng, máu thịt mờ hồ lúc ẩn lúc hiện, cực kì khủng bố! Từ đó về sau, Lệ Hương uyển được coi là quỷ ốc, người bên trong phủ không ai dám tới gần!”

Nghe những lời ấy, thần sắc Từ Đào thêm căng thẳng, lại vì mới vừa rồi bị hai người chê nhát gan nên không dám nói thêm cái gì.

Hạ Lan Từ Kỳ cũng là thấy sợ, nhưng mà chuyện quỷ thần năng chưa từng thấy qua nên không tin trên đời có quỷ! Liên hỏi: “Liễu Tâm Vũ, em đã từng thấy rồi sao?”

“Chưa!” Liễu Tâm Vũ lắc đầu.

Hạ Lan Từ Kỳ mỉm cười: “Kỳ thật, quỷ thần cũng chỉ là thứ sinh ra từ lòng người, nếu không phải Ngũ di nương chết ở Lệ Hương uyển, sợ là sẽ không truyền ra những điều này! Nơi đó rất hoang vắng rất thuận tiện cho việc chúng ta đến đó mà không bị ai phát hiện! Còn nữa, các người xem, hiện tại cũng sắp đến buổi trưa rồi, chính là thời điểm vượng dương nhất trong ngày, cho dù là quỷ thần gì cũng không dám ra ngoài hại người cho nên các người không cần sợ!”

Liễu Tâm Vũ thấy Hạ Lan Từ Kỳ không sợ, tuy không muốn nhìn nhưng cũng không có cách nào khác, đành phải đáp: “Được rồi! Nếu Tứ thiếu phu nhân không sợ, vậy thì nô tỳ cũng không sợ!” Liễu Tâm Vũ quay đầu nhìn Từ Đào: “Còn muội!”

Từ Đào sợ nha! Nhưng mà người ta còn không sợ, mình nói sợ xong liệu có phải có chút khác người hay không? Huống hồ, nàng cũng chưa từng thấy Lệ Hương uyển, kỳ thật trong đáy lòng cũng tràn ngập tò mò, đành phải kiên trì nói: “Ta cũng không sợ!”

“Được, chúng ta cùng nhau đi!” Liễu Tâm Vũ nói xong, cất bước đi về phía trước. Hạ Lan Từ Kỳ cùng Từ Đào nhanh chóng đuổi theo.

Lệ Hương uyển ở phía nam, vị trí có chút hẻo lánh. Khi các nàng đi thẳng đến tiểu viện của Lệ Hương uyển, chỉ thấy đại môn đỏ thẫm bị mưa gió bào mòn để lại những dấu tích loang lổ, nước son phai nhạt. Ổ khóa ở trên cửa có dán giấy niêm phong, không thể vào được.

Hạ Lan Từ Kỳ hơi kéo cửa ra để lộ một khe hở rồi hé mắt nhìn vào, ngoại trừ nhìn thấy tảng đá to làm bình phong chắn ngoài cổng thì không nhìn thấy những cảnh vật gì bên trong nữa.

Hạ Lan Từ Kỳ đứng thẳng người: “Liễu Tâm Vũ, cửa này khóa rồi chúng ta cũng vào không được! Em nghĩ xem có cách nào có thể vào được không?”

Thấy Hạ Lan Từ Kỳ lòng hiếu kỳ quá mạnh mẽ, Liễu Tâm Vũ về mặt đau khổ, suy nghĩ, bỗng nhiên linh cơ vừa động: “Có, Tứ thiếu phu nhân đi theo nô tỳ!”

Liễu Tâm Vũ đưa bọn họ tới phía sau Lệ Hương uyển, nơi đó có hai cái bàn nhỏ dựng song song ở tường có đường kính khoảng hơn một thước. Cũng may, tường cũng không cao, chỉ cần trèo lên bàn, tay bám vào đầu tường, dùng sức một chút là có thể leo lên. Vì thế ba người họ giúp đỡ nhau, phóng qua đầu tường để nhảy vào sân.

Hạ Lan Từ Kỳ đứng vững thân mình, thấy viện này vì không có người dọn dẹp nên cỏ hoang mọc thành bụi, các bụi mầu đơn muôn hồng nghìn tía mọc hỗn loạn lẫn trong đám cỏ hoang, càng làm tăng thêm vẻ đẹp cao ngạo của mầu đơn.

Trên đường đi trong viện toàn là đá cuội, những cây cỏ nhỏ ở trong các khe sỏi kiên cường vươn lên, liếc mắt nhìn một cái thì thật vẻ đẹp hoang dã.

Phòng ở của Lệ Hương uyển quả như lời Liễu Tâm Vũ nói, ngôi xanh hồng đình, gần đá phủ kín, ở dưới sân cỏ dại và mầu đơn nổi bật hẳn lên nhìn càng thêm điểm thần bí.

Cái nhà này, Liễu Tâm Vũ đã hơn một năm không có vào rồi, lúc này vừa thấy cảnh sắc trong viện thì tức cảnh sinh tình, trong lòng vô cùng cảm khái.

Hạ Lan Từ Kỳ lúc này cất bước đi đến phòng ở.

Liễu Tâm Vũ nhanh chân đuổi kịp, Từ Đào theo sau, tuy rằng nơi này im ắng nhưng vào ban ngày dưới ánh nắng tươi sáng, Từ Đào cũng không cảm thấy quá mức đáng sợ.

Đi vào cửa, cũng vẫn là khóa chặt rồi dán niêm phong, Hạ Lan Từ Kỳ không có cách nào đi vào, đành phải hé cửa ra nhìn vào. Liễu Tâm Vũ cùng Từ Đào cũng hé cửa sổ nhìn nhìn.

Bên ngoài rất sáng, cách cửa sổ nhìn vào trong phòng, khi cách một tầng giấy mỏng nên tuy có thể nhìn vào được nhưng không rõ lắm.

Trong phòng hết thấy bài trí đều bình thường, cứ chỉ nhìn như vậy thì thật sự không nhìn ra cái gì, Hạ Lan Từ Kỳ quay đầu hỏi: “Ngũ di nương mất rồi, trong phòng này vẫn giữ nguyên trạng như vậy sao?”

Liễu Tâm Vũ lắc đầu: “Không ai động vào, những thứ bà ấy từng dùng qua bình thường không ai dám dùng.”

“Chìa khóa phòng này bây giờ ở trong tay ai?” Đây là vấn đề mấu chốt, Không có chìa khóa thì nàng không vào được!

“Ồ trong tay phu nhân.” Liễu Tâm Vũ lại nói thêm một chuyện quan trọng: “Hầu gia từng tìm người xem bói, nói Ngũ di nương là bị quỷ quần thân mà chết! Những thứ bà ấy đã dùng qua không được để người khác đụng vào, làm lộn xộn. Phải đợi đến khi Ngũ di nương mãn tang ba năm, hết thầy sẽ đem đi đốt hết!”

Đây dù sao cũng là hiện trường vụ án, nếu thiêu hủy thì chẳng phải là ngay cả một chút manh mối cũng không còn hay sao. Đã qua hơn một năm rồi, xem ra chỉ còn thời gian hơn một năm nữa thôi!

Có điều, Hạ Lan Từ Kỳ lại phát hiện một vấn đề, sao những người trong phủ này lại tin vào tướng số như vậy! Sao mà suốt ngày tìm người xem bói vậy! Nếu bọn họ biết mình từng bị người ta nói là sao chổi thì không biết sẽ đối xử với mình như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Hỉ Tương Phùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Phức tạp

“Sắp đến giờ cơm trưa rồi, tứ thiếu phu nhân, chúng ta trở về thôi!” Từ Đào nghe xong lời Liễu Tâm Vũ nói..., mặc dù là ban ngày trời nắng, nàng cũng thấy không an toàn lắm nên thúc giục Hạ Lan Từ Kỳ nhanh chóng rời khỏi đây.

Hạ Lan Từ Kỳ lại nhìn thoáng qua khóa đồng trên cửa, tuy rằng hiện tại không vào được nhưng dù sao đã biết vị trí cụ thể của Lệ Hương uyển. Thời gian còn nhiều, nàng sẽ nghĩ ra cách vào được. Ba người ra khỏi Lệ Hương uyển, nhanh chóng trở về Thủy Tiên các.

Tề Dật Phàm giờ này không có ở trong phòng, không biết lại chạy đi đâu. Hỏi thăm bọn nô tài mới biết hẩn dẫn theo Liên Kiều cùng Vương Tiểu Lỗi xuất phủ đi chơi. Nếu là trước kia, những lời như vậy Hạ Lan Từ Kỳ sẽ tin nhưng hiện tại Hạ Lan Từ Kỳ cảm thấy hẩn xuất phủ chắc chắn là có việc.

Từ sau khi Hạ Lan Từ Kỳ phát hiện không thể dùng tiêu ngọc gọi Tiểu Bạch đến được thì ngày nào nàng cũng đến rừng trúc trong hoa viên, không ngại phiền toái thổi ngọc tiêu, chờ mong có một ngày kỳ tích đột nhiên xuất hiện.

Nhưng mà từng ngày, khi đến lòng tràn ngập hi vọng, khi về lại mang theo nỗi thất vọng. Đương nhiên, lúc này cũng không ngoại lệ, Hạ Lan Từ Kỳ đã ăn cơm trưa xong thừa dịp mọi người đã ngủ trưa hết, lại một lần nữa lên vào rừng trúc nhưng vẫn không thấy bóng dáng Tiểu Bạch mà mình đang mong chờ.

Thời tiết đã vào giữa hạ, nhiệt độ không khí càng ngày càng nóng bức hơn, Hạ Lan Từ Kỳ từ rừng trúc đi ra tâm tình xuống thấp vô cùng, một đường đi thẳng về Thủy Tiên các.

Vừa thấy Hạ Lan Từ Kỳ thần sắc thất vọng, bà Ngô đã biết nàng vẫn chưa liên lạc được với người kia.

Bà Ngô cảm thấy, người kia đã lâu như vậy vẫn chưa hồi âm lại cho nàng nhất định là đã không còn cần nàng nữa, bà cố ý khuyên nàng suy nghĩ lại, chết tâm đi. Nhưng Hạ Lan Từ Kỳ đúng là một người si tình, nếu nói cho nàng những lời này cho dù hiểu rõ e rằng nàng cũng không muốn hiểu, bà Ngô không đành lòng thấy nàng thương tâm, nhưng cho dù khuyên bảo thế nào nàng cũng rất khó xử, thôi thì cứ để nàng nhưng nhớ cũng tốt, có lẽ một thời gian nữa nàng sẽ nghĩ thông suốt!

Bà Ngô cũng không hỏi nhiều nữa, chỉ thấy Hạ Lan Từ Kỳ bị phơi nắng đến đầu đầy mồ hôi nên lấy ra một chiếc khăn ẩm đưa cho nàng: “Tứ thiếu phu nhân, lau mồ hôi đi!”

Hạ Lan Từ Kỳ nhận lấy khăn ẩm, lau trán, “Bà Ngô, cháu khát nước.”

Bà Ngô trìu mến nhìn nàng: “Tứ thiếu phu nhân, khí trời rất nóng, người dễ bốc hỏa! Buổi sáng, lão nô đã sai gia đình bỏ vào giếng nước một quả dưa hấu cho cô, hay là lão nô sai người đem đến?”

Bà Ngô đối với Hạ Lan Từ Kỳ luôn chiều cô cẩn thận. Hiện tại, bà Ngô ở Thủy Tiên các quản lý công việc hàng ngày, cũng may bà từng giúp mẫu thân quản lý đại viện cho nên mấy chuyện quản lý vật vãnh này đối với bà Ngô mà nói dễ như trở bàn tay.

Hạ Lan Từ Kỳ mỉm cười, gật đầu với bà Ngô: “Cũng được, cháu ngồi đây chờ.”

Chỉ trong chốc lát, bà Ngô đem một đĩa dưa hấu đã bỏ sẵn đặt lên bàn.

Dưa hấu vừa để xuống trước mặt, một mùi vị thơm mát tỏa ra hấp dẫn người trong phòng. Chỉ ngửi mùi dưa thôi cũng đủ để thấy sáng khoái tâm trí. Lúc này lại thấy trên ruột dưa ngon ngọt mọng nước đỏ tươi đầy những tinh thể nhỏ như cát mịn, những hạt cát nhỏ này còn lấp lánh lấp lánh. Trên mặt còn

có những hạt dưa đen bóng phản bố đều đặn, không cần hỏi cũng biết đây là dưa hấu loại thượng hạng.

“Tứ thiếu phu nhân, mau nếm thử, loại dưa này rất mới!” Bà Ngô chọn trong đĩa một miếng lớn nhất dưa cho Hạ Lan Từ Kỳ: “Dưa này chỉ ngâm trong nước giếng, ăn bây giờ mát lạnh, nhất định ngon miệng cực kỳ!”

Hạ Lan Từ Kỳ đưa tay nhận lấy: “Bà Ngô, dưa này là bà chọn sao?”

Ngô mụ cười tùm tùm gật đầu.

“Được đấy! Chọn dưa rất không tồi!” Hạ Lan Từ Kỳ cũng lấy từ trong đĩa ra một miếng, đưa cho bà Ngô: “Đừng chỉ nhìn cháu ăn, bà cũng ăn đi!”

“Ôi! Cảm ơn tứ thiếu phu nhân!” bà Ngô theo Hạ Lan Từ Kỳ lâu như vậy, biết nếu mình không nhận Hạ Lan Từ Kỳ sẽ tức giận, cho nên cũng không khách khí với nàng.

Hạ Lan Từ Kỳ cầm dưa hấu, vừa định há mồm ăn thì Từ Đào đột nhiên chạy vào: “Không xong, không xong rồi! Tam tiểu thư cùng tứ tiểu thư ở Vân Đoan Thủy Tạ[1] cãi nhau! Tứ thiếu phu nhân, cô mau đến khuyên nhủ đi!”

[1] Thủy tạ: Nhà được xây trên mặt nước, thường dùng làm nơi thưởng ngoạn, giải trí.

Hạ Lan Từ Kỳ ngạc nhiên: “Tỷ muội bọn họ đang tốt đẹp sao tự nhiên lại cãi nhau?”

Từ Đào có chút mơ hồ: “Không biết ạ! Khi nô tỳ đi ngang qua hồ Thanh Hà thì thấy bọn họ đang tranh cãi, rất khủng khiếp!”

Hai cô em chồng này thật không dễ cho người ta bớt lo lắng chút nào! Nói gì đi nữa thì trong đó cũng có một người là muội muội cùng mẹ với Dật Phàm, người làm chị dâu như nàng cũng không thể khoanh tay đứng nhìn!

Hạ Lan Từ Kỳ đành phải buông dưa hấu xuống, đứng lên nói với bà Ngô: “Bà Ngô, dưa hấu này để lại cho cháu hai miếng, còn lại thì chia đều cho ba tiểu thiếp đi! Để bọn họ nếm thử trước đi, nếu không lát nữa hết lạnh mới ăn thì sẽ không ngon nữa!”

Hạ Lan Từ Kỳ nói xong, đi theo Từ Đào đến Vân Đoan Thủy Tạ.

Vân Đoan Thủy Tạ trên hồ Thanh Hà là một kiến trúc lớn nhất trong phủ. Nó kéo dài suốt đến giữa hồ, phía cuối là một ngôi đình bát giác tinh tế theo phong cách cổ xưa, mái đình lợp ngói lưu ly vàng, phía dưới có mấy cây cột gỗ màu đỏ chống đỡ. Mỗi trên mái đình đều hướng lên trời, trên mỗi góc lại treo một cái chuông nhỏ, gió thổi sẽ kêu mấy tiếng “linh linh” rất dễ nghe.

Ngày hè ngồi trong thủy tạ, hóng gió thổi mát lạnh, thưởng thức những đóa sen thanh tao e ấp dưới hồ, hoặc chơi cờ, đánh đàn, thưởng trà, thậm chí là ngồi ngắm người cũng đều là những chuyện hưởng thụ rất tốt.

Ai có thể nghĩ đến, tam tiểu thư cùng tứ tiểu thư vô cùng tôn quý trong phủ tự nhiên lại chạy đến chỗ này cãi nhau.

Còn chưa vào tới Vân Đoan Thủy Tạ, từ rất xa Hạ Lan Từ Kỳ đã thấy hai nha đầu đứng trong thủy tạ, kéo qua kéo lại, âm ỉ không chịu nổi.

Trong thủy tạ có nha hoàn nhìn thấy Hạ Lan Từ Kỳ nhanh chóng đi tới, hô lớn: “Đừng cãi nhau nữa, tứ thiếu phu nhân đến rồi!”

Hai tiểu thư đang âm ỉ vui vẻ, nghe nói có người đến, không hẹn mà cùng ngừng lại, quay đầu nhìn ra ngoài.

Hạ Lan Từ Kỳ đi vào đình, nhìn chằm chằm các nàng, sắc mặt nghiêm túc: “Các muội là tiểu thư trong phủ, sao có thể ở chỗ này ngang nhiên cãi nhau. Chẳng lẽ không sợ kẻ dưới chê cười sao?”

Tam tiểu thư Tề Siêu Nhiên vừa thấy là Tứ tẩu đến thì giống như tìm được đồng minh tâm phúc, hét lớn: “Tứ tẩu, tẩu đến thật đúng lúc! Mời tẩu đứng ra phân xử công bằng giúp bọn muội! Đình này vốn là muội đến chiếm trước, nhưng Như Tuyết lại chạy đến tranh giành với muội! Muội ấy dựa vào cái gì? Không biết thứ tự trước sau sao?”

“Tỷ nói vậy, rõ ràng là muội đến trước!” Tề Như Tuyết chỉ vào nha hoàn bên cạnh: “Bọn họ đều có thể làm chứng cho muội! Là muội tới trước!”

“A a! Muội đúng là nói dối không đo mặt mà!”

“Hừ! Đo mặt cái gì? Thân là tỷ tỷ mà cùng muội muội tranh giành, người nên đo mặt là tỷ mới đúng!” Tề Như Tuyết không yếu thế chút nào.

Lời này khả chọc giận Tề Siêu Nhiên: “Đừng tưởng rằng ta là tỷ tỷ thì cái gì cũng phải nhường cho muội! Ta đã nhịn muội lâu lắm rồi! Ta nói cho muội biết! Những lần trước thì được nhưng lần này, ta tuyệt đối không nhường! Từ nay về sau ta cũng sẽ không bao giờ nhường muội cái gì nữa!”

Nghe như vậy, Hạ Lan Từ Kỳ cảm thấy trong lời nói của Tề Siêu Nhiên có vẻ như không chỉ chuyện tranh giành đình viện.

Bạn đang đọc truyện *Hỉ Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Họa phúc cùng tới

“Ngừng! Tỳ nhường cho ta cái gì? Nói như mình là người hiểu chuyện lắm ấy, đừng có tự coi mình cao thượng như vậy!” Tề Như Tuyết đột nhiên châm chọc khiêu khích.

“Ngươi..... Ngươi thật quá đáng!” Tề Siêu Nhiên quay đầu nhìn Hạ Lan Từ Kỳ: “Tứ tẩu, tẩu nhìn kia! Muội ấy rõ ràng là đang cố tình gây sự! Đôi trắng thay đen!”

“Được rồi! Đừng cãi nhau nữa!” Hạ Lan Từ Kỳ ánh mắt quét về phía đám nha hoàn đứng hai bên: “Các ngươi nói đi, rốt cuộc là ai vào đình trước?”

“Là Tam tiểu thư!”

“Là tứ tiểu thư!”

Nha hoàn hai bên đương nhiên sẽ nói là chủ tử của mình, khiến cho Hạ Lan Từ Kỳ không thể biết được là ai đúng ai sai! Nhưng nếu đã muốn nàng phân xử, thì dù sao cũng phải phân ra đúng sai, nếu không bọn sẽ không bao giờ ngừng cãi nhau, đúng không?

Có điều bọn nha hoàn lại không chịu nói thật, hai tiểu thư cố chấp đã đánh. Chuyện này phải phán đoán thế nào đây? Hạ Lan Từ Kỳ trầm tư một chút, bỗng nhiên lên tiếng: “Được rồi, không cãi cò nữa, ta đã biết là ai vào đình trước rồi!”

Nàng không tận mắt chứng kiến, sao có thể biết được? Mọi người ngẩn ra, ánh mắt tập trung ở trên người Hạ Lan Từ Kỳ, có chút khó tin.

Thấy mọi người ánh mắt đều nghi hoặc, Hạ Lan Từ Kỳ mang trên mặt nụ cười thần nhiên, chỉ một ngón tay vào Tam tiểu thư: “Cô ấy mới là người vào đình trước!”

Lời này của Hạ Lan Từ Kỳ vừa nói ra, thần sắc mọi người từ mờ mịt biến thành kinh ngạc! Về mặt Tề Như Tuyết lại càng khó tin, đương nhiên, lúc này người vui vẻ nhất chính là Tề Siêu Nhiên rồi, nàng vui vẻ ra mặt hồ hởi nói: “Tứ tẩu, đúng là có mắt thần! Sao tẩu biết hay vậy?”

Tề Như Tuyết lúc này rất không hài lòng, nàng cho rằng Hạ Lan Từ Kỳ đoán mò, là cố ý giúp Tề Siêu Nhiên: “Tứ tẩu, tẩu thiên vị! Tẩu dựa vào cái gì mà nói như vậy?”

“Hai người đều là muội muội của ta, ta chắc chắn sẽ không thiên vị!” Hạ Lan Từ Kỳ thong dong bình tĩnh nói: “Muội nhìn vị trí đứng của hai muội xem.”

Tề Siêu Nhiên và Tề Như Tuyết cùng cúi đầu, Tề Như Tuyết không hiểu hỏi: “Vị trí làm sao? Có vấn đề gì ư?”

Giọng Hạ Lan Từ Kỳ không lớn, nhưng lại rất rõ ràng: “Bởi vì Siêu Nhiên đứng ở trong đình, mà Như Tuyết lại vẫn đứng ở chỗ gần cửa hơn. Điều này có thể chứng minh mọi chuyện, bởi vì hai muội đi vào không cùng lúc nên mới có thể có vị trí đứng sai biệt như vậy!”

Hạ Lan Từ Kỳ nói hợp tình hợp lý, khiến cho Tề Như Tuyết nhất thời á khẩu không trả lời được.

Hạ Lan Từ Kỳ lại khuyên nhủ: “Như Tuyết, mọi việc đều có thứ tự đến trước đến sau, nếu Siêu Nhiên vào đình trước, muội không nên tranh cãi cùng muội ấy.”

“Thân là tỷ tỷ, nên nhường cho muội!” Tề Như Tuyết đã không để ý còn xấu tính nói.

Hạ Lan Từ Kỳ vốn chán ghét người cố tình gây sự, huống hồ theo nàng biết hai tỷ muội này bằng tuổi, chẳng qua sinh nhật hơn kém vài ngày. Kỳ thật cũng không còn kém bao nhiêu, vì thế hơi chau lại mày: “Ai nói tỷ tỷ thì nhất định phải nhường cho muội muội? Việc ngày hôm nay là muội sai rồi, nếu muội cảm thấy ta nói không đúng thì có thể đi tìm phu nhân để phân xử!”

Đối với tiểu thư khuê các thì gia giáo và khí chất là chuyện quan trọng nhất! Hai tỷ muội bọn họ cãi nhau như thế này vốn không phải chuyện vinh quang gì, nếu để phu nhân biết sợ là sẽ bị phạt hết! Tề Như Tuyết cũng không dám kinh động đến phu nhân, đành phải cắn răng nói: “Không cần!” Sau đó xoay người, trút giận lên đám nha hoàn phía sau, quát: “Chúng ta đi!”

Tề Siêu Nhiên ở tiệc tẩy trần thấy ca ca mình sợ Hạ Lan Từ Kỳ như vậy, còn luôn miệng nói Hạ Lan Từ Kỳ dùng kim đâm hấn, cho nên Tề Siêu Nhiên đối với Hạ Lan Từ Kỳ rất có thành kiến. Nhưng mà, trải qua chuyện hôm nay nàng đối với Hạ Lan Từ Kỳ đã có ấn tượng mới, thấy Tề Như Tuyết đi khuất dạng rồi, nàng mới thành tâm thành ý, nói: “Tứ tẩu, cảm ơn tẩu!”

“Đều là người một nhà, on nghĩa gì!” Hạ Lan Từ Kỳ nghĩ một lúc, vẫn là nhin không được khuyên nhủ: “Dù sao cũng là muội muội, có một số việc mọi người không cần rất so đo. Cãi nhau như vậy sẽ khiến cho người khác chê cười!”

Tề Siêu Nhiên hơi có vẻ ủy khuất: “Muội cũng biết như vậy, nhưng mà muội rất tức giận. Với lại nhìn không thuận mắt cái bộ dạng vênh váo tự đắc của nó!”

“Chỉ như vậy thôi sao?” Hạ Lan Từ Kỳ tin chắc ở đây còn có một tầng nguyên nhân sâu xa.

“Đúng, chỉ như vậy.” Tề Siêu Nhiên cùng Hạ Lan Từ Kỳ cảm tình còn ít, có một số việc không muốn nói với nàng.

Thấy như vậy thì Hạ Lan Từ Kỳ cũng không hỏi thêm nữa: “Vậy muội ở đâu thường sen đi! Ta về trước.”

“Chúng ta cùng đi! Muội cũng đi về!” Tề Siêu Nhiên đứng lên.

“Khó khăn lắm mới đoạt được đình, muội không muốn ở lại thêm một lát sao?” Hạ Lan Từ Kỳ không ngờ nàng muốn đi cùng.

Tề Siêu Nhiên cười nói: “Muội chỉ là vì muốn tranh giành một chút thời, đem nó đuổi đi rồi muội cũng không còn muốn ngồi đây nữa.”

Xem ra, nha đầu này không lòng có một tinh thần không chịu thua kém, Hạ Lan Từ Kỳ có ý mời: “Đúng rồi, ở chỗ ta có dưa hấu ngâm nước giếng lạnh hay là đến chỗ ta ăn dưa hấu nhé?”

“Ha ha, cũng được!” Tề Siêu Nhiên vui vẻ đáp ứng.

.....

Hạ Lan Từ Kỳ trở lại Thủy Tiên các, vừa mới vào viện đã thấy bà Chu chương quản nhân sự dẫn theo vài gã gia đình khỏe mạnh đi đến.

Nhìn thấy bọn họ mặt mày nghiêm túc, khí thế lại hung dữ đặng đặng khiến cho người ta nhìn thấy đã sợ.

Thấy bọn họ đến không mang theo thiện ý, Hạ Lan Từ Kỳ dừng bước lại, nghi ngờ hỏi: “Bà Chu, các người..... Có chuyện gì không?”

“Tứ thiếu phu nhân, thỉnh cùng bọn nô tài đi một chuyến!” Bà Chu mặt lạnh như tờ, đáng vẻ thiết công vô tư.

“Đi? Đi đâu? Các người làm cái gì vậy?” Tề Siêu Nhiên có chút nôn nóng: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

“Tam tiểu thư, chúng tôi là phụng lệnh phu nhân đưa Tứ thiếu phu nhân đến đại sảnh! Về phần cụ thể có chuyện gì, chờ đến thì sẽ biết!” Bà Chu tiến lên từng bước, xoay người hơi cúi: “Tứ thiếu phu nhân, xin mời!”

Không còn cách nào khác, toàn bộ những chuyện liên quan đến nữ nhân trong phủ đều do phu nhân làm chủ, lời của phu nhân..., Hạ Lan Từ Kỳ không dám không nghe. Nhưng phu nhân gọi người người đem mình tới như vậy, nhất định là có đại sự xảy ra. Về phần có chuyện gì, Hạ Lan Từ Kỳ đến bây giờ vẫn còn không biết, đành phải mang tâm trạng bất an không yên theo bà Chu đi thẳng tới đại sảnh.

Bước vào đại sảnh, nàng đã nhận ra bầu không khí trong phòng rất lạ. Đám di nương đứng ở hai bên mang các loại biểu tình khác nhau, có lo lắng, có vui sướng khi người gặp họa, cũng có khuôn mặt hiện rõ vẻ thoải mái xem náo nhiệt. Tóm lại, các loại ánh mắt đều tập trung vào trên người của nàng.

Mà giờ phút này, phu nhân lại mang khuôn mặt luống tuổi nhuộm đầy vẻ tang thương của năm tháng, lạnh lùng nhìn chăm chăm Hạ Lan Từ Kỳ.

Đây là chuyện gì, sao lại giống như mình đã phạm phải tội lớn tày trời vậy? Hạ Lan Từ Kỳ lo sợ bất an tiêu sái tiến lên, cúi người hành lễ: “Tứ Kỳ bái kiến mẹ chồng!”

Phu nhân hừ lạnh nói: “Tứ Kỳ, ngươi có biết tội của ngươi không?”

Biết tội? Hạ Lan Từ Kỳ ngẩng đầu nghi hoặc hỏi: “Mẹ chồng, Tứ Kỳ có tội gì ạ?”

Thấy Hạ Lan Từ Kỳ vẻ mặt không hề sợ hãi, bộ dạng bình tĩnh, phu nhân nhướn mày, buồn bực nói: “Có gan làm không có gan nhận! Tứ Kỳ à! Không ngờ nhìn ngươi bề ngoài lương thiện khả ái như vậy, nhưng trong lòng lại độc ác như thế!”

Không có lừa làm sao có khói, Hạ Lan Từ Kỳ trong lòng giật nảy, mình đã phạm vào chuyện gì? Hay là bởi vì chuyện trong Vân Đoan Thủy Tạ sao? Chẳng lẽ Tề Như Tuyết quá tức giận nên đã đến tìm phu nhân cáo trạng? Nhưng khả năng này không cao mới phải?

Hạ Lan Từ Kỳ cúi đầu, chỉ có thể chờ phu nhân cho nàng một câu giải thích mọi nghi hoặc: “Tứ Kỳ nghe không hiểu mẹ chồng đang nói điều gì?”

Lúc này, Nhị di nương đứng bên cạnh lăm lăm, khuyên nhủ: “Tứ thiếu phu nhân, cô đã phạm vào chuyện lớn như vậy, đừng giấu diếm làm gì? Đừng giả bộ nữa, mau nhận tội với phu nhân đi! Có khi còn được khoan hồng đấy.”

Hạ Lan Từ Kỳ ném ánh mắt qua khiến Nhị di nương cứng lại, vội vàng ngậm miệng.

Hạ Lan Từ Kỳ hơi cúi người thấp hơn, cực kỳ cung kính, nói: “Tứ Kỳ rốt cuộc đã làm sai điều gì, thỉnh mẹ chồng nói rõ.”

Phu nhân hít sâu một hơi, cao giọng nói: “Ngươi hạ độc dưa hấu, có ý đồ độc chết ba tiểu thiếp trong viện của ngươi. Hiện tại, tất cả bọn họ đều trúng độc nằm trên giường bất tỉnh nhân sự, ngươi còn lờ đi để nói?”

“Cái gì? Bọn họ đều trúng độc?” Lời phu nhân nói..., như một quả bom hẹn giờ trong lúc không đề phòng nổ tung khiến đầu óc nàng choáng váng, lập tức toát ra một thân mồ hôi lạnh! Lúc này nàng mới nhớ tới, trước khi đến Vân Đoan Thủy Tạ, nàng từng sai bà Ngô đem dưa hấu đưa cho đám tiểu thiếp. Chẳng lẽ dưa hấu kia có độc sao? Nhưng mà dưa hấu đang tốt sao lại bị hạ độc?

Thấy phu nhân khi nói ra chuyện này vẻ mặt rất nghiêm túc, nàng biết không thể là nói dối được! Dưa hấu mặc dù là bà Ngô chuẩn bị, nhưng bà Ngô nhất định sẽ không hại nàng, chuyện này rõ ràng là có người ám hại.

Nghĩ đến bà Ngô, nàng bỗng nhớ nàng còn đưa cho bà Ngô một miếng! Vì thế sốt ruột kêu lên sợ hãi: “Bà Ngô, bà Ngô có ăn dưa hấu không?”

Phu nhân hiểu lầm ý Hạ Lan Từ Kỳ, nghĩ rằng nàng hi vọng bà Ngô cũng ăn dưa rồi hấu trúng độc sao? Mày năn càng sâu: “Nói người quá là ngoan độc, một chút cũng không oan. Bà Ngô là người người mang từ nhà tới, bà ta đã lớn tuổi như vậy rồi sao người còn muốn hại?”

“Không phải, con không muốn hại bà ấy, cũng không còn muốn hại bất kì ai cả!” Hạ Lan Từ Kỳ vội vã giải thích: “Dưa hấu kia vốn là bà Ngô ngâm sẵn trong nước giếng cho lạnh để con dùng. Nhưng bởi vì bất chợt con lại có việc cần xử lí nên chưa kịp ăn ngay, nghĩ rằng nếu dưa hấu để nóng thì vị sẽ không ngon, nên đã phải bà Ngô chia cho các muội muội trong viện ăn, con còn đưa bà Ngô một miếng. Con cần bản không biết là dưa hấu kia có độc! Bà Ngô bây giờ sao rồi? Bà ấy có trúng độc không?”

Nghĩ đến bản thân cũng thiếu chút nữa ăn dưa hấu có độc kia, Hạ Lan Từ Kỳ không rét mà run! Quá rõ ràng, dưa hấu có độc kia là dành cho nàng, hôm nay là nàng may mắn thoát được một kiếp! Nhưng là ai ác độc như vậy, muốn hại nàng?

“Bà Ngô cũng trúng độc! Bọn họ hiện tại vẫn chưa qua cơn nguy kịch.” Thấy Hạ Lan Từ Kỳ vẻ mặt lo lắng, rất khẩn trương chuyện của bà Ngô, phu nhân mới đem tình hình của bà Ngô nói cho nàng biết. Mà nghe trong ý của nàng, thì nàng mới đáng thương bị người ta hãm hại. Phu nhân cũng cẩn thận, dù sao đây là chuyện lớn liên quan đến mạng người, dù sao cũng phải đem sự tình điều tra rõ ràng: “Người nói dưa hấu kia vốn là chuẩn bị cho người dùng, ai có thể chứng minh?”

“Bà Ngô có thể chứng minh.” Hạ Lan Từ Kỳ thốt lên.

“Nhưng bà Ngô hiện giờ đang bất tỉnh nhân sự.”

Hạ Lan Từ Kỳ nhanh chóng nói: “Con sẽ chữa khỏi cho bà ấy.”

Thấy mình đe dọa như vậy nhưng Hạ Lan Từ Kỳ kiên định như cũ. Việc này có vẻ không phải Hạ Lan Từ Kỳ gây nên. Có điều, dưa hấu là nàng đưa cho người ta, nàng khó mà thoát khỏi liên quan. Phu nhân có điểm linh động, muốn đáp ứng Hạ Lan Từ Kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Hỉ Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Cuối cùng cũng được giải oan

Nhưng lúc này, Nhị di nương lại nói chen vào: “Chuyện như thế này, tứ thiếu phu nhân là đáng nghi nhất, sao có thể để cô ấy xem bệnh cho bà Ngô được? Nếu việc này tạm thời điều tra không rõ thì trước tiên cứ nhốt tứ thiếu phu nhân lại, chờ chữa cho bà Ngô ba tiểu thiếp kia xong rồi hỏi lại bà Ngô cũng không muộn đâu!”

Sao bà ta có thể đáng ghét như vậy, nói chuyện rõ ràng là nhắm vào mình, chẳng lẽ bởi vì vừa rồi ở Vân Đoan Thủy Tạ, mình không toan tính gì mà đắc tội với Tề Như Tuyết – con gái bà ta nên bây giờ muốn trả đũa sao?

Hạ Lan Từ Kỳ trong lòng thầm hận, để mình chẩn bệnh xong rồi thì ai mà biết được sẽ phát sinh chuyện gì? Nếu bà Ngô cùng ba tiểu thiếp kia bất hạnh đi đời nhà ma rồi thì chuyện nàng hạ độc kia sẽ không bao giờ có thể được đưa ra ánh sáng hay sao?

Hạ Lan Từ Kỳ tuyệt không cho phép chuyện này xảy ra, lập tức phản bác: “Nhị di nương nói vậy là có ý gì? Ta trị bệnh cho bà Ngô thì sao? Chỉ có bà Ngô mới có thể chứng minh được sự trong sạch của ta, chẳng lẽ ta còn muốn hại bà ấy sao?”

Nhị di nương mở miệng kiêu giảo huân: “Trong phủ đã có sẵn lang trung, chắc là không mượn đến tứ thiếu phu nhân đâu? Còn nữa, muốn xem bệnh cho hạ nhân, tứ thiếu phu nhân không sợ làm hỏng thân phận tôn quý hay sao?”

Hạ Lan Từ Kỳ rất tức giận: “Hạ nhân thì làm sao? Cái gì gọi là hồng thân phận? Chẳng lẽ hạ nhân không phải là người sao? Ở trong mắt lương y, chỉ có người bệnh ốm đau, không có phân biệt cao thấp thế nào hết! Còn nữa, xử lý ta như thế nào là do phu nhân quyết định, Nhị di nương bà có phải là đã vơ tay quá dài rồi không? Chuyện này cần bà xen vào à?”

“Cô..... Cô.....” Nhị di nương tròn to mắt, không ngờ rằng Hạ Lan Từ Kỳ dám can đảm ở trước mặt mọi người chống lại bà ta nên thần sắc nhất thời cứng đờ lại, há miệng thở dốc nói không nên lời một câu nào.

Tứ di nương nhìn Nhị di nương bộ dạng như thế thì trong lòng sáng khoái vô cùng, lúc này mới bước ra khỏi hàng, nói: “Phu nhân, nghĩ kĩ lại thì tứ thiếu phu nhân sao có thể ngang nhiên đem dưa hấu có độc đưa cho các tiểu thiếp ăn như vậy được? Nếu thế không phải là “lạ ông tôi ở bụi này” sao? Thiếp thân cảm thấy có thể trong chuyện này có chút hiểu lầm, có lẽ tứ thiếu phu nhân thật sự trong sạch. Cho nên, xin người đáp ứng để tứ thiếu phu nhân cứu cứu chữa cho bà Ngô đi!” Tứ di nương còn nhớ kỹ Hạ Lan Từ Kỳ từng đã cứu nàng một mạng, thời khắc mấu chốt cần thay Hạ Lan Từ Kỳ lên tiếng.

Phu nhân cũng không phải trong lòng không có nghi ngờ, lúc này nghe Tứ di nương nói như vậy, liền biết thời thế: “Được, vậy hãy để cho Từ Kỳ thử một lần đi!”

Phu nhân sai người đem bà Ngô trúng độc mang tới, đi cùng tới còn có Triệu lang trung đang chữa cho bà Ngô.

“Triệu lang trung, người trúng độc trong viện của tứ thiếu gia như thế nào rồi?” Phu nhân mở miệng hỏi.

Triệu lang trung khom người ôm quyền: “Thưa phu nhân..., bọn họ đều trúng một loại kịch độc tên là Ngưng Hương, tiểu nhân đã rửa ruột giải độc cho bọn họ. Nhưng mà, loại độc tên Ngưng Hương thật sự rất lợi hại, sau khi trúng độc thì không dễ gì mà giải được. Bọn họ còn chưa qua được giai đoạn nguy hiểm, cần phải quan sát cẩn thận. Nhất là bà Ngô, dù sao tuổi đã lớn rồi, rất có thể sẽ không vượt qua được, chuyện này cũng khó nói.”

“Cái gì?” Hạ Lan Từ Kỳ biến sắc, vội vàng ngồi xổm xuống bắt mạch cho bà Ngô mụ.

Lúc này, mặt bà Ngô không còn chút máu, hai tròng mắt nhắm chặt, không hề có chút dấu hiệu sẽ tỉnh lại. Chạm vào mạch của bà thấy vừa suy yếu vừa trầm, xem ra người tuổi càng nhiều thì cơ thể càng yếu. Độc tố cũng chưa hoàn toàn giải hết, Hạ Lan Từ Kỳ ngẩng đầu lên nói: “Mẹ chồng, trong cơ thể bà Ngô vẫn còn sót độc được, phải lập tức giải trừ hết độc thì mới bảo toàn được tính mệnh, không thể chậm trễ được. Từ Kỳ có một loại thuốc nếu cho bà Ngô uống thì chắc chắn bà ấy sẽ tỉnh lại.”

Phu nhân gật đầu: “Được rồi, mau cho người mang tới.”

Triệu lang trung biết Hạ Lan Từ Kỳ y thuật rất cao, vì tránh bị xấu hổ nên ôm quyền nói: “Phu nhân, nếu không còn chuyện gì khác, nô tài lui xuống trước, đến xem tình trạng của các vị tiểu thiếp khác?”

“Được, người đi đi!”

.....

Hạ Lan Từ Kỳ kêu đám gia đình mang thuốc tới, nhét vào miệng bà Ngô, sau đó xoa nắn toàn bộ trên người bà một lượt. Một lát sau, bà Ngô khí sắc dần dần chuyển biến tốt rồi từ từ mở mắt, tỉnh lại.

Bà Ngô tỉnh, đám di nương thần sắc lại tiếp tục đa dạng.

Đại di nương thần sắc thản nhiên, nhìn không ra suy nghĩ trong lòng.

Nhị di nương ánh mắt héch lên tận bốn mươi lăm độ, trong lòng không vui, ngoài mặt khinh thường.

Tam di nương lại nghịch móng tay, có vẻ như không quan tâm, tỏ vẻ cao cao tại thượng.

Chỉ có Tứ di nương là vẻ mặt vui sướng, thay Hạ Lan Từ Kỳ vui mừng.

“Bà Ngô, bây giờ cảm thấy như thế nào? Thoải mái không?” Hạ Lan Từ Kỳ đưa tay nâng bà dậy, để bà tựa vào trên người mình.

Bà Ngô vừa mới tỉnh lại, cơ thể vẫn còn rất suy yếu chỉ nhẹ nhàng lắc lắc đầu, tỏ vẻ mình không sao.

Phu nhân thấy bà Ngô tỉnh lại, ngồi thẳng người hỏi: “Tại sao trong đưa hấu tứ thiếu phu nhân sai người đem đến cho các tiểu thiếp lại có độc? Bà Ngô, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?”

Ngô mụ thanh tỉnh, cũng nhận thức được tính nghiêm trọng của sự việc, không dám có nửa điểm giấu diếm, rõ ràng rành mạch, nói: “Phu nhân, đưa hấu kia là buổi sáng lão nô bỏ vào trong giếng nước ướp lạnh cho tứ thiếu phu nhân, buổi chiều tứ thiếu phu nhân muốn ăn, lão nô liền bỏ ra. Kết quả còn chưa kịp ăn thì Từ Đào đến gọi tứ thiếu phu nhân, nói Tam tiểu thư cùng tứ tiểu thư ở Vân Đoan Thủy Tạ cãi nhau! Tứ thiếu phu nhân vội vã đến khuyên can, phải lão nô đem đưa hấu chia cho ba vị tiểu thiếp, kết quả những người ăn đưa hấu đều trúng độc!”

Tứ di nương nghe xong, nói: “Toàn bộ chân tướng đã rõ ràng rồi! Hiển nhiên là đưa hấu có độc kia vốn là để ám hại tứ thiếu phu nhân! Nhưng mà tứ thiếu phu nhân phúc lớn mạng lớn, có ông trời phù hộ nên mới tránh khỏi một kiếp!”

Tứ di nương cười lạnh một tiếng: “Thật không hiểu là kẻ nào không có tâm can, muốn hại tứ thiếu phu nhân! Phu nhân, việc này thực nên điều tra thêm mới được!”

Chuyện không liên quan tới Hạ Lan Từ Kỳ, đối với phu nhân mà nói, đó là đương nhiên là điều không thể tốt hơn! Dù sao Hạ Lan Từ Kỳ là con dâu mà phu nhân tự mình chọn cho tứ thiếu gia, nếu thật sự nằng nạt độc người ta vậy chẳng phải phu nhân cũng rất mất mặt hay sao?

Phu nhân lúc này nghiêm mặt, ánh mắt lạnh lùng quét về phía đám di nương: “Thật sự là vô pháp vô thiên rồi! Là ai ác độc như vậy, cũng dám hại Từ Kỳ?”

Đám di nương cúi đầu một lượt, không một ai dám lên tiếng. Phu nhân lại rất vui vẻ nói với Hạ Lan Từ Kỳ: “Mẹ chồng biết con là đứa trẻ ngon, ta quả nhiên không nhìn lầm con! Hôm nay đã làm con bị sợ hãi rồi nhưng con yên tâm, mẹ chồng nhất định sẽ điều tra ra hung thủ muốn hại con, xử phạt thật nặng để cho con hả giận.”

Hạ Lan Từ Kỳ thở phào nhẹ nhõm, vuốt cằm nói: “Đa tạ mẹ chồng yêu thương!”

Phu nhân bỗng nhiên lại nhớ tới một chuyện: “Đúng rồi, bà Ngô vừa mới nói, Tam tiểu thư cùng tứ tiểu thư cãi nhau? Đã xảy ra chuyện gì?”

“À! Chỉ là một chút chuyện nhỏ nên hơi tranh cãi vài câu thôi, không có gì nghiêm trọng cả, đã hòa giải rồi.” Hạ Lan Từ Kỳ nhẹ nhàng băng quơ đáp, không muốn lại khiến mọi chuyện dậy sóng lần nữa.

Phu nhân nghiêm nghị nhìn các vị di nương khiển trách: “Hai đại tiểu thư trong phủ lại đi cãi nhau, không sợ hạ nhân chê cười! Các người đó! Mau quay về giáo dục con mình thật tốt, đừng có để chuyện gì cũng phải để ta phải bận tâm!”

“Vâng” Đám di nương cúi đầu, khúm núm.

Bạn đang đọc truyện *Hì Tương Phùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Mây mờ trắng tỏ

Hạ Lan Từ Kỳ may mắn thoát được một kiếp, khi trở lại Thủy Tiên Các trong lòng vẫn còn sợ hãi! Nhưng mà cũng may, gian kế của kẻ xấu không thực hiện được, nàng vẫn còn cơ hội báo thù! Nàng phái bọn nha đầu mang thuốc đã được điều chế đến cho đám tiểu thiếp giải độc, ba vị tiểu thiếp đều từ từ tỉnh lại, sau khi biết mình thiếu chút nữa là lên Tây Thiên đều sợ hãi vô cùng, nhất là Phùng thiếp ở sau lưng tam cô lục bà, nói Hạ Lan Từ Kỳ là sao chổi, đi vào Thủy Tiên Các hại mọi người thiếu chút nữa là mất mạng.

Đương nhiên, việc này không ai dám nói với Hạ Lan Từ Kỳ nên nàng cũng không biết.

.....

Cổ nhân đã nói huynh trưởng như cha, trưởng tâu như mẹ, Tề Siêu Nhiên mặc dù có nhiều anh trai, nhưng cùng một mẹ thì chỉ có Tề Dật Phàm thôi. Hiện tại nẫu thân đã mất rồi nên hiển nhiên người thân nhất của nàng chỉ còn lại ca ca, nhưng ca ca nàng bây giờ lại si ngốc vì thế nàng trở nên thân cô thế cô ở trong nhà không có người tin tưởng được. Cho nên, từ sau lần Hạ Lan Từ Kỳ giúp nàng, nàng phát hiện thật ra Hạ Lan Từ Kỳ là người cũng không tệ, vì vậy cứ hễ không có việc gì là lại chạy tới Thủy Tiên các. Dần dần quan hệ giữa bọn họ trở nên tốt hơn rất nhiều.

Ngày hôm đó, Hạ Lan Từ Kỳ đang ngồi ở trong sân phơi nắng, Tề Siêu Nhiên hoạt bát từ ngoài viện chạy vào: “Tứ tẩu, tẩu mau xem muội mặc bộ quần áo này có đẹp không?” Tề Siêu Nhiên đi đến trước mặt Hạ Lan Từ Kỳ, hai cánh tay dang ra vui vẻ xoay một vòng.

Đó là một bộ y phục màu vàng nhạt, váy lụa mỏng xếp tầng tầng lớp lớp, mềm mại phiêu dật, khi mặc lên người cực kỳ vừa vặn, hiện rõ dáng người hoàn mỹ của tiểu mỹ nhân xinh đẹp. Hạ Lan Từ Kỳ dùng ánh mắt thưởng thức rồi đánh giá nàng: “Ừ, xinh đẹp!”

Tề Siêu Nhiên cười tươi như hoa nở rộ trên khuôn mặt xinh đẹp.

Hạ Lan Từ Kỳ thấy nàng đắc ý như vậy, lại xấu xa bồi thêm một câu: “Y phục này rất được!”

Nụ cười của Tề Siêu Nhiên nhất thời cứng lại, chu mỏ nói: “Cái gì? Chỉ có y phục xinh đẹp sao?”

Thấy nàng bày ra bộ dạng mắt mát, Hạ Lan Từ Kỳ cười “khanh khách”, kéo tay Tề Siêu Nhiên: “Đương nhiên, Tam muội so với y phục hấp dẫn hơn nhiều!”

“Hi hi, vẫn còn kém nhiều lắm!” Tề Siêu Nhiên cười vè mặt ngây thơ.

Hạ Lan Từ Kỳ đem nàng túm ngồi xuống bên cạnh mình, trêu ghẹo nói: “Hôm nay mặc xinh đẹp như vậy là chuẩn bị cho ai xem đây!”

Tề Siêu Nhiên mỉm cười, nhún nhó nói: “Không cho ai xem cả! Hôm nay muội rất vui thôi.”

“Thật không?” Hạ Lan Từ Kỳ nhìn chằm chằm nàng: “Muội không thành thật rồi! Nói mau nói mau, rốt cuộc là mặc cho ai xem?” Hạ Lan Từ Kỳ đưa tay đến nách nàng cù mấy cái. Tề Siêu Nhiên cười lớn rồi từ chỗ ngồi bật đứng dậy, chạy sang bên cạnh.

Thấy nàng hôm nay rạng rỡ như vậy, Hạ Lan Từ Kỳ biết nhất định là có nguyên nhân, vì thế giả vờ tức giận: “Muội không nói, vậy từ nay về sau có chuyện gì đừng tìm ta nhé!”

“Được rồi, được rồi! Muội nói là được!” Tề Siêu Nhiên đầu hàng, ngồi xuống bên cạnh Hạ Lan Từ Kỳ, đột nhiên thực nữ hân lên: “Hôm nay có một người quan trọng sẽ tới thăm phủ.”

Hạ Lan Từ Kỳ vừa nghe đã hiểu: “Người kia là người trong lòng muội phải không?”

Tề Siêu Nhiên đỏ mặt: “Vâng” một tiếng.

“Tiểu nha đầu, thì ra xuân tâm nhộn nhạo nha!” Hạ Lan Từ Kỳ trêu chọc nhéo nhẹ một cái lên mặt nàng.

“Ai nha Từ tẩu! Tẩu xấu lắm!” Tề Siêu Nhiên gạt tay Hạ Lan Từ Kỳ ra, bỗng nhiên nhảy lên: “Đúng rồi, muội không thể tiếp tục hàn huyên với tẩu nữa. Sợ là hần đã sắp tới phủ rồi, muội phải nhanh chóng đi đón đây!”

“Ai, còn chưa nói xong mà! Hần rốt cuộc là ai vậy! Có đáng để muội si mê như vậy không? Này này.....” Hạ Lan Từ Kỳ nói còn chưa dứt lời, Tề Siêu Nhiên đã chạy nhanh như chớp đi mất.

Hạ Lan Từ Kỳ bắt đầu đi lác đác. Nhưng mà thông qua tiếp xúc, Hạ Lan Từ Kỳ cảm thấy Tề Siêu Nhiên tư tưởng rất vững, nói vậy thì nam tử mà nàng ấy chọn đúng nhất định không thể là loại công tử ăn không ngồi rồi.

Nhìn Tề Siêu Nhiên như vui vẻ như con chim nhỏ chạy đi gặp người trong lòng mà người trong lòng mình đến nay vẫn bật vô âm tín, Hạ Lan Từ Kỳ càng thêm thất vọng.

Kỳ thật trong khoảng thời gian này, nàng không ngừng khích lệ chính mình, bởi vì nàng vẫn cảm thấy mình sẽ không nhìn lầm người! Nhưng mà đối mặt với hiện thực tàn khốc, nàng cũng chỉ có thể cười mình là đồ ngốc. Vì thế trái tim giống như ở trong nồi mỗi giây mỗi khắc đều bị dày vò.

Lúc này, nàng lại bắt đầu nhớ đến Hoa Tranh. Loại cảm giác nhưng nhớ này khiến nàng khó chịu đến không thở nổi! Giờ phút này, nàng vô lực tựa vào trên ghế, ngẩng đầu nhìn bầu trời bao la xanh thẳm, vẻ mặt uể oải.

Nhưng mà, có khi hy vọng lại được sinh ra từ trong tuyệt vọng!

Trong tầm mắt của nàng đột nhiên xuất hiện một bóng trắng, bóng trắng kia càng lúc càng lớn, con người của nàng cũng dần dần lớn lên.

Đó là..... Đó là Tiểu Bạch!!!

Hạ Lan Từ Kỳ không hề chớp mắt nhìn con chim bồ câu trắng đang bay trên trời càng lúc càng gần kia, trái tim đập “thình thịch”, nhất thời cứng người lại tại chỗ.

Bồ câu nhỏ nhanh chóng bay đến bên cạnh nàng, đậu xuống trên bàn nhỏ trước mặt Hạ Lan Từ Kỳ, nhìn chằm chằm nàng kêu “cúc cúc cúc”.

Hạ Lan Từ Kỳ khó tin vươn tay ra bắt lấy bồ câu, bồ câu nhỏ dùng mỏ gõ nhẹ mấy cái lên tay nàng. Đến lúc này, Hạ Lan Từ Kỳ mới tin nàng không phải đang nằm mơ, đây là thật, Tiểu Bạch đã đến đây..... Hoa Tranh hồi âm.....

Hạ Lan Từ Kỳ cầm bồ câu nhỏ lên, đưa tay lấy thư trong ống trúc ra rồi vội vàng mở ra xem.

Quả nhiên là thư Hoa Tranh viết cho nàng, trong thư đại ý nói là: Tiểu Bạch mấy ngày gần đây đã xảy ra chuyện, cho nên hai người mất liên lạc. Lần này viết thư mục đích là hẹn Hạ Lan Từ Kỳ ba ngày sau ở chỗ cũ không gặp không về, có việc cần gặp mặt nói chuyện.

Trời không phụ người có lòng, rốt cục đã có được tin tức của Hoa Tranh, Hạ Lan Từ Kỳ vui vô cùng. Nàng nhìn kỹ một chút con bồ câu trước mặt, lúc này mới phát hiện đúng là không phải con chim lúc đầu, bởi vì con này có vẻ ngoài đúng là rất giống Tiểu Bạch, nhưng cơ thể so với Tiểu Bạch nhỏ hơn một chút, xem ra tuổi cũng nhỏ hơn Tiểu Bạch.

Sau khi hồi âm lại cho Hoa Tranh, Hạ Lan Từ Kỳ tâm tình chưa từng vui vẻ như vậy lần nào. Nàng ngắm nhìn ba ngày nữa nhanh đến, bởi vì rất vui nên nàng không muốn chôn chân ở Thủy Tiên Các mà quyết định tới chỗ Từ di nương ngồi chơi một lúc.

Hạ Lan Từ Kỳ dẫn theo Từ Đào, chưa tới nội viện, ở một chỗ hành lang gấp khúc bỗng trùng hợp nhìn thấy Hầu gia đang cùng một nam tử cầm y ngọc đi đến.

Đi theo sau mấy nam tử còn có vài hộ vệ áo xanh, nhìn thấy những người hộ vệ kia cả đám thân thể cường tráng, nói năng cẩn trọng, uy vũ bất phàm, thì có thể đoán được người này võ công không hề kém.

Hạ Lan Từ Kỳ cẩn thận nhìn kỹ nam tử kia, nam tử đó trời sinh có khuôn mặt yêu nghiệt tuấn mỹ, đôi mắt đào hoa khiến người nhìn hồn xiêu phách lạc! Hạ Lan Từ Kỳ nhìn đến đây, kinh ngạc che miệng lại.

Là hần? Sao lại là hần?

Trong đầu Hạ Lan Từ Kỳ bỗng hiện ra thời điểm tỷ tỷ Hạ Lan Ngu Hoa ở cùng với nam tử này chỗ bên cạnh miếu, cảnh tượng tưng tưng đó quả thật kinh động lòng người!

Hạ Lan Từ Kỳ trăm ngàn lần không thể tưởng được, khách quý mà Hầu gia tự mình nghênh đón, lại là hần! Hần là ai vậy? Hần đến Hầu phủ làm cái gì?

Quan trọng là, Tề Siêu Nhiên nói muốn gặp người trong lòng, không phải hần chứ?

Bạn đang đọc truyện *Hí Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Dây dưa trên bàn rượu

Hạ Lan Từ Kỳ kéo Từ Đào nép phía sau cây cột, vẫn luôn chăm chú nhìn Hầu gia và tên nam tử kia cho đến khi đi khuất tầm mắt.

“Tứ thiếu phu nhân, cô sao vậy? Hay là cô biết người kia sao?” Từ Đào nhìn ra Hạ Lan Từ Kỳ có vẻ khác thường, thắc mắc hỏi.

“Hà! Không biết!” Hạ Lan Từ Kỳ nhanh chóng khôi phục thần sắc bình tĩnh, “Chẳng qua là ta cảm thấy người kia còn trẻ như vậy mà có thể khiến Hầu gia đích thân đến đón nên có cảm giác tò mò chút thôi!”

“Ra vậy! Thấy người đó ăn mặc quần áo đắt tiền như vậy, tướng mạo lại bất phàm, thế thì nhất định không phải người thường!” Từ Đào nói xong, về mặt cực kỳ hâm mộ.

Hạ Lan Từ Kỳ đứng lặng tại chỗ suy tư rồi ngẩng đầu lên nói: “Từ Đào, em thử đi hỏi thăm một chút lai lịch của người đó xem sao. Còn hỏi xem là hấn đến phủ để làm gì nữa?”

Đối với việc bát quái hỏi thăm này Từ Đào thành thạo nhất rồi! Hơn nữa đã làm nha hoàn thì tố chất quan trọng nhất chính là..... Nghe lời chủ tử! Cho nên nàng cũng không lăm mồm hỏi nhiều, đáp luôn: “Vâng, nô tỳ lập tức đi ngay!” Nhưng nàng vừa đi được hai bước lại quay đầu: “Đúng rồi, tứ thiếu phu nhân không phải nói muốn đến chỗ Từ di nương sao? Hay là, nô tỳ đưa cô đến đó trước rồi đi hỏi thăm cũng chưa muộn!”

Hạ Lan Từ Kỳ lấy khăn tay quạt quạt. Nhìn nhìn ánh mặt trời, nói: “Khí trời nóng quá, ta không có ý định đến chỗ Từ di nương nữa. Ta phải nhanh chóng về Thủy Tiên Các, bây giờ em đi hỏi thăm luôn đi rồi quay về nói lại cho ta!”

“Vâng, tứ thiếu phu nhân nghỉ ngơi trước đi, nô tỳ sẽ nhanh chóng đem tin tức hỏi thăm được về cho cô!” Từ Đào nói xong, rảo bước đi đến chính đường.

Trong tiểu viện phía tây Thủy Tiên Các có một gốc cây ngô đồng, trên cây treo một bàn đu dây được tết hoa. Hạ Lan Từ Kỳ ngồi ở trên bàn đu dây, ở dưới bóng cây nhẹ nhàng đu tới đu lui, cất những hình ảnh xuân cung đã nhìn thấy ở cạnh miếu sau nhà hiện lên trong đầu. Nghĩ đến những lời ngày đó hai người họ ở sau giả sơn đã nói; nghĩ đến việc nam tử này gấp gáp muốn có được chén Bạch Linh Lung; nghĩ đến chuyện Hạ Lan Ngu Hoa nói chén Bạch Linh Linh ở ngay tại Hầu phủ! Hạ Lan Từ Kỳ giật nảy mình một cái, có chút cảm thấy nam tử này bụng dạ khó lường, nhất định là sẽ trở thành mối nguy hại lớn cho Hầu phủ.

Hiện giờ, hấn đã biết chén Bạch Linh Lung ở ngay Hầu phủ rồi sao? Hấn đến Hầu phủ với mục đích gì? Mà Hạ Lan Ngu Hoa vốn là một nữ tử khuê phòng tại sao lại biết chuyện chén Bạch Linh Lung ở trong Hầu phủ? Hết thảy mọi chuyện giống như một sợi dây day bị rối, quấn quanh khiến Hạ Lan Từ Kỳ không thể hiểu rõ ràng.

Một cơn gió nhẹ thổi tới khiến cho Hạ Lan Từ Kỳ tỉnh táo lại, dù sao việc này cũng không liên quan gì tới nàng, nghĩ nhiều như vậy làm cái gì? Nàng dùng sức lắc lắc đầu, để cho mở suy nghĩ hỗn độn theo gió bay đi mất.

Bàn đu dây kia từ từ ngừng lại, nàng bình tĩnh suy nghĩ một chút, đưa tay lấy từ trong người ra cái còi Bạch Ngọc, dùng ngón tay cái nhẹ nhàng vuốt ve rồi giữ chặt trong lòng bàn tay, đặt lên trước ngực. Nghĩ đến còn có ba ngày nữa là có thể nhìn thấy Hoa Tranh ngày nhớ đêm mong rồi, nàng chậm rãi nhắm mắt lại, tâm tựa như có một cơn gió xuân thổi qua, tạo nên tầng tầng sóng gợn.

Ngay lúc nàng đang chìm đắm trong bầu không khí ngọt ngào của riêng mình thì bên tai đột nhiên truyền một thanh âm không hề êm tai lắm: “Tứ thiếu phu nhân vui vẻ như vậy, là đang suy nghĩ gì thế?”

Hạ Lan Từ Kỳ ngẩng đầu, thấy Trầm thiếp chẳng biết từ lúc nào đã đứng ở ngay cạnh phía trước không xa, về mặt tò mò nhìn nàng. Hạ Lan Từ Kỳ nhanh chóng điều chỉnh một chút thần sắc của mình, tay nắm chặt sáo ngọc đặt ở bên cạnh người, mỉm cười: “Không có gì, chẳng qua là cảm thấy có cái bàn đu dây ở dưới bóng cây này thật thoải mái.”

Hạ Lan Từ Kỳ lúc này mới phát hiện trong lòng nàng ta còn ôm một đám lông nhung gì đó, nàng vừa nhìn kĩ lại thì ra là một con mèo đang ngủ. Hạ Lan Từ Kỳ vẫn còn thắc mắc, hỏi: “Bình thường không thấy muội nuôi mèo mà? Con mèo này từ đâu mà có?”

Trầm thiếp nhẹ vỗ về thân mình con mèo nhỏ, vui vẻ nói: “Tứ thiếu phu nhân chắc là không biết rồi! Nó vốn là bảo bối của muội, tên là Tuyến Tuyến. Sau khi tứ thiếu phu nhân vào cửa, Tuyến Tuyến đã bị lạc mất. Muội đã cho là sẽ không tìm được Tuyến Tuyến về nữa. Nhưng không ngờ buổi sáng hôm nay, lúc muội vừa mở cửa đã thấy Tuyến Tuyến ngồi ở đó!”

Trầm thiếp cao hứng cười tươi tắn, trong giọng nói mang theo vui mừng: “Tứ thiếu phu nhân tỷ thấy có phải rất thần kì không, nó thể mà tự tìm được đường về! Đây thật đúng là Phật tổ phù hộ!”

Thấy nàng vui vẻ như vậy, Hạ Lan Từ Kỳ cũng vui thay cho nàng: “Thật tốt, Tuyến Tuyến của muội đã tìm được về, chúc mừng muội!”

“Cám ơn tứ thiếu phu nhân!” Trầm thiếp do dự một chút, rồi vẫn mở miệng nói: “Tứ thiếu phu nhân, từ sau khi Tuyền Tuyền bị lạc, thiếp thân ở trước mặt Phật cầu nguyện rằng chỉ cần Phật tổ phù hộ cho thiếp thân có thể tìm lại được Tuyền Tuyền về thì thiếp thân nguyện ý cung dâng tám loại hoa quả, tự mình đi Từ Hàng Tự làm lễ tạ thần. Hiện tại Phật tổ đã hiển linh, cho nên thiếp thân muốn xin phép tứ thiếu phu nhân, nếu ngày mai không có việc gì..., thiếp thân tính lên núi làm lễ tạ thần.”

“Tứ thiếu phu nhân.....” Lúc này, Từ Đào chạy tới: “Thì ra tứ thiếu phu nhân ở trong này, nô tỳ cứ tìm mãi!”

Nàng đã trở về, vậy nhất định là hỏi dò được tin tức rồi, Hạ Lan Từ Kỳ từ trên bàn đu dây xuống rồi nói với Trầm thiếp: “Ngày mai muội cứ đi đi! Nhưng phải hỏi phủ sớm một chút!”

“Đa tạ tứ thiếu phu nhân!” Trầm thiếp vui tươi hơn hờ dùng hai tay nhắc bổng Tuyền Tuyền lên trước mặt, hai mắt sáng trong: “Tiểu Tuyền Tuyền, ngày mai chúng ta cùng nhau lên núi lễ tạ thần!”

Không thể ngờ được một người bình thường nóng nảy hồ đồ như vậy lại thích mèo con, Hạ Lan Từ Kỳ nhìn nàng một cái rồi dẫn Từ Đào về phòng mình.

Từ Đào đóng cửa cẩn thận, rót cho Hạ Lan Từ Kỳ một chén trà. Đưa tới trên tay nàng, rồi mới ghé sát vào nói: “Tứ thiếu phu nhân, nô tỳ nghe ngóng được rồi. Nam tử kia là người trong tam đại thế gia, trưởng tử của Uy Vũ hầu cũng là thế tử kế nhiệm, tên là Nam Cung Hoàng. Nghe nói hần hình như là thay mặt Uy Vũ hầu tới đây, cùng Hầu gia chúng ta đàm phán chuyện làm ăn. Cụ thể đàm phán những thứ gì thì đó là cơ mật làm ăn, nô tỳ không biết được.”

Thì ra người Hạ Lan Ngu Hoa thân mật cũng là công tử thế gia danh giá, lại còn nắm trong tay vị trí thế tử. Cũng khó trách vì sao nàng ta không đề tên “ngốc” Tề Dật Phàm vào mặt.

Chẳng qua công tử hào môn thế gia ăn chơi trác táng, phần lớn là phong lưu thành tính, cho nên Nam Cung Hoàng kia đối với Hạ Lan Ngu Hoa có thật lòng hay không, có thật sự sẽ cưới nàng ta về không? Thì điều này Hạ Lan Từ Kỳ không thể nắm chắc.

Lúc này, Hạ Lan Từ Kỳ hai tay cầm cái chén, ngẩng đầu lại hỏi: “Chỉ có vậy sao? Em còn nghe được thêm chuyện gì nữa không? Tam tiểu thư có phải là đang ở chính đường?”

Nhắc tới Tam tiểu thư, Từ Đào hé miệng nở nụ cười mờ ám: “Tứ thiếu phu nhân. Em nghe hạ nhân nói, khi Hầu gia đang cùng Nam Cung Hoàng đàm luận thì Tam tiểu thư tự mình bưng một mâm hoa quả cao đưa vào, à đúng rồi! Tứ tiểu thư cũng tìm cơ đi vào chính đường.”

Tam tiểu thư vội vàng chạy đến tiếp đón Nam Cung Hoàng Hạ Lan Từ Kỳ sớm đã đoán được. Nhưng sao tứ tiểu thư cũng tới đó, chuyện này nắm ngoài suy đoán của Hạ Lan Từ Kỳ. Chẳng lẽ, tứ tiểu thư cũng có ý với Nam Cung Hoàng?

Hạ Lan Từ Kỳ nhìn chằm chằm Từ Đào hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó, hai người bọn họ vào không được bao lâu thì đã bị Hầu gia đuổi ra ngoài rồi!” Từ Đào vờn ngón trở gãi gãi hai má: “Đúng rồi. Lúc nô tỳ trở về thì thấy bọn gia đình đang dọn dẹp chuẩn bị phòng cho khách!”

“Ý của em là nói Nam Cung Hoàng đêm nay sẽ ở lại trong phủ sao?”

Từ Đào gật đầu: “Đúng nha! Nhà hần ở Úy thành cách đây rất xa, nếu đã đến Diêm thành rồi thì Hầu gia không thể trách mà để hần về được!”

Lần trước, chuyện Hạ Lan Ngu Hoa hạ cổ nàng hồng muốn nàng giúp bọn họ trộm chén Bạch Linh Lung, Hạ Lan Từ Kỳ vẫn còn nhớ như in. Như vậy nếu Nam Cung Hoàng đã biết chén Bạch Linh Lung ở ngay tại Hầu phủ, thì đây chẳng phải là dẫn sói vào nhà sao?

Nhưng mà nghĩ đi nghĩ lại thì nơi này dù sao cũng là ở địa phận của Vĩnh Định hầu, Nam Cung Hoàng có gan lớn hơn nữa cũng không dám tùy tiện hành động đúng không?

.....

Buổi tối, Nam Cung Hoàng quả nhiên không về, Hầu gia xếp đặt buổi tiệc chiêu đãi hần. Mà điều làm Hạ Lan Từ Kỳ không thể ngờ được là Nhị thiếu gia, Tam thiếu gia cùng Lục thiếu gia, tất cả đều được Hầu gia gọi vào Hợp Hương Viên ngồi ăn. Còn có cả Tam tiểu thư và tứ tiểu thư, thêm đám di nương của Hầu gia cũng được gọi đến, duy chỉ có không có Tề Dật Phàm là không gọi. Kỳ thật không cần phải nói, Hạ Lan Từ Kỳ cũng hiểu được Hầu gia sợ đứa con trai “ngốc” này làm hần mất mặt trước khách. Nói như vậy thì hiện tại người chịu sự kì thị là Tề Dật Phàm, trong lòng nhất định là đang rất khó chịu!

Hạ Lan Từ Kỳ ngồi ở phòng trong suy nghĩ miên man, cửa đột nhiên bị ai đó mở toang ra. Tề Dật Phàm lúc này tay phải cầm một bình sứ trắng, cao hứng phấn chấn xông vào phòng, đi vòng quanh đến bên bàn rồi kêu lên: “Từ Kỳ, Từ Kỳ, chúng ta ăn cơm, ăn cơm.....”

Hần đột ngột xông vào như vậy đúng là dọa Hạ Lan Từ Kỳ giật nảy mình, nếu không phải đã biết hần là giả điên mà nhìn bộ dạng điên điên khùng khùng của hần bây giờ thì Hạ Lan Từ Kỳ nhất định cho là hần chính là người điên.

Thế nhưng, không đợi Hạ Lan Từ Kỳ hoàn toàn kịp phản ứng. Tám nha hoàn đã mang những đĩa đựng đầy mĩ thực nối đuôi nhau mà vào, đem đồ ăn nóng hổi xếp đầy lên bàn. Sau khi nha hoàn đem đồ ăn lên thì toàn bộ quay đầu lui xuống.

Hạ Lan Từ Kỳ đứng dậy đóng chặt cửa phòng, tựa lưng vào cửa, dùng ánh mắt nhìn chăm chăm Tề Dật Phàm, “Được rồi! Không còn ai nữa, đừng giả bộ!”

Tề Dật Phàm lúc này mới ngừng lại, “Àm” một tiếng đem bình rượu đặt lên trên bàn, sang sảng nói: “Hôm nay tâm trạng ta rất tốt, lại đây, ta mời cô uống rượu!”

“Tâm trạng tốt?” Bị người ta kỳ thị mà hân tâm trạng vẫn còn tốt sao? Hạ Lan Từ Kỳ có chút khó tin nhìn hắn: “Người có điên không?”

Tề Dật Phàm ngăn ra: “Nói gì vậy? Ta điên hay không điên người khác không biết, nhưng chẳng lẽ cô còn không biết?”

Hạ Lan Từ Kỳ đương nhiên biết hắn không điên, nhưng mà biểu hiện của hắn quá mức khác thường, bỗng nhiên chợt hiểu ra: “À! Ta hiểu rồi, Hầu gia chiêu đãi Nam Cung Hoàng nhưng không gọi người đến dự. Người vì chịu đã kích quá lớn nên mới có mấy hành vi khác thường như thế này?”

Tề Dật Phàm quả thực bị Hạ Lan Từ Kỳ đang tự cho là đúng làm cho dở khóc dở cười: “Ôi! Nữ nhân này, cô đoán mò cái gì chứ? Ta ghét nhất là loại người âm hiểm giả dối như tên Nam Cung Hoàng này! Không gọi ta đến cũng là hợp ý, ta cao hứng cũng không kịp thì còn cần phải tức giận cái gì?”

“Người đang tự an ủi mình sao?” Hạ Lan Từ Kỳ tỏ vẻ không tin.

Tề Dật Phàm cầm bình rượu trên bàn lên, bắt đầu uống rượu, không thèm tranh cãi với nàng: “Tóm lại, có tin hay không là tùy cô. Hôm nay tâm trạng của ta đặc biệt tốt! Lại đây, cùng ta uống hai chén nào!”

Thấy hắn trên mặt lộ rõ vẻ mừng rỡ thế kia, quả đúng là vui từ trong ra ngoài, không có vẻ như là nguy trang. Hạ Lan Từ Kỳ cực kì bội phục sự rộng lượng của hắn. Hiện tại trong phủ chỉ có Hạ Lan Từ Kỳ biết là hắn giả ngốc nên hắn muốn tìm người cùng uống rượu, ngoại trừ nàng ra còn có thể tìm thấy ai nữa đây. Nghĩ tới những điều này, Hạ Lan Từ Kỳ chỉ đơn giản muốn thỏa mãn hắn một lúc!

Tề Dật Phàm nhanh chóng đem rượu mở ra, rót đầy vào chén bằng bạc được trạm khắc tinh xảo trên bàn, vừa ngừng đầu đã thấy Hạ Lan Từ Kỳ rời khỏi chỗ ngồi đang ngồi xồm trước cái tủ nhỏ bằng gỗ lim bên giường tìm kiếm cái gì đó.

“Cô đang làm gì vậy?” Tề Dật Phàm không hiểu chuyện gì, nhìn chăm chăm nàng.

“Đúng là ngốc! Thế mà cũng nhìn không ra, đang tìm đồ đấy!” Hạ Lan Từ Kỳ từ trong tủ quần áo lấy ra một cái hộp son son hình tròn rồi lại từ trong hộp lấy ra một bọc giấy nhỏ, đi về chỗ ngồi.

Lúc này, Hạ Lan Từ Kỳ đem rượu Tề Dật Phàm đã rót ra đổ trở lại bình, đồng thời mở bọc giấy nhỏ kia ra, đổ phần bột trong bọc giấy vào trong bình.

Tề Dật Phàm vươn bàn tay to lớn che lấy miệng bình: “Cô rốt cuộc muốn làm gì?”

Thấy hắn bày ra bộ dạng không biết được đáp án nhất định không buông tay, Hạ Lan Từ Kỳ bất đắc dĩ đành phải ăn ngay nói thật: “Đây là phấn cát căn (rễ củ sắn), nếu bỏ vào trong rượu sẽ giải trừ rượu tính, khiến người uống không say!”

Tề Dật Phàm ánh mắt thâm trầm, gần từng chữ hỏi: “Cô sợ ta say đến mất lí trí?”

Hạ Lan Từ Kỳ nhìn thẳng vào mắt hắn nói rành mạch: “Đương nhiên!”

Dù sao một nam một nữ chung sống một phòng, còn cùng nhau uống rượu, đây là hành vi rất không an toàn, cho nên phòng ngừa chu đáo vẫn là quan trọng.

Không thể ngờ rằng nàng sẽ trả lời rõ ràng như thế, không hề nể mặt hắn chút nào, Tề Dật Phàm hừ lạnh một tiếng: “Cho dù cô có chủ động đưa tới cửa, ta cũng sẽ không cần!” Nói xong buông lỏng bàn tay đang che miệng bình ra.

Hạ Lan Từ Kỳ vừa đem phấn cát căn bỏ vào bình rượu, vừa phản kích: “Chủ động đưa tới cửa? Người đang nằm mơ hão sao?” Sau đó lắc lắc bình rượu, một lần nữa đem rượu rót ngược ra.

“Uống rượu này thật sự sẽ không say?” Tề Dật Phàm nhìn nhìn nước rượu kia, vẻ mặt đầy nghi ngờ.

Hạ Lan Từ Kỳ liếc ngang mắt lườm hắn một cái: “Dĩ nhiên, nếu không người nghĩ rằng ta sẽ cùng người uống rượu?”

Gặp Tề Dật Phàm nhìn rượu, vẫn vẻ mặt nghi hoặc như cũ, Hạ Lan Từ Kỳ thắc mắc hỏi: “Người còn nhìn cái gì đấy?”

Tề Dật Phàm nửa thật nửa giả, nói: “Ai biết được là cô đổ cái gì vào trong rượu, liệu có phải là thuốc độc không?”

Vừa nghe mấy lời này, Hạ Lan Từ Kỳ không vui: “Này! Sao người có thể nghĩ ta xấu xa như vậy chứ? Ta độc chết người làm gì?”

Tề Dật Phàm vẻ mặt trêu tức: “Ta chết, người thành quả phụ, thế thì cũng không cần cái hưu thư kia rồi!”

Hạ Lan Từ Kỳ làm ra vẻ bình tĩnh đại ngộ, cố ý chọc lại hắn: “Ồ, cách tốt như vậy sao ta không nghĩ ra sớm chứ! Sau này người chú ý hơn một chút, không chừng có ngày nào đó ta sẽ hạ độc chết người đấy!”

“Cò.....” Thật không ngờ được, cô gái này nhìn thì ôn nhu thiện lương nhưng công phu chọc giận người khác đúng là đứng đầu, Tề Dật Phàm bị nàng chọc tức đến ghen hờn nhìn trần trối.

Sinh hoạt của nữ nhân trong hào môn thế gia không có nhiều việc phải làm, mỗi ngày thực sự là rất nhàn chán. Hạ Lan Từ Kỳ cảm thấy, cùng hấn đấu võ mồm thật ra cũng là chuyện rất thú vị, cười khề nói: “Ta làm sao cơ? Có phải kha năng lĩnh hội rất cao đúng không? Kỳ thật người cũng không cần quá lo lắng đâu, chỉ cần người tốt với ta một chút, ta sẽ không hại người!”

Sau đó vỗ vỗ bột phấn dính trên tay, bưng chén rượu lên: “Không phải hôm nay tâm trạng người rất tốt sao? Ta mời người một ly trước!”

Biến Tề Dật Phàm thành mặt xám mày tro, Hạ Lan Từ Kỳ trong lòng vô cùng thoải mái, ngửa đầu uống hết chén rượu. Sau đó đem cái chén dốc ngược xuống, cười tùm tùm nhìn chăm chăm Tề Dật Phàm, giống như đang nói: Ta uống hết rồi, còn người đấy!

Tề Dật Phàm cắn răng nhìn Hạ Lan Từ Kỳ thế nhưng trong lòng lại hận không nổi, thầm nghĩ: Thôi! Nam nhân tốt không so đo với nữ nhân, chấp nhận với nàng có gì hay ho chứ? Vì thế một ngụm uống cạn rượu.

Hạ Lan Từ Kỳ nở nụ cười: “À đúng rồi! Ở Hợp Hương Viên hôm nay lại không có chỗ cho hai ta, chẳng lẽ ta ở đây nên vui mừng hơn hờ sao?”

“Tứ thiếu phu nhân, Hầu gia cố ý dặn dò phòng bếp, hôm nay tăng thêm mấy món ăn cho các vị. Hiện tại phòng bếp đã làm xong đồ ăn, nô tài đem tới cho người.” Ngoài cửa truyền đến tiếng Phùng Trường Hoán là gia đình ở bên cạnh Hầu gia.

Xem ra, không cho Tề Dật Phàm đến dự tiệc, trong lòng Hầu gia cũng không được thoải mái lắm, nếu không đã không đem thêm đồ ăn đến trấn an.

Hạ Lan Từ Kỳ quay đầu nhìn nhìn Tề Dật Phàm, thấy mặt hấn không chút thay đổi, nhìn không ra là vui hay buồn. Hạ Lan Từ Kỳ cao giọng làm chủ: “Đem đồ ăn đưa vào!”

Cửa vừa mở ra, Phùng Trường Hoán dẫn người đem đồ ăn bưng lên bàn.

Tề Dật Phàm vốn có tám món ăn, bây giờ Phùng Trường Hoán đưa tới bốn món nữa, tổng cộng là có mười hai món ăn, đem cái bàn trái đầy ắp. Đồ ăn tới nay thật đúng là phong phú, Hạ Lan Từ Kỳ cảm thán, ngẩng đầu nói với Phùng Trường Hoán: “Hầu gia đưa tới đều là những món chúng ta thích ăn, người quay về thì thay ta và tứ thiếu gia cảm ơn Hầu gia.”

“Vâng” Phùng Trường Hoán đáp rồi dẫn người lui khỏi phòng.

Hạ Lan Từ Kỳ nhìn Tề Dật Phàm: “Xem ra Hầu gia vẫn rất quan tâm người.”

Tề Dật Phàm cười khỏ một cái, không nói gì, tự mình rót một chén rượu, ngửa đầu uống cạn.

Thấy hấn về mặt cô đơn, Hạ Lan Từ Kỳ cho dù không mở bình thì cũng biết trong bình có gì rồi, rót thêm rượu cho hấn, ôn nhu nói: “Ta có chút chuyện muốn nói với người.”

“Chuyện gì?”

“Ba ngày sau, ta mỗn xuất phủ đến Từ Hàng tự làm lễ tạ thần.” Hạ Lan Từ Kỳ đem lý do Trầm thiếp hỏi nàng để mượn cơ.

“Ồ! Đi đi!”

Vốn tưởng rằng hấn sẽ cản trở, không ngờ lại đáp ứng thống khoái như vậy, Hạ Lan Từ Kỳ nghiêng đầu khó hiểu: “Đáp ứng ta một cách khinh địch như vậy, chẳng lẽ không sợ ta giữa đường chạy trốn sao?”

Tề Dật Phàm liếc mắt nhìn Hạ Lan Từ Kỳ, dương dương tự đắc: “Không có hưu thư của ta, cô có thể chạy đi đâu?”

Không nói nữa, hấn thật đúng là đã nắm được cái đuôi nhỏ của mình rồi! Chẳng sao, hấn đáp ứng là tốt rồi, Hạ Lan Từ Kỳ không nói thêm nữa.

Lúc này, Tề Dật Phàm ngẩng đầu, chăm chú hỏi: “Chuyện của mẹ ta, cô điều tra thế nào rồi?”

Nghe hỏi đến đó, Hạ Lan Từ Kỳ có chút buồn bực: “Ta không có chìa khóa, vào không được Lệ Hương uyển! Mà cũng không nghĩ ra cách gì lừa lấy được chìa khóa trong tay phu nhân, cho nên không có gì tiến triển.”

Tề Dật Phàm trầm tư một chút, ngẩng đầu lên nói: “Hay là tới nay ta dẫn cô đến Lệ Hương uyển, thế nào?”

Hạ Lan Từ Kỳ mở to mắt: “Không có chìa khóa, người có thể vào sao?”

Tề Dật Phàm cười, ra vẻ chẳng có vấn đề gì, khẳng định: “Đương nhiên!”

“Nhưng mà đêm hôm khuya khoắt.....” Đêm hôm khuya khoắt đương nhiên là thời cơ tốt nhất, sẽ không bị người ta phát hiện. Có điều, những lời hôm ấy Liễu Tâm Vũ nói vẫn quanh quẩn bên tai, khiến cho nàng thoáng có chút khản trương: “Nghe nói, Lệ Hương uyển buổi tối có chuyện ma quái!”

Tề Dật Phàm mày nhíu lại, trầm mặt: “Làm gì có ma quỷ gì? Đó đều là mọi người tung tin đồn nhảm!”

Nghĩ đến có Tề Dật Phàm đi theo cùng sẽ bớt đi rất nhiều chuyện phiền phức! Hạ Lan Từ Kỳ ngẫm nghĩ một lát, đáp: “Vây được rồi! lát nữa chúng ta com nước xong sẽ đến thăm Lệ Hương uyển!”

Bỏ cát cần (rễ sắn) vào trong rượu quả thật có hiệu quả, người uống không hề say. Hai người đem một bình rượu nhỏ uống hết mà vẫn không có say. Khi đã tới canh hai, bọn họ liền chuẩn bị kỹ lưỡng rồi xuất phát.

Bạn đang đọc truyện *Hí Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Sợ hãi và ôn nhu

Vì che dấu tai mắt người khác, Hạ Lan Từ Kỳ cùng Tề Dật Phàm đều đổi lại y phục bình thường, dùng khăn bịt kín mặt, thối tắt đèn ở trong phòng ngủ. Sau khi đứng nép vào cửa sổ quan sát đến khi trong viện không còn ai, lúc này mới lặng lẽ từ trong phòng đi ra, thẳng tiến đến Lệ Hương uyển.

Bởi vì Hầu gia có khách nên bọn hạ nhân trong phủ phần lớn đều ở Hợp Hương viên để tiện hầu hạ, mà Tề Dật Phàm đối với địa thế trong phủ cùng với giờ giấc tuần tra của từng nhóm vệ binh hẳn thuộc như lòng bàn tay, cho nên việc tránh khỏi bọn họ không cần tốn nhiều công sức. Vô cùng thuận lợi dẫn theo Hạ Lan Từ Kỳ đi tới cổng Lệ Hương uyển.

Nhìn trên cánh cổng lớn được khóa lại bằng khóa đồng lại nghĩ đến việc Tề Dật Phàm trước khi ra khỏi cửa còn mang thiếu một ít đồ, Hạ Lan Từ Kỳ ngẩng đầu nhìn hắt: “Người có cách mở ổ khóa sao?”

“Không có” Tề Dật Phàm không chút nghĩ ngợi chút nào trả lời thật rõ ràng.

“Không sao, ta có cách, người đi theo ta!”

“Cô có cách gì?” Tề Dật Phàm tò mò nhìn nàng.

Hạ Lan Từ Kỳ chỉ vào bức tường, giải thích: “Phía sau viện này có hai cái bàn, chúng ta chỉ cần giẫm lên là có thể treo tường đi vào.”

Nha đầu kia cũng quá coi thường mình rồi! Trở mình một cái là nhảy lên đầu tường rồi, còn cần phải leo lên bàn sao?

Thấy Tề Dật Phàm nhìn chăm chăm vào nàng, Hạ Lan Từ Kỳ đôi mi thanh tú nhíu lại: “Người nhìn ta như vậy làm gì?”

Nàng vừa dứt lời, Tề Dật Phàm đã xuất chiêu. Đưa tay ôm trọn lấy eo nàng, trong nháy mắt nàng thấy cơ thể mình nhẹ bẫng, bị nhấc khỏi mặt đất. Theo bản năng nàng nhắm chặt hai mắt nàng, đến khi cảm thấy hai chân chạm đất nàng mới mở mắt ra thì đã thấy mình đứng trong Lệ Hương uyển.

Cảm giác về bàn tay đang phủ trọn lên hông nàng truyền đến từng đợt nóng ấm, Hạ Lan Từ Kỳ giống như bị nóng đến bất thường giật mình giãy ra khỏi vòng ôm của hắn, “cộp cộp” lui ra phía sau vài bước, khó tin nhìn hắt: “Người, người.....”

“Ta làm sao? Chỉ là vào trong sân, cần dùng cách ngu ngốc của cô sao?” Tuy rằng không thấy được mặt Tề Dật Phàm nhưng ánh mắt không bị khăn che đi kia hiện rõ ý cười nhạt.

“Lưu manh! Đáng khinh! Người có ý chiếm tiện nghi của ta!” Thái độ của hắn làm Hạ Lan Từ Kỳ cực kỳ bất mãn.

Dưới ánh trăng mờ ảo, Tề Dật Phàm kia cao ngất như cây tùng, cây bách, ngạo khí mãnh liệt tràn đầy, hắn nghiêng người liếc nhìn Hạ Lan Từ Kỳ một cái, vẻ mặt không chút thay đổi, nói: “Nếu sợ bị chiếm tiện nghi thì lúc trở về người tự mình treo tường đi!”

Hắn đang uy hiếp mình sao? Hạ Lan Từ Kỳ tròn mắt: “Hừ! Treo thì treo, ai mà sợ chứ!”

Tề Dật Phàm không hề cùng nàng đấu võ mồm, đánh giá cảnh vật chung quanh một lúc, thấy không có gì bất thường mới nhấc chân đi về phía phòng chính của Lệ Hương uyển.

Lúc này, một vầng trăng lưỡi liềm tịch liêu treo trên không thần nhiên tỏa ra ánh sáng trong trẻo mà lạnh lùng. Ở Lệ Hương uyển có hoang mạc thành bụi dưới ánh trăng yên tĩnh lại càng quý dị, nhất là nghĩ tới những chuyện ma quái ở Lệ Hương Uyển mà Liễu Tâm Vũ nói hôm ấy. Tuy rằng nàng không tin có quỷ quái gì nhưng nàng sợ tối, ở đây lòng thực sự cũng có chút rợn người, vừa lo lắng hết nhìn đông lại nhìn tây, vừa cố gắng đuổi kịp bước đi của Tề Dật Phàm.

Tề Dật Phàm dẫn Hạ Lan Từ Kỳ đi tới cửa, từ trong tay áo lấy ra một con dao nhỏ. Từ từ đem cửa sổ mở ra rồi hai người treo từ cửa sổ vào phòng.

Trong phòng vì lâu không có người ở, lại không ai dọn dẹp nên tro bụi phủ đầy, nhưng trong không khí khô ráo lại phảng phất mùi Xuân Mỹ Nhân nhàn nhạt.

Xuân Mỹ Nhân là một loại hương xông hỗn hợp có mùi thơm ngào ngạt, hương vị ngọt ngào. Xem ra, Ngũ di nương khi còn sống cực yêu thích mùi hương này.

Thừa dịp Tề Dật Phàm đang bận xoay người đóng cửa sổ. Hạ Lan Từ Kỳ đánh giá bài trí chung quanh phòng. Căn phòng này là một gian phòng khép kín, có điều bởi vì ánh sáng trong phòng mờ ảo, lại thêm tất cả mọi đồ vật bài trí đều bị phủ vải trắng, cho nên căn bản là không nhìn ra được phong cách.

Trong phòng vừa trang nghiêm thần bí, vừa mang theo vài phần quý dị, việc phải đặt mình ở trong đó khiến cho Hạ Lan Từ Kỳ có chút không thoải mái lắm.

Tề Dật Phàm sau khi đóng kỹ cửa sổ xong, tháo khăn che mặt của mình ra, đồng thời lấy quạt lửa.

Dưới ánh lửa, vẻ mặt Tề Dật Phàm cùng trước đó hoàn toàn khác nhau. Mặt hắn lạnh lẽo như băng son ngàn năm, trong ánh mắt mang theo đau đớn khó lời nào tả nổi. Hạ Lan Từ Kỳ biết hắn đang tức cảnh sinh tình, đại khái là lại nghĩ tới cảnh mẫu thân chết thảm rồi!

Hạ Lan Từ Kỳ nhìn hắn: “Sau khi căn phòng này bị niêm phong, ngươi cũng đã từng vào đây một, hai lần rồi chứ? Đúng rồi, có phát hiện chỗ nào khả nghi không?”

“Đương nhiên, mỗi lần ta thấy nhớ mẫu thân thì đều tới nơi này nhìn ngắm. Hôm ta uống say chính là uống ở tại căn phòng này.” Tề Dật Phàm giờ hộp quạt, đi sâu vào bên trong phòng: “Cô lại đây, ta cho cô xem mấy thứ.”

Đi vào buồng trong, Tề Dật Phàm đem hộp quạt đưa cho Hạ Lan Từ Kỳ, đưa tay xóc lên một tấm vải trắng đang phủ lên vật dụng trong phòng. Một bộ bàn trang điểm được làm bằng gỗ lim theo phong cách cổ xưa hiện ra trước mắt.

Tề Dật Phàm đem ngăn kéo kéo ra khỏi mặt bàn. Hạ Lan Từ Kỳ cũng giờ cao hộp quạt lên. Chỉ thấy tất cả bên trong đều là trang sức tinh mỹ được chế từ vàng, bạc, hoặc trân châu, mã não, phi thủy cái nào cũng có giá trị không hề nhỏ. Những thứ trang sức này ở dưới ánh lửa lập lòe phát sáng, ánh sáng rực rỡ đến chói mắt. Từ chút trang sức xa hoa quý giá này có thể thấy được Hài gia yêu thương vị di nương này đến mức nào! Nhưng mà, Tề Dật Phàm cho mình xem những trang sức này làm cái gì?

Không đợi Hạ Lan Từ Kỳ kịp hỏi! Đã thấy Tề Dật Phàm cúi người, đưa tay sờ soạng tới lui ở trong ngăn kéo một lúc rồi lấy ra một vật đưa cho Hạ Lan Từ Kỳ: “Cô xem thứ này một chút đi.”

Thấy hắn sờ soạng một lúc lâu, nghĩ rằng hắn chắc đang tìm thứ bảo bối gì! Hạ Lan Từ Kỳ đưa tay nhận lấy, khi giờ lên trước mắt nhìn thì có chút ngạc nhiên: “Đây không phải chỉ là một cái chuông nhỏ bằng bạc sao?” Hạ Lan Từ Kỳ biết, Tề Dật Phàm hẳn sẽ không tự nhiên mà cho nàng xem vật này, liền hỏi: “Hay là cái chuông bạc nhỏ này và cái chết của mẹ ngươi có liên quan?”

Khuôn mặt tuấn mỹ của Tề Dật Phàm bị ánh lửa ánh lúc sáng lúc tối làm bên trong sự anh tuấn còn kèm theo cả lãnh mặc, khiến lòng người thương tiếc.

Lúc này, hắn hít sâu một hơi: “Cái chuông này là một lần vô tình nhặt được. Sau khi mẹ ta qua đời, có một lần ta cũng uống say ở trong này, bởi vì say quá nên cứ thế nằm thẳng lên đất mà ngủ. Sau đó lúc nửa đêm tỉnh lại, nương theo ánh trăng ngoài cửa sổ đã bất ngờ phát hiện ở dưới ngăn tủ ở bên giường có một cái gì đó lóe sáng. Ta sờ soạng tìm kiếm thì nhặt được cái chuông bạc nhỏ này.”

Thấy Hạ Lan Từ Kỳ vẫn rất chăm chú nghe, Tề Dật Phàm lại nói: “Bởi vì trước đây mẹ ta từng bị người ta dùng chuông dọa sợ. Cho nên bà ấy chỉ cần vừa nghe thấy tiếng chuông thì lập tức tâm phiền ý loạn, đau đầu đến không chịu nổi. Vì thế mẹ ta từng hạ lệnh, ở trong Lệ Hương uyển cấm dùng chuông, bất luận kẻ nào bước vào cũng không được mang theo. Mà nay trong phòng lại xuất hiện cái chuông này, việc này chứng tỏ có gì đó bất thường.”

Nghe hắn nói như vậy, Hạ Lan Từ Kỳ cũng hiểu được cái chuông này xuất hiện quá mức kỳ quái, nhờ ánh lửa nàng bắt đầu cẩn thận xem xét cái chuông kia.

Chuông không lớn, cầm trong tay tinh tế đáng yêu, bên trên cũng không có ký hiệu gì. Có điều, nhìn thì có vẻ như đây không phải là một cái chuông độc lập, hình như là từ một vật gì đó rơi xuống.

Hạ Lan Từ Kỳ nhanh chóng phân tích rồi ngẩng đầu nói: “Mẫu thân ngươi đã hạ lệnh không ai được phép mang chuông từ bên ngoài vào, cái chuông này xuất hiện ở đây đúng là rất khả nghi! Ta nghĩ, liệu có phải là của hung thủ hại mẫu thân ngươi hay không? Sau khi hạ cô bà ấy xong, không chờ được đến lúc cô độc phát tác muốn lập tức bức tử mẫu thân ngươi, cho nên mới phải lấy chuông đến để dọa bà, làm cho cô độc phát tác nhanh hơn?”

Tề Dật Phàm nhíu lại mày: “Không phải là không có loại khả năng này.”

Hạ Lan Từ Kỳ lại nói: “Vậy ngươi có điều tra quả chuông này là của ai không? Còn nữa, trước khi mẫu thân ngươi qua đời đã có ai từng đến Lệ Hương uyển?”

“Đương nhiên đã từng điều tra, nhưng trên quả chuông này không hề có ký hiệu gì. Muốn điều tra ra xem là của ai thì quả thật không hề dễ không dễ, đến nay vẫn chưa có kết quả.” Tề Dật Phàm nhìn chằm chằm Hạ Lan Từ Kỳ: “Mẫu thân ta tất thờ vào buổi sáng trước khi bọn hạ nhân đến hầu hạ, cho nên trước khi gặp chuyện không may không hề gặp bất kỳ người nào. Thế nhưng trước khi xảy ra chuyện một ngày, nghe nói chỉ có hai người là Nhị di nương tới buổi sáng và Đại di nương tới buổi chiều. Nhưng bọn họ ngồi chưa ấm chỗ đã đi rồi nên không nhìn ra điều gì bất thường.”

Nghe hắn nói như vậy, Hạ Lan Từ Kỳ cảm thấy cái chết của Ngũ di nương thực sự là quý dị ly kỳ, lại hỏi tiếp: “Vậy một ngày trước khi mẫu thân ngươi

mất không có biểu hiện gì bất thường sao?”

Tề Dật Phàm thần sắc ngưng trọng: “Có. Nghe hạ nhân nói, mẹ ta từ sáng sớm đã nói cảm thấy không khỏe nên buổi tối đi ngủ sớm.”

“Từ chuyện này có thể thấy, Đại di nương là người cuối cùng tiếp xúc trực tiếp với mẫu thân ngươì.”

Tề Dật Phàm gật đầu: “Kỳ thật ta cũng nghi ngờ Đại di nương, không riêng bởi vì bà ta là người cuối cùng gặp mẹ ta, mà còn có một nguyên nhân khác. Bà ta và mẹ rất khác nhau, lúc trước bà ấy đặc biệt thích dùng chuông làm phụ kiện trang sức. Đây là ta nghe người khác nói lại, bởi vì khi đó còn chưa có ta.”

Tề Dật Phàm dừng một chút nói tiếp: “Lúc ấy mẹ ta vừa mới được gả về, người khác không biết mẹ ta sợ chuông, cho nên trong bữa tiệc trong nhà Đại di nương mặc một cái váy dùng chuông làm phụ kiện trang trí. Vì thế, đương nhiên là khiến mẹ ta bị dọa đến ngất đi, sau đó, khi mẹ ta tỉnh lại nói cho cha ta biết nguyên do. Ông lập tức phạt Đại di nương nửa tháng không được phép ra khỏi cửa, cũng ra lệnh cho khắp nơi cao thấp trong phủ không ai được ở trước mặt mẹ ta mặc thứ gì có treo chuông. Nếu như lại làm kinh động đến mẹ ta thì vô luận là ai cũng sẽ ngoài việc trừ đi nửa năm tiền tiêu vặt, còn có thể sẽ bị đánh hai mươi trượng.”

Hạ Lan Từ Kỳ hiểu ngay vấn đề: “Cho nên từ đó về sau, Đại di nương cũng không dám ở trước mặt mẫu thân ngươì mặc quần áo có treo chuông nữa?”

“Đúng, cha vì mẹ ta mà bắt bà ta phải từ bỏ sở thích, có thể bà ta ngoài sáng không nói gì nhưng ngầm kết oán với mẹ ta cũng nên. Thêm nữa là trước khi mẹ ta chết, bà ta là người cuối cùng tới. Còn có, lần trước bà ta phái người đi soát người bà Ngô tính tóm được đuôi của cô hồng đầu cô ra khỏi phủ! Hết thấy mọi thứ đều nhắm vào bà ta, tuy rằng những vị di nương khác cũng hay tranh thủ tình cảm, cũng có hiềm nghi nhưng trước mắt thì thấy Đại di nương có vẻ đáng nghi nhất. Cho nên, cụ thể đúng là Đại di nương hay không thì điều này cần cô đi kiểm chứng.”

Chuyện này thật đúng là rối rắm, nào có dễ dàng kiểm chứng như thế chứ? Hạ Lan Từ Kỳ nhìn quả chuông trong tay: “Xem ra chỉ có thể bắt đầu từ quả chuông này.”

“Cô thử nhìn mấy thứ này lần nữa xem, xem có thể tìm được manh mối gì khác hay không?” Tề Dật Phàm lúc này lần lượt tất cả vài trắng che phủ đồ dùng trong phòng lật ra hết.

Biết rõ trong phòng này từng có người chết, mặc dù có Tề Dật Phàm ở cùng nhưng Hạ Lan Từ Kỳ vẫn có tâm lý rờn rợn. Nàng kiểm tra từng thứ Ngũ di nương đã dùng qua, vừa kiểm tra vừa cảm thán, nhưng đồ vật trong phòng này từ lớn như bàn trang điểm, giường, tủ đến nhỏ như màn lụa, trang sức không thứ nào là giá trị nhỏ, tinh mỹ tuyệt vời.

Một nam nhân có thể sùng một nữ nhân như vậy thì mẫu thân Tề Dật Phàm cũng nhất định là mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành. Hạ Lan Từ Kỳ liếc nhìn trộm Tề Dật Phàm một cái, đúng, nhất định là như vậy rồi. Không phải đều nói con trai giống mẹ hay sao? Lấy diện mạo Tề Dật Phàm mà nghĩ thì biết, dung mạo của mẫu thân hẳn nhất định không thể tầm thường.

Hạ Lan Từ Kỳ thu lại ánh mắt, ngẩng đầu lên, trên bức tường trước mắt bỗng nhiên hiện ra một cái bóng đen! Trong phút chốc dọa nàng đến mức cả lưng run bắn lên, nhất thời toát ra một thân mồ hôi lạnh. Nàng trừng mắt chăm chú nhìn kỹ, lúc này mới phát hiện thì ra là lửa trên hộp quẹt tạo ra bóng của Tề Dật Phàm hắt lên tường chứ không phải là hồn ma quỷ quái gì.

Hạ Lan Từ Kỳ thở phào thở ra một hơi, nhắm mắt lại ở trong lòng mặc niệm. Ngũ di nương a! Con tuy rằng xông vào phòng của ngươì, lật tung đồ vật của ngươì nhưng con đây cũng chỉ là muốn báo thù cho ngươì thôi! Nếu ngươì có linh thiêng thì trăm ngàn lần đừng dọa con sợ, cũng đừng tới bắt con!

“Này, Cô đứng thất thần ở đây làm gì? Còn không mau tìm đi?” Tề Dật Phàm sau khi đem toàn bộ vài trắng xóc lên thấy Hạ Lan Từ Kỳ chấp hai tay trước ngực, nhắm mắt lại không nói lời nào nên hết sức tò mò, hỏi.

“Không làm gì!” Hạ Lan Từ Kỳ mở to mắt, lúc này mới tiếp tục điều tra.

Hạ Lan Từ Kỳ làm việc rất cẩn thận, trong phòng có cái gì cũng đều tra xét qua hết. Nhưng cũng không tìm được manh mối nào có lợi. Lúc này, Hạ Lan Từ Kỳ quay đầu lại nhìn thấy đặt ở bên tường có một cái tủ lớn bốn cánh làm bằng gỗ tử đàn, liền chỉ vào ngăn tủ hỏi: “Ồ đây đựng cái gì?”

“Đều là quần áo của mẹ ta.”

“Bộ y phục mẫu thân ngươì mặc trước khi mất có còn không?” Hạ Lan Từ Kỳ đến gần ngăn tủ.

Tề Dật Phàm lắc đầu: “Trước khi ta trở về, bọn họ sau khi thay y phục cho mẹ ta xong thì đem nó đốt luôn rồi.”

“Tủ quần áo này thật lớn! Mẫu thân ngươì có thật nhiều y phục nha!” Hạ Lan Từ Kỳ cảm thán kéo ra một cánh cửa tủ.

Từ cánh cửa tủ mở ra, thì một mùi vị chua xộc tới.

Người thấy được mùi vị này, Hạ Lan Từ Kỳ thân mình run lên, thần sắc đột nhiên nghiêm túc hẳn lên. Kéo một bộ y phục ra trước mũi ngươì ngươì, lại đưa tay kéo cánh tủ thứ hai ra thì cũng có mùi đó tỏa ra. Ngay sau đó, nàng lại tiếp tục đem hai cánh tủ còn lại mở ra, thần sắc không khỏi biến đổi liên tục.

Tề Dật Phàm nhận ra sự khác thường của nàng, khẩn trương hỏi: “Làm sao vậy?”

Hạ Lan Từ Kỳ ở trước bốn cánh cửa tủ ngươì lại một lần nữa, xác nhận nói: “Việc mẫu thân ngươì trúng sấm cỏ là điều không thể nghi ngờ.”

Tề Dật Phàm nghiêm túc nhìn nàng: “Như vậy là sao?”

Hạ Lan Từ Kỳ giải thích: “Người trúng sát cỏ, thấm vào quần áo sẽ có mùi chua. Cho dù là đã giặt sạch thì loại mùi này cũng không bị tẩy đi. Người người kĩ mấy thứ quần áo này một chút sẽ thấy, tất cả y phục mùa xuân lẫn y phục mặc hè đều có mùi chua.”

“Tại sao chỉ có trang phục mùa xuân và trang phục hè mới có?”

Hạ Lan Từ Kỳ tiến thêm một bước nói rõ: “Bởi vì mẫu thân người trúng độc vào mùa xuân, đến mùa hạ thì cỏ độc phát tác. Không hề trải qua mùa thu và mùa đông, thế nên y phục mùa thu và mùa đông không hề có mùi chua này.”

Tề Dật Phàm nhìn bệnh trạng của mẹ hần khi chết thì đã phỏng đoán mẹ hần là trúng độc mà chết, nhưng cũng không dám hoàn toàn khẳng định. Bây giờ nghe Hạ Lan Từ Kỳ phân tích rõ ràng thì thập phần khẳng định là mẹ hần bị trúng sát cỏ. Nghĩ đến Hạ Lan Từ Kỳ là thầy thuốc thì mấy thứ này dù thế nào cũng am hiểu hơn so với người khác, xem ra lần này mạng Hạ Lan Từ Kỳ đền đây một chuyến không hề uổng phí, ít nhất khiến hần biết được nguyên nhân chính xác cái chết của mẹ hần.

Tù lớn bị cách thành bốn ngăn, phân rõ đựng trang phục bốn mùa xuân, hạ, thu, đông. Lúc này, Hạ Lan Từ Kỳ bắt đầu từ y phục mùa xuân, cầm từng bộ y phục trên giá lấy xuống, vuốt ve một lượt xem bên trong y phục có thứ gì hay không.

Khi nàng từ trên giá treo áo ngẫu nhiên lấy xuống một bộ y phục mùa xuân màu xanh lúa non, tay trái cầm y phục nhưng khi tay phải vừa mới động vào thì đã có chuyện ngoài ý muốn xảy ra.....

“A!” Hạ Lan Từ Kỳ bị dọa đến hồn phi phách tán, không nhận được phát ra tiếng kêu đến rộn cả tóc gáy, lấy khí thể nhanh chóng đến sét đánh không kịp bưng tai lập tức đem món quần áo đó ném lên trên mặt đất. Theo bản năng nhào tới bám lên vai Tề Dật Phàm.

Tốc độ của Hạ Lan Từ Kỳ quá là nhanh, nhanh đến mức ngay cả Tề Dật Phàm cũng chưa kịp phản ứng đã bị Hạ Lan Từ Kỳ biến thành chỗ tránh nạn.

Thấy Hạ Lan Từ Kỳ ghé vào đầu vai hần bộ dáng run rẩy là hần biết Hạ Lan Từ Kỳ thật sự sợ hãi, hần không đẩy nàng ra, cứng người hỏi: “Cô làm sao vậy?”

Nghe thấy từ trên đỉnh đầu truyền đến tiếng của Tề Dật Phàm, Hạ Lan Từ Kỳ bỗng nhiên kịp phản ứng lại, biết trạng thái lúc này không thích hợp nên nhanh chóng thoát ra khỏi người hần, run giọng nói: “Trong quần áo kia có cái gì đó mềm mềm.”

“Cái gì mềm? Là cái gì?” Tề Dật Phàm nói xong nhìn lại bộ trang phục Hạ Lan Từ Kỳ ném trên mặt đất kia.

Thấy quần áo trên đất bỗng nhiên động đậy, có cái gì đó ở bên trong chạy trái chạy phải. Hạ Lan Từ Kỳ cảm giác sợ hãi vẫn chưa tiêu tán, nhìn không được bắt lấy ống tay áo Tề Dật Phàm: “Người nhìn đi, ở đó có cái gì ấy.”

Nàng vừa dứt lời thì ở dưới cái nhìn chăm chú của hai người, một con chuột từ trong ống tay áo của y phục chui ra, nhanh như chớp chạy vào phía dưới gầm tủ.

“Là con chuột, đừng sợ, không có chuyện gì!” Tề Dật Phàm rất tự nhiên đưa tay vỗ vỗ lên tay Hạ Lan Từ Kỳ, nhưng ngay khoảnh khắc hai tay đụng chạm thì hai người như bưng tỉnh, Tề Dật Phàm nhanh chóng thu tay lại còn Hạ Lan Từ Kỳ cũng vội vàng buông ống tay áo của hần ra.

Nhất thời, toàn bộ không gian tràn ngập không khí xấu hổ.

Hạ Lan Từ Kỳ tự trách mình sao lại không biết chừng mực như thế, tuy rằng bọn họ là vợ chồng trên danh nghĩa nhưng dù sao không phải vợ chồng thật! Nàng là một cô gái cho dù sợ hãi cũng không thể bỏ nhào lên người người ta như vậy, còn kéo ống tay áo người ta nữa. Vừa rồi mình sao lại như vậy, đúng là không biết xấu hổ!

Tề Dật Phàm cũng buồn bực, thấy Hạ Lan Từ Kỳ sợ hãi thù hần liền dâng lên một loại cảm giác cần bảo vệ, tại sao trong lúc ấy hần lại không nhớ đến câu “nam nữ thụ thụ bất thân”!

Hai người không nói gì nhìn trời, nhất thời không biết làm sao. Nhưng vẫn là Hạ Lan Từ Kỳ phản ứng nhanh hơn: “Chuyện này..... Những thứ trong phòng này về cơ bản đã điều tra rồi, nhìn sắc trời cũng không còn sớm, chúng ta trở về đi!”

“Được” Tề Dật Phàm như trút được gánh nặng, cùng Hạ Lan Từ Kỳ thuận lợi từ cửa sổ nhảy ra khỏi phòng.

Lúc đến, Hạ Lan Từ Kỳ cùng hần cãi lộn nói là khi trở về sẽ tự mình treo tường. Nhưng mà muốn treo tường thì phải đi vòng ra phía sau, Hạ Lan Từ Kỳ không dám đi một mình nhưng lại cũng không muốn để Tề Dật Phàm ôm nhảy qua tường. Hai người đành phải làm hòa, Tề Dật Phàm cầm lấy cổ áo của nàng đem nàng xách lên rồi nhảy qua. Tuy rằng làm như vậy nàng sẽ rất khó chịu nhưng cũng đành phải nhận thôi.

Ra khỏi Lệ Hương uyển, nhìn lên trời thì xem chừng cũng đã nửa đêm khuya khoắt rồi. Lúc này, trong phủ một mảnh tĩnh lặng, ở chỗ Hợp Hương viên đèn đuốc đã tắt cả, xem ra yến tiệc đã tan.

Hạ Lan Từ Kỳ ngáp một cái, vật vã đến nửa đêm nàng đã muốn mệt lả rồi. Vì thế, bọn họ nhanh chóng quay về Thủy Tiên Các.

Thế nhưng khi bọn họ đi đến đầu đường thì Tề Dật Phàm đột nhiên ra tay đem Hạ Lan Từ Kỳ kéo vào trong bụi cây bên cạnh.

Chương 55: Đêm hỗn loạn

Bất ngờ hề không đề phòng bị kéo vào lùm cây. Hạ Lan Từ Kỳ trong lòng không yên, vừa định giãy dụa thì phát hiện Tề Dật Phàm dùng ngón tay chọc vào cánh tay nàng sau đó chỉ chỉ về phía trước.

Hạ Lan Từ Kỳ nhìn theo hướng tay hắn chỉ, dưới ánh trăng một nam tử mặc y phục dạ hành đang lén lút vừa đi về phía trước, vừa quan sát động tĩnh xung quanh.

Không ổn, trong phủ có đạo tặc rồi! Hạ Lan Từ Kỳ quay đầu nhìn Tề Dật Phàm. Lúc này, Tề Dật Phàm đang hết sức chăm chú nhìn vào tên áo đen trước mắt kia, thấy gã đang đi đến gần cái viện ở sát bên họ thì tinh thần hắn căng thẳng hẳn lên, hạ giọng nói với Hạ Lan Từ Kỳ: “Cô ở yên đây chờ ta, lát nữa bất luận có xảy ra chuyện gì cũng đừng đi ra.”

Tề Dật Phàm từ trong bụi cây đi ra, thấy kia tên áo đen kia có vẻ muốn nhảy vào sân, hắn thuận tay từ trong lòng lấy ra một khối bạc vụn bắn về phía nam tử kia.

Nam tử kia nghe được tiếng gió rít sau lưng, nghiêng người dễ dàng tránh được ám khí. Hắn nghĩ rằng đã bị người trong phủ phát hiện, nhưng mà. Lúc hắn xoay người chỉ thấy đứng phía sau là một nam tử cũng mặc đồ đen bịt kín mặt như hắn, ánh mắt không hề có thiện ý nhìn hắn.

Thấy người này cũng mặc y phục dạ hành, không giống như là người trong phủ, nam tử kia lúc này mới ổn định tâm lý, trầm giọng nói: “Ngươi là ai? Ngươi muốn làm gì?”

Tề Dật Phàm “Hừ” lạnh một tiếng, hỏi ngược lại: “Vậy ngươi là ai? Ngươi muốn làm gì?”

“Chuyện này không liên quan tới ngươi!” Người này dùng hai mắt đánh giá Tề Dật Phàm một lượt, bỗng nhiên mở miệng thương lượng: “Xem ra chúng ta cũng đều là một ruộc cã! Hay là thế này, chúng ta cứ việc người đi đường lớn của ngươi, ta qua cầu độc mộc của ta, ai làm việc người nấy. Vị bằng hữu này, ngươi xem như vậy có được không?”

Hắn đây là đã coi mình cũng là trộm rồi, Tề Dật Phàm chỉ vào cái viện bên cạnh, thắc mắc hỏi: “Ngươi muốn vào trong Thông Thiên Hiên trộm báu vật?”

Nghe những lời này, nam tử kia cũng rất kinh ngạc có vẻ như hiểu ra điều gì đó: “Hay là ngươi cũng là đến Thông Thiên Hiên trộm báu vật trong đó sao?”

Thấy mình đoán quả nhiên đúng là như vậy, Tề Dật Phàm tiến thêm một bước hỏi: “Ngươi nói thử xem, ngươi tới trộm cái gì? Nếu thứ chúng ta trộm không giống nhau thì thật ra cũng có thể nước sông không phạm nước giếng.”

“Chuyện này.....” Nam tử không ngờ rằng đêm nay ra tay lại bất lợi như vậy, đối với mục đích của mình hắn không muốn dễ dàng để bị lộ vì thế hỏi lại: “Ngươi nói trước đi, ngươi muốn trộm cái gì? Ta xem thử hai ta trộm có giống nhau hay không!”

Đây là nhà mình, Tề Dật Phàm đương nhiên biết trong Thông Thiên Hiên này thứ gì quý giá nhất, thử nói: “Thứ ta muốn trộm là bảo bối có thể ‘hưng gia vượng tài’ trong truyền thuyết. Là bình ngọc đẹp đẽ nhất trong thiên hạ.....”

Tề Dật Phàm trong lúc nói chuyện đồng thời ánh mắt vẫn không rời khỏi ánh mắt người kia, thấy lúc mình vừa nhắc tới bình ngọc thì ánh mắt nam tử đó lộ rõ vẻ ngạc nhiên. Hắn biết mình đã không đoán sai, người này chính là đến trộm bảo bối nhà bọn họ!”

“Ngươi muốn trộm chén Bạch Linh Lung?” Nam tử kia không tin nổi, nhủ thầm rằng mình gặp xui xẻo rồi.

“Không sai! Ngươi cũng muốn trộm phải không? Xem ra chúng ta thực sự có duyên phận!” Tề Dật Phàm cười gập gập ồng tay áo, ngẩng đầu lên nói: “Nghe nói trong Thông Thiên Hiên của Tề gia có rất nhiều bấy, trước khi vào đó ngươi nên tự lượng sức mình đã, đừng để vào được mà không ra được!”

“Ta thấy người vào được mà không ra được là ngươi đó!” Dù sao, chén Bạch Linh Lung cũng chỉ có một, bây giờ lại xuất hiện thêm một đối thủ đến tranh giành, đã thế còn cao ngạo tự đại coi thường hắn khiến hắn nổi giận, thái độ hung dữ, nói: “Thức thời một chút, mau tránh ra! Nếu không ta sẽ không khách khí với ngươi nữa!”

Đến nửa câu cũng nghe không lọt tai! Tề Dật Phàm sao có thể nhìn đạo tặc ngang nhiên trộm đi bảo bối của nhà mình? Lạnh giọng nói: “Vậy còn để xem ngươi có bản lĩnh này hay không đã!” Nói xong hướng đến ngực nam nhân kia đánh tới.

Nam tử lác mình tránh được, đồng thời vung quyền đánh trả.

Bởi vì cách hơi xa nên hai người bọn họ nói cái gì Hạ Lan Từ Kỳ không nghe rõ. Lúc này lại thấy bọn họ đánh nhau, không khỏi lo cho Tề Dật Phàm đến toát mồ hôi. Muốn gọi người tới hỗ trợ nhưng lại sợ như thế sẽ bại lộ thân phận của Tề Dật Phàm, càng sợ bị người ta phát hiện hẳn không phải ngốc thật sẽ làm hỏng chuyện của hắn. Cho nên Hạ Lan Từ Kỳ ngừng hành động, tính quan sát thêm một lúc nữa rồi nói sau.

Phía trước, cả hai người đều sợ kinh động đến vệ binh tuần tra trong phủ cho nên lúc đánh nhau cũng rất cẩn thận. Hạ Lan Từ Kỳ từ một nơi bí mật gần đó thấy rõ nam tử kia ra quyền rất hung mãnh, võ công thật ra là không kém nhưng nếu so ra thì công phu của Tề Dật Phàm còn tốt hơn.

Nam tử kia có việc từng quyền đều hung hãn đánh tới nhưng luôn bị Tề Dật Phàm dễ dàng hóa giải, căn bản là đánh không đến Tề Dật Phàm. Ước chừng sau năm mươi hiệp Tề Dật Phàm đột nhiên phát lực, một quyền đánh mạnh vào mặt nam nhân đó.

Nam tử lấy tốc độ cực nhanh quay đầu tránh đi, nhưng không ngờ Tề Dật Phàm xoay tay lại túm được tấm vải che mặt của người kia.

Khi vừa thấy khuôn mặt của tên đó, Tề Dật Phàm giật nảy mình một cái nhất thời trong cơn giận dữ vùng quyền hung hăng đánh tới.

“Ai? Ở đâu có đánh nhau?” Một giọng nói trong trẻo của nam nhân đột nhiên từ con đường nhỏ bên cạnh vang lên.

Tiếng kêu này đã dọa đến Tề Dật Phàm và nam tử kia, cùng lúc nhìn về hướng phát ra tiếng kêu.

Chỉ thấy trên đường nhỏ cách đó không xa. Có một đội vệ binh tuần tra Hầu phủ đang giong cây đuốc chạy về phía bọn họ.

Nam tử trong lòng biết đại sự không ổn bèn gạt Tề Dật Phàm sang một bên rồi chạy trốn mất dạng ở một lối rẽ.

Tề Dật Phàm biết rõ thân phận của mình không thể bị bại lộ, thấy người kia chạy rồi, lúc này hắn cũng chẳng quan tâm Hạ Lan Từ Kỳ trong bụi cây nữa, đành phải chọn một con đường khác, chuẩn mất.

Hạ Lan Từ Kỳ thấy rõ, biết Tề Dật Phàm cũng không phải cố ý mặc kệ nàng nên đành phải bắt đầu tiếp tục trốn ở trong bụi cây, chờ mấy vệ binh này đuổi theo hai người kia rồi sau đó nàng sẽ có thể nhân cơ hội chạy về Thủy Tiên Các của nàng trước.

Lúc này, đám vệ binh kia nhanh chóng đuổi theo hai người bọn họ, vừa lúc đi ngang qua chỗ bụi cây Hạ Lan Từ Kỳ trốn. Nàng nín thở, co người lại vào sâu trong bụi cây, sợ bị bọn họ phát hiện. Chỉ là tình cờ, vận mệnh sẽ đùa giỡn con người. Người sợ cái gì thì cái đó sẽ đến! Khi đám vệ binh chạy qua bụi cây, quan sát không thấy cái gì liền rời đi. Hạ Lan Từ Kỳ đã an toàn rồi nhưng nàng lại đột nhiên cảm giác mũi hơi đau xót, muốn hắt xì!

Nàng trong lòng biết không ổn, đưa tay che miệng lại hi vọng bản thân không phát ra tiếng gì nhưng vẫn không chặn được tiếng hắt xì của nàng, lọt vào tai vệ binh.

“A! Trong bụi cây hình như có tiếng.” Vệ binh chạy cuối cùng đột nhiên phát hiện.

Nghe thấy hắn gọi, tất cả mọi người đều ngừng lại. Lúc này, vệ binh đi đầu chỉ hai vệ binh đi sau ra lệnh: “Hai người các ngươi đến chỗ lùm cây nhìn thử xem, còn lại chia ra hai đường. Chia nhau ra bắt hai tên thích khách!”

“Rõ!” Chúng vệ binh lớn tiếng đáp lời, chia ra làm ba đường, đi thực hiện nhiệm vụ của mình.

Nghe những lời đám vệ binh bên ngoài kia nói..., Hạ Lan Từ Kỳ nghe hiểu rõ! Nàng biết, chỉ cần bọn họ đến gần thì khẳng định mình sẽ bị bắt!

Nghĩ đến thân phận hiện tại của nàng trong phủ là tứ thiếu phu nhân mà đêm hôm khuya khất lại mặc y phục hạ đẳng dạo chơi trong phủ, vốn đã là chuyện không thể giải thích được rồi! Hơn nữa, trước đó lại còn có hai tên “đạo tặc” đang chạy trốn, mọi người không thể không cho rằng nàng là kẻ đồng lõa đang ở đây canh chừng giúp kẻ trộm, cùng bọn họ nội ứng ngoại hợp trộm bảo bối đấy!

Nghĩ vậy, Hạ Lan Từ Kỳ âm thầm kêu khổ! Tề Dật Phàm ơi Tề Dật Phàm, người chạy được nhưng hại chết ta rồi!

Nhìn hai vệ binh kia xách đao xông đến chỗ bụi cây, Hạ Lan Từ Kỳ trong lòng rối bời. Nhưng có một chuyện nàng vô cùng hiểu rõ đó là vô luận như thế nào cũng không thể để bị bọn họ bắt được!

Có điều nàng chỉ là một nữ nhân trời gả không chặt thì làm sao có thể đấu lại được đám nam nhân thân thể đã tráng kiện rồi lại còn đeo thêm đao? Hạ Lan Từ Kỳ thấy bọn họ đến càng lúc càng gần nhưng vẫn chưa nghĩ ra biện pháp chạy trốn nào, lập tức đầu đầy mồ hôi.

Nhưng mà nhìn hai nam tử kia, nàng cũng không dám liều mạng chạy ra khỏi bụi cây. Dù sao hai tên vệ binh này cũng không biết trong bụi cây là cái gì nên khi đến gần cũng rất cẩn thận, nhưng nếu Hạ Lan Từ Kỳ chạy vọt ra thì chắc chắn bọn họ sẽ tóm được.

“Bọn ta đều thấy người rồi! Mau bước ra đầu hàng đi! Nếu không để bọn ta bắt được thì nhất định sẽ cho người đẹp mặt!” Hai vệ binh kia từ từ tiến đến bụi cây, lớn tiếng dọa nạt.

Nếu bọn họ cứ thế xông lên đâm đao vào bụi cây khua khoảng mấy cái thì mình sẽ lập tức xong đời! Hạ Lan Từ Kỳ cúi đầu muốn nhặt hai cục đá phòng thân, sau đó phát hiện ra hai hòn đá này thật sự có ích rồi.

Lúc này. Thấy kia hai vệ binh kia đến gần, khoảng cách cũng không xa lắm, Hạ Lan Từ Kỳ cầm hai hòn đá mới nhặt được trên đất ném thật mạnh về phía mặt hai tên vệ binh, thừa dịp bọn họ đang cúi đầu nhặt mũi nhanh chóng chui ra khỏi bụi cây, chạy như trời đổ.

“Đứng lại! Mau đứng lại cho ta!” Hai tên vệ binh hai mắt nhắm lờ mờ, vừa chớp chớp mắt vừa xách đao đuổi theo, vì mắt bị mờ nên nhìn mọi thứ không rõ nên chạy chậm hơn so với bình thường một chút.

Trong đó có một người không cẩn thận dẫm phải một hòn đá, bàn chân trượt một cái thiếu chút nữa là ngã xuống.

Náo loạn một hồi như vậy, những vệ binh khác trong phủ cũng nghe được động tĩnh, kêu thảm rồi đều chạy tới chỗ xảy ra chuyện.

Bởi vì quá mức sợ hãi, Hạ Lan Từ Kỳ hoảng hốt chạy bừa cấm đầu cấm cổ chạy về phía trước, nằng chạy vào một tòa viện. Lúc này, phía sau nằng tập tập trung không dưới mười vệ binh, có vẻ như quyết tâm bắt nằng bằng được.

Nằng vào viện, đang lúc bối rối không biết nên trốn ở đâu thì phía sau đột nhiên truyền đến giọng nói trầm thấp của một nam tử: “Đừng nhúc nhích! Ngươi là ai?”

Cảm giác được phía sau lưng truyền cảm giác lạnh lẽo, nằng biết mình đã bị người ta dùng dao kề vào.

Hạ Lan Từ Kỳ tuyệt vọng vừa mới quay đầu lại thì cái khăn che mặt đã bị người kia kéo tuột xuống, cùng lúc đó ánh mắt hai người chạm nhau, cả hai đều sùng sốt: “Từ tâu? Tại sao lại là tâu?”

“Mau mau, thích khách kia chạy vào biệt viện của Lục thiếu gia, mau bao vây săn lại, không để cho hắn thoát!” Tiếng la hét của đám vệ binh bên ngoài đập thẳng vào tai bọn họ, Hạ Lan Từ Kỳ thần sắc đại biến, không nhiều lời thêm Tề Nhan Thần đột nhiên kéo tay nằng, vội vàng lôi nằng vào phòng ngủ của mình rồi lại đem nằng kéo lên trên giường giường, quát: “Mau, lên giường!”

“Hả..... Làm gì?” Hạ Lan Từ Kỳ do dự.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân hỗn loạn của đám vệ binh, nghe tiếng thì đã vào đến trong viện.

Tề Nhan Thần không nói hai lời, một tay đẩy ngã nằng ở trên giường, cời giày của nằng rồi bản thân cũng kéo chăn lên giường.

Tuy rằng đã đoán ra Tề Nhan Thần đang muốn cứu mình, nhưng cô nam quả nữ nằm chung trên một giường Hạ Lan Từ Kỳ vẫn sợ cái tên hoa hoa công tử này sẽ nhân cơ hội mà sàm sỡ mình. Hạ Lan Từ Kỳ vừa ngạc nhiên, vừa sợ hãi lại vừa lo lắng, cố gắng lui vào đến tận trong cùng giường, cố gắng giữ khoảng cách với hắn.

Bạn đang đọc truyện *Hí Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Đây là bí mật của chúng ta

Vừa rồi, Lục thiếu gia đang ngủ thì nửa đêm muốn đi vệ sinh. Lúc đi ra thì nhìn thấy một cô gái bật mặt chạy vào trong viện, nhưng thật không ngờ là Hạ Lan Từ Kỳ.

Tuy rằng không hiểu đêm hôm khuya khoắt sao nằng lại bị vệ binh truy đuổi? Nhưng thấy nằng không phải người ngoài, Tề Nhan Thần vẫn quyết định cứu nằng trước rồi nói sau.

Hai người leo lên giường nằm chưa được bao lâu, chợt nghe bên ngoài có tiếng người chỉ huy: “Các người lên bên kia tìm kiếm còn các người qua bên kia!”

Nha đầu Linh Lan trong viện Lục thiếu gia nghe thấy tiếng tranh cãi ồn ào bên ngoài liền mặc quần áo đi ra, thì thầm nói với đám bọn họ: “Ôi, đêm hôm khuya khoắt thế này các người làm gì thế?”

Vệ binh đi đầu bức tức nói với Linh Lan: “Linh Lan cô nương, đêm nay trong phủ có ba tên đạo tặc đột nhập, vừa rồi bọn ta tận mắt thấy có một tên trộm chạy vào trong viện của Lục thiếu gia. Nghĩ đến sự an toàn của Lục thiếu gia cũng vì để bắt được kẻ trộm, thỉnh Linh Lan cô nương phối hợp tìm kiếm với chúng ta, đừng gây trở ngại!”

Đêm hôm khuya khoắt bị người ta quấy rầy thì tính tình không bao giờ thoải mái được, Linh Lan xem xét xung quanh: “Viện này liếc mắt một cái là nhìn thấy hết. Nào có kẻ trộm?”

Vệ binh cất giọng lạnh lùng: “Đạo tặc sẽ không ngồi yên chờ ta đến bắt, nhất định là trốn góc nào rồi! Tất cả bọn ta đều tận mắt nhìn thấy nằng chạy vào đây, tuyệt đối không nhầm!”

Thấy bọn họ một mực khẳng định kẻ trộm chạy vào trong viện, Linh Lan liếc mắt nhìn phòng Tề Nhan Thần một cái, không hài lòng dặn dò: “Các người tìm thì cứ tìm! Nhưng nói nhỏ chút, đừng quấy rầy Lục thiếu gia nghỉ ngơi.”

Vệ binh kia nghe lời Linh Lan nói xong..., quay đầu ra lệnh: “Nghe thấy không? Khi các người tìm kiếm thì nhẹ nhàng một chút, đừng kinh động đến Lục

thiếu gia.”

Đây là nơi dành riêng cho Lục thiếu gia ở trong cùng Thổ Cúc Các, là một tiểu viện được thiết kế riêng. Bình thường hắn không ở chung với đám thiếp thất, ở một mình một chỗ.

Viện này không lớn, trong chốc lát đã lục soát hết các sương phòng hơn nửa mấy bụi cây cỏ hoa lá và những nơi có thể trốn được cũng đều tìm qua hết, nhưng không thấy bóng dáng của Hạ Lan Tử Kỳ.

“Hừ, kỳ lạ! Chính mắt thấy chạy vào đây, sao có thể không thấy bóng dáng đâu?” Vệ binh kia có chút khó hiểu.

Thấy tình thế này, Linh Lan nói: “Nếu đã không tìm được đạo tặc thì mời các vị quay về cho!”

Không đợi vệ binh kia mở miệng, bỗng nhiên từ bên ngoài lại xông vào thêm một đội vệ binh nữa, một nam tử cao lớn đi đầu đám người đó lớn tiếng quát: “Sao thế? Các người không bắt được tên đạo tặc kia hả?”

Vệ binh vẻ mặt buồn bực, “Không, lúc vừa rồi rõ ràng bọn ta nhìn thấy hắn chạy vào trong viện của Lục thiếu gia, nhưng mà khi bọn ta vào trong viện tìm thì không thấy bóng dáng đâu cả.”

Nam tử cao to đi đến gần: “Tìm không thấy? Đó là do các người tìm không kỹ, các người có chắc chắn là đã tìm hết mọi nơi không?”

Tiểu đầu mục chột mở miệng: “Ngoại trừ phòng ngủ của Lục thiếu gia ra thì những nơi khác đều đã tìm hết rồi.”

“Thế không phải là chưa lục soát hết sao?”

Linh Lan vừa thấy muốn lục soát phòng Lục thiếu gia, lập tức ngăn cản: “Lục thiếu gia sao có thể chứa chấp kẻ trộm, các người cũng làm càn quá rồi?”

Nam tử cao to kia trầm giọng: “Bọn ta chưa hề nói Lục thiếu gia chứa chấp kẻ trộm, nhưng kẻ trộm này tới trộm báu vật trong phủ nên Hầu gia vô cùng tức giận ra lệnh cho bọn ta tuyệt đối không được bỏ qua bất kì nơi nào có khả năng che giấu được đạo tặc, bao gồm cả phòng của các thiếu gia. Huống hồ, tất cả mọi người nhìn thấy kẻ trộm này chạy vào viện của Lục thiếu gia, vạn nhất kẻ xấu thừa dịp Lục thiếu gia ngủ say trà trộn vào rồi lại gây bất lợi cho Lục thiếu gia, vậy thì càng lớn chuyện sao?”

Tuy rằng Linh Lan không tin Lục thiếu gia sẽ che giấu kẻ trộm, nhưng nếu người xấu thật sự lọt vào phòng Lục thiếu gia rồi gây bất lợi cho thiếu gia thì cũng là chuyện Linh Lan không muốn thấy, đành phải nói: “Vậy các người ở đây chờ, ta báo trước cho thiếu gia một tiếng!”

Linh Lan đi vào cửa, gọi: “Thiếu gia. Người đã tỉnh chưa? Thiếu gia.....”

Thấy bọn họ muốn vào phòng, hai người trên giường không khỏi lo lắng hẳn lên. Hạ Lan Tử Kỳ đột nhiên nghĩ đến giày của mình còn ở trên đất, đành phải ghé sát vào, hạ giọng nói: “Giày của ta.....”

Tề Nhan Thần lúc này mới nhớ ra là quên giấu giày đi rồi, vội vàng xoay người nhấc giày của Hạ Lan Tử Kỳ lên giường. Nhìn hai bên không có chỗ nào ném ra được, Hạ Lan Tử Kỳ lại vội vàng chỉ huy: “Mau giấu ở dưới giường!”

“Ừ” Tề Nhan Thần nhấc đệm giường lên, đem giày của Hạ Lan Tử Kỳ đặt phía dưới. Xoay người ấn Hạ Lan Tử Kỳ vào trong chăn: “Chui vào bên trong đi!”

Lúc này, Hạ Lan Tử Kỳ vẫn luôn chủ động cách xa hắn một khoảng nhưng hắn sợ người khác đi vào phát hiện nên lại ra lệnh: “Đến gần ta một chút, đừng xa quá!”

Hạ Lan Tử Kỳ rất khó chịu, ở chung trong một ổ chăn đã khiến nàng khổ sở lắm rồi bây giờ còn muốn tiến sát đến, nếu như bị người khác phát hiện thì danh dự của mình làm sao mà bảo toàn! Nhưng ngay khi nàng đang vô cùng do dự thì sau khi Linh Lan thấy gọi mãi mà không có động tĩnh gì liền đập đập tay lên kia, tiếng gọi cũng lớn hơn: “Thiếu gia, thiếu gia!”

“Hả, chuyện gì?” Lục thiếu gia khan giọng đáp lại, nghe qua thì có vẻ giống như vừa tỉnh ngủ, không có một chút nào là lo lắng. Nhưng mà thật ra trong lòng thập phần lo sợ. Hắn vươn bàn tay to, chụp đến lưng Hạ Lan Tử Kỳ dọa sợ đến nhào về phía trước. Đúng, hai người lập tức áp sát vào nhau.

Tề Nhan Thần nhắc nhở: “Ta không cho tâu ra ngoài thì tâu không được phép nhúc nhích!” Tề Nhan Thần hơi ngồi lên, nhắc hai chân cố gắng kẹp Hạ Lan Tử Kỳ lại rồi kéo tấm màn trên đầu giường tránh để cho người khác có thể nhìn thấy tình hình trên giường.

Nàng dám động dấy sao? Nếu chuyện nàng chui ở trong ổ chăn của tiểu thúc bị bại lộ ra thì cho dù nàng có thêm một trăm cười miệng cũng không giải thích được.

Linh Lan lúc này trả lời: “Lục thiếu gia, nhóm vệ binh nói tối nay có đạo tặc đột nhập, tên trộm này chạy tới Thổ Cúc Các của chúng ta, thiếu gia không sao chứ? Tên trộm đó có chạy vào phòng không?”

“Ta rất ổn, không có tên trộm nào hết. Yên tâm đi!” Tề Nhan Thần muốn trả lời qua loa cho xong, đương nhiên không vào đây là tốt nhất.

Nam nhân cao lớn tiến lên một bước: “Lục thiếu gia, không thể không mở cửa được. Chúng nô tài sợ kẻ xấu thừa dịp khi người ngủ say mà nấp vào trong phòng, sẽ gây nguy hiểm cho thiếu gia.”

Biết bọn họ nếu không vào được thì sẽ không bỏ qua, Tề Nhan Thần tức giận, kêu lên: “Ta đã nói không có là không có! Nếu các ngươi không tin thì cửa không khóa, tự vào mà kiểm tra!”

Nam nhân cao lớn và vệ binh liếc nhìn nhau rồi đưa tay đẩy cửa, quả nhiên cửa không có khóa. Nam nhân đó có chút nghi hoặc: “Sao thiếu gia lại không khóa cửa?”

Tề Nhan Thần vừa nghe liền phát hỏa: “Một đại nam nhân. Không phải một cô gái, cần thiết phải khóa cửa à?” Hơn nữa lại thấy bọn họ muốn đi vào lục soát nên vô cùng mất kiên nhẫn, nói: “Chỉ hai người được vào xem thôi, đừng có kéo đàn kéo trống vào âm ỉ làm phiền bổn thiếu gia nghỉ ngơi!”

“Vâng”

Nam tử to cao kia và vệ binh thấy Lục thiếu gia tính công tử khó chiều ra, ít nhiều cũng có chút khó chịu. Nam tử đó quay đầu nói với những vệ binh khác phía sau: “Các ngươi ở ngoài cửa chờ.” Sau đó cùng vệ binh kia nhận cây đuốc từ trong tay vệ binh đứng sau, đi vào trong phòng.

Tề Nhan Thần cố ý che miệng ngáp một cái, gấp gáp thúc giục: “Các ngươi kiểm tra nhanh một chút, xem xong hết rồi thì đi ra ngoài. Bổn thiếu gia còn muốn ngủ!”

“Vâng, vâng” hai người đó mặc dù nhận lệnh của Hầu gia, nhưng Lục thiếu gia ở trước mặt bọn hắn cũng là chủ tử. Bọn họ không dám đắc tội! Cầm cây đuốc, nhanh chóng tìm kiếm trong phòng.

Phòng cũng không lớn lắm, kỳ thật cũng là vừa nhìn một lượt là thấy hết góc ngách. Nhưng hai người họ vẫn cẩn thận mở cửa tủ quần áo ra kiểm tra, xóc khần trái bàn lên, nằm sấp cúi xuống gầm bàn tìm. Ngay cả dưới gầm ghế, bọn họ cũng không tha.

Hạ Lan Từ Kỳ trốn ở trong chăn thân thể cùng với Tề Nhan Thần dính sát vào nhau, thân nhiệt hai người bọn họ đều rất nóng, nóng như có một hòn than giấu trong người. Có thể cùng bọn họ đốt cháy.

Khắp giường đều là mùi hương đặc trưng của nam nhân trên người Tề Nhan Thần. Hạ Lan Từ Kỳ bị vây hãm trong không gian này, trong lòng căng thẳng như bị trúng bạch phiến, cuồng loạn không yên.

Nàng cứ không nhúc nhích ở trong chăn cứng người lại, không ngừng cầu nguyện ông trời phù hộ để nàng có thể an toàn qua ải này, bình an thoát hiểm.

“Không có ai!” Vệ binh cùng nam nhân cao lớn ở trong phòng tìm kiếm một lượt nữa cũng không phát hiện thêm cái gì, không khỏi nghi hoặc.

“Sao vậy? Các ngươi tìm được kẻ trộm không?” Tề Nhan Thần lúc này bất mãn nhìn bọn họ: “Phòng của bản thân mình chẳng lẽ có người vào hay không bổn thiếu gia còn không biết sao? Đám nô tài các ngươi lại dám nghi ngờ bổn thiếu gia giấu kẻ trộm! Đúng là quá to gan!”

Không tìm thấy kẻ trộm đương nhiên bọn họ đuối lý hơn, nam tử cao to vội vàng cúi người nhận tội: “Lục thiếu gia bớt giận, nô tài nào dám hoài nghi thiếu gia giấu trộm! Cho dù có cho nô tài thêm mười lả gan, nô tài cũng không dám! Đây không phải cũng chỉ là làm việc theo lệnh của Hầu gia thôi sao? Cũng là vì nghĩ đến sự an toàn của Lục thiếu gia nên nô tài mới quấy rầy Lục thiếu gia nghỉ ngơi, thỉnh thiếu gia thứ tội!”

Tề Nhan Thần biết, những người là kiểu được đăng chân lên đăng đầu nếu không trấn áp bọn họ thì bọn họ sẽ không coi ngươi ra gì. Lúc này, thấy vệ binh kia dùng ánh mắt nghi ngờ liếc nhìn lên giường hắn, hắn lập tức dùng thái độ hung dữ, nói: “Nhìn cái gì vậy? Hay là ngươi còn sợ ta giấu kẻ trộm trên giường?”

“Không không, nô tài không dám!” Vệ binh lập tức xua tay.

Giường Tề Nhan Thần có màn che kín cọng thêm ánh lửa chiếu vào không sáng lắm, vốn không nhìn ra điều gì khác thường. Huống hồ Tề Nhan Thần đã nói như vậy rồi, bọn họ nào dám không biết xấu hổ. mà cứ thế chạy tới tìm đây?

Nam tử cao to kia trừng mắt lườm tên vệ binh một cái, cười nhạo, nói: “Lục thiếu gia, vậy không làm phiền thiếu gia nghỉ ngơi nữa. Người tiếp tục ngủ đi, bọn nô tài cáo lui!”

Tề Nhan Thần nhìn bọn họ ra khỏi phòng. Hạ Lan Từ Kỳ nghe thấy tiếng đóng cửa định chui ra ngoài thì lại bị Tề Nhan Thần đè lại, thấp giọng nói: “Đợi thêm lát nữa, bọn họ còn chưa ra khỏi tiểu viện đâu!”

Hạ Lan Từ Kỳ ở trong chăn nghẹn đến không thở nổi lại bị hắn giữ chặt không thả, tức giận véo vào eo Tề Nhan Thần một cái, kháng nghị: “Mau thả ta ra, ta khó chịu sắp chết rồi!”

Tề Nhan Thần lúc này mới buông tay, sốc chấn lên để hở một kẽ nhỏ để cho Hạ Lan Từ Kỳ có thể hô hấp không khí.

Từ khi những người đó rời đi, trong viện dần dần an tĩnh lại. Hạ Lan Từ Kỳ từ từ ló đầu ra cẩn thận nghe ngóng, thấy thật sự không có động tĩnh gì rồi mới vội vàng hoàn toàn chui ra khỏi chăn, chuẩn bị chuẩn. Nhưng mà nàng còn chưa bỏ qua người Tề Nhan Thần đã bị hắn kéo lại.

Hạ Lan Từ Kỳ trong lòng nhảy dựng, quay đầu theo dõi hắn: “Ngươi nghĩ làm gì?”

“Bọn họ còn chưa đi xa, bây giờ tẩu ra ngoài không phải sẽ là gọi họ đến bắt hay sao?” Tề Nhan Thần lười giải thích nhiều, dùng sức kéo nàng giữ lại.

Tề Nhan Thần không cho nàng xuống giường, không còn cách nào nàng đành phải lui vào tận bên trong cùng giường.

Tề Nhan Thần nhìn nàng mỉm cười: “Tàu sợ đệ sao? Tàu yên tâm, ta là chính nhân quân tử. Tuy rằng khi mới gặp ta vô cùng thích tàu nhưng bây giờ đã biết tàu là Tử tẩu của ta rồi, ta sẽ không làm ra loại chuyện gì quá phận và cũng sẽ không làm phi lễ tàu!”

Quảng cáo rùm beng mình là chính nhân quân tử thì ngược lại càng làm cho người ta lo lắng. Có lẽ là do ảnh hưởng tâm lý, trong bóng tối Hạ Lan Tử Kỳ cảm thấy thần sắc của Tề Nhan Thần có chút tà ác.

“Tại sao đệ lại muốn giúp ta?” Hạ Lan Tử Kỳ thắc mắc hỏi.

Tề Nhan Thần thẳng người lên, hai tay ôm đầu thoải mái tựa vào trên giường, nói vu vu: “Người ta thích gặp nguy hiểm, ta có năng lực sẽ rat ay giúp đỡ rồi!”

Thấy hắn không đứng đắn, Hạ Lan Tử Kỳ đau đầu: “Đệ không thể nói chuyện tử tế sao?”

Tề Nhan Thần vươn ngón trỏ gãi gãi trán, nghiêm mặt nói: “Sao bọn họ lại muốn bắt tàu? Hay tàu là kẻ trộm thật?”

“Ta không phải trộm! Đây là một sự hiểu lầm!” Hạ Lan Tử Kỳ lập tức phản bác.

Trong ánh mắt Tề Nhan Thần chứa đầy nghi hoặc: “Vậy đêm hôm khuya khoắt tàu không ngủ mà còn ăn mặc như vậy ra ngoài làm gì?”

“Cái này.....” Chuyện này đúng là rất khó giải thích, nói nàng ra ngoài đi vệ sinh thì cũng không được, chẳng ai đi vệ sinh mà ăn mặc thế này hết! Thấy Hạ Lan Tử Kỳ ấp a ập úng nói không nên lời, Tề Nhan Thần không khỏi đoán: “Hay là tàu ghét bỏ Tử ca là tên ngốc, tính chạy trốn?” Lời này hắn vừa thốt ra lại lập tức phủ định bản thân: “Không đúng! Nếu muốn chạy trốn thì ban ngày nhiều cơ hội hơn, sao lại chờ đến buổi tối?”

Hắn nghĩ nghĩ rồi lại tiếp tục đoán: “Hay là tàu làm việc cho thế lực nào đó được phái đến Tề phủ nằm vùng, tính trộm bảo bối gia truyền của nhà ta?”

Thật sự là càng đoán càng thái quá, Hạ Lan Tử Kỳ vội vàng lắc đầu: “Đệ đừng đoán mò nữa! Không giống như đệ nghĩ đâu.”

“Là gì?”

“Ta nói nhưng đệ không được chê cười ta.”

Tề Nhan Thần lắc đầu: “Không cười.”

Hạ Lan Tử Kỳ thành thật nói: “Lúc buổi tối ta có một giấc mơ, mơ thấy thổ thần nói với ta rằng ở bụi cây gần Thông Thiên Hiên có một gốc cây hà thủ ô màu đỏ. Ngài nói hà thủ ô này rất có duyên với ta muốn ta nhanh chóng đến đào.” Hạ Lan Tử Kỳ nhìn Tề Nhan Thần: “Đệ cũng biết, hà thủ ô màu đỏ là giống cây rất quý hiếm. Ngoại trừ có thể làm đen râu tóc, cường gân cốt, bổ can thận ra nó còn có công hiệu giải độc. Tốt hơn hà thủ ô bình thường rất nhiều, vô cùng quý giá, chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu.”

Dừng lại một chút, nàng lại tiếp tục thêm: “Tuy rằng đây chỉ là giấc mộng, không đủ căn cứ. Nhưng đệ phải biết ta học y thuật nên đối với những dược liệu quý vô cùng thích, cũng giống như đệ thích thơ hay vậy. Cho nên, ta cứ bị giấc mộng này ám ảnh không ngủ được mới liều mình thử đến đó nhìn xem. Thế nhưng trời đã muộn lắm rồi, ta sợ ta mò mẫm đi lại trong phủ bị người ta thấy được sẽ nói và giống Tề Dật Phàm giống nhau, đầu óc có bệnh. Vì thế để tránh việc này xảy ra mới mặc bộ đồ này, không để bất kì ai nhận ra ta.”

Hạ Lan Tử Kỳ có chút bất đắc dĩ: “Nhưng mà khi ta đang ở trong bụi cây tìm kiếm hà thủ ô màu đỏ thì lại bị vệ binh tuần tra phát hiện, bọn họ cho ta là kẻ trộm nên đuổi. Ta hoảng hốt chạy bừa, đánh bậy đánh bạ chạy đến nơi này của đệ. Toàn bộ mọi chuyện là như vậy.”

Mặc dù những lời Hạ Lan Tử Kỳ nói có chút vô căn cứ, nhưng đã đem hết toàn bộ nguyên nhân, diễn biến, kết quả kể lại rõ ràng. Tề Nhan Thần tỏ ra bán tín bán nghi: “Tàu từ Thủy Tiên Các đi ra, chẳng lẽ ta Tử ca lại để tàu đi?”

Hạ Lan Tử Kỳ mỉm cười: “Chàng ở chỗ thiếp thất rồi, lúc ta đi ra chàng không biết.” Sau đó còn dặn dò: “Đúng rồi, chuyện hôm nay đa tạ sự trợ giúp của đệ! Còn nữa, việc này là bí mật của hai người chúng ta đệ nhất định phải giữ kín như bưng đấy!”

Tề Nhan Thần ngửa đầu cười tiêu sái: “Đó là đương nhiên, ta sẽ không nói!” Hắn nhìn chằm chằm Hạ Lan Tử Kỳ, có ý đùa cợt: “Nhưng mà ta phát hiện, có vẻ giữa hai người chúng ta bí mật càng ngày càng nhiều rồi! Đây không phải là chứng minh, chúng ta có duyên phận.....”

“Dừng lại!” Hạ Lan Tử Kỳ trên mặt nóng như sốt, duỗi thẳng cánh tay xòe bàn tay ra, ý bảo hắn đừng nói nữa.

Tề Nhan Thần xem Hạ Lan Tử Kỳ có chút bức bối, không khỏi hé miệng nở nụ cười.

Lăn qua lăn lại một lúc cũng quá nửa đêm rồi, Hạ Lan Tử Kỳ không biết Tề Dật Phàm bây giờ thế nào rồi, có bị người ta bắt được hay không! Càng không biết cái tên trộm hàng thật kia có sa lưới hay chưa, cho nên mở miệng nói: “Nhan Thần, trời không còn sớm nữa, ta cần phải trở về.”

“Bọn họ mới đi không lâu, sợ là đi chưa xa. Hay là tàu ở lại đây thêm một lúc nữa?” Lời này vừa thốt ra đã khiến hắn tự giật mình, bởi vì đám vệ binh thực tế là đã đi một lúc lâu rồi. Hắn nói như vậy, chính là thể hiện ra ngoài rằng không muốn để Hạ Lan Tử Kỳ đi!

“Thời gian bọn họ rời đi cũng không ngắn, ta cũng đã mệt rồi, muốn về ngủ!” Hạ Lan Tử Kỳ nói xong đi đến bên giường lại phát hiện không có giấy.

Tề Nhan Thần hít sâu một hơi, đành phải đem giày từ dưới giường lấy ra đưa cho nàng.

Nhìn nàng đeo giày vào, Tề Nhan Thần cũng vén màn lên đi giày tiến về phía giá treo với tay lấy trường bào, giờ cánh tay mặc quần áo vào.

“Đệ muốn làm gì?” Hạ Lan Tử Kỳ kỳ thật đã mơ hồ đoán được ý định của hắn rồi, nhưng vẫn hỏi một câu.

“Ta đưa tầu về Thủy Tiên các.” Hắn vừa buộc đai lưng vừa trả lời ngắn gọn.

“Không cần phiền vậy đâu! Đã muộn như thế này rồi, có lẽ bên ngoài không còn ai nữa!” Hạ Lan Tử Kỳ ngược ngừng từ chối hắn đưa về. Nhưng hắn lại kiên trì muốn đưa, trêu chọc nói: “Đã có câu: Giúp người thì giúp tới cùng, tiền Phật tiền đến Tây thiên. Tầu đã gãy ngóc rồi vận khí lại còn không tốt! Tránh cho tầu vừa ra khỏi cửa đã bị bắt được, lại làm phiền đến ta!”

“Hừ..... Được rồi! Một khi đã như vậy, ta đây cho đệ cơ hội lần này. Có điều.....” Hạ Lan Tử Kỳ sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt nghiêm túc: “Mời đệ sau này nói chuyện chú ý đến thân phận của mình một chút, lần sau không được gọi ta là đồ ngốc! Cũng không được dùng khẩu khí như vậy nói chuyện với ta!”

“Tại sao? Tầu sợ Tử ca ghen?” Hắn buộc lại đai lưng, gậy nhẹ đuôi lông mày, bản tính khó thay đổi.

Hạ Lan Tử Kỳ trừng mắt lườm hắn một cái, đối trước lưu manh mắt này đúng là hết cách.

Đêm tối im ắng, Tề Nhan Thần mở cửa quan sát một lúc, thấy không có gì bất thường mới đưa Hạ Lan Tử Kỳ đi ra. Hai người một trước một sau bước ra khỏi phòng, được Tề Nhan Thần hộ tống Hạ Lan Tử Kỳ nhanh chóng trở về Thủy Tiên Các.

Ở trong biệt viện, Hạ Lan Tử Kỳ thúc giục: “Được rồi, đưa ta đến đây là được. Đệ quay về đi!”

“Tầu đi đi! Ta nhìn vào tầu đi vào.” Hạ Lan Tử Kỳ không cãi nổi với hắn, đành phải xoay người trở về phòng của mình.

Phòng của nàng vẫn tối đèn như cũ, trong lòng nàng chợt lạnh hẳn. Hay là Tề Dật Phàm không quay về bị người ta bắt đi rồi. Mang tâm tình bất an nàng đi vào phòng, vừa mới mở cửa đi vào thì phía sau đột nhiên truyền đến tiếng nói lãnh đạm của Tề Dật Phàm: “Ta nghĩ là cô đã bị bắt rồi chứ? Không ngờ cô lại an toàn trở về rồi!”

Hạ Lan Tử Kỳ quay đầu thấy Tề Dật Phàm êm đẹp ngồi ở bên bàn, vốn đang mừng cho hắn. Nhưng bây giờ nghe xong lời của hắn thì trong lòng khó chịu: “Người nói thì hay lắm. Chúng ta cùng đi ra, kết quả khi xảy ra chuyện người lại ném ta ở lại, chạy trước!”

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Tương Phùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Bị bắt buộc

Tề Dật Phàm lạnh lùng nói: “Lúc ấy tình thế bắt buộc. Ta không còn thời gian đem cô đi.”

Kỳ thật sau khi Tề Dật Phàm thoát khỏi đám hộ vệ ngay lập tức quay lại tìm nàng, nhưng lúc đó nàng không còn ở trong bụi cây nữa cho nên không tìm được. Tề Dật Phàm nghĩ rằng nàng đã trở về Thủy Tiên Các. Kết quả sau khi trở về cũng không thấy bóng dáng nàng đâu.

Vốn dĩ Tề Dật Phàm định đi ra ngoài tiếp tục tìm nàng, nhưng việc này đã kinh động đến Hầu gia. Ông hạ lệnh cho toàn bộ phủ tìm kiếm đạo tặc nên hắn liền không thể lại ra khỏi Thủy Tiên Các, đành phải ở trong phòng chờ Hạ Lan Tử Kỳ hy vọng gặp may mắn không để bọn họ bắt được.

Vừa rồi Tề Dật Phàm nghe thấy bên ngoài có động tĩnh, cách cửa phòng vừa vặn nhìn thấy Lục đệ Tề Nhan Thần đưa Hạ Lan Tử Kỳ trở về. Kỳ thật hắn cũng không biết vì sao nhưng khi thấy cảnh này thì tâm lý có chút không thoải mái, vì thế nói chuyện với Hạ Lan Tử Kỳ có chút mất bình tĩnh.

Lúc này, hắn đã thấp sáng ngọn nến nhìn chăm chăm Hạ Lan Tử Kỳ, trong giọng nói tràn đầy trách cứ: “Cô không an phận trốn ở trong bụi cây. Chạy loạn khắp nơi làm cái gì?”

Nghe thấy mấy lời như vậy, Hạ Lan Tử Kỳ vô cùng tủi thân, tức giận trừng mắt hắn: “Nếu không phải bởi vì ta bị nhiễm phong hàn, không nhận được hắt hơi một cái nên bị phát hiện thì người nghĩ rằng ta muốn bị bọn họ đuổi chạy khắp nơi à?”

Tề Dật Phàm đón nhận ánh mắt của nàng, thấy dung nhan xinh đẹp yêu kiều kia mang vẻ tức giận, tóc mai rối bời trong ánh nến khiến nàng có một vẻ lạ lắm không tả nổi. Hắn đột nhiên thấy Hạ Lan Tử Kỳ ngược lại có chút đáng yêu. Cứ khiến tim hắn mềm nhũn ra, nhưng ngoài miệng vẫn không lưu tình: “Cái này phải tránh số cô xui xẻo, cô cũng không trách người khác được! Đúng rồi, sao vệ binh lại không bắt được cô vậy?”

Nghe xong lời của hắn, Hạ Lan Tử Kỳ cảm thấy rất ngứa tai, không vui nhún mày nói: “Sao thế? Người hi vọng bọn họ bắt được ta?”

Tề Dật Phàm thần sắc buồn bã: “Không phải! Ta chỉ là tò mò, cô lại không biết võ công nhưng dám vệ binh đó cũng không bắt nổi cô?”

“Chuyện này.....” Hạ Lan Từ Kỳ ngập ngừng: “Ừm..... Cũng không có gì lạ cả, tuy rằng bị bọn họ đã phát hiện nhưng ta trốn vào bên trong một nhà kho đựng mấy thứ kinh tinh, bọn họ liên không có tìm ra ta.”

Dù sao đêm hôm khuya khoắt cô nam quả nữ ở chung một phòng, nói ra chẳng hay ho gì, khó tránh khỏi khiến cho người ta hiểu lầm! Huống hồ nàng và hấn còn nằm chung trong một cái trong chăn, chuyện này nếu để người khác biết thì phiền phức rất lớn! Cho nên chuyện này có đánh chết cũng không thể nói.

Tề Dật Phàm vừa rồi nhìn thấy Lục đệ đưa Hạ Lan Từ Kỳ về. Cho dù có ngốc, cũng có thể đoán ra là Lục đệ giúp nàng. Mà bây giờ nàng lại tro mắt nói dối với mình, không nói sự thật, điều này khiến trong lòng Tề Dật Phàm thật sự khó chịu, lạnh giọng nói: “Cô vào nhà kho của viện nào?”

“Trời tối quá mà ta lại đang lo lắng nên quên mất là viện của ai rồi!” Thấy vẻ mặt hấn hoài nghi, Hạ Lan Từ Kỳ trong lòng có quỷ nên không muốn nói sâu hơn vào vấn đề này nữa, đưa tay che miệng ngập một cái: “Buồn ngủ quá! Ta muốn đi ngủ rồi, người tự sắp xếp đi!” Nói rồi đi vào phòng trong.

Hạ Lan Từ Kỳ biết hấn đêm nay tám phần là muốn ở lại đây, cho nên đi trước một bước. Dù thế nào cũng phải chiếm được giường ngủ trước, để hấn được thưởng thức cảm giác ngủ trên ghế một lần!

Tề Dật Phàm nào biết được tâm tư của nàng như vậy? Nhìn bóng lưng nàng rời đi, trong lòng càng rồi rồi, cũng không tránh khỏi thất vọng.

Lục đệ cứu nàng, đây cũng không phải là chuyện gì sai trái hết. Sao nàng lại không dám nói thật với hấn? Mà càng làm hấn tò mò hơn là Lục đệ rốt cuộc đã cứu nàng như thế nào?

Hạ Lan Từ Kỳ đã có kinh nghiệm từ lần trước. Nàng đã có phòng ngừa cẩn thận, trong phòng lúc nào cũng để thêm một bộ chăn đệm để chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào. Xem ra, hôm nay bộ chăn đệm này có thể phát huy tác dụng rồi.

Sau khi đi vào phòng trong, Hạ Lan Từ Kỳ đem thêm một bộ chăn đệm để lên trên ghế sau đó kéo chăn qua, nằm thẳng lên giường.

Cả đêm khổ sở như thế, lúc này rốt cuộc cũng có thể đặt đầu xuống gối rồi, Hạ Lan Từ Kỳ không khỏi thở phào một hơi, thân thể mệt mỏi là khủng khiếp, thật sự rất buồn ngủ.

Đã hai canh giờ, trời sắp sáng. Tề Dật Phàm thấy phòng trong Hạ Lan Từ Kỳ không có động tĩnh gì, liền cầm ngọn nến trên bàn, đi vào buồng trong thì đã thấy Hạ Lan Từ Kỳ chiếm lấy giường trước, còn ra vẻ để trên ghế một bộ chăn gối. Hấn lập tức hiểu được sự nhỏ mọn của Hạ Lan Từ Kỳ.

Trên giường, Hạ Lan Từ Kỳ giả vờ đang ngủ không hề mở mắt, chỉ nằm yên bất động, dựng thẳng lỗ tai nghe ngóng động tĩnh của Tề Dật Phàm.

Dù sao mình cũng chiếm được giường rồi, chẳng lẽ hấn không biết xấu hổ mà dựng mình dậy?

Tề Dật Phàm đứng một lúc rồi nhấc chân đi đến cạnh bàn, tiếp theo lại nghe thấy tiếng động của bàn ghế va vào nhau. Hạ Lan Từ Kỳ lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, xem ra Tề Dật Phàm không tính sẽ tranh giành với mình.

Nhưng mà. Nàng đã vui mừng quá sớm rồi! Sau khi tiếng sắp xếp bàn ghế ngừng lại, thì truyền đến là tiếng bước chân của Tề Dật Phàm hướng về phía mình.

Hấn muốn làm gì? Hay là thật sự muốn đem mình đuổi xuống? Hừ! Thật là một tên nam nhân nhỏ mọn! Hạ Lan Từ Kỳ chợt mở mắt ra, đã thấy một đồng chăn đệm trước mặt, ném vào trong cùng giường. Cùng lúc đó, Tề Dật Phàm đã đi tới bên giường, đang cời giày để lên giường.

Hạ Lan Từ Kỳ thật sự bị dọa sợ: “Người muốn làm gì? Mau đi xuống!” Hạ Lan Từ Kỳ ngồi lên đưa tay đẩy hấn xuống.

Tề Dật Phàm bắt lấy tay Hạ Lan Từ Kỳ đang đẩy trước ngực, sau đó quỳ chân trên giường dùng sức đem nàng áp đảo, cười cợt nói: “Không phải cô đang ngủ à? Sao lại tỉnh rồi?”

“Người, người làm gì? Người mau thả ta ra!” Nhìn khuôn mặt yêu nghiệt trước mắt kia tuy rằng đẹp đến mức khiến người ta hít thở không thông nhưng giờ phút này hai tay bị nắm đến đau, lại bị đè chặt trên giường. Vì thế tất cả cảm giác của nàng chỉ có thể hình dung bằng hai chữ, đó là: Sợ hãi!

Ánh mắt của nàng giống như một con thỏ bị thương, trong hoảng sợ xen chút yếu đuối. Tề Dật Phàm trong lòng rung động, tránh đi ánh mắt rồi nhanh chóng dùng tay điểm huyệt nàng.

Hạ Lan Từ Kỳ chỉ cảm thấy đầu vai tê rần rồi lập tức không thể động đậy nữa, nhất thời sợ đến hồn phi phách tán. Run giọng nói: “Người muốn làm gì?”

Tề Dật Phàm quay đầu nhìn chằm chằm nàng, mặt như phủ băng, từng điểm chút từng chút kể sát vào mặt nàng.

Nhìn khuôn mặt kia không ngừng đến gần, Hạ Lan Từ Kỳ hoảng hốt tới cực điểm! Trái tim ở trong ngực hoảng loạn không ngừng náo động, đập mạnh đến mức nàng thở không nổi.

“Người đừng lại đây, đừng tới đây, không được đến đây!” Tề Dật Phàm cách nàng càng lúc càng gần, nàng đã cảm nhận được hơi thở của Tề Dật Phàm ngưng trọng, tựa hồ sắp nhào tới trên mặt nàng. Nàng sợ hãi kêu lên, có thể cự tuyệt nhưng không nhúc nhích được, đành phải bất đắc dĩ gắt gao nhắm chặt hai mắt lại.

Nhưng mà. Nàng cho rằng hấn sẽ quấy rối mình, nhưng trong lúc nàng nhắm chặt hai mắt lại thì Tề Dật Phàm cũng không hề phi lễ nàng như tưởng tượng.

Nàng từ từ mở mắt ra, thấy Tề Dật Phàm cách mặt của nàng khoảng chừng một thước rồi ngừng lại, cẩn thận nhìn ngắm nàng.

Người nay đang chơi trò hồ rình mồi với mình sao? Hạ Lan Từ Kỳ thần kinh căng thẳng, một khắc cũng không dám thả lỏng! Dùng ánh mắt chán ghét nhìn thẳng hấn, buồn bực nói: “Người nhìn ta như vậy làm gì?”

Tề Dật Phàm thần sắc thoáng mang theo một chút âm áp, nhẹ giọng nói: “Cô rất giống một người, chẳng những ánh mắt giống đến cả tiếng nói cũng giống!”

Hấn đang làm cái gì vậy? Hạ Lan Từ Kỳ trong lòng giận dữ: “Đừng nói với ta là người cảm thấy ta giống người trong lòng của người né!”

Tề Dật Phàm ngẩn ra, hấn là thật cảm thấy Hạ Lan Từ Kỳ giống người trong lòng của hấn.

Hơn nữa ở chung lâu ngày, từ khi cô họng Hạ Lan Từ Kỳ dần dần khá lên thì hấn cảm thấy càng lúc càng giống, nhưng mà dung mạo kia..... Hấn vẫn luôn phủ định bản thân, người trong lòng của hấn không xinh đẹp như cô gái trước mắt này, bọn họ tuyệt đối không thể là cùng một người.

“Đúng, cô và nàng ấy giống nhau.” Tề Dật Phàm thành thật đáp.

Nghe xong Hạ Lan Từ Kỳ kinh hãi run sợ, nhưng vẫn cố gắng làm ra vẻ bình tĩnh: “Giống sao? Nói như vậy thì không phải người sẽ yêu ta đó chứ?”

Tề Dật Phàm tim chợt nảy lên, lập tức đổi sắc mặt: “Chỉ là có một chút giống thôi, cô bớt ảo tưởng đi!” Sau đó đưa tay miết nhẹ lên mặt nàng tính trả đũa: “Cô rất sợ ta phi lễ cô sao?”

Hạ Lan Từ Kỳ sợ muốn chết, trong ánh mắt tràn đầy sợ hãi nhưng ở ngoài mặt vẫn tỏ ra chán ghét hếch cái mũi, kiên cường đáp lại: “Bỏ cái tay bẩn thỉu của người ra! Người đừng chạm vào ta!”

Nhìn Hạ Lan Từ Kỳ bộ dạng miệng cộp gan thỏ, không chừng trêu chọc nàng thêm một lúc nữa thì nàng sẽ khóc mất, Tề Dật Phàm cảm thấy tâm tình thật tốt. Bỗng nhiên đứng thẳng người, còi tắt nằm như chết ở trên giường.

“Này, người mau giải huyết đạo cho ta!” Có hấn nằm ở bên người, Hạ Lan Từ Kỳ cảm thấy áp lực rất lớn.

“Cô muốn ngủ ở trên ghế à? Nhưng mà ghế dựa vừa lạnh lại vừa cứng đấy!” Tề Dật Phàm một tay gói đầu, nghiêng người nhìn nàng.

Hạ Lan Từ Kỳ mạnh mẽ hét lên: “Đúng! Ta thà ngủ ở trên ghế vừa lạnh vừa cứng. Cũng không ngủ cùng với người!”

Mình làm sao? Giống hồng thủy mãnh thú à? Thái độ của nàng đã chọc giận Tề Dật Phàm. Tề Dật Phàm bỗng nhiên dùng thanh âm lạnh lùng nói: “Không muốn ngủ chung với ta sao? Ta hết lần này tới lần khác cho cô ngủ chung với ta! Ngủ một lần cho cô biết cho dù cho không cô thì ta cũng không thèm!” Tề Dật Phàm nói xong, cầm cái chăn bên cạnh phủ lên nàng không có ý định giải huyết.

“Người.....” Hạ Lan Từ Kỳ chỉ còn cách giương mắt nhìn.

Tề Dật Phàm lại kéo một cái chăn khác đắp lên mình, không khí biến thành vô cùng nặng nề.

Nhưng mà Hạ Lan Từ Kỳ đáng về thấy hấn có lẽ thật sự sẽ không phi lễ mình, tâm tình đang từ vô cùng lo lắng bất an bắt đầu từ từ thả lỏng. Dù sao không quá hai canh giờ nữa trời sẽ sáng, chỉ cần hấn không chạm vào mình thì thế nào cũng được. Hạ Lan Từ Kỳ chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Nhưng bỗng nhiên Tề Dật Phàm âm thầm mở miệng: “Cô có biết tên trộm định đột nhập vào bảo khố nhà mình là ai không?”

Hạ Lan Từ Kỳ lại mở mắt ra: “Là ai?”

Tiếng của Tề Dật Phàm không lớn, nhưng nghe lại rất rõ ràng: “Sợ là cô không thể ngờ được đâu. Người đó chính là Nam Cung Hoàng ban ngày đến bàn chuyện làm ăn với phụ thân.”

“Là hấn?” Hạ Lan Từ Kỳ hoảng sợ, “Người nhận ra hấn?”

“Đương nhiên, đã sớm biết. Cũng may, ta che mặt nên hấn không nhận ra ta.” Tề Dật Phàm lạnh giọng nói: “Người này quả nhiên âm hiểm xảo trá, to gan lớn mật, đến làm khách mà dám trộm bảo vật trong phủ, thật sự đáng giận đến cực điểm!”

Hạ Lan Từ Kỳ trong lòng hơi động, thăm dò hỏi: “Nhà hấn không phải cũng là danh môn thế gia sao? Bảo bối gì không có? Không nên đến trộm bảo vật nhà người mới phải chứ?”

Tề Dật Phàm nhìn nàng một cái: “Chuyện này cô không cần biết.”

Bạn đang đọc truyện *Hí Tương Phùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 58: Nhiệm vụ nan giải

Thấy hần không nói, Hạ Lan Từ Kỳ rành mạch vạch trần: “Hừ! Ngươi không nói ta cũng vậy biết. Hần muốn trộm chén Bạch Linh Lung nhà ngươi!”

Tề Dật Phàm vội bật dậy, nghiêng người nhìn nàng: “Sao cô lại biết?”

Hạ Lan Từ Kỳ nhân cơ hội uy hiếp: “Ngươi giải huyết đạo cho, ta sẽ nói cho ngươi biết!”

Tề Dật Phàm nhìn chằm chằm nàng một lúc, thấy ánh mắt nàng kiên định không có ý nhượng bộ, lại nằm xuống trở lại: “Ta sẽ không để cô được toại nguyện đâu.”

Hạ Lan Từ Kỳ nhắm mắt lại: “Vậy thì ta cũng không nói cho ngươi biết!”

Vì thế, hai người tức giận nằm ở chỗ của mình, không ai để ý tới ai.

Hạ Lan Từ Kỳ đã sớm biết Nam Cung Hoàng có ý đồ với chén Bạch Linh Lung, nhưng mà không ngờ hần lại to gan như vậy, ở lại quý phủ nhà người ta mà dám nửa đêm giờ trò đạo tặc.

Nhưng mà nghĩ đi nghĩ lại thì dù sao hần cũng không phải muốn trộm bảo bối nhà mình, mình cũng không nên quá quan tâm đến chuyện này, thật sự không nên, ngủ!

Muốn ngủ, nhưng dù sao bên cạnh còn có người đàn ông nằm cùng, Hạ Lan Từ Kỳ nhắm mắt lại nhưng trong lòng lại vẫn duy trì cảnh giác, mãi một lúc lâu khi thấy bên Tề Dật Phàm truyền đến tiếng hít thở. Nàng lúc này mới thả lỏng cảnh giác, dần dần tiến vào mộng đẹp.

Khi Hạ Lan Từ Kỳ tỉnh, bên ngoài nắng đã chiếu rực rỡ, quay đầu nhìn sang bên cạnh sớm đã không thấy bóng dáng Tề Dật Phàm đâu. Nàng thờ phảo nhẹ nhõm, phát hiện mình có thể cử động được rồi. Nói vậy thì trước khi đi Tề Dật Phàm đã giải huyết cho nàng. Đồng thời, trải qua một đêm như vậy nàng cũng hiểu ra là cho dù Tề Dật Phàm rất lạnh lùng kiêu ngạo lại còn phúc hắc, nhưng cũng coi như là chính nhân quân tử. Ít nhất cũng không phi lễ với nàng, như vậy cũng là đủ lắm rồi.

Hạ Lan Từ Kỳ rời giường, đem quần áo tối hôm qua mặc đổi lại nhưng đột nhiên phát hiện cái chuông bạc mà Tề Dật Phàm đưa cho nàng ở Lệ Hương uyển không thấy nữa.

Phải hiểu rằng cái chuông bạc này là vật chứng duy này, nàng còn phải dựa vào cái chuông bạc này để lần ra manh mối của hung thủ! Bây giờ mất rồi thì tìm kiếm gì đây? Nàng vội vàng chạy đến giường nhưng tìm mấy lần cũng không thấy bóng dáng cái chuông đâu. Xem ra chuông bạc này nếu không phải rơi ở trên đường lúc chạy vệ binh hôm qua thì cũng rơi ở trên giường Tề Nhan Thần khi trốn trong chốn.

Hiện tại dù cho thế nào. Nàng nhất định phải nghĩ cách tìm được chuông nhỏ về, nếu không nàng còn chẳng dám nghĩ đến việc nếu Tề Dật Phàm biết nàng đã làm mất chuông bạc thì không biết sẽ dùng thủ đoạn gì để trừng phạt! Vì nàng búi lại tóc đơn giản nhất rồi tỉnh.

Nàng vừa mở cửa, Từ Đào đã chào hỏi: “Tứ thiếu phu nhân đã dậy? Chúng nô tì chờ một lúc lâu rồi.”

Hạ Lan Từ Kỳ biết bọn họ ở đây chờ để vào hầu hạ nàng rửa mặt chải tóc! Nhưng mà nàng sợ nếu như đánh rơi chuông bạc trên đường mà có người nhìn thấy lại nhặt mất nên khoát tay ngăn lại: “Các ngươi lui xuống trước đi! Từ Đào, em đi cùng ta.”

Từ Đào giật mình, tuy rằng không rõ vì sao thiếu phu nhân không rửa mặt, không chải tóc đã đi ra ngoài nhưng vẫn vội vàng chạy theo.

Chỉ còn lại vài nha hoàn đang cầm đồ rửa mặt, cả đám nhìn nhau không hiểu thiếu phu nhân đang yên đang lành lại giờ chứng gì.

Hạ Lan Từ Kỳ dẫn theo Từ Đào vừa mới đi tới cửa, không ngờ đã thấy Tề Dật Phàm cùng Vương Tiểu Lỗi đi tới trước mặt. Lúc gặp Hạ Lan Từ Kỳ hần dừng bước, nhíu chặt lông mày hỏi: “Cô vội vã như vậy là muốn đi đâu?”

“Hả.....” Hạ Lan Từ Kỳ ngán lán không nghĩ tới sau đó sẽ gặp hần nên nhất thời có chút mất bình tĩnh: “Ta..... À, ta muốn đến tìm Siêu Nhiên.”

Tề Dật Phàm hơi hơi nhíu mày, giọng nói lạnh lùng: “Vừa mới sáng bánh mắt ra, cô tìm Siêu Nhiên làm gì?”

“Chuyện này.....” Bị bất ngờ, Hạ Lan Từ Kỳ vốn không muốn nói chuyện mất chuông, nhưng nhất thời không tìm được cái cớ nào để bào biện đành phải nói bừa mấy câu: “Chuyện của con gái, ngươi biết làm gì!” Sau đó quay đầu: “Từ Đào, chúng ta đi.”

Biết nàng đang nói dối, Tề Dật Phàm lập tức ngăn lại: “Siêu Nhiên đi dùng bữa với phu nhân rồi! Chờ cơm nước xong cô hãy đi tìm nó!” Nói xong giữ chặt lấy Hạ Lan Từ Kỳ quay về: “Từ Kỳ, đi thôi! Chúng ta cũng quay về dùng bữa đi!”

“Ồ ơ.....” Không thèm xem Hạ Lan Từ Kỳ có đồng ý hay không, Tề Dật Phàm lại diễn bộ dáng điên điên khùng khùng như hàng ngày kéo nàng quay

về.

Cứ như vậy, Hạ Lan Từ Kỳ chỉ có thể lo lắng suông chứ không ra ngoài được.

.....

Trên bàn ăn, Tề Dật Phàm vẫn giả ngây giả dại như cũ, thỉnh thoảng thì thắm, muốn ăn người này, muốn ăn chỗ kia.....

Liên Kiều là người phụ trách hầu hạ Tề Dật Phàm dùng bữa, luôn chăm chú giúp hẩn gấp rau, chăm sóc cẩn thận, hợp lí.

Hạ Lan Từ Kỳ hiện tại nào có tâm tình mà ăn cơm đâu! Vẫn luôn hướng đến cái chuông bạc đang bị mất kia, nhớ đâu không mất mà tìm lại được thì sao. Nhưng mà nếu như mình thật sự không tìm được..., thì cửa ải Tề Dật Phàm này, làm sao mà qua đây?

Trên bàn, Phùng Thiếp vẫn đang vui đùa ăn cơm, trầm mặc không nói. Những ngày gần đây, bởi vì bị Tề Dật Phàm lạnh nhạt nên trong lòng nàng dầy vò khó chịu. Tuy rằng trong lòng vẫn luôn không phục Hạ Lan Từ Kỳ nhưng ở ngoài mặt không còn bày ra đáng vẻ bề vệ kiêu ngạo như trước nữa, cũng biết chừng mực lại.

Mà biết quy củ giữ lễ nhất vẫn là Tôn Thiếp, dùng bộ dáng thông dong như thường ngày ngồi ăn cơm. Từ trước đến nay chưa bao giờ khiến người khác ghét bỏ.

Bởi vì Hạ Lan Từ Kỳ ngày hôm qua đã đồng ý với Trầm Thiếp là hôm nay cho nàng đi chùa dâng hương làm lễ tạ thần, cho nên hôm nay tâm tình nàng đặc biệt tốt, chỉ trong nháy mắt nàng đã dùng bữa xong đầu tiên. Bởi vì thiếu gia cùng thiếu phu nhân còn chưa có ăn xong nên cho dù nàng đã ăn xong rồi, cũng không thể rời bàn đành phải ngồi yên tại chỗ chờ mọi người ăn xong.

Có điều nàng còn đang vội xuất phủ nữa! Nhịn không được quét mắt liếc nhìn bát cơm của mọi người một lượt, muốn nhìn xem khoảng bao lâu nữa mới ăn xong, thấy tất cả cũng đã ăn gần xong rồi. Duy chỉ có bát cháo của Phùng Thiếp mới chỉ uống một chút, còn đến hơn một nửa! Vì thế gấp gấp lên tiếng: “Muội muội đang làm gì vậy? Đang đếm hạt cơm sao? Tất cả mọi người đều đã ăn xong rồi, sao muội vẫn còn không ăn nhanh lên đi?”

Phùng Thiếp mấy hôm nay luôn phát hỏa lại nghĩ đến tối hôm qua Tề Dật Phàm lại tới phòng Hạ Lan Từ Kỳ, hơn nữa sáng nay Hạ Lan Từ Kỳ lại còn dậy trễ. Thế nên nàng hiểu lầm đêm qua bọn họ lẩn lộn cả đêm. Ý nghĩ này lớn vồn trong lòng như lửa đốt, cho nên ăn không vào.

Nàng hung dữ trừng mắt lườm Trầm Thiếp: “Đúng là ăn no rồi việc, chen vào chuyện của người khác!”

Trầm Thiếp cũng nhìn thẳng lại nàng ta, nghiêm mặt nói: “Muội nói ai ăn no rồi việc?”

Hạ Lan Từ Kỳ vốn là tâm tình đang không tốt thấy bọn họ gây chuyện, buồn bực nhăn mày lại, Tôn Thiếp rất biết quan sát, vội vàng hòa giải: “Tứ thiếu gia cùng tứ thiếu phu nhân đều ở đây hai muội còn chút quy củ nào không? Đề trật tự hết đi!”

Hai người cùng liếc mắt nhìn Hạ Lan Từ Kỳ thấy nàng sắc mặt âm trầm, có vẻ sắp nổi going bão nên trừng mắt nhìn nhau rồi không dám nói thêm nữa.

Dùng điểm tâm xong, Hạ Lan Từ Kỳ vội vã đi tìm chuông nhỏ. Nhưng nàng vừa mới ra khỏi cửa, Tề Dật Phàm lại lập tức đi ra ngoài theo, thấp giọng nói với nàng: “Theo ta quay về phòng đi, ta có chuyện muốn nói với cô.” Lúc này, nhan hoàn dọn dọn đang bắt đầu bê bát đĩa đi ra, Tề Dật Phàm giả vờ không chút để ý bỏ đi, vào trong phòng trước.

Hắn tìm mình làm gì? Hay là hắn biết chuyện mình làm mất chuông bạc rồi? Hạ Lan Từ Kỳ hơi do dự nhưng vẫn đi theo.

Đóng cửa phòng cẩn thận, trong phòng chỉ còn lại có hai người bọn họ.

Hạ Lan Từ Kỳ ngồi xuống, nhanh nhẹn dứt khoát hỏi: “Ngươi tìm ta có chuyện gì, nói đi!”

Tề Dật Phàm cũng không thừa nước đục thả câu, nhìn chằm chằm nàng nói: “Chuyện tối ngày hôm qua, cô cũng thấy đấy. Ta phát hiện ra Nam Cung Hoàng có mưu đồ gây rối trong phủ, nhưng hiện tại ta lại không thể khôi phục bình thường được. Cho nên có một số việc ta không thể lộ diện, hiện tại cần cô nghĩ cách đuổi Nam Cung Hoàng ra khỏi phủ, nhưng vẫn không được để đắc tội với hắn!”

Xem ra, Tề Dật Phàm vẫn chưa phát hiện chuyện mình làm mất chuông bạc. Hạ Lan Từ Kỳ âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi. Có điều hắn lại giao cho mình một nhiệm vụ nan giải quá.

Đuổi Nam Cung Hoàng ra khỏi phủ? Nhưng không thể đắc tội? Đã nói là đuổi thì làm sao có thể không đắc tội? Huống hồ mình phải làm thế nào mới được đây? Dám đuổi khách quý của Hầu gia? Hắn đây không phải là đang làm khó mình sao? Hạ Lan Từ Kỳ chớp đôi mi thanh tú: “Lúc trước ta chỉ nói sẽ giúp ngươi tìm kiếm hung thủ giết mẹ, cũng không nói sẽ còn phụ trách đuổi người! Cho nên việc này ta không giúp được ngươi.”

Tề Dật Phàm tựa hồ sớm đoán được nàng sẽ nói như vậy, trên mặt nở nụ cười như có như không: “Cô đừng quên lời đã từng hứa, ở trước mặt người khác ta nghe của cô, nhưng ở sau lưng cô phải nghe lời của ta. Ta giao cho cô nhiệm vụ gì thì cô cũng phải hoàn thành.” Ngón tay Tề Dật Phàm gõ gõ rất có tiết tấu ở trên mặt bàn, thần sắc bình tĩnh, nhưng ngữ khí lại mang theo một phần ngạo nghễ: “Nếu cô không có cách nào hoàn thành được, vậy thì hãy tới đây cầu xin ta, ta sẽ chỉ cách cho!”

Ngươi có biện pháp ngươi không làm còn cần ta làm gì? Cái gì? Ngươi đang kiểm tra năng lực của ta à? Hạ Lan Từ Kỳ trong lòng bất mãn, nhưng không nguyện ý cãi đầu ở trước mặt hắn, đồng thời càng vội vã đi tìm chuông bạc hơn nên tùy tiện nói: “Được rồi, không phải chỉ là chút chuyện vặt sao?”

Ta tiện tay giúp người làm! Đứng rồi, người còn chuyện khác không? Nếu như không có, ta đi tìm Siêu Nhiên.”

Dù sao vì mặt mũi nên Hạ Lan Từ Kỳ mới đồng ý, còn về phần đuổi Nam Cung Hoàng đi như thế nào thì nàng đành phải chờ xe đến trước núi ắt có đường, cách thì lúc nào nghĩ chẳng được.

Tề Dật Phàm lắc lắc đầu: “Không có chuyện gì nữa, cô đi đi!”

Lần này ra ngoài Hạ Lan Từ Kỳ vốn định mang theo Từ Đào, nhưng nghĩ lại thì việc này càng ít người biết càng tốt. Huống hồ mình còn vô duyên vô cớ đi tìm một cái chuông nhỏ không đáng giá, hơn nữa Từ Đào vẫn luôn theo nàng sẽ biết nàng không hề có một vật như vật. Tuy rằng Từ Đào có vẻ kín miệng chắc sẽ không nói ra, nhưng dù sao cũng không nên để nàng nghi ngờ. Hạ Lan Từ Kỳ vẫn là không đem theo ai, tự mình đi tìm.

Đầu tiên, nàng đến trước Thông Thiên hiên, chỗ bụi cây hôm qua nàng ẩn nấp. Nhưng đã cẩn thận tìm đi tìm lại hai lần, cũng không hề thấy bóng dáng của chuông nhỏ đâu. Nàng đành phải đi dọc con đường dẫn đến Thổ Cúc các.

Bây giờ đã là giờ Tỵ rồi, bên ngoài ánh nắng tươi sáng, người quét dọn vệ sinh trong phủ đã sớm làm xong việc rồi. Cho nên, Hạ Lan Từ Kỳ nhìn thấy đường đi lối lại sạch sẽ, hoàn toàn không tìm thấy cái chuông.

Trên đường không có, vậy thì chỉ còn có khả năng chuông bạc ở trong Thổ Cúc Các của Tề Nhan Thần. Có thể hắn đã nhặt được cũng có thể không, hoặc nha hoàn dọn dẹp phòng hắn buổi sáng đã nhặt mất.

Bạn đang đọc truyện *Hí Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Có điểm phức

Đứng ở cửa Thổ Cúc Các. Hạ Lan Từ Kỳ rất do dự, nàng thật sự không muốn cùng Tề Nhan Thần có liên quan đến nhau, nhưng mà ông trời lại cứ như trêu người nàng, luôn đem hai người bọn họ ném vào một chỗ. Cho nên, Hạ Lan Từ Kỳ cũng không thể trốn tránh được.

Có điều, hắn dù sao cũng là tiểu thúc của mình lại còn chưa có chính thê, mình đến tìm hắn thì có vẻ không được hay lắm.

Đang lúc nàng hết sức do dự thì nghe phía sau có người kêu lên: “Tứ thiếu phu nhân, sao người lại đứng ngoài cửa vậy? Muốn tìm Lục thiếu gia sao ạ?”

Hạ Lan Từ Kỳ quay lại thấy không biết từ lúc nào Linh Lan hai tay đang bè một cái chậu gì đó chớp mắt nhìn nàng.

Cho dù trong lòng nàng có khúc mắc nhưng lúc này lại phải nhận thì sẽ khiến người ta nghi ngờ, vì thế nàng tìm cho mình một cái cớ: “Lục thiếu gia nhà các người lần trước nói là có một bản cổ cầm phổ, hôm nay ta rảnh rỗi nên muốn đến mượn xem thử nhưng lại sợ Lục thiếu gia nhà người không ở trong phòng!”

Lần trước, Hạ Lan Từ Kỳ đã giúp đỡ Linh Lan, khiến cho nàng khỏi bị trách mắng! Cho nên nàng đối với Hạ Lan Từ Kỳ có ấn tượng rất tốt, lúc này nhiệt tình đáp: “À! Lục thiếu gia có ở đây! Tứ thiếu phu nhân đừng đứng ở đây nữa mau vào trong đi! Nô tỳ đi thông báo giúp thiếu phu nhân!” Linh Lan ôm cái chậu, bước chân nhẹ nhàng đi lên phía trước dẫn đường cho nàng.

Cửa sổ trong tiểu sảnh của Thổ Cúc Các mở rộng tứ phía, vừa vào sân đã chợt nghe thấy một loạt tiếng cười đùa của nữ tử từ từ đại sảnh truyền tới. Hạ Lan Từ Kỳ ngẩng đầu nhìn xuyên qua cửa sổ thấy Tề Nhan Thần ở bên cạnh bàn, tay cầm bút lông, một bên là một nữ tử trẻ tuổi cầm quạt tròn dựa vào tường yếu điệu thực nữ, một bên là giấy Tuyên Thành được trải lên bàn, trên đó là một bức tranh đang vẽ dở.

Mà vây xung quanh hắn có đến bốn năm nàng oanh oanh yến yến, đều là những nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp như hoa. Trong đó đứng ở phía bên trái hắn là một nữ tử mặc chiếc váy mềm mại, đem lột vỏ một quả cam bóc múi rồi nét vào miệng hắn, ngẩng đầu nũng nịu hỏi: “Lục thiếu gia, cam có ngọt không?”

Tề Nhan Thần đưa tay vuốt mặt nàng một cái: “Ngọt! Cam Hương Nhi bóc có thể không ngọt sao?”

“Lục thiếu gia! Thấy thiếp mài mực thế nào? Được không?” Đứng ở phía bên phải hắn là một cô gái mặc áo màu lam đang mài mực cho hắn, cũng đang cật giọng hỏi lầm bầm.

Tề Nhan Thần đem bút lông đưa chấm vào trong nghiền mực, mài một chút rồi đưa đến trước mắt nhìn: “Tri Thư mài mực rất tốt. Chẳng những những đen bóng mà còn có chút ánh sáng long lánh, đã vậy còn tỏa ra hương thơm tự nhiên! Mực như thế này, chỉ có Tri Thư mới có thể mài được, tốt, thật sự là rất tốt!”

Tri Thư mỉm cười, nũng nịu nói: “Vậy thì bức tranh tiếp theo là vẽ cho thiếp!”

Không đợi hắn đồng ý, tất cả những nữ tử khác bên cạnh đều xông đến.

“Lục thiếu gia vẽ tranh cho thiếp trước!”

“Vẽ cho thiệp trước!”

.....

Tề Nhan Thần hào sảng vung ống tay áo lên: “Đừng cãi nhau nữa, lát nữa tất cả đều có phần!”

Lúc này, linh lan đang bê cái chậu đi vào cửa, giòn giã hô: “Thiếu gia, Tứ thiếu phu nhân đến!”

Tề Nhan Thần lập tức ngẩn ra, quay đầu nhìn lại thấy Linh Lan lách người qua một bên, qua nhiên Hạ Lan Từ Kỳ tự nhiên hào phóng đứng ở cửa.

“Tứ tẩu, sao lại đến đây?” Tề Nhan Thần hơi bất ngờ, khuôn mặt tươi cười đón tiếp.

“Ồ, nơi này của đệ thật náo nhiệt!” Hạ Lan Từ Kỳ cất bước vào nhà, muốn nói Lục đệ này, có điểm phúc quá đấy! Nhưng mà những lời này có vẻ không thích hợp để nói ra lắm, vì thế cười nói: “Lục đệ. Ta muốn tìm đệ mượn bản cảm phổ.”

Tự dừng lại đến mượn cảm phổ? Tề Nhan Thần biết, đây tám phần là lấy cớ, nàng chắc chắn là tìm mình có việc. Vì thế, hắn cũng không vạch trần nàng mà hia theo lời nàng nói: “Tứ tẩu, tẩu mượn cảm phổ tìm đúng người rồi đấy. Chỗ của đệ cất giữ rất nhiều bản cảm phổ cổ thất truyền lâu năm, lát nữa sẽ lấy ra cho tẩu chọn lựa nhé!”

Hắn lại nhìn những nữ tử xung quanh người, rồi nói: “Các ngươì, mau bái kiến Tứ thiếu phu nhân!”

“Dạ!” Những cô gái kia nhất tề hướng Hạ Lan Từ Kỳ cúi người hành lễ: “Thiếp thân bái kiến Tứ thiếu phu nhân!”

Vừa nhìn những cô gái này, bất luận là đáng người hay là dung nhan, thì ai nấy cũng đều là thiên kiều bá mị, nhu tình vạn chủng. Bởi vậy có thể thấy được, khiếu thẩm mỹ của hắn cũng rất cao đấy.

“Tất cả miễn lễ!” Hạ Lan Từ Kỳ nhẹ nhàng dương tay.

Đám tiểu thiếp vừa mới đứng thẳng người, Tề Nhan Thần nhân tiện nói luôn: “Sáng nay vẽ tới đây thôi đã, các nàng lui hết xuống đi!”

Thấy Lục thiếu gia cần phải tiếp khách ở đây, các nàng cũng không dám làm nũng náo loạn như ban nãy nữa, tất cả đều ngoan ngoãn lui về.

Linh Lan sau khi rót trà cho Hạ Lan Từ Kỳ xong cũng rất hiểu chuyện đi ra ngoài.

Hạ Lan Từ Kỳ bưng trà, đi đến trước đầu bàn ngắm nhìn bức tranh còn đang vẽ dang dở. Tuy rằng mới phác họa qua mấy nét thành hình dáng nữ tử, chưa hề có nét vẽ tỉ mỉ kĩ lưỡng nào, nhưng thần thái của nữ tử này đã hiện ra rõ mồn một giống như đúc rồi. Dù thấy tài vẽ không hề tầm thường.

“Vẽ không tồi?” Hạ Lan Từ Kỳ nhấp một ngụm trà, cười khanh khách nhìn hắn.

“Đây ư, đây đều là vẽ chơi thôi.” Tề Nhan Thần khiêm tốn.

“Vẽ chơi mà còn đẹp như vậy? Bội phục!” Hạ Lan Từ Kỳ cùng hắn thoải mái hàn huyên hai câu, rồi nghĩ xem thế nào để vào chủ đề chính.

Tề Nhan Thần đi đến bên người nàng, cười hỏi: “Tứ tẩu muốn vẽ tranh sao? Lục đệ cũng có thể vẽ cho tẩu một bức.”

“Không cần! Tiểu thiếp nhà đệ cả đàn. Đều đang xếp hàng chờ chờ đệ vẽ cho họ đấy!” Hạ Lan Từ Kỳ đang cảm chén lên, nói: “Ta không thể vào góp vui được!”

Có lẽ là tình huống vừa rồi đã bị nàng nhìn thấy rồi, Tề Nhan Thần thoáng có chút không được tự nhiên, vрон ngón trỏ nhẹ nhàng gãi gãi cái trán: “Tứ tẩu, hôm nay tẩu đến đây chắc không phải để mượn cảm phổ đúng không? Có chuyện gì thì nói thẳng đi!”

Hạ Lan Từ Kỳ xoay người tựa vào trên đầu bàn, nhìn hắn thoáng có chút do dự, hay là hỏi dò trước: “Chẳng là, tối hôm qua ta có đánh rơi cái gì ở đây không? Đệ có nhìn thấy không?”

“Ồ? Là cái gì vậy?” Tề Nhan Thần vẽ mặt kinh ngạc.

Thấy vẽ mặt hắn thế kia, Hạ Lan Từ Kỳ trong lòng lạnh đi. Hay là hắn không nhặt được? Vội vàng nói: “Là một cái chuông bạc nhỏ, đệ có thấy không?”

“Cái chuông kiểu như thế nào?”

Hạ Lan Từ Kỳ giơ tay múa chân: “Chỉ lớn bằng chừng này, nó là một cái chuông nhỏ làm bằng bạc.” Sau đó lòng đầy hi vọng nhìn của hắn.

“Không, không nhìn thấy!” Tề Nhan Thần lại cho nàng một đáp án thất vọng.

Lúc này, thấy Hạ Lan Từ Kỳ thở dài, bất đắc dĩ sụp vai xuống. Tề Nhan Thần tò mò hỏi: “Cái chuông bạc kia rất quý giá sao? Còn có thể khiến Tứ tẩu cất công tới tận đây?”

“Cũng không phải là quá quý giá, chỉ là ta rất thích thôi cho nên nếu đánh mất thì muốn tìm nó về!” Hạ Lan Từ Kỳ cố tình không quan tâm, sợ hấn lại nhìn ra cái gì, “Không sao. Ta chỉ hỏi như vậy, không có thì thôi vậy!”

Tề Nhan Thần là một người tinh tế cỡ nào, thấy Hạ Lan Từ Kỳ chỉ vì một cái chuông bạc không đáng giá mà phải đích thân chạy đi tìm kiếm thì chắc hẳn đây là một cái chuông vô cùng quan trọng.

Hạ Lan Từ Kỳ đặt chén trà xuống, đưa tay vuốt nhẹ những cành cúc mà Linh Lan đặt trên bàn, nhẹ nhàng ngửi một chút: “Thật thơm! Ta thích nhất là hương thơm của nhài, huân hương bình thường hay dùng đều là mùi này.”

Núi xuống một đóa hoa nhỏ, nàng miết vài cái, hỏi: “Đệ cũng thích hoa nhài sao?”

“Vốn dĩ không thích.” Tề Nhan Thần dừng ở trước mặt Hạ Lan Từ Kỳ: “Nhưng mà có một ngày, đệ phát hiện hoa của nó hình dạng và màu sắc của nó mặc dù không hề kinh điển. Nhưng nó lại có sự nồng nàn của hoa hồng, hương thơm của hoa mai, sâu sắc của hoa lan, thanh nhã của Ngọc lan. Nó giản dị tự nhiên, lại uyển chuyển hàm xúc đáng yêu. Cho nên đệ nhận thấy thì ra đệ thích nhất không phải hoa cúc, mà là hoa nhài.”

Những lời Tề Nhan Thần nói..., nghe sơ qua thì chẳng có vẻ gì là không đúng. Nhưng ánh mắt nóng bỏng của hấn, vẫn khiến nàng có thể cảm nhận được trong lời của Tề Nhan Thần tựa hồ không chỉ như vậy, ý tại ngôn ngoại.

Đương nhiên, Hạ Lan Từ Kỳ rất tinh ý, Tề Nhan Thần đột nhiên thích hoa nhài cũng là bởi vì tối hôm qua, bọn họ nằm cùng một giường trong chốn nên hương hoa nhài trên người nàng vẫn vớt quanh đó. Khiến cho hấn khó có thể quên được, vì thế sáng sớm nay dùng xong điểm tâm, lập tức sai Linh Lan đến chợ hoa mua một chậu nhài về để trong phòng.

Nhưng mà nguyên nhân cụ thể này Hạ Lan Từ Kỳ không thể biết được. Chỉ cảm thấy những lời hấn nói với mình có chút gì đó chứa ẩn ý.

Nếu hấn không nhặt được chuông bạc, vậy thì có khả năng đã bị người dọn giường lấy đi rồi, cũng có thể ném trên đường rồi. Hạ Lan Từ Kỳ đứng thẳng người: “Nếu thích, vậy thì nuôi cho tốt đi! Ta cáo từ trước.”

“Mới tới đã đi rồi? Không ngồi thêm chút nữa sao?” Tề Nhan Thần muốn giữ lại.

“Không được! Ta còn phải đến gặp Tam tiểu thư.”

“Vậy tẩu chờ một lát.” Tề Nhan Thần đi tới cửa, dặn dò Linh Lan vài câu, rất nhanh chóng Linh Lan đã đem một hộp gấm vào trong phòng, đặt lên trên bàn.

Tề Nhan Thần đem hộp gấm mở ra: “Tứ tẩu, đây đều là những bản cảm phổ cổ xưa mà ta có được, tẩu cứ tự nhiên chọn!”

Mượn cảm cổ phổ chỉ là cái cớ. Lúc này hấn đem ra thật có lẽ là để che mắt người ngoài. Vì thế, Hạ Lan Từ Kỳ lật qua lật lại rồi tiện tay lấy ra một quyển.

Rời khỏi Thổ Cúc Các, lập tức đi đến Thông Thiên Hiên.

.....

Nàng lần theo đường cũ tìm, thấy được cái bụi cây hôm qua trốn nhưng cũng không còn tìm được chuông bạc. Không còn cách nào, nàng đành quay lại Lệ Hương viện nhưng cũng chẳng tìm thấy gì.

Nhưng nơi cần tìm đều đã tìm hết rồi mà vẫn không tìm thấy, Chuông bạc này sợ là đã một đi không trở lại rồi. Hạ Lan Từ Kỳ trong lòng như lửa đốt, hiện tại chỉ còn một manh mối duy nhất đó là có khả năng chuông bạc rơi trên giường của Tề Nhan Thần. Tề Nhan Thần tuy rằng không nhìn thấy nhưng đám nha hoàn lúc sáng dọn giường chắc chắn đã nhìn thấy rồi.

Có điều chuyện như thế này Hạ Lan Từ Kỳ không thể tự mình đi hỏi nha hoàn được, vì thế mới tính sai bà Ngô đi hỏi thăm giùm.

Đi thẳng đến bờ hồ Thanh Hà, không ngờ bà Ngô đang dẫn theo hai nha hoàn nữa đi tới. Mọi người nhìn thấy Hạ Lan Từ Kỳ, vội vàng chào: “Tứ thiếu phu nhân, sao người lại ra ngoài một mình? Không dẫn theo Từ Đào?”

Hạ Lan Từ Kỳ nhẹ nhàng băng quơ nói: “Ta thuận tiện ra ngoài đi dạo một chút nên không dẫn theo, mọi người đang đi đâu đây?”

“Chúng nô tỳ đi đến phòng tắm lấy quần áo.”

Hạ Lan Từ Kỳ thần nhiên nói: “Để cho hai người họ đi lấy quần áo trước, bà Ngô ở lại đây, ta có chuyện cần nói.”

Hai nha hoàn kia nghe được những lời này vội cúi người hành lễ với nàng rồi xoay người rời đi.

“Tứ thiếu phu nhân, cô tìm lão nô có chuyện gì không?” Bà Ngô cất tiếng hỏi trước.

Bởi vì đang ở bên ngoài, Hạ Lan Từ Kỳ sợ có người nghe thấy vì thế nói thầm bên tai bà Ngô vài câu, rồi dặn thêm: “Bà Ngô, chuyện này phải cẩn thận xử lý cho tốt. Đi nhanh về nhanh.”

Bà Ngô đi rồi, nàng buồn chán ngẩng đầu lên ngắm nhìn Vân Đoan Thủy Tạ giữa hồ rồi lững thững đi vào, dựa vào lan can trông về phía xa. Trước là chờ tin tức của bà Ngô, sau là để vơi bớt phiền muộn.

Một cơn gió mát mang theo hương thơm của hoa sen cuốn tới. Đón gió nhẹ, Hạ Lan Từ Kỳ nhắm mắt lại, khẽ cảm lên thỏa mãn đón nhận phút giây thư giãn, nhẹ nhàng.

Mép váy nàng bay lên, tóc đen cũng nhảy múa. Bóng hình xinh đẹp ấy trong lúc lơ đãng đã để lọt hết vào tầm mắt của một người đàn ông.

Bạn đang đọc truyện *Hồi Tưởng Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Hoa hồng có gai

“Thiếu gia, cậu sao vậy?” Gã gia đình cất lời. Từ hướng ánh mắt của chủ nhân nhìn thử vừa liếc mắt một cái đã thấy trong mái đình giữa hồ, Hạ Lan Từ Kỳ đang đứng hóng gió ở đó.

“Là ai vậy? Đẹp quá.....” Gã gia đình kim lòng không được thốt lên.

“Đi, đi qua đó xem.” Nam tử cất bước tới.

Gã gia đình vội vàng kéo ống tay áo nam tử: “Thiếu gia dừng, nhìn nữ tử này hình như là nữ quyến trong phủ, chúng ta đi qua như vậy, sợ là không ổn đâu?”

“Cũng chỉ là nói vài ba câu, có gì không ổn?” Nam tử cất lời rồi lại xông tới.

Gã gia đình thấy thiếu gia khur khur cổ chấp, đành phải chạy theo sau.

Đang hóng gió ở trong đình Hạ Lan Từ Kỳ nghe thấy phía sau truyền đến tiếng bước chân, nàng mở to mắt quay đầu nhìn lại.....

Không nhìn không sao, vừa nhìn đã dọa nàng sợ đến nhảy dựng. Thấy rõ nam tử đang cất bước đến đầu đội ngọc quan, mặc trường sam màu xanh tối, vừa đi vừa nhìn cảnh hồ tươi đẹp, tiêu sái đến gần.

Là hần! Nam Cung Hoàng! Sao hần lại đến đây? Hạ Lan Từ Kỳ trong lòng gọn sóng. Thấy hần có vẻ muốn đi đến giữa hồ, không khỏi có chút lo lắng nên cố tình muốn tránh. Nhưng đây là cuối thủy tạ rồi, căn bản là muốn tránh cũng không được. Đành chịu trận, Hạ Lan Từ Kỳ vô cùng bất an nhìn hần đi vào đình.

Từ trong ánh mắt Hạ Lan Từ Kỳ, Nam Cung Hoàng thấy được sự lo lắng, muốn tránh né, còn có ẩn giấu chút bất mãn cùng tức giận.

Hần biết mình như vậy thực mạo muội, vì thế vừa vào đình đã rất có lễ ôm quyền nói: “Tại hạ Nam Cung Hoàng, hôm qua được Hầu gia mời vào quý phủ. Thật sự là bởi vì Hầu phủ quá lớn, nhất thời tìm không thấy đường quay về Cẩm Khách Hiên. Cho nên mới muốn tìm cô nương hỏi đường, có chút thất lễ như vậy đã quấy rầy nhã hứng của cô nương, mong cô nương bao dung.”

Lời nói đúng thật là dễ nghe! Trên bờ còn có hai cái gã gia đình đang cắt tỉa cây hoa, hần không tìm họ lại chạy tới đây tìm nàng, còn nói không phải có ý sao? Hơn nữa, tối hôm qua nếu không phải đụng phải hần thì chuông bạc của mình cũng sẽ không mất đi! Nghĩ tới những thứ này, Hạ Lan Từ Kỳ trong lòng buồn bực, cố ý đùa cợt hần: “Người nói người tên gì?”

Hần đối với phản ứng của Hạ Lan Từ Kỳ có chút kinh ngạc, nhẹ nói: “Ta tên là Nam Cung Hoàng.”

“À.....” Hạ Lan Từ Kỳ kéo dài giọng, tỏ vẻ giật mình.

“Cô quen biết ta sao?” Nam Cung Hoàng không ngờ rằng cô gái này dễ bắt chuyện như vậy.

“Không biết.” Hạ Lan Từ Kỳ quay đi như là hất lên mặt hần cả chậu nước lạnh.

Nam Cung Hoàng chau mày, thế thì cô dùng sức mà “à” một tiếng làm cái gì? Nhưng lời này hần không dám nói thẳng, mà lại dùng cách thức hòa nhã hơn mà hỏi: “Vậy cô nương mới vừa rồi là.....”

Người đã chủ động trêu chọc ta. Vậy đừng trách ta không khách khí! Hạ Lan Từ Kỳ cười nói: “Thật là trùng hợp! Ngài cũng là Nam Cung Hoàng!”

“Vậy là cô nương cũng có bằng hữu tên là Nam Cung Hoàng?”

Hạ Lan Từ Kỳ vẻ mặt trêu tức: “Trong các bằng hữu của ta không có, có điều trong nhà ta vốn dĩ có nuôi một con chó Nhật, phụ thân đặt tên cho nó là Nam Cung Hoàng. Không ngờ rằng lại khéo như vậy! Các hạ lại cùng tên với con chó nhỏ nhà ta.”

“To gan! Ngươi là ai, dám vô lễ với thế tử nhà ta như thế?” gã gia đình bên người Nam Cung Hoàng thấy Hạ Lan Từ Kỳ thăm mắng chủ nhân của hắn là chó thì lập tức lạnh lùng trừng mắt nhìn nàng.

Hạ Lan Từ Kỳ co rúm lại một chút, nhìn chằm chằm Nam Cung Hoàng làm ra vẻ mặt kinh hãi: “Những lời ta mới nói tất cả đều là thật, tuyệt đối không hề có ý bất kính gì với ngài.”

Nam Cung Hoàng là người chủ động đến gần cô nương nhà người ta, nhưng không ngờ rằng người ta lại là một bông hồng có gai, không dễ chọc. Lúc này, thấy Hạ Lan Từ Kỳ vẻ mặt vô tội, nếu hắn bởi vậy mà phát hỏa thì hiển nhiên sẽ biến thành người hẹp hòi, vì thế hắn tự giễu, cười cười: “Cô nương đúng là thẳng thắn đáng yêu!”

Hắn thấy trang phục cùng khí chất của Hạ Lan Từ Kỳ, tuyệt đối không phải hạ nhân trong phủ. Nhưng hai vị tiểu thư chưa lấy chồng trong phủ hắn đều biết, ngày hôm qua trên bàn tiệc tối, các vị công tử tới đều mang theo vợ con. Hình như tất cả đều có mặt, mà nhớ rõ là không hề thấy nàng xuất hiện. Vậy nàng là ai mới được? Hay là cũng giống như mình, tới Hầu phủ làm khách sao? Nghĩ đến đây, không nhịn được bèn hỏi: “Xin hỏi cô nương là người trong phủ sao?”

Không đợi Hạ Lan Từ Kỳ lên tiếng, bà Ngô làm xong việc, vội vã chạy tới.

Vừa vào trong thủy tạ, thấy có hai nam tử xa lạ không khỏi sững sờ một chút rồi lập tức thu hồi ánh mắt, đi đến trước mặt Hạ Lan Từ Kỳ: “Tứ thiếu phu nhân, đã đến giờ dùng bữa trưa rồi, chúng ta mau quay về thôi!”

Hạ Lan Từ Kỳ vốn rất muốn rời khỏi chỗ thị phi này, giờ đây bà Ngô đến thật đúng lúc, nàng quay đầu nói với Nam Cung Hoàng: “Ra khỏi thủy tạ, đi đến bên phải, đến một lối rẽ thì đi vào đường giữa, cứ đi thẳng một đoạn không xa chính là Cẩm Khách Hiên.” Sau đó xoay người, dẫn theo bà Ngô ra khỏi thủy tạ.

“Thiếu gia, thì ra nàng đó chính là vợ nhà Tứ thiếu gia!” Nghe bà Ngô mụ gọi Hạ Lan Từ Kỳ là Tứ thiếu phu nhân, gã gia đình đã đoán được.

Ở trong mắt Nam Cung Hoàng, tứ thiếu gia chính là đại địch của hắn. Nhớ ngày đó, vụ làm ăn quyền khai thác quặng sắt kia Tề Dật Phàm đã cướp đi từ trong tay hắn. Hắn đương nhiên hận Dật Phàm đến thấu xương, có điều không đợi hắn động thủ thì Tề Dật Phàm đã tự mình xảy ra chuyện. Vạn lần không nghĩ tới, mỹ nữ phiêu dật xuất trần này lại là thế tử của Tề Dật Phàm, điều này khiến Nam Cung Hoàng thật sự ghen tị.

Trong Thủy Tiên Các, bà Ngô báo cáo: “Tứ thiếu phu nhân, chuyện cô muốn lão nô điều tra, lão nô đã tìm hiểu rõ ràng. Sáng nay lúc thu dọn giường bọn nha hoàn không có phát hiện trên giường có cái chuông bạc nào. Hơn nữa, lão nô cũng nghe ngóng một nha đầu khác chuyên quét dọn vệ sinh cũng đều nói không thấy vật nào như thế.”

Thế là chẳng còn manh mối nào nữa, Hạ Lan Từ Kỳ thở dài, xem ra thật sự đã làm mất chuông bạc thật rồi, thôi thì cứ chờ con thịnh nộ của tên tiểu tử Tề Dật Phàm đi, kiểu gì cũng bị hắn hung hăng trách phạt!

Nhưng mà, khi nào thì có thể nói với Tề Dật Phàm chuyện này đây đó mới là cả một nghệ thuật. Hạ Lan Từ Kỳ quyết định, trước hết đem việc Tề Dật Phàm giao cho lúc sáng hoàn thành tốt đã, sau đó thừa dịp lúc hắn đang cao hứng sẽ nói thật với hắn, không chừng còn có thể tránh bị phạt!

Nghĩ như vậy. Hạ Lan Từ Kỳ ngắt đầu: “Bà Ngô, giúp con mài mực.”

“Vâng!” Bà Ngô đi đến trước bàn, giúp nàng mài mực và chuẩn bị giấy bút thật tốt.

Nàng chấm mực viết một phong thư, sau khi đóng kín đưa cho bà Ngô rồi ri tai bà vài câu.

Bà Ngô nghe xong, vẻ mặt khiếp sợ nhìn Hạ Lan Từ Kỳ: “Tứ thiếu phu nhân, sao cô lại muốn làm như vậy?”

Hạ Lan Từ Kỳ thúc giục: “Mọi việc con làm đều có lý do riêng, bà đừng hỏi nữa, đi làm nhanh lên.”

Ngô mụ có chút băn khoăn liếc mắt nhìn nàng một cái, nhưng vẫn cầm lấy bức thư. Xoay người đi ra ngoài.

.....

Chạng vạng, Tề Dật Phàm lại bị kích động kêu đồ ăn rồi chạy đến phòng Hạ Lan Từ Kỳ ăn cơm cùng với nàng.

Tề Dật Phàm có ý rót một chén rượu đưa cho Hạ Lan Từ Kỳ: “Được lắm! Nghe nói ngày mai Nam Cung Hoàng sẽ phải rời khỏi Hầu phủ, rốt cuộc cô đã bày ra trò gì, khiến hắn phải vội vã rời đi như vậy?”

Hạ Lan Từ Kỳ cũng không khách khí, nhận rượu nói: “Đơn giản thôi! Ta giả mạo là bằng hữu của hắn viết cho hắn một bức thư, nói có chuyện gấp cần tìm hắn nên dĩ nhiên là hắn sẽ rời đi rồi.”

Nghe những lời ấy, Tề Dật Phàm không khỏi có chút khó chịu: “Cô và hắn không quen không biết, cô có thể giả làm vị bằng hữu nào của hắn chứ?”

“Ngươi không cần quan tâm, dù sao ta cũng đã giúp ngươi đuổi hắn ra khỏi Hầu phủ rồi đó!” Trên thực tế, Hạ Lan Từ Kỳ giả làm tỷ tỷ Hạ Lan Ngụ Hoa của mình để viết cho hắn một bức thư, ý tứ đại khái nói là nàng đã có được chén Bạch Linh Lung rồi, khiến hắn phải gấp gáp rời đi!

Hạ Lan Ngu Hoa từng lấy điều kiện phải cưới nàng vào cửa để đáp ứng sẽ giúp đỡ Nam Cung Hoàng tìm được bảo bối. Hạ Lan Từ Kỳ lúc này viết cho hắn một phong thư như vậy để hắn trở về, cho dù hắn có nhận ra nét bút không giống, nhưng chuyện lớn như vậy kiểu gì hắn cũng phải trở về tìm Hạ Lan Ngu Hoa để xác minh thực hư, nên chắc chắn sẽ vội vàng rời đi.

Về phần, hai người bọn họ khi gặp mặt sẽ phát sinh chuyện gì, kia Hạ Lan Từ Kỳ cũng không thể đoán.

Quan sát nét mặt thấy Tề Dật Phàm sau khi biết chuyện này, tâm tình đúng là không tồi. Hạ Lan Từ Kỳ liền suy nghĩ xem nên nói với hắn chuyện mình làm mất đồ như thế nào.

Không ngờ rằng Tề Dật Phàm lại chủ động gọi lại chuyện đó: “Nam Cung Hoàng đi rồi, chúng ta không còn mối bận tâm nào nữa. Đứng rồi, cô sắp tới không phải sẽ xuất phủ sao? Nhớ mang theo chuông bạc đến các cửa hàng nữ trang thử hỏi một chút, điều tra xuất xứ của chuông bạc kia. Không chừng từ đó có thể tra ra được ai là chủ nhân của cái chuông đó.”

Tay Hạ Lan Từ Kỳ đang vươn đến đĩa rau lập tức từ trên không dừng lại, hạ xuống, sau đó ở trên bàn ăn chần chừ trong chốc lát. Rót cục nhắm vào đĩa sườn xào chua ngọt trên bàn kia, chọn lấy một cái sườn lớn nhất, cười bỏ vào trong bát Tề Dật Phàm: “Đừng nói nhiều..... Ăn thêm ít thịt đi, có lợi cho sức khỏe lắm đây.”

Thấy nàng thần sắc biến đổi, lại có thái độ xum xoe như vậy, Tề Dật Phàm trong lòng có chút mờ mịt: “Lời ta nói cô có nghe rõ không?”

“Cái gì?” Hạ Lan Từ Kỳ trong lòng giật thót, muốn giả ngu nhưng lại thấy lương tâm bất an, nói thẳng ra thì không biết sẽ xảy ra chuyện gì mà cứ chỉ lo lắng xuống thôi không đủ.

Nàng càng làm bộ, Tề Dật Phàm càng thấy Hạ Lan Từ Kỳ có chuyện gạt hắn, vì thế buông đĩa xuống dùng ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm nàng, khiến da đầu nàng từng trợn run lên, toàn thân cứng ngắc.

“Chuông bạc đâu? Lấy ra cho ta xem lại!” Tề Dật Phàm thấy Hạ Lan Từ Kỳ cứ nói lảng sang chuyện khác, vậy thì chắc chắn trong chuyện này có vấn đề.

Dù sao đưa đầu cũng một đao mà rút đầu cũng một đao, chuyện này giấy không thể gói được lửa, sớm muộn gì cũng lộ ra. Không bằng cứ xuất chiêu đi! Nói, nàng sẽ được giải thoát! Hạ Lan Từ Kỳ lấy hết dũng khí nâng đầu, nhưng khi chống lại ánh mắt của hắn, vẫn có chút chột dạ né tránh mắt hắn, kiên trì lí nhí nói giọng như muỗi kêu: “Chuông bạc..... Đã đánh mất.....”

“Cái gì?” Tề Dật Phàm lập tức phát hỏa, đột nhiên đem Hạ Lan Từ Kỳ kéo đến gần hơn, nói: “Đã đánh mất cái gì? Cô nói lại lần nữa!”

Xong rồi xong rồi, vừa thấy bộ dáng này của hắn, Hạ Lan Từ Kỳ đã biết tai kiếp khó tránh khỏi, nhắm mắt kêu lên: “Đã đánh mất chuông bạc rồi!”

Tề Dật Phàm sắc mặt đại biến, phải hiểu rằng đây là vật chứng duy nhất để tìm ra hung thủ, hắn yên tâm giao cho nàng, ai ngờ nàng lại đánh mất. Điều này khiến cho Tề Dật Phàm nhất thời nổi giận, hai tay túm lấy cổ áo Hạ Lan Từ Kỳ, lắc lắc trước sau: “Sao cô lại có thể như vậy? Có một chuyện nhỏ như vậy cũng làm không xong! Sao không đem cô làm mất luôn đi!”

Một người anh tuấn như vậy, sao có thể biến thành cái loại dã man như vậy? Minh cũng không phải búp bê vải để mà lắc tới lắc lui như vậy nha! Hạ Lan Từ Kỳ lần đầu tiên nhìn thấy dáng vẻ này của hắn, đồng thời cũng bị hắn lay đến choáng váng đầu óc, trong lúc nhất thời quên mất cả phải giãy dụa.

Vừa lúc đó, “Ầm” một tiếng, không khí căng thẳng trong phòng bị phá vỡ. Tề Dật Phàm ngừng lại, quay đầu nhìn thì thấy một viên đá từ bên ngoài bay thẳng vào trong phòng.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Nhịn người một lần

“Ai?” Tề Dật Phàm hét lớn một tiếng. Nhìn ra phía ngoài.

Sau một lúc lâu, không ai trả lời.

Thật rõ ràng, cục đá đó là người khác cố ý ném vào. Tề Dật Phàm một tay đẩy Hạ Lan Từ Kỳ ngồi lại trên ghế: “Cô yên ổn chờ ở đây cho ta, không được nhúc nhích!” Sau đó tung người bay ra ngoài.

Hạ Lan Từ Kỳ dựa lưng vào ghế dựa, khóe miệng nhếch lên, nhẹ nhàng xoa cánh tay bị đau, trong lòng hết sức bất mãn: Người này thật đúng là, trở mặt còn nhanh hơn lật sách! Ôi! Đau chết người!

Một lát sau, Tề Dật Phàm mặt như phủ băng, nổi giận dùng dùi tiêu sái đi vào. Nhìn đến khuôn mặt tràn đầy vẻ lo lắng kia, Hạ Lan Từ Kỳ biết là hắn ra ngoài vô ích rồi, phòng chừng không thu hoạch được gì.

Hạ Lan Từ Kỳ sợ hấn trong con thịnh nộ, sẽ lại coi mình là búp bê vải mà lắc tới lắc lui theo bản năng đứng lên, lui về phía sau.

Tề Dật Phàm có vẻ như là không định tha cho nàng, từng bước tới gần phía nàng.

“Ngươi..... Ngươi muốn làm gì? Ta không phải có ý làm mất chuông bạc.....” Hạ Lan Từ Kỳ biết mình đánh mất chuông thì là chọc giận đến hấn, nhưng mà không ngờ rằng hấn sẽ nổi giận đến mức này. Lúc này, bị khí thế bá đạo của hũ dọa, không ngừng lui về phía sau.

“Àm” Hạ Lan Từ Kỳ đụng phải cái gì đó, nàng quay đầu nhìn lại. Thì ra nàng đụng phải cái giá đựng bảo vật, nhưng mà trong lúc giây dựa nàng nghe thấy đỉnh đầu truyền tiếng động nhỏ vang lên, ngẩng đầu lên nhìn một cái nhất thời khiến nàng hồn phi phách tán.

Vốn dĩ trên tầng cao nhất của giá để đồ có một cái bình vẽ hoa mai được treo dây kết màu Hi Thước, bởi vì cái giá bị va chạm khiến cho bình kia lung lay, có vẻ như muốn rơi xuống đầu nàng.

Đây quả thực đúng là tai họa bất ngờ! Bây giờ có muốn tránh cũng tránh không kịp rồi, Hạ Lan Từ Kỳ khóc không ra nước mắt, theo bản năng ôm lấy đầu. Đúng lúc này, chỉ cảm thấy một cơn gió lớn phát thẳng vào mặt, mà bình gỗ trên giá cũng không hề rơi xuống.

Nàng nghi hoặc mở to mắt nhìn thấy bao phủ trước mắt là một trang quần áo màu trắng. Nàng từ dưới quần áo nhìn thẳng lên, quả nhiên là thấy dung nhan tuấn lãng của Tề Dật Phàm. Trong lòng nàng càng lạnh, thu hồi ánh mắt rồi lại cẩn thận ngước mắt lên nhìn lại cái bình.

Bình gỗ kia vẫn còn lơ lửng phía trên đầu, vốn dĩ không có rơi xuống nàng là bởi vì Tề Dật Phàm tiếp được.

Hấn không phải đang rất giận mình sao? Không ngờ hấn vẫn còn có thể có lương tâm mà cứu mình! Hạ Lan Từ Kỳ cố gắng nở một nụ cười thật tươi với hấn: “Cảm ơn, cảm ơn ngươi!”

Hạ Lan Từ Kỳ nào biết đâu rằng. Vì nàng đang hoảng sợ lo lắng, lại còn phải giả bộ tươi cười nên lúc này vẻ mặt khóc so với cười còn dễ nhìn hơn.

Tề Dật Phàm “Hừ” nhẹ một tiếng, đem bình gỗ đặt lại lên giá để đồ rồi tiếp tục cực kỳ tàn ác túm áo nàng: “Cô chạy cái gì? Ta ghét nhất là người đã làm sai còn trốn tránh!”

“Ai trốn tránh trách nhiệm! Ta đã nói với ngươi rồi, đây không phải là chủ động nhận trách nhiệm hay sao?” Hạ Lan Từ Kỳ bắt lấy tay hấn: “Chúng ta hãy cứ từ từ thương lượng, ngươi đừng thô lỗ như vậy được không? Mau thả ta ra!”

Tề Dật Phàm cũng không buông nàng ra, mà mắt vẫn không rời khỏi nàng: “Chịu trách nhiệm? Cô chịu trách nhiệm thế nào?”

Chuyện cho tới bây giờ, nếu không vượt cho vượt lòng “con sói” này thì hấn là sẽ không dễ dàng tha của mình. Hạ Lan Từ Kỳ đành phải dùng thanh âm mềm mại, nhẹ nhàng khuyên bảo: “Ngươi đừng kích động nhé! Ngươi yên tâm, cho dù không có chuông bạc ta cũng sẽ có cách giúp ngươi tìm được hung thủ giết mẹ! Hơn nữa, chuông bạc này cũng không đáng giá bao nhiêu tiền, ta đoán là nó cũng chỉ rơi ở đâu đó thôi. Chỉ cần còn ở trong phủ thì chúng ta vẫn còn có cơ hội tìm được.”

Thấy ánh mắt Tề Dật Phàm không còn sắc nhọn nữa, nhưng vẫn không có ý buông tay. Hạ Lan Từ Kỳ đành phải tiếp tục khuyên bảo: “Ta biết, vật chứng đã mất, ngươi rất tức giận nhưng kỳ thật ta so với ngươi còn giận hơn! Ta rất muốn nhanh chóng giúp ngươi tìm ra hung thủ, để có thể sớm rời khỏi nơi này một chút! Cho nên, ta thật sự không hề cố ý, việc này muốn trách thì phải trách cái tên Nam Cung Hoàng kia, nếu không vì đụng phải hấn thì cũng không xảy ra chuyện này? Ngươi nói đúng không?”

Thấy hấn vẻ mặt đã hòa hoãn lại vài phần, Hạ Lan Từ Kỳ bắt đầu gỡ tay hấn: “Ngươi mau thả ta ra đi! Ngươi nắm như vậy khiến ta rất khó chịu!”

Chỉ cần là chuyện có liên quan đến Ngũ di nương, tất cả đều khiến Tề Dật Phàm dễ dàng kích động. Có điều khi nghe Hạ Lan Từ Kỳ ôn tồn giải thích như vậy, lại còn rất đáng thương nhìn hấn khiến cơn giận của hấn lúc này cũng hạ xuống rất nhiều. Từ từ buông tay thả nàng, xoay người đi đến chỗ bàn ăn.

Người xấu, đúng là người xấu! Hạ Lan Từ Kỳ sửa sang lại quần áo bị hấn túm đến nhăn nhúm, nhìn về phía bóng lưng hấn làm mặt quỷ, nhưng không ngờ đúng lúc đó Tề Dật Phàm xoay người lại vừa kịp nhìn thấy.

“Cô làm cái gì đấy?”

“A..... Không..... Không làm cái gì, mặt ta có chút khó chịu!” Hạ Lan Từ Kỳ hai gò má phồng hòng, xấu hổ nhăn nhó mặt.

Tề Dật Phàm quay đầu về, đi đến bên bàn ăn ngồi xuống, nói: “Cô còn đứng đấy làm gì, còn không mau tới đây dùng cơm đi!”

Náo loạn một trận như vậy, còn tâm trạng gì mà ăn cơm đây? Nhưng chẳng còn cách nào khác, Hạ Lan Từ Kỳ đành phải kiên trì đi đến.

Nếu không phải nàng đánh mất vật chứng. Bị đuối lý, thì còn lâu nàng mới phải nghe lời như thế! Ai nói nàng phạm phải sai lầm cơ chứ! Ta tạm thời nhịn.

“Những nơi nên tìm cô đã tìm hết chưa?” Tề Dật Phàm nhìn chằm chằm nàng hỏi.

“Tìm khắp rồi, ngày mai ta lại sai bà Ngô âm thầm đi hỏi thăm lần nữa, để xem có phải có ai lấy đi rồi không.” Hạ Lan Từ Kỳ không muốn tiếp tục nói chuyện này, đành phải lảng sang chuyện khác: “Đúng rồi, vừa nãy là từ bên ngoài ném vào sao?”

Tề Dật Phàm nhíu mày: “Ừ”

Hạ Lan Từ Kỳ lo lắng nói: “Những lời nói của chúng ta, liệu có bị người khác nghe lén không?”

“Chúng ta lúc đó đang nói chuyện làm mất chuông bạc, không nói chuyện khác, không sao!” Tề Dật Phàm nói như vậy nhưng trong lòng lại nổi lên nghi ngờ, người kia nghe lén rốt cuộc có mục đích gì? Vì sao lại chủ động ném cục đá vào để đánh răn động cô? Thật sự là rất kỳ quái.

Bởi vì chuyện làm mất chuông, náo loạn khiến cho tâm trạng hai người không hề tốt chút nào. Tùy tiện ăn vài miếng cơm rồi gọi bọn nha hoàn vào dọn bàn.

Ngồi ở bên cạnh bàn, Hạ Lan Từ Kỳ vừa cầm chén trà vừa nhìn trộm thấy Tề Dật Phàm một tay nâng trán, nhắm mắt lại không biết đang suy nghĩ cái gì. Nhưng chính vì không rõ suy nghĩ của hắn, vì thế mới âm thầm kêu khổ, hay là hắn hôm nay còn định ở nơi này đánh mình một trận sao?

Lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng của Liễu Tâm Vũ: “Tứ thiếu gia. Tứ thiếu phu nhân, Tam tiểu thư đến!”

Đã trễ thế này, nàng còn tới làm cái gì? Hạ Lan Từ Kỳ ngẩng đầu, cao giọng nói: “Nói Tam tiểu thư vào đi.”

Cửa vừa mở ra, Tề Siêu Nhiên đã cười khanh khách đi vào trong phòng: “Ca, tẩu tử, hai người còn chưa ngủ sao?”

Có người ngoài bước vào phòng, Hạ Lan Từ Kỳ cùng Tề Dật Phàm cùng điều chỉnh lại tâm trạng, vẻ mặt cũng đổi lại.

“Siêu Nhiên, muội là đến tìm ca đi chơi phải không?” Tề Dật Phàm lập tức đứng lên, vẻ mặt lóe sáng.

“Ca. Trời đã muộn thế này rồi, còn chơi cái gì nữa? Lát nữa ca cùng tẩu nghỉ ngơi thật tốt là được rồi!” Tề Siêu Nhiên tiến đến đưa tay đặt lên vai Tề Dật Phàm, dùng sức ấn hắn ngồi lại xuống ghế.

Hạ Lan Từ Kỳ thấy thế, hỏi: “Siêu Nhiên, đã muộn thế này rồi muội còn đến đây, có chuyện gì không?”

Tề Siêu Nhiên quay đầu nhìn Tề Dật Phàm, vẻ mặt có chút do dự.

Hạ Lan Từ Kỳ nhìn ra chuyện gì, khuyên nói: “Chàng là ca ca ruột thịt của muội, có chuyện gì mà không thể nói cho chàng biết sao?”

Tề Siêu Nhiên ngồi vào trên ghế bên cạnh Hạ Lan Từ Kỳ, ghé sát vào bên tai nàng, thấp giọng nói: “Nếu ca ca muội bình thường thì có vài chuyện muội còn có thể thương lượng với huynh ấy. Nhưng bây giờ đầu óc của huynh ấy không bình thường, chỉ sợ vô tình nói lộ ra ngoài.”

Tề Dật Phàm thấy hai người trước mặt hần hần kè kè tai nói nhỏ, kháng nghị nói: “Hai người các ngươi nói cái gì, còn định trừ ta ra?”

Hạ Lan Từ Kỳ không ngờ rằng Tề Dật Phàm ẩn mình thật giỏi như vậy, chuyện giả ngây giả dại này ngay cả muội muội ruột cũng không nói cho biết. Mà bây giờ Tề Siêu Nhiên không biết tình trạng thật sự của ca ca mình, nên bây giờ có chút băn khoăn cũng là chuyện thường tình. Vì thế, Hạ Lan Từ Kỳ nhẹ giọng dần xấp hợp lí nói với Tề Dật Phàm: “Dật Phàm, Siêu Nhiên có chuyện muốn nói với thiếp, chàng đến phòng của Trầm thiếp một lúc. Lát nữa thiếp gọi chàng về.”

“Tại sao phải đuổi ta đi? Ta không đi!” Tề Dật Phàm xấu tính ngồi lì ở đó.

Nhìn bộ dạng bây giờ của hắn, cùng với sự mạnh mẽ vừa rồi giống như là hai người. Hạ Lan Từ Kỳ không thể không bội phục hành động của hắn. Chẳng qua, lo lắng đến việc Tề Siêu Nhiên có chuyện tìm mình, liền ôn nhu làm dịu: “Dật Phàm ngoan ngoãn nghe lời, ngày mai sẽ làm món ngon cho chàng!”

Thấy Hạ Lan Từ Kỳ nháy mắt với mình mấy cái, Tề Dật Phàm hiểu là hắn cần phải tránh đi đâu đó! Nhưng mà chuyện liên quan đến muội muội, hắn vẫn rất dễ bụng, suy nghĩ một chút rồi nói: “Vậy các ngươi cứ nói chuyện của các ngươi đi. Ta vào buồng trong ngủ được chứ!” Nói xong liền đi vào trong phòng.

Hắn ở trong nhà, hai người nhỏ giọng nói chuyện hắn là nghe không thấy, Hạ Lan Từ Kỳ cũng không làm khó hắn nữa, ngẩng đầu hỏi: “Siêu Nhiên, có chuyện gì, muội cứ nói đi!”

Thấy ca ca mình rất ý lại tẩu tử, đuổi hắn đến chỗ Trầm thiếp hắn cũng không đi. Tề Siêu Nhiên từ trong lòng, đối với Hạ Lan Từ Kỳ thân thiết hơn mấy phần.

Nàng tiến đến trước mặt Hạ Lan Từ Kỳ, nhỏ giọng nói: “Tứ tẩu, muội ở đây có hai cái hà bao, tẩu giúp muội chọn xem cái nào đẹp hơn!” Nói xong từ trong tay áo lấy ra hai cái hà bao, bỏ vào trong tay Hạ Lan Từ Kỳ.

Cầm lấy hà bao nhìn kỹ thì một cái màu hồng nhạt thêu bức uyên ương hí thủy, một cái màu đỏ thêu bức tịnh đế liên hoa. Từng mũi kim đều mịn màng tỉ mỉ, mặt thêu bằng phẳng trơn bóng, màu sắc diễm lệ, vừa thấy liền biết là được làm từ tay nữ tử thông thạo nữ công.

Hạ Lan Từ Kỳ vuốt ve mặt thêu sáng bóng, tán dương: “Tay nghề Siêu Nhiên thật tinh xảo, thêu không tồi nha! Thật là đẹp mắt!”

“Đề Tứ tẩu chê cười rồi!” Tề Siêu Nhiên hơi hơi vuốt cằm, vẻ mặt của tiểu nữ nhi đáng yêu.

Nha đầu này sao lại như vậy? Bình thường là một người ăn to nói lớn, sao bây giờ lại biến thành người e lệ như vậy? Hạ Lan Từ Kỳ nhìn nàng, hỏi: “Muội muốn tặng hà bao này cho ai sao?”

“Đúng vậy!” Tề Siêu Nhiên ngẩng đầu, ánh mắt sáng quắc: “Tứ tẩu, tẩu xem cái nào đẹp hơn?”

“Cái nào cũng đẹp!”

Tề Siêu Nhiên cũng chính là vì thế nên không chọn được, mới đến tìm nàng, bởi vậy làm nũng nói: “Tứ tẩu, tẩu giúp muội chọn một cái đi!”

“Muội muốn tặng hà bao cho ai?” Đây mới là mấu chốt nhất.

“Chuyện này.....” Tề Siêu Nhiên hai má nóng lên, có chút ngượng ngùng khó nói

Hạ Lan Từ Kỳ trong lòng trầm xuống, trực tiếp hỏi: “Có phải là Nam Cung Hoàng không?”

Tề Siêu Nhiên lí nhí như muỗi kêu: “Đúng”

Nha đầu ngốc này, quả nhiên là thích cái tên nguy quân tử kia! Hạ Lan Từ Kỳ thay nàng lo lắng, nhin không được nhắc nhở nàng: “Siêu Nhiên, muội hiểu hần được bao nhiêu? Hần đã có thể thất chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Hỉ Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Vô tình bị lừa

Tề Siêu Nhiên nhẹ nói: “Tứ tẩu. Hần mặc dù cũng có mấy phòng thiệp thất, nhưng mà vẫn còn chưa cưới vợ!”

Không đúng! Hạ Lan Từ Kỳ nhớ rõ, ngày ấy ở núi già sau miếu, Hạ Lan Ngu Hoa còn làm nũng muốn Nam Cung Hoàng hưu thê, sao có thể nói hần chưa có vợ con đây? Là Tề Siêu Nhiên điều tra sai hay là hần lừa gạt Hạ Lan Ngu Hoa? Hạ Lan Từ Kỳ nhất thời không đoán ra được, ngẩng đầu nghi hoặc nói: “Nhìn hần tuổi cũng không còn nhỏ, sao lại chưa cưới vợ được?”

Tề Siêu Nhiên xoắn tay vào khăn nói: “Hần được đính ước với Đại tiểu thư nhà Lại bộ Thị lang, nhưng vị đại tiểu thư kia chưa vào cửa đã nhiễm bệnh qua đời, mà hần vì quá bận rộn quản chuyện làm ăn của gia tộc nên việc hôn nhân cứ như vậy mà bị chậm trễ.”

Đã nói tới đây rồi, Tề Siêu Nhiên cũng không rụt rè nữa, ngẩng đầu nghiêm túc nói: “Tứ tẩu, mẹ muội đã mất, ca ca hiện tại lại thành như vậy. Không còn ai có thể giúp muội, cho nên muội muốn mời Tứ tẩu làm chủ, giúp muội thử nói với cha xem có thể sai người tới Uy Vũ Hầu phủ. Cầu hôn cho muội với Nam Cung công tử!”

Nàng ngượng ngùng cúi đầu: “Muội thật sự rất thích hần.....”

Thấy vẻ mặt nàng rất chân thành cầu khẩn mình, Hạ Lan Từ Kỳ rất khó xử. Nếu đáp ứng thì bản thân mình biết rất rõ Nam Cung Hoàng không phải là dạng chính nhân quân tử gì, sao có thể nhìn muội ấy nhảy vào hố lừa? Nhưng nếu không đáp ứng gì khi nhìn vào ánh mắt đầy mong chờ của Siêu Nhiên nàng lại thấy trong lòng không được yên.

Hạ Lan Từ Kỳ lặng yên trong chốc lát rồi mở miệng nói: “Nữ nhân lập gia đình là đại sự cả đời, nhân phẩm và đức hạnh của đối phương là quan trọng nhất. Cho nên trước khi quyết định, chúng ta phải kiểm tra thật tốt đã.” Hạ Lan Từ Kỳ cầm một lọn tóc ở trước ngực Siêu Nhiên, vuốt vuốt từ trên xuống, mỉm cười nhìn nàng: “Ta cũng không có muội muội, nên vẫn luôn coi muội là muội muội ruột của mình. Vì vậy chuyện của muội ta sẽ để trong lòng.”

Nói như vậy là đồng ý hay là không đồng ý? Tề Siêu Nhiên nghi hoặc nhìn nàng: “Tứ tẩu.....”

“Muội yên tâm, nếu hần thật sự là nam nhân tốt tài đức vẹn toàn, ta sẽ giúp muội nói với Hầu gia.” Hạ Lan Từ Kỳ bồi thêm một câu, không làm Siêu Nhiên thất vọng.

Thấy Hạ Lan Từ Kỳ vì chuyện chung thân đại sự của mình cẩn thận như vậy, Tề Siêu Nhiên mi mắt chớp chớp: “Cám ơn Tứ tẩu!”

“Cám ơn cái gì? Đều là người một nhà cả còn nói chuyện khách sáo như vậy?” Hạ Lan Từ Kỳ làm bộ tức giận.

Tề Siêu Nhiên giữ chặt tay nàng: “Tứ tẩu, nhưng mà tẩu phải ra tay nhanh một chút! Sợ là Như Tuyết muốn tranh giành với muội đó!”

“Nó cũng thích Nam Cung Hoàng?”

“Đúng vậy!” Tề Siêu Nhiên vẻ mặt thần sắc lo lắng: “Muội sợ ra tay muộn, sẽ bị mẹ con Nhị di nương nhanh chân một bước cướp mất cơ hội.”

Thật không nghĩ rằng Nam Cung Hoàng lại là cái bánh được ưa chuộng như vậy! Nhưng mà cẩn thận nghĩ lại thì cũng không có gì lạ, hấn lớn lên phong lưu phóng khoáng. Về ngoài anh tuần ngọc thụ lâm phong, chắc chắn sẽ làm say đắm tâm hồn các thiếu nữ thuần khiết không hiểu sự đời!

“Yên tâm đi! Nếu hấn thật sự ưu tú như vậy, tẩu tử sẽ nghĩ hết tất cả biện pháp để đoạt lấy giúp muội.”

“Tứ tẩu, tẩu thật tốt!” Tề Siêu Nhiên nét mặt tươi cười như hoa: “Tứ tẩu, nhưng mà tẩu còn chưa nói, hai hà bao này cái nào đẹp nhất đây?”

Hạ Lan Từ Kỳ chỉ một ngón tay.

“Tẩu nói cái này?” Tề Siêu Nhiên cầm lên cái hà bao thêu Tịnh đề liên hoa, thấy nàng cười gật đầu Tề Siêu Nhiên đặc biệt vui vẻ, “Được rồi, muội sẽ đem tặng hấn ngay!” Sau đó lại nói: “Tứ tẩu, tẩu và ca ca đi nghỉ ngơi sớm một chút đi, muội không quấy rầy hai người nữa!”

Tề Siêu Nhiên vừa ra khỏi phòng, Hạ Lan Từ Kỳ liền đứng dậy vào buồng trong.

Chẳng biết từ lúc nào, Tề Dật Phàm đã xuống khỏi giường dùng vẻ mặt buồn bực ngồi ở bên cạnh bàn. Thấy Hạ Lan Từ Kỳ đi vào, trầm giọng nói: “Cô không được giúp Siêu Nhiên cầu hôn!”

Xem ra, hấn đã nghe được chuyện mình và Tề Siêu Nhiên nói, Hạ Lan Từ Kỳ cười lạnh một tiếng: “Chuyện này còn cần ngại nhắc, chẳng lẽ ngại không nghe ra là ta chỉ ứng phó Siêu Nhiên thôi sao?”

“Vậy là tốt rồi!” Tề Dật Phàm xiết chặt chén trà: “Ta tuyệt đối sẽ không trơ mắt nhìn muội muội gả cho cái tên mặt người dạ thú kia!”

Hạ Lan Từ Kỳ nhẹ nhàng thở dài: Haizz, nhưng mà bây giờ muội muội của ngại đã hoàn toàn bị quý ám rồi, toàn tâm toàn ý muốn cùng hấn ở cùng một chỗ. Người ngoài sợ là không ngăn được!”

Tề Dật Phàm cũng biết việc này rất khó, bỗng nhiên ngừng đầu nhìn nàng: “Ta đây thân là ca ca nhưng hiện tại không thể nói chuyện với Siêu Nhiên được. Có điều ta thấy nó rất nghe lời cô, việc này giao cho cô làm đi! Cô phải nghĩ cách làm sao cho nó hết hy vọng với Nam Cung Hoàng!”

Việc này quả thực rất khó! Hạ Lan Từ Kỳ vừa định nói đã thấy Tề Dật Phàm ngáp một cái, quay đầu nhìn giường của nàng, trong lòng nàng lập tức căng như dây đàn, cố gắng dùng khí lực bình thần, nói: “Ngươi yên tâm, ta sẽ giúp ngươi khuyên bảo của muội ấy. Đúng rồi, gần đây Phùng thiếp tâm tình không được tốt lắm, hay là ngại qua xem nàng một chút đi! “

Nha đầu kia nói năng khéo léo rõ ràng có ý muốn đuổi hấn đi! Nói đi nói lại, tuy rằng Tề Dật Phàm cũng chẳng muốn đôi co với Hạ Lan Từ Kỳ, nhưng cảm giác bị đuổi đi luôn rất khó chịu. Hấn nghiêng người liếc mắt nhìn Hạ Lan Từ Kỳ một cái, mặt không chút thay đổi trả lời: “Cô quản nhiều quá rồi!”

“Ta chỉ là gợi ý như vậy, có nghe hay không tùy ngại.” Hạ Lan Từ Kỳ trong lòng nổi giận, đây là chuyện nàng, hoàn toàn có liên quan đến lợi ích của nàng đó! Nhưng mà bộ mặt âm hiểm phúc hắc của Tề Dật Phàm ngày càng lộ rõ, Hạ Lan Từ Kỳ cũng không thể không thật cẩn thận đối phó với hấn.

Thật ra Tề Dật Phàm vốn dĩ không muốn đến phòng của tiểu thiếp, bởi vì ở trong phòng tiểu thiếp hấn vẫn phải giả ngây giả dại mà hấn cảm thấy như vậy mệt chết đi được. Hiện tại chỉ có ở trong phòng Hạ Lan Từ Kỳ mới có thể lộ rõ bản tính thật, Hạ Lan Từ Kỳ lại còn rất ghét hấn! Vì thế, hai người chỉ có thể tương đối im lặng, ở đây thi gan với nhau.

“Ồ, Hình như bên ngoài có động tĩnh!” Hạ Lan Từ Kỳ đột nhiên lên tiếng, phá vỡ không khí nặng nề trong phòng.

Tề Dật Phàm ngồi dậy: “Sao ta lại không nghe thấy?”

Hạ Lan Từ Kỳ cười nhạo nói: “Không phải ngại có võ công sao? Ta còn nghe được bên ngoài có âm thanh, sao ngại lại không nghe thấy?”

“Thật không? Lỗi tại cô đúng là có vấn đề rồi!” Tề Dật Phàm vô cùng chắc chắn rằng bên ngoài không có ai.

Mà Hạ Lan Từ Kỳ lại cũng một mực chắc chắn: “Ngươi nói lỗi tại ai bị hỏng? Nhất định là bên ngoài có người, không tin thì hai chúng ta đánh cược?”

Tề Dật Phàm cũng không chịu thua: “Đánh cược thì đánh cược! Nếu cô thua thì sao?”

“Ta thua.....”

“Cô thua, thì đêm nay cô phải rửa chân cho ta!”

Hạ Lan Từ Kỳ cắn chặt răng: “Được, ta thua thì sẽ rửa chân cho ngại!”

Tề Dật Phàm sợ nàng đổi ý: “Nói lời phải giữ lời!”

Lúc này nàng thẳng lưng lên: “Đương nhiên”

Thấy có vẻ như không nói đùa, Tề Dật Phàm lúc này mới đứng dậy, đi ra ngoài.

Hắn vừa ra khỏi cửa, Hạ Lan Tử Kỳ đã nhanh chóng chạy đến “Ba” một tiếng đóng chặt cửa lại, còn cài then cẩn thận. Ngẩng đầu thấy có một cánh cửa sổ vẫn còn mở trong lòng lại như lửa đốt, cũng đem nó đóng lại cẩn thận.

“Hà! Cô làm cái gì vậy?” Tề Dật Phàm thấy có gì đó không đúng, quay lại bắt đầu đập cửa.

Mưu kế thực hiện được, Hạ Lan Tử Kỳ không nhịn được nở nụ cười. Nhưng mà sợ hắn phá được cửa, vội vàng chạy tới dùng thân mình chặn đứng cửa lại, cao giọng nói: “Tứ thiếu gia, trời cũng không còn sớm nữa, tự mình tìm chỗ rồi ngủ đi thôi!”

“Cô..... Đáng giận!” Tề Dật Phàm thấy nàng đóng cửa, lập tức hiểu được mình đã bị nhả đầu kia lừa rồi! Phải hiểu rằng, hắn đường đường Tề phủ Tứ thiếu gia, lại bị thê tử nửa đêm đuổi ra ngoài. Chuyện này nếu truyền ra ngoài thì mặt mũi biết giấu đi đâu cho được? Lúc này. Hắn đã nổi trận lôi đình rồi, vô cùng tức giận.

“Ầm Ầm Ầm” Hắn đập vào cửa rầm rầm: “Nha đầu kia cũng to gan thật? Dám gạt ta? Mau mở cửa ra cho ta!”

Dù sao mới vừa rồi bị hắn lắc qua lắc lại, bắt nạt đến thảm! Bây giờ, hắn càng nổi giận Hạ Lan Tử Kỳ dựa vào cửa càng cười vui vẻ!

Tuy rằng Hạ Lan Tử Kỳ ở bên trong cửa thấp giọng cười, nhưng vẫn bị Tề Dật Phàm nghe được, vì thế hắn càng thêm cảm thấy nhục nhã dùng sức gõ mạnh vào cửa.

Đêm dài tĩnh lặng! Tiếng đập cửa của Tề Dật Phàm đương nhiên hết sức chói tai. Những phòng khác ở trong viện, đều mở cửa ngó nghiêng.

Lúc này, Từ Đào cũng Liễu Tâm Vũ mặc quần áo chạy ra vừa thấy Tề Dật Phàm đứng ở cửa phòng Hạ Lan Tử Kỳ đập cửa, vội vàng tiến lên: “Tứ thiếu gia, người làm gì?”

Không đợi Tề Dật Phàm trả lời, Hạ Lan Tử Kỳ ở bên trong nói tiếp: “Ta đang cùng tứ thiếu gia chơi trò chơi! Đứng rồi, trời không còn sớm, bọn ta không chơi nữa! Vừa rồi tứ thiếu gia nói muốn đến phòng Tôn thiếp đó, hai người các người mau đưa Tứ thiếu gia qua đó đi!”

“Vâng” Hai nha đầu đối với lời Hạ Lan Tử Kỳ nói không chút nghi ngờ.

Tề Dật Phàm lại tức giận không nói nên lời, bởi vì có người ngoài ở đây hắn còn phải tiếp tục giả điên, cho nên tạm thời không thể trừng phạt Hạ Lan Tử Kỳ.

Hai nha đầu, mỗi người một bên lôi kéo hắn tới phòng Tôn thiếp.

“Này, Các người thả ta ra! Đừng kéo ta! Ta còn chưa chơi xong với Tử Kỳ nữa mà!”

Nghe thấy tiếng kêu của Tề Dật Phàm, Hạ Lan Tử Kỳ úp mặt vào khe cửa, nhìn bóng lưng của hắn mà cười trộm, người này nhập vai đến thật vui vẻ.

Nhưng mà, Tề Dật Phàm lại không hề vui vẻ như vậy, trong lòng buồn khổ vô cùng. Lại còn phải tiếp tục diễn vai ngu si, vừa giả dụa, vừa gào lên với Hạ Lan Tử Kỳ ở trong phòng: “Ở bên ngoài thật sự không có ai, lần này cô thua! Cô nhớ kĩ cho ta! Ta muốn cô phải rửa chân cho ta!”

Hạ Lan Tử Kỳ đứng thẳng người, giắt này, rùng mình một cái! Người khác đều cho là hắn đang nói lời ngốc ngếch! Nhưng chỉ Hạ Lan Tử Kỳ biết. Câu đó là nói cho mình nghe, Hạ Lan Tử Kỳ rất sợ người này ghi thù, một ngày nào đó, thực sự sẽ tới tìm mình!

.....

Không có Tề Dật Phàm quấy rầy, Hạ Lan Tử Kỳ thanh thần ổn định ngủ ngon giấc. Những ngày tiếp theo nhất định sẽ có rất nhiều chuyện vượt quá dự tính đang chờ đợi nàng.

Sau khi rời giường, rửa mặt chải đầu đã xong nàng ở trong tiểu hoa viên của hậu viện tản bộ. Khi nàng đi bộ xong, trở lại phòng chuẩn bị nghỉ ngơi một chút trước giờ ăn điểm tâm thì lại ngoài ý muốn phát hiện trên bàn trang điểm có một vật nhỏ nhắn, màu trắng, hình tròn.

Nàng cảm thấy vật kia nhìn rất quen mắt, đến gần cầm lên thì kích động không thôi. Bởi vì đây không phải là cái gì khác mà chính là cái chuông nhỏ mà mình đánh mất!

Vật chứng mất mà có lại được, đây là thật sao? Không phải là mình mơ mộng hão huyền chứ? Hạ Lan Tử Kỳ khó tin véo mình mấy cái, thấy trên tay có cảm giác đau đớn nàng vui vẻ nâng mày, bởi vì nàng biết, đây là sự thật! Nhưng mà ngày hôm qua nàng đã lật tung phòng lên mấy lần để tìm, sao lại không hề thấy, mà bây giờ lại đột nhiên lại xuất hiện trên bàn trang điểm của mình? Chẳng lẽ là bà Ngô tìm thấy, nhưng không thấy mình ở trong phòng nên đặt ở đây?

Hạ Lan Tử Kỳ nghĩ như thế, liền nói Liễu Tâm Vũ gọi bà Ngô đến. Kết quả vừa hỏi bà Ngô, bà Ngô lại hoàn toàn không hề biết gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: sói già gian ác

Hạ Lan Từ Kỳ nhìn chuông bạc trong tay. Lòng đầy hoài nghi. Rốt cuộc là như thế nào đây? Nếu không phải là bà Ngô tìm lại, thì cũng không thể nào là chuông bạc tự có chân chạy về được.

Nàng đang bí mật tìm kiếm chuông bạc thì nó lại xuất hiện trước mắt nàng, chuyện kì quái như thế chỉ có duy nhất một khả năng đó là có người khác chủ động trả về cho nàng.

Theo như suy luận này, Hạ Lan Từ Kỳ tiếp tục suy đoán. Biết nàng đang tìm kiếm chuông bạc chỉ có ba người, một người là bà Ngô, một người là Tề Dật Phàm, một người còn lại chính là Tề Nhan Thần.

Mà lúc này bà Ngô đã nói là chuông bạc không phải do bà ấy tìm lại, Tề Dật Phàm thì đêm qua mới biết là chuông bạc bị mất nên cũng không thể là hắn tìm về được, cho dù có là hắn tìm về đi nữa thì chuông bạc quan trọng như vậy hắn cũng không thể tùy tiện ném ở trên bàn được, dù thế nào cũng phải sẽ tự tay đưa cho mình. Cho nên, người duy nhất có thể đem chuông bạc trở về đây chỉ có Tề Nhan Thần.

Nhưng mà. Ngày hôm qua nàng đi tìm Tề Nhan Thần, hắn còn nói rõ là không tìm thấy! Hay là Tề Nhan Thần lừa gạt mình? Nhưng sao hắn lại lừa gạt mình? Ví dụ như hắn lừa mình thật thì sao bây giờ lại trả về đây?

Hạ Lan Từ Kỳ đột nhiên nghĩ đến chuyện tối hôm qua có người từ ngoài cửa sổ ném vào cục đá, vì thế không kiềm chế được liên tưởng nếu Tề Nhan Thần chính là người ném cục đá ở ngoài vào thì giải thích này hoàn toàn hợp lí.

Bởi vì hắn nghe được chuyện mình và Tề Dật Phàm nói, biết là không tìm thấy chuông bạc Tề Dật Phàm sẽ không dễ dàng tha cho mình. Lúc đó lương tâm mới trời dậy, trả lại chuông bạc về.

Thế nhưng tại sao khi tìm thấy chuông bạc hắn không đưa luôn cho mình, Hạ Lan Từ Kỳ không phải con giun trong bụng hắn, đương nhiên là không thể biết được rồi! Hi vọng đây chỉ là một trò đùa của hắn, tốt nhất là đừng có thêm ý đồ gì khác nữa.

Có điều, đây hết thảy đều là suy đoán của Hạ Lan Từ Kỳ, sự thật cuối cùng có phải là thế hay không nàng cũng không dám khẳng định. Tuy nói nàng có thể tự mình đến hỏi Tề Nhan Thần, để hắn tự mò chứng thực nhưng mà Hạ Lan Từ Kỳ không muốn hỏi. Thứ nhất bởi vì người ta lẳng lẽ đưa tới, chắc chắn không muốn đối mặt với nàng. Thứ hai, nàng cũng không muốn chứng minh suy đoán của mình là thật, bởi vì càng làm rõ mọi chuyện thì càng khiến cho người ta thêm xấu hổ.

Tóm lại, ai trả về đều không quan trọng, quan trọng là chuông bạc đã mất mà lấy lại được rồi, để xem về sau Dật Phàm làm sao có thể ra oai với mình nữa!

.....

Hạ Lan Từ Kỳ biết Tề Dật Phàm là cái kiểu đại thiếu gia, từ đã quen được chăm sóc tỉ mỉ, sai bảo người khác. Có lẽ chẳng ai dám đối nghịch lại với hắn, mà tối hôm qua mình lại lừa hắn như vậy, phỏng chừng hắn nhất định là đã ghi thù rồi! Cho nên loại chuyện chờ cơ hội trả thù này, hắn nhất định có thể làm ra được.

Nhận ra vấn đề này, vì muốn tránh né hắn mà Hạ Lan Từ Kỳ buổi tối sau khi com nước xong đã đóng tất cả các cửa từ rất sớm, dặn dò Từ Đào và Liễu Tâm Vũ, cấm bắt luận kẻ nào vào quấy rầy. Cũng may đã hai ngày trời qua, Tề Dật Phàm không hề đến tìm nàng gây rối.

Ngày hôm đó sau khi dùng com chiều xong, Hạ Lan Từ Kỳ vẫn như mọi khi nhốt mình trong phòng. Nghĩ ngày mai sẽ được cùng Hoa Tranh gặp gỡ rồi, hưng phấn ngủ không nổi nên quyết định rời giường nghiên cứu xem ngày mai đi gặp người trong lòng thì nên mặc cái gì mới đẹp.

Nàng mở tủ quần áo ra. Một lúc lấy xuống năm sáu bộ quần áo, đặt ở trên bàn, đứng trước gương, lần lượt ước chừng cái lên người mình. Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng của Từ Đào: “Tứ thiếu gia, đã muộn thế này rồi sao người còn tới đây?”

“Từ Kỳ, Từ Kỳ..... Mau ra đây chơi với ta!” Tề Dật Phàm chẳng thèm để ý tới Từ Đào, vừa dùng cái giọng ngọng ngịu gào thét, vừa đi tới cửa phòng Hạ Lan Từ Kỳ.

Liễu Tâm Vũ lúc này cũng từ trong nhà đi ra, vội vàng tiến đến ngăn cản: “Tứ thiếu gia, đừng gọi nữa! Tứ thiếu phu nhân thân thể không thoải mái nên đã đi nghỉ rồi.”

Từ Đào cũng nói: “Đúng vậy! Tứ thiếu gia, mời người quay về đi ạ!”

“Không thoải mái? Vậy thì ta đây lại càng phải vào thăm nàng!” Tề Dật Phàm vung tay một cái, đem hai người các nàng gạt sang một bên, lao đảo, dáng vẻ đứng còn không vững, đến trước cửa Hạ Lan Từ Kỳ, đưa tay đẩy nhưng mà cửa đã cài không thể mở được.

“Từ Kỳ, mở cửa.....” Tề Dật Phàm đập vào cửa “ầm ầm ầm”.

Hắn quả nhiên tới trả thù rồi! Hạ Lan Từ Kỳ gom hết quần áo trên bàn lại với nhau rồi vội vàng nhét vào trong tủ treo quần áo.

“Tứ thiếu gia, ngài đừng gõ nữa, nếu người không ngủ được muốn tìm người chơi thì nô tỳ đi gọi Liên Kiều đến chơi cùng thiếu gia!” Liễu Tâm Vũ đi đến, tiếp tục khuyên can.

“Ta không cần Liên Kiều, ta muốn cùng chơi với Từ Kỳ!” Hấn gõ vào cửa thật mạnh: “Từ Kỳ Từ Kỳ nàng ra đây!”

Nghe thấy tiếng đập cửa, nhìn hấn chủ động khiêu khích. Hạ Lan Từ Kỳ tâm tình trở nên buồn bực: “Đừng gõ nữa! Có việc gì ngày mai nói sau!”

Hai nha đầu thấy tình cảnh này, tiến lên phía trước kéo Tề Dật Phàm: “Từ thiếu gia, đi thôi! Quay về đi!”

“Buông!” Tề Dật Phàm nhaoáng một cái thu vai lại, gạt hai người ra, đột nhiên lấy từ trong tay áo ra một con dao nhỏ.

“Từ thiếu gia, ngài muốn làm gì nữa?” Vừa thấy hấn lấy dao ra, hai người đều sợ hãi! Cũng không dám bước lên kéo hấn nữa.

“Từ Kỳ, ta tới rồi!” Tề Dật Phàm nói xong liền đem dao nhỏ vói vào khe cửa, bắt đầu nâng then cài lên.

Hạ Lan Từ Kỳ ở bên trong phòng nhìn thấy mọi chuyện, trong lòng bối rối không thôi nhưng cũng chẳng còn cách nào.

“Két.....” Cửa mở, Tề Dật Phàm chân như đạp gió lao thẳng vào. Trong lúc rối như tơ vò Hạ Lan Từ Kỳ nhìn thấy rõ ánh mắt Tề Dật Phàm nhìn nàng có mang theo tia đắc ý. Cùng lúc đó, nàng cũng ngửi thấy mùi rượu nồng đậm.

Không đợi nàng đang kinh ngạc kịp phản ứng lại, Tề Dật Phàm đã ngồi ở trên giường, nói to với Từ Đào và Liễu Tâm Vũ: “Bồn thiếu gia muốn rửa chân, đi, lấy cho bồn thiếu gia một chậu nước rửa chân!”

Hạ Lan Từ Kỳ không chút suy nghĩ, thốt lên: “Không được đi!”

Từ Đào cùng Liễu Tâm Vũ liếc nhau một cái, vẻ mặt do dự. Tuy nhiên cũng không hề nhúc nhích.

“Không đi? Ngày mai các ngươi đều cuốn gói hết đi cho ta!” Tề Dật Phàm lúc này tuy rằng mồm miệng không rõ, nhưng ý tứ lại thể hiện vô cùng rõ ràng.

Nghe mấy lời ấy, hai người thần sắc vô cùng lo lắng, càng thêm khó xử.

“Sao vậy? Lời bồn thiếu gia nói không dùng được phải không?” Tề Dật Phàm trừng mắt hai người: “Liễu Tâm Vũ, ngươi đi!”

Liễu Tâm Vũ thân mình cứng đờ, liếc mắt nhìn Hạ Lan Từ Kỳ một cái, vẫn không nhúc nhích.

Tề Dật Phàm tức giận nổi lên, lại chỉ vào Từ Đào: “Ngươi đi! Nếu không đi..., bây giờ ta đuổi ngươi!”

Từ Đào run lên một cái, bị dọa đến mức sắc mặt trắng bệch. Kỳ thật, nhà nàng rất nghèo, hơn nữa phụ mẫu nàng chỉ có một đứa con gái là nàng, nàng còn phải kiếm chút tiền để về sau còn để cha mẹ dưỡng lão! Cho nên, nàng không thể đánh mất công việc này.

Tề Dật Phàm dù hồ nháo thế nào thì cũng là thiếu gia trong phủ, một câu quyết định là quyết định được nàng đi hay ở, đây đúng là rắc rối lớn. Từ Đào trong lòng hết sức rối rắm, cúi đầu, không dám đối diện với ánh mắt Hạ Lan Từ Kỳ. Dù sao tuổi còn nhỏ, không hiểu nhiều chuyện lại gặp phải bất ngờ không biết làm thế nào đành xoay người rời đi.

Tuy nói Từ Đào là bị ép bắt đắc dĩ, nhưng khi so với Liễu Tâm Vũ đứng bên cạnh, Hạ Lan Từ Kỳ tim chợt lạnh. Nàng quay đầu hung hăng trừng mắt lườm Tề Dật Phàm, biết rõ người đang cố ý chọc ngoáy nên trong lòng càng thêm phần hận.

Đối mặt với ánh mắt chán ghét của Hạ Lan Từ Kỳ, Tề Dật Phàm làm như không thấy, ngáp một cái, sồn tụa vào đầu giường, có vẻ muốn ngủ.

Gặp Hạ Lan Từ Kỳ sắc mặt cực kì khó coi, Liễu Tâm Vũ đã đoán ra hai người đây là đang giận dỗi, nhẹ giọng nói: “Từ thiếu phu nhân, từ thiếu gia uống nhiều quá! Người không cần phải chấp nhật với thiếu gia, đừng nóng giận!”

Không tức giận đó là giả dối, tuy nói Hạ Lan Từ Kỳ trong lòng bị đè nén, nhưng vẫn phải bình tĩnh nói: “Ta không sao, Liễu Tâm Vũ, ngươi lui xuống trước đi!”

Lúc này, Từ Đào rất Nhanh đã đem nước ấm trở về, nàng đem chậu nước đặt ở bên giường, đưa tay cởi giày Tề Dật Phàm ra tính rửa chân cho hấn.

Nhưng Tề Dật Phàm lại đột nhiên tỉnh lại, đem chân rút về đặt sang bên cạnh, ngồi dậy: “Không cần ngươi rửa, ngươi lui xuống đi”

Từ Đào rời đi. Phòng trong chỉ còn lại có hai người bọn họ, Hạ Lan Từ Kỳ cũng nhin không được nữa, thái độ hung dữ nói: “Ngươi rút cuộc muốn như thế nào?”

Lúc này, Tề Dật Phàm híp nửa hai mắt, liếc nhìn Hạ Lan Từ Kỳ: “Ta muốn thế nào? Cô thông minh như vậy, chẳng lẽ còn không đoán được sao? Đêm đó chính mồm cô đã đáp ứng nếu thua sẽ rửa chân cho ta. Cô cho là cô trốn được mừng một thì sẽ trốn được tới mười lần sao? Hôm nay ta muốn cô thực hiện lời hứa!”

“Ngươi.....” Mặc dù đối với mục đích của Tề Dật Phàm, Hạ Lan Từ Kỳ trong lòng biết rõ. Bất năng phải rửa chân cho tên trướng thối này, vậy thì so với giết nàng còn khó chịu hơn!

“Ngươi cái gì? Còn không mau lại đây?” Tề Dật Phàm đem hai chân đuổi thẳng, về mặt tà ác!

Nhìn bộ dáng này của hắn, thấy không có vẻ sẽ tha cho! Hạ Lan Từ Kỳ cắn răng, xoay người đi. Nhưng mà, chưa kịp tới cửa, sau áo đã bị người túm lấy.

“Trúng thối, ngươi mau thả ta ra!” Hạ Lan Từ Kỳ dùng sức giãy dụa, lại đột thấy thấy bên hông đau nhói, cả người cứng lại không nhúc nhích được.

Tề Dật Phàm chuyển đến trước mặt nàng, cười lạnh nói: “Cô muốn chạy đi đâu? Chẳng lẽ tính quit nợ sao?”

Tiếp xúc gần gũi thế này, Hạ Lan Từ Kỳ mới phát hiện, ánh mắt Tề Dật Phàm trong trẻo, tinh thần sáng khoái, làm gì có vẻ say rượu đâu? Hơn nữa đến gần, Hạ Lan Từ Kỳ mới cảm phát hiện, trên ống tay áo của hắn có nước đọng vẫn chưa khô. Vừa nãy khi hắn vung tay lên, sẽ thấy toàn mùi rượu. Nhưng trên thực tế hắn không hề uống rượu, là hắn cố ý dùng rượu đổ lên quần áo, giả say để xông vào phòng ngủ của mình.

Hạ Lan Từ Kỳ từ nhỏ đến lớn, chưa từng rửa chân cho người khác, lần này sao có thể để hắn chiếm tiện nghi? Vì thế nói: “Ngươi đừng khinh người quá đáng, nghĩ ta sẽ rửa chân cho ngươi, không có cửa đâu!”

Tề Dật Phàm nhướn mày, hôm nay hắn bằng bất cứ giá nào cũng nhất định phải làm cho Hạ Lan Từ Kỳ ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ!

Hắn cong khoe miệng, môi nhếch lên nụ cười. Nụ cười kia tuy nhạt nhẽo nhưng lại mang vài phần lạnh lùng, khiến Hạ Lan Từ Kỳ nhìn không được rùng mình một cái.

Tề Dật Phàm ghé sát vào, trong ánh mắt lộ ra ánh nhìn nguy hiểm: “Ta hỏi lại cô một lần nữa, cô rửa, hay là không rửa?”

Đây là vấn đề mặt mũi, đã phạm vào giới hạn của Hạ Lan Từ Kỳ, cắn răng nói: “Không rửa!”

“Được rồi, vậy cô đừng có hối hận!” Tề Dật Phàm hôm nay là dùng thái độ không đạt được mục đích quyết không từ bỏ đến tìm nàng! Cho nên, các loại tình huống hắn đã nghĩ ra rồi, cũng biết Hạ Lan Từ Kỳ sẽ không ngoan ngoãn nghe lời vì thế hắn sử dụng chiêu cuối, đưa tay kéo vạt áo bên hông Hạ Lan Từ Kỳ, chỉ mới kéo nhẹ một cái, quần áo màu thủy lam ngay lập tức rơi xuống.

“Ngươi muốn làm gì?” Hạ Lan Từ Kỳ sợ mất hồn mất vía! Lo lắng xấu hổ trừng mắt nhìn hắn.

Bạn đang đọc truyện *Hí Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Tỷ thí trong phòng

Nguy hiểm đang đến, nhưng nàng lại không thể động đây. Không còn cách nào khác, loại cảm giác sợ hãi nhưng bất lực này thật khiến người ta cảm thấy khó thở.

Ngón tay thon dài của Tề Dật Phàm nhẹ nhàng nắm lấy vạt áo trước ngực nàng, thần sắc dừng dừng như nước, nhưng lại có thể nói ra những lời khiến Hạ Lan Từ Kỳ run như cây sậy: “Cô đã không có ý định tuân thủ lời hứa, thế thì sẽ bị trừng phạt. Lộ sạch quần áo của cô làm công cụ âm giường cho ta cũng không tồi đâu!”

“Bỏ cái tay thối của ngươi ra, bỏ ra!” Hạ Lan Từ Kỳ mắt nhìn thấy Tề Dật Phàm kéo vạt áo của nàng, từ từ kéo y phục xuống qua đầu vai. Quá trình này, bởi vì hắn cố ý thông thả mà khiến Hạ Lan Từ Kỳ phải chịu dày vò.

Bả vai trắng nõn nà lộ ra trước mắt, kích động hé lớn: “Ngươi hạ lưu, vô sỉ! Mau thả ta ra!”

Tề Dật Phàm dừng tay lại, mượn cơ hội hỏi: “Vậy cô chuẩn bị thực hiện lời hứa sao?”

Hạ Lan Từ Kỳ nhìn hắn, tuy rằng nghi ngờ hắn chỉ đang hù dọa mình thôi, nhưng trong lòng vẫn bắt đầu xảy ra cuộc giằng xé chưa từng có: Sao hắn dám làm như vậy? Hắn dám hay hắn không dám! Tỉ mỉ mà nghĩ thì hắn là nam nhân. Loại chuyện chỉ có lợi không có thiệt thế này, hắn có cái gì mà không dám? Cho dù hắn không thực sự muốn chạm vào mình, nhưng bị hắn nhìn thấy thân thể thì cho dù thế nào cũng là chuyện không thể chấp nhận được!

Thấy Hạ Lan Từ Kỳ chậm chạp chưa trả lời, Tề Dật Phàm trong lòng cười thầm, xem cô có thể kiên trì được bao lâu! Vì thế vươn tay kia ra, lại vạch áo ở bên vai khác xuống.

Hạ Lan Từ Kỳ bị dọa đến tim cũng nhảy ra ngoài! Phải biết rằng, nếu cởi cái áo mỏng này xuống thì ở bên trong nàng chỉ còn lại áo yếm và quần lót. Đối với loại người như Tề Dật Phàm, trong lòng nàng không thể nắm chắc được. Chỉ biết là loại người này không thể đắc tội, cứ so đi tính lại, cuối cùng người chịu thiệt cũng chỉ có thể là mình, vì thế hét lớn: “Dừng tay!”

“Sao thế? Nghĩ thông suốt rồi?” Tề Dật Phàm ngừng lại, dương dương tự đắc nhìn nàng.

Hạ Lan Từ Kỳ cắn chặt môi dưới, nhìn thẳng hấn một lát. Tuy rằng không cam lòng, nhưng đây không phải là bắt đắ dĩ sao? Đành phải gằn từng chữ nói: “Ngươi buông ra, ta rửa chân cho ngươi!”

“Thế này mới đúng chứ, nếu cô đáp ứng ta từ sớm đã không có nhiều chuyện xảy ra như vậy sao?” Tề Dật Phàm đưa hai tay về phía trước kéo quần áo Hạ Lan Từ Kỳ lên, nói: “Ta cảnh cáo cô, đừng không biết tự lượng sức! Nếu bày ra mấy trò vật đùa giỡn ta, thì ta cũng sẽ có cách đối phó lại với cô!” Nói xong, đưa tay mở huyết đạo cho nàng.

Khi vừa mới bắt đầu hợp tác với hấn, thấy hấn là người không tệ lắm. Hiện tại ở chung lâu, mới biết thì ra hấn là loại người tà ác như vậy! Hạ Lan Từ Kỳ biết vậy đã chẳng làm, thật sự là bị buộc lên thuyền giặc.

Tề Dật Phàm giải huyết đạo cho nàng xong, liền xoay người ngồi trở lại trên giường. Hạ Lan Từ Kỳ hung hăng trừng mắt liếc hấn một cái, vội vội vàng vàng sửa sang lại quần áo, vừa sửa lại vừa bực mình. Rốt cuộc có nên rửa chân cho hấn không? Nếu rửa! Rất là mất mặt, nhưng không rửa! Chẳng lẽ mình lại phải chạy trốn? Có cách gì giải quyết mà vẹn cả đôi đường không? Hạ Lan Từ Kỳ trong lòng lo lắng, nhưng trong lúc sốt ruột đầu óc đặc quánh lại, lần này không thể nghĩ ra được cách gì hay.

Thấy Hạ Lan Từ Kỳ đã mặc lại quần áo rồi, nhưng không có ý muốn rửa chân cho hấn, Tề Dật Phàm nói giọng lạnh lùng: “Còn không mau qua đây, còn ở đây bần khoản cái gì?”

“Một đại nam nhân mà lại nhỏ mọn như vậy! Ta cũng chỉ thuận miệng nói thể thôi, ngươi lại còn tin là thật!” Hạ Lan Từ Kỳ hi vọng có thể xoay chuyển được.

Tề Dật Phàm nhìn chằm chằm nàng, mặc dù không có mở miệng, nhưng ánh mắt thật lợi hại không hề có ý muốn sẽ thương lượng lại.

Thấy hấn thờ ơ, Hạ Lan Từ Kỳ đành phải nghĩ kế khác. Đột nhiên từ trong tay áo lấy ra một vật, đi đến trước mặt Tề Dật Phàm, mở bàn tay ra: “Ngươi xem đây là cái gì?”

“Chuông bạc!” Tề Dật Phàm ánh mắt lóe sáng, thấy ở trong tay chính là chuông bạc đã đánh mất, trên mặt nhất thời lộ ra vẻ vui sướng, tươi cười: “Không phải lần trước cô nói đã đánh mất chuông bạc rồi sao?”

“Đúng là mất! Nhưng mà ta lại tìm về lại rồi!” Nhìn hấn cao hứng, Hạ Lan Từ Kỳ trong lòng mừng thầm, chỉ cần tâm tình của hấn tốt như vậy lát nữa mình sẽ thương lượng mấy câu, không chừng có thể tìm được đường lui!

“Ồ! Tìm thấy ở đâu?” Tề Dật Phàm ngẩng đầu lên.

Hạ Lan Từ Kỳ nhẹ giọng nói: “Lần trước bởi vì tìm không cẩn thận, cho nên mới không tìm thấy. Thật ra, nó rơi trong bụi cỏ trên đường ta chạy trốn!”

Cho dù thế nào đi nữa, vật chứng đã tìm được rồi Tề Dật Phàm thở phào một hơi.

Hạ Lan Từ Kỳ không dám đuổi hấn đi, nhưng mà cũng không muốn rửa chân cho hấn, đành phải chủ động lấy lòng, nhân cơ hội nói: “Trời cũng không còn sớm, hay là ngươi ngủ lại đây đi! Lát nữa ta trải giường chiếu cho ngươi.” Nói xong ngồi xổm người xuống, chuẩn bị đem đệm chấu nước rửa chân bưng sang bên cạnh, ý muốn cho qua chuyện này.

“Hừ, khoan đã!” Tề Dật Phàm đột nhiên ngồi thẳng người, dùng ánh mắt quái dị nhìn nàng: “Cô đừng nghĩ cứ như vậy là có thể thoát được, đêm nay, cô phải rửa chân cho ta!” Nói xong, đem chân đưa tới trước mặt Hạ Lan Từ Kỳ.

Mình đã lùi một bước rồi, hấn lại dám không nể tình! Nhìn mấy ngón chân to trước mắt kia. Hạ Lan Từ Kỳ trong lòng căm tức, đột nhiên ngẩng đầu: “Ngươi thật sự muốn ta rửa sao?”

Nàng nhìn hấn, trong mắt tựa như muốn nói: Tiểu tử, nếu ngươi dám thật sự bắt ta rửa, chúng ta lập tức kết thù!

Tề Dật Phàm cũng nhìn lại nàng: Nha đầu, ta từ trước đến nay chưa bao giờ chịu thiệt, chỉ cần là chuyện bất lợi thì sẽ trả thù cho bằng được, cô cũng không ngoại lệ!

Tề Dật Phàm cong khóe môi, thần nhiên phun ra bốn chữ: “Đương nhiên muốn rửa!” Nói xong, lại đem chân hướng đến trước mặt Hạ Lan Từ Kỳ đưa tay ra mời.

Xem ra, hôm nay không rửa không được! Bị buộc rơi vào đường cùng, Hạ Lan Từ Kỳ đành phải vờn hai tay, giận dữ giống như muốn đem Tề Dật Phàm lôi xuống dưới. Sau đó, lại cau mày, vẻ mặt chán ghét tháo tất hấn xuống, ném trên mặt đất.

Tề Dật Phàm lắc lắc chân, chủ động đem chân vói vào trong nước. Thấy Tề Dật Phàm vẻ mặt kiêu ngạo nhìn chằm chằm mình, nàng bỗng nhiên lĩnh ngộ. Lúc này, nàng càng tỏ ra tức giận thì Tề Dật Phàm sẽ càng vui vẻ, càng có cảm giác thành tựu. Nàng sao có thể để Tề Dật Phàm toại nguyện được? Hãy cứ tiêu sái một chút, coi như là mình đang rửa chân cho heo cũng được!

Nghĩ như vậy xong, nàng nhắm mắt lại, điều chỉnh lại cảm giác phần nộ lại một chút, khi mở mắt ra thì thần sắc đã bình tĩnh lại không ít.

Cúi đầu, nhìn chân Tề Dật Phàm, mu bàn chân rất cao, rất có cốt cảm. Làn da thì trắng mịn, trắng như tay nàng vậy. Ôi ôi, có vẻ như còn trắng hơn tay nàng một chút.

Hừ! Chân một nam nhân, trắng quá mức như vậy làm gì? Hạ Lan Từ Kỳ khước khoắng nước rồi thô lỗ xoa xoa chân của hân.

Nàng bình sinh đây là lần đầu tiên phải rửa chân cho người ta, lại còn là rửa chân cho một nam nhân, dù nhiều hay ít thì trong lòng cũng có chút khó chịu. Chẳng qua, nàng rất biết điều tiết bản thân, nàng đem chân Tề Dật Phàm trở thành móng giò nghĩ là mình đang rửa chân cho heo, vì thế hăng hái rửa đến mức không tự chủ được nở nụ cười.

Báo thù mà! Đương nhiên là muốn nhìn thấy Hạ Lan Từ Kỳ khó chịu, không cam chịu nhưng kết quả thế nào! Lúc mới bắt đầu nàng có vẻ như là không được tự nhiên lắm, mà lúc này nàng lại tỏ ra coi thường vừa rửa rất hăng hái vừa nhìn chân hân cười cười, nàng đang cười cái gì? Cười chân của mình khó coi? Tề Dật Phàm nhìn chằm chằm Hạ Lan Từ Kỳ, vẻ mặt khó hiểu.

Bình thường, lúc bọn nha đầu rửa chân cho hân đều rất nhẹ nhàng, rất ôn nhu. Mà Hạ Lan Từ Kỳ lại không sống vậy, cứ thế đem chân hân thành cái móng giò để ra sức chà xát, vì thế Tề Dật Phàm cảm thấy không giống như bình thường chân bị nàng chà xát đến phát nhột, thần kinh cũng từ đó mà căng lên, rốt cục nhịn không được kêu lên: “Cô nhẹ tay một chút!”

Hạ Lan Từ Kỳ trừng mắt liếc hân một cái: “Có người hầu hạ, còn ra oai này nọ! Ngươi còn nói nữa ta sẽ không rửa nữa đâu!”

Lúc này, ngón tay Hạ Lan Từ Kỳ vừa đúng lúc xẹt qua gan bàn chân Tề Dật Phàm, Tề Dật Phàm nhột không chịu nổi, phản xạ có điều kiện đập một cái. Kết quả, chậu nước kia bị hân một cước đá đổ, nước rửa chân không thể tránh khỏi bắn tung tóe lên đầy người Hạ Lan Từ Kỳ.

Trong lúc nhất thời, hai người đều ngẩn ra!

Kỳ thật đây chỉ là chuyện ngoài ý muốn, Tề Dật Phàm không phải cố ý. Nhưng Hạ Lan Từ Kỳ không nghĩ như vậy, nàng nghĩ đến Tề Dật Phàm cố ý trêu chọc mình. Dùng tay áo lau nước rửa chân bắn lên mặt, trong cơn giận dữ quát lên: “Ngươi..... Đáng giận, ngươi thật sự quá đáng lắm rồi!” Nói xong một chương đánh đến.

Tề Dật Phàm sao có thể để nàng đánh được? Một phát bắt được cổ tay của nàng: “Dám đánh phu quân? Tam tông tứ đức của cô đâu rồi?”

Hạ Lan Từ Kỳ nhú mày: “Ngươi thật không biết xấu hổ, ngươi là phu quân của ai?”

Chớp mắt một cái, kiểu nói chuyện này bỗng nhiên chạm đến lòng Tề Dật Phàm. Hân không khỏi giật mình, bởi vì tiếp xúc gần gũi khiến cho hân phát hiện trên người Hạ Lan Từ Kỳ có cá tính đặc biệt, cảm giác rất giống người trong lòng hân. Hơn nữa, từ khi bệnh viêm họng của Hạ Lan Từ Kỳ chuyển biến tốt hân luôn cảm thấy giọng nói của nàng càng ngày càng giống với giọng nói của người ấy.

Nhưng mà nhìn thấy dung mạo Hạ Lan Từ Kỳ hân lập tức thanh tỉnh! Hân giải thích cảm giác này là vì do hân quá nhớ người trong lòng nên mới trở thành như vậy.

Giờ phút này, Tề Dật Phàm đứng trước Hạ Lan Từ Kỳ, trong giọng nói tràn đầy ý vị đặc ý trêu chọc: “Không rửa chân nữa thì thôi, có cần thiết phải kích động như vậy không?”

“Ngươi buông! Buông ra!” Hạ Lan Từ Kỳ cố gắng rút tay về, lui xuống phía sau vào bước.

Nước đổ hết rồi, chân cũng không cần rửa sạch thêm nữa! Tề Dật Phàm giờ hai chân vỗ vỗ vào nhua, vẩy ra mấy giọt nước rồi ngẩng đầu nói với nàng: “Lại đây, lau chân cho ta!”

“Ngươi đừng có một tác lại muốn tiến một thước!” Hạ Lan Từ Kỳ ngồi vào trên ghế trong phòng, đưa tay vắt vạt áo bị nước rửa chân bắn lên, trong lòng đầy một bụng tức. Rửa chân cho hân là đã đi đến điểm giới hạn cuối cùng rồi, sao có thể lại tiếp tục chiều theo ý của hân, lại còn lau chân?

Hạ Lan Từ Kỳ thái độ không phối hợp, hoàn toàn không nằm trong dự liệu của Tề Dật Phàm. Lúc này, bởi vì hân không mang giày, lại không thể làm gì Hạ Lan Từ Kỳ nên đành phải cầm lấy cái khăn mềm bên giường, tự mình lau chân.

Hạ Lan Từ Kỳ nhìn hân vừa tức vừa giận, nhưng lại bất lực. Lo lắng nhất là nếu hân không đi thì như vậy bản thân lại ngủ không ngon giấc, càng không muốn mất đầy quãng thâm, đi gặp người trong lòng.

Chẳng qua, lo lắng của nàng là dư thừa, Tề Dật Phàm hôm nay chính là chỉ muốn đến chỗ nàng xả giận. Vốn không tính ở lại chỗ nàng.

Đi tất xong, Tề Dật Phàm đi đến bên cạnh Hạ Lan Từ Kỳ mang theo lời uy hiếp: “Nhớ cho kỹ, về sau đừng có ra vẻ trước mặt ta! Nếu không tự gánh lấy hậu quả!”

Hạ Lan Từ Kỳ quay ra lườm hân một cái, ngoài miệng không nói, thầm nghĩ trong lòng: “Tề Dật Phàm ngươi nhớ kỹ cho ta! Món nợ này, sớm muộn gì ta cũng bắt ngươi trả đủ!”

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Tương Phùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Rất nhớ chàng

Sáng sớm, Hạ Lan Từ Kỳ đã rời giường. Trang điểm cho mình thật xinh đẹp, chuẩn bị đến chỗ hẹn.

Bữa sáng nàng phát hiện Tề Dật Phàm không có tới ăn cơm, sau đó hỏi người khác thì mới biết, Tề Dật Phàm sau khi rời giường đã âm ỷ muốn tới cửa hàng của Vương lão gia ăn cháo hoa táo, vì thế sáng sớm đã dẫn Vương Tiểu Lỗi ra ngoài.

Hắn đi thi tốt rồi, đỡ phải nhìn thấy phát phiền! Hạ Lan Từ Kỳ com nước xong thì đem mọi chuyện trong viện giao cho Tôn thiếp, sau đó dẫn theo bà Ngô, Từ Đào, Liễu Tâm Vũ cùng hai tên gia đình nữa cùng ngồi xe ngựa ra ngoài.

Vừa ra khỏi Hầu phủ, mặt trời tỏa ánh nắng chói chang. Nhìn đường cái tấp nập đang dần hiện ra, cả trái tim như đắm chìm trong ánh sáng, như đang bay lượn trên bầu trời xanh. Tóm lại, đã lâu chưa từng cảm thấy thoải mái như vậy.

Xe ngựa đi về phía trước với tốc độ bình thường. Hạ Lan Từ Kỳ lại cảm thấy đi quá chậm, thúc giục gã gia đình chạy nhanh hơn một chút.

Ước chừng giờ Tý sáu khắc, xe ngựa chạy đến cửa Vạn Phúc trà lâu, Hạ Lan Từ Kỳ đột nhiên hỏi: “bà Ngô, những thứ chúng ta phải mang lên núi lễ thần, bà chuẩn bị đủ chưa?”

Bà Ngô vội vàng đáp: “Trước khi xuất môn theo lời tứ thiếu phu nhân căn dặn, lão nô đã mang theo sáu loại hoa quả, mười tám cái bánh bao, còn có hoa thơm linh tinh, toàn bộ đều mang đủ.”

Hạ Lan Từ Kỳ thò người ra phía trước nhìn ngó: “Mang theo dầu vừng không?”

Ngô mụ vỗ ót: “Ai nha! Cô xem lão nô thật hồ đồ, dầu vừng..... Lão nô quên đem theo!”

Hạ Lan Từ Kỳ cao giọng nói: “Dừng xe!”

Gã sai vặt vội vàng đem xe dừng lại.

Lúc này, Hạ Lan Từ Kỳ trách cứ: “Bà Ngô, lần nay đi ta thứ nhất là lễ Phật tạ Thần, thứ hai là còn muốn ở trước Phật tổ thấp cho nương ta một ngọn đèn. Không có dầu vừng sao được?”

“Đều do lão nô lớn tuổi, đầu óc lảm cẩm rồi.” Bà Ngô thoáng nhìn qua trà lâu bên cạnh, đề nghị: “Hay là, tứ thiếu phu nhân lên trên trà lâu ngồi một lát, để gia đình đi mua dầu vừng về, chúng ta lại lên đường?”

“Xem ra cũng chỉ đành như thế.” Hạ Lan Từ Kỳ nhìn cửa hàng bên đường hỏi bà Ngô: “Trong thành này, dầu vừng nhà nào là tốt nhất?”

Bà Ngô lập tức đáp: “Xưởng ép dầu ở Bắc thành, nghe nói nhà hắn mỗi lần khi ép dầu hương thơm bay đầy đường. Cả thành đều công nhận, đây là xưởng ép dầu tốt nhất.”

Hạ Lan Từ Kỳ nghe xong, hơi hơi nâng tay. Từ Đào cùng Liễu Tâm Vũ trong nháy mắt đã đem nạng đỡ xuống xe ngựa.

Lúc này. Nàng nói với gã gia đình đánh xe: “Chúng ta ở trong Vạn Phúc trà lâu chờ ngời, bây giờ ngời đánh xe đến Bắc thành, mua cho ta mười cân dầu vừng.”

Gã sai vặt có chút do dự: “Tứ thiếu phu nhân, lái xe đến thành Bắc cho dù nhanh nhất cũng phải mất hai canh giờ mới có thể trở về. Sau đó chúng ta còn phải lên núi bái Phật, thời gian có phải gấp gấp quá không?”

“Vẫn kịp thời gian, chúng ta trở về trước bữa cơm chiều là được.” Hạ Lan Từ Kỳ quay đầu, kêu một tiếng: “Bà Ngô”

Bà Ngô ngẫm hiểu, từ trong lòng lấy ra một lượng bạc giao cho gã gia đình. Nếu chủ tử còn không sợ muộn, gã gia đình đương nhiên sẽ nghe lệnh làm theo. Giờ roi ngựa lên, đánh xe rời đi.

Bà Ngô lại nói: “Tứ thiếu phu nhân, bọn nha đầu muốn xuất phủ một chuyến cũng không dễ dàng. Nếu mua dầu vừng cần thời gian dài như vậy, không bằng để bọn họ ra ngoài một lúc, để bọn họ tùy tiện đi dạo trên đường, muốn vài thứ mình thích. Chỉ cần được về đúng giờ không làm hỏng việc là được rồi.” Bà Ngô lại kéo tay Hạ Lan Từ Kỳ: “Lão nô lớn tuổi đi không nổi nữa, ở lại trong trà lâu cùng cô. Tứ thiếu phu nhân xem có được không?”

“Cũng tốt, nếu bà Ngô đã lên tiếng thay thì các cô cứ ra ngoài đi dạo phố một lát đi!” Hạ Lan Từ Kỳ ngẩng đầu nhìn các nàng: “Đến giờ nhớ phải trở về, đừng muộn là được.”

Bọn nha đầu cả ngày làm việc ở trong vương phủ, cũng thấy rất nhàm chán. Vốn khi tứ thiếu phu nhân rời phủ đồng ý mang theo các nàng, các nàng đã rất cao hứng rồi, lúc này lại nghe nói là được ra ngoài dạo phố thì càng thêm vui vẻ.

Từ Đào vui mừng nói: “Tứ thiếu phu nhân, hay là người cũng cùng chúng em đi dạo trên phố một lúc đi!”

Bà Ngô nhìn Từ Đào, mở miệng dạy bảo: “Nha đầu ngốc, tứ thiếu phu nhân là thân phận gì? Có thể tùy tiện xuất đầu lộ diện trên phố sao?”

Hạ Lan Từ Kỳ mang trên mặt nụ cười bình thản: “Các người đi đi! Ta cùng bà Ngô ở trà lâu uống chút trà, ngắm nhìn cảnh phố cũng không tồi!”

Bốn nha đầu nghe xong, nhất tề cảm kích cúi người trước Hạ Lan Từ Kỳ: “Cám ơn tứ thiếu phu nhân, cám ơn bà Ngô!”

Rốt cục cũng đuổi được hết đám người đó đi rồi, Hạ Lan Từ Kỳ thở phào.

Bà Ngô lúc này nói: “Tứ thiếu phu nhân mau vào trà lâu đi! Lão nô đã sắp xếp hết thầy xong xuôi cả rồi.”

Sau bình phong trà lâu, Hạ Lan Từ Kỳ tháo trang phục, thay quần áo bà Ngô đã sớm đưa đến trà lâu để đi gặp Hoa Tranh, bắt đầu bỏ ra các loại chai lọ để dịch dung.

Bà Ngô đứng ở bên cạnh, thấy nàng đem khuôn mặt vốn xinh đẹp qua một lúc tô vẽ bằng mấy thứ nước này mà hóa trang thành nữ tử có bộ dạng bình thường thì vô cùng thắc mắc: “Tứ thiếu phu nhân, cô vẫn luôn dùng bộ dạng này để gặp Hoa Tranh công tử sao?”

“Đừng thế!” Hạ Lan Từ Kỳ nhìn chung quanh một chút, cảm giác có nhiều chỗ còn muốn sửa lại, tiếp tục hóa trang: “Lúc trước, con cùng sư phụ xuống núi xem bệnh cho dân chúng nhiễm dịch bệnh. Đúng lúc đó thì con quen biết chàng, lúc ấy vì để tiện xem bệnh, con vẫn luôn dịch dung. Vốn định vào đêm động phòng hoa chúc khi bọn con thành thân sẽ cho hắn bất ngờ, nhưng mà bây giờ..... Haizz.....”

Nói đến đây thì Hạ Lan Từ Kỳ có chút thương cảm: “Hiện tại con vừa muốn nhìn thấy hắn, lại sợ nhìn thấy hắn.....” Hạ Lan Từ Kỳ đột nhiên nắm lấy tay bà Ngô: “Bà Ngô, tự nhiên con thấy lo quá. Bà nói xem, nếu hắn biết con đã lập gia đình rồi thì liệu có ghét bỏ con không?”

Bà Ngô tuy rằng trong lòng cũng không chắc chắn, nhưng vẫn vuốt tóc nàng, vẻ mặt hiền từ động viên nàng: “Hoa Tranh công tử vào lúc cô dịch dung thành người có dung mạo bình thường vẫn còn có thể thích cô, có thể thấy được, hắn rất thật lòng với cô, sẽ không ghét bỏ cô đâu.” Bà Ngô vẫn có chút lo lắng nói: “Tứ thiếu phu nhân, nếu Hoa Tranh công tử không chê cô thì cô tính định thế nào? Cùng Hoa Tranh công tử bỏ trốn sao? Nhưng mà cô và tứ thiếu gia vẫn còn có hôn thê. Cho dù cô có đi tới đâu cũng vẫn là nương tử của Tứ thiếu gia đó!”

Hạ Lan Từ Kỳ không đem chuyện hiệp ước của mình và Tề Dật Phàm nói cho bà Ngô, kỳ thật cũng không phải không tin tưởng bà Ngô, mà là sợ bà Ngô biết quá nhiều. Một ngày kia sẽ liên lụy đến đến bà ấy, cho nên chưa nói.

Hạ Lan Từ Kỳ sau khi dịch dung xong, vừa dậm phấn vừa nói: “Bây giờ con cũng không có ý định bỏ trốn cùng hắn. Chỉ cần hắn không chê con, con sẽ nghĩ cách để đương quang minh chính đại ở cùng một chỗ với hắn.”

Chỉ trong chốc lát, Hạ Lan Từ Kỳ đã bôi phấn xong rồi. Nhưng mà sau khi trát phấn xong da mặt không còn trắng sáng nữa, mà là hơi có vẻ vàng vọt.

“Bà Ngô, bà thấy thế nào?” Hạ Lan Từ Kỳ quay đầu cười nhìn bà Ngô.

Bà Ngô tỏ vẻ kinh ngạc nhìn chằm chằm nàng một lúc lâu, sau đó mới lẩm bẩm nói: “Đây, đây thật sự đúng là hai người mà!” Bà kéo tay Hạ Lan Từ Kỳ nhìn trái nhìn phải. Còn không tin nổi bèn lấy tay chạm vào mặt Hạ Lan Từ Kỳ: “Tứ thiếu phu nhân, nếu không phải lão nô tận mắt nhìn thấy mà cô cứ thế này đứng trước mặt lão nô, thì nhất định lão nô nhận không ra!”

“Vậy được rồi.” Hạ Lan Từ Kỳ ngồi xuống, đem nước thuốc cất vào trong hộp nhỏ: “Đây chính là thứ do sư phụ lao tâm nghiên cứu mới chế ra được, bởi vì không cần dán mặt nạ nên sau khi dịch dung xong sẽ nhận không ra.”

Ngô mục tò mò không thôi, có chút hưng phấn: “Tứ thiếu phu nhân, có thể dùng thuốc này biến lão nô thành cô gái trẻ mười tám được không?”

“Xi!” Hạ Lan Từ Kỳ bị bà Ngô nói làm cho tức cười: “Nước thuốc dịch dung này tuy rằng khi hóa trang sẽ rất khó phát hiện, nhưng cũng có hạn chế. Nó không giống như cái mặt nạ da, có thể khiến nam tử dịch dung thành nữ nhân, loại này lại không thể. Nó chỉ có thể thay đổi khuôn mặt, trẻ hơn mấy tuổi hoặc lớn hơn một chút, nhưng sẽ không chênh lệch tuổi quá lớn.”

“Ồ!” bà Ngô có chút ngượng ngùng, cười: “Làm hại lão nô cao hứng hụt một hồi.”

Xem ra vô luận bao nhiêu tuổi thì nữ nhân nào cũng khát vọng tuổi trẻ xinh đẹp nha! Hạ Lan Từ Kỳ nhìn nàng nói: “Bà Ngô, thật ra bà cùng với những người cùng lứa tuổi thì cũng không tính là già lắm! Đúng rồi, con có một phương thuốc có thể chống lão hóa. Chờ khi hồi phủ con lấy cho bà, chỉ cần uống theo phương thuốc này thì có thể trì hoãn tuổi già!”

Nghe được những lời ấy, bà Ngô vẻ mặt vui sướng: “Vậy thì lão nô sẽ không khách khí với Tứ thiếu phu nhân!” Bà ngẩng đầu, nhìn đồng hồ nước trên bàn, lập tức thúc giục: “Tứ thiếu phu nhân, thời gian không còn sớm nữa đừng để cho Hoa Tranh công tử chờ sốt ruột! Cô mau đi đi! Ở đây có lão nô thay cô xử lý.”

.....

Hạ Lan Từ Kỳ từ trà lâu đi ra, một đường đi thẳng đến chỗ hẹn.

Trong rừng cây phong xanh biếc ở Nam thành, từ xa, Hạ Lan Từ Kỳ đã thấy được bóng dáng quen thuộc kia.

Nàng chợt dừng bước, trăm mối cảm xúc ngổn ngang nhìn dáng người cao lớn như tùng như bách kia; khí chất trong trẻo lạnh lùng xuất trần; khuôn mặt lạnh lùng kia đeo chiếc mặt nạ màu bạc càng thêm tuấn đạt.....

Hết thấy mọi thứ, từ lúc mắt liên lạc với hắc đầu luôn hiện lên lập đi lập lại trong đầu Hạ Lan Từ Kỳ vô số lần.....

Lúc ấy nàng từng nghĩ, nàng sẽ không còn được gặp lại hắc đầu nữa. Ngày hôm nay, hi vọng được biến thành sự thật. Nàng lại vừa kích động vừa lo lắng, hai tay vịn vào nhau, rất nhớ... nhưng tiếng gọi “Hoa Tranh”, lại không hiểu sao không thốt ra nổi. Vì thế, nàng cứ đứng ở đó, nhìn hắc đầu từ xa, chân tay luống cuống.

Có lẽ là tâm linh tương thông đi! Khi nàng đang hết sức tiến thoái lưỡng nan, Hoa Tranh bỗng nhiên quay đầu lại, liếc nhìn nàng, nhất thời kinh hãi hô lên: “Từ Kỳ.....”

Một tiếng gọi cũng khiến cho Hạ Lan Từ Kỳ kích động không thôi, cười đáp lại: “Hoa Tranh.....”

Ở trong mắt Hoa Tranh, cho dù hiện tại ánh nắng có rực rỡ cỡ nào, cũng không bằng một nụ cười tươi rói của Hạ Lan Từ Kỳ.

Nhìn bóng dáng tuấn mỹ của Hoa Tranh nhanh chóng đi tới, Hạ Lan Từ Kỳ cảm xúc trào dâng, rốt cuộc không kiềm chế nổi cảm xúc, vội vàng chạy qua.

Nắng vàng chói chang, giữa bóng cây xanh mát, hai người yêu thương nhau cửu biệt tương pùng, rốt cuộc cũng ôm chầm lấy nhau. Vòng ôm của Hoa Tranh thâm tình như vậy, mạnh mẽ vững chắc như vậy, vô hình trung khiến cho con tim đầy bất an của nàng trở nên ấm áp.

Hoa Tranh ôm nàng, nhẹ vỗ về mái tóc dài mềm mại như thác nước, ở nàng bên tai phát ra tiếng nói từ nội tâm: “Từ Kỳ, ta rất nhớ nàng!”

Hạ Lan Từ Kỳ mũi cay cay, ghé vào đầu vai hắc đầu: “Thiếp cũng vậy!”

Hoa Tranh đem nàng ôm càng chặt: “Lần trước ta hẹn nàng, sao nàng lại không tới?”

Hạ Lan Từ Kỳ không ngừng lo lắng nhưng đây cũng là vấn đề không thể lảng tránh, do dự một chút rồi nói: “Việc này nói ra thì dài dòng, không bằng chúng ta tìm một chỗ, ngồi xuống rồi nói tường tận.”

“Cũng được.” Hoa Tranh buông nàng ra, đưa ngón tay vào trong miệng, tiếng huýt vang dội nhất thời vang vọng sơn cốc.

Bạn đang đọc truyện *Hí Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Đưa nàng về nhà

“Hí! Cộc cộc” Tiếng ngựa kêu to lọt vào tai. Một tuần mã màu trắng chớp mắt đã từ trong rừng chạy ra. Con ngựa kia toàn thân trắng muốt, trên trán có một cái bớt màu đen hình thoi rất đặc biệt, ánh mắt đen láy trong sáng. Nhìn một cái là biết đây là con ngựa tốt xếp vào hàng cực phẩm.

Con bạch mã ở trước mặt Hoa Tranh dạo qua một vòng, Hoa Tranh giữ chặt dây cương, quý mến sờ sờ trán nó rồi thả người nhảy lên lưng ngựa. Tiếp theo ngay lúc Hạ Lan Từ Kỳ chưa có bất kỳ chuẩn bị gì, khom người đưa tay vòng lấy bờ eo của nàng, dùng sức nâng lên mạnh mẽ đặt nàng lên lưng ngựa, phóng ngựa chạy vào phía trong rừng.

Cảnh vật hai bên đường nháy mắt đã bị bỏ lại phía sau, Hạ Lan Từ Kỳ có chút không yên: “Hoa Tranh, chàng muốn dẫn thiếp đi đâu?”

Hoa Tranh một tay thúc mã, một tay vòng ở eo của nàng: “Mang nàng về nhà!”

“Hả!” Hắc đầu đang nói giỡn sao! Tuy rằng chuyện thế này có thể đoán được, nhưng Hạ Lan Từ Kỳ vẫn rất lo lắng, luống cuống nói: “Hoa Tranh, thiếp.....”

“Nào..... Đừng nói nữa!” Hoa Tranh đem nàng ôm sát, phóng ngựa chạy nhanh hơn đi vào trong rừng.

Tuần mã ở trong rừng vội vàng rong ruổi kéo theo gió mạnh tap vào mặt. Giờ phút này, trong đầu nàng trống rỗng. Lo rằng sau khi thăng thần đem hết thấy mọi chuyện nói rõ, quan hệ của bọn họ có vì vậy mà lỡ dở hay không. Cho nên cả người vẫn bị vây vào trạng thái bất an.

Con bạch mã chạy nửa canh giờ, cỏ dại cây bụi xung quanh dần dần được các cây đại thụ che trời thay thế. Hơn nữa trong rừng này các loại cỏ nhỏ mọc trên những chỗ đất trống ra thì không hề nhìn thấy một loại cây dại nào nữa. Lại chạy thêm một lúc, ở chỗ sâu trong rừng rộng hiện ra nơi rộng rãi sáng sủa, một tảng đá lớn màu nâu cao khoảng hai tầng lầu được cây rừng xung quanh bao bọc lấy bất ngờ hiện ra trước mắt.

Trên tảng đá lớn kia có các loại cây dây leo bò lên xanh biếc, trên mỗi cây còn kết từng chuỗi từng chuỗi quả màu đỏ không rõ tên. Mà ở giữa tảng đá, có một cái cổng do người đục ra cao chừng hơn ba thước, lại nhìn lên phía trên của cái cổng thì thấy ba chữ to được chạm khắc tinh xảo rồng bay phượng múa —— Lục Cẩm sơn trang.

Hoa Tranh ghim ngựa, thả chậm cước bộ.

Lúc này, bên trong cửa đá có hai gã nam tử có lẽ là gia đình, nghe thấy tiếng vó ngựa liền ra đón, vừa thấy được Hoa Tranh, lập tức khom người: “Trang chủ đã trở lại!”

“Ừ” Hoa Tranh thản nhiên lên tiếng.

Hạ Lan Từ Kỳ trong lòng cả kinh, trang chủ? Hoa Tranh là trang chủ của Lục Cẩm sơn trang? Lục Cẩm sơn trang này là thế nào vậy? Sao lại chưa từng nghe hẳn nhắc đến?

Hai gã gia đình kia ngẩng đầu, thấy trên lưng ngựa trang chủ còn có một nữ tử nữa, liếc nhìn nhau một cái rồi không hẹn mà cùng ôm quyền: “Bái kiến trang chủ phu nhân!”

“Hả?” Hạ Lan Từ Kỳ lúc ấy bị hai người họ dọa sợ rồi, hình như là mình không biết bọn họ! Sao mình vừa tới đã gọi là trang chủ phu nhân rồi? Đây là trò đùa sao?

Hạ Lan Từ Kỳ buồn bực nói: “Các người không lầm chứ?”

Một gã gia đình trong đó vóc dáng hơi cao hơn một chút ngẩng đầu nói: “Trang chủ trước lúc đi từng nói với bọn tiểu nhân, người sẽ dẫn phu nhân về. Lúc này. Trang chủ đã dẫn người về, đương nhiên người chính là trang chủ phu nhân?”

Ồ! Thì ra là Hoa Tranh đang làm trò quỷ! Hạ Lan Từ Kỳ quay đầu nhìn hẳn: “Hoa Tranh, chàng.....”

“Sao thế? Chẳng lẽ nàng không muốn gã cho ta sao?” Dưới mắt nà, nhìn không thấy nửa mặt trên của hắn, nhưng có thể nhìn được khoe miệng của hắn tràn đầy vẻ tươi cười.

Muốn chứ! Dĩ nhiên muốn! Nhưng mà nếu chàng đã biết toàn bộ chân tướng thì liệu chàng có còn muốn cưới ta, không thể nói trước được! Hạ Lan Từ Kỳ trong lòng thờ dài, thấp giọng nói: “Nhưng mà chúng ta còn chưa có thành thân, bọn họ gọi như vậy có chút không thích hợp.”

“Thành thân cũng chỉ là một nghi thức thôi, trong lòng ta nàng chính là vợ của ta rồi.” Hoa Tranh nói xong, đánh ngựa đi vào trong.

Đi qua cửa đá, sau khi chính thức vào trong trang mới phát hiện, trong rừng sâu núi thẳm này, thế mà lại có một nơi chẳng khác nào bồng lai tiên cảnh.

Toàn bộ kiến trúc bên trong sơn trang đều là trúc lâu và nhà gỗ giản dị tự nhiên, bên trong trang khắp nơi đều là kì hoa dị thảo sắc thái rực rỡ. Đặt mình trong đó nghe chim hót oanh ca, hương ngọt say lòng người. Thật là khiến người ta vui vẻ thoải mái.

Lúc này, Hạ Lan Từ Kỳ đề nghị nói: “Nơi này đẹp quá, thiếp muốn xuống đi dạo một chút.”

“Được” Hoa Tranh sau khi nhảy xuống ngựa liền đem nàng ôm xuống, nắm tay nàng tiếp tục đi về phía trước.

Biết nàng bước chân nhỏ, Hoa Tranh để có thể đi cùng với nàng nên cố ý đi chậm lại.

Hoa Tranh dẫn Hạ Lan Từ Kỳ dẫn tới trước một căn nhà gỗ, nàng đột nhiên đứng lại: “Nơi này phong cảnh đẹp như vậy, hay là chúng ta tìm một chỗ bên ngoài ngồi đi!”

Kỳ thật nàng cảm thấy nếu ở trong phòng nói chuyện với hắn, nàng nhất định sẽ lo lắng. Ở trong thiên nhiên rộng lớn, tâm tình của nàng có thể so với ở bên trong phòng được thả lỏng hơn một chút. Ít nhất, những lúc mất tự nhiên nàng còn có thể quay đi ngắm phong cảnh xung quanh, tóm lại vẫn tốt hơn ở trong phòng mất to nhìn mất nhỏ.

Cách nhà gỗ không xa có một hồ nước, trong hồ nước có đủ loại hoa sen, hết sức đẹp mắt. Nếu Hạ Lan Từ Kỳ không muốn vào nhà, Hoa Tranh sẽ dẫn nàng tới bên cạnh hồ nước.

“Cái kia, cái thuyền dưới nước kia thật thú vị!” Hạ Lan Từ Kỳ chỉ vào tựa vào cái bụi cây bên bờ bên kia, làm thành bộ dáng như cái thuyền nhỏ, tò mò kêu lên.

“Đó là ý tưởng bộc phát của ta, sai người làm” Hoa Tranh ôn nhu nhìn nàng: “Có muốn ngồi thuyền nhỏ ta chế tạo một lúc không?”

Hạ Lan Từ Kỳ dùng sức gạt đầu: “Được!”

Hoa Tranh vỗ tay mấy tiếng, chợt nghe phía sau có người nói: “Trang chủ, có gì phân phó!”

Tiếng này đột nhiên truyền đến khiến Hạ Lan Từ Kỳ hoảng sợ, vội vàng quay đầu lại. Thì ra chẳng biết từ lúc nào ở phía sau đã xuất hiện gã gia đình.

Hoa Tranh cũng đã tập mãi thành thói quen rồi, dương tay nói: “Ta cùng phu nhân chuẩn bị chèo thuyền, mau chuẩn bị đi.”

Thấy gã gia đình vừa lác mình cái đã không thấy, Hạ Lan Từ Kỳ lúc đó mới kịp phản ứng, thôn trang này to như vậy nhưng trừ hai người bọn họ ra thì rất ít khi nhìn thấy những người khác. Có lẽ những gã gia đình này đều nghe lệnh trang chủ, trốn đi hết! Nhưng mà có thể tùy tiện gọi đến, xem ra, gã gia đình này cũng có võ công, nếu không sẽ không thể xuất quỷ nhập thần như vậy được.

Lúc này, Hạ Lan Từ Kỳ phát hiện bên cạnh hồ nước có ba cái nhà gỗ nhỏ màu đỏ, mà ba cái nhà gỗ nhỏ đó đều được hai thân cây to lớn chống đỡ,

trong nhà có từng ô từng ô vuông nhỏ, trong mỗi ô vuông lại được lót rất nhiều rom rạ làm ổ.

“Hoa Tranh, mấy cái nhà gỗ nhỏ màu đỏ kia để làm gì?” Hạ Lan Từ Kỳ chỉ vào nhà gỗ nhỏ bên bờ.

“Đó là chỗ ở của bò câu đưa thư.” Hoa Tranh nhìn nàng: “Tiểu Bạch của chúng ta cũng ở đó.”

Nhắc tới Tiểu Bạch, Hạ Lan Từ Kỳ có chút đau buồn, nhưng vẫn nghi ngờ: “Đúng rồi, không phải chàng nói chỉ Tiểu Bạch mới nghe theo lệnh của cái còi Bạch Ngọc sao? Vậy Tiểu Bạch mất tích rồi. Sao chim bồ câu khác có thể tìm được thiếp?”

Hoa Tranh thở dài: “Sau khi Tiểu Bạch mất tích, vì muốn liên lạc với nàng ta cố ý phái người đến núi Xích Phượng, tìm được đá dùng để chế tạo còi Bạch Ngọc rồi làm lại một cái còi giống y như đúc. Lúc này mới lại huấn luyện một con chim bồ câu trắng khác.” Lời hắn nói mặc dù nhẹ nhàng bang quơ, nhưng trên thực tế lại bỏ ra rất nhiều công sức và tâm trí, nhưng Hạ Lan Từ Kỳ lại không biết.

“Trang chủ, phu nhân, mời lên thuyền đi!” Gã còi bồ câu thường lên tiếng gọi.

Đó là một cái thuyền nhỏ nhìn giống như thiên nga làm bằng gỗ từ đàn. Trên thuyền đặt một cái bàn nhỏ, trên đó bày biện mấy cái đĩa bạc đựng hạt dưa, trái cây và một ít điểm tâm. Còn có một cái lư hương hình đầu sư tử. Từng đợt từng đợt khói nhẹ từ trong những lỗ nhỏ chạm rỗng của lư hương bay ra, quanh quẩn ở trên mặt nước, tản ra mùi thơm rất kì lạ.

Hai người sau khi ngồi trên thuyền, Hoa Tranh tự mình khua mái chèo, chậm rãi đem thuyền nhỏ đi ra khỏi bờ.

Mặt hồ tĩnh lặng, sóng nước phản chiếu hơi chói mắt, vì thuyền nhỏ đi đến mà tạo ra từng đợt sóng nhỏ. Hoa Tranh chèo thuyền rất ổn, Hạ Lan Từ Kỳ ngồi ở trên thuyền không hề có cảm giác chòng chành.

Hoa sen trong ao không biết là giống hoa gì, thế nhưng phát triển vô cùng tốt, có nhiều chỗ lá sen vươn cao lên mặt nước, vừa tròn vừa lớn giống như những chiếc ô xếp thành tầng tầng lớp lớp, có thể đem ánh mặt trời nóng bức cách ra bên ngoài.

Hoa Tranh đã đem thuyền nhỏ đi đến phía dưới tán lá sen rồi ngừng lại, ánh mắt sáng quắc nhìn nàng: “Từ Kỳ, bây giờ nàng có thể nói cho ta biết vì sao hôm đó nàng không đến chỗ hẹn được chưa?”

Hạ Lan Từ Kỳ biết tránh không khỏi vấn đề này, hơn nữa, cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý, hít sâu một hơi nói: “Ngày đó khi thiếp chuẩn bị đến chỗ hẹn gặp chàng thì bị người nhà phát hiện, nên bắt lại.”

Hoa Tranh nghe mà ngạc nhiên vô cùng: “Bị bắt? Sao người nhà nàng lại bắt nàng lại?”

Hạ Lan Từ Kỳ cúi đầu, nói như muỗi kêu: “Bởi vì bọn họ muốn bắt thiếp lập gia đình!”

“Cái gì?” Hoa Tranh đột nhiên ngồi thẳng người, khiến cho thân thuyền mạnh mẽ nhô lên hạ xuống, dọa Hạ Lan Từ Kỳ thần sắc biến đổi, Hoa Tranh vội vàng hai tay đỡ lấy mạn thuyền, ổn định thuyền nhỏ, hỏi tiếp: “Bọn họ ép nàng gả cho ai? Nàng có gả không?”

Phản ứng của hắn quá bất thường khiến cho Hạ Lan Từ Kỳ tuy rằng đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng chuyện ập xuống đầu thì vẫn có chút lo sợ: “Đêm đó thiếp không chạy trốn được. Ngày hôm sau, đã bị bọn họ đưa vào kiệu hoa.....”

“Nói như vậy, nàng đã lập gia đình?” Hoa Tranh có chút không tin nổi. Trong thanh âm mang theo uể oải và thất vọng vô cùng, cách mặt nạ nhưng vẫn có thể cảm nhận được xung quanh hắn tản ra cảm giác thương tâm cực độ.

Lúc này, hắn đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm Hạ Lan Từ Kỳ, gần từng chữ hỏi: “Nói cho ta biết, nàng gả cho ai?”

Nhìn hắn khổ sở như vậy, Hạ Lan Từ Kỳ cũng rất đau lòng, nàng nhắm mắt lại cảm thấy không khí xung quanh tựa như đóng băng lại ở khoảnh khắc này. Có điều, nàng lo lắng Hoa Tranh máu dồn lên não, lại không cam lòng sẽ làm ra chuyện gì. Dù sao, Tề gia cũng không phải là người bình thường có thể chọc nổi. Cho nên, gả cho ai, vạn lần không thể nói.

Hạ Lan Từ Kỳ mở to mắt, hung hăng thầm nghĩ: “Thiếp gả cho ai không quan trọng, hôm nay thiếp đến chỉ muốn nói với chàng, người mà thiếp gả cho thân thể có bệnh chưa từng chạm vào thiếp. Nếu thiếp có thể nghĩ ra cách khiến hắn trả tự do thì chàng có còn cần thiếp không?” Nàng nói liên một hơi, lo lắng nhìn chằm chằm Hoa Tranh chờ phản xét.

Trên khuôn mặt dưới lớp mặt nạ kia, Hạ Lan Từ Kỳ không nhìn được vẻ mặt của hắn cũng không đoán ra tâm ý của hắn. Nhưng mà một lúc lâu rồi hắn đã không nói gì, vì thế tâm tính chờ mong nóng bỏng kia bắt đầu nhanh chóng hạ nhiệt độ.

Mọi người không phải đều nói nhân sĩ giang hồ không câu nệ tiểu tiết đấy sao? Xem ra không hề có chuyện như vậy a! Chỉ cần là nam nhân đều có sĩ diện, Hạ Lan Từ Kỳ bỗng nhiên cười, thuận tay đùa nghịch lá sen bên cạnh, tự giễu nói: “Bỏ đi, thiếp cũng không làm khó chàng, làm sao chàng có thể còn muốn người đã bị chồng ruồng bỏ đây!”

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Tương Phùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Giác mộng trở thành sự thật

“Từ Kỳ, nàng đang nói cái gì vậy?” Hoa Tranh ngữ khí tràn ngập tức giận.

“Chẳng lẽ thiếp nói không đúng?”

“Nàng cảm thấy nàng nói đúng sao?” Hoa Tranh nhìn ngắm nàng: “Chưa nói đến chuyện hấn không chạm vào nàng. Cho dù.....” Hoa Tranh dừng lại, cắn răng, dứt khoát kiên quyết nói: “Nàng yên tâm, ta đã nói rồi kiếp này phải ở bên cạnh nàng, nên tuyệt đối sẽ không ghét bỏ nàng!”

Đây có lẽ là những lời nói ngọt ngào nhất mà Hạ Lan Từ Kỳ đời này được nghe, đến cuối đời cũng khó mà quên nổi. Cả người nàng run lên, lá sen trong tay đột nhiên bật trở lại, nàng chột ngắc đầu lên, khó tin nhìn chằm chằm Hoa Tranh: “Chàng nói..... đây là thật.....”

Hoa Tranh trong lòng buồn rầu, cũng không muốn tạo thêm áp lực cho Hạ Lan Từ Kỳ nữa mới mỉm cười: “Ta đã nói dối nàng bao giờ chưa?”

Lúc này, nàng cảm động vô cùng, trái tim đang treo lơ lửng lên cuối cũng cũng được thả lỏng xuống. Mũi chột cay cay, hốc mắt nóng lên, hình dáng Hoa Tranh đang dần dần trở nên mơ hồ.

“Ta không lừa nàng, mọi thứ ta nói đều là thật. Nàng đừng khóc!” Hoa Tranh đưa tay ra, ngón tay xẹt qua mắt nàng vì nàng mà lau đi nước mắt.

Cho tới bây giờ vẫn không thể tin được mình có thể hạnh phúc như vậy. Nàng nắm lấy tay Hoa Tranh, hai mắt đầm lệ, nói: “Cám ơn chàng!”

Hoa Tranh vươn người ra, hai tay nâng mặt nàng, dùng ngón tay cái lau đi nước mắt, sùng nịch trách cứ: “Nha đầu ngốc, giữa chúng ta còn phải cảm ơn sao?”

Trong lòng tràn đầy cảm động, Hạ Lan Từ Kỳ nhất thời không biết phải thể hiện tình cảm của mình như thế nào, đành phải đáp lại bằng nụ cười tha thiết xinh đẹp.

“Như vậy mới đúng.” Hoa Tranh đưa tay ngắt lấy một đóa hoa sen ở gần nhất, đóa sen này tỏa ra sự tinh khiết của dòng nước mát, có ba cánh hoa hơi tách ra, mở rộng ra sẽ thấy mấy sợi nhị hoa màu vàng, xinh đẹp cực kỳ.

Hắn đem hoa đưa đến trước mặt Hạ Lan Từ Kỳ: “Từ Kỳ tựa như đóa hoa sen này, ở trong lòng ta mãi mãi là thuần khiết, xinh đẹp nhất.”

Khê ngửi bông hoa sen tinh khiết trắng nõn kia, Hạ Lan Từ Kỳ vẻ mặt thẹn thùng. Hoa Tranh không nói gì nên lúc đó có chút ngại ngùng. Tảng đá trong lòng Hạ Lan Từ Kỳ đã được gỡ xuống, tâm tình rất tốt, bắt đầu chú ý đến những vấn đề khác: “Đúng rồi, Lục Cẩm son trang này là của chàng sao? Ta chưa từng nghe thấy chàng nhắc tới?”

Hoa Tranh cười nhạt một tiếng: “Còn nhớ rõ lúc chúng ta mới quen nhau. Nàng nói nàng có một giấc mộng, hi vọng có thể xây một cái tiểu viện ở một nơi non xanh nước biếc, bên trong trồng các loại rau củ và trái cây. Sau đó sẽ cùng với người mình yêu sống một cuộc đời vui vẻ an nhiên ở đó. Cho nên một năm nọ, ta đã mua lại tòa son trang này từ tay người khác.”

Lúc ấy mình cũng chỉ là thuận miệng nói vậy. Không ngờ rằng hấn lại đặt ở trong lòng, Hạ Lan Từ Kỳ mở to hai mắt nhìn, kinh ngạc không thôi.

Hoa Tranh lại yêu chiều liếc mắt nhìn nàng một cái, tiếp tục nói: “Lúc ấy, ta tính toán đợi hết kì hạn ước hẹn ba năm của chúng ta, vào lúc nàng xuống núi sẽ đưa nàng đến đây để cho nàng một bất ngờ! Nhưng mà từ sau lần Tiểu Bạch mất tích và bị cắt liên lạc với nàng, ta nhận ra rằng ta không thể chờ thêm nữa rồi. Cho nên hôm nay, ta muốn đem Lục Cẩm son trang tặng cho nàng.”

Hắn không hề đã khiến Hạ Lan Từ Kỳ vô cùng cảm động rồi, hiện tại biết hấn còn muốn đem son trang đẹp như thế này tặng cho mình khiến cho nàng sinh cảm giác thụ sung nhược kinh. Thậm chí còn nghi ngờ rằng mình đang nằm mơ.

Nhìn Hạ Lan Từ Kỳ ngây ngốc ở đó, chỉ nhìn hấn mà không nói câu nào. Hoa Tranh nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng, đem đồ ở trên bàn gạt sang một bên, từ trong lòng lấy ra một miếng ngọc bài nhét vào trong tay nàng: “Từ Kỳ. Đây là lệnh bài son trang. Bây giờ giao nó lại cho nàng, nàng có nó thì tất cả mọi người trong son trang sẽ phải nghe lệnh của nàng. Từ nay về sau, nàng chính là chủ nhân của Lục Cẩm son trang.”

Hạ Lan Từ Kỳ chớp mắt mấy cái, trong mộng sao lại có cảm giác chân thật như vậy. Thế này thì rõ ràng là nàng không hề nằm mơ.

“Hoa Tranh, vật này thiếp không thể nhận.” Đồ quý giá như vậy, nàng còn chưa chuẩn bị tốt tinh thần để nhận.

“Vi sao?” Hoa Tranh cầm lấy tay nàng, không hề rời.

Hạ Lan Từ Kỳ có chút run lên: “Chờ thiếp giải trừ hôn ước rồi, chàng hãy đưa cho thiếp!”

“Bất luận là nàng có giải trừ hôn ước hay không, son trang này vĩnh viễn là của nàng.” Hoa Tranh dùng sức kéo tay Hạ Lan Từ Kỳ, tay của hai người đều đặt ở trên bàn nhỏ.

Lư hương truyền ra từng đợt từng đợt khói nhẹ, ở trước mắt hai người vẫn vút quần quanh, bay lên giữa không trung, hóa thành vô hình. Ở dưới bầu

không khí như vậy nhìn ngắm đối phương sẽ tạo ra một cảm giác thật kỳ diệu.

Hoa Tranh chậm rãi đem lư hương đẩy ra, kéo tay Hạ Lan Từ Kỳ, không kim lòng được nói: “Từ Kỳ, ta nhớ nàng.....” Nhớ nhung của hắn, rất nhanh đã biến thành hành động, từng chút từng chút đến gần đôi môi phàn nộn của Hạ Lan Từ Kỳ.

Nhiều ngày nay, Hạ Lan Từ Kỳ cảm thấy có lúc nào là không nhớ hắn? Giờ phút này, đối mặt với Hoa Tranh đang liếc mắt đưa tình, nàng trong sự lo lắng của nàng cũng mang theo chút chờ mong, đương nhiên không đành lòng cự quyết.

Lá sen xanh biếc tầng tầng lớp lớp bên hồ như những chiếc quạt. Che ánh nắng bên ngoài không để lọt vào, hồ sen xanh mát, hai người trên thuyền nhắm mắt hưởng thụ hơi thở của nhau, nhẹ nhàng ma sát cánh môi mềm mại của đối phương. Tình cảm ở ngay thời khắc này tăng dần lên, hồ hấp Hoa Tranh dôn dập nắm lấy cảm của nàng, dùng sức cạy mở hàm răng, tận tình cướp đoạt lấy tư vị của hồng nhan, giải thoát những áp lực cùng nỗi nhớ thương dày xéo bấy lâu.

Trong hơi thở quanh quẩn hương thơm trong lư hương vậy lấy, xen lẫn mùi hương thơm ngát tự nhiên của lá sen. Cảnh đẹp như thế tựa như ảo mộng, không còn gì có thể tốt đẹp hơn. Hạ Lan Từ Kỳ thuận theo Hoa Tranh, ngọt ngào ấm áp như ánh nắng vàng rực rỡ bên ngoài vậy lấy nàng, hạnh phúc đến cực điểm!

Hai người hôn đến vong tình, đang trong lúc khó có thể tách rời, cạnh thuyền truyền đến một tiếng “lồm bồm”. Tuy rằng thanh âm này không lớn, nhưng đủ để phá vỡ bầu không khí lãng mạn, vì thế hai người từ trong cảnh giới quên mình lấy lại tinh thần. Cùng nhìn về nơi phát ra tiếng động.

Chỉ thấy cạnh thuyền, có hai cái cá nhỏ ở trong nước chơi đùa, trong đó có một con mãi vui nhảy cá lên mặt nữa. Tiếng nước “lồm bồm” kia chính là tiếng lúc con cá nhỏ rơi xuống nước phát ra.

Xem đến đây, hai người nhìn nhau, không hẹn mà cùng nở nụ cười.

Hoa Tranh nhìn Hạ Lan Từ Kỳ trêu chọc nói: “Hai con cá ở trong nước kia giống như chúng ta, cũng là một đôi!”

“Ừm, là một đôi cá không có mắt thích phá đám!” Hạ Lan Từ Kỳ đưa tay cầm lấy cánh hoa sen hắn đưa cho mình, đặt vào trong nước đùa giỡn hai con cá kia.

Hoa Tranh nghe xong lời của nàng, không nhịn được cười.

Hai con cá nhỏ kia bị Hạ Lan Từ Kỳ dùng cuống hoa dọa sợ. Chui vào trong nước, không thấy tăm hơi. Hạ Lan Từ Kỳ cảm thấy không thú vị, ngồi thẳng người. Lúc này, thấy ánh mặt trời theo kẽ lá chiếu xuyên vào đem mặt nạ trên mặt Hoa Tranh chiếu sáng ngời làm rất chói mắt, liền vươn tay ra muốn đem mặt nạ của hắn gỡ xuống, lại bị Hoa Tranh bắt lấy cánh tay.

Hạ Lan Từ Kỳ biết của hắn dần đo, cố gắng khuyên nhủ: “Khi chúng ta ở cùng nhau chẳng không cần mang vật này, thiếp không để ý vết bớt trên mặt chàng.”

Hoa Tranh nhẹ giọng nói: “Nhưng ta để ý.”

Nhìn ánh mắt lúc này của hắn, Hạ Lan Từ Kỳ bỗng nhiên xuất hiện ảo giác. Cảm giác ánh mắt này cùng với ánh mắt của Tề Dật Phàm lúc không giả ngu có phần hơi giống, nhưng mà nghe giọng nói này lại hoàn toàn không giống. Hơn nữa Hoa Tranh tính tình rất tốt, vẫn luôn ôn nhu chăm sóc nàng, chiều chuộng có thừa. Sao có thể so với Tề Dật Phàm tính tình thối tha, hờ một chút là gào thét?

Nghĩ như vậy, một chút nghi ngờ thoáng hiện ra lại biến mất. Vì thế rút tay về, ôn nhu nói: “Thiếp vẫn luôn luôn giúp chàng chế ra phương thuốc có thể làm mờ vết bớt. Hiện tại đã có chút tiến triển, tin là không lâu nữa trong tương lai, thiếp có thể chữa khỏi cho chàng, trả lại dung mạo thật sự cho chàng.”

Hoa Tranh gật gật đầu: “Được, ta chờ.”

Đã tới buổi trưa, nên ăn cơm rồi. Hoa Tranh chèo thuyền nhỏ mang Hạ Lan Từ Kỳ lên bờ.

“Từ Kỳ, nàng muốn ăn cơm trong phòng hay là bên ngoài?” Hoa Tranh hỏi ý kiến của nàng.

“Bên ngoài.” Hạ Lan Từ Kỳ từ trước đến nay luôn thích sơn thủy hữu tình, vườn ở Lục Cẩm xinh đẹp tuyệt trần như vậy, nàng đương nhiên muốn ăn cơm ở bên ngoài.

Hoa Tranh lệnh cho gã gia đình đem thức ăn mang ra sau vườn nho, rồi dẫn Hạ Lan Từ Kỳ đi đến chỗ vườn nho.

Dọc theo đường đi, dưới sự giới thiệu của Hoa Tranh, Hạ Lan Từ Kỳ vui mừng phát hiện Lục Cẩm sơn trang thực sự là thiên đường trong giấc mộng của nàng. Bên trong chia làm nhiều khu vườn, có vườn chuyên trồng các loại hoa quả; có vườn chuyên trồng rau; vườn chuyên nuôi các loại gia cầm. Hơn nữa Hoa Tranh còn thấu hiểu có ý để sẵn cho nàng một khu làm ruộng thuốc, cung cấp các loại thuốc cho nàng.

Khi biết được hắn đem sơn trang xây dựng tốt như vậy, quả thực so với giấc mộng của nàng còn tốt hơn thì Hạ Lan Từ Kỳ kích động một lúc sau mới bình tĩnh lại được.

Sau khi đi qua vườn táo, vườn lê cùng vườn mơ, bọn họ rốt cục cũng tới vườn nho.

Giữa vườn nhỏ, dùng những cây sào trúc dựng lên làm giàn. Hai bên, từng cây nhỏ cành lá xum xuê đang quấn quanh cây trúc, một đường leo thẳng lên đỉnh giàn. Toàn bộ cành lá tươi tốt leo phủ kín toàn bộ thân trúc tựa như một cái hành lang màu xanh che đi ánh nắng. Dưới dàn nho là một cái bàn làm bằng cây mây, trên đó bày đủ loại mĩ thực.

Ngồi ở ghế mây nhìn lên giàn nhỏ, từng chùm nho xanh to bằng ngón tay út, có thể tưởng tượng được đến mùa thu hoạch cảnh tượng ở đây chắc hẳn rất mê người.

“Từ Kỳ, đồ ăn trên bàn đều là nguyên liệu từ chính trong sơn trang. Nàng ném thử xem ăn có được không?” Hoa Tranh gấp một cái cánh gà kho tàu, đặt vào trong bát của nàng.

Khắp bàn đều là rau dưa, cùng gia cầm mà sơn trang nuôi trồng. Thiên nhiên trong sạch, hơn nữa sắc hương vị đều đủ cả. Khiến cho người ta mới nhìn thôi đã thèm nhỏ dãi.

Hạ Lan Từ Kỳ cắn một cái, cười gật đầu: “Ừ, ăn ngon.”

Hai người vừa ăn cơm, vừa nói chuyện phiếm. Khi ăn gần xong, Hoa Tranh đột nhiên nói: “Từ Kỳ nàng đừng về nữa, ở lại đi!” Thật ra, ngầm ý là: nàng về bên cạnh người khác, ta rất lo lắng!

Hạ Lan Từ Kỳ có chút khó xử: “Thiếp làm sao mà không muốn ở lại chứ, nhưng mà quan hệ giữa thiếp và người đó một ngày còn chưa giải trừ thì không thể ở cùng chàng được. Cho nên, vẫn phải trở về.”

“Vậy nàng nói cho ta biết người nàng gả cho là ai?” Ngay cả nàng gả cho ai cũng không biết, Hoa Tranh sao có thể để nàng đi đây?

“Chuyện này..... Kỳ thật chàng có thể yên tâm, thiếp sẽ bảo vệ tốt bản thân mình nhanh chóng lấy được hưu thư.” Nói đến đây, Hạ Lan Từ Kỳ cảm thấy cần phải nhanh chóng điều tra ra nguyên nhân cái chết của Ngũ di nương hơn một chút, chỉ cần giúp Tề Dật Phàm báo thù là mình có thể tự do.

Lấy được hưu thư! Mấy chữ này đập vào trong lòng Hoa Tranh, phải biết rằng người gọi là Từ Kỳ cô nương kia luôn trăm phương nghìn kế lấy được hưu thư, chẳng lẽ hết thấy mọi chuyện đều trùng hợp như thế sao?

Bạn đang đọc truyện *Hỉ Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Coi chừng bị theo dõi

Hoa Tranh trong lòng nghi hoặc nhưng không để lộ, chỉ chú ý đến nhất cử nhất động của Hạ Lan Từ Kỳ: “Vị phu quân kia của nàng mắc bệnh gì?”

“À.....” Vì muốn xóa tan nghi ngờ trong lòng hắn. Hạ Lan Từ Kỳ ăn ngay nói thật: “Đầu hắn bị thương, giống như một tiểu hài tử cả ngày chỉ biết chơi đùa, cho nên không hề có chút tư tâm gì với thiếp, chàng không cần lo lắng.”

Vừa nghe những lời này, dây đàn trong lòng Hoa Tranh càng căng hơn, tuy rằng vẫn luôn hoài nghi nhưng lại ần ần có chút chờ mong.....

Hắn trầm tư một chút rồi nói: “Được, vậy nàng nhất định phải bảo vệ tốt bản thân. Nếu như có chuyện, hãy dùng bò câu đưa tin báo cho ta.”

Nghe hắn trả lời, Hạ Lan Từ Kỳ vui vẻ gật đầu. Bỗng nhiên, hậu tri hậu giác - nghĩ đến một vấn đề: “Đúng rồi, không phải chàng từng nói với thiếp, cha mẹ chàng chỉ là những người buôn bán nhỏ. Mà chàng lại luôn xông xáo ở giang hồ làm sao lại có nhiều tiền mua Lục Cẩm sơn trang như vậy?” Hạ Lan Từ Kỳ không kiềm chế được mà đoán: “Chàng không làm chuyện gì phạm pháp đấy chứ?”

Hoa Tranh cho là nàng không để tâm tới vấn đề này, không ngờ tới bây giờ lại sáng suốt thế. Nhưng mà. Vào lúc tỉnh đêm Lục Cẩm sơn trang tặng cho nàng, Hoa Tranh cũng đã nghĩ ra lí do thoái thác: “Nàng thấy ta giống người thích làm chuyện phi pháp lắm sao?” Sau đó một tay vuốt ve khuôn mặt nàng: “Yên tâm đi, tiền mua Lục Cẩm sơn trang này là của một vị bằng hữu tặng, không có vấn đề gì.”

Hạ Lan Từ Kỳ trong lòng buồn bực: “Bằng hữu nào mà hào phóng thế?”

Hoa Tranh nhẹ nhàng xoay xoay chén rượu gỗ, không chút để ý nói: “Kỳ thật nói nàng cũng không biết, chính là Tề gia Tứ công tử Tề Dật Phàm!”

Cái gì, lại là hắn? Hạ Lan Từ Kỳ kinh hãi mở to mắt.

“Sao vậy? Nàng quen hắn?” phản ứng Hạ Lan Từ Kỳ lại một lần nữa khiến Hoa Tranh xúc động.

“À, không biết, chỉ từng nghe nói qua.” Nàng cố gắng che giấu sự kinh ngạc trong lòng: “Một khoản tiền lớn như vậy sao hắn có thể giúp chàng chứ?”

Hoa Tranh đặt chén rượu xuống: “Bởi vì ta đã cứu mạng hắn, khi hắn biết rằng ta nhìn trúng Lục Cẩm sơn trang thì nói cái gì mà nhất định phải hỗ trợ.”

Thật không ngờ rằng hai người bọn họ còn có nhân duyên như vậy! Cho đến tận bây giờ nàng càng không thể nói cho hắn biết người mình gả cho là Tề Dật Phàm. Hơn nữa vẫn canh cánh trong lòng, sợ hắn có ngày nào đó máu dồn lên não chạy tới Hầu phủ, nếu như vậy thì rất phiền toái.

.....

Dùng cơm trưa xong, đã tới giờ Mùi. Hạ Lan Tử Kỳ vốn định ở trong sơn trang đi dạo, thưởng thức hạ cảnh đẹp thêm, nhưng mà nhìn thời gian thì không kịp nữa, đành phải cùng Hoa Tranh từ biệt.

Hoa Tranh đem nàng đưa đến dưới chân núi, Hạ Lan Tử Kỳ dừng bước: “Đến đây được rồi! Không cần tiễn, tự thiếp quay về nhà.”

Biết nàng rõ nguyên nhân nàng không cho mình đưa về nhà. Hoa Tranh cũng không ép buộc, “Được, nghe lời nàng! Đúng rồi, nửa tháng sau ta ở Lục Cẩm sơn trang chờ nàng. Hi vọng nàng có thể nghĩ ra cách để ra ngoài.”

Hạ Lan Tử Kỳ gật đầu thật mạnh: “Thiếp nhất định đến, không gặp không về!”

“Không gặp không về!”

Hạ Lan Tử Kỳ vừa mới xoay người, lại đã bị Hoa Tranh kéo cổ tay lại, một giây sau nàng đã bị Hoa Tranh kéo vào trong lòng, ôm chặt lấy: “Tử Kỳ, ta chờ nàng.”

Hạ Lan Tử Kỳ trong lòng ấm áp, ôm ngược lấy hông của hắn, ghé vào lỗ tai hắn nhẹ giọng nói: “Rất nhanh thôi, chúng ta sẽ gặp lại. Thiếp cam đoan sẽ không để cho chàng phải chờ lâu!”

Cho dù hai người bọn họ lưu luyến tình nồng khó rời khó bỏ thế nào đi nữa, thì vẫn phải chia tay.

Hạ Lan Tử Kỳ sợ bị Hoa Tranh theo dõi, không có trực tiếp quay về trà lâu, mà là đi lòng vòng trên đường một lúc. Cuối cùng là khiến mình đi lạc không nhận ra đường về. Sau đó phải hỏi thăm người qua đường, mới về được trà lâu.

Ở cửa, nàng đã thấy cái xe ngựa chờ mình tới ở đó, nói vậy thì gã gia đình đi mua dầu vừng đã quay về. Vào trà lâu, đã thấy Tử Đào, Liễu Tâm Vỹ, cùng hai nha hoàn khác và gã gia đình đang ngồi ở gần cửa sổ. Thần sắc thản nhiên uống trà, cũng không biết đang nói tới chủ đề gì mà cười đến vui vẻ, còn vừa nói vừa cười. Lúc này, Tử Đào còn liếc mắt xem xét nàng, nhưng mà thấy thần sắc thì có vẻ như không nhận ra nàng.

Hạ Lan Tử Kỳ không khỏi có chút tò mò, không biết bà Ngô đã trấn an bọn họ như thế nào, đã trở thế này không thấy mình ở đây mà bọn họ vẫn chưa nao loạn lên.

Hạ Lan Tử Kỳ làm như không có chuyện gì lên lầu, thừa dịp không có ai bèn gõ cái cửa phòng mình thuê, thấp giọng nói: “Bà Ngô, là ta, mở cửa.”

Cửa phòng mở rat hay cho tiếng trả lời, bà Ngô một tay kéo nàng đi vào: “Tử thiếu phu nhân, làm lão nô sợ muốn chết. Lão còn tưởng là cô sẽ không về nữa chứ!”

“Sao có thể?” Hạ Lan Tử Kỳ vào nhà liền bắt đầu cởi quần áo: “Cho dù con có đi, cũng sẽ không làm liên lụy đến mọi người. À đúng rồi, ở dưới lầu con thấy đám Tử Đào rồi, bà nói gì với họ vậy?”

“Lão nô nói cô gặp đại tỷ Hạ Lan Ngu Hoa. Đang cùng đại tỷ uống trà ôn chuyện! Hôm nay sẽ không đi làm lễ tạ thần nữa.” Bà Ngô giữ quần áo Hạ Lan Tử Kỳ mặc lúc xuất phủ đưa cho, nhẹ giọng nói: “Lão nô gọi một chút đồ ăn trong lầu đến cho bọn họ, khiến cho các nàng có thể yên tâm. Vì thế không hề thấy sốt ruột.”

“Ừm, làm tốt lắm” Hạ Lan Tử Kỳ phối hợp với bà Ngô cầm quần áo mặc vào.

Bà Ngô lại bung tới một chậu nước đặt lên trên bàn: “Tử thiếu phu nhân, nước rửa mặt cô cần đã chuẩn bị xong.”

“Thuốc bột buổi sáng đưa cho, bà đã bỏ vào chưa?”

“Bỏ vào rồi.”

Hạ Lan Tử Kỳ hít sâu một hơi, ngừng thở. Lúc này mới cúi người, đem cả khuôn mặt ngâm vào trong nước.

Một lúc, nàng ngẩng đầu lên hai tay vuốt nước trên mặt, hơi há mồm hít lấy không khí thoáng đãng.

Bà Ngô mặc dù đã chuẩn bị tinh thần nhưng thấy nàng trong chớp mắt khôi phục lại dung mạo cũ, vẫn rất ngạc nhiên: “Tử thiếu phu nhân, đây thật giống như là trò ảo thuật. Lại khôi phục khuôn mặt cũ rồi, quá thần kỳ!” Nói xong đưa khăn tay qua.

Hạ Lan Tử Kỳ mỉm cười, đem giọt nước trên mặt lau sạch: “Bà Ngô, bà mau giúp con chải lại tóc một lần nữa, thời gian không còn sớm. Quay về muộn sẽ khiến người ta đàm tiếu.”

“Dạ!” Bà Ngô đáp lời, từ trong túi quần áo lấy ra một hộp trang sức, giúp Hạ Lan Tử Kỳ trang điểm lại một lần nữa, vừa làm vừa tò mò hỏi: “Tử thiếu phu nhân, hôm nay cùng Hoa Tranh công tử gặp mặt thế nào?”

Hạ Lan Từ Kỳ về mặt hạnh phúc, cười: “Tốt lắm!”

“Thật sao?” Bà Ngô nghe xong, vui vẻ thay nàng: “Nói như vậy, Hoa Tranh công tử không ngại chuyện cô lập gia đình rồi?”

Hạ Lan Từ Kỳ hoan hỉ, phấn chấn gật đầu: “Không chỉ như thế, chàng còn tặng cho con một cái son trang rất đẹp.”

Bà Ngô vừa nghe xong đã thật hưng phấn: “Nói mau đi, chuyện này là thế nào?”

“Thời gian không còn sớm nữa, chúng ta nhanh tay chút. Sau khi trở về sẽ nói chi tiết cho bà biết.”

Đem hết thấy sắp xếp thỏa đáng, bà Ngô giúp Hạ Lan Từ Kỳ ra khỏi phòng.

Lúc này, Hoa Tranh đột nhiên từ khúc quanh bên cạnh lách mình đi ra, đưa tay tháo xuống mặt nạ, lộ ra khuôn mặt tuấn tú không có vết bớt của Tề Dật Phàm. Hắn nhìn thân ảnh xinh đẹp của Hạ Lan Từ Kỳ đi xuống lầu, thấy rõ dung mạo thật sự của Hạ Lan Từ Kỳ kinh ngạc rất nhiều, lại vừa không ngừng kích động.

Vốn dĩ, Hoa Tranh cùng Tề Dật Phàm kỳ thật chính là cùng một người. Hắn sinh ra ở hào môn thế gia, quy cách nghiêm cẩn, làm chuyện gì cũng không thể theo tính tình của mình. Nhưng mà con người hắn trời sinh không thích bị những quy tắc nghiêm cẩn trói buộc, hơn nữa còn có lý tưởng cùng khát vọng của riêng mình, cho nên khi lý tưởng cùng thân phận xung đột nhau liền hóa thân thành Hoa Tranh đeo mặt nạ, đó là cách giữ cân bằng mà hắn nghĩ ra.

Thân phận Hoa Tranh có thể giúp cho hắn hít thở luồng không khí tự do, cũng đã giúp hắn tình được tình yêu kiếp này của mình.

Hôm nay ở trong son trang, hắn đã phát hiện Hạ Lan Từ Kỳ có chỗ không đúng lắm, chẳng qua là bởi vì dung mạo khác nhau khiến cho hắn chỉ có thể hoài nghi chứ chẳng dám lên tiếng hỏi.

Hạ Lan Từ Kỳ quay về trà lâu thì vì tránh bị hắn theo dõi nên cứ thế đi lòng vòng, nhưng thật ra không thể cắt đuôi hắn được. Bám theo một đoạn thấy Hạ Lan Từ Kỳ đến trà lâu, Tề Dật Phàm bèn đứng ở phòng trà bên cạnh, nghe được toàn bộ cuộc nói chuyện của Hạ Lan Từ Kỳ và bà Ngô.

Đến đây, hắn bừng tỉnh đại ngộ. Thì ra người trong lòng hắn và người vợ vừa cưới về lại là một, mà hai người bọn họ lại cùng chẳng hay biết gì lâu như vậy! Tại sao chuyện kì quái như thế này cũng có thể xảy ra được?

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, bất luận là thân phận nào của mình. Hạ Lan Từ Kỳ cùng đều ở cạnh bên, điều này chẳng phải chứng minh duyên phận của họ rất sâu hay sao? Nghĩ đến đây, trên khuôn mặt đẹp của Tề Dật Phàm giương lên một nụ cười.

Lúc này, Hạ Lan Từ Kỳ đi xuống dưới, Tề Dật Phàm bước hai bước tới chỗ lan can, nhìn xuống đường lớn dưới lầu, dõi theo đám người Hạ Lan Từ Kỳ ra khỏi trà lâu cho đến khi không thấy bóng dáng đâu nữa.

Tề Dật Phàm thu ánh mắt lại, nhưng có một vấn đề vẫn không rõ. Tại sao Hạ Lan Từ Kỳ khi kết giao với hắn lại phải dịch dung? Có điều nghĩ lại thì mình cũng dùng khuôn mặt khác làm quen với người ta! Xem ra việc này bọn họ coi như huê nhau.

Thế nhưng sau khi làm rõ chân tướng mọi chuyện, Tề Dật Phàm ngược lại thấy khó xử! Nếu bây giờ nói cho Hạ Lan Từ Kỳ biết mình là Hoa Tranh, mà tối hôm qua mình còn làm ra chuyện hạ nhục nàng như vậy thì nàng có thể chấp nhận mình không?

Hướng hồ, ngoài phủ và trong phủ hai loại tính cách của hắn hoàn toàn khác nhau. Hạ Lan Từ Kỳ có thể yêu Hoa Tranh nhưng không có nghĩa là có thể yêu được Tề Dật Phàm, không thể chắc chắn nàng sẽ chấp nhận. Nhưng chuyện hai người là một là điều không thể phủ nhận, cho nên trước mặt hắn mọi thứ đều mù mịt!

.....

Hạ Lan Từ Kỳ vội vã chạy về Hầu phủ, vừa xuống xe ngựa đã thấy trên mặt cửa lớn có rất nhiều xác pháo đỏ thắm.

Đang bình thường sao trong phủ lại đốt pháo? Hay là có chuyện vui gì sao? Hạ Lan Từ Kỳ ôm trong lòng tò mò bước vào trong nhà.

Mới vừa vào viện, quản gia đang đưa bà lão khoảng chừng năm, sáu mươi tuổi đi đến trước mặt. Hai bà lão kia mặc trang phục bình thường của phụ nữ nông thôn, nhưng mà nhìn mặt rất phúc hậu. Một người trong tay cầm một cái túi tiền bằng vải hoa xanh đã rách đựng đầy bạc, vẻ mặt vui mừng.

Quản gia nhìn thấy Tứ thiếu phu nhân đã trở lại, lập tức khom người: “Tứ thiếu phu nhân ngài đã về rồi?”

Hai bà lão kia vừa nghe là Tứ thiếu phu nhân, cũng dừng bước, cúi người hành lễ với Hạ Lan Từ Kỳ: “Bái kiến Tứ thiếu phu nhân.”

Hạ Lan Từ Kỳ ngẩng đầu lên nói: “Trong phủ có hi sự gì sao?”

“Đúng vậy! Trong phòng nhị thiếu gia mới có thêm người!” Quản gia trên mặt lộ vẻ tươi cười: “Còn đây là hai bà mẹ mà Hầu lão thái gia ban lệnh trọng thưởng, để nô tài đưa bọn họ trở về!”

Nghe những lời ấy, Hạ Lan Từ Kỳ có chút bất ngờ: “Vân Nương sinh rồi? Khi nào vậy? Là bé trai hay bé gái?”

Chương 69: Phát hiện mới

Bởi vì Hạ Lan Từ Kỳ không có coi Hầu phu là nhà. Cho nên nàng có thói quen chỉ quét tuyết trước nhà, ngay cả trong các chị em dâu cũng ít khi qua lại chứ đừng nói đến những tiểu thiếp trong các viện khác. Cho nên khi nghe thấy thế có chút bất ngờ, nhưng mà tính ngày thì cũng đúng là tới lúc làm bồn rồi!

Quản gia lúc này vui sướng, đáp: “Sinh lúc giữa trưa, là một bé trai! Cao thấp trong phủ, từ lão thái gia, Hầu gia đến phu nhân, cho tới các di nương, thiếu phu nhân các phòng, đều đang ở trong Kim Mai các của Nhị thiếu!”

“Được, ta đã biết!” Hạ Lan Từ Kỳ khoát tay với quản gia, quản gia lúc này mới tiếp tục đưa kia hai bà đỡ kia xuất phủ.

.....

Hạ Lan Từ Kỳ trở về Thủy Tiên các, vừa mới ngồi lên ghế còn chưa kịp uống ngụm nước, Tôn thiếp vừa biết tin đã vội vội vàng vàng chạy vào: “Tứ thiếu phu nhân, người đã về rồi!”

“Sao vậy. Trong viện đã xảy ra chuyện gì sao?” Hạ Lan Từ Kỳ nâng trà lên, như uống như không.

Tôn thiếp nói chậm lại, tiếp tục: “Trong viện ta không có chuyện gì. Nhưng mà trưa hôm nay, Vân Nương trong viện Nhị thiếu gia sinh tiểu thiếu gia, mọi người trong viện khác đều đi chúc mừng cả rồi, nhưng người và Tứ thiếu gia đều không có ở nhà. Thiếp thân cũng không dám tự mình làm chủ đến đưa lễ, đang chờ phu nhân về đây!”

Vừa rồi, Hạ Lan Từ Kỳ đã nghe quản gia nói rồi, cho nên cũng không ngạc nhiên. Quay đầu phân phó Từ Đào: “Người đi hỏi thăm một chút, xem các phòng khác tặng lễ vật gì.”

Không đợi Từ Đào đáp lời, Tôn thiếp liền giành nói: “Tứ thiếu phu nhân, thiếp thân sợ khi người trở về lại tốn thời gian chuẩn bị, vì thế thiếp thân đã tự làm chủ lên chuẩn bị lễ vật xong rồi. Lễ vật chuẩn bị đều chiếu theo những phòng khác tặng, đây là danh mục quà tặng tuy không thể quý giá bằng bọn họ nhưng tuyệt đối không kém hơn!” Tôn thiếp nói xong, từ trong tay áo lấy ra một tờ giấy đỏ, hai tay dâng lên. Sau đó lại nói: “Nếu Tứ thiếu phu nhân cảm thấy không ổn, thỉnh Tứ thiếu phu nhân báo để thiếp thân sai người đi sửa lại!”

Tôn thiếp luôn luôn biết quy cách, hiểu đạo lý quan trọng. Không ngờ rằng nàng lại có lòng như vậy, đồ chuẩn bị rất chu toàn. Nếu nàng đem hết thảy mọi việc làm tốt. Thì Hạ Lan Từ Kỳ cũng không cần tốn nhiều tâm tư nữa, ôn hòa nói: “Tôn thiếp làm việc từ trước đến nay ôn hòa, lễ vật này chuẩn bị rất tốt, không cần rắc rối thêm.” Hạ Lan Từ Kỳ uống ngụm trà, đứng dậy nói: “Nếu Tôn thiếp không có việc gì thì lát nữa đi cùng ta đến Kim Mai các một chút!”

Đi đưa lễ vật, tóm lại cũng là chuyện mờ mờ mịt mịt. Tôn thiếp đương nhiên mừng rỡ: “Dạ, thiếp thân tuân mệnh!”

Trầm thiếp mới từ hậu hoa viên trở về, thấy Phùng thiếp đang nhìn bóng lưng Hạ Lan Từ Kỳ cùng Tôn thiếp rời khỏi viện, vẻ mặt buồn bực. Nhịn không được cười nhạo: “Này! Ta nói muội đang nhìn cái gì vậy? Là hãm mộ hay là ghen tỵ!” Nàng đi đến bên cạnh: “Muội đây, mau chấp nhận sự thật đi! Nên thông minh một chút! Đi theo Tôn thiếp mà học hỏi, nhìn người ta biết người biết việc, làm chuyện gì cũng mặt rạng mây rờ, cũng đều thuận ý bề trên. Tỷ tỷ có lòng tốt khuyên muội, đừng cứ luôn tự cho mình là siêu phàm, nếu không kết cục sẽ rất thảm đấy!”

“Người câm miệng cho ta!” Phùng thiếp đối Tôn thiếp rất có thành kiến làm sao có thể chịu được nhưng lời chế nhạo của Trầm thiếp, “Người không phải cứ luôn nịnh bợ Tứ thiếu phu nhân, ở trước mặt Tứ thiếu phu nhân giả bộ làm người tốt sao? Nhưng mà, người cũng đừng cao hứng quá sớm. Cần thận ngày nào đó vui quá hóa buồn!”

Trầm thiếp không vui: “Hừ! Có lòng tốt lại bị xem là lòng lang dạ thú! Chúng ta cứ chờ xem!”

.....

Kim Mai các hôm nay, tràn đầy nhân khí, vô cùng náo nhiệt!

Bên trong phòng khách, lão thái gia ngồi ở chỗ ngồi chính giữa, Hầu gia cùng phu nhân ngồi ở hai bên phải trái. Ở bên cạnh phu nhân, là mấy vị di nương. Mà Nhị thiếu gia cùng Nhị thiếu phu nhân cũng mặt mày hớn hờ ngồi ở phía dưới, còn có mấy chị em dâu ngồi xung quanh. Trên mặt mọi người đều mang theo nụ cười, người một câu ta một câu nói chuyện rất vui vẻ.

Hạ Lan Từ Kỳ dẫn theo Tôn thiếp vào nhà, sau khi hành lễ bái kiến với lão thái gia, cha chồng và mẹ chồng xong, quay đầu nói với Nhị thiếu gia cùng Nhị thiếu phu nhân: “Nhị ca, Nhị tẩu. Xem ra trong những phòng mấy người chúng ta, hai người là có phúc khí nhất đấy. Từ Kỳ chúc mừng Nhị ca Nhị tẩu có quý tử tới!”

Sau đó có chút áy náy: “Hôm nay Từ Kỳ đi dâng hương làm lễ tạ thần, không thể đến chúc mừng Nhị ca Nhị tẩu trước. Hi vọng Nhị ca Nhị tẩu đừng để bụng! Còn nữa, Dật Phàm từ sáng sớm đã ra ngoài chơi rồi, đến bây giờ vẫn còn chưa về, mọi người cũng đừng giận chàng.” Hạ Lan Từ Kỳ quay đầu liếc mắt nhìn Từ Đào cùng Liễu Tâm Vũ một cái, hai người đó vội vàng đem lễ vật dâng lên.

Nhị thiếu gia Tề Tường Thụy cùng Nhị thiếu phu nhân Liễu thị trao đổi ánh mắt một chút, Tề Tường Thụy liền cười nói: “Đều là người một nhà không cần nói nói khách sáo như vậy. Ta đây là nhị ca sao có thể giận Dật Phàm? Từ đệ muội quá khách khí rồi.”

Tề Tường Thụy liếc mắt nhìn nha hoàn bên cạnh, nha hoàn đó bèn tiến đến nhận lấy lễ vật.

Hạ Lan Từ Kỳ muốn nhìn tiểu hài tử một chút, thuận miệng nói: “Đứa nhỏ sinh ra bao nhiêu cân? Bây giờ đang ở chỗ nào?”

Liễu thị vui mừng như rụng mảy, bộ dạng vô cùng vui vẻ: “Sáu cân sáu lạng. Nhưng mà, bà vú vừa mới đỡ nó ngủ!”

Nếu đứa nhỏ đã ngủ rồi, Hạ Lan Từ Kỳ cũng không có ý quấy rầy nữa.

Lúc này, lão thái gia mở miệng: “Hầu phủ sinh thêm con trai, thật sự rất là đáng mừng! Bắt đầu từ ngày mai, Hầu phủ chi tiền mời gánh hát nhỏ ở trên đường cái Kim Môn hát hí khúc miễn phí ba ngày, để cho dân chúng trong thành được chung vui cùng với phủ ta, bày tiệc ăn mừng!” Lão thái gia nhìn Triệu quân gia: “Chuyện này, giao cho người đi làm!”

“Xin lão thái gia yên tâm, nô tài nhất định sẽ làm tốt việc này.”

Lão thái gia lại bổ sung thêm: “Còn nữa, mọi người trong Kim Mai các đều được thưởng thêm hai lượng bạc. Riêng những người vốn đang chăm sóc Văn Nương được thưởng thêm bốn lượng.” Khen thưởng này thật sự không hề nhỏ đâu! Tề Tường Thụy vừa nghe đã vội vàng đứng lên, vui mừng nói: “Tôn nhi thay mặt mọi người trong viện, đa tạ ân điển của gia gia!”

Đứa nhỏ này sinh ra đại diện cho sự hưng thịnh cùng huyết mạch kéo dài của Tề gia, hướng hồ đây lại là tôn tử đầu tiên của mình nên lão thái gia hết sức cao hứng, nếu đã cao hứng, đương nhiên sẽ khen thưởng nhiều. Tuy rằng mấy người trong những viện khác cũng dò mắt theo, nhưng bọn họ không sinh ra đứa nhỏ nên dò mắt cũng chỉ có thể là vì ghen tỵ.

“Khụ khụ……” Lão thái gia lúc này đột nhiên ho khan.

Cầm Nguyệt vẫn luôn đứng sau lưng lão thái gia, nhanh tay đầm đầm sau lưng ông cho tận đến khi ông bớt ho, lúc này mới quan tâm hỏi: “Cảm thấy thế nào? Đã thoải mái hơn chưa? Có muốn uống nước không?”

Lão thái gia nâng tay: “Đừng lo, ta không sao.”

Về mặt Cầm Nguyệt vẫn lo lắng, đề nghị nói: “Hôm nay người cũng không có ngủ trưa, bây giờ cũng đã tới giờ dùng cơm tối rồi. Thân thể quan trọng hơn. Không bằng chúng ta về trước nghỉ ngơi một chút đi!”

Bận rộn đến quá trưa, lão thái gia đúng là có chút mệt mỏi, hơi hơi nâng lên cánh tay. Cầm Nguyệt rất ấn ý giờ tay, nâng ông dậy.

“Không còn sớm nữa, tất cả mọi người trở về dùng cơm tối đi!” Lão thái gia đi lên phía trước hai bước, lại đứng lại dặn dò vợ chồng Tề Tường Thụy: “Các người nếu thiếu cái gì dùng thì cứ việc lên tiếng, phái chiêu cổ chất trai của ta thật tốt.”

Không đợi Tề Tường Thụy lên tiếng, Liễu thị đã giành nói trước: “Lão thái gia người cứ yên tâm! Đứa nhỏ này cũng là tròng mắt của chúng con, tuyệt đối sẽ được chăm sóc cẩn thận. Nhất định sẽ để nó khỏe mạnh lớn lên.”

Lão thái gia không nói thêm gì nữa, tiếp tục đi ra ngoài, khi đi đến trước mặt Hạ Lan Từ Kỳ, Cầm Nguyệt lại giúp đỡ lão thái gia ngừng lại rồi hỏi Hạ Lan Từ Kỳ: “Từ thiếu phu nhân, cô biết đầm bóp sao?”

Thấy nàng là tâm phúc bên người lão thái gia, Hạ Lan Từ Kỳ nói chuyện với nàng ấy cũng rất cung kính, nhẹ giọng nói: “Đầm bóp sẽ giúp da thông một hai kinh lạc.”

Cầm Nguyệt mỉm cười: “Từ thiếu phu nhân có lúc nào rảnh, hoan nghênh đến Đường Sinh uyển ngồi một chút. Ta muốn thỉnh giáo cô một chút về kỹ thuật đầm bóp.”

“Nàng học mấy cái này làm gì?”

Cầm Nguyệt nhìn lão thái gia, thần sắc điềm đạm: “Lão thái gia thân thể không tốt, gần đây lại không hoạt động nhiều. Thiếp muốn nhân lúc không có việc gì làm, có thể xoa bóp giúp lão thái gia, để người đã thông một vài kinh mạch.”

Nếu muốn đầm bóp thì tìm một nha đầu chuyên học xoa bóp cũng không phải việc khó gì, mà Cầm Nguyệt lại có lòng muốn học cách đầm bóp để hầu hạ lão thái gia. Có tỷ nữ tri ki chiêu cổ như vậy, trên đời khó tìm. Hạ Lan Từ Kỳ lập tức gật đầu đáp ứng: “Được, ta sẽ bớt chút thời giờ. Nhưng mà kỹ thuật của ta cũng chưa tốt lắm, hôm nào chúng ta có thể so tài!”

“Từ thiếu phu nhân quá khách khí!” Cầm Nguyệt quay lại đỡ lấy cánh tay lão thái gia: “Vậy thì ta sẽ ở Đường Tâm Uyển chờ cô!”

Bọn họ đi xa rồi, Hạ Lan Từ Kỳ mới suy nghĩ lại, nàng tự như: Xung là ta, mà không phải là nô tỳ. Mọi người ở đây đều nhìn thấy, nhưng không có một

ai đứng ra chê trách, nói vậy có nghĩa là tất cả mọi người đều đã tập mãi thành thói quen rồi. Xem ra, là người bên cạnh lão thái gia thì cho dù là hạ nhân, thì thân phận này cũng đáng để tự phụ!

Có điều, Cẩm Nguyệt này thật sự nghĩ muốn học xoa bóp sao? Sao nàng lại cảm thấy nàng ta có mục đích khác vậy? Hạ Lan Từ Kỳ đột nhiên vì có cảm giác bản thân có giác quan thứ sáu mà giật mình.

Lão thái gia đi rồi, mọi người cũng không cần ở trong này làm bộ nữa, đều đứng dậy cáo từ.

Trước com chiều Tề Dật Phàm đã quay về phủ, nhưng mà nghe nói sau khi về phủ thì luôn ở trong phòng mình, ngay cả com chiều cũng không đến ăn cùng mọi người mà là một mình ở trong phòng ăn. Mọi người không biết hẳn chạy ra ngoài chơi lại trúng cái gió gì, chỉ là, đại đa số đều nghĩ rằng đồ ngốc này lại cứ nghĩ linh tinh gì rồi, cho nên cũng chẳng ai để ý.

Đương nhiên, người khác không thêm để ý. Hạ Lan Từ Kỳ lại càng không thêm để ý. Mọi quan tâm duy nhất của nàng hiện tại, là làm sao mới có thể nhanh chóng hơn một chút điều tra ra nguyên nhân cái chết của Ngũ di nương, sau đó tìm lại được tự do, có thể thoải mái cùng Hoa Tranh nắm tay nhau.

Hạ Lan Từ Kỳ lấy ra cái chuông bạc kia, bởi vì nàng biết muốn tra ra hung thủ thì mấu chốt chính là nguồn gốc của cái chuông này. Nàng cầm chuông bạc đặt ở dưới đèn cần thận quan sát, lúc này mới ngạc nhiên phát hiện ra ở bên trong cái chuông, tận chỗ trong cùng có một cái ký hiệu nhỏ hình X. Bởi vì ký hiệu quá mức bí ẩn, nên trong lúc bình thường rất khó phát hiện ra được.

Đã phát hiện ra ký hiệu này, Hạ Lan Từ Kỳ mừng như điên. Chỉ cần cứ theo ký hiệu này mà điều tra, nàng tin rằng sớm muộn gì cũng tìm ra được manh mối.

Hạ Lan Từ Kỳ nắm chặt chuông bạc, nhìn chăm chăm ánh nến trên bàn. Trong lòng tràn ngập hi vọng, giống như là thấy được viễn cảnh ngày nàng cùng Hoa Tranh đoàn tụ hạnh phúc trong tương lai.

Trong lúc nàng đang chìm đắm trong suy nghĩ của mình thì, “Chi ——” một tiếng, cửa đột nhiên mở ra.

Hạ Lan Từ Kỳ giật bắn cả mình, mạnh mẽ ngẩng đầu đã thấy oan gia cả đời Tề Dật Phàm đang đứng ở cửa nhìn mình.

Bạn đang đọc truyện *Hì Tương Phùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Tướng công bất lương

Vừa thấy Tề Dật Phàm, Hạ Lan Từ Kỳ lập tức giận đến tái mặt. Cát giọng lạnh lùng nói: “Ngươi tới làm gì?”

“Sao? Không có việc gì thì không được đến sao?” Tề Dật Phàm biết Hạ Lan Từ Kỳ rất ghét hắn nên chắc chắn sẽ không chủ động mời hắn vào, quyết định tự mình đi đến bàn trà ngồi xuống.

Hạ Lan Từ Kỳ liếc mắt nhìn hắn, nghĩ đến chuyện tối ngày hôm qua lại tức giận nói: “Có việc gì nói mau, còn không có thì xin cứ tự nhiên, ta muốn nghỉ ngơi!”

Thái độ của nàng làm Tề Dật Phàm có chút quẫn bách. Kỳ thật, Tề Dật Phàm cũng không có chuyện lớn gì, chỉ là nghĩ tới người vợ bất đắc dĩ phải cưới lại là người yêu thương nên có chút cảm giác trừng thương lớn, tâm tình kích động không ngừng, muốn sang đây gặp nàng.

Mà giờ phút này, đã thật sự gặp được nàng rồi, đã thấy được mẫu thuẫn của nàng đối với thân phận hiện tại của mình có bao nhiêu sâu. Tề Dật Phàm ngược lại có chút không biết phải làm sao, không biết nên dùng thân phận nào, thái độ nào để đối mặt với nàng.

Nếu đối tốt với nàng giống như Hoa Tranh, nàng nhất định sẽ cho là mình ý đồ bất chính, Tề Dật Phàm âm thầm hít sâu. Dù sao nàng đời này nhất định là người của mình rồi, cho nên thứ bọn họ có chính là thời gian cứ dần dần thay đổi cách nhìn của nàng đối mình là được. Chờ thời cơ chín muồi, sẽ đem hết thấy chân tướng nói cho nàng biết cũng chưa muộn!

Hạ quyết tâm, Tề Dật Phàm nhếch chân lên bắt chéo, bưng chén trà, khẽ nhấp một cái: “Tim cô đương nhiên có chuyện. Ít ngày nữa, ta phải tới Đại Ngọc lâu gặp một người khách quan trọng, cô chuẩn bị tâm lý một chút, hôm đó đi cùng ta.”

Đại Ngọc lâu là nơi nào chứ? Đó là kỹ viện lớn nhất cũng nổi tiếng nhất Diêm thành, là nơi thương nhân học đòi văn vẻ đến ăn chơi đàng điếm. Không ngờ hắn thế vậy mà lại..... Hạ Lan Từ Kỳ không khỏi nhàu mày: “Ngươi có thấy là đi tiếp khách cùng ngươi là một chuyện rất vô văn không? Huống hồ Đại Ngọc lâu là chỗ nữ nhân có thể vào sao? Ngươi tìm nhầm người rồi!”

Tề Dật Phàm tao nhã uống nước trà, hơi liếc mắt ngắm nhìn Hạ Lan Từ Kỳ một cái, đối với sự bất mãn của nàng, có chút bất ngờ: “Cô đừng có quên, chúng ta là quan hệ hợp tác, chẳng lẽ bây giờ cô không muốn hợp tác nữa?”

Tề Dật Phàm bày ra một nụ cười giả dối, thanh âm nhẹ nhàng: “Không muốn hợp tác cũng không vấn đề gì, dù sao cô không lấy được hưu thư, ta cũng

không có tổn thất gì!” Hắn hơi nhún vai: “Đến khi ta muốn cưới vợ, ta còn tìm cách hạ cô xuống làm tiểu thiếp! Cô tự mình tính toán thiệt hơn, nếu không đi, vậy thì người lỗ vốn là cô chứ không phải là ta!”

“Người.....” Vợ chính là vợ. Sao có thể hạ xuống làm thiếp? Hạ Lan Từ Kỳ tức giận trừng mắt nhìn hắn, nhất thời chán nản. Giờ này phút này, thứ nàng muốn nhất xem ra chính là hưu thê, mà Tề Dật Phàm lại vừa vịn nắm đứng cái đuôi nhỏ của nàng, khiến cho nàng không thể không ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ.

Thấy nàng nhìn mình lom lom, trong ánh mắt tràn ngập phẫn hận, Tề Dật Phàm bề ngoài mặc dù làm bộ bất cần đời, nhưng trong lòng lo lắng. Kỳ thật, hắn cũng không muốn ép nàng như vậy, nhưng mà cách thức ở chung của hai người bọn họ từ trước tới giờ đều là kiểu oan gia. Muốn thay đổi, cũng phải tiến hành từ từ. Nếu hắn tạm thời không thể lấy thân phận Hoa Tranh để sống cùng nàng, vậy thì cũng chỉ có thể dùng phương pháp như vậy để cho Từ Kỳ nghe theo lời mình.

Tề Dật Phàm ngắt đầu: “Thế nào? Cô thông minh như vậy, có một chút như vậy mà cũng tính toán không xong sao? Nếu không đồng ý, vậy thì coi như cô vi phạm hiệp ước, quan hệ hợp tác của chúng ta bỏ ngang!”

“Này” Thấy hắn muốn đứng dậy, Hạ Lan Từ Kỳ vội vàng kêu một tiếng.

Tề Dật Phàm vừa rời khỏi ghế dựa, nghe thấy tiếng kêu của nàng, lập tức dừng lại. Khóe miệng ẩn chứa nụ cười quay lại ghế ngồi: “Làm sao? Nghĩ thông suốt rồi?”

Tiểu tử, xem như ngươi lợi hại! Hạ Lan Từ Kỳ nắm chặt tay: “Lúc nào đi, nói cho ta biết trước!”

Tề Dật Phàm tâm tình rất tốt, gõ gõ ống tay áo, ngồi thẳng người: “Tốt! Hôm đó cô phải phối hợp với ta, bất cứ chuyện gì cũng phải nghe theo sắp xếp của ta. Về phần thanh lâu không cho phép nữ tử vào thì vấn đề này rất dễ giải quyết, cô chỉ cần nữ giả nam trang là được rồi.”

Tề Dật Phàm biết, nàng chịu ủy khuất mà đáp ứng như vậy hoàn toàn là vì muốn được cùng Hoa Tranh song túc song phi, nói một cách khác là vì muốn được ở cùng hắn. Vô cùng cảm động, hắn cảm thấy có chút tội lỗi. Hắn quyết định, nhanh chóng chuyển biến ấn tượng không tốt của Hạ Lan Từ Kỳ đối với hắn, cũng chỉ có như vậy, nàng mới có thể thuận lợi chấp nhận hắn. Bọn họ mới có thể làm một đôi vợ chồng nhỏ thật sự hạnh phúc vui vẻ.

Giờ phút này, gương mặt Hạ Lan Từ Kỳ lạnh lùng: “Ta biết rồi, ngươi còn có chuyện gì khác không?”

“À.....” Đây là công khai hạ lệnh đuổi khách rồi!

Tề Dật Phàm có chút bất đắc dĩ, kỳ thật hắn rất muốn ở đây với Hạ Lan Từ Kỳ, nhưng lại lo lắng Hạ Lan Từ Kỳ thấy hắn rất phiền toái, nếu giống như trước kia cứ kiên quyết ở lại thì khẳng định Hạ Lan Từ Kỳ sẽ càng thêm chán ghét hắn. Vì thế, vì cứu vãn ấn tượng không tốt, đành phải thức thời đứng lên: “Trời không còn sớm, ta đi về, cô cũng nghỉ ngơi sớm một chút!”

Hắn đi tới cửa. Đem cửa phòng mở ra, bỗng đứng lại: “Hôm nay ta tới thư phòng ngủ.”

Nghe hắn nói Hạ Lan Từ Kỳ rất ngạc nhiên, thuận miệng nói: “Người muốn ngủ ở đâu thì ngủ, chuyện này không cần phải xin phép ta!”

Tề Dật Phàm quay đầu, liếc mắt nhìn Hạ Lan Từ Kỳ thật sâu một cái, nhếch môi, mở rộng cửa rồi đi.

.....

Hôm nay là ngày phát tiền tiêu hàng tháng, đám thiếp thất đều đã ngồi ở trong phòng nhỏ của Thủy Tiên các, chờ Hạ Lan Từ Kỳ cùng bà Ngô đến.

Ba tiểu thiếp ngồi không mất to trừng mắt nhỏ, cũng không có ý gì nhưng vì muốn làm sinh động bầu không khí, Tôn thiếp mở miệng nói: “Nghe nói, ngày hôm qua lúc tiểu công tử tắm ba ngày rất náo nhiệt nhé. Hơn nữa, đứa bé kia lúc tắm lại còn kì tích nở nụ cười, thật sự là không hề tầm thường!”

Trầm thiếp đồng ý gật đầu, nói tiếp: “Đúng thế! Lão thái gia cùng Hầu gia rất thích đứa bé kia, cả ngày đều vui vẻ! Này Vân Nương đúng là mẫu bằng tử quý*, chỉ là một tiểu thiếp thăng lên làm thiếp**, thật đúng là khiến cho người ta hâm mộ!”

*Mẫu bằng tử quý: Mẹ phú nhờ con

Phùng thiếp ngắt đầu, vẻ mặt khinh thường: “Cứ cố hâm mộ người ta làm gì? Người nghĩ muốn thăng lên làm thiếp..., cứ việc tự mình sinh ra một đứa nhỏ là được rồi!”

Nghe xong lời nói quái gở kia của Phùng thiếp. Trầm thiếp lập tức trầm mặt xuống, phản kích: “Ta chẳng có ý gì khác cả. Ta chỉ tùy tiện nói ra như vậy, không giống người nào đó, để sinh được con thủ đoạn nào cũng dám làm. Kết quả lại thất bại thảm hại. Chắc chắn! Thật sự là đáng thương!”

Phùng thiếp từng sảy đi đứa nhỏ, đây là chuyện mọi người đều biết, cũng chính là nỗi đau trong lòng nàng! Vì thế, trên mặt nàng không nên được con giận, vọt đứng lên, giơ tay chỉ vào Trầm thiếp: “Người đang nói ai?”

Trầm thiếp đương nhiên cũng không phải kẻ dễ bắt nạt. Cũng đứng lên, ngẩng cao cổ nói: “Nói ai, người đó trong lòng tự rõ! Còn muốn ta nói toạc ra sao?”

“Được, ta cho người nói!” Phùng thiếp thật sự là không thể nhịn được nữa, xông lên tát vào miệng Trầm thiếp một cái.

Trầm thiếp bị đánh đến choáng váng, không ngờ rằng nàng dám động thủ. Che miệng kêu lên: “Ta vào cửa còn trước cả ngươi, ngươi lại dám đánh ta! Thật đúng là loạn rồi, hôm nay ta phải dạy dỗ ngươi thật tốt!” Trầm thiếp liền giơ tay định đánh lên mặt Phùng thiếp.

“Đừng đánh nữa, đừng đánh!” Tôn thiếp thấy hai nàng đánh nhau, vội vàng tiến lên ngăn lại. Nhưng mà hai người kia đánh đến đỏ tròng mắt, ai cũng không thèm để ý đến nàng.

Đúng lúc này, bỗng nghe ở cửa có tiếng quát tức giận: “Dừng tay lại cho ta!”

Cho dù như thế, hai người kia vẫn cứ túm lấy áo đối phương, chẳng ai coi ai ra gì!

“Mau buông tay, Tứ thiếu phu nhân đến rồi!” Tôn thiếp mượn cơ hội, dùng sức tách hai người họ ra.

Hạ Lan Từ Kỳ biết bình thường hai người kia không ưa gì nhau, nhưng không ngờ rằng sẽ phát sinh chuyện động tay động chân thế này. Nàng có vẻ chán ghét nữ nhân đánh nhau, trầm mặt, đi đến ngồi tại vị trí cao nhất: “Hai người các ngươi hôm nay làm sao vậy? Một đám ăn no rồi việc hay sao?”

Bất kể nói thế nào, đánh nhau là không đúng. Nhất là các nàng, dù sao cũng được coi như là một nửa chủ tử, đánh nhau công khai như vậy thật chẳng còn gì là đức hạnh. Hai người nhất thời cúi đầu không nói.

Tôn thiếp tiến lên thay hai nàng giải thích: “Tứ thiếu phu nhân, bọn họ chỉ là cãi nhau vài câu. Sau đó không kiềm chế được mới động thủ, thật sự hiện tại họ cũng đã biết sai rồi!”

“Cãi nhau, sao lại cãi nhau?”

Trầm thiếp nói trước: “Tứ thiếu phu nhân, vừa rồi muội cùng Tôn thiếp đang nói chuyện phiếm. Phùng thiếp lại đột nhiên ‘chọc gậy bánh xe’, nói những lời chẳng ra sao..., muội cũng chỉ phản bác lại một hai câu. Cô ta lập tức nổi nóng, còn rat ay đánh trước! Thiếp thân nói những câu này đều là thật, lúc đó, Tôn thiếp cũng thấy. Tỷ ấy có thể làm chứng cho muội!”

“Đồ tiện nhân! Đừng có nói bừa!” Phùng thiếp tức giận cả người phát run: “Tứ thiếu phu nhân, không phải như thế. Là nàng ta cố ý nói móc thiếp thân, cười nhạo thiếp thân từng bị mất một cái thai, thiếp thân không thể nhịn được nữa mới động tay.”

Hai người bọn họ ai đúng ai sai, Hạ Lan Từ Kỳ cũng không quan tâm. Nàng chỉ hy vọng bọn họ ngoan ngoãn một chút, đừng cả ngày thêm việc cho nàng làm, vì thế nói: “Được rồi! Nhị viện đã sinh được đứa nhỏ rồi. Các ngươi cũng đừng nghĩ việc chính là đánh nhau, có bản lĩnh thì thân cận với Tứ thiếu gia nhiều hơn một chút. Tranh giành lấy thật nhiều ân sủng của Tứ thiếu gia, tương lai cũng sẽ sinh được những đứa trẻ khỏe mạnh, làm vẻ vang Tứ viện của chúng ta!”

Sau khi nói xong, Hạ Lan Từ Kỳ trong lòng thầm thoải mái, Tề Dật Phàm ơi Tề Dật Phàm, ai bảo ngươi kiêu ngạo, ta đành phải kiểm thêm cho ngươi một ít phiền toái vậy!

Ba tiểu thiếp hai mắt nhìn nhau, ai cũng không thể ngờ được rằng Hạ Lan Từ Kỳ sẽ nói ra những lời như vậy.

Lúc này, Hạ Lan Từ Kỳ lại nói: “Chuyện hôm nay niệm tình các ngươi vi phạm lần đầu, chỉ khấu trừ tiền lương tháng này của các ngươi, không phạt theo gia pháp nữa! Nhưng mà nếu lần sau còn tái phạm, sẽ không may mắn như vậy nữa, đến lúc đó đừng trách ta lòng dạ độc ác!”

Vốn là đến đây lĩnh tiền, kết quả lại bởi vì đánh nhau mà bị khấu trừ mất tiền lương! Phùng thiếp cùng Trầm thiếp hết sức tức giận, hai nàng oán hận lẫn nhau, hung hăng trợn mắt lườm đối phương.

Đột nhiên, Trầm thiếp trong lòng cảm thấy đảo lộn, có cảm giác buồn nôn rất lớn. Nàng theo bản năng che miệng lại, thần sắc cực kỳ lo sợ.

“Muội làm sao vậy?” Hạ Lan Từ Kỳ tò mò nhìn nàng.

“Không, không sao.” Trầm thiếp cố tình thoải mái cười nói.

“Không sao mà lại buồn nôn à?” Tôn thiếp lớn mật đoán: “Ái chà! Muội muội không phải là có tin vui rồi chứ?”

Lời vừa nói ra, Phùng thiếp đã quay đầu nhìn chằm chằm nàng, ánh mắt hiện lên vẻ ganh ghét.

“Há! Có thai, muội nằm mơ cũng muốn!” Trầm thiếp vẻ mặt tiếc nuối: “Nhưng mà, ta hôm qua mới hết nguyệt sự, sao có thể mang thai đây?”

“Vậy sao muội lại buồn nôn nhỉ?” Tôn thiếp có chút khó hiểu.

“Chuyện này, muội cũng không rõ!”

Tôn thiếp mỉm cười: “Được rồi, hay là để Tứ thiếu phu nhân bắt mạch giúp muội một chút, không phải rõ rồi sao?”

“Á, không cần!” Trầm thiếp thần sắc càng thêm bối rối.

Bạn đang đọc truyện *Hì Tương Phùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 71: Nha đầu này không hề đơn giản

Thấy tất cả mọi người đều dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn mình. Nàng vội vàng giải thích: “Dạ dầy muối gần đây không tốt, có thể là vì giữa trưa ăn thịt, buổi chiều lại uống nước lạnh, cho nên mới thấy buồn nôn! Đây cũng không phải chuyện gì nghiêm trọng quá, không cần phiền đến Tứ thiếu phu nhân đâu!”

Nàng có vẻ mất tự nhiên, Hạ Lan Từ Kỳ nhìn thấy rõ nhưng không truy cứu thêm nữa, mà nói: “Nếu thấy không thoải mái, thì cứ trở về nghỉ ngơi đi!”

“Cám ơn Tứ thiếu phu nhân quan tâm!” Trầm thiếp xoay người vội vàng rời đi.

“Thiếp thân cũng cáo lui!” Phùng thiếp bị phạt tiền tiêu hàng tháng, trong lòng buồn bức liền tùy tiện cúi người hành lễ với Hạ Lan Từ Kỳ một cái rồi quay đầu rời đi. Vì thế tháng này, chỉ có Tôn di nương là được nhiều tiền tiêu nhất.

Khi bọn họ rời đi hết rồi, Hạ Lan Từ Kỳ vẫy tay cho tất cả các nha đầu hầu hạ lui xuống, rồi mới nói với bà Ngô: “Bà Ngô, hai ngày nay trong viện bà cũng không bận rộn gì, nên con có việc quan trọng muốn giao cho bà làm.”

Bà Ngô gật đầu: “Tứ thiếu phu nhân có việc gì xin cứ việc phân phó!”

Hạ Lan Từ Kỳ đứng lên, đi đến cạnh bà: “Bà Ngô, bà đi tìm hiểu giúp con ở trong Diêm thành có tổng cộng mấy nhà mở xưởng chuyên chế tác trang sức bạc. Tên là gì, địa điểm ở đâu, về báo lại cho con trong thời gian nhanh nhất.”

“Lão nô đã biết, lão nô đi làm ngay!” Bà Ngô mới vừa đi ra hai bước, Hạ Lan Từ Kỳ lại dặn dò: “Việc này phải giữ bí mật, không thể để cho bất luận kẻ nào biết.”

“Lão nô hiểu rõ.”

.....

Hai ngày trước ở Kim Mai các, Cẩm Nguyệt đã từng nói với Hạ Lan Từ Kỳ mời nàng khi nào rảnh thì đến chơi, nói là muốn cùng nàng học mát xa. Hạ Lan Từ Kỳ đang lúc rảnh rỗi, liền dẫn Từ Đào cùng Liễu Tâm Vũ đến Đường Sinh Uyển nơi lão thái gia đang ở để gặp Cẩm Nguyệt.

Cẩm Nguyệt là nha hoàn bên người lão thái gia, tuổi đã hơn ba mươi nhưng không gả đi, là gái lữ thì điển hình.

Mặc dù chỉ là một nha hoàn, nhưng lại là người hầu hạ bên cạnh lão thái gia có thân phận và địa vị cao nhất Tề gia. Hơn nữa lại ở trong phủ từ nhiều năm, có nhiều kinh nghiệm. Đương nhiên sẽ có đãi ngộ cao hơn những nha hoàn khác trong phủ.

Nay lão thái gia đã nhiều tuổi rồi, bất luận là ở phương diện sinh hoạt hay là tinh thần người ngoài đều thấy được rằng ông ấy rất ý lại Cẩm Nguyệt. Cho nên, thường ngày Cẩm Nguyệt nói gì đó trước mặt lão thái gia, lão thái gia không nói gì nhưng sẽ nghe, ít nhất cũng phải nghe đến tám phần. Bởi vậy, những người bên trong phủ đều không muốn đắc tội với nàng.

Nhưng mà, Cẩm Nguyệt bình thường đối với mọi người vẫn rất khiêm tốn. Cũng không phải là loại nữ tử ý thể mà ngang ngược nên ấn tượng của mọi người đối với nàng không xấu, vốn là tôn trọng lão thái gia nhưng cũng ba phần là lễ kính với nàng. Nàng cũng không giống những nha hoàn khác chỉ mới mười mấy tuổi, trực tiếp gọi tên hoặc là gọi cô nương có vẻ không thích hợp lắm thế nên mọi người khi gặp đều kính trọng gọi nàng một câu Cẩm Nguyệt cô.

Gã gia đình đưa Hạ Lan Từ Kỳ dẫn tới Kim Lý Trì phía sau Đường Sinh Uyển. Đó là một cái ao nhỏ hình tròn nhân tạo, bên bờ là một hàng đá màu đen vừa hẹp vừa dài bao quanh, ở đó có đủ các loại hoa cỏ, cây xanh phủ kín. Từ xa nhìn lại, giống như ở mỗi gốc cây cỏ đều gắn một viên minh châu, lấp lánh rất đặc biệt.

Lúc này, dưới gốc cây lớn nhất bên hồ lão thái gia đang ngồi trên ghế trúc, tay cầm cần câu, nhìn chăm chú vào mặt nước. Cẩm Nguyệt ở bên cạnh làm bạn với lão thái gia, dùng cái tấm bạc ghim vào từng miếng hoa quả được cắt nhỏ. Từng miếng từng miếng đút cho lão thái gia ăn.

Chung quanh thực im lặng, chỉ có hai người bọn họ. Cẩm Nguyệt thần sắc hờ hững, thoát nhìn không giống nịnh bợ, khiến người ta có một cảm giác như họ đang nương tựa lẫn nhau.

Nhìn đến đây, Hạ Lan Từ Kỳ đi đến cúi người: “Từ Kỳ thỉnh an lão thái gia!”

Cẩm Nguyệt nhìn thấy Hạ Lan Từ Kỳ, thần sắc vui mừng, không đợi lão thái gia mở miệng đã nói xen vào: “Sao lại gọi lão thái gia, phải gọi là ông nội!”

Gọi ông nội đương nhiên là thân mật hơn so với gọi lão thái gia rồi, có điều, Hạ Lan Từ Kỳ thấy những chị em dâu khác cũng không gọi ông nội. Nàng biết rõ trong thế gia quý củ nhiều, nên không dám mạo phạm đột nhiên gọi như vậy. Nay, Cẩm Nguyệt đã nói vậy rồi, lão thái gia cũng không hề phản

đổi, nàng liền nhanh chóng cúi đầu: “Cầm Nguyệt cô nói rất đúng.” Sau đó cúi người một lần nữa: “Tứ Kỳ thỉnh an ông nội.”

Lão thái gia ngồi thẳng người, thần sắc hiền lành nhìn Hạ Lan Tứ Kỳ, nhẹ giọng hỏi: “Tứ Kỳ! Gần đây thân thể Dật Phàm thế nào?”

“Dật Phàm vẫn luôn uống thuốc, hiệu quả cũng không tệ lắm!” Hạ Lan Tứ Kỳ cẩn thận nói: “Nhưng nhiễm bệnh thì dễ nhưng trị bệnh lại khó, cần phải trị liệu từ từ. Muốn chữa khỏi hoàn toàn, cần phải có thời gian.”

Lão thái gia dựa lưng vào ghế dựa, thần sắc có chút bất đắc dĩ: “Còn mất bao lâu?”

Hạ Lan Tứ Kỳ cũng không biết Tề Dật Phàm tính khi nào thì mới khôi phục bình thường, đành phải nói bừa: “Nhanh thì một năm đến nửa năm, chậm thì hai năm, ba năm. Cái này phải xem tình trạng Dật Phàm hấp thụ thuốc như thế nào, không nói trước được.”

Cầm Nguyệt nhìn thấy lão thái gia hơi hơi thở dài. Vội vàng an ủi: “Đưa nhỏ Dật Phàm kia là người tốt có phúc phận, nhất định sẽ nhanh chóng khôi phục. Lão thái gia chớ lo lắng quá nhiều.”

Lúc này, Hạ Lan Tứ Kỳ nhìn thấy cái phao trên mặt nước đột nhiên giật giật, nhin không được mừng rỡ kêu lên: “A, có cá mắc câu!”

Lão thái gia lúc này mới phản ứng lại, vội vàng nhắc cần câu, nhưng lại không nhắc được. Lão thái gia hần sắc vui sướng, liếc mắt nhìn Cầm Nguyệt ở bên cạnh: “Là con cá lớn!”

Cầm Nguyệt cũng cười, đưa tay cùng cầm cần câu với lão thái gia, miệng hô: “Một, hai, ba!”

Hai người ấn ý cùng nhau dùng sức, rốt cục cũng đem con cá ở trong nước nhắc lên.

Đó là một con cá chép vây đỏ dài chừng một thước hai, roi xuống bãi cỏ, đẩy sức sống nhảy tanh tách, ra sức giãy dụa.

“Mau nhìn xem, quả nhiên là con cá lớn!” Mọi người đều thấy vui mừng.

Lúc này, có hai gã gia đình đi đến cố gắng giữ con cá lại, đem nó gỡ ra khỏi lưỡi câu rồi bỏ vào cái giỏ.

Cầm Nguyệt dịu dàng tay lão thái gia, đi theo tới trước giỏ cá nhìn con cá chép đỏ đang giãy dụa kia. Cầm Nguyệt cười nói: “Thật không ngờ được cho tới gần trưa mà vẫn chưa câu được con cá nhỏ nào, mà Tứ thiếu phu nhân vừa tới, ngài liền câu được lớn một con cá lớn như vậy. Xem ra, cháu dâu ngài thật đúng là phúc tinh!”

Lúc này, lão thái gia tâm tình vô cùng tốt, trên mặt tràn đầy nụ cười: “Đúng thế! Đây là con cá lớn nhất mà ta câu được trong năm nay đấy!”

Cầm Nguyệt vừa rồi đã giúp nàng thu hẹp khoảng cách hơn với lão thái gia, lúc này lại nói tốt cho nàng, thể hiện rõ là đang lấy lòng nàng. Vốn dĩ hai người họ không hề có chút thân quen gì, Cầm Nguyệt chẳng có lí do gì mà đối tốt với nàng như vậy! Hạ Lan Tứ Kỳ không khỏi có chút nghi không ra.

“Lão thái gia. Buổi tối, chúng ta dùng nó để nấu canh đi!” Cầm Nguyệt đề nghị nói: “Không bằng giữ Tứ thiếu phu nhân ở lại cùng uống canh cá được không?”

“Được, cứ làm như thế đi!” Lão thái gia hậu tri hậu giác*, quay đầu nhìn nàng: “Đúng rồi, Tứ Kỳ là tới dạy người đầm bóp sao?”

*Hậu tri hậu giác: Sau khi xem xét kỹ càng mới phát hiện ra

Cầm Nguyệt mỉm cười nói: “Đúng rồi! Trí nhớ của ngài thật tốt!”

“Ừ, vậy các người đi đi! Ta trở về phòng ngủ một giấc, lúc dậy sẽ uống canh cá!” Kỳ thật, Cầm Nguyệt muốn học đầm bóp cũng là vì hầu hạ lão thái gia, lão thái gia là người già nhưng tâm không già, chuyện gì cũng đều hiểu rõ! Làm như vậy, xem như chủ động tạo điều kiện cho Cầm Nguyệt.

Cầm Nguyệt vui vẻ không thôi, quay đầu nói với Hạ Lan Tứ Kỳ: “Tứ thiếu phu nhân, ta đưa lão thái gia về phòng trước, cô chờ một lát, sẽ nhanh chóng đến tìm cô.”

Đưa mắt nhìn bọn họ dần dần đi xa, Tứ Đào không nhịn được cảm thán: “Cầm Nguyệt cô sống cùng lão thái gia thật tốt! Giống như là người một nhà vậy!”

Liễu Tâm Vũ hé miệng nở nụ cười, trong ánh mắt mang theo khinh thường, không nói gì.

.....

Cầm Nguyệt phái người đưa Hạ Lan Tứ Kỳ dẫn bên trong Tinh Vân quán ở sau Dưỡng Tâm Uyển.

Đó là chỗ ở của Cầm Nguyệt, là một gian phòng ở cực kì lịch sự, tao nhã. Điều kiện tốt, chỉ hơi hơi kém phòng ngủ của Hạ Lan Tứ Kỳ một chút.

Cầm Nguyệt rót cho Hạ Lan Tứ Kỳ chén trà, nhẹ nói: “Tứ thiếu phu nhân, con người ta rất ngốc, mong cô chỉ giáo nhiều hơn.”

“Cầm Nguyệt cô, quá khiêm nhường rồi!” Hạ Lan Tứ Kỳ mỉm cười, chỉ xuống chỗ ngồi bên cạnh: “Cầm Nguyệt cô đừng đứng như vậy! Mau ngồi!”

“Tứ thiếu phu nhân, như vậy không được!” Cẩm Nguyệt làm một bộ dáng rất có lễ nghĩa.

“Có gì mà không thích hợp chứ?” Hạ Lan Từ Kỳ biết nàng đang giả vờ giả vịt, tỏ ra cả giận nói: “Người không ngồi, thì ta đây sẽ không dạy người xoa bóp!”

“Ai, đừng!” Cẩm Nguyệt giữ nàng lại: “Ta ngồi không phải được rồi sao?”

Hai người ngồi vào chỗ của mình, Hạ Lan Từ Kỳ từ trong tay áo lấy ra một quyển sách, đưa cho nàng nói: “Trên này có ghi lại sơ đồ vị trí các huyệt đạo trên cơ thể người cũng phương pháp bấm huyệt, lát nữa gọi một người đến đây, ta vừa giảng vừa dạy cho người.”

Cẩm Nguyệt hạ thấp người, nhận lấy sách: “Đa tạ Tứ thiếu phu nhân, nhưng mà chưa vội học. Ta còn có chút việc muốn nói với cô.”

“À” Hạ Lan Từ Kỳ vẫn nghĩ lí do nàng tìm mình thật sự không đơn giản! Xem ra thật sự là như thế: “Chuyện gì, người nói đi!”

Cẩm Nguyệt hơi hơi vươn người ra phía trước: “Tứ thiếu phu nhân, bệnh của tứ thiếu gia rốt cuộc có hy vọng chữa khỏi không?”

Việc này vốn chẳng liên quan gì đến nàng? Sao nàng lại phải quan tâm như vậy? Vừa nghe những lời này, Hạ Lan Từ Kỳ linh hoạt trả lời: “Không phải ta đã nói lúc ở bên cạnh hồ nước rồi sao? Đương nhiên là có hy vọng chữa khỏi rồi.”

“Vậy là tốt rồi!” Cẩm Nguyệt dừng ở trước mặt nàng, hạ giọng nói: “Tứ thiếu phu nhân, lão thái gia cùng Hầu gia hai ngày nay đã quyết định, cuối năm nay sẽ định người làm thế tử. Tuy rằng tin tức này là bí mật, nhưng bí mật cũng không giữ được bao lâu, cuối cùng tất cả mọi người sẽ biết.”

Cẩm Nguyệt thần sắc nghiêm nghị nhắc nhở: “Mấy vị công tử khác đều sẽ không ngồi chờ chết. Tứ thiếu phu nhân, hai người nếu như không cam chịu thua thiệt, vậy thì nhanh chút nghĩ biện pháp để cho tứ thiếu gia mau khỏi bệnh đi!”

Lại là muốn giúp đỡ mình, Hạ Lan Từ Kỳ nhìn chăm chăm nàng, thấy nàng thần sắc thản nhiên, ánh mắt chân thành, trong lòng lại càng thêm nghi hoặc. Nhưng vẫn vuốt cằm nói: “Đa tạ Cẩm Nguyệt cô nhắc nhở! Ta sẽ cố gắng hết sức nhanh chóng chữa khỏi cho Dật Phàm. Nhưng mà.....” Hạ Lan Từ Kỳ ngẩng đầu nhìn nàng: “Nhưng mà Cẩm Nguyệt cô, sao lại chỉ nói chuyện này cho ta biết mà không nói cho những người khác?”

Cẩm Nguyệt trừng mắt nhìn, ngồi thẳng người: “Thứ nhất Tứ thiếu phu nhân nhìn rất giống tỷ tỷ ta lúc còn trẻ, ta cảm thấy chúng ta rất có duyên phận. Thứ hai, tứ thiếu gia đầu óc không ngốc thì là sẽ là nhân trung long phượng**, trong mắt của ta, hắn là người nên làm thế tử. Cho nên, đã biết việc này thì ta liền muốn nói cho Tứ thiếu phu nhân một tiếng, để hai người chuẩn bị thật tốt, ít nhất là đừng bỏ qua cơ hội lần này!”

**Nhân trung long phượng: Rồng phượng trong loài người.

Xét về thông thường, tin tức này tuyệt đối rất giá trị. Nhưng mà Tề Dật Phàm có làm thế tử hay không, trước mắt chẳng hề quan trọng đối với Hạ Lan Từ Kỳ, cho nên nàng cũng chẳng coi trọng lắm.

Bạn đang đọc truyện *Hỉ Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Thương hương tiếc ngọc

Tuy rằng thân phận Cẩm Nguyệt chỉ là một nha hoàn. Nhưng Hạ Lan Từ Kỳ cảm thấy nàng là người có tiếng nói ở bên cạnh lão thái gia, hưởng chi, tuổi của nàng còn lớn hơn mình gấp đôi. Cho nên Hạ Lan Từ Kỳ phá lệ tỏ ra tôn trọng nàng: “Đa tạ Cẩm Nguyệt cô chỉ điểm.”

Hai người rảnh rồi hàn huyên vài câu, Hạ Lan Từ Kỳ liền đi vào chủ đề chính, dạy nàng cách bấm huyệt như thế nào, cũng với việc ấn đúng mỗi huyệt vị sẽ có các công dụng gì.

Dạy Cẩm Nguyệt cũng đã đến giờ Thân rồi, Hạ Lan Từ Kỳ cũng không ở lại Dưỡng Sinh Uyển ăn canh, mà tìm cơ trở về Thủy Tiên Các của nàng.

Lúc này, Tề Dật Phàm đang ngồi lánh nạn ở bên trong phòng của nàng, chợt nghe bên ngoài có tiếng bước chân, nghĩ là lại có người đi tới làm phiền hắn. Sợ bị bắt gặp, hắn liền xốc khăn trải bàn lên, chui vào dưới gầm bàn.

Hạ Lan Từ Kỳ vén bức rèm che đi vào phòng, lười nhác ngồi vào trên ghế. Từ Đào rót chén trà, vừa mới đưa tới trên tay của nàng thì đã thấy Tôn thiếp lững thững đi đến, tư thế có vẻ như rồi rã đến chơi: “Tứ thiếu phu nhân đã về rồi?”

“Ừm” Hạ Lan Từ Kỳ chỉ một ngón tay vào chỗ ngồi bên cạnh. Ý bảo nàng ngồi xuống.

Thì ra không phải tới bắt hắn, Tề Dật Phàm ở dưới gầm bàn thở phào một cái.

Sau khi ngồi vào chỗ của mình, tỉ mỉ nhìn sắc mặt Hạ Lan Từ Kỳ mở miệng hỏi: “Tôn thiếp, nhìn qua thấy khí sắc của muội không được tốt lắm? Trong

người không thoải mái sao?”

Tôn thiếp đưa tay sờ sờ mặt, hơi mỉm cười: “Tứ thiếu phu nhân, thiếp thân không có không thoải mái.”

Hạ Lan Từ Kỳ cúi đầu nhấp một ngụm trà, không muốn tiếp tục đề tài này nên chuyển sang chuyện khác: “Đúng rồi, Dật Phàm về chưa?”

Nhắc tới tứ thiếu gia, Tôn thiếp thần sắc mang theo một chút bất đắc dĩ: “Tứ thiếu gia đã về rồi, nhưng mà lại bị dọa chạy.”

“Hả?” Hạ Lan Từ Kỳ giọng cao hơn một chút, “Dọa chạy? Là sao?”

Tôn thiếp thần sắc cứng đờ, biết mình đã lỡ lời. Nhưng mà, vẫn do dự kể lại chi tiết: “Tứ thiếu phu nhân không phải sáng nay người nói muốn mọi người thân mật với Tứ thiếu gia nhiều hơn, đề viện chúng ta cũng có thể nhanh chóng sinh tiểu công tử sao? Vì thế buổi chiều, lúc tứ thiếu gia quay về, Trầm thiếp liền cố gắng lôi kéo Tứ thiếu gia đến phòng của nàng. Việc này đúng lúc Phùng thiếp nhìn thấy, Phùng thiếp lại phải ngái đi thông báo, nói người tìm Trầm thiếp có việc, mời muội ấy lập tức đi qua. Kết quả, muội ấy vừa mới rời phòng thì Phùng thiếp liền vừa đổ đánh vừa lừa gạt đem Tứ thiếu gia đi.”

Nghe những lời ấy, Tề Dật Phàm lúc này mới bừng tỉnh. Chẳng trách hôm nay lúc quay về, đám tiểu thiếp lại như sói như hổ. Thì ra là Hạ Lan Từ Kỳ ở giữa gờ tở quý!

Lúc này, Tôn thiếp ngừng một chút rồi tiếp tục nói: “Sau khi Trầm thiếp phát hiện bị lừa đã nổi giận đùng đùng đi đến tìm Phùng thiếp. Tứ thiếu phu nhân, hai người bọn họ từ trước tới nay như nước với lửa, người cũng biết rồi đó. Cho nên, bọn họ vừa thấy mặt liền đánh nhau. Hai muội ấy đánh nhau làm dọa sợ đến Tứ thiếu gia, thiếu gia đành phải đến phòng của thiếp thân ngồi một chút. Ai ngờ hai người kia thấy tứ thiếu gia đi rồi, lại chạy đến phòng của thiếp thân làm loạn. Tứ thiếu gia thật sự không thể chịu được nữa, sau đó không biết là đã chạy đi đâu rồi.” Đương nhiên, Tôn thiếp nói không hết, còn che giấu chuyện thật ra Tứ thiếu gia cũng bị nàng lừa đi.

Nghe nói tứ thiếu gia bị đám tiểu thiếp làm phiền đến sứt đầu mẻ trán, Hạ Lan Từ Kỳ vui sướng khi thấy người gặp họa! Bao nhiêu tức giận trong lòng đã được xả ra một chút. Có điều, nàng trong lòng vui nhưng chẳng thể để lộ ra trên mặt, vẫn trầm ổn nói: “Lại còn có chuyện thế này? Hai người bọn họ cũng quá vô pháp vô thiên rồi!”

Tôn thiếp phụ họa: “Đúng vậy! Tất cả mọi người đều là tỷ muội. Tuy rằng Tứ thiếu phu nhân rộng lượng, nhưng nói cho cùng bọn họ đem phu quân dọa chạy thế này, cũng có chút quá đáng.”

Hạ Lan Từ Kỳ mỉm cười, hòa ái nhìn nàng: “Trong mấy người các muội, thì muội là người thông minh, hiểu chuyện nhất. Kỳ thật, ta rất kì vọng người sinh tiểu công tử từ là muội. Cho nên, đối với bọn họ muội cũng đừng quá mức khiêm nhường, nên tranh thủ lúc nào thì phải tranh thủ lúc ấy. Ý của ta muội hiểu chưa?”

Tôn thiếp không ngốc, đương nhiên hiểu được ý của nàng, nhất thời thụ sủng nhược kinh. Nhưng mà nàng có chút khó hiểu, Hạ Lan Từ Kỳ thân là chính thể sao bản thân không vội sinh con, mà lại thúc giục mọi người sinh? Chẳng lẽ nàng sẽ không muốn mình sinh đứa nhỏ sao? Hay là thân thể nàng nhiễm bệnh gì đó không thể sinh được? Hoặc, nàng đang muốn thử mình?

Bởi vì không đoán được Hạ Lan Từ Kỳ, cho nên Tôn thiếp nói chuyện cũng rất cẩn thận: “Nhưng mà..... Aizzz..... Không sợ Tứ thiếu phu nhân chê cười, hình như các nàng đều lọt vào mắt xanh của tứ thiếu gia. Muội làm gì có chỗ.”

Kỳ thật không cần nàng nói, Hạ Lan Từ Kỳ cũng đã nhìn ra, Tề Dật Phàm đúng là rất ít khi tới chỗ Tôn thiếp.

Trong ba vị tiểu thiếp này, bất luận là thật hay giả thì Tôn thiếp này cũng là người nghe lời nhất. Hạ Lan Từ Kỳ quyết định giúp nàng một phen, kéo tay áo của nàng qua, nói mấy lời sâu sắc: “Giữa phu thê. Kỳ thật không cần thiết phải tương kính như tân, cũng có lúc phải sử dụng một chút thủ đoạn mới có thể giữ lại được lòng của tướng công.” Dứt lời, nàng đi đến trước cái tủ nhỏ của mình, mở cửa tủ ra, lấy từ giữa ra một vật hình tròn màu đỏ.

“Tứ thiếu phu nhân, người lấy cái gì vậy?” Tôn thiếp thắc mắc nhìn nàng.

“Đây là một loại hương liệu, tên là Mỹ hương.” Hạ Lan Từ Kỳ mờ ám nói: “Lấy nó đặt ở trong lư hương, người ở trong phòng ngửi thấy mùi hương thì cho dù là nam hay nữ, cũng sẽ tự nhiên động tình. Có hiệu quả hứng tình rất cao, không tin muội cứ cầm dùng thử xem, nhất định sẽ làm tăng thêm tình cảm giữa muội và Dật Phàm.”

Tôn thiếp đỏ bừng mặt, đưa tay nhận miếng sáp hình tròn kia, vuốt cằm nói: “Để cho Tứ thiếu phu nhân mất công với thiếp thân như vậy, thiếp thân vô cùng cảm kích.”

Hạ Lan Từ Kỳ cười vỗ vỗ tay nàng: “Đều là tỷ muội nhà mình thôi! Khách khí như vậy làm cái gì?”

Tề Dật Phàm bởi vì chịu không nổi đám tiểu thiếp làm phiền, cho nên mới chạy đến trong phòng thanh tịnh của Hạ Lan Từ Kỳ để trốn, nhưng cho dù thế nào cũng không ngờ được là mình sẽ nghe được chuyện kinh khủng thế này.

Tề Dật Phàm dưới bàn hai tay nắm chặt, cái mũi thiếu chút nữa đến xỉ khói: Từ Kỳ ơi là Từ Kỳ, đúng là cái đồ lưu manh! Ngu ngốc! Lại đem tướng công đẩy vào lòng nữ nhân khác!

Lúc này, Liễu Tâm Vũ vào nhà báo cáo: “Tứ thiếu phu nhân, bữa tối đã chuẩn bị xong.”

Hạ Lan Từ Kỳ quay đầu mời Tôn thiếp: “Đi thôi! Chúng ta đi ăn cơm đi.”

Bọn họ đi rồi. Trong phòng an tĩnh trở lại.

Tề Dật Phàm từ dưới gầm bàn chui ra, hiểu rõ Hạ Lan Từ Kỳ làm như vậy vì muốn trả thù. Trong lòng vừa buồn bực lại vừa bất đắc dĩ. Xem ra, muốn thay đổi cách nhìn của Hạ Lan Từ Kỳ đối với mình không phải là chuyện một sớm một chiều có thể thành công! Đường ôm mỹ nhân về, còn xa vời lắm.

.....

Đêm đen thăm thẳm, gió hè hiu hiu. Hạ Lan Từ Kỳ sau khi ăn cơm xong, sớm đóng chặt cửa, ngồi một mình ở trong phòng, nghĩ xem Tề Dật Phàm đêm nay sẽ bị tiểu thiếp nào áp giải đi! Nghĩ đến bộ dạng hần bị đám tiểu thiếp làm cho tâm phiền ý loạn. Càng nghĩ càng cảm thấy thú vị, nhin không được hé miệng nở nụ cười, lầm bầm: “Hừ! Ngươi cứ kiêu ngạo đi, ta chằm cho hậu viện của ngươi chút lửa, xem ngươi đối phó thế nào!”

“Chẳng lẽ cô không biết, nghịch lửa sẽ là tự mình hại mình sao?” Ngay trong lúc Hạ Lan Từ Kỳ không phòng bị, tiếng của Tề Dật Phàm như là u hồn truyền tới.

Hạ Lan Từ Kỳ bị dọa giật mình một cái, chột xoay người, đã thấy Tề Dật Phàm an vị ở trên giường của nàng.

Thật sự là gặp quỷ! Hần từ đâu xuất hiện? Hạ Lan Từ Kỳ mặt đỏ bừng, khó tin nhìn hần: “Sao ngươi vào được trong này? Ngươi vào bằng cách nào?”

Tề Dật Phàm bình thản nói: “Ta không ở đây, vậy cô cho là ta sẽ phải ở đâu?”

“Hả.....” Hạ Lan Từ Kỳ giật mình một cái, chuyện gì đây? Sao lại nghe như có vẻ hần biết chuyện gì rồi?

Đúng lúc này, Tề Dật Phàm bỗng nhiên đứng lên, có vẻ như đang thị uy, đi đến trước mặt nàng: “Là ở trong phòng của đám tiểu thiếp sao?”

Hạ Lan Từ Kỳ trong lòng nhảy dựng, không tự chủ được lui từng bước: “Ngươi, ngươi đang nói cái gì.....”

Tề Dật Phàm khí thế bức người: “Chín cô đang làm cái trò gì? Chẳng lẽ bản thân mình còn không biết, muốn ta nói thẳng ra sao?”

Hạ Lan Từ Kỳ bị khí thế sắc bén kia dọa sợ, trái tim không kiềm chế được run lên, hay là, hay là hần đã biết rồi sao? Dù trong lòng rất sợ hãi, nhưng Hạ Lan Từ Kỳ vẫn rất mạnh miệng: “Ta làm cái gì, ngươi nói đi!”

Tề Dật Phàm không nói gì, đưa tay từ trong lòng lấy ra một vật, quơ quơ trước mặt nàng: “Cô xem đây là cái gì?”

Vừa thấy cái này, Hạ Lan Từ Kỳ nhất thời á khẩu không trả lời được.

Hóa ra, thứ Tề Dật Phàm cầm trong tay là một miếng sáp màu đỏ, đúng là My hương mà lúc trước khi ăn, nàng đưa cho Tôn thiếp.

“Đây..... Ngươi..... Ngươi sao lại lấy được?” Hạ Lan Từ Kỳ thần sắc đại biến, hay là Tôn thiếp lúc lấy ra dùng bị phát hiện, sau đó khai ra mình? Nàng hoàn toàn không bao giờ có thể ngờ được, Tề Dật Phàm lại sẽ chui dưới gầm bàn, nghe hết toàn bộ câu chuyện của hai người.

Giờ phút này, Tề Dật Phàm nhìn chằm chằm nàng: “Ta sao lại lấy được không quan trọng, quan trọng là việc này có phải là do cô làm hay không?”

Tề Dật Phàm nào có thể cứ như vậy để nữ nhân hạ được mê hoặc? Vì thế hần luôn theo dõi Tôn thiếp, nhìn thấy Tôn thiếp đem thuốc giấu vào trong hộp trang sức. Liên vụng trộm lấy ra.

Nếu hần có thể lấy được My hương thì chứng tỏ hần đã biết tất cả mọi chuyện rồi. Hạ Lan Từ Kỳ cũng không giả bộ nữa, bỗng nhiên cười nói: “Không sai, thuốc này là ta đưa cho Tôn thiếp, làm sao? Ta đây cũng vì suy nghĩ cho hạnh phúc của ngươi, cho ngươi sớm ngày được ôm con trai!”

Tề Dật Phàm thiếu chút nữa tức giận đến hộc máu! Nhưng mà nhìn Hạ Lan Từ Kỳ bộ dáng cười đến xấu xa, hần lại giận không nổi, trầm mặt nói: “Cô cũng quản rộng quá rồi đấy!”

Hạ Lan Từ Kỳ nhún vai: “Chẳng còn cách nào! Làm sư ngày nào, gõ mõ ngày ấy, ai bảo ta bây giờ là thê tử trên danh nghĩa của ngươi chứ! Nhị thiếu gia đã sinh được tiểu thiếu gia rồi, viện của chúng ta không thể chịu thua kém được, ta làm mọi chuyện cũng chỉ là vì muốn tốt cho ngươi thôi!”

Tề Dật Phàm thần sắc không tồi nhìn nàng, sao trước kia không phát hiện ra nàng còn có thể vô dụng như vậy chứ?

Giờ này khắc này, Tề Dật Phàm thật muốn lay lay vai của nàng quát lên: Từ Kỳ ơi Từ Kỳ, nàng nhìn rõ cho ta, ta là chồng của nàng! Nàng đừng cứ trăm phương ngàn kế nghĩ cách đem ta đẩy vào lòng nữ nhân khác! Chẳng qua, trước kia hần luôn chỉ để ý đến mặt thuần khiết thiện lương của Từ Kỳ, chưa bao giờ được thưởng thức qua một Hạ Lan Từ Kỳ phúc hắc nhường này. Cho nên chuyện liên quan tới Hạ Lan Từ Kỳ, hần luôn nhìn trước nhìn sau, sợ nói câu nào cũng ảnh hưởng đến hình tượng tốt đẹp của mình trong lòng Hạ Lan Từ Kỳ, vì thế, việc này cần phải bàn bạc kỹ hơn.

Tề Dật Phàm lúc này nhìn nàng: “Theo như lời cô nói, thì ta còn phải cảm ơn cô?”

Hạ Lan Từ Kỳ mỉm cười: “Ta đây chỉ là tận chức tận trách, không cần cảm ơn, chỉ cần đừng đột nhiên xuất hiện ở trong phòng người khác dọa sợ người ta như thế là được!”

Tề Dật Phàm cảm thấy chán nản, đột nhiên nắm lấy bả vai của nàng, mặt đen, nói: “Muốn ta cảm ơn, cô không biết xấu hổ sao?”

Bị con người sâu thăm thẳm của Tề Dật Phàm nhìn chăm chăm, cảm giác ở vai hơi đau, Hạ Lan Từ Kỳ khiếp đảm nhìn hắn, không biết sau đó hắn sẽ đối phó với mình như thế nào nữa. Trong lúc nhất thời khăn trương không nói được gì.

Tề Dật Phàm vốn đang rất tức giận, nhưng khi nhìn thấy bộ dạng sợ hãi của nàng lại không thể nào giận nổi. Tề Dật Phàm sau khi nhìn chăm chăm nàng một lúc lâu, trong lòng đột nhiên thả lỏng: Thôi! Nàng cũng phải là kẻ thù, không cần thiết phải tới mức như vậy! Phải tìm cách xoay chuyển được hình tượng của mình trong mắt nàng mới là nhiệm vụ quan trọng, vì thế, Tề Dật Phàm đột nhiên bất ngờ nở nụ cười: “Đã dọa sợ được cô rồi! Ta một đại nam nhân sao lại chấp nhặt voi cô? Chỉ cần từ nay về sau cô an phận thủ thường đi, đừng có tạo thêm phiền toái cho ta nữa, việc này cứ như vậy cho qua đi!” Tề Dật Phàm nói xong, chậm rãi buông bàn tay đang nắm lấy bả vai Hạ Lan Từ Kỳ ra.

Hắn không phải đang rất tức giận sao? Sao lại có thể khinh địch như vậy nhỉ? Đúng là mưa to sấm lớn hiếm thấy nha! Đối với quyết định của hắn, Hạ Lan Từ Kỳ rất bất ngờ, thờ phào nhẹ nhõm một cái đi vào bên cạnh bàn ngồi xuống, có lòng tốt nói: “Nhưng mà người cũng không còn nhỏ tuổi nữa, lại vẫn chưa có đứa nhỏ nào, người cũng phải cố gắng lên!” Nói xong, nàng đột nhiên nghĩ ra một vấn đề: “À đúng rồi, không phải người mắc bệnh khó nói gì chứ? Có muốn ta bắt mạch xem thử không?”

Hắn là nam nhân, lại bị nữ nhân hoài nghi có bệnh khó nói, đây là chuyện mất mặt đến cỡ nào! Tề Dật Phàm nhướn mày, không vui nói: “Cô đừng có nói hươu nói vượn! Ta vô cùng khỏe mạnh, nào có bệnh tật gì?”

Hạ Lan Từ Kỳ nghiêm túc hỏi: “Vậy tại sao đám tiểu thiếp của người không ai mang thai được, một người có vấn đề nhưng chẳng lẽ tất cả đều có vấn đề sao?”

Tề Dật Phàm sắc mặt càng lúc càng khó coi: “Chuyện này đương nhiên là có nguyên nhân, nhưng tạm thời cô chưa cần thiết phải biết. Chờ thời cơ chín muồi rồi, ta thì sẽ nói cho cô biết!”

Có nguyên nhân? Có nguyên nhân gì? Thật là, lại chơi trò nói lấp lửng, cố ý làm người ta tò mò. Hạ Lan Từ Kỳ oán hận trừng mắt liếc hắn một cái.

Đối với bất mãn của nàng, Tề Dật Phàm làm như không thấy, thân nhiên đi đến đối diện với nàng ngồi xuống, âm hiểm cười nói: “Hậu viện của ta bị cô phá đến gà bay chó sủa, hiện tại chỉ còn có nơi này của cô là có thể chắn gió thôi, cho nên, từ giờ trở đi ta quyết định sẽ ở lại chỗ này của cô!”

“Hả? Cái gì?” Hạ Lan Từ Kỳ kinh hãi từ trên ghế nhảy dựng lên: “Người đùa cái gì thế? Về sau mỗi ngày đều ở chỗ của ta?”

“Ta không có nói đùa, ta nói thật!” Nhìn thấy Hạ Lan Từ Kỳ phản ứng mạnh mẽ, Tề Dật Phàm rất vui vẻ: “Đề chứng minh lời ta nói không giả, đêm nay ta sẽ không đi!” Hắn nói xong đứng dậy, đi đến trước giường Hạ Lan Từ Kỳ, cời gối ra, thoải mái nằm lên giường!

Rõ ràng muốn đề đám tiểu thiếp quần quít lấy hắn, tạo phiền phức cho hắn! Kết quả, hắn lại tới ngược đây quấy rầy mình! Cái này, Hạ Lan Từ Kỳ đúng là thông minh quá sẽ bị thông minh hại, cảm giác không khác gì cầm đá tự đập vào chân mình!

Thấy hắn lên giường của mình, Hạ Lan Từ Kỳ phẫn nộ không thôi, chạy đến bên giường, bò đến giữa giường túm lấy hắn kéo xuống: “Người xuống dưới cho ta!”

Tề Dật Phàm lui đến giữa giường, xấu xa nói: “Ta không xuống!”

Kỳ thật, từ sau khi Tề Dật Phàm đã biết Hạ Lan Từ Kỳ chính là người trong lòng hắn đã không còn muốn đến phòng những tiểu thiếp khác nữa rồi, hắn muốn mỗi ngày đều được ở tại nơi này của Hạ Lan Từ Kỳ. Cho dù là không làm chuyện gì cả, chỉ là ngủ cùng trên một cái giường cũng tốt! Nhưng là trong lúc nhất thời hắn lại tìm không ra cái cớ nào thích hợp, lần này, hắn bắt được nhược điểm của Hạ Lan Từ Kỳ, vừa hay có thể mượn cơ hội này thực hiện mục đích.

Nhìn hắn đáng ghét như thế, Hạ Lan Từ Kỳ nổi giận, hai tay nắm lấy cánh tay Tề Dật Phàm kéo xuống dưới. Tề Dật Phàm xoay cánh tay, bắt ngược lại cánh tay của Hạ Lan Từ Kỳ, nhẹ nhàng kéo vào trong lòng. Hạ Lan Từ Kỳ lập tức ngã vào trong ngực hắn.

Tề Dật Phàm nhân cơ hội trêu đùa: “Bây giờ còn chưa tới lúc đi ngủ, đã vội vã yêu thương nhưng nhớ thế này rồi! À, ta hiểu rồi, ban ngày cô dùng kẻ lạt mềm buộc chặt, mục đích chính là chờ ta mắc câu! Bây giờ ta đã mắc câu rồi, cô còn rụt rè cái gì nữa?” Tề Dật Phàm nói xong ra vẻ muốn hôn.

Nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú chinh phục trước mắt, Hạ Lan Từ Kỳ kinh hãi hồn bay lên trời, đưa tay gạt mặt Tề Dật Phàm ra, xoay người giẫy khỏi ngực hắn, giọng định tát một cái: “Người vô sỉ!”

Tề Dật Phàm sao có thể để nàng đánh được, đưa tay nắm lấy cổ tay của nàng, vẻ mặt cười xấu xa: “Cũng chỉ là đùa một chút, sao lại tức giận như vậy?”

Hạ Lan Từ Kỳ vừa tức vừa giận, dùng sức giãy dụa: “Đây là giường của ta, không phải của người. Muốn ở lại chỗ này của ta, vậy thì đi xuống dưới đất mà ngủ!”

Tề Dật Phàm kéo tay nàng, để sát vào nói: “Cô nghĩ lại đi, Thủy Tiên Các là của ta, những thứ kia đều là của ta, con người của ta thương hương tiếc ngọc thấy cô là một nữ tử yếu đuối mới để cho cô nằm ở trên giường, đương nhiên nếu cô không thích giường vậy thì xin mời cô xuống đất ngủ!”

“Vô lại!” Hạ Lan Từ Kỳ tức giận dùng sức rút tay về: “Sao ta lại phải xuống đất nằm cơ chứ, ta không phục!”

Tề Dật Phàm đối với tính tình của nàng hiểu rất rõ, biết chắc nàng sẽ ngoan ngoãn nên mỉm cười nói: “Tùy cô!” Sau đó kéo chân và gối qua, nằm vào trong ngủ.

Lần trước đã có một lần kinh nghiệm, Hạ Lan Từ Kỳ biết hẳn sẽ không tử tế gì với mình. Nhưng mà trên giường có thêm một người đàn ông, chỉ nhìn đã thấy không tự nhiên rồi, đừng nói là ngủ cùng nhau. Có điều, Hạ Lan Từ Kỳ đã từng ngủ ở ghế dựa một lần rồi, sau khi tỉnh ngủ thì cả người đều đau nhức, cảm giác đó thực sự rất khó sở. Huống hồ, cùng ngủ ở trong một phòng, nếu Tề Dật Phàm có suy nghĩ không đứng đắn với nàng..., thì cho dù nàng ngủ ở chỗ nào cũng đều trốn không thoát, cho nên, chẳng việc gì phải xuống đất tự hành xác.

Hạ Lan Từ Kỳ đứng dậy bước xuống dưới, đem một bình mai bằng sứ thanh hoa vẽ hoa văn cánh sen dùng để trang trí ở trên bàn lên trên giường, đặt ở giữa hai người, rất nghiêm túc đứng mực nói với Tề Dật Phàm: “Đây là danh giới, chúng ta đều sẽ trung thành với người yêu của mình, cho nên tự giác một chút, ai cũng không được vượt qua danh giới! Ai vượt qua thì sẽ là con chó nhỏ, nghe được không?”

Nhìn thấy bộ dạng đáng yêu kia của Hạ Lan Từ Kỳ, Tề Dật Phàm “phì” một tiếng nở nụ cười.

Hạ Lan Từ Kỳ giận dữ: “Ngươi cười cái gì?”

“Không cười cái gì!” Tề Dật Phàm không đành lòng chọc nàng tức giận nữa, cao giọng nói: “Yên tâm đi! Vượt qua chỉ có cô, ta sẽ không bao giờ!”

Lấy được sự đồng ý của hắn, Hạ Lan Từ Kỳ lúc này mới yên tâm lên giường, kéo chăn nằm xuống.

Cách bình hoa mai, Tề Dật Phàm mở miệng hỏi: “Hôm nay cô đến Đường Sinh Uyển làm gì?”

Nhắc tới Đường Sinh Uyển, Hạ Lan Từ Kỳ nghĩ tới chuyện Cẩm Nguyệt nói với nàng, chớp mắt một cái, nhìn hắn nói: “Đi dạy Cẩm Nguyệt bấm huyệt. Đứng rồi, Cẩm Nguyệt nói với ta, lão thái gia cùng Hầu gia chuẩn bị cuối năm sẽ định ra thế tử kế nhiệm. Nàng nhắc nhở ta, để cho ta nghĩ ra biện pháp chữa bệnh cho người nhanh khỏi.”

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Hôn trộm

Vừa nghe thấy lời này, Tề Dật Phàm lập tức tỉnh táo lại. Một tay kê đầu, nhìn Hạ Lan Từ Kỳ: “Cẩm Nguyệt thật sự nói như vậy với cô?”

“Đúng thế! Thiên chân vạn xác[1]!” Hạ Lan Từ Kỳ hai mắt chợt sáng lên, tò mò hỏi: “Có phải ngươi cũng muốn làm thế tử không?”

[1] Muôn vạn là thật

Tề Dật Phàm hít sâu một hơi, thần sắc đột nhiên bi thương: “Mẹ ta khi còn sống vẫn luôn muốn ta lên làm thế tử. Vì để hoàn thành tâm nguyện của bà ấy vị trí thế tử này ta nhất định phải làm.”

Nhận thấy hắn là người có dã tâm, Hạ Lan Từ Kỳ hỏi tiếp: “Một khi đã như vậy, tình hình của ngươi bây giờ hoàn toàn không có tư cách tranh đoạt. Rốt cuộc ngươi tính khi nào thì hồi phục đây?”

Vốn dĩ Tề Dật Phàm ăn mình, thứ nhất là để thoát nạn, thứ hai là để điều tra ra hung thủ hại chết Ngũ di nương. Nhưng mà bây giờ, đã có Hạ Lan Từ Kỳ hỗ trợ tra tìm hung phạm, như vậy hẳn có thể trở mình hành động rồi, huống hồ tình thế bây giờ cũng không cho phép hắn làm người khiêm tốn nữa, cho nên hắn trầm tư một chút rồi nói: “Bắt đầu từ ngày mai, cô nói với người bên ngoài sẽ tăng liều thuốc trị bệnh cho ta. Một tháng sau, ta sẽ khôi phục bình thường.”

“Được, nghe lời ngươi.” Đối với Hạ Lan Từ Kỳ. Hắn có muốn tranh đoạt vị trí thế tử trong phủ hay không chẳng liên quan gì tới mình, ban thân chỉ cần giúp hắn điều tra ra hung thủ thực sự giết Ngũ di nương là xong, coi như mọi sự thuận lợi.

Đêm đã khuya rồi, hai người cách bình Thanh Hoa Mai mất to trùng đôi mắt nhỏ. Hạ Lan Từ Kỳ cố ý “Khự” một tiếng, nhin không được hỏi: “Không ngủ đi cứ nhìn ta làm cái gì?”

Tề Dật Phàm khoé môi cong lên, đùa cợt nói: “Không phải cô đang nhìn ta sao?”

Hạ Lan Từ Kỳ thần sắc căng thẳng, bỗng nhiên ôn nhu nói: “Ngươi nhìn ta như vậy, ta không ngủ được. Chẳng lẽ ngươi không thể xoay người qua chỗ khác à?” Hạ Lan Từ Kỳ nghiêm túc nói thật, cho dù nàng đưa lưng về phía Tề Dật Phàm, mắt không nhìn hắn. Nhưng chỉ cần nghĩ đến phía sau lưng còn có một đôi mắt đang nhìn mình chăm chăm, nàng cảm thấy hỗn loạn, không được tự nhiên.

Kỳ thật yêu cầu như thế là có chút quá mức nhưng nhìn ánh mắt cầu khẩn đầy đáng thương kia, Tề Dật Phàm cũng không nhẫn tâm cự quyết, liếc mắt nhìn thật kĩ Hạ Lan Từ Kỳ một cái rồi nhẹ giọng nói: “Ngủ ngon, chúc ngủ ngon!” Dứt lời liền nghe theo lật người quay vào trong.

Mặt trời mọc đằng tây sao? Nam nhân vừa rồi còn mới khó chịu với mình, sao đột nhiên lại ngoan như vậy rồi? Hạ Lan Từ Kỳ nằm ở đó mở lớn hai mắt, nhìn sau gáy Tề Dật Phàm, cảm thấy khi hắn nghe lời cũng thật dễ thương.

.....

Ánh dương vừa chiếu, mặt trời xuất hiện trên không. Tề Dật Phàm có thói quen dậy sớm cho nên đã tỉnh. Thấy Hạ Lan Từ Kỳ đã chần roi xuống. Đứng dậy thật cẩn thận giúp nàng đắp lại chăn. Sau liền đưa tay chống đầu, nghiêng người nhìn ngắm người yêu bên cạnh.

Lúc này, Hạ Lan Từ Kỳ chấp tay trước ngực, đệm ở dưới mặt, thân mình cong lại giống như con tôm nhỏ, tóc thật dài xõa tung trên giường mang đến một vẻ đẹp khó tả. Trải qua một đêm ngon giấc, khuôn mặt thanh tú kia càng lộ ra vẻ mềm mại hồng hào. Lông mi nhỏ dài cong cong, theo nhịp thở của nàng mà rung động như cánh bướm, đáng yêu vô cùng.

Người con gái mình yêu nhất đang nằm bên cạnh, lại chỉ có thể nhìn chứ không thể chạm vào, đối với hắn mà nói đây cũng là một kiểu tra tấn.

Nhìn bộ dáng Hạ Lan Từ Kỳ trong lúc ngủ ngọt ngào, hắn có chút rung động. Không nhịn được từng chút từng chút sáp lại gần, muốn hôn lên mi tâm của Hạ Lan Từ Kỳ.

Có tật thì tật mình, hôn trộm đương nhiên cũng là kẻ trộm! Bởi vì quá mức khẩn trương nên hơi thở của hắn có chút ồ ồ. Ngay lúc chỉ còn cách hai má Hạ Lan Từ Kỳ không đến hai tấc thì nàng bị hơi thở phả vào trên mặt kia làm cho tỉnh lại, đột nhiên mở to mắt. Nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú gần trong gang tấc kia, trái tim thiếu chút nữa là nhảy ra khỏi lồng ngực: “Người muốn làm gì?”

Không xong! Bị phát hiện rồi! Tề Dật Phàm cứng người lại, mặt đỏ bừng, trong ánh mắt hiện lên một chút bối rối. Nhiều năm nay hắn rất hiếm khi đỏ mặt mà lần này, lại ngoại lệ.

Tề Dật Phàm không muốn để cho Hạ Lan Từ Kỳ lưu lại ấn tượng xấu, nhanh chóng bình tĩnh lại, hô: “Đừng nhúc nhích!” Sau đó vươn tay, đột nhiên chụp tới chỗ tóc nàng!

Hạ Lan Từ Kỳ bị cử chỉ bất thường kia dọa không nhẹ, cau mày: “Người rốt cuộc đang làm gì đó?”

“Đừng nhúc nhích, đừng nhúc nhích, sắp được rồi.” Tề Dật Phàm nói xong, từ trong tóc Hạ Lan Từ Kỳ lấy ra một cái gì đó, đưa ra trước mắt nàng: “Bây giờ còn chưa tới mùa mưa! Sao phòng của cô lại có côn trùng bò tới nhỉ?”

Hạ Lan Từ Kỳ dùng mắt trên tay hắn, thấy một con côn trùng đang liều mạng giãy giụa trong tay hắn.

“Vứt đi! Mau vứt đi!” Khoảng cách gần như vậy khiến cho nàng nhìn thấy rất nhiều những cái chân sâu, Hạ Lan Từ Kỳ bị dọa hết hồn theo bản năng cầm lấy chăn, che kín mặt!

Ngay lúc Tề Dật Phàm phát điên nhất lại may mắn đã phát hiện này sâu nhỏ này. Cũng bởi vì con sâu nhỏ này giải vây cho hắn, cho nên Tề Dật Phàm nói lòng từ bi không có bóp chết sâu nhỏ mà tiện tay ném nó đi. Cho nó một con đường sống.

“Đừng sợ, ta đã đem sâu xử lý xong rồi!” Tề Dật Phàm khôi phục tư thế bình thường.

Nghe hắn nói như vậy, Hạ Lan Từ Kỳ lúc này mới chậm rãi từ trong chăn chui đi ra: “Người..... Người vừa rồi là giúp ta bắt sâu sao?”

Tề Dật Phàm hỏi lại: “Cô có bị mù không? Nếu không thì cô nghĩ ta muốn làm gì cô?”

Tề Dật Phàm kia thần sắc trấn định, đã gạt bỏ nghi ngờ cuối cùng trong lòng Hạ Lan Từ Kỳ, nàng âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

.....

Bà Ngô điều tra được xưởng chế tạo trang sức trong thành có ba xưởng lớn. Ba xưởng này tên gọi lần lượt là: Cửa hàng Trương Ký Ngân, cửa hàng Kim Phong Ngân, tiệm trang sức Hưng Thịnh Bảo Đồ. Trang sức bạc ba xưởng này làm ra, chiếm 90% số lượng trang sức bạc trên toàn bộ thị trường bạc của Diêm thành. Vì thế, Hạ Lan Từ Kỳ nóng lòng hoàn thành nhiệm vụ liền dẫn bà Ngô ra khỏi Hầu phủ, chuẩn bị đi dò hỏi xuất xứ của chuông bạc.

Các nàng đi vào cửa hàng Trương Ký Ngân cách Hầu phủ gần nhất, chường quầy trong cửa hàng sau khi nhìn chuông bạc xong, mạch lạc nói cho hai người biết cái chuông này không phải từ nhà họ làm ra.

Các nàng đành phải đi thêm hơn một canh giờ nữa tới cửa hàng Kim Phong Ngân ở tây thành. Lúc này đã giữa trưa, trong cửa hàng cũng không có nhiều người.

Có tiểu nhị thấy khách tới, vội vàng đón chào: “Cô nương, muốn chế trang sức bạc sao?” Hắn thấy Hạ Lan Từ Kỳ ăn mặc không tầm thường, nghĩ đến đây là khách hàng lớn, liền cực kỳ nhiệt tình giới thiệu: “Vòng tay bạc và trâm cài bạc mà chúng tôi làm là tốt nhất thành đây, thủ công cùng chất lượng đều được cam kết. Bên trong có rất nhiều hàng mẫu, còn nếu cô nương đã có hàng mẫu sẵn rồi thì chúng tôi cũng có thể làm theo.....”

Hạ Lan Từ Kỳ khoát tay, ý bảo hắn cầm mẫu, sau đó hỏi: “Chường quầy của các người có ở đây không?”

“Có. cô nương chờ chút, tiểu nhân đi gọi đến cho cô!” Tiểu nhị kia làm việc rất nhanh nhẹn, nhanh chóng gọi được chường quầy đi ra.

Chường quầy kia ước chừng khoảng bốn mươi tuổi, dáng người tầm trung, làn da ngăm đen, tướng mạo bình thường. Nhưng mà nhìn nét mặt thì có thể thấy đây là một người thật thà.

“Cô nương là tới đánh trang sức sao?” Chương quỳ chủ động lên tiếng với Hạ Lan Từ Kỳ.

Hạ Lan Từ Kỳ mỉm cười: “Đúng vậy, ta muốn đánh hai cái trâm, không biết ở nơi này của ông có gì mới mẻ hấp dẫn không?”

“Có có có, cô nương mời vào trong!” Chương quỳ vừa nghe đến có mới làm ăn, lập tức nhiệt tình hẳn lên.

Đến nội viện, chương quỳ bày ra các loại trang sức đủ bộ dáng, để cho Hạ Lan Từ Kỳ tự mình chọn.

Kỳ thật, nàng chủ yếu là tới hỏi chuyện, nhưng mà nếu không mua gì sẽ làm mất thời gian của người ta, nàng sợ người ta không vui sẽ trả lời nàng cho có lẽ. Vì thế mới chọn lấy hai kiểu mẫu, làm thành hai cái. Dù sao mấy thứ trang sức này, đã là nữ nhân thì không sợ nhiều, thỉnh thoảng thay đổi cũng được!

Chọn xong kiểu dáng, đưa tiền đặt cọc. Hạ Lan Từ Kỳ lúc này mới lấy ra cái chuông bạc kia, hỏi: “Kim chương quỳ, cái chuông bạc nhỏ này có phải của xưởng nhà ông làm ra không?”

Kim chương quỳ cầm trong tay xoay qua xoay lại, nhìn trong ngoài một lúc, kết luận: “Đây không phải của chúng tôi làm.”

Hạ Lan Từ Kỳ ở bên cạnh vội vàng hỏi thêm: “Trong chuông nhỏ này có một cái dấu hình X, Kim chương quỳ có biết là của cửa hàng nào làm ra không?”

“Ồ?” Kim chương quỳ lại cầm chuông bạc lên nhìn một lần nữa, thấy bên trong chuông nhỏ quả đúng là có một dấu hiệu giống như Hạ Lan Từ Kỳ miêu tả, hắn có vẻ giật mình, nói: “Cô nương, trong tiệm trang sức Hưng Thịnh Bảo Khố khi làm bất cứ loại trang sức nào cũng đều để lại một kí hiệu như vậy. Có điều, quả chuông này rất nhỏ nhìn không rõ lắm, ta cũng không thể chắc chắn được. Cô tới tiệm trang sức Hưng Thịnh Bảo Khố hỏi một chút xem! Nếu của nhà bọn họ làm, khẳng định vừa thấy sẽ biết.”

Rất cục cũng có một chút hy vọng, Hạ Lan Từ Kỳ nghe xong vui mừng nhướn mày: “Đa tạ Kim chương quỳ chỉ điểm!”

Cùng bà Ngô ra khỏi cửa hàng Kim Phong Ngân đã là giữa trưa, cảm giác bụng hơi đói rồi Hạ Lan Từ Kỳ quyết định đi ăn cơm trước, lấp đầy bụng đã rồi tới tiệm trang sức Hưng Thịnh Bảo Khố cũng không muộn.

Nàng dẫn theo bà Ngô. Tìm một tửu lâu sạch sẽ, gọi hai xuất đồ ăn đơn giản, không cần đợi lâu! Chợt nghe trên lầu hai truyền tới tiếng cười oanh oanh yến yến của nữ nhân, Hạ Lan Từ Kỳ cùng bà Ngô theo tiếng cười nhìn lại, thấy Tề Nhan Thần một thân y phục trắng, tay cầm quạt, phong độ tửu lâu hai đi xuống. Mà bên cạnh hắn, còn có một đám nữ tử cảnh xuân tươi đẹp, những cô gái kia tuổi không lớn, dáng người thanh tú, ai nấy đều cười nói rộn ràng, giống như sao vậy quanh trăng cùng hắn đi xuống lầu dưới.

Một người trong đó ôm lấy cánh tay của hắn, kéo lên, nũng nịu hỏi: “Tề công tử, lát nữa chúng ta còn tới đâu chơi đây?”

“Các nàng nói xem muốn đi đâu chơi?”

Có một người đề nghị: “Chúng ta đi leo núi đi!”

Một người khác phản bác: “Hôm nay nóng như vậy, leo núi còn không phải là phơi người đến bốc khói sao?” Tề Nhan Thần ngón đàn xen đặt trước ngực, liếc mắt nói: “Không bằng đi dạo thuyền trong hồ, ở đó mới tràn ngập tình thơ ý họa!”

Lúc này, lại có người nhảy ra nói: “Dạo thuyền chơi không vui, hẳn là nên vào rừng săn bắn đi! Đó mới thú vị!”

“Ta cảm thấy dạo thuyền vui.....”

“Săn bắn vui.....”

“Leo núi vui.....”

Nhiều người, chín người mười ý là chuyện bình thường, Tề Nhan Thần nhìn chung quanh một chút, đột nhiên động tay đem cây quạt gấp lại, cuối cùng quyết định: “Được rồi, đừng cãi nhau nữa! Leo núi, săn bắn, dạo thuyền đều không vui! Ta muốn nói là, ăn uống no đủ rồi nên tới song bạc thử vận may, ý của các nàng thế nào?”

Lời vừa nói ra, giống bị được bật công tác, các cô nương lập tức không cãi, cũng không giành mà cùng hưng phấn kêu lên: “Hảo!”

“Quyết định như vậy! Đi, đi đến song bạc!” Tề Nhan Thần lấy cây quạt trong tay tiêu sái vung lên không trung, các cô nương cao hứng phấn chấn vội vàng theo đuôi, trong nhảy mắt dọn dẹp chiến trường.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Tương Phùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Thiếp thân không nôn ọ

Nhìn một màn này, tất cả mọi người rất kỳ quái. Tại sao Tề Nhan Thần vừa nói muốn tới sông bạc thì các cô nương này chẳng những không một ai phản đối, mà ngược lại đều hưng phấn như vậy? Đây không phải là rất không hợp với lễ thường ư?

Thật ra, tất cả mọi người đều không biết, Tề Nhan Thần đến sông bạc, không đánh thì thôi đã đánh tất thắng. Nhưng khi đã thắng rồi thì không giữ lại cho mình đồng nào mà nếu dẫn theo cô nương nào bên cạnh, hẳn nhất định sẽ chia cho các cô nương. Nếu không có cô nương bên mình thì cũng sẽ ra ngoài phân phát cho những người nghèo khổ xin cơm, cho nên có cơ hội phát tài đến, làm gì có cô nương nào lại đại mà phản đối?

“Ôi, là công tử nhà ai vậy? Thật có điểm phúc!” Một người khách ở nơi khác tới từ lâu ăn cơm thối mồm hỏi vài người bàn bên cạnh.

“Người không biết à? Ở Diêm thành của bọn ta, người vừa ra khỏi cửa thì phía sau liền có một đám nữ tử xinh đẹp theo đuôi ngoại trừ Lục công tử của Vĩnh Định Hầu phủ ra thì làm gì còn ai có mị lực lớn như vậy chứ?” Giải đáp thối mồm cho hắn là một nam nhân vừa nói vừa liếc xéo một cái, có vẻ là một loại người không mấy tử tế gì.

Lúc này, ngồi cùng bàn có một người nhìn không được tỏ vẻ hâm mộ: “Xem cuộc sống hàng ngày của người ta kia, ăn cơm là sơn hào hải vị, mặc là lăng la tơ lụa. Ra khỏi cửa còn có mỹ nữ vờn quanh, sống như thế mới là hưởng thụ chứ!”

Nam tử ngồi bên cạnh, vỗ vỗ bờ vai của hắn: “Người ta chẳng những lớn lên tuần mỹ, mà còn tinh thông cả cầm kì thi họa. Lại nổi danh là tài tử phong lưu, những người như chúng ta chỉ có thể hâm mộ mà thôi!”

Bà Ngô nghiêng đầu, nhỏ giọng nói: “Hầu gia từng nói, không cho Lục thiếu gia đến sông bạc!”

Hạ Lan Từ Kỳ lạnh nhạt nói: “Hầu gia còn không quản được, chúng ta cũng đừng xen vào việc của người khác. Làm chính sự của chúng ta quan trọng hơn!”

“Tứ thiếu phu nhân nói rất đúng.”

Thanh toán xong, hai người họ ra khỏi từ lâu, đi đến đường tới tiệm trang sức Hưng Thịnh Bảo Đồ.

Hai người vừa mới đi qua góc đường, bà Ngô đột nhiên vron tay giữ chặt Hạ Lan Từ Kỳ: “Tứ thiếu phu nhân, cô nhìn xem!”

Theo hướng ngón tay bà Ngô chỉ, là một nữ tử mặc váy màu hồng phấn đi vào một căn nhà tên là Bảo Dũ Đường y quán. Hạ Lan Từ Kỳ chỉ trông thấy bóng dáng, không nhìn được dung mạo của nàng kia, nhưng mà cảm thấy tấm lưng kia có chút quen thuộc.

“Đó là.....” Hạ Lan Từ Kỳ hơi nhăn lông mày lại, vẻ mặt mờ mịt.

Bà Ngô nhẹ giọng nói: “Tứ thiếu phu nhân, cô không nhận ra sao? Đây không phải là Trầm thiếp ư!”

“Là nàng ta? Chẳng trách bóng dáng có chút quen thuộc.” Hạ Lan Từ Kỳ nhìn chằm chằm vào cửa của y quán kia: “Nàng xuất phủ tại sao lại không tới xin phép ta?”

“Chuyện này cũng không khó giải thích, có thể là cô ấy sau khi thấy cô ra ngoài rồi nên đã nói với Tôn thiếp!” Bà Ngô có chút hồ nghi: “Có điều đang yên đang lành cô ấy tới y quán làm gì? Nếu thật sự có bệnh thì trong phủ không phải là có Triệu lang trung đấy sao? Hơn nữa cô ấy đến y quán cũng không đem theo nha hoàn bên cạnh, đây không phải là rất bất thường hay sao?”

Đây cũng là điểm mà Hạ Lan Từ Kỳ thắc mắc, lập tức nghĩ đến chuyện nàng ta nôn mửa hôm ấy. Nhưng lại không để mình xem bệnh cho, Hạ Lan Từ Kỳ trong lòng dâng lên một câu hỏi lớn, vì thế lập tức quyết định làm rõ chuyện này. Nàng kéo bà Ngô trốn vào trong một hẻm nhỏ để quan sát động tĩnh trong y quán, qua một lúc lâu, Trầm thiếp mới từ trong y quán đi ra.

Trông thấy sắc mặt nàng không tốt, dáng vẻ lộ ra sự lo lắng. Ra khỏi y quán liền vội vã đi về phía hướng đông.

“Bà Ngô, bà mau đi theo dõi, xem nàng ta đi đến chỗ nào?”

“Tứ thiếu phu nhân, vậy cô.....” Để Hạ Lan Từ Kỳ một mình ở đây, bà Ngô có chút không yên lòng.

Hạ Lan Từ Kỳ quay đầu nói: “Con vào y quán xem thử, bà quay về thì tới y quán tìm con.” Nói xong đi ra ngoài.

Bà Ngô đành phải tuân mệnh làm theo, theo hướng Trầm thiếp rời khỏi mà bám theo sau.

.....

Ở bên trong y quán, lão lang trung đang xem bệnh cho một thiếu phụ. Có tiểu học đồ nghĩ nàng là người bệnh cần chữa trị nên chủ động đi tới chào đón, mời nàng ngồi ở bên cạnh chờ một chút.

Bên trong quán có ba người bệnh đã chẩn bệnh xong, đang bốc thuốc. Còn người đang xem bệnh chỉ có một người kia, nghĩ đến việc bà Ngô sẽ không quay về nhanh chóng. Hạ Lan Từ Kỳ cũng không quấy rầy bọn họ, đơn giản ngồi ở bên cạnh chờ bọn họ xem bệnh xong thì mới hỏi cũng không muộn.

Thiếu phụ kia chẳng qua là bởi vì bị trúng gió độc, toàn thân nổi mẩn ngứa. Lão lang trung sau khi kê toa thuốc cho nàng ấy xong thì ngẩng đầu ý bảo Hạ Lan Từ Kỳ ngồi xuống, sau đó hỏi: “Cô nương, cô không thoải mái ở đâu?”

Hạ Lan Từ Kỳ mỉm cười: “Thân thể của ta rất tốt, không cảm thấy chỗ nào bất ổn. Thật ra là ta muốn đến để hỏi thăm chuyện này, chuyện là trước tỷ tỷ vừa đi kia có một nữ tử mặc váy hồng phấn đến đây, cô ấy là tới xem bệnh sao?”

Lão lang trung gật gù đầu, Hạ Lan Từ Kỳ lại hỏi: “Nàng ấy bị bệnh gì?”

Lão lang trung liếc mắt nhìn nàng một cái: “Cô hỏi chuyện này làm gì?”

Hạ Lan Từ Kỳ cũng biết, nguyên tắc cơ bản của người làm nghề lang trung là sẽ không dễ dàng tiết lộ bệnh tình của người bệnh, đành phải lấy cớ nói: “Kỳ thật nàng ấy là muội muội của ta, gần đây ta thấy nó cứ luôn lo lắng không yên, hành vi quái dị. Hỏi nó bị làm sao nó cũng chẳng nói, cả nhà không một ai yên lòng được. Thế mà, hôm nay trùng hợp bắt gặp muội ấy đến y quán, ta nghĩ có thể muội ấy đã bị bệnh gì rồi, nhưng không muốn nói cho người khác biết. Thế nên mới đặc biệt tới thỉnh giáo ông!”

Lão lang trung nghe xong, ngẩng đầu: “Cô ấy đã lập gia đình chưa?”

Không nghĩ tới lang trung sẽ hỏi kỳ lạ như thế vấn đề, nếu vừa rồi đã nói dối chuyện nàng ta là muội muội mình rồi, thì đương nhiên nàng ta chưa lập gia đình thì mới có thể ở chung một nhà với mình! Vì thế nói: “Còn chưa lấy chồng.”

“Ồ, chẳng trách cô ấy không muốn nói cho người nhà!” Lão lang trung vẻ mặt lập tức nghiêm túc hẳn lên, ghé sát vào, nhỏ giọng đến mức chỉ có hai người có thể nghe được: “Muội muội của cô có tin vui!”

“Hả? Đã bao lâu rồi?” Hạ Lan Từ Kỳ giật mình!

“Có tầm một tháng.”

Hạ Lan Từ Kỳ nghĩ lại tới hôm ấy Trầm thiếp nôn ọe. Tôn thiếp hay đùa nói hay là có thai rồi, đề nghị nàng ta để mình bắt mạch nhưng lại bị nàng từ chối, trong lòng lại thêm chút nghi ngờ. Lẽ ra có thai là chuyện tốt, sao nàng ta lại phải giấu giếm rồi lặng lẽ xuất phủ để bắt mạch? Chẳng lẽ đề phòng mình, sợ mình lại chính thế sẽ hãm hại con nàng, hay là còn có ẩn tình gì khác?

Ồ... triều đại này, cô gái nhỏ chưa kết hôn mà đã có con chẳng những khiến người ta sợ hãi mà còn có thể sẽ bị đìm chết. Nếu đã nói nàng là muội muội của mình, Hạ Lan Từ Kỳ đành phải tiếp tục diễn tuồng thôi, từ trong tay áo lấy ra một lượng bạc, nhân lúc không ai kịp chuẩn bị lập tức nhét vào trong tay lang trung: “Muội muội của ta đã có hôn ước rồi, tháng sau sẽ gả đi. Cho nên việc này, kính xin ngài giúp giữ bí mật cho, đừng nói với người ngoài kẻo hỏng thanh danh của nó.”

Lão lang trung là một người trung hậu thật thà. Một tay trả lại bạc về: “Có nhà chồng đương nhiên là tốt rồi, bằng không việc này thật sự rất phiền phức! Bạc này ta không nhận, cô yên tâm. Ta sẽ không nói. Cô trở về khuyên nhủ muội muội mình thật tốt, để cô ấy nghĩ thoáng một chút.”

Hạ Lan Từ Kỳ cố ý để lại, nhưng lão lang trung nhất quyết không nhận đành phải thôi.

Ra khỏi y quán, đợi thêm một lúc nữa mới thấy bà Ngô vội vội vàng vàng chạy về.

“Sao rồi? Nàng ấy tới nơi nào?” Hạ Lan Từ Kỳ nghênh đón hỏi.

Bà Ngô đỡ lấy trước ngực, bình ổn nhịp tim đang đập nhanh một chút rồi mới trả lời: “Nàng tới Vân Lai thêu trang, nha đầu của nàng ta đứng ở cửa tiệm đồ thêu chờ nàng. Sau đó nghe hai người bọn họ nói muốn quay về phủ. Lão nô không tiếp tục đi theo nữa.” Bà Ngô ngẩng đầu: “Đúng rồi, Trầm thiếp sao lại muốn tới y quán? Có bệnh gì sao?”

Hạ Lan Từ Kỳ tiến bước đi thẳng về phía trước: “Nàng không có bệnh gì, nàng là có tin vui!”

“Có tin vui?” Bà Ngô vẫn theo sát phía sau: “Có thai là chuyện tốt! Nhưng sao khi đi ra thần sắc nàng ấy lại có vẻ lo lắng như vậy? Chẳng lẽ không muốn đứa nhỏ này?”

“Đúng thế! Con cũng có chút khó hiểu!” Hạ Lan Từ Kỳ mơ hồ cảm thấy có cái gì đó, nhưng mà không bằng không chứ nên không thể nói ra, chỉ có thể đặt ở trong lòng.

.....

Hai người đi tới tiệm trang sức Hưng Thịnh Bảo Đồ thì đã giờ Thân rồi, thời gian quý giá, Hạ Lan Từ Kỳ hỏi luôn tiểu nhị trong quán: “Xin hỏi chuông quỳ có ở đây không?”

Tiểu nhị khom người nói: “Thật không may, trưởng quỳ nhà chúng tôi đi ra ngoài thu nợ rồi, đến bây giờ vẫn còn chưa có về. Cô nương tìm chuông quỳ nhà chúng tôi là muốn làm trang sức hay là có chuyện gì khác?”

Nghe nói chuông quỳ không ở đây, Hạ Lan Từ Kỳ có chút buồn bực, nhưng mà còn có tiểu nhị, vẫn có thể thử hỏi một câu. Vì thế lấy chuông bạc đưa cho tiểu nhị kia: “Phiền vị tiểu ca này nhìn giúp ta một chút xem, cái chuông bạc này có phải là của các người làm ra không?”

Tiểu nhị nhận lấy, cũng không vội trả lời Hạ Lan Từ Kỳ chỉ đem chuông bạc lật quay lật lại, nhìn thấy dấu hiệu bên trong vội vàng đáp lời: “Không sai, đây là của nhà chúng tôi làm ra!”

Rốt cuộc cũng tìm được xuất xứ, Hạ Lan Từ Kỳ và bà Ngô vui mừng liếc mắt nhìn nhau.

Hạ Lan Từ Kỳ vội vàng hỏi thêm: “Tiểu ca, cậu xem chuông bạc này là vốn được gắn trên vật gì?”

Tiểu nhị không chút do dự: “Đây vốn là cái chuông nhỏ bị rơi từ cái lắc tay.”

Lắc tay là một thứ mà những phù thủy thường dùng trong lúc làm phép, vừa nhảy múa vừa rung lên. Còn ít nhất thì cũng là có tác dụng đỡ trẻ nhỏ.

Hạ Lan Từ Kỳ hít sâu một hơi: “Tiểu ca, nếu có vị khách đặt hàng ở chỗ các ngươi thì các ngươi có ghi chép lại không?”

“Đương nhiên là có ghi chép.”

Hạ Lan Từ Kỳ ánh mắt sáng ngời: “Vậy có thể giúp ta điều tra một chút, có những ai đã từng đặt tiệm các ngươi làm ra lắc tay có cái chuông này không?”

“Ồ! Chuyện này có chút khó khăn.” Tiểu nhị gãi gãi đầu: “Mọi ghi chép của khách hàng đều được cất trong phòng kho có khóa, tiểu nhân không có chìa khóa nên cũng không làm chủ được! Hay là hai người ở lại đây ở chỗ một chút. Đợi chuông quay về rồi nói chuyện với ông ấy?”

Bà Ngô kéo ống tay áo Hạ Lan Từ Kỳ: “Tứ thiếu phu nhân, giờ đã không còn sớm, chúng ta đã ra ngoài một ngày rồi. Phải trở về.”

Nhìn ra ngoài cửa sổ, mặt trời đã treo lên ngọn cây phía tây, mà chẳng ai biết được chuông quay bao giờ mới trở về. Dù sao đi nữa, xuất xứ của chuông bạc đã tìm ra rồi, cho nên cũng không cần thiết phải phí hoài thời gian thêm nữa, Hạ Lan Từ Kỳ đành phải lấy lại chuông bạc từ trong tay tiểu nhị, khách khí nói: “Hôm nay đa tạ vị tiểu ca đây đã chỉ điểm. Có điều hôm nay ta còn có việc, không thể đợi được. Để lần khác có thời gian ta sẽ đến bái phỏng chuông quay nhà các vị”

.....

Trở lại trong phủ, Hạ Lan Từ Kỳ vẫn nhớ cứ nghĩ mãi đến chuyện của Trầm thiếp. Lúc ăn cơm chiều nàng có ý dặn nhà bếp cho nhiều mỡ hơn một chút vào đồ ăn. Quả nhiên, Trầm thiếp chưa ăn được hai miếng đã muốn nôn.

Hạ Lan Từ Kỳ có ý hỏi nàng: “Trầm thiếp, muội làm sao vậy? Gần đây muội luôn có biểu hiện nôn ói, hay là có tin vui rồi?”

Lời vừa nói ra, Tề Dật Phàm đang vui đầu ăn cơm bỗng nhiên ngẩng lên, ánh mắt phức tạp nhìn chằm chằm Trầm thiếp.

Trầm thiếp thần sắc cứng đờ, trong mắt chợt lóe lên vẻ bối rối: “Thưa Tứ thiếu phu nhân, thiếp thân dạ dày không được tốt lắm nên không ăn được thức ăn nhiều dầu mỡ. Thiếp thân không phải muốn nôn.”

Bạn đang đọc truyện *Hỉ Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Phu xướng phụ tùy

Hạ Lan Từ Kỳ đã gợi ý như vậy. Nàng vẫn còn không chịu thừa nhận, điều này nói nên điều gì? Càng khiến nàng nghi ngờ nhất định đứa bé này có vấn đề, nếu không nhất định sẽ không bất thường như vậy.

Vốn định vạch trần nàng ngay trước mặt, nhưng nghĩ lại vẫn là thôi đi. Dù sao thêm một chuyện cũng không bằng bớt một chuyện, trước mắt nàng chỉ cần làm tốt việc điều tra ra hung thủ sát hại Ngũ di nương là xong, tội gì ngu ngốc mà đi đắc tội với người khác? Cho nên nàng nhin xuống không nói, đồng thời nàng cũng tin rằng con người Trầm thiếp chắc chắn có vấn đề, cứ như vậy sẽ có một ngày để lộ ra dấu vết.

Trên bàn cơm, Tôn thiếp cùng Phùng thiếp cũng chú ý tới sự bất thường của Trầm thiếp, cùng liếc mắt quan sát Trầm thiếp rồi không hện mà cùng lặng lẽ để tâm với chuyện này.

Đêm hè, bầu trời đầy sao sáng luôn là thời điểm lung linh đẹp nhất. Dùng cơm chiều xong, nghĩ đến đêm nay Tề Dật Phàm có thể sẽ còn tiếp tục chiếm lấy giường của nàng nên cũng không muốn về ngủ sớm.

Vô tình đi đến Vân Đoan thủy tạ trong Hà Hương hồ, hóng gió đêm thổi, dựa vào lan can trông về phía xa. Nhìn cảnh vật mờ mờ lung lung như bị một tấm vải đen mỏng che phủ, nghĩ xem giờ này Hoa Tranh đang làm gì? Có phải cũng giống như nàng đang nhớ nhung nhau?

Gió đêm hè thổi đến từng đợt hương sen. Vần vút ở bên người Hạ Lan Từ Kỳ, một mình đứng ở đây yên lặng đến mức như muốn hòa vào trong bóng

đêm. Hạ Lan Tử Kỳ tâm tình từ từ bình lặng hơn rất nhiều, nàng ở trong đình giữa hồ đứng một hồi lâu, ánh trăng rời khỏi đầu cành càng lên càng cao, nàng biết mình không thể đứng ở đây mãi được, sớm muộn gì cũng phải trở về, bắt đầu đi đánh phải ra khỏi đình dần theo Liễu Tâm Vũ đang đứng chờ ở bên bờ cùng nhau đi về.

Sở dĩ mang theo Liễu Tâm Vũ chứ không phải Tử Đào là bởi vì sau khi ăn xong, Tử Đào nói trong người không khỏe Hạ Lan Tử Kỳ liền bảo nàng trở về phòng nghỉ ngơi đi. Thế nên mới dẫn theo Liễu Tâm Vũ tới đây.

.....

“Tử thiếu phu nhân mau nhìn xem, Thủy Tiên Các của chúng ta có phải đã xảy ra chuyện rồi không?” Liễu Tâm Vũ nói xong liền chỉ về phía trước.

Hạ Lan Tử Kỳ ngẩng đầu, lúc này mới phát hiện trong Thủy Tiên Các đèn đuốc sáng trưng, trong sân nhiều người nhón nháo, đúng là so với lúc trước khác rất nhiều.

Không cần hỏi cũng biết Thủy Tiên Các nhất định đã xảy ra chuyện, nhưng xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ có liên quan đến Trầm thiếp sao?

Hạ Lan Tử Kỳ mang theo Liễu Tâm Vũ, vội vàng vàng chạy trở về.

Vào đại sảnh, chỉ thấy trong phòng người đã ngồi kín hết chỗ. Trong phủ từ Lão thái gia, Hầu gia cùng phu nhân. Cho tới đám đại bá tiểu thúc, tiểu cô, chỉ cần là quan hệ người nhà thì đều trình diện hết. Lão thái gia cùng Hầu gia còn đang trò chuyện gì đó, nhìn điệu bộ thì rất vui vẻ.

Hạ Lan Tử Kỳ sau khi vào nhà thì hơi ngần ra một chút rồi vội vàng hành lễ chào các trưởng bối.

Lão phu nhân thấy nàng đã trở về, mở miệng hỏi: “Tử Kỳ, đã tới thế này rồi, con còn đi đâu?”

Hạ Lan Tử Kỳ hơi cúi người: “Thưa mẹ chồng..., Tử Kỳ cơm nước xong thì đi tản bộ trong hoa viên.”

“Vậy chắc con còn chưa biết rồi? Vừa rồi Triệu lang trung bắt mạch cho Trầm thiếp nói Trầm thiếp đã có tin vui!” Phu nhân vẻ mặt tươi cười, trong giọng nói kèm theo sự vui sướng.

“Thật sao? Vậy thì thật là tốt quá!” Hạ Lan Tử Kỳ biết, Trầm thiếp có bầu là chuyện không giấu được lâu nhưng không ngờ lại bị phát hiện nhanh như vậy. Có điều, rốt cuộc là làm sao lại bị phát hiện? Trong lòng cứ việc thắc mắc nhưng ngoài mặt vẫn phải làm tròn chức trách. Nàng quay đầu, nhìn và Trầm thiếp ngồi bên cạnh, bước mấy bước về phía trước. Cười nắm tay Trầm thiếp thật chặt: “Muội muội, ta đã nói muội có thể mang bầu rồi nhưng muội lại tùy tiện nói là dạ dày không tốt, thế nào? Ta nói đúng đấy chứ! Chúc mừng muội!”

“Cám ơn Tử thiếu phu nhân!” Trầm thiếp hơi cúi đầu, khiêm tốn cười. Thật sự cùng với tác phong khoa trương bình thường của nàng không hề hợp.

Tôn thiếp cùng Phùng thiếp đều nghĩ là nàng ta chỉ đang ra vẻ trước mặt trưởng bối, chỉ có Hạ Lan Tử Kỳ hiểu được nàng là bởi vì chột dạ mới có thể nhu thuận như thế.

Lúc này, tam thiếu gia Tề Thiên Vũ, vỗ vỗ bả vai Tề Dật Phàm: “Tử đệ, được đấy! Đệ đã được làm cha rồi!”

Tề Dật Phàm đưa tay đập lại hấn một quyền: “Tam ca, huynh cũng phải cố lên!”

Thấy hấn đáp trả như vậy! Thần trí thanh tỉnh như vậy khiến mọi người đều ngạc nhiên! Nhị thiếu gia Tề Tường Thụy mở to mắt kêu lên: “Tử đệ, đệ mới vừa nói cái gì?”

Tề Dật Phàm nói hết sức rõ ràng: “Tam ca cũng phải cố gắng sinh một đứa nhỏ nha!”

“Gia gia mau nhìn xem! Huynh của con khỏe rồi! Huynh của con đã thanh tỉnh!” Tề Siêu Nhiên bỗng nhiên nhảy ra khỏi đám người, vui mừng vô cùng.

Chuyện này khiến cho tất cả mọi ánh mắt trong phòng đều dồn lên người Tề Dật Phàm.

Chỉ có Cẩm Nguyệt, chẳng biết vô tình hay cố ý liếc mắt nhìn Hạ Lan Tử Kỳ một cái. Đối mặt với tình huống như vậy, Hạ Lan Tử Kỳ có chút thắc mắc, Tề Dật Phàm không phải nói là muốn một tháng sau mới khôi phục bình thường ư? Sao bây giờ đã “hiển sơn lộ thủy” rồi vậy? Chẳng lẽ thực hiện trước kế hoạch ư?

Lúc này, lão thái gia hơi nghiêng người tới phía trước, trong lòng đầy chờ mong nhìn hấn, “Tiểu Tử, có phải con đã thanh tỉnh rồi không? Con có còn nhớ rõ vào lúc đại thọ sáu mươi của gia gia, con đã tặng lễ vật gì cho gia gia không?” Lão thái gia khi nói những lời này có chút kích động, muốn kiểm tra xem hấn có thật sự là đã tốt lên rồi không.

Lão thái gia lời vừa nói ra khỏi miệng, cả phòng nhất thời rơi vào trạng thái yên lặng, cùng nhau nhìn chăm chăm phản ứng của Tề Dật Phàm.

Lúc này, hấn vẫn đứng yên tại chỗ không nhúc nhích. Vẻ mặt mờ mịt liếc mắt quét qua mọi người một lượt, bỗng nhiên nhếch miệng cười nói: “Thứ con tặng cho gia gia là Đâu đen đại tướng quân!”

Nhận được câu trả lời ngây ngô của hấn, mọi người không khỏi thờ dãi! Lão thái gia khổ sở nhắm hai mắt lại, nhưng Hầu gia vẫn chưa từ bỏ ý định, hỏi: “Cái gì mà Đâu đen đại tướng quân! Dật Phàm, con nhớ kỹ lại lần nữa xem!”

Tề Dật Phàm không kiên nhẫn khoát tay, ngu ngốc nói: “Con nhớ mà, gia gia thích đầu đen đại tướng quân của con từ lâu rồi, cho nên mừng thọ gia gia, con mới nén đau thương đem tặng cho gia gia, tuyệt đối không nhớ sai!”

Lão thái gia bắt đầu đưa tay đỡ trán, mình đã lớn tuổi như vậy rồi mà còn muốn con để của nó làm cái gì! Xem ra, đứa cháu này vẫn chưa khỏe hẳn, làm mình mừng hụt rồi.

Phu nhân nhìn thấy vẻ mặt lão thái gia và Hầu gia đau lòng như vậy, thu lại nụ cười, quay đầu hỏi: “Từ Kỳ à! Dật Phàm đây là có chuyện gì?”

Sao lại thế này? Nhân cơ hội này mà làm ra vẻ thần bí! Làm bước đệm cho việc hắn sẽ khỏi bệnh vào tháng sau.

Giờ khắc này, Hạ Lan Từ Kỳ lại cần phải phối hợp, cho mọi người một lời giải thích hoàn mỹ. Vì thế đi đến phía trước, mỉm cười: “Mẹ chồng, gần đây Từ Kỳ căn cứ vào bệnh trạng của Dật Phàm, phối lại phương thuốc lần nữa, với lại còn tăng thêm lượng thuốc. Vừa rồi mọi người đã thấy rồi đó, chàng sẽ ngẫu nhiên thanh tỉnh. Điều này chứng minh tác dụng của thuốc không tồi. Chỉ cần tiếp tục dùng thuốc, số lần chàng thanh tỉnh sẽ càng nhiều, mỗi lần thanh tỉnh thời gian cũng sẽ dài hơn, từ từ sẽ hoàn toàn có được chuyển biến tốt đẹp!”

Lão thái gia bỏ tay đang đỡ trán ra, hai mắt tỏa sáng: “Nói như vậy, bệnh của Dật Phàm có thể chữa khỏi?”

Hạ Lan Từ Kỳ gật đầu xác nhận: “Vâng ạ! Vốn dĩ con còn không tin có thể chữa khỏi cho chàng! Cũng là vừa chữa trị vừa may mò phương pháp, phương thuốc cũng thay đổi đến mấy lần! Cũng may lần này đổi phương thuốc lần cuối lại có hiệu quả, đây cũng là do tổ tông phù hộ! Gia gia yên tâm, Dật Phàm được cứu rồi! Sẽ nhanh chóng hoàn toàn hồi phục!”

Hạ Lan Từ Kỳ ngừng đầu, ánh mắt nhìn thẳng Cẩm Nguyệt, Cẩm Nguyệt chẳng nói chẳng rằng nhìn nàng cười cười. Bộ dạng cực kì vừa lòng.

Nghe nói bệnh của cháu trai sẽ nhanh chóng được trị khỏi, lão thái gia chuyển buồn thành vui, nếp nhăn trên mặt đều mừng đến nở hoa.

“Có thể chữa khỏi cho con ta, đây là một cái công lớn!” Người không thích nói chuyện nhiều như Hầu gia, khó khăn lắm mới mở miệng nói một câu: “Chờ đến khi con chữa khỏi bệnh cho Dật Phàm thì cha chồng đáp ứng con, các bảo bối trong Thông Thiên hiền, còn có thể tùy tiện chọn một món. Coi như là phần thưởng cho con!”

“Hừ.....” Những chị em dâu khác trong phòng hít vào một hơi khí lạnh!

Chỉ cần trị khỏi cho Tề Dật Phàm liền thưởng một món bảo bối, đây là cái gì vậy. Phải biết rằng, bảo bối trong Thông Thiên hiền đều là vô giá! Hầu gia bình thường đối với nhi tử của mình cũng không tùy tiện tặng bảo bối trong Thông Thiên hiền chứ đừng nói là cho con dâu! Cho nên đám chị em dâu vừa mới nghe nói sẽ tặng bảo bối trong Thông Thiên hiền cho Hạ Lan Từ Kỳ, ai nấy đều lên nước miếng.

Lúc này, Hạ Lan Từ Kỳ cúi người: “Chữa khỏi cho phu quân là bổn phận của con dâu, con dâu không dám kể công!”

Phu nhân là người rất biết giữ mặt mũi, mở miệng nói: “Từ Kỳ! Hầu gia từ trước đến nay thưởng phạt phân minh, nếu con có bản lĩnh chữa khỏi cho Dật Phàm thì đây là công của con, con đừng quá khiêm nhường.”

Đã nói đến nước này, nếu từ chối tiếp thì lại là làm kiêu. Hạ Lan Từ Kỳ đành phải đáp lời: “Vậy thì cung kính không bằng tuân mệnh, con nhất định sẽ dốc hết toàn lực chữa khỏi cho Dật Phàm.”

Vì thế, trong đợt gia đình hội tụ này Trầm Thiếp vốn đang nở mày nở mặt, trong lúc vô ý lại bị Hạ Lan Từ Kỳ cướp mất sự chú ý.

Trước khi rời đi, phu nhân dặn Hạ Lan Từ Kỳ: “Dật Phàm bây giờ vẫn còn chưa hiểu chuyện lắm mà Trầm Thiếp lại đang mang thai. Chuyện trong ngoài Thủy Tiên các, con lại phải bỏ thêm nhiều tâm sức, chắc chắn sẽ có chút mệt mỏi. Nếu như có khó khăn gì nhất định phải phải người nói cho mẹ chồng, nếu như trong phạm vi giải quyết của ta, ta nhất định sẽ giúp con.”

“Từ Kỳ đã hiểu. Đa tạ mẹ chồng ưu ái!”

Sau khi tiễn cả đại gia đình rời đi, Hạ Lan Từ Kỳ lại gọi thêm hai nha hoàn và hai bà mụ đến cho Trầm Thiếp dùng. Sau khi dàn xếp hết thảy xong xuôi, lúc này mới kéo lê thân thể mệt mỏi về phòng ngủ.

Vào nhà xong quét mắt một lượt, không thấy bóng dáng Tề Dật Phàm, Hạ Lan Từ Kỳ vui vẻ xoay người đóng cửa, lại chợt nghe phía sau có người cười nói: “Muốn nhốt ta ở ngoài sao? Sợ là hôm nay không được, có thể ngày mai cô mới có cơ hội đấy!”

Hạ Lan Từ Kỳ kinh ngạc quay đầu, đã thấy hắn đang ngồi ở bên cạnh bàn, nhất thời cả người toát ra một tầng mồ hôi lạnh: “Người là quý à! Sao lại tới không thấy hình, đi không thấy bóng thế hả?”

Tề Dật Phàm cười nhạt một tiếng: “Ta mới vừa từ cửa sổ nhảy vào, là bản thân cô không nhận ra đó thôi.”

Hôm nay lại phải cùng nằm chung với ôn thần này rồi! Hạ Lan Từ Kỳ vốn đã rất đau đầu rồi đi tới, vẫn làm bộ bình thường hỏi: “Lúc Trầm Thiếp ăn cơm không phải nói dạ dày không tốt sao? Đến buổi tối thế nào lại thông báo là nang có tin vui vậy?”

Tề Dật Phàm thần sắc đột nhiên thay đổi: “Là ta gọi Triệu lang trung tới, kiểm tra tha thể cho nàng.”

“Cũng đúng, tiểu thiếp của người khó khăn lắm mới có thể mang bầu, người cũng không thể qua loa được!” Hạ Lan Từ Kỳ đưa tay từ trong bình thủy tinh rút ra một cành bách hợp, ở trong tay vừa thưởng thức, vừa suy nghĩ có nên đem chuyện đứa bé trong bụng Trầm thiếp có vấn đề nói cho hẳn biết không.

Nhưng mà nàng không chú ý rằng sau khi nghe những lời nàng nói Tề Dật Phàm thần sắc bỗng nhiên biến thành khó coi hẳn lên, nhìn chằm chằm Hạ Lan Từ Kỳ, gần từng chữ: “Đứa nhỏ kia không phải của ta!”

“Người, làm sao người biết?” Hạ Lan Từ Kỳ trong lòng nhảy dựng, khó tin ngẩng lên nhìn.

Phản ứng của nàng cũng khiến Tề Dật Phàm giật mình: “Chẳng lẽ cô cũng biết chuyện này?”

Bạn đang đọc truyện *Hỉ Tương Phùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Chớ chọc vào tổ ong vò vẽ

Hạ Lan Từ Kỳ sững sốt một chút. Ngẩng đầu nói: “Ta chỉ biết đứa bé trong bụng của nàng khả năng có vấn đề, nhưng ta không biết chuyện không phải của người!”

Tề Dật Phàm mày nhíu lại càng sâu: “Làm sao cô biết chuyện đứa bé trong bụng của nàng có vấn đề? Hay là, cô đã sớm biết nàng mang thai?”

Đã nói đến nước này, Hạ Lan Từ Kỳ cũng không có gì phải giấu diếm nữa, vắn vắn bách hợp trong tay, êm tai giảng giải: “Hôm nay lúc ban ngày, ta dẫn theo bà Ngô xuất phủ tìm hiểu xuất xứ của chuông bạc. Kết quả lúc đi được nửa đường thì gặp Trầm thiếp lên lút đi vào một y quán. Vốn dĩ trong phủ có Triệu lang trung, nàng không cần thiết xuất phủ xem bệnh, cho nên sau khi đợi nàng rồi đi rồi ta liền vào tìm lang trung hỏi vấn đề của nàng. Không ngờ lại biết được chuyện nàng có tin vui!”

Hạ Lan Từ Kỳ ngẩng đầu lên: “Nàng có thai, cũng không theo lẽ thường là mời người trong phủ đến chuẩn đoán. Cho nên ta mới nói, con của nàng khả năng có vấn đề.”

“Biết nàng mang thai, biết nàng có vấn đề, sao lại không nói cho ta biết trước?” Tề Dật Phàm đương nhiên tỏ ra vô cùng bất mãn.

Hạ Lan Từ Kỳ nghịch nhệ cành bách hợp, bộ dáng không đồng tình: “Nàng mang thai hay không, đó là đó là chuyện giữa phu thê các người. Đối với người ngoài cuộc như ta chẳng liên quan chút nào! Huống hồ, ta tuy rằng hoài nghi đứa bé trong bụng của nàng có vấn đề, nhưng ta không bằng không chứng, sao có thể tùy tiện nói bừa! Vạn nhất hài tử kia là của người, ta không phải là nói chuyện thị phi hay sao?”

“Cô nói cái gì? Người ngoài cuộc?” Tề Dật Phàm đột nhiên cao giọng lên, một phát nắm lấy cổ tay Hạ Lan Từ Kỳ.

“Người làm gì? Đau.....” Hạ Lan Từ Kỳ kêu lên kéo tay lại. Nàng không biết, một câu của nàng “Người ngoài cuộc” đã chọc vào Tề Dật Phàm.

Ở trong lòng Tề Dật Phàm, Hạ Lan Từ Kỳ chính là thê tử của mình, mà giờ khắc này thê tử mình chẳng những thờ ơ với hẳn, còn có nhìn hẳn chê bai đề phòng. Tuy chuyện này không trách được Hạ Lan Từ Kỳ, nhưng trong lòng hẳn lại rất khó sở.

“Người động kinh à? Chúng ta chỉ là đối tác, ta đương nhiên là người ngoài cuộc, chẳng lẽ người còn muốn diễn giả thành thật sao?” Hạ Lan Từ Kỳ kêu to, hơi hơi cau mày, trên mặt lộ ra vẻ thống khổ khó chịu.

Tề Dật Phàm thế này mới phát hiện mình đang làm đau nàng, trong lòng giật nảy, tự động buông lỏng cổ tay nàng ra.

“Tay người làm bằng sắt à? Sao lại cứng như thế chứ!” Hạ Lan Từ Kỳ đem cành bách hợp trong tay đặt lại trên bàn, nhấc lên cổ tay bị hẳn nắm nhẹ nhàng xoa bóp.

“Đau lắm hả?”

“Nói thừa!” Hạ Lan Từ Kỳ tức giận lườm lại hẳn một cái.

Vốn đang tính lấy lòng nàng, kết quả lại trở thành như vậy. Tề Dật Phàm lúc này có chút hối hận, vì muốn bù lại khuyết điểm của mình, hẳn bỗng nhiên đưa tay tới trước mặt Hạ Lan Từ Kỳ khiến nàng lập tức kinh hãi nhảy ra khỏi chỗ ngồi, về mặt đề phòng: “Người còn muốn làm gì?”

Tề Dật Phàm sợ dọa đến nàng, điều chỉnh lại biểu hiện trên mặt đến trạng thái thân thiện nhất, nhẹ nhàng nói: “Vừa rồi ta không phải cố ý làm đau cô. Nếu trong lòng cô rất tức giận, vậy thì cho cô một cơ hội báo thù.”

Người này không phải rất hung ác sao? Thế nào lại biến thành ôn nhu rồi? Hạ Lan Từ Kỳ nhìn hẳn từ trên xuống dưới, không giống hẳn thường ngày. Nhưng mà, thấy hẳn về mặt chân thành không giống như là đang đùa, Hạ Lan Từ Kỳ được thể nói: “Được, nhưng ta không phải loại người hẹp hòi. Lần sau có chuyện gì thì nói ra, đừng có kích động như vậy là được rồi!” Nàng nói xong, che miệng ngáp một cái, nước mắt thiếu chút nữa chảy cả xuống.

Thấy bộ dạng nàng như vậy biết nàng đã mệt rồi, Tề Dật Phàm lúc này đứng lên, thấu hiểu nói: “Đi cả một ngày rồi, cô cũng đã mệt rồi! Có chuyện gì thì chúng ta lên giường nói!” Không đợi Hạ Lan Từ Kỳ kịp phản ứng gì, hắn đã đi tới trước giường, chủ động trải giường chiếu rũ chăn.

Có chuyện nói trên giường, lời này nghe sao lại mờ ám như vậy? Hạ Lan Từ Kỳ vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích nhìn hắn, không thể ngờ được Tề Từ thiếu gia quần áo đưa đến tận tay, cơm đưa đến tận miệng mà lại sẽ đi rũ chăn?

Nhanh chóng làm xong hết thảy, Tề Dật Phàm tự mình chui vào ổ chăn, nhìn Hạ Lan Từ Kỳ nói: “Cô không mệt sao? Chẳng lẽ định đứng trên đất cả buổi tối?”

Hạ Lan Từ Kỳ hít sâu một hơi, an ủi mình: Dù sao hắn cũng sẽ không đụng vào mình, mình cần gì phải áp lực như vậy! Lúc này, nàng thật sự cảm giác toàn thân thật rã rời, không nói hai lời ôm lấy cái bình Thanh Hoa Mai kia, sau khi đặt ở giữa hai người lúc này mới cời giày lên giường.

Tề Dật Phàm lúc này khi rũ chăn đã nghĩ đến cái bình mai này rồi, chẳng qua hắn vẫn ôm hy vọng sẽ gặp may nên không có đem nó mang lên giường, nhưng không ngờ rằng Hạ Lan Từ Kỳ vẫn sẽ không quên đem nó ôm lên đây.

Kỳ thật, nếu Tề Dật Phàm có ý thì cái bình nhỏ này căn bản không ngăn nổi hắn, đây là đánh giá ý thức tự giác. Hạ Lan Từ Kỳ đúng là cơ mưu.

Nằm ở trên giường, nhìn Hạ Lan Từ Kỳ trước mắt có vẻ mệt mỏi, Tề Dật Phàm cảm thấy đau lòng, muốn giúp nàng xoa bóp vai nhưng lại chỉ có thể suy nghĩ trong đầu. Muốn để nàng ngủ sớm một chút, nhưng có một việc nhất định phải hỏi rõ nàng trước khi nàng ngủ mất: “Từ Kỳ, hôm nay cô đi điều tra xuất xứ của chuông bạc có manh mối gì không?”

Hạ Lan Từ Kỳ lạnh nhạt nhìn hắn: “Có manh mối rồi, chuông bạc này xuất xứ từ cửa hàng trang sức Hưng Thịnh Bảo Khố, theo như lời tiểu nhị nói thì cái chuông nhỏ này có thể là ở trên lưng tay roi xuống. Nhưng tiếc là chuông quây của hắn không có nhà, không mở phòng kho được nên không xem được ghi chép, không biết là do ai đặt mua. Vì vậy khi có thời gian lại phải đi một chuyến nữa.”

Nghe nói có manh mối, Tề Dật Phàm hết sức kích động, có chút gấp gáp: “Thật tốt quá, vậy ngày mai cô lại đi hỏi tiếp đi!”

Hạ Lan Từ Kỳ giường mắt nhìn chằm chằm vào hắn: “Ngươi cho là ta không muốn à! Chẳng qua, ta ngày nào cũng chạy ra ngoài thì người khác sẽ lời ong tiếng ve, hơn nữa không nếu không có lí do chính đáng gì thì phu nhân sẽ không cho ta đi đâu. Nhưng mà ngươi yên tâm, ngày mai ta sẽ sai bà Ngô đi tìm hiểu thêm, việc này ta nhất định hoàn thành cho ngươi!”

Hạ Lan Từ Kỳ dụi dụi mắt, trong lòng cũng có nghi vấn muốn hắn giải đáp: “Nếu ngươi đã biết đưa nhỏ trong bụng Trầm thiếp không phải của ngươi, vậy sao ngươi không tìm cách vạch trần nàng?” Bị tiểu thiếp cấm lên đầu cái sừng lớn như vậy, vừa rồi ở chính đường hắn còn có thể bày ra cái vẻ không có chuyện gì, Hạ Lan Từ Kỳ không thể không bội phục sự nhẫn nhịn tài tình của hắn.

Lúc này, Tề Dật Phàm cười lạnh nói: “Gia gia và cha ta đều thích đưa nhỏ. Nàng hiện tại đã có thai, người khác căn bản không biết rõ, vừa vặn giúp chúng ta càng thêm thuận lợi. Ta việc gì phải vạch trần nàng?”

“Ngay cả người này cũng có thể lợi dụng, ngươi giỏi!” Hạ Lan Từ Kỳ lại ngáp một cái, chống lại cơn buồn ngủ, chớp chớp đôi mắt đã ngập nước, nhiều chuyện hỏi: “Ài, ngươi nói thử xem. Gian phu của Trầm thiếp liệu có thể là ai?”

Tề Dật Phàm kéo gối đầu, tìm tư thế thoải mái nhất để nằm rồi nói: “Không biết!”

“Không biết gian phu là ai. Vậy sao ngươi có thể khẳng định đưa nhỏ trong bụng nàng không phải của ngươi?” Hạ Lan Từ Kỳ tò mò mở to mắt, cơn buồn ngủ biến mất không ít.

Tề Dật Phàm do dự một lát, không hề chớp mắt nhìn chằm chằm nàng, bất ngờ nói: “Bởi vì ta căn bản không hề chạm vào nàng!”

“Gì?” Chuyện này khiến Hạ Lan Từ Kỳ hoàn toàn tỉnh táo rồi, bò dậy, hai tay nâng cằm, có chút khó tin: “Ngươi không chạm vào nàng? Thật hay giả?”

Trong ánh mắt ngạc nhiên của Hạ Lan Từ Kỳ còn mang theo sự hoài nghi, làm cho Tề Dật Phàm có chút khó chịu. Nhưng mà hắn vẫn dùng thái độ kiên nhẫn, trầm giọng nói: “Đương nhiên là thật.”

Thấy hắn không giống đang nói dối, Hạ Lan Từ Kỳ lặng yên một chút, bỗng nhiên nở nụ cười mờ ám, đưa tay nắm lấy bàn tay Tề Dật Phàm đang để trước ngực kéo tới, tay kia thì để lên cổ tay hắn.

“Cô muốn làm gì?” Tề Dật Phàm kéo tay lại.

Hạ Lan Từ Kỳ lại cầm lấy tay không buông, hào tâm nói: “Tốt xấu gì cũng ta cũng có thể miễn cưỡng tính là bằng hữu, ngươi không cần phải ngại ngần gì với ta. Ngươi có bệnh không tiện nói, ta sẽ không nói lộ ra với người ngoài, ta còn có thể giúp ngươi trị khỏi bệnh.”

Hạ Lan Từ Kỳ hoài nghi hắn có bệnh không tiện nói ra cũng không phải lần đầu, điều này làm cho hắn cảm thấy rất mất mặt. Hắn nóng nảy, dùng sức đưa tay rút về: “Cô đang nói bậy bạ gì vậy!”

Kỳ thật, Tề Dật Phàm có ba phòng thiếp, nhưng đến nay vẫn chưa có con. Như vậy không hợp với lễ thường, cũng khó trách Hạ Lan Từ Kỳ hoài nghi.

Nhìn Tề Dật Phàm trước mặt thần sắc phẫn nộ, Hạ Lan Từ Kỳ nhin cười không được, cố ý chọc hắn: “Sợ ta bắt mạch như vậy, có phải sợ ta phát hiện

ra người có bệnh không tiện nói không!”

Tề Dật Phàm thật sự không thể nhìn được nữa, bỗng nhiên nhào đầu về phía trước, đem nạng đẩy ngã, hai tay đè xuống bả vai của nàng: “Cô nghe kỹ cho ta, ta không có bệnh không tiện nói ra. Ta là bởi vì không thích Trầm thiếp cho nên mới không chạm vào cô ta. Đã hiểu chưa?”

Bị hấn đè nặng như vậy, Hạ Lan Từ Kỳ có chút sợ, không dám lại chọc đến cái núi lửa có thể phun trào bất cứ lúc nào này nữa, liên tục gật đầu: “Ta hiểu, đã hiểu!”

Hạ Lan Từ Kỳ tóc dài rơi tán loạn trên đệm trắng muốt, dáng vẻ mệt mỏi, tạo nên vẻ xinh đẹp tuyệt trần. Mà ánh mắt kia hơi hoảng sợ, lại khiến người ta thương tiếc. Giờ phút này, Tề Dật Phàm đứng ở trên nạng, nghĩ muốn cúi người xuống yêu nàng thật tốt. Nhưng mà hiện tại Tề Dật Phàm không thể làm như vậy, hẳn biết Hạ Lan Từ Kỳ sẽ không đồng ý. Cho nên không thể làm tổn thương người trong lòng. Hắn đành phải gian nan từ trên người Hạ Lan Từ Kỳ quăng người xuống, chui về ổ chăn của mình, hẩn nhẹn.

Thấy hắn quay đi rồi, Hạ Lan Từ Kỳ âm thầm thở ra một hơi, lần tới phải nhớ kỹ không được trêu chọc hắn lúc ở trên giường, nếu không hậu quả khôn lường.

Hạ Lan Từ Kỳ nghĩ mãi mà không ra, nếu hắn không thích Trầm thiếp thì sao còn nạp nàng làm thiếp vậy? Rất muốn hỏi, nhưng mà chuyện vừa rồi còn làm Hạ Lan Từ Kỳ sợ hãi, sợ lại chọc phải tổ ong vò vẽ, đành phải tạm thời để ở trong lòng, không đi trêu chọc hắn nữa.

.....

Ngày hè trời nắng chang chang, nhiệt độ tăng cao khiến người ta muốn ăn một chút gì đó mát mẻ để tiêu trừ hỏa khí.

Trong phòng nhỏ, Hạ Lan Từ Kỳ đang chuẩn bị thưởng thức món ‘dụ hương băng’ (khoai môn thơm ướp lạnh) nàng thích nhất mà bọn nha đầu mới đưa lên, mới múc được một miếng chưa kịp đưa vào miệng, chợt nghe ngoài cửa có người kêu lớn: “Tứ thiếu phu nhân khoan đã! Không thể ăn cái đó!”

Hạ Lan Từ Kỳ bị tiếng kêu làm hoảng sợ, lập tức ngừng lại, ngẩng đầu nhìn về phía cửa.

Đứng ở cửa là một nha đầu mặc quần lụa mỏng màu nước, đầu chải hai cái búi tóc nho nhỏ, mặt mày thanh tú. Nhìn nàng, cảm thấy có chút lạ mắt, Hạ Lan Từ Kỳ thắc mắc hỏi: “Người ở phòng nào?”

“Hồi bẩm Tứ thiếu phu nhân, nô tỳ là ngày hôm qua lúc ban ngày được điều đến Thủy Tiên Các thay cho Như Yên tỳ tỳ, nô tỳ gọi là Phi Dương Nhi.” Tiễn nha đầu kia tiếng nói trong trẻo dễ nghe, cực kỳ dễ nghe.

Bạn đang đọc truyện *Hỉ Tương Phùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Ai trong sạch ?

Trong phòng Phùng thiếp có hai nha hoàn hầu hạ. Một người tên là A Châu, một người tên là Như Yên. Hai ngày trước Như Yên bị ho lao, không thể tiếp tục hầu hạ Phùng thiếp nữa, cho nên để nàng về nhà dưỡng bệnh. Rồi lại phải kêu nha đầu Phi Dương Nhi này tới để thay cho Như Yên.

Hạ Lan Từ Kỳ nâng bát băng, nhìn chằm chằm nàng: “Người nói không thể ăn cái này?”

“Vâng” Phi Dương Nhi nhỏ giọng đáp lời, cúi đầu.

“Vì sao?” Hạ Lan Từ Kỳ đem bát băng đặt ở trên bàn.

“Bởi vì..... Bởi vì có người hạ độc vào trong bát băng!” Phi Dương Nhi do dự một chút, cuối cùng nói ra.

Kỳ thật, ngay lúc nàng kêu lên không thể ăn Hạ Lan Từ Kỳ đã hiểu được là có thể trong bát băng này có vấn đề. Bây giờ lại nghe được những lời xác minh này, không khỏi nhăn nhau lông mày lại: “Bị người ta bỏ thuốc? Là ai dám bỏ thuốc?”

“Ồ.....” Phi Dương Nhi mấp máy môi, có vẻ muốn nói lại thôi.

“Không phải người nói bát băng bị bỏ thuốc sao? Bây giờ Tứ thiếu phu nhân hỏi lại không nói là sao?” bà Ngô thần sắc nghiêm túc, mở lời nói trước: “Ở Thủy Tiên Các này, ngoại trừ Tứ thiếu gia thì Tứ thiếu phu nhân là lớn nhất. Chúng ta thân là hạ nhân đương nhiên phải tận chức trách, bảo vệ chủ tử cho chu toàn. Hôm nay, người đã phát hiện ra có người muốn hại Tứ thiếu phu nhân nên đã đến cứu chủ kịp thời, Tứ thiếu phu nhân nhất định sẽ ghi nhớ đại công này của người. Nhưng mà nếu đây chỉ là mấy lời nói dối, đe dọa chủ tử, thì người hẳn là biết hậu quả là gì!”

Vừa nghe những lời này, Phi Dương Nhi bị dọa đến tái xanh cả mặt, vội vàng xua tay: “Không không, nô tỳ không có đe dọa Tứ thiếu phu nhân, nô tỳ nói đều là sự thật!”

Bà Ngô cùng Hạ Lan Từ Kỳ liếc nhìn nhau, tiếp tục nói: “Nếu như người nói đều là sự thật, Vậy tại sao người không dám khai ra cái người đã bỏ thuốc kia?”

“Nô tỳ.....” Phi Dương Nhi nắm lấy góc áo, liếc nhìn trộm Từ Đào liếc, rồi lại ngẩng đầu nhìn ánh mắt bán tín bán nghi của Hạ Lan Từ Kỳ, cuối cùng để chứng minh lời mình nói liền rụt rè chỉ vào Từ Đào: “Là cô ấy hạ độc vào bát băng của Từ thiếu phu nhân!”

Hạ Lan Từ Kỳ cùng bà Ngô không hện mà cùng tập trung ánh mắt lên người Từ Đào.

Lúc này Từ Đào kinh hãi nghẹn họng nhìn trần trời, đối mặt với ánh mắt chất vấn của mọi người chân tay có vẻ luống cuống, nhưng rồi nàng nhanh chóng từ trong sợ hãi phản ứng lại, đỏ mặt, vừa bối rối vừa tủi thân kêu lên: “Từ thiếu phu nhân, người đừng nghe cô ta nói bậy, không có, em không có!”

Bà Ngô lúc này đi ra, nói với Phi Dương Nhi: “Người có biết là người đang nói cái gì không? Từ Đào là người Từ thiếu phu nhân mang từ nhà mẹ đẻ tới, sao có thể bỏ thuốc người được? Người khẳng định là Từ Đào chứ không phải ai khác?”

Phi Dương Nhi cúi đầu, tuy rằng sợ hãi. Nhưng vô cùng kiên định: “Dạ, nô tỳ khẳng định không có nhìn lầm! Vừa rồi lúc ở phòng bếp, nô tỳ tận mắt thấy Từ Đào bỏ thứ bột thuốc gì đó vào bát băng mà Từ thiếu phu nhân muốn dùng.”

Nghe thấy vậy, Từ Đào nóng nảy, tức giận quát: “Phi Dương Nhi, hai ta trước nay không thù không oán, sao cô lại muốn hãm hại ta?”

Phi Dương Nhi nhìn thẳng nàng, không hề chột dạ chút nào: “Đúng như lời cô nói, ta với cô không thù không oán, ta cần gì phải hãm hại cô? Sao ta không nói là Liễu Tâm Vũ hay A Châu, đó là bởi vì tận mắt ta nhìn thấy cô bỏ thuốc vào bát băng, cho nên mới đến bẩm báo tường tận!”

“Ta không có bỏ thuốc hại Từ thiếu phu nhân, cô đừng có nói năng linh tinh!” Từ Đào nhìn Hạ Lan Từ Kỳ giải thích: “Từ thiếu phu nhân, cô ta là người của Phùng thiếp, nhất định là nghe lời Phùng thiếp sai đến ly gián tình cảm chủ tớ chúng ta. Cô ta có ác ý hãm hại, người đừng để trúng kế bọn họ!”

Phi Dương Nhi giờ phút này cũng giận: “Cô thật đúng là vừa đánh trống vừa la làng Ta nhìn thấy cô bỏ thuốc, liền bám theo đi đến đây. Cái gì mà bị người sai đi? Cô mới là ăn nói linh tinh!”

Hai người ai cũng cho là mình phải, âm ỷ đến mặt hồng tai đỏ.

Từ Đào là nha đầu bên người Hạ Lan Từ Kỳ, cho tới nay hành vi đoan chính, tận chức tận trách. Mà Phi Dương Nhi mặc dù là người mới tới, nhưng thấy lúc nói chuyện thần sắc lo lắng, cảm thấy không giống người nói dối. Trong khoảng thời gian ngắn, Hạ Lan Từ Kỳ cũng bị làm cho hồ đồ.

Lúc này, Từ Đào nóng nảy: “Không phải cô nói ta hạ độc trong chén băng, muốn mưu hại Từ thiếu phu nhân sao? Ta đây lập tức chứng minh cho cô xem, ta không có bỏ thuốc vào bát băng!”

Thấy Từ Đào bung băng bát, lên Hạ Lan Từ Kỳ trong lòng biết không ổn, hô lớn: “Này, không cần!”

Nhưng mà nàng vừa dứt lời, Từ Đào vẫn hai ba ngậm uống hết toàn bộ “Dụ hương băng”.

Phi Dương Nhi không nghĩ rằng nàng sẽ làm như vậy, giật mình nhìn chăm chăm, sau một lúc lâu kịp phản ứng: “Thuốc là cô hạ, bản thân cô đương nhiên sẽ có thuốc giải. Cô cho là uống vào rồi sẽ chứng minh được mình trong sạch sao? Uống hết có thể hiện người có tật giật mình, sợ bị Từ thiếu phu nhân phát hiện trong bát canh có vấn đề.”

“Người, người.....” Từ Đào nhất thời chán nản chỉ vào nàng, quay đầu nhìn Hạ Lan Từ Kỳ đang ngồi cạnh vẻ mặt vẫn lạnh nhạt, thờ ơ, hét lớn: “Từ thiếu phu nhân, người phải tin tưởng nô tỳ. Nô tỳ đi theo người lâu như vậy tuyệt đối sẽ không hai lòng, nô tỳ vì xúc động nên uống hết bát băng. Thật sự là vì muốn chứng minh bát băng này không có vấn đề.”

Từ Đào có chút kích động. Cố gắng kiềm chế mà liếc nhìn Phi Dương Nhi một cái: “Nàng ta nói nô tỳ chột dạ, uống hết bát băng hồng ‘hủy thi diệt tích’ một lát nữa Từ thiếu phu nhân nhìn xem nô tỳ rốt cuộc có dấu hiệu trúng độc hay không, nếu như không có, không phải chứng minh được là nô tỳ trong sạch hay sao?”

Đối với chuyện nàng một mình uống hết bát băng, Hạ Lan Từ Kỳ thật sự có chút bất mãn, nhưng mà nghe nàng nói như thế, hình như cũng có chút đạo lý.

Ước chừng qua khoảng hai tuần trà, phỏng chừng được hiệu hần là phải phát tác rồi. Nhưng khi nhìn Từ Đào thần sắc vẫn bình ổn, không có chút dấu hiệu phát bệnh gì. Vì đề ôn hòa, Hạ Lan Từ Kỳ gọi nàng tới trước mặt, tự tay bắt mạch cho nàng nhưng cũng không thấy gì bất thường trong mạch của nàng.

Bấy giờ, Từ Đào mới âm ỉ nói: “Từ thiếu phu nhân, hiện tại người đã tin nô tỳ trong sạch!” Đồng thời bất mãn nhìn chăm chăm Phi Dương Nhi: “Sao cô lại rập tâm hãm hại ta?”

Đối mặt với ánh mắt chất vấn của mọi người, giờ phút này Phi Dương Nhi gấp đến muốn khóc: “Từ thiếu phu nhân, nô tỳ rõ ràng là nhìn thấy Từ Đào! Đây, sao lại như vậy chứ?”

Nàng một mực chắc chắn chính là Từ Đào bỏ thuốc, mà Từ Đào lại uống hết bát băng để chứng minh mình trong sạch, đây rốt cuộc là làm sao? Hai là cuối cùng là ai đang nói dối? Đối mặt với cục diện như thế này, Hạ Lan Từ Kỳ nhắm mắt lại tựa vào ghế, không khỏi có chút lo lắng.

“Từ thiếu phu nhân. Việc hôm nay sợ chi là hiểu lầm thôi, Phi Dương Nhi cô nương chắc là đã nhận lầm người rồi. Từ Đào sẽ không làm chuyện bất lợi

đối với Tứ thiếu phu nhân đâu, theo lão nô thấy việc này cứ cho qua đi!” Bà Ngô rất thức thời đưa ra đề nghị, không làm phật lòng ai.

Nghe bà Ngô nói trúng tâm ý của mình, vì thế trợn mắt nhìn Từ Đào bên cạnh: “Tin là Phi Dương Nhi cũng chỉ là nhìn lầm người mà thôi, Từ Đào em cũng đừng để trong lòng.” Rồi nàng ngẩng đầu nói với Phi Dương Nhi: “Từ Đào từ trước đến nay đối với ta không hai lòng, ta tin rằng cô ấy sẽ không bỏ thuốc ta đâu. Cho nên việc hôm nay cứ như vậy mà cho qua đi. Bước ra khỏi phòng này, mọi người cứ coi như là chưa từng có chuyện gì xảy ra.”

Tứ thiếu phu nhân lên tiếng, cho dù Từ Đào cùng Phi Dương Nhi trong lòng có tình nguyện hay không thì các nàng đương nhiên không dám nói thêm cái gì nữa, đành phải khúm núm đáp ứng.

.....

Sau khi Trầm thiếp có thai, Thủy Tiên Các vì vậy mà náo nhiệt hẳn lên. Mọi người đều ríu rít tới cửa chúc mừng, đưa tới nhiều loại quà tặng quý giá. Ngày nào cũng phải chào đón náo nhiệt như vậy, khiến cho Hạ Lan Từ Kỳ rất không quen. Nhưng nàng ở vị trí này cũng chẳng còn cách nào!

Bên trong phủ chiếu cố Trầm thiếp rất cẩn thận, muốn gì được nấy. Nói phòng ở không tốt, đổi! Sợ giường cứng, đổi! Phòng bếp làm cho nàng rất nhiều mỹ vị phong phú, hạ nhân hầu hạ cũng tăng lên gấp đôi bình thường, đãi ngộ kia so với chính thể như Hạ Lan Từ Kỳ cũng không kém bao nhiêu.

Nàng có con quả thực là một bước lên trời, vừa tôn quý lại vinh dự. Khiến cho sắc mặt hai tiểu thiếp kia ảm đạm vô cùng, vì vậy các nàng tuy không nói ra nhưng sự ganh tị trong lòng ngày một tăng cao.

Trầm thiếp tuy rằng trong lòng có quý, nhưng lúc này thấy không có ai sinh ra hoài nghi với mình nên sự bất an trong lòng kia dần dần tan biến, thay vào đó là yên lặng hưởng thụ hết thảy mọi thứ. Yên tâm thoải mái dưỡng thai, đợi đứa nhỏ chào đời.

Chuyện Trầm thiếp có thai cũng dần dần giảm sức nóng, Thủy Tiên Các đã có chút bình ổn trở lại. Hạ Lan Từ Kỳ bắt đầu nghiên cứu chuyện của bản thân.

Ngày hôm đó dùng qua điểm tâm xong, nàng tính đến chỗ phu nhân xin phép. Sau đó xuất phủ tới Hưng Thịnh Bảo Khố, tiếp tục dò hỏi chủ nhân của chiếc lắc bạc kia!

Ra khỏi Thủy Tiên Các, một đường đi thẳng đến nơi ở của phu nhân trong nội viện là Dung Nhã Cư. Bởi vì hôm nay là ngày lễ, là ngày thỉnh an của đám di nương, lúc Hạ Lan Từ Kỳ đến đó, bốn di nương không thiếu một ai đang ở Dung Nhã Cư.

“Con dâu thỉnh an mẹ chồng!” Hạ Lan Từ Kỳ cung kính cúi người hành lễ trước phu nhân.

“Từ Kỳ không cần đa lễ!” Phu nhân hơi hơi dương tay, ý bảo nàng đứng lên. Lúc này, trên mặt tràn đầy ý cười, thoát nhìn rất vui vẻ: “Hôm nay còn chưa tới ngày các con tới thỉnh an, bây giờ con lại ở đây chắc không phải chỉ thỉnh an ta đúng không?”

“Xem ra chuyện gì cũng không qua được mắt mẹ chồng!” Hạ Lan Từ Kỳ cười một tiếng: “Lần trước Từ Kỳ xuất phủ đặt làm một cái vòng tay, hiện tại sợ là đã làm xong rồi. Nếu không có việc gì, con muốn xuất phủ đi lấy.”

Phu nhân gật gật đầu, hòa ái dễ gần nói: “Chút việc nhỏ ấy con không cần tự mình đi, kêu hạ nhân đi lấy về là được rồi!”

Chỉ biết có thể bà sẽ nói như vậy, Hạ Lan Từ Kỳ lập tức trả lời: “Từ Kỳ còn muốn tiện đường đến phường thôn Thái Hồng đặt vẽ hai dải hoa văn để làm cho Dật Phàm hai cái đai lưng. Người khác chọn Từ Kỳ không yên tâm, cho nên vẫn muốn tự mình đi một chuyến.”

“Như vậy à! Thế thì ngày mai con hãy đi!” Phu nhân nhấp một ngụm trà, ngẩng đầu lên nói: “Ngày hôm qua nhận được tin là sáng hôm nay Ngũ thiếu gia từ bên ngoài trở về. Giữa trưa cả nhà sẽ mở tiệc tẩy trần, con đừng ra ngoài.”

Từ khi gả vào Tề gia, Hạ Lan Từ Kỳ chưa bao giờ gặp mặt vị Ngũ thiếu gia này! Nếu hán hôm nay trở về mà phu nhân lại nói không được xuất phủ thì nàng cũng chẳng còn cách nào khác đành phải gật đầu đáp: “Vâng, Từ Kỳ toàn bộ nghe mẹ chồng.”

Ngũ thiếu gia là con của Tam di nương, biết ngày mai sẽ có thể gặp mặt con trai mình, khuôn mặt kia hiện lên biểu tình vui mừng không sao tả nổi. Hạ Lan Từ Kỳ liếc mắt nhìn bà một cái, bởi vì không hay qua lại với bà nên cách làm người của bà nàng không biết rõ lắm, nhưng mà nhìn tướng mạo thì có vẻ là người rất hiểu chuyện, cực kì khó đối phó

Bạn đang đọc truyện *Hí Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Liếc mắt đưa tình

Từ Vinh Nhã Cư trở về Thủy Tiên Các. Ngẩng đầu thấy Trầm thiếp đang ngồi ở trong sân phơi nắng, Tề Siêu Nhiên đang ngồi ở bên cạnh trò chuyện cùng nàng. Hai người vừa thấy Hạ Lan Từ Kỳ đã về, không hẹn mà cùng đứng lên. Tề Siêu Nhiên như mọi khi giống như con én nhỏ chạy tới, giữ chặt tay Hạ Lan Từ Kỳ: “Từ tẩu đã về rồi! Muội đã chờ tẩu cả nửa ngày!”

“Muội có chuyện gì sao?”

Tề Siêu Nhiên vui tươi hơn hờ cười: “Không có chuyện gì, chỉ là muội đã chán đến phát ốm rồi, muốn tìm tẩu nói chuyện một lát!”

Hạ Lan Từ Kỳ yêu chiều vỗ vỗ tay nàng: “Ta cũng đag cảm thấy buồn chán đây! Vừa lúc muội tới, đi, ta dẫn muội đi xem hoa ta trồng!”

Hạ Lan Từ Kỳ khẽ gật đầu, coi như đã biết. Chợt nhớ tới chuyện Ngũ thiếu gia sắp trở về, quay đầu thuận miệng nói: “Siêu Nhiên, vừa rồi nghe mẹ chồng nói, Ngũ thiếu gia hôm nay trở về.”

“Ngũ Ca hôm nay trở về sao?” Tề Siêu Nhiên có chút kinh ngạc: “Khi nào thì huynh ấy về đến nhà?”

“Mẹ chồng nói có thể là giữa trưa!”

Nghe những lời ấy, tinh thần Trầm thiếp chợt run lên, tập trung nghe hai người nói.

Lúc này, Tề Siêu Nhiên tỏ ý khinh thường: “Huynh ấy về thì tiệc đón gió tẩy trần nhất định không thể thiếu được, xem ra trong phủ lại náo nhiệt nữa rồi!”

“Đó là tất nhiên!” Hạ Lan Từ Kỳ ngắt đầu. Lại vô tình va vào ánh mắt của Trầm thiếp, Trầm thiếp biến sắc vội vàng thu hồi ánh mắt lại, che dấu thần sắc.

Nhưng mà cho dù nàng ta có che dấu thế nào thì Hạ Lan Từ Kỳ vẫn nhận ra hai mắt nàng sáng long lanh, vô cùng vui mừng. Nàng ta sao vậy? Vì sao lại đột nhiên vui vẻ như vậy? Mặc dù đối với chuyện này có nhiều nghi vấn nhưng Hạ Lan Từ Kỳ cũng không đi vào tìm hiểu sâu.

Thân là Tứ thiếu phu nhân của Thủy Tiên Các, cho dù nàng có thích Trầm thiếp hay không thì chuyện cần làm vẫn phải làm, vì thế quan tâm nói: “Gần đây muội uống thuốc của Triệu lang trung kê thế nào rồi, thấy làm sao? Có giảm bớt cảm giác buồn nôn không?”

Trầm thiếp hơi cúi đầu: “Đa tạ Tứ thiếu phu nhân quan tâm, thiếp thân cảm thấy tốt hơn nhiều rồi!”

“Vậy là tốt rồi! Bữa trưa muốn ăn cái gì thì hãy nói với phòng bếp, thiếu cái gì thì tìm bà Ngô. Thân thể muội bây giờ rất quan trọng, phải học được cách tự mình dưỡng thai cho tốt để tương lai còn vì Tứ thiếu gia sinh hạ một bé cưng khỏe mạnh, để Tứ phòng của chúng ta thêm vẻ vang!”

“Thiếp thân đã biết!” Kỳ thật, từ sau khi tin Trầm thiếp mang thai truyền ra khắp trong phủ, phu nhân đã lập tức phân phó phòng bếp, đặc cách quan tâm đến một mình nàng. Cho nên, cuộc sống gần đây của nàng dễ chịu hơn rất nhiều.

Thấy nàng đáp ứng, Hạ Lan Từ Kỳ lúc này mới thu hồi ánh mắt, dắt tay Tề Siêu Nhiên cùng đến hoa viên.

Trầm thiếp đưa khăn tay chụp vào trước ngực, ngửa đầu nhìn trời xanh thăm bao la, thở dài phào nhẹ nhõm. Quay đầu trở về gian phòng của mình.

.....

Ngũ thiếu gia phái người truyền tin nói là buổi trưa có thể về tới nơi, kết quả là đến hết giờ cơm trưa vẫn chưa về. Hầu gia có chút lo lắng, sợ trên đường lại xảy ra chuyện gì nên cố ý phái người ra khỏi thành nghênh đón. Cuối cùng đến tận giờ Thân buổi chiều mới đưa Ngũ thiếu gia trở về. Vì thế, tiệc tẩy trần dời từ trưa dời thành tối.

Bên trong Hợp Hương Viên, đèn đuốc sáng trưng, trên cái bàn gỗ lim thật lớn bày cơ man là thao thiết thịnh yến.

Hạ Lan Từ Kỳ nhận được thông báo vội dẫn theo Tề Dật Phàm, cùng tới Hợp Hương Viên.

Lúc bọn họ đến, những người trong các phòng khác cũng đến gần đủ rồi.

Hai người vừa vào, không biết là ai đã hô một tiếng: “Tứ thiếu gia, Tứ thiếu phu nhân đến đây!”

Ánh mắt của mọi người đều hướng đến hai người bọn họ, lúc này một vị nam tử đứng lên, nhìn Tề Dật Phàm vui vẻ kêu một tiếng: “Tứ ca ——”

Tề Dật Phàm lộ ra nụ cười thật thà: “Ngũ đệ, đã lâu không gặp!”

Ngũ thiếu gia giật mình một cái. Nhưng mà nhanh chóng kịp phản ứng, rời khỏi chỗ ngồi nhanh chân đi đến gần, nắm nhẹ một cái vào ngực Tề Dật Phàm, cực kỳ vui sướng nói: “Tứ ca, chúng ta đã không gặp nhau gần hai tháng rồi nhỉ? Bệnh của huynh có phải đã chuyển biến tốt rồi không?”

“Bệnh gì? Ta không có bệnh mà?” Tề Dật Phàm vẻ mặt mờ mịt, ánh mắt nhìn lại bắt đầu có chút ngu si.

Nhìn thấy bộ dạng của hắn, Ngũ thiếu gia có chút không hiểu.

Hầu gia lúc này mở miệng: “Lăng Phong à! Tứ ca con hiện tại khi thì thanh tỉnh, khi thì hồ đồ, cũng chưa hề chuyển biến tốt hoàn toàn. Nhưng mà có thể là tốt hơn trước nhiều rồi.”

Hắn nhìn Tề Dật Phàm, vẻ mặt chân thành chúc phúc: “Có chuyển biến tốt thì có hy vọng! Chúc mừng Tứ ca!” Hắn nói xong liếc nhìn Hạ Lan Từ Kỳ

đứng phía sau Tề Dật Phàm, trong lòng hẩn nẩy lên một cái, không khỏi ngáy người.

Biết bọn họ chưa bao giờ gặp mặt, phu nhân chủ động giới thiệu: “Lăng Phong, nàng là nhị tiểu thư nhà Thị lang bộ Lễ Hạ Lan Từ Kỳ, bây giờ là Tứ tẩu của con, mau đi đến chào hỏi đi!”

Tề Lăng Phong lấy lại tinh thần, hai bước tiến lên, ôm quyền nói: “Tứ ca cùng Tứ tẩu thành thân thì Lăng Phong không thể quay về kịp lúc được, cảm thấy vô cùng hổ thẹn. Hôm nay Lăng Phong đem lễ đến bổ sung, Lăng Phong bái kiến Tứ tẩu!”

Hạ Lan Từ Kỳ ngẩng đầu lên, chỉ thấy hẩn đầu mang kim quan, eo buộc đai ngọc, mặc trường bào thêu hoa xanh viền vàng. Máu da hiện lên là màu mật ong tự nhiên, ngũ quan trời sinh tuyệt mỹ tinh xảo, mặc dù là mắt một mí. Nhưng ánh mắt này t, lại như giống như hùng ưng, mang theo cảm giác lợi hại như chớp, toàn bộ khiến cho Hạ Lan Từ Kỳ có cảm giác rất có khí khái nam tử, vênh vào hung hăng.

Thật không biết người trong Tề gia sinh đẻ thế nào mà trong phủ vô luận là công tử hay là tiểu thư, ai nấy cũng đều tuấn tú mỹ lệ. Hạ Lan Từ Kỳ nhện không được âm thầm cảm thán, ngoài miệng lại nói: “Ngũ đệ xuất phủ làm việc, gặp phải ôn dịch là chuyện không ai mong muốn! Cho nên việc này Ngũ đệ không cần lo lắng, không cần đa lễ.”

“Lão thái gia đến.....” Ở cửa có gã gia đình hô lớn một tiếng, mọi người lập tức đứng dậy, hành lễ với lão thái gia.

Bởi vì Hạ Lan Từ Kỳ đứng cách cửa không xa, vì thế khi nghênh đón cùng Cẩm Nguyệt đỡ lão thái gia, dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, đem lão thái gia diu đến ngồi xuống vị trí chủ tọa.

Lão thái gia khoát tay, ý bảo mọi người ngồi xuống. Sau đó thanh âm trầm ổn nói: “Tiểu Ngũ đi gần hai tháng rồi, hôm nay rốt cục cũng bình an đã trở lại, thật sự là đáng mừng! Hôm nay một là vì Tiểu Ngũ tấy trần, thứ hai cũng ăn mừng ta Tề gia sinh thêm con trai. Con cháu thịnh vượng, mọi người cùng nhau ăn bữa cơm đoàn viên.” Lão thái gia dừng một chút lại tiếp tục nói: “Còn nữa, các người đều không cần câu nệ. Hi vọng bữa cơm này mọi người hãy thật vui vẻ!”

“Sinh thêm con trai?” Bởi vì Tề Lăng Phong vừa mới về nhà, còn chưa ngồi ấm mông, đã bị kéo tới ăn cơm cho nên đối với chuyện trong nhà không biết nhiều lắm, nghi ngờ nói: “Ta có tiểu chất sao?”

Tam di nương nhanh chóng giải thích thắc mắc của con trai: “Phong nhi! Những ngày gần đây con không có ở nhà nên không biết những chuyện xảy ra trong phủ, tiểu thiếp Vân Nương của nhị ca con trước đây mấy ngày vừa mới sinh được một bé trai. Gọi là Tề Duyệt Thiên. Sau đó, tiểu thiếp Trầm thị của Tứ ca con lại mang thai, quý phủ chính là song hỷ lâm môn đấy!”

Nghe đến đó, Tề Lăng Phong trong lòng nhảy dựng, nhưng trên mặt hẩn lại bình thản như không: “Thật đúng là song hỷ lâm môn! Phải chúc mừng mới được!” Hẩn nở nụ cười hào phóng, khéo léo nói với Tường Thụy: “Nhị ca, trong chúng ta huynh là người giỏi nhất đấy! Là người đầu tiên sinh con trai, chúc mừng!”

Tề Tường Thụy khoát tay chặn lại: “Kỳ thật cũng không có cái gì, vận khí ta tốt thôi mà.”

Tề Lăng Phong lại nói với Tề Dật Phàm: “Tứ ca, phúc khí của huynh cũng thật tốt! Tiểu đệ thật sự là hâm mộ các ca ca, đúng rồi, đứa nhỏ mấy tháng rồi?”

Đứa bé kia căn bản là không phải của Tề Dật Phàm, cho nên, lời của hẩn làm Tề Dật Phàm vô cùng khó chịu, lúc này không tiện trả lời cho nên đơn giản giả ngu: “Chắc là khoảng mười tám tháng chứ gì!”

Thấy Tề Lăng Phong thần sắc ngạc nhiên, Hạ Lan Từ Kỳ nhanh chóng nói đỡ: “Dật Phàm vẫn chưa hoàn toàn bình phục, Ngũ đệ chớ để ý!” Sau đó trả lời: “Trầm thiếp có bầu có chũm hai tháng!”

Phu nhân lúc này nói tiếp: “Con cũng đừng có vội đi hỏi người ta, con cùng Thiên Vũ và Nhan Thần đều chưa có đứa nhỏ đâu đấy! Ba người các con nhìn vào Tường Thụy cùng Dật Phàm mà học tập, sớm ngày khai chi tán diệp đi mới được.”

Ba người liếc mắt nhìn nhau, đều không lên tiếng.

Đại di nương lúc này bỗng nhiên ý thức được một vấn đề, lẩm miệng nói: “Phu nhân không biết người phát hiện ra không, có đứa nhỏ như nhị phòng, tứ phòng, tất cả đều cưới thê tử rồi. Không đứa nhỏ là tam phòng, ngũ phòng, lục phòng ngoài thiếp thất ra đều không có thê thất. Phu nhân ngài nói xem, việc này sao lại khéo như vậy? Việc bọn họ không có đứa nhỏ với chưa cưới vợ liệu có liên quan đến nhau không?”

Nhị di nương ở bên cạnh nghe không thuận tai, bĩu môi nói: “Cô cũng liên tưởng thái quá rồi? Nói chứ, Tam thiếu gia còn không phải đã cưới vợ rồi sao?”

Đại di nương lập tức nói: “Vợ của Tam thiếu gia còn không phải đã mất sớm rồi sao? Cái đó không tính!”

Bọn họ chỉ là nói đùa, nhưng lại không phát hiện sắc mặt Tam thiếu gia càng lúc càng khó coi.

Lão thái gia nghe mấy câu đó, cảm thấy rất có đạo lý, vốn rất yêu thương các cháu, ngẩng đầu nói với phu nhân: “Đại di nương đúng, không cưới vợ là chưa hoàn chỉnh. Con cháu đương nhiên không vượng. Từ ngày mai trở đi, con đi gả mấy bà mối, thu xếp chuyện hôn sự cho những thiếu gia còn chưa cưới vợ trong phủ! Hi vọng bọn họ sớm ngày thành hôn, sớm sinh quý tử.”

Mấy di nương trong đám kỳ thật cũng ngóng trông con của mình có thể sớm thành gia, hôm nay đã có lão thái gia làm chủ, bọn họ đương nhiên vô cùng cao hứng.

Hạ Lan Từ Kỳ trộm nhìn ba vị thiếu gia kia, chỉ thấy vẻ mặt bọn họ không đồng nhất. Tam thiếu gia nhíu chặt mày, bộ dạng có vẻ không nguyên ý lắm; Ngũ thiếu gia thần sắc lạnh nhạt, tỏ ra chẳng quan tâm; chỉ có Lục thiếu gia, hi vọng không rõ, hoàn toàn nhìn không ra buồn vui.

Một đại gia đình đông người, ngồi cùng một chỗ vừa ăn vừa nói chuyện. Hạ Lan Từ Kỳ bỗng cảm thấy có một ánh mắt nóng rực, thường xuyên hữu ý vô tình nhìn về phía nàng, nàng ngẩng đầu nhìn, lại không bắt được ánh mắt đó nữa nên đành phải làm bộ cúi đầu ăn cơm, chờ đến khi ánh mắt kia nhìn mạnh nhất sẽ ngẩng phát đầu lên tóm lấy.

Kế sách của nàng thành công, vừa vặn tóm được cái người đang nhìn lên nàng kia, mà người đó không phải ai khác chính là người luôn đối với nàng tỏ ra thâm mến Lục thiếu gia Tề Nhan Thần.

Trước mặt người nhiều như vậy, hấn dám nhìn lên mình làm sao? Đây nếu bị những người khác nhìn ra manh mối gì, lại điều tra ra được chuyện hai người từng nằm cùng trong một cái chăn, Hạ Lan Từ Kỳ sẽ không còn mặt mũi gặp ai nữa. Vì thế bực mình trừng mắt liếc hấn một cái, vùi đầu tiếp tục ăn cơm.

Nhưng không ngờ, một màn này đã bị Tề Dật Phàm ngồi ở bên cạnh Hạ Lan Từ Kỳ phát hiện. Nghĩ đến đêm đó người đưa nàng về Thủy Tiên Các chính là Tề Nhan Thần, mà lúc này trong ánh mắt Tề Nhan Thần nhìn nàng lại tràn ngập tình cảm mờ ám, điều này khiến cho Tề Dật Phàm nghĩ làm bọn họ đang liếc mắt đưa tình, trong lòng nhất thời ghen tuông tràn ngập.

Bạn đang đọc truyện *Hỉ Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Hâm mộ và ghen tỵ

Bởi vì tâm tình bị ảnh hưởng, Tề Dật Phàm đoạt lấy bầu rượu từ trong tay nha hoàn, từng ly, từng ly uống tiêu sầu.

Hạ Lan Từ Kỳ không biết hấn sao lại như thế, nhỏ giọng khuyên nhủ: “Người tạm thời uống ít thôi, đừng uống say!” Không ngờ lại bị Tề Dật Phàm lườm một cái.

Hạ Lan Từ Kỳ đang yên đang lành không hiểu sao bị hấn lườm! Giả vờ lau miệng cho hấn, ghé sát vào nói: “Người bị bệnh à? Lườm ta làm gì?”

Tề Dật Phàm bắt lấy tay nàng: “Xin chú ý hình tượng của cô, đừng có cùng người khác liếc mắt đưa tình!”

“Người.....” Hạ Lan Từ Kỳ mặt đỏ lên, buồn bực giờ chân dưới găm bàn đá một cái vào chân hấn: “Người nói hươu nói vượn!”

Trước mặt nhiều người như vậy, không ngờ là nàng cũng dám âm thầm ra chân. Tề Dật Phàm nhìn chăm chăm, nắm chặt lấy tay nàng, cũng nhắc chân đá lại vào chân nàng.

Hạ Lan Từ Kỳ biết Tề Dật Phàm sẽ đánh trả, sớm có phòng bị trước di chuyển bước chân nên không bị hấn dẫm vào.

Tề Dật Phàm bình sinh lần đầu tiên bị người ta đá chân, không cam lòng ngâm bò hòn làm ngọt mà tiếp tục tiến công. Vì thế trên bàn, người khác thì thấy Hạ Lan Từ Kỳ lau miệng cho Tề Dật Phàm, Tề Dật Phàm cảm động cầm lấy tay nàng, hai người thâm tình nhìn nhau. Nhưng dưới mặt bàn chuyện không phải như vậy. Hai người người đánh ta thù, người tiến ta lui, đánh đến.

“Ôi! Nhìn xem, tứ thiếu gia cùng tứ thiếu phu nhân tình cảm thật tốt, ăn một bữa cơm cũng dính lấy nhau!” Đại di nương rành quá hóa rò kêu lên một tiếng.

“Bá” toàn bộ ánh mắt của người trên bàn đều phóng về hai người bọn họ.

Nàng thân là tứ thiếu phu nhân trong phủ! Bị Đại di nương nói như vậy, nhân thực đoan trang của nàng ở đâu? Hạ Lan Từ Kỳ xấu hổ cả mặt đỏ bừng, vội vàng đem tay rút về đoan chính ngồi ngay ngắn.

Tề Dật Phàm da mặt đủ dày, dù sao mọi người cũng không còn cho hấn là người bình thường, vì thế đem tay áo xắn hết lên, liếc mắt nhìn mọi người, cười nói: “Mọi người nhìn cái gì? Hay là đang hâm mộ sao?” Dứt lời còn cố tình liếc mắt nhìn Tề Nhan Thần một cái.

Tề Nhan Thần biến sắc, nhanh chóng nhìn sang chỗ khác.

Người này đang nói những cái gì đấy! Chẳng lẽ còn ngại không đủ dọa người sao? Đối mặt ánh mắt của mọi người, Hạ Lan Từ Kỳ chỉ cảm thấy ánh mắt của mình đều nhanh không chỗ sắp đặt rồi, hấn không thể lập tức chui vào dưới đáy bàn ẩn núp đi!

Thấy Hạ Lan Từ Kỳ xấu hổ, Từ di nương giải vây: “Làm vợ chiều cổ phu quân của mình thì có gì lạ đâu! Đúng là nói thừa!” “

Bị Tứ di nương mắng, Đại di nương trên mặt không thể nhịn được nữa: “Cái gì mà nói thừa chứ, ta cũng chẳng nói gì quá đáng cả?”

Tứ di nương còn muốn lên tiếng nhưng con trai của nàng Tam công tử Tề Thiên Vũ thấy lão thái gia thần sắc không tốt, vội vàng ngắt lời, bưng chén rượu đứng lên nói: “Mấy huynh đệ chúng ta đã lâu không cùng ngồi một chỗ ăn cơm, hôm nay Ngũ đệ trở về lại có gia gia chủ trì, chúng ta chẳng lẽ không nên nâng chén cùng uống một ly sao?”

Nhị công tử Tề Tường Thụy cũng rất hiểu chuyện. Hắn cũng đứng lên: “Đúng vậy! Chúng ta là hẳn là nên cạn ly!”

Cứ như vậy, các vị công tử lục đục đứng lên, cùng cạn một chén.

Sau khi ngồi vào chỗ của mình, Tề Lăng Phong nói với Hầu gia: “Phụ thân, nói cho cha biết một tin vui. Tiền hàng tơ lụa ở Doanh Châu nhi tử đã thu hết về cho người rồi”

Vốn là, năm trước bán cho cửa hàng Lý Kỳ một số lượng tơ lụa lớn. Ông chủ Lý lấy lý do không quay vòng được vốn để kéo dài thời gian giao tiền hàng, cho đến nay vẫn không chịu trả, điển hình cho kiểu nợ lâu!

Bình thường thì chỉ cần đưa vài tên côn đồ đến là các chủ cửa hàng ngoan ngoãn trả tiền, nhưng ông chủ cửa hàng Lý Kỳ là em vợ của Binh Bộ Thị Lang, Hầu gia không muốn vì như vậy mà đắc tội với Binh bộ thị. Nhưng mà khoản tiền hàng này lại lớn vô cùng, nếu không lấy lại được Hầu gia sẽ đau lòng. Vì thế khi Tề Lăng Phong cùng Tề Nhan Thần xuất môn, ông cố ý nhắc tới để bọn họ lúc trở về thì tiện đường thu nợ luôn!

Đối với Tề Nhan Thần mà nói. Ăn uống vui đùa, ngâm thơ đối ẩm thì rấy thành thạo nhưng về phần mấy chuyện thúc giục nợ nần này hắn lại không thích. Vì thế trên đường trở về không hề đi thu nợ.

Hầu gia nghĩ là Tề Lăng Phong cũng sẽ không đi thu nợ, cho nên đối với việc này không ôm hy vọng quá lớn nhưng không ngờ rằng Tề Lăng Phong lại cho ông một sự bất ngờ này, lập tức vui vẻ nhướn mày: “Món tiền hàng này đã thúc giục một năm rồi vẫn không lấy lại được! Sao con lại đòi được vậy?”

Tề Lăng Phong cười thần bí, làm ra vẻ huyền bí hấp dẫn người nghe: “Ông chủ Lý kia đặc biệt rất mê tín, vô cùng tin vào mấy lời của đạo sĩ..., con liền dựa vào đó nói mấy câu.”

Lão thái gia là người già nhưng đầu óc chưa già, nghe đến đó lập tức đã đoán được đại khái, vẻ mặt hiểu rõ.

Mà Hầu gia lại cứ nhìn hắn, muốn hiểu rõ ngọn ngành: “Ừ, nói như thế nào?”

Mọi người cũng bày ra vẻ mặt tò mò nhìn hắn.

Tề Lăng Phong đặt chén rượu xuống, giải thích cho thắc mắc của mọi người: “Chính thất của ông chủ Lý không thể sinh con, lần lượt nạp thêm ba tiểu thiếp nhưng chỉ có một tiểu thiếp họ Triệu đã có thai. Nhà hắn là kiểu ba đời độc đinh nên vô cùng coi trọng đứa bé này. Vì thế, con liền phái người lọt vào nhà hắn tạo ra vài chuyện rắc rối hù dọa vị tiểu thiếp đang mang thai kia.”

Tề Lăng Phong nói tới đây có chút đắc ý: “Ông chủ Lý này sợ hãi huyết mạch duy nhất không an toàn nên cố ý mời tới đạo sĩ tra tìm nguyên nhân. Đương nhiên, vị đạo sĩ hắn mời chính là người của con rồi. Đạo sĩ nói cho hắn biết chỉ có chi tiền đi thì mới có thể tiêu tan tai họa. Nhưng cũng nói cho hắn biết mức tiền phải bỏ ra, bằng đúng khoản nợ tiền hàng của chúng ta. Lúc này, đúng lúc con tới cửa đòi nợ, hắn vì muốn giữ đứa nhỏ nên cam tâm tình nguyện trả tiền cho chúng ta!”

“Hay! Hay a!” Hầu gia vẻ mặt vui mừng, quay đầu nói với lão thái gia: “Đứa nhor Lăng Phong này càng ngày càng thông minh, đúng là có tài!”

Lão thái gia trên mặt lộ vẻ vui sướng, nói ra lời chân động: “Bắt đầu từ sáng mai trở đi, để Lăng Phong đến Kim Lâu đi! Giao nó cho Chu Vạn Tài, để Chu Vạn Tài hướng dẫn nó làm quen với công việc thu thuế trong phủ.”

Hầu gia hơi giật mình một chút nhưng vẫn gật đầu đáp: “Vâng, toàn bộ nghe phụ thân an bài.”

Kim Lâu được xây dựng ở phía sau cùng của Hầu phủ, đó là một tòa tiểu lâu đứng độc lập nhưng là nơi làm việc quan trọng nhất của Hầu phủ. Ghi chép những mối làm ăn quan trọng trong cả nước, sổ sách quan trọng, tất cả đều được để tại nơi đó. Bình thường, ở Kim Lâu có trọng binh canh gác, ra vào đều phải kiểm tra lệnh bài, người ngoài đứng nói đi vào đến gần thôi cũng khó.

Trong mấy vị thiếu gia, ngoại trừ đại thiếu gia đã mất thì những thiếu gia khác cũng chưa được đi vào. Bọn họ tất cả đều hiểu rằng nếu được cho phép đi vào Kim Lâu kia thì tám chín phần mười là được chọn làm thê tử.

Đi vào Kim Lâu là trung tâm nắm giữ kinh tế quan trọng của Tề gia chính là mơ ước của tất cả các vị thiếu gia. Lúc trước, lão thái gia từng để Tề Dật Phàm đến Kim Lâu học tập, chỉ tiếc là hắn vì muốn báo thù cho mẫu thân mà bỏ qua cơ hội tốt lần đó. Khiến cho có người tiếc nuối, có người vui mừng.

Lần này, lão thái gia tuyên bố cho Tề Lăng Phong đến Kim Lâu, có phải chứng minh rằng ông muốn cho hắn làm thê tử sao? Lời Lão thái gia nói..., mọi người giật mình không thôi, đương nhiên ngoài Tam di nương vui vẻ cười toe toét ra thì những di nương khác đều thay con trai mình buồn rầu.

Nhân lúc mọi người trước mặt còn đang khiếp sợ, Tề Lăng Phong nhanh chóng kịp phản ứng, trong lòng hưng phấn nhưng trên mặt lại tỏ ra không quan tâm hơn thua, đứng dậy thì lễ: “Đa tạ gia gia cùng phụ thân đại nhân quan tâm. Lăng Phong nhất định không phụ kỳ vọng, con sẽ cố gắng cùng Chu tổng quản học tập, tranh thủ sớm đến ngày có thể cùng phụ thân đại nhân phân ưu!”

Từ việc hẩn thu nợ thành công có thể nhìn ra được, người này cô cùng thông minh, làm việc không theo quy cách, vì đạt được mục đích có thể không từ thủ đoạn. Đối mặt nhân vật lợi hại như thế, xem ra con đường đến với chức vị thế tử của Tề Dật Phàm còn nhiều trở ngại!

Từ khi lão thái gia tuyên bố để Tề Lăng Phong đến Kim Lăng, không khí trên bàn trở nên lạnh nhạt không ít, yến hội giải tán. Bởi vì đang cùng Hạ Lan Từ Kỳ giận dữ nên Tề Dật Phàm cũng không đợi nàng, mà tự mình về Thủy Tiên Các trước. Hạ Lan Từ Kỳ cũng không muốn trở về sớm để nhìn cái mặt thối kia, liền dẫn theo Từ Đào cùng Liễu Tâm Vũ chậm rãi đi về.

Đêm hè, trăng sáng lên cao, vô số ánh sao sang ngời rải khắp trên màn trời, tạo thành một bức họa tĩnh lặng mà đẹp đẽ. Đắm chìm trong gió hè mát mẻ, cảm giác hết sức thư sướng.

Hạ Lan Từ Kỳ đưa tay sờ sờ trong tay áo bức tình thư ban ngày viết cho Hoa Tranh, mắt thấy phía trước có hai lối rẽ, một cái là đi đến Thủy Tiên Các, một cái khác là đi tới hoa viên trong phủ. Trong lòng nàng động một cái, ngừng lại: “Hôm nay ta uống hơi nhiều, cảm thấy hơi khó thở nên không muốn về ngủ sớm, hai người các người cùng đi với ta tản bộ trong hoa viên đi!”

“Tứ thiếu phu nhân. Cô về muộn sợ là Tứ thiếu gia sẽ sốt ruột.” Liễu Tâm Vũ mở miệng nhắc nhở.

Hạ Lan Từ Kỳ cười nhạt một tiếng: “Chúng ta cũng chỉ là tiện thể đi dạo một chút thôi, không sao đâu.”

Thấy nàng cương quyết muốn đi, hai nha hoàn đành phải đi theo sau.

Lúc này đã đến canh hai rồi, ánh trăng màu bạc chiếu rọi xuống mặt đất, toàn bộ hoa viên thoát nhìn như được che phủ bởi một tầng lụa mỏng, mỏng lung, mang theo một mỹ cảm như bước vào mộng ảo.

Gió đêm cuốn đến hương hoa vấn vít bên cạnh làm say lòng người, bên tai cũng có những con trùng nhỏ không rõ tên ở trong bụi cỏ kêu vang. Toàn bộ khu vườn ngoại trừ ba người bọn họ ra không còn bất kỳ một ai khác.

Rong chơi dưới bóng đêm mỹ lệ này, Hạ Lan Từ Kỳ có cảm giác thư giãn không nói nên lời. Nàng có ý đi đến phía rừng trúc thường hay lui tới kia, bởi vì nàng muốn đến đó gọi bỏ câu tới để đưa thư cho Hoa Tranh.

Hai nha hoàn kia thấy nàng càng đi càng sai đường, không khỏi có chút không yên: “Tứ thiếu phu nhân, nơi này rất yên tĩnh rồi, hay là chúng ta đi về phía Hà Hương hồ thôi!”

“Ừ, cũng được.” Hạ Lan Từ Kỳ nói xong từ trong tay áo lấy ra một cái khăn tay, ra vẻ lau cái trán rồi bỗng nhiên làm như phát hiện ra cái gì đó, hít hít mũi nghe ngóng mấy cái, kinh ngạc nói: “Này, sao trên khăn tay của ta lại có mùi bồ đào nhỉ?”

Hai nha hoàn kia có chút ngạc nhiên: “Làm sao có thể?”

Hạ Lan Từ Kỳ đưa tay khăn lần lượt cho Từ Đào: “Không tin các người ngửi xem!”

Từ Đào bỏ xuống dưới mũi ngửi thử, vẻ mặt mờ mờ: “Không có mùi bồ đào? Nô tỳ ngửi thấy mùi hoa quả.”

“Đó là vì mũi của em hỏng rồi, Liễu Tâm Vũ cô thử ngửi xem!” Hạ Lan Từ Kỳ nói xong, đưa tay khăn lại đưa cho Liễu Tâm Vũ.

Liễu Tâm Vũ ngửi xong bộ dạng cũng mờ mờ không rõ, rất khó xử nói: “Tứ thiếu phu nhân, nô tỳ cũng không ngửi thấy mùi bồ đào!”

“Lạ thật, sao ta lại ngửi thấy nhỉ?” Hạ Lan Từ Kỳ thì thảo tự nói, nhận lại khăn tay: “Bỏ đi, không nghiên cứu nó nữa, đi thôi, chúng ta trở về!”

Hạ Lan Từ Kỳ đi lên phía trước không đến mười bước, chợt nghe phía sau phát ra hai tiếng “bùm bùm” bất thường giữa màn đêm tĩnh lặng, nàng dừng bước quay đầu lại, thấy Từ Đào và Liễu Tâm Vũ cùng ngã xuống bất tỉnh nhân sự.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: Thật xin lỗi ta yêu nàng

Hạ Lan Từ Kỳ nhẹ nhàng thở ra. Nhỏ giọng nói: “Xin lỗi nhé! Hai người các người cứ ở đây trước đi, đợi ta đi gửi thư về rồi thì sẽ nhanh chóng trở về cùng các người.”

Thì ra, cái kia khăn tay là Hạ Lan Từ Kỳ đặc chế ra. Ai ngửi phải mùi hương trên khăn sẽ lập tức hôn mê. Nàng tuy rằng không muốn đối xử như vậy với bọn họ, nhưng không còn cách nào khác, nàng phải gửi thư cho Hoa Tranh. Đây là chuyện cơ mật, không thể để ai biết.

Đi vào rừng trúc, ánh sáng so với ngoài rừng càng thêm mờ mờ. Phóng mắt nhìn lại là một màn đêm u tối không có điểm giới hạn.

Lúc này, Hạ Lan Từ Kỳ bất chấp sợ hãi, tựa vào một cây chúc thân to bằng miệng bát, lấy ra cái còi Bạch Ngọc, dùng sức thổi lên.

Tiếng còi vang dội phá tan không gian tĩnh lặng, nghe thấy Hạ Lan Từ Kỳ không nhận được rừng mình một cái. Thổi còi xong, nàng hai tay ôm ngực lo lắng đợi người đưa tin đến.

Nhưng mà điều khiến nàng mừng nhất chính là con chim bồ câu nhỏ không để nàng đợi quá lâu. Nhanh chóng bay vào rừng trúc.

Đem thư để vào ống trúc nhỏ, nàng sung sướng đem chim bồ câu trắng nhỏ thả về phía chân trời, tâm tình vui vẻ từ trong rừng trúc đi ra.

Hạ Lan Từ Kỳ đỡ Từ Đào cùng Liễu Tâm Vũ lên, cho hai người ăn giải được, một lúc sau bọn họ bắt đầu tỉnh lại.

Từ Đào ôm đầu, nhìn chung quanh một chút phát hiện mình và Liễu Tâm Vũ đều ngồi dưới đất, vẻ mặt khó hiểu: “Tứ thiếu phu nhân, chúng ta bị làm sao vậy?”

Liễu Tâm Vũ cũng thấy kỳ lạ: “Có phải bọn nô tỳ bị hôn mê không?”

Hạ Lan Từ Kỳ vẻ mặt nghiêm túc: “Đúng vậy! Ta cũng bị hôn mê! Chẳng qua là ta tỉnh lại sớm hơn các người một chút!”

“Cái gì? Tứ thiếu phu nhân cũng hôn mê?” Hai nha hoàn cảm thấy không thể ngờ nổi, Liễu Tâm Vũ nói: “Đây chắc chắn có chuyện bất thường rồi, chứ chúng ta đang bình thường sao có thể bị hôn mê được?”

Thuốc của Hạ Lan Từ Kỳ có thể khiến người ta khi tỉnh dậy quên hết chuyện xảy ra trước khi hôn mê, cho nên hai người bọn họ đều quên chuyện Hạ Lan Từ Kỳ từng để bọn họ ngủ qua khấn tay.

“Đúng thế! Ta cũng không hiểu nổi!” Hạ Lan Từ Kỳ làm bộ vô tội.

Từ Đào từ trước đến nay luôn nhất gan, nghe xong hai người nói chuyện như vậy thì dựng hết cả tóc gáy, nhất thời nắm lấy tay Hạ Lan Từ Kỳ: “Tứ thiếu phu nhân, nơi này tĩnh lặng như vậy, sợ là sẽ có cái gì đó không được ạch sẽ! Hay là chúng ta trốn đi rồi! Chúng ta, chúng ta mau đi nhanh đi!” Từ Đào hoảng sợ nhìn chung quanh, sau đó thanh âm không kìm nén được lộ ra sự run rẩy.

Liễu Tâm Vũ vốn rất can đảm nhưng nghe Từ Đào nói như vậy, hơn nữa kinh nghiệm bản thân đã từng được nghe nhiều chuyện quỷ dị kỳ lạ nên trong lòng cũng lo sợ bất an: “Đúng vậy đó tứ thiếu phu nhân! Chúng ta mau rời khỏi đây thôi!”

“Được” Hạ Lan Từ Kỳ cũng giả bộ tỏ ra sợ hãi, ba người cùng dắt lấy nhau, vội vã trở về.

.....

Vào Thủy Tiên Các, phát hiện phòng ngủ của mình tối đèn, Hạ Lan Từ Kỳ trong lòng vui vẻ. Hay là Tề Dật Phàm đang giận mình nên đêm nay không có ý định ở đây nữa? Nếu quả thật là như vậy, thì thật tốt quá!

Hạ Lan Từ Kỳ sợ mình về phòng thấp đèn lên sẽ bị Tề Dật Phàm phát hiện, lại đến gây phiền phức cho nàng. Vì thế quay người lại cho hai nha hoàn kia về nghỉ, nhưng lại sợ bản thân đoán sai, Tề Dật Phàm uống nhiều lại lạng lẽ trốn ở trong phòng gây bất lợi cho mình. Vì thế từ trong tay áo lấy ra một cái khăn tay, đã trong tư thế chuẩn bị.

Nàng cầm khăn tay thật chặt, đưa tay để ra sau lưng cẩn thận đẩy cửa phòng ra. Trong bóng tối, cũng không phát hiện có điều gì dị thường, nàng thở phao. Xem ra Tề Dật Phàm đúng là đang tức giận nên không tới nơi này của nàng, lúc này mới thật cẩn thận đóng chặt cửa vào. Nhưng mà còn chưa xoay người đi vào trong! Cánh tay đột nhiên bị ai đó giữ chặt, ngay sau đó nàng bị một lực kéo mạnh mẽ lôi vào lòng một nam nhân. Bị ôm chặt lấy.

Mùi nam tử đặc trưng hòa cùng với hương rượu nồng đậm, trong nháy mắt đã bao quanh lấy nàng. Nàng sợ hãi không thôi, không cần hỏi nàng cũng biết nam nhân đang ôm mình thật chặt này chính là cái tên oan gia mà mình ghét nhất – Tề Dật Phàm.

“Khốn kiếp, ngươi buông ra!” Hạ Lan Từ Kỳ liều mạng vùng cánh tay đang cầm khăn tay tẩm mê hương ra, cố sức đưa tay về phía mặt Tề Dật Phàm.

Tề Dật Phàm nhanh tay nhanh mắt, một phát đã bắt được cổ tay nàng, dùng sức đè xuống, đem nàng ôm sát lại rồi mạnh mẽ hôn lên.

“Ngươi làm gì thế! Ngươi điên rồi sao?” Hạ Lan Từ Kỳ kinh hãi hồn phi phách tán, cố hết sức tránh né môi của hắn, toàn bộ trái tim đều đập nhanh đến mức muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Thì ra lúc ở yến tiệc, Tề Dật Phàm sau khi ăn rất nhiều dấm chua thì uống quá nhiều, khi hắn trở lại phòng, nhìn trái nhìn phải cũng không thấy Hạ Lan Từ Kỳ trở về, hắn lại bắt đầu miên man suy nghĩ, sau đó uống thêm rượu. Bởi vì có hơi men nên tình cảm của hắn đối Hạ Lan Từ Kỳ bị đè nén từ lâu được thể bộc phát: “Ta không điên! Nàng là của ta, ai cũng đừng mong cướp được nàng khỏi ta!” Hắn nói xong, bỗng nhiên đem Hạ Lan Từ Kỳ từ chỗ ngồi bế lên, đi về phía giường!

Đối mặt với việc hắn bất thành thành trở nên cuồng dã, Hạ Lan Từ Kỳ bị dọa sợ đến mức không thở nổi. Mà càng đáng sợ hơn nữa là khi Tề Dật Phàm trong nháy mắt bế nàng lên khiến thân thể nàng bị mất thăng bằng, trong lúc bối rối nàng theo bản năng nắm lấy quần áo Tề Dật Phàm, vì thế khăn có tẩm mê hương trong tay bị rơi xuống đất, mất đi vũ khí phòng thân cuối cùng.

Tề Dật Phàm không để ý đến sự phản kháng mãnh liệt của nàng. Trong bóng đêm đi vài bước tới trước giường, đem Hạ Lan Từ Kỳ ném tới trên giường.

Nguy hiểm bất thành linh xảy ra, mắt thấy trình tiết khó giữ được. Hạ Lan Từ Kỳ vừa mới ngồi bật dậy, nhưng nàng còn chưa kịp chạy trốn! Tề Dật Phàm đã cúi phăng giấy, lại đem nàng đè xuống giường, dùng sức ngăn lại. Mang theo mùi rượu nồng đậm mà hôn xuống, những nụ hôn như vũ bão ào rơi xuống hai má và cổ nàng.

Môi của hắn mềm mại cực nóng, mỗi lần rơi xuống trên mặt Hạ Lan Từ Kỳ thì nháy mắt có một cảm giác tê dại chạy khắp toàn thân, khiến cho nàng cả người bị vây trong cảm giác sợ hãi tột độ, khàn cả giọng kêu thảm, đem hết toàn bộ sức lực giãy giụa. Nhưng mà, thân hình Tề Dật Phàm cứ như là một ngọn núi nhỏ, cao lớn lại nặng, cho dù có giấy dựa thế nào thì cũng vô ích!

Biết hắn uống nhiều quá, đã hoàn toàn mất đi lý tính, cho nên chuyện gì hắn cũng sẽ làm ra được. Giờ phút này, Hạ Lan Từ Kỳ thực sự cảm thấy trời sụp đất sập rồi, tim nàng đập mạnh liên hồi khiến cho hơi thở cũng khó khăn: “Khốn kiếp. Người bình tĩnh một chút đi! Ta là Hạ Lan Từ Kỳ, không phải thê tử của ngươi!”

“Từ Kỳ, nàng là thê tử của ta, vĩnh viễn luôn là thê tử của ta.” Tề Dật Phàm nhắm mắt lại vẻ mặt si mê, vừa hôn vừa mơ hồ nắm bắt gì đó.

Hắn đang muốn diễn giả thành thật sao! Hạ Lan Từ Kỳ nhanh chóng phát điên, dùng sức kéo lấy đai lưng hắn, nhưng căn bản không thể nhấc hắn ra.

Giờ phút này, Tề Dật Phàm tim đập nhanh như nhảy múa, ôm ấp người con gái mình yêu thương, lại thêm chất men gây tê. Khiến cho hắn lâm vào trạng thái si mê không thoát ra nổi. Hắn từng ngậm từng ngậm cắn lên da thịt Hạ Lan Từ Kỳ, cứ thế đi thẳng xuống phía dưới. Mà lòng Hạ Lan Từ Kỳ cũng từng bước từng bước rơi xuống đáy vực.

“Xoạt.....” Hạ Lan Từ Kỳ cảm thấy trước ngực chợt lạnh, quần áo đã bị Tề Dật Phàm xé ra.

Không đợi nàng kịp phản ứng, Tề Dật Phàm đã vùi mặt vào trong ngực nàng. Tuy rằng bên trong ngực còn có áo ngực, nhưng mà đây chẳng qua chỉ là một lớp vải mỏng manh! Hắn nằm úp sấp lên như vậy, cảm giác đó trên cơ bản là cũng chẳng kém cõi sạch là bao nhiêu!

Hạ Lan Từ Kỳ cho tới bây giờ chưa từng trải qua chuyện đáng sợ như thế này, nàng không còn cách nào khác chỉ có thể kêu lên: “Có ai không! Cứu mạng! Người đâu.....”

Tiếng kêu của nàng xuyên qua cửa sổ, truyền đến khắp toàn viện.

Từ Đào cùng Liễu Tâm Vũ ở trong phòng, nghe thấy tiếng kêu cứu, mặc quần áo chạy tới, gõ cửa lo lắng: “Tứ thiếu phu nhân, người làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì?”

Chuyện tốt bị quấy rầy, Tề Dật Phàm sợ Hạ Lan Từ Kỳ lại gọi bậy, một phen bùm miệng nàng lại, không kiên nhẫn quát: “Có thể xảy ra chuyện gì? Tránh ra! Đi về ngủ đi!”

Nghe thấy tiếng của Tề Dật Phàm, hai cái nha hoàn tin là sẽ không có người ngoài làm hại tứ thiếu phu nhân, tuy rằng không rõ hai người kia ở bên trong phòng làm những thứ gì, nhưng đêm hôm khuya khoác, tiểu vợ chồng ở bên trong phòng còn có thể làm được gì đây? Huống hồ tứ thiếu gia lên tiếng, bọn nha hoàn đương nhiên không dám nhiều lời xen vào, vội vàng rời đi.

Mất thấy cứu binh bị đuổi đi rồi, trái tim Hạ Lan Từ Kỳ nhất thời cảm thấy như rơi xuống núi băng, chẳng lẽ trong sạch của mình đêm nay cứ như vậy bị hủy sao? Tề Dật Phàm ghé vào lồng ngực của nàng, chìm đắm cảm giác mềm mại ôn hương nhuyễn ngọc không thể chối từ kia.

Lúc này, hắn đột nhiên đứng dậy, đưa tay nắm lấy cái áo lót trước ngực nàng. Chỉ cần nhẹ nhàng kéo một cái thì việc cảnh xuân lộ ra ngoài là không thể nghi ngờ. Hạ Lan Từ Kỳ ù đi, biết phản kháng chỉ biết tăng thêm thú tính của hắn, nên ngừng giãy giụa nhưng đồng thời những giọt nước mắt sợ hãi cũng rơi xuống.

Thấy Hạ Lan Từ Kỳ thái độ khác thường. Khiến hắn đột nhiên tỉnh táo lại, cũng không có tiến thêm một bước đi áo ngực xuống.

Thấy vậy chiêu này hữu hiệu, Hạ Lan Từ Kỳ một lòng tui thân òa lên khóc nức nở.

Thấy nàng khóc khổ sở như vậy, Tề Dật Phàm bỗng tỉnh rượu phần nào, đã nhận ra mình đang làm gì? Không phải muốn thay đổi cảm nhận không tốt về hình tượng của mình đối với nàng sao? Bây giờ lại làm chuyện giống như cưỡng đoạt nàng thế này? Tề Dật Phàm buồn rầu không thôi, chợt cảm thấy mình là tự mình chôn mình rồi!

Hắn chậm rãi buông lỏng bàn tay đang túm áo ngực kia, dùng ngón cái nhẹ nhàng lau đi nước mắt của Hạ Lan Từ Kỳ, cúi người ôm lấy rồi vừa hồ thẹn lại vừa thâm tình nói: “Thực xin lỗi, ta yêu nàng!”

Hạ Lan Từ Kỳ tròn tròn mắt, ánh mắt mờ mờ: “Người yêu ta? Người có làm hay không? Chúng ta là hợp tác, ta không phải người trong lòng của người, người làm như vậy có phải sẽ rất có lỗi với nàng không?”

Tề Dật Phàm có biết bao nhiêu muốn nói, người ta yêu chính là nàng. Nhưng đối mặt với người yêu trước mắt, hắn lại không thể nhận, đành phải nói: “Ta thật có lỗi với nàng ấy, cũng không đúng với cô! Hôm nay ta uống nhiều quá, cô tha lỗi cho ta!”

Nguy hiểm qua đi, Hạ Lan Từ Kỳ nhắm mắt lại, thờ phào một hơi dài: “Vậy người xuống khỏi người ta trước đi.”

Tề Dật Phàm không muốn xuống, xấu xa nói: “Vậy cô đáp ứng ta trước.”

Hạ Lan Từ Kỳ bắt đắc dĩ, gật đầu nói: “Được rồi! Ta tha thứ cho ngươi, nhưng chỉ lần này, không có lần sau! Nếu tái phạm, ngươi trực tiếp lấy hũu thư đến gặp ta là vừa!”

Tề Dật Phàm khoe miệng nhếch lên, rất không tình nguyện vật người sang một bên.

Hắn uống nhiều quá, bây giờ thanh tỉnh rồi nhưng ai biết nữa có thể lại phát điên nữa hay không? Hạ Lan Từ Kỳ như chim sợ cành cong, cảm thấy việc này không thể không phòng, nàng ngồi dậy, đem quần áo hỗn độn sửa sang lại. Cũng may, lúc này trong phòng không đốt đèn, trong bóng tối cũng tránh đỡ xấu hổ.

Sửa sang lại quần áo xong, Hạ Lan Từ Kỳ ôm lấy chăn mền của mình, chuẩn bị ngã ra đất nghỉ ngơi.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Tương Phùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Tâm tư của nhị di nương

“Áy, cô đi làm cái gì?” Tề Dật Phàm kéo nàng lại.

Hạ Lan Từ Kỳ liếc mắt nhìn hắn một cái. Bình tĩnh nói: “Vi tránh cho ngươi lại phạm sai lầm lần nữa, đêm nay chúng ta vẫn nên tách ra ngủ thì tốt hơn.”

Tề Dật Phàm trong lòng đau đớn, chân thành nói: “Ta cam đoan sẽ không hề chạm vào cô?”

“Cam đoan của ngươi có thể tin được sao? Quyết định như vậy đi! Vẫn cứ là cách xa thì đáng tin hơn đó.” Hạ Lan Từ Kỳ gật hắn ra, hai chân bỏ xuống dưới giường.

Ở trong mắt nàng mình không đáng tin đến như vậy sao? Tề Dật Phàm vô cùng khổ sở, đột nhiên đưa tay kéo ngã nàng rồi xoay người ấn lại về trên giường.

“Này, ngươi làm gì đó?” Chẳng lẽ hắn lại hối hận, không muốn buông tha cho mình, sợ hãi khôn kể lại một lần nữa đem Hạ Lan Từ Kỳ vây quanh.

Có điều, nàng nghĩ sai rồi, Tề Dật Phàm sau khi ép nàng nằm lại cũng không hề xâm phạm nàng, mà là kéo cái chăn mỏng bên cạnh qua, đắp lên trên người nàng, cẩn thận đếm lại thật tốt.

Hạ Lan Từ Kỳ kinh ngạc nhìn hắn, dây thần kinh căng thẳng một khắc cũng không dám lơ lửng, không đoán ra được hắn làm như vậy là có mục đích gì.

Tề Dật Phàm sau khi đắp kín chăn cho nàng xong mới mở miệng nói: “Cô ngủ ở trên giường này đi. Ta xuống đất ngủ.” Trong ngữ khí của hắn ngập tràn đầy ưu thương nhàn nhạt, xoay người ôm lấy chăn đệm của mình, thật sự là định xuống đất ngủ.

Còn nhớ rõ lần trước hắn tranh giành giường với mình, không phải mình bị hắn bắt ngủ trên ghế sao? Không ngờ rằng, lần này lương tâm hắn lại trời dậy.

Hạ Lan Từ Kỳ nghiêng đầu nhìn hắn, trong bóng đêm chỉ có thể thấy cái bóng của hắn đang bận rộn. Dọn ghế nhựa đầu vào đấy, trái gòn đệm chăn lên, trong lòng không khỏi cảm thán, người này thật sự là rất kỳ quái, có khi giống quân tử, có lúc lại giống ác ma. Bộ dạng vừa chính vừa tà khiến cho người khác không nhận ra nổi. Nhưng mà hiện tại hắn đã chủ động lên ghế ngủ rồi, tâm Hạ Lan Từ Kỳ cũng ít nhiều an định lại.

.....

Trải qua chuyện tối ngày hôm qua, Hạ Lan Từ Kỳ càng kiên định sớm ngày rời khỏi đây. Sau khi thành an phu nhân xong, trên đường trở về đi đến gần Kim Thu Uyên, ngẩng đầu thấy Tam di nương đang tiễn ngũ thiếu gia rồi đi, trước khi chia tay vừa giúp hắn chỉnh phẳng nếp nhăn trên cổ áo, vừa dặn: “Phong nhi, hôm nay là ngày đầu tiên đến Kim Lâu, nhất định phải nghe lời Chu tổng quản..., học tập công việc kinh doanh thật tốt, sau này nương mới có thể trông cậy vào con được.”

“Nương, con đã biết.”

“Còn nữa, ta thấy con mang về không ít thổ đặc sản. Khi nào từ Kim Lâu về, hay là con đem đến cho lão thái gia đi?” Tam di nương tiếp tục dặn: “Đừng quên mang cho Cẩm Nguyệt cô một phần!”

Tề Lăng Phong nắm lấy bả vai Tam di nương, nhìn chăm chú vào bà nói: “Nương, nương yên tâm đi! Trong lòng con hiểu rõ chuyện quá cấp là không thể thiếu ai được, nên đã chuẩn bị đầy đủ rồi!”

Tam di nương biết con trai mình làm việc chu toan như vậy, nhất thời mặt mày rạng rỡ: “Vậy là tốt rồi, nương sợ con quên nên mới nhắc nhở con một chút. Con đã chuẩn bị tốt rồi thì nương cũng không cần bận tâm nhiều.” Tam di nương ngẩng đầu nhìn sắc trời: “Thời gian cũng không sớm nữa, ngày đầu

tiền đi sớm một chút, để Chu tổng quản chờ con sẽ không tốt.”

“Đạ, vậy con đi đây.” Tề Lăng Phong vừa đi được hai bước, đã thấy Nhị di nương dẫn theo hai nha hoàn đi tới.

Nhị di nương cười nói: “Ôi! Ngủ thiếu gia hôm nay thật có tinh thần, đang chuẩn bị đến Kim Lâu đúng không?”

Tề Lăng Phong không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh đáp: “Đúng vậy Nhị di nương.” Sau đó lại nói: “Di nương cùng nương con trò chuyện đi, Lăng Phong đi trước.”

“Ừ, mau đi đi! Đừng để muộn!” Nhị di nương nhìn hần về mặt rất khách khí.

Nhìn bóng lưng của ngủ thiếu gia rời đi, Nhị di nương cực kỳ hâm mộ nói với Tam di nương: “Vừa nhìn đã thấy đứa nhỏ Lăng Phong này rất có tiền đồ, tương lai vị trí thế tử nó nắm chắc rồi, tỷ tỷ thật đúng là khiến người khác hâm mộ!”

“Áy! Tỷ tỷ đừng nói như vậy, Lục công tử nhà tỷ cầm kỳ thi họa mọi thứ đều tinh thông. Cũng là nhân tài hiếm thấy, còn có mấy vị thiếu gia khác nữa cũng đều là nhân tài! Về phần vị trí thế tử này thuộc về ai, đó là chuyện của lão thái gia và lão gia, chúng ta cũng không nên đoán bừa.” Tam di nương trên mặt vẫn duy trì nụ cười tự nhiên, bộ dạng khiêm tốn chừng mực, không có dã tâm.

Vốn định nhiều chuyện tăng bớt vài câu, nhưng không ngờ người ta lại đáp lại mình như vậy, Nhị di nương tự thấy không thú vị, nhưng vẫn có ý nịnh bợ: “Muội muội nói rất đúng! Có điều ta thấy Nhan Thần chẳng đâu vào đâu cả, muội xem nó cả ngày ở bên ngoài ăn chơi đàng điếm, nào có một chút bộ dáng muốn làm việc gì, thật sự đúng là không bằng một nửa Lăng Phong nhà muội!”

Làm mẹ, đương nhiên thích nghe người khác khen ngợi con của mình, Tam di nương trong lòng rất cao hứng nhưng ngoài miệng lại khách sáo: “Tỷ tỷ quá khiêm nhường rồi. Thật ra là vì tỷ kỳ vọng quá cao với nó thôi, muội thấy đứa nhỏ Nhan Thần nhà tỷ cũng rất được mà! Chẳng qua là nó tuổi còn nhỏ thôi! Hiện tại vẫn còn ham chơi cũng là chuyện bình thường, chờ nó lớn thêm một chút nữa, tự nhiên sẽ đâu vào đấy.”

“Ôi, cũng chỉ mong như vậy!” Kỳ thật Nhị di nương nhìn thấy con trai người ta vào được Kim Lâu, mà con của mình lại chẳng quan tâm gì đến chuyện làm ăn của phủ, cả ngày chỉ biết ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, xa hoa đồi trụy thì trong lòng hết sức tức giận. Tiếc rằng, bà đã nói Nhan Thần đến mời cả miệng, khuyên hần có chí tiến thủ, khuyên phải lấy lòng lão thái gia và Lão gia để tranh giành vị trí thế tử. Nhưng Tề Nhan Thần kia lại có vẻ như khinh thường cái vị trí thế tử đó. Vẫn cứ như cũ chăm chỉ làm một thiếu gia ăn chơi quàn là áo lượt.

“Ai nha! Ta nhớ ra rồi, đã đến giờ ta phải dùng Dưỡng Nhan Đan.” Dưỡng Nhan Đan đến giờ phải dùng, nếu không hiệu quả sẽ giảm đi rất nhiều. Tam di nương vội vàng quay đi hai bước, đột nhiên dừng lại quay đầu hỏi: “Tỷ tỷ, tỷ có muốn vào ngồi một chút không?”

Hỏi câu này, đúng là chẳng có chút thành ý mời gì cả! Nhị di nương trong lòng hơi cảm thấy không vui, nhưng lo rằng đến khi con trai Tam di nương lên làm thế tử, nói cách khác về sau người ta có thể trở thành đương gia chủ mẫu, Nhị di nương phải tự tính cho mình đường lui trước dù thế nào cũng phải tạo mối quan hệ tốt chứ? Vì thế mau chóng trả lời: “Ta không vào đâu, muội muội nhanh đi ăn Dưỡng Nhan Đan đi, ta đến hoa viên đi dạo một lúc.”

“Được, vậy muội cũng không tiễn tỷ nữa.” Tam di nương nói xong quay đầu về viện.

Nhị di nương sắc mặt lập tức trầm xuống, buồn bực ngẩng đầu chuẩn bị đi hoa viên, lại không ngờ phát hiện ra Hạ Lan Từ Kỳ đứng cách đó không xa.

Đụng phải ánh mắt Nhị di nương, Hạ Lan Từ Kỳ cảm thấy nếu không đến chào thì không được, vì thế dẫn theo Từ Đào cùng Liễu Tâm Vũ đi đến chỗ Nhị di nương.

“Không ngờ là tứ thiếu phu nhân cũng đến đây?” Nhị di nương tiến đến chào hỏi trước.

Hạ Lan Từ Kỳ mỉm cười: “Không phải hôm nay là ngày con phải đi thỉnh an mẹ chồng hay sao? Chuẩn bị trở về Thủy Tiên Các, đúng lúc đi qua đây.”

Nhị di nương không biết Hạ Lan Từ Kỳ đã đứng ở đó bao lâu, nhưng mà có lẽ nàng đã nghe hết rồi, cho nên nhìn nàng có chút không tự nhiên: “Ta cũng vừa lúc muốn đến hoa viên một chút, chúng ta tiện đường. Cùng đi đi!”

“Được!” Hạ Lan Từ Kỳ vui vẻ đáp ứng.

Hai người đi ở phía trước, bọn nha hoàn vẫn duy trì một khoảng cách nhất định, đi ở phía sau.

Nhị di nương lúc này mới nói: “Tứ thiếu phu nhân chắc con còn chưa biết rồi? Người vốn được đến Kim Lâu là Dật Phàm nhà cô, nhưng mà đứa nhỏ này số mệnh không tốt, trong lần xuất môn lại xảy ra chuyện. Cô nhanh chóng chữa khỏi cho nó đi! Tứ thiếu gia rất được, còn có hi vọng tranh đoạt vị trí thế tử vị. Còn Nhan Thần nhà ta không thích tranh giành, cả đời này chẳng hy vọng được gì rồi.”

“Di nương cũng đừng qua bi quan như vậy, không làm thế tử cũng có làm sao đâu!”

Nhị di nương thở dài một tiếng: “Ôi! Đứa bé này con còn nhìn mọi chuyện đơn giản lắm. Sinh ra trong hào môn thế gia nếu không quyền không thế thì chi có thể chờ bị bắt nạt thôi!”

Đại khái là bởi vì trong lòng có tâm sự, vô cùng muốn được nói ra. Bà lại không kìm được lòng hâm mộ Tam di nương: “Tam di nương thật sự là mệnh tốt! Thấy người ta nuôi được một đôi nam nữ tốt như thế, nữ thì gả cho hoàng thượng làm Thục phi, vinh quang vô cùng. Con trai hôm nay lại được vào Kim Lâu, tương lai còn có thể có thể làm thế tử, nếu khi đó lão gia cùng phu nhân không còn sống nữa thì người ta đương nhiên danh chính ngôn thuận

làm gia chủ mẫu, người với người thật sự không thể so sánh được!”

“Con gái lớn của di nương không phải cũng gả cho Trấn Quốc tướng quân sao?” Ở đây lâu như vậy, Hạ Lan Từ Kỳ đối với chuyện trong phủ cũng ít nhiều biết một chút.

Nhị di nương thẳng thắn: “Đây căn bản là không thể so được! Gả cho tướng quân, thấy người ta còn không phải vẫn phải xưng thần một tiếng sao!”

Ở trong mắt Nhị di nương quyền lực quan trọng như vậy, nhưng ở trong mắt người khác thì sao? Có lẽ phần lớn đều có suy nghĩ giống Nhị di nương! Chỉ là Hạ Lan Từ Kỳ vẫn không quan tâm đến, cái cảm giác này không thể hiểu nổi. Một ngày kia đến thời điểm nàng phải đổi mặt, nàng sẽ hiểu được, nếu muốn thuận lợi sống trong một gia tộc hào môn thế này thì việc nắm trong tay quyền lợi là vô cùng quan trọng.

Hạ Lan Từ Kỳ suy nghĩ một chút nói: “Không phải di nương còn có tứ tiểu thư Như Tuyết sao?” Có vẻ như trong số các di nương, bà có nhiều con nhất.

“Đừng nói nữa! Nha đầu kia cùng ca ca của nó giống hệt nhau, đều không chịu nghe lời.” Nhị di nương buồn bực: “Nói cái gì mà muốn lấy người mình thích, không lấy chồng hoàng đế,... vân vân.”

Không thể ngờ rằng tứ tiểu thư điều ngoa lại rất có cá tính, Hạ Lan Từ Kỳ cũng hiểu được rằng gả cho hoàng đế cũng không hẳn sẽ có kết quả tốt, thuận miệng nói: “Con cháu tự có phúc của con cháu, di nương cứ để kệ bọn họ đi!”

.....

Sau khi chia tay Nhị di nương, Hạ Lan Từ Kỳ trở về Thủy Tiên Các, thu dọn qua loa một cái rồi dẫn theo bà Ngô đến cửa hàng trang sức Hưng Thịnh Bảo Khố.

Các nàng đi khi đang giữa trưa, tiểu nhị trong cửa hàng Hưng Thịnh Bảo Khố đều đang ăn cơm. Các nàng vừa vào cửa, một tiểu nhị rất có trách nhiệm ra mời chào: “Cô nương, xin hỏi muốn làm trang sức sao?”

Hạ Lan Từ Kỳ từ chối cho ý kiến, hỏi luôn: “Chường quầy của các người có ở trong cửa hàng không?”

Hòa Kế cúi đầu khom lưng: “Chường quầy đang ăn cơm! Cô nương chuyện gì có thể nói với tiểu nhân.”

Hạ Lan Từ Kỳ về mặt suy nghĩ một chút rồi khách khí nói: “Đa tạ tiểu ca! Nhưng mà ta muốn chờ nói chuyện với chường quầy nhà các người.”

Tiểu nhị thấy Hạ Lan Từ Kỳ khí chất tao nhã, ăn mặc quý phái, liền biết nàng là cô nương nhà giàu, vì thế không dám chậm trễ vội vàng lấy ghế, dùng tay áo lau lau ở trên mặt ghế, thật thà cười nói: “Cô nương, cô ngồi ở đây chờ một chút! Đợi chường quầy nhà chúng tôi com nước xong. Tiểu nhân sẽ gọi ông ấy tới.”

Hạ Lan Từ Kỳ gật đầu, ngồi ở ghế trên chờ đợi.

Ước chừng khoảng một tuần trà, lão trưởng quầy sau khi ăn cơm trưa xong liền cùng với tiểu nhị kia đi ra ngoài, lão trưởng quầy kia ước chừng khoảng hơn năm mươi, thoạt nhìn đáng người thân thể cường tráng, mặt mũi hồng hào, tiểu nhị giới thiệu nói: “Sur phụ, đây chính là vị cô nương muốn tìm người.”

Lão chường quầy rất khách khí, thân thiện hỏi: “Xin hỏi cô nương tìm lão phu có chuyện gì sao?”

Hạ Lan Từ Kỳ nhanh chóng đứng lên, từ trong lòng lấy ra cái chuông bạc, tuy nói lần trước tiểu nhị đã nói là do nhà họ làm, nhưng lần này muốn chứng minh lại lần nữa: “Sur phụ, nếu không phiền thì ông nhìn thử giúp ta xem là cái chuông này có phải là do nhà ông làm không?”

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Ánh bình minh hạnh phúc ở phía trước

Lão chường quầy sau khi nhận lấy cái chuông thì đưa tay về phía tiểu nhị, tiểu nhị rất ấn ý đưa kính lúp cho. Lão chường quầy nhìn kỹ một chút, xác nhận nói: “Đúng vậy, đây đúng là của nhà ta làm.”

Lúc trước, Hạ Lan Từ Kỳ còn sợ chuông bạc này có thể là của xưởng nhỏ nào làm nhái, tiểu nhị học nghề chưa giỏi nên nhìn sai. Hiện tại đã có lão chường quầy khẳng định thì trăm phần trăm không sai được.

“Cô nương, cô hỏi chuyện này làm gì? Hay là chuông này có vấn đề gì sao?” Lão chường quầy đem kính lúp đưa lại cho tiểu nhị, thắc mắc nhìn nàng.

Hạ Lan Từ Kỳ mỉm cười: “Chuông này không có vấn đề gì.” Sau đó vô cùng khách khí nói: “Sur phụ, tiểu nữ mạo muội hỏi một câu, những người đã từng mua chuông ở đây, các ông có ghi lại không?”

Lão chuông quây thần sắc hòa ái: “Đương nhiên đều có ghi lại rồi, chúng ta sẽ giữ lại một bản biên lai đặt hàng.”

“Vậy xin lão chuông quây giúp cho một việc, ngài tìm giúp ta xem ai là người đã đến làm cái chuông bạc này?”

Lão chuông quây không trả lời thẳng nằng, mà lại hỏi: “Chuông này của cô đến làm chỗ ta lúc nào?”

Hạ Lan Từ Kỳ lắc đầu.

“Vậy người đặt làm để lại tên là gì?”

Hạ Lan Từ Kỳ lại lắc đầu.

Lão chuông quây khẽ nhủ này, giờ cái chuông lên: “Cái này hẳn là từ trên một cái vòng nào đó rơi xuống? Cái vòng bạc kia có còn không?”

Hạ Lan Từ Kỳ càng thêm bất đắc dĩ lắc đầu, chán chường nói: “Ta chỉ có một cái chuông này thôi.”

“Này.....” Lão chuông quây mặt lộ vẻ khó xử: “Ôi! Như vậy rất khó khăn đấy, thứ nhất, cô không biết người đặt làm tên là gì vậy thì làm sao mà tìm được? Thứ hai, Cái này của cô không phải vật hoàn chỉnh, không nhìn ra được là nó từ trên cái lắc tay rơi xuống, hay là trên mấy cái chuông tay chuyên dụng của thầy phép rơi xuống nữa. Thứ ba, ở chỗ ta người đặt làm lắc bạc không ít, hơn nữa đơn đặt hàng mỗi ngày các loại vật phẩm trang sức lại nhiều như vậy, quanh năm suốt tháng tích lũy dần dần cũng chiếm một nửa nhà kho. Mà cô lại không biết thời gian cụ thể đặt làm, cô nói ta phải tìm cho cô như thế nào đây?”

Hạ Lan Từ Kỳ cũng biết như vậy là có chút làm khó người ta, nhưng nằng nhất định phải tìm được người đặt làm chuông, vì thế tận lực khuyên nhủ: “Lão sư phụ, tuy rằng vật này không hoàn chỉnh nhưng dù sao cũng biết nó ở trên lắc tay rơi xuống, chúng ta có mục tiêu tìm kiếm. Còn nữa, ta không biết thời gian cụ thể, nhưng có lẽ là vào khoảng hơn một năm rưỡi trước, chính xác là khoảng tháng năm.” Bởi vì Ngũ di nương chết vào tháng sáu năm trước, nên có thể đưa ra kết luận là chuông bạc này mua vào khoảng trước tháng sáu.

Hạ Lan Từ Kỳ nghĩ nghĩ rồi lại nói: “Ta hiểu được rằng theo như manh mối đang có, chắc chắn sẽ không tra ra được cụ thể là người nào đặt làm, nhưng chỉ cần theo khoảng thời gian ta nói, danh sách những người đặt làm chuông bạc ra tìm giúp ta thì ta đã vô cùng cảm kích rồi.” Dù sao có danh sách, thì nằng có thể dễ dàng điều tra.

Thấy lão chuông quây nghe xong lời của nằng về mặt khó xử, Hạ Lan Từ Kỳ bổ sung: “Ta biết là đã làm phiền ông rồi, ta sẽ không để ông chịu thiệt đâu.” Sau đó quay đầu gọi: “Bà Ngô.....”

Bà Ngô ngầm hiểu. Vội vàng từ trong tay áo lấy ra năm lượng bạc, nhét vào trong tay lão chuông quây: “Lão sư phụ, ông giúp đỡ chúng tôi đi! Nếu quả thật tìm ra người làm chuông bạc thật, chúng tôi nhận định sẽ hậu tạ.”

Lão chuông quây là người làm ăn, kiếm được tiền đương nhiên sẽ không từ chối, nhưng mà vẫn không nhận được tò mò hỏi: “Cô nương, cái người đặt làm chuông bạc kia tên là gì cô cũng không biết, sao cô phải tốn nhiều khí lực như vậy đi tìm chứ?”

Đối với câu hỏi của lão chuông quây, Hạ Lan Từ Kỳ không thể đem tình hình thực tế nói cho hắn biết, đành phải ứng phó: “Bởi vì người đặt làm chuông bạc này chính là ân nhân của ta, ta vẫn chưa có cơ hội tìm để báo ân. Cho nên, bất luận là tốn bao nhiêu sức lực thì ta cũng phải tìm được nằng.”

“Ồ, thì ra là thế, cô nương thật đúng là người có ơn tất báo.” Không rõ là vì nhìn thấy nhiều bạc, hay là thấy Hạ Lan Từ Kỳ chân thành như vậy, lão chuông quây rốt cục quyết định: “Được, cô nương chờ ở đây. Ta phái người đến nhà kho tìm giúp cô.”

Thấy ông ta cuối cùng cũng đồng ý rồi, Hạ Lan Từ Kỳ hết sức vui mừng: “Vậy làm phiền lão sư phụ.”

Buổi chiều. Việc làm ăn trong cửa hàng cũng không nhiều, lão chuông quây dẫn người đến nhà kho tìm những đơn hàng từ một năm trước. Hạ Lan Từ Kỳ cùng bà Ngô bởi vì lúc đến vội vàng nên vẫn chưa ăn cơm, vì thế nhân lúc bọn họ đang tìm kiếm thì đến cửa hàng bên cạnh ăn tạm.

Trở lại cửa hàng, lại đợi thêm chừng nửa canh giờ nữa mới thấy lão chuông quây cầm quyển sách, và một tập biên lai.

Thấy bọn họ đi vào, Hạ Lan Từ Kỳ vội vàng nghênh đón: “Sao rồi? Có tìm được không?”

“Tốn bao nhiêu công sức, cuối cùng cũng tìm được rồi.”

Lão chuông quây đem quyển sách đặt lên trên bàn, nhẹ nhàng nói: “Nhìn vào độ lớn nhỏ của cái chuông, lại theo như kinh nghiệm của lão phu thì cái chuông này là từ trên cái lắc tay mà những thầy phép hay sử dụng rơi xuống. Loại này lắc tay này, thanh âm thanh thúy, nghe xong sẽ làm người ta hồn phách phiêu diêu, loại bình thường đặt làm cho hải tử chơi thì rất nhiều nhưng người đặt làm loại này lại ít hơn.”

Lão chuông quây mở quyển sách ra, tìm được trang quan trọng, chỉ vào: “Cô xem, cho đến tháng sáu năm trước, tổng cộng chỉ có mười một người đến đặt làm cái chuông này.” Nói xong gạt quyển sách lấy mười cái đơn hàng kia đặt ra: “Trên mỗi đơn hàng này đều có tên, có một số là của nhà giàu họ yêu cầu đưa hàng tận nơi thì lưu lại địa chỉ, còn nhưng đơn không lưu lại địa chỉ thì đa phần là tự đến lấy hàng.”

Hạ Lan Từ Kỳ lần lượt nhìn từng đơn đặt hàng. Vừa xem đã hiểu ngay, vô cùng rõ ràng. Đồng thời cũng cảm thán, cũng may đây là cửa hàng lớn nên mới giữ lại những đơn đặt hàng, còn nếu đổi lại là mấy cửa tiệm nhỏ chắc hết hy vọng điều tra mất.

Cầm từng cái đơn đặt hàng lên xem, nàng tin rằng người đặt làm cái chuông này nhất định có trong đó. Hạ Lan Từ Kỳ xếp lại đơn đặt hàng, vô cùng cảm kích: “Lão sư phụ, ngài thật sự là đã giúp ta một cái công lớn, rất cảm tạ ông!” Bà Ngô lại phối hợp đưa thêm cho lão chuông quây năm lượng bạc.

Không phí bao nhiêu sức lực mà đã kiếm được mười lạng bạc, lão chuông quây biết đó nhất định đó là người có tiền, tâm tình sung sướng nói: “Tiện tay mà thôi, cô nương không cần khách khí, nếu còn có nghi vấn gì thì cứ tới tìm ta. Đương nhiên, cũng hoan nghênh cô nương rảnh rỗi thường xuyên tới chiếu cố mua đồ của chúng ta.”

“Nhất định, về sau sẽ thường xuyên tới.” Nghĩ đến đứa nhỏ trong phòng Nhị thiếu gia kia đã sắp đầy tháng rồi, nàng phải làm tròn chức trách của một tiểu thám[1], cho nên thuận tiện ở trong cửa hàng mua thêm một cái khóa bình an dành cho trẻ nhỏ.

[1] tiểu thám: hay còn gọi là thím tức vợ của chú

.....

Chuyện hôm nay vô cùng thuận lợi, Hạ Lan Từ Kỳ đương nhiên tâm tình thoải mái.

Dùng cơm chiều xong, Tề Dật Phàm phát hiện Hạ Lan Từ Kỳ rạng rỡ, đoán nàng xuất phủ làm việc tám phần là có manh mối, cho nên vội vã đem hết toàn bộ nha hoàn đuổi đi, chuẩn bị hỏi rõ nàng.

Nhưng mà hần còn chưa kịp hỏi! Bên ngoài đã truyền đến tiếng đập cửa.

Tề Dật Phàm có chút không vui: “Không phải đã nói các người đi ra ngoài không được quấy rầy sao? Còn có chuyện gì?”

“Tứ thiếu gia, Dương Sinh Uyển phái người đến truyền tin, nói lão thái gia kêu ngài đi đến một chuyến.” Người nói bên ngoài là Từ Đào.

Lão thái gia tìm hần, phỏng chừng là xảy ra chuyện gì rồi? Hần không dám trì hoãn, dù sao Hạ Lan Từ Kỳ cũng sẽ không chạy trốn, đợi lát nữa trở về rồi hỏi cũng không muộn! Nàng giọng đáp: “Ta đã biết, lập tức đến đây.”

Tề Dật Phàm liếc mắt nhìn Hạ Lan Từ Kỳ một cái: “Cô chờ ta đấy! Ta đi một lát rồi về.”

Hần vừa mới đi không lâu. Ngoài cửa truyền đến tiếng của Liễu Tâm Vũ: “Tứ thiếu phu nhân, ngũ thiếu gia phái người đưa tới cho chúng ta một giỏ xoài, nói đây là đặc sản Doanh Châu, cho người và tứ thiếu gia nếm thử trước.”

“Được, lấy vào đây đi!”

Liễu Tâm Vũ đẩy cửa ra, phía sau nàng còn có một gã gia đình, cầm theo một cái giỏ đựng xoài vàng óng, khom người nói: “Bái kiến tứ thiếu phu nhân!”

Hạ Lan Từ Kỳ gật gật đầu: “Được, đem xoài để lên trên bàn!”

Cái nhỏ kia là một cái giỏ trúc tinh tế, ở viền được dùng giải trúc mỏng đan thành hình bông hoa, bên dưới dán giấy hồng, trong đó có vẽ như đựng khoảng sáu quả xoài. Xoài này hình dạng lớn vô cùng, trên mặt như là khuôn mặt cô gái được đánh má hồng, trong lớp da vàng óng lộ ra màu hồng, đặc biệt đáng yêu mê người.

Hạ Lan Từ Kỳ cười nói với gia đình: “Xoài đã nhận, người trở về thay ta cùng tứ thiếu gia cảm ơn thiếu gia nhà người.”

“Dạ, tiểu nhân đã biết.”

Thấy gã gia đình đã rời đi, dù sao Hạ Lan Từ Kỳ đang lúc rảnh rỗi, liền gọi bà Ngô tới. Giữ lại hai quả xoài, còn lại bốn bỏ vào hộp nhỏ, lần lượt đem đến các phòng của thiếp thất, để mọi người cũng được nếm thử. Kỳ thật, gọi các nàng đến đây ăn cũng được, nhưng mà Hạ Lan Từ Kỳ sau khi ăn xong không muốn ngồi yên, cũng nghĩ muốn ra ngoài đi lại giải sầu cho nên đích thân đi như vậy.

Bởi vì Tôn thiếp cùng Phùng thiếp ở gần chỗ nàng hơn, cho nên Hạ Lan Từ Kỳ đem đến tặng cho các nàng mỗi người một quả xoài trước. Tôn thiếp rất biết xử sự, thấy Hạ Lan Từ Kỳ tự mình đem quả đến thì bụng trà rót nước rất bận rộn, biểu hiện vô cùng thân thiện. Ngay cả khi đến chỗ của Phùng thiếp, thì tác phong cũng không lạnh nhạt như thường ngày mà còn đối với nàng khom người nghênh đón, như vậy khiến Hạ Lan Từ Kỳ rất không được tự nhiên. Nhưng cũng hiểu được là Phùng thiếp thất sủng. Đã hiểu được phải tự biết thân biết phận, không thể khoa trương như trước nữa.

Từ phòng của Phùng thiếp đi ra thì trời đã tối đen, Hạ Lan Từ Kỳ lại dẫn bà Ngô tới chỗ của Trầm thiếp.

Hạ Lan Từ Kỳ đến chỗ đó của nàng những cũng không để đám nha hoàn vào thông báo trước, mà là trực tiếp mở cửa vào phòng. Vừa vào phòng, hai người liền bị cảnh tượng trước mắt làm giật mình!

Chỉ thấy Trầm thiếp mặc một chiếc váy dài màu đỏ sặc sỡ, đầu chải búi tóc kiểu Lưu vân xinh đẹp, trăm hoa mới tinh, đang ngồi ở trước bàn trang điểm chuyên chú vẽ lông mày.

Lúc này, nàng cảm nhận được là có người vào phòng, quay đầu nhìn thử thì thấy là Hạ Lan Từ Kỳ, nhất thời quá sợ hãi, tay run lên, từ trên lông mày rơi xuống. Nàng cảm thấy mình quá mức thất thố, vội vàng đưa tay đem bút vẽ lông mày nhặt lên, lập tức đứng dậy gượng gạo cười: “Tứ, tứ thiếu phu nhân, người, sao người lại tới đây?”

Hạ Lan Từ Kỳ trong lòng đầy nghi ngờ, không đáp mà hỏi lại: “Giờ đã tối rồi, muội không ngủ được hay sao mà đang bình thường lại trang điểm làm gì?” Hạ Lan Từ Kỳ vốn có thể nghĩ ngay ra được, nàng ta chắc là muốn quyến rũ Tề Dật Phàm đến phòng mình? Nhưng mà nàng ta đang mang thai đến tháng thứ tám rồi, lấy an toàn cho thai nhi làm trọng sao có thể còn có tâm tư này?

“Muội..... muội.....” Trầm thiếp trên mặt không che dấu được sự xấu hổ, nhưng mà nhanh chóng trấn tĩnh lại: “Tứ thiếu phu nhân, muội chẳng phải gần đây quá rảnh rồi không có việc gì làm sao? Vì không có việc gì cho nên mới lấy mấy thứ ra nghịch ấy mà.”

Bạn đang đọc truyện *Hì Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83: Chân tướng khiến người ta hoảng sợ

Không có việc gì chỉ vẽ nghịch? Lừa cái quỷ gì vậy! Hạ Lan Từ Kỳ trong lòng không tin. Nhưng ngoài mặt cũng không tỏ thái độ gì: “Trong bụng của muội còn có đứa nhỏ, bình thường phải chú ý nghỉ ngơi một chút. Còn nếu thật sự buồn chán thì nên đi ra hoa viện dạo một chút, phụ nữ có thai vẫn nên hạn chế trang điểm.”

“Dạ, thiếp thân đã biết.” Thấy Hạ Lan Từ Kỳ không có truy cứu tới cùng, Trầm thiếp hơi hơi cúi người, âm thầm thở phào nhẹ nhõm một hơi, sau đó lại nói: “Tứ thiếu phu nhân, mau ngồi!”

Hạ Lan Từ Kỳ ngồi vào xuống ghế, nhận lấy chén trà mà Trầm thiếp kính dâng, chậm rãi nói: “Ngũ thiếu gia lần này từ Doanh Châu mang về một ít xoay đặc sản, vừa rồi tặng cho ta sáu quả. Ta cùng tứ thiếu gia mỗi người giữ lại một quả, cho Tôn thiếp và Phùng thiếp mỗi người một quả, bởi vì muội đang có bầu nên hai quả còn lại mang đến cho muội!” bà Ngô phối hợp tiến đến đem hộp đựng xoay đưa cho nàng.

Trầm thiếp nhận lấy hòm, về mặt thụ sủng nhược kinh: “Ôi! Thiếp thân sao lại được nhiều hơn vậy?”

Hạ Lan Từ Kỳ nhấp một ngụm trà, ngẩng đầu lên nói: “Mỗi người trong viện chúng ta đều có phần, huống hồ trong bụng muội còn có một cục cưng đấy thôi! Nên phải được nhiều hơn người khác chứ. Muội đừng ngại.”

“Vậy thiếp thân sẽ không khách khí nữa, đa tạ tứ thiếu phu nhân ưu ái.”

Hạ Lan Từ Kỳ lại cùng nàng nói chuyện phiếm hai câu, đứng lên nói: “Sắc trời không còn sớm nữa, muội đi nghỉ đi, ta về trước.”

Trầm thiếp tiễn Hạ Lan Từ Kỳ đến cửa, đứng nhìn hai người chìm trong bóng đêm, lúc này mới quay lại đóng kín cửa.

.....

Hạ Lan Từ Kỳ cùng bà Ngô từ từ đi về, sau một lúc im lặng thật lâu Hạ Lan Từ Kỳ mới thâm sâu mở miệng: “Bà Ngô, Trầm thiếp nói là nàng rảnh rồi nhàn chán mới trang điểm, bà có tin không?”

Bà Ngô lắc lắc đầu: “Nếu nàng muốn trang điểm thì ban ngày có lúc nào mà không được, sao cứ nhất định phải là đêm hôm khuya khoắt. Việc này rất bình thường.” Bà Ngô nhìn Hạ Lan Từ Kỳ: “Tứ thiếu phu nhân, chẳng lẽ nàng muốn xuất phủ?”

Hạ Lan Từ Kỳ như có suy nghĩ gì đó, đột nhiên dừng bước lại: “Bà Ngô hay là bây giờ bà qua đó xem thử, để xem nàng ta muốn làm gì?”

Bà Ngô đề nghị nói: “Hay là lão nô đưa Tứ thiếu phu nhân về trước rồi mới quay lại đó!”

“Không cần, con tự về là được rồi.” Hạ Lan Từ Kỳ nghĩ nghĩ rồi lại nói: “Bà cũng phải tự chú ý an toàn một chút.”

“Đã biết, lão nô đi làm việc.” Bà Ngô xoay người, vội vàng đi.

Ngủ trong phòng, Hạ Lan Từ Kỳ vừa chờ bà Ngô quay về hồi âm, vừa sắp xếp lại những đơn đặt hàng lúc ban ngày cảm về từ cửa hàng trang sức Hưng Thịnh Bảo Khố. Trong đó, có bảy đơn đặt hàng ghi lại địa chỉ của khách hàng, có bốn đơn không lưu địa chỉ. Hạ Lan Từ Kỳ tên những người đó gom lại đề hỏi sau. Rồi viết lại hết lên một trang giấy, sau khi viết xong, chuẩn bị giao cho bà Ngô để bà ấy có thể dựa vào danh sách này để dò hỏi trong phủ.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa mọi thứ, trông trái trông phải vẫn chưa thấy bà Ngô về nàng có chút lo lắng. Vốn định phái Từ Đào đi xem thử, nhưng mà từ sau khi xảy ra chuyện bát băng kia mặc dù không có bất cứ bằng chứng gì để chứng minh Từ Đào có vấn đề, nhưng Phi Dương Nhi hôm đó về mặt cũng không hề có vẻ gì là nói dối. Dù sao trong có khúc mắc, thì phòng bệnh hơn chữa bệnh vẫn luôn là nguyên tắc. Chuyện bí mật thể này, người Hạ Lan Từ Kỳ tin tưởng nhất vẫn là bà Ngô, cho nên không muốn để Từ Đào tham gia.

Hạ Lan Từ Kỳ cảm thấy hoảng hốt, ở bên trong phòng sau khi đi đi lại lại hai vòng, lại mở cửa sổ ra ngó vẫn không hề thấy bóng dáng của bà Ngô. Mà Tề Dật Phàm đến Đường Sinh Uyển đã hơn một canh giờ, phòng chừng cũng sắp đến lúc về rồi. Nàng xoay người quay về chỗ ngồi, trong lòng buồn

bực

Lại một lúc sau, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân vội vàng. Hạ Lan Từ Kỳ tinh thần rung lên, lần này nhất định là bà Ngô.

Quả nhiên, cửa phòng “Ba “ một tiếng bị người đẩy ra, đúng là bà Ngô xông vào.

Lúc này thần sắc bà Ngô kích động bất thường, sau khi vào nhà nhanh chóng đóng kỹ cửa, dựa lưng vào cửa phòng kinh hồn chưa bình tĩnh lại được thở hắt hắt.

“Bà Ngô, bà sao vậy?” Hạ Lan Từ Kỳ kinh hãi đứng lên.

Bà Ngô sắc mặt xanh mét, thở không ra hơi nói: “Tứ thiếu phu nhân, lão nô..... Lão nô.....” Tay bà che trước ngực, khom người, vẻ mặt khó coi lạ thường. Sau khi thở hai ba cái, rốt cục ngẩng đầu: “Ôi, dọa chết lão nô rồi! Lão nô suýt chút nữa là không còn được gặp thiếu phu nhân nữa rồi!”

Hạ Lan Từ Kỳ kinh hãi, vội vàng nhào về phía trước, ôm lấy bà: “Bà Ngô đừng sợ, không có việc gì nữa rồi!” Sau đó đem bà đỡ đến trên ghế: “Bà mau ngồi xuống nghỉ một lát, có chuyện gì chúng ta lát nữa nói cũng được.”

Ngô mụ thật sự là sợ không nhẹ, hơn nữa vừa rồi lại chạy như điên một mạch, toàn thân mỗi một lúc này cũng chẳng quan tâm cái gì là quy củ nữa, ngồi ở trên ghế, cổ gồng bình tĩnh lại.

Tuy rằng Hạ Lan Từ Kỳ vội vàng muốn biết rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, nhưng thấy bà Ngô chấn động không nhẹ nên cũng không nhẫn tâm nóng lòng truy vấn, chờ bà Ngô điều chỉnh lại tâm lý rồi mới hỏi.

Một lát sau, bà Ngô lúc này mới ngẩng đầu: “Tứ thiếu phu nhân. Trầm thiếp buổi tối trang điểm không phải là tự nhiên, thì ra là nàng ta đi gặp tình nhân.”

Gặp tình nhân? Nói như vậy thì gian phu kia ở ngay tại bên trong phủ. Hạ Lan Từ Kỳ giật mình, ngồi thẳng sống lưng, tập trung tinh thần nhìn chằm chằm bà Ngô: “Tình nhân của nàng là ai?”

Bà Ngô vươn người ra nói: “Tứ thiếu phu nhân đoán xem?”

Hạ Lan Từ Kỳ nhúc nhích, sao mình có thể đoán được? Vì thế lo lắng nói: “Bà Ngô, bà cũng đừng vòng vo nữa, mau nói đi!”

“Tứ thiếu phu nhân, vậy lão nô sẽ nói.”

Thật không biết bà Ngô đang do dự cái gì nữa? Hạ Lan Từ Kỳ thúc giục: “Ai nha, bà mau mau nói đi!”

Bà Ngô hít sâu một hơi, rốt cục mở miệng: “Cùng Trầm thiếp thông dâm là người mà tứ thiếu phu nhân nhất định không thể ngờ được, người đó chính là Ngũ thiếu gia!”

“Thì ra là hắn?” Đệ đệ cùng tiểu thiếp của ca ca thông dâm, kết quả như vậy thật khiến Hạ Lan Từ Kỳ vô cùng khiếp sợ! Nhưng mà, bình tĩnh lại nàng đột nhiên hiểu ra, chẳng trách được hôm ấy lúc nàng nói là ngũ thiếu gia sắp trở về thần sắc Trầm thiếp lại vui mừng như vậy, thì ra bọn họ đã sớm thông gian với nhau, thật sự là quá vô sỉ.

Lúc này, bà Ngô lại nói: “Còn nữa, đứa nhỏ trong bụng Trầm thiếp. Không phải là của tứ thiếu gia, mà là của ngũ thiếu gia!”

Đây là một chuyện lớn, nói vậy chắc hẳn Tề Dật Phàm không hề biết chứ nếu như biết chẳng lẽ không xử lý bọn họ? Hạ Lan Từ Kỳ thần sắc ngưng trọng: “Bà Ngô, vừa rồi bà mới nói thiếu chút nữa là không còn được gặp con nữa, sao lại như vậy? Bà kể lại cho con nghe một chút đi.”

“Ôi” Bà Ngô lúc này hơi thở đã ổn định lại rồi, bình tĩnh kể lại hết mọi chuyện.

Thì ra khi bà Ngô quay về theo dõi Trầm thiếp, nhanh chóng phát hiện Trầm thiếp cho bọn nha hoàn về ngủ hết, một thân một mình lén lút ra khỏi cửa. Bà Ngô bám theo một đoạn đến hoa viên của vương phủ, cuối cùng thấy Trầm thiếp chui vào một chỗ kín đáo phía sau giả sơn. Bà bèn lách vào khe đá, lặng lẽ nhìn vào bên trong, nhờ vào ánh trăng mà nhìn thấy Trầm thiếp cùng ngũ thiếu gia đang ôm hôn nhau.

Bà Ngô lúc ấy giật mình choáng váng, hồi hộp đứng đó âm thầm nhìn trộm.

Ngũ thiếu gia hôn rồi xoay người đem Trầm thiếp ấn lên trên núi giả, đưa tay cõ bỏ dây thắt lưng của nàng. Trầm thiếp vội vàng nắm lấy tay hắn: “Ngũ thiếu gia, không thể!”

“Vì sao?”

Trầm thiếp có chút không vui: “Chẳng lẽ hồi sau khi hồi phủ chàng không biết sao? Thiếp có hài tử của chàng rồi!”

Ngũ thiếu gia khước môi hơi cong, đưa tay vuốt dọc từ trán xuống mặt nàng, nửa thật nửa giả nói: “Nàng khẳng định đứa nhỏ này là của ta, mà không phải là của Tứ ca?”

Trầm thiếp giận dữ đánh vào lồng ngực của hắn: “Ngươi là đồ không có k]ong tâm! Khi người ta trao thân cho ngươi vẫn còn là hoàng hoa khuê nữ chưa được khai bao, chẳng lẽ trong lòng ngươi không rõ hay sao? Như thế nào? Bây giờ cũng bị ngươi làm cho có hài tử rồi, ngươi còn không chịu thừa

nhận sao?” Trầm thiếp miến nói, trong mắt rung rung: “Lúc trước, là ai nói muốn cùng ta một đời một kiếp, sao bây giờ lại muốn phui trách nhiệm rồi?” Nói xong, nước mắt liền ào ào rơi xuống.

“Được rồi được rồi, ta chỉ là đùa với nàng thôi mà! Nàng xem nàng kia, còn tưởng là thật.” Ngũ thiếu gia giúp nàng lau nước mắt: “Tứ ca ta đúng là một quái nhân, đứng trước một người kiều mỵ như nàng mà cũng không động tâm. Hay là thật sự có bệnh không tiện nói?”

Nguyên nhân thật sự đương nhiên nàng không thể mở miệng nói ra được, Trầm thiếp sâu kín thở dài: “Quên đi, nói đến cái người kì quái đó làm gì?” Sau đó lại nói: “Lúc ấy sau khi thiếp biết mình mang thai, vốn định chờ chàng trở về thương lượng với chàng nghĩ biện pháp để tứ thiếu gia bỏ ta, rồi chúng ta có thể ở bên ngoài phủ mua một cái nhà ổn định. Nhưng mà bây giờ đã bị bọn họ phát hiện rồi, bọn họ đều nghĩ rằng đứa nhỏ này là của tứ thiếu gia, Chàng nói xem sau này phải làm sao đây? Có thể bị bọn họ phát hiện ra không?”

Trước khi đến, Tề Lăng Phong đã nghĩ kĩ chuyện này rồi. Kế hoạch lớn nhất của hắn là Tề Dật Phàm bệnh tình đang chuyển biến tốt lên. Vì thế. Hắn quyết định xắn hai tay chuẩn bị dọn đường tốt nhất cho vị trí thế tử của mình, nếu thời vận không ủng hộ khiến hắn thất bại, như vậy ít nhất ở trong viện của Tề Dật Phàm còn có một đứa nhỏ của hắn. Đương nhiên, hắn hi vọng rằng Trầm thiếp sinh con trai, hắn sẽ tìm biện pháp để đứa nhỏ của mình ngồi vào vị trí thế tử kế nhiệm, như vậy sẽ đẹp cả đôi đường. Vì thế, thấp giọng an ủi: “Tình huống bây giờ nàng không thể rời phủ nữa rồi, an tâm mà dưỡng thai. An tâm sinh con ra, chờ ta ngồi trên vị trí thế tử rồi ta nhất định nghĩ biện pháp đem mẹ con nàng về bên cạnh mình.”

Trầm thiếp là không có ai là tâm phúc, vừa nghe được những lời này liền đồng ý: “Được, thiếp thân đều nghe ngài an bài, nhưng ngài nói lời phải giữ lấy lời đó né!” Nói xong lấy ngón tay điểm vào mũi của hắn.

“Đó là đương nhiên!” Tề Lăng Phong bắt lấy tay nàng, đem đến miệng ôn nhẹ, ánh mắt sáng quắc nhìn nàng: “Bảo bối, ta nhớ nàng lắm. Lâu như vậy, nàng có nhớ ta không?”

Trầm thiếp đương nhiên hiểu được ám hiệu của hắn, xấu hổ đỏ bừng mặt, cúi đầu nhẹ giọng nói: “Ngũ thiếu gia, Triệu lang trung nói, trước ba tháng giữ thai là quan trọng, cho nên..... A.....” Nàng nói còn chưa dứt lời, Tề Lăng Phong đã chặn ngang đem nàng ôm lấy, hôn xuống tai nàng, thấp giọng nói: “Ta hiểu, yên tâm, đó là đứa nhỏ của chúng ta đương nhiên ta sẽ có chừng mực, ta sẽ rất ôn nhu.”

Tề Lăng Phong đem nàng đặt ở trên cò, bắt đầu cho còi áo nói dây lưng.

Thấy bọn họ sắp làm chuyện đó, Ngô mụ vô cùng kinh ngạc khiếp sợ, không muốn xem cảnh tượng kinh tởm kia vội nhẹ chân nhẹ tay, chuẩn bị trở về báo tin cho Hạ Lan Từ Kỳ. Nhưng mà, trời không ủng hộ bà, bàn chân đột nhiên dẫm phải một cành cây, một tiếng “Rắc” giòn tan vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Hí Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Lễ vật có âm mưu

“Ài” Tề Lăng phong đứng lên. Khăn trương nhìn chung quanh.

Bà Ngô đầu “oang” một cái, sợ đến toát mồ hôi lạnh toàn thân, biết hôm nay sợ là chạy trời không khỏi nắng nên cứ thế liều mạng chạy về phía trước.

Cùng lúc, Tề Lăng phong cũng bị dọa đến tim đập rộn lên, dù sao chuyện hắn làm cũng không phải là quanh mình chính đại gì, nếu bị người ta phát hiện ra rồi truyền đến tai lão thái gia thì tiền đồ của hắn có thể sẽ bị hủy toàn bộ! Vì thế, hắn nhanh chóng từ trong ngực lấy ra một con dao nhỏ, hướng phía bóng lưng bà Ngô mà ném.

Bà Ngô vốn không biết võ công, cũng không biết sau lưng còn có ám khí. Lúc này cứ thực mạng mà chạy một mạch. Bà chỉ biết là nếu muốn giữ mạng thì không thể để ngũ thiếu gia bắt được, vì thế dùng toàn bộ sức lực chạy thẳng như điên về phía trước.

Cũng may là mệnh của bà chưa đến đường cùng, tuy rằng bà không biết phía sau có ám khí nhưng khi bà đang mãi miết chạy thì chân phải đạp vào cục đá trên mặt đất, nên té ngã xuống đất. Cũng đúng lúc này, dao nhỏ mang theo một tia sáng lạnh “vèo” một cái bay qua đầu bà, khiến cho bà Ngô sợ đến rụng mình một cái.

Giờ phút này. Bảo vệ tính mạng quan trọng hơn, bà cũng không quan tâm người bị đau không dùng một khắc nào đứng dậy chạy thẳng đi.

Như vậy mà cũng có thể tránh khỏi một kiếp, thật sự đúng là số cút chó mà! Tề Lăng Phong ở trong lòng thầm mắng, vừa muốn phóng người nhảy ra bắt lấy bà Ngô nhưng lại thấy từ bên trong có một đội vệ binh tuần tra đi ra, Tề Lăng Phong trong lòng có quỷ nên hắn sợ bị người ta phát hiện hắn và Trầm thiếp đang gian dâm, đành phải rút lui.

Đội vệ binh nhanh chóng phát hiện bà Ngô đang chạy như điên, ai ai cũng như đánh tiết gà vậy cứ thế cầm vũ khí nhao nhao lên đuổi theo bà Ngô.

Bà Ngô dù sao tuổi cũng không còn nhỏ nữa, biết cứ chạy như thế thì sớm muộn gì cũng bị người ta bắt được. Nhưng mà cũng may, khi bà và đội vệ binh còn cách nhau một đoạn thì bà nghe vào một khúc cua rồi bắt bà lóe lên chui thẳng vào một bụi cây. Cho đến tận khi đội vệ binh chạy qua bụi cây, biến mất không dấu vết thì bà mới lên ra ngoài và từ một đường khác về Thủy Tuần Các.

Nghe xong lời kể của bà, Hạ Lan Từ Kỳ hơi nổi giận. Tề Lăng Phong nhìn tuấn tú lịch sự như vậy, hơn nữa cũng có chút đầu óc sao lại có thể làm ra loại chuyện không bằng cảm thụ này được? Nàng thực bất bình thay Tề Dật Phàm, hơn nữa vì Tề Dật Phàm có một huynh đệ như vậy mà cảm thấy xấu hổ!

Lúc này. Nghĩ đến chuyện bà Ngô lâu nay vẫn gắn bó làm bạn bên nàng thiếu chút nữa đã chết khiến Hạ Lan Từ Kỳ hết sức khổ sở. Thấy bà Ngô trên người dính đầy tro bụi, Hạ Lan Từ Kỳ ngồi xổm xuống nói: “Bà nói bà bị té ngã, vậy nhất định đầu gối đã bị thương rồi?” Nói xong liền xốc áo ngoài lên, vén góc quần của bà.

“Tứ thiếu phu nhân, đừng làm như vậy! Lão nô không có việc gì!” Bà Ngô mù hiện tại đã khôi phục lý trí, sao có thể để cho Hạ Lan Từ Kỳ chiếu cố mình được? Kinh hãi giờ tay ngăn lại.

“Áy, đừng nhúc nhích!” Bình thường bà hầu hạ con nhưng lúc này hai ta đổi nhau, Hạ Lan Từ Kỳ âm điệu nghiêm túc ra lệnh: “Ngoan ngoãn ngồi xuống, nếu bà không nghe lời thì lần sau con sẽ không để bà hầu hạ con nữa!”

Hạ Lan Từ Kỳ từ trước tới nay chưa bao giờ nghiêm túc ra lệnh với bà, lúc này đột nhiên nghe thấy lệnh này, bà Ngô ngây người cứ thế ngồi yên.

Đem hai bên ống quần của bà cẩn thận vén lên, ở chỗ đầu gối của bà Ngô có cục u lớn, vừa sưng vừa đỏ vô cùng. Bên trên còn thấm ra máu tươi.

“Nhìn bà xem. Bị thương nặng như vậy, còn nói không có việc gì?” Hạ Lan Từ Kỳ nhìn miệng vết thương kia, trong lòng thất lại. Tại nơi hào môn thế gia này, bà Ngô là người thân cận nhất cuồng nàng nay bà Ngô bị thương, lại là vì làm việc cho nàng, sao nàng có thể khoanh tay đứng nhìn chứ?

“Bà ngồi im đừng nhúc nhích nhé! Con thoa một chút thuốc lên trên vết thương của bà, nếu không vết thương này sẽ dễ bị nhiễm trùng!” Nàng dứt lời liền xoay người lấy thuốc nàng đã điều chế ở trong cái tủ nhỏ ra, bôi bôi lên trên miệng vết thương của bà Ngô.

Thuốc mỡ kia bay ra mùi thơm tự nhiên, bôi ở miệng vết thương cảm giác hơi lạnh, khiến cho vết thương đang nóng rát trở nên mát lạnh, cảm giác vô cùng thoải mái.

Ngô mù chân mày giãn ra, vô cùng áy náy nhìn Hạ Lan Từ Kỳ cẩn thận bôi thuốc cho mình, trong lòng tràn đầy cảm động, mà ngoài miệng lại nói không nên lời, đành phải đoạt lấy hộp thuốc: “Tứ thiếu phu nhân chưa cho lão nô đi! Lão nô tự mình bôi được rồi.”

“Bà không biết dùng liều lượng, để con bôi!” Hạ Lan Từ Kỳ vừa bôi thuốc vừa hỏi: “Có người thấy bà chạy vào Thủy Tiên Các không?”

Bà Ngô lắc đầu: “Chắc là không có.”

“Vậy là tốt rồi!” Hạ Lan Từ Kỳ không quên dặn dò: “Vết thương trên người bà nhất định không được để người ngoài nhìn thấy, đợi lát nữa thừa dịp không có ai bà quay về phòng thay quần áo. Nếu có ai hỏi thời gian đó bà ở đâu thì cứ nói là ở cùng với con.”

“Vâng, lão nô hiểu rõ rồi.”

“Z.Két.z.....” Tiếng cửa vang lên, khiến hai người trong phòng giật mình hoảng sợ. Bọn họ cùng ngẩng đầu lên, thấy người đi vào phòng không phải người ngoài mà là Tề Dật Phàm.

Thấy hắn đã trở lại, Hạ Lan Từ Kỳ lập tức đứng lên, bà Ngô cũng rời trí thả ống quần xuống đứng lên thi lễ với hắn.

“Các người đang làm gì đó?” Tề Dật Phàm thối mác nhìn hai người.

Hạ Lan Từ Kỳ cố tình thoải mái nói: “Không có gì! Bà Ngô mắt kém. Vừa rồi ở ngoài sân vô tình bị ngã nên đầu gối bị thương, ở chỗ của thiếp đúng lúc có chút thuốc nên bôi cho bà ấy.”

Tề Dật Phàm có chút bất ngờ, hiện tại Hạ Lan Từ Kỳ thân phận là Tề gia tứ thiếu phu nhân thế mà lại đích thân bôi thuốc cho hạ nhân! Nhưng mà, đương nhiên đó cũng là điểm để chứng minh rằng nàng Từ Kỳ tâm địa thiện lương, bình dị dễ gần trước kia. Không hề vì thân phận thay đổi mà trở nên vênh vao hắt hủi sai khiến.

Tề Dật Phàm cảm thấy vui mừng, liếc mắt nhìn bà Ngô một lượt thấy trên người dính đầy bùn đất, búi tóc cũng có chút lộn xộn. Bộ dạng đúng là lời thôi của người bị ngã, cho nên cũng không có nghi ngờ lời của nàng.

“Tứ thiếu gia, tứ thiếu phu nhân! Trời không còn sớm nữa, hai người nghỉ ngơi sớm đi! Lão nô cáo lui trước.” Bà Ngô lên tiếng, xoay người lui ra ngoài.

Hạ Lan Từ Kỳ nhìn Tề Dật Phàm, có chút tò mò hỏi: “Người đến Dưỡng Sinh Uyển làm gì mà lâu như vậy?”

Tề Dật Phàm nện bước chân chắc nịch đi đến cái ghế ban công làm bằng gỗ lim ngồi xuống, hơi hơi nhíu mày. Cột nhà nói: “Sao vậy? Sốt ruột chờ ta về ngủ à?”

Người này thật đúng là..... Bản tính không dối! Hạ Lan Từ Kỳ hung hăng trừng mắt lườm hắn một cái: “Đừng có tự mình đa tình! Người không trở về ta càng mừng được thanh tĩnh thoải mái.”

Nàng đáng vẻ giận dữ có chút giống như đang làm nũng, Tề Dật Phàm nhớ... cảm giác được véo một cái lên mũi của nàng, tiếc rằng cũng chỉ là suy nghĩ thôi chứ làm sao dám đi đến đó véo thật, Hạ Lan Từ Kỳ không đánh hắn mới lạ!

Sau khi điều chỉnh lại suy nghĩ đang hỗn loạn, Tề Dật Phàm thần sắc nhả nhận nói: “Gia gia tìm ta nói là bỗng nhớ đến ta, kỳ thật mục đích chính vẫn là muốn xem ta hồi phục đến đâu. Sau khi ra khỏi chỗ của gia gia, ta nhớ đến mẹ. Cho nên đến Lệ Hương Uyển ngồi một lúc.”

Ngữ khí của hắn tựa như trượng phu cùng thê tử nói mấy việc nhà bình thường thường, không hề có chút giấu diếm, rồi lại ngẩng đầu hỏi: “Đúng rồi, hôm nay cô đến cửa hàng Hưng Thịnh Bảo Khố thế nào rồi?”

Thấy nói đến việc chính, Hạ Lan Từ Kỳ cũng nghiêm túc hẳn lên, bỏ qua bất mãn đối với hắn đem đầu đuôi câu chuyện ở Hưng Thịnh Bảo Khố nói cho hắn biết, rồi lại lấy tập đơn hàng đưa cho hắn.

Đối với Tề Dật Phàm mà nói, bất cứ chuyện gì cũng không quan trọng bằng việc bắt được hung thủ giết mẫu thân hắn. Cho nên, tin tức Hạ Lan Từ Kỳ đem về cho hắn thực sự là trăm tốt nghìn hay! Tề Dật Phàm lật lật từng đơn hàng trong tay ra xem, trong lòng vẫn còn rất vui mừng. Sau khi xem xong ngẩng đầu lên nói: “Chúng ta có thể từ cái này tra ra người mua chuồng bạc!”

Là người dễ bị ảnh hưởng cảm xúc, thấy hắn vẻ mặt vui mừng Hạ Lan Từ Kỳ tâm trạng cũng tốt theo, dùng sức gật đầu: “Đúng vậy! Chỉ cần cứ theo manh mối này điều tra ta tin là sẽ nhanh chóng tìm ra hung thủ trong bóng tối.”

“Không sai, cô đúng là có năng lực!” Tề Dật Phàm nhìn nàng, không che dấu chút tình cảm nào của mình mà ca ngợi.

Người này thường xuyên gian dối với mình, hiện tại bất ngờ nhận được lời khen ngợi của hắn, Hạ Lan Từ Kỳ vừa bất ngờ lại vừa không quen.

“Lần này cô tra ra manh mối nên tất nhiên phải được thưởng, đây tặng cho cô.” Tề Dật Phàm nói xong từ trong lòng lấy ra một vật, sợ Hạ Lan Từ Kỳ cho là hắn là cố tình nên làm ra vẻ không quan tâm, thuận miệng nói: “Đây vốn là định tặng cho Phùng thiếp, nhưng bây giờ tặng cho cô!”

Hạ Lan Từ Kỳ ngẩng đầu, vừa thấy vật trong bàn tay hắn thì hai mắt sáng trưng.

Trong lòng bàn tay hắn là một chiếc trâm cài Bạch Ngọc, trâm ngọc này trắng nõn trong suốt, toàn thân được bôi một lớp dầu sáng bóng. Trên đỉnh trâm ngọc còn khắc cả hình vẽ tường vân, tao nhã tinh mỹ. Vô cùng đặc biệt.

Hạ Lan Từ Kỳ kích động cầm lấy cây trâm, vội vàng ngắm nghía. Lúc phát hiện ra ở mặt sau của cây trâm có một đường vẽ hoa văn tinh tế thì nhất thời vừa mừng vừa sợ, ánh mắt sáng quắc nhìn hắn: “Này..... Trâm này người lấy ở đâu?”

“Mua trên đường cái!” Tề Dật Phàm làm ra vẻ vô tội, vẻ mặt tò mò hỏi: “Sao cô lại kích động như vậy? Hay là không vui sao?”

Hạ Lan Từ Kỳ vội vàng lắc đầu: “Không, không phải, ta rất thích.”

Cây trâm ngọc kia là khi sinh nhật mười bốn tuổi Hạ Lan Từ Kỳ được mẫu thân nàng tặng sinh nhật, nàng vô cùng thích. Nhưng mà năm ấy lúc nàng cùng sư phụ đi chữa ôn dịch giúp dân làng, vô ý đánh rơi mất, tìm mãi cũng không thấy cho nên việc này vẫn luôn là tiếc nuối lớn trong lòng nàng.

Tề Dật Phàm khi dùng tên giả là Hoa Tranh biết được khúc mắc của nàng vẫn luôn âm thầm phái người đến nơi bị mất tìm giúp nàng. Hai ngày trước, thủ hạ của hắn tìm được cây ngọc trâm kia nên Tề Dật Phàm vì muốn làm dịu đi mối quan hệ của hai người nên không dùng thân phận là Hoa Tranh mà dùng thân phận hiện tại đưa trâm cho nàng. Nhưng mà đang yên đang lành không có lí do gì lại tặng trâm cho nàng thì quá đường đột, vì thế Tề Dật Phàm đành phải mỗi ngày nghĩ ra lí do để đưa.

Tục ngữ nói: ‘Trời không phụ người có công’, hôm nay vừa lúc cơ hội tốt đã tới nên hắn quyết định sẽ vì vào cơ này để đưa trâm ngọc tinh xảo cho nàng.

“Thích thì cầm lấy đi!” Tề Dật Phàm cười nhìn nàng.

Vui sướng qua đi, Hạ Lan Từ Kỳ hơi do dự một chút rồi lại đem trâm ngọc đưa tới trước mặt Tề Dật Phàm: “Ta giúp người làm việc, người cho ta tự do, chúng ta không ai nợ ai! Người không cần phải thưởng cho ta thưởng, huống hồ lễ vật quý giá như vậy ta không thể nhận!” Tuy rằng Tề Dật Phàm lễ vật tặng vô cùng trùng hợp lại chính là cây trâm ngọc nàng làm mất, nhưng ngoại trừ Hoa Tranh nàng cho tới bây giờ vẫn chưa từng nhận lễ vật của nam nhân nào khác. Về phần nam nhân trước mắt này nàng không hề muốn có dính dáng gì tới hắn, cho nên càng không thể tùy tiện nhận đồ của người ta.

Bạn đang đọc truyện *Hì Tương Phùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Kết quả ngoài dự đoán của mọi người

Thấy nàng không nhận, Tề Dật Phàm trong lòng sốt ruột. Về ngoài lại tỏ ra bình thản như nước, tinh tế nói: “Con người của ta từ trước đến nay không phụ công ai bao giờ, hơn nữa cái gì đã tặng ra rồi thì sẽ không lấy lại. Còn nữa, cái trâm này cũng chỉ là tùy tiện mua ở cửa tiệm ven đường, không tới một lượng bạc đã mua được. Ta thấy có vẻ như là cô rất thích cái trâm này, cho nên cô ngại gì ta thì hay là cứ đưa cho ta một lượng bạc đi, coi như là ta mua giùm cô!”

Hạ Lan Từ Kỳ lại không ngờ đương nhiên cảm giác rằng hần vì muốn mình nhận nên mới nói như vậy. Chẳng qua, đề nghị này của hần cũng khiến cho Hạ Lan Từ Kỳ hoàn toàn có thể nhận, không khỏi vui sướng: “Có thật không?”

“Đương nhiên!” Tề Dật Phàm mỉm cười, trong nụ cười mang theo chiều chuộng giống như một ánh sáng ấm áp chiếu vào trong lòng, khiến cho nàng toàn thân bỗng nhiên cảm thấy ấm áp, Tề Dật Phàm tựa hồ cũng không phải rất xấu xa! Vì thế, cũng mỉm cười một cái đáp lại rất tự nhiên, xoay người lấy từ trong ngăn bàn trang điểm ra một lượng bạc trả cho Tề Dật Phàm. Sau đó đem cây ngọc trăm kia bọc trong một cái khăn tay, nhìn chung quanh một chút hình như vẫn chưa tìm thấy nơi nào thích hợp để cất.

Cuối cùng, nàng mở ngăn tủ rồi từ giữa lấy ra một cái hộp gỗ màu đỏ có khóa, mở ổ khóa ra đem trăm ngọc thật cẩn thận đặt ở bên trong, nhìn vậy là có thể thấy được đối với nàng cây trăm mà mẫu thân tặng quan trọng đến cỡ nào.

Sau khi cất xong trăm ngọc, lúc này mới phát hiện Tề Dật Phàm đang nhìn mình.

Hóa ra Tề Dật Phàm vì đã hoàn thành tâm nguyện vốn đang cao hứng, lại nhìn thấy Hạ Lan Từ Kỳ bộ dáng vui vẻ nên thấy mỹ mãn vô cùng, vì vậy vẻ mặt mất đi vẻ lãnh lùng ban đầu mà trở nên tràn ngập ấm áp như gió xuân. Hạ Lan Từ Kỳ liếc mắt phát hiện ra hần có vẻ không đúng lắm, hơi cảm thấy gượng mình, nói: “Sao ngươi lại dùng ánh mắt này nhìn ta?”

Tề Dật Phàm lúc này mới hoàn hồn sợ lộ ra sơ hở, nhanh chóng điều chỉnh lại thần sắc của mình, giả bộ quay lại vẻ mặt lúc đầu, nhẹ giọng khinh bỉ: “Đây cũng chỉ là một cây trăm cũ không đáng tiền, lại còn phải khóa vào à? Đúng là keo kiệt!”

“Sao ngươi biết được là cây trăm này có quan trọng với ta hay không chứ?”

Tề Dật Phàm cố ý trêu đùa: “Hay là bởi vì là ta tặng cho cô, nên cô mới coi trọng nó như vậy?”

“Da mặt của ngươi thật đúng là dày quá đó! Thật sự là còn dày hơn cả tường thành!” Nhưng mà Hạ Lan Từ Kỳ lại nghĩ, dù sao lúc vật này cũng đã là của mình rồi, nên cũng chẳng ngại gì mà nói thẳng cho hần biết: “Kỳ thật cây ngọc trăm này vốn chính là của ta.”

Tề Dật Phàm cố tình kinh ngạc: “Của cô?”

Hạ Lan Từ Kỳ gật đầu: “Đúng vậy! Là quà mẫu thân tặng khi sinh nhật mười bốn tuổi của ta. Sau đó lại bị ta đánh mất, không ngờ rằng lại khéo như vậy, lọt đến tay của người rồi ngươi lại đưa nó cho ta.”

“Vậy thì đúng là thật trùng hợp!” Tề Dật Phàm thần nhiên tựa vào ghế đưa ra kết luận: “Nhất định là mẫu thân cô phù hộ để cho trăm ngọc này quay về tay cô rồi. Nó đối với cô quan trọng như vậy thì phải giữ gìn cho tốt.”

Đêm nay Tề Dật Phàm tựa hồ không có đáng ghét lắm! Bất quá, nhớ tới việc hần bị tiểu thiếp cấm sủng lên đầu Hạ Lan Từ Kỳ lại có chút thấy hần đáng thương. Dù sao ngũ thiếu gia này cũng đã bày ra một cái bẫy rất ngoan độc, nếu như thực hiện được thì Tề Dật Phàm có thể sẽ rất thảm. Có nên nói việc này ra cho hần biết không? Hạ Lan Từ Kỳ do dự không thôi, bởi vì đây cũng không phải là một chuyện nhỏ, một khi đã bị phơi bày thì nhất định sẽ dẫn đến một hồi cuồng phong bão táp, nàng phải cực kỳ thận trọng.

“Cô làm sao vậy?” Thấy nàng thất thần, Tề Dật Phàm mở miệng hỏi.

“À! Không, không sao!” Nếu chưa nghĩ kỹ, Hạ Lan Từ Kỳ đương nhiên không thể tùy tiện nói, dù sao ngày còn dài mà! Chỉ cần đứa nhỏ chưa được sinh ra thì âm mưu của bọn họ cũng sẽ không thực hiện được. Hạ Lan Từ Kỳ cũng có thời gian suy nghĩ lại, không cần gấp gáp luôn lúc này.

.....

Ngày hôm sau, gà trống báo sáng, Tề Dật Phàm đã sớm ngủ dậy đang chăm chú ngắm nhìn người yêu đang ngủ say bên cạnh, trong lòng dâng lên từng hồi ấm áp. Cho dù hai người không nhận ra nhau nhưng bọn họ đã kết làm vợ chồng, đã cùng giường chung gối, tuy đúng là chưa có động phòng nhưng hần rằng rồi cũng sẽ có một ngày như vậy. Ở tại nơi hào môn thế gia tranh đấu gay gắt này, có thể có người yêu làm bạn cùng sân chơi, cho dù chỉ là cứ yên lặng bảo vệ nàng thôi cũng là điều khiến Tề Dật Phàm cảm thấy hạnh phúc.

Bởi vì đang là mùa hạ nên buổi tối ngủ rất ít khi đóng cửa sổ con, lúc này bên ngoài thổi tới một trận gió nhẹ khiến tấm màn mỏng trên giường khẽ bay, Tề Dật Phàm sợ Hạ Lan Từ Kỳ lạnh, đứng dậy nhẹ nhàng giúp nàng cầm tay bỏ vào trong chăn.

“Àm Àm Àm” Tề Dật Phàm vừa thu tay lại thì ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa dồn dập cùng với tiếng hai nha hoàn gọi to âm ỉ: “Tứ thiếu gia, tứ thiếu phu nhân, đã rời giường chưa?”

Bọn họ gọi to qua nên đã đánh thức Hạ Lan Từ Kỳ, nàng mơ mơ màng màng mở mắt ra, thấy Tề Dật Phàm đang ngồi ở bên người, thắc mắc hỏi: “Bên ngoài xảy ra chuyện gì?”

“Không có chuyện gì, cô cứ ngủ đi!” Tề Dật Phàm an ủi. Ngẩng đầu không vui: “Sáng tinh mơ, các ngươi có còn chút quy củ nào nữa không, ở ngoài đó gọi âm ỉ cái gì?”

Ngoài cửa, lại truyền tới nha hoàn gọi: “Quấy rầy tứ thiếu gia cùng tứ thiếu phu nhân nghỉ ngơi, nô tỳ biết tội! Nhưng mà..... Xảy ra chuyện lớn rồi! Trầm thiếp mất tích!”

Nghe thấy câu đó, Hạ Lan Từ Kỳ hoàn toàn hết con buồn ngủ bỗng ngồi bật dậy, cơ hồ cùng Tề Dật Phàm đồng thanh: “Trầm thiếp mất tích?”

“Vâng” nha đầu sợ hãi trả lời, câu nói đầy khẳng định.

Hạ Lan Từ Kỳ trong lòng dâng lên một dự cảm không rõ, Tề Dật Phàm thần sắc cũng biến thành phức tạp. Hai người liếc nhìn nhau, vội vã mặc quần áo đứng dậy.

Mở cửa phòng, vừa thấy ở cửa đứng là hai nha hoàn của Trầm thiếp, Tề Dật Phàm nhíu mi hỏi: “Các người mới vừa nói Trầm thiếp mất tích? Rốt cuộc là sao lại như vậy?”

Một nha hoàn vóc dáng hơi cao một chút lập tức đáp: “Tứ thiếu gia, tối hôm qua Trầm thiếp từ sớm đã cho chúng nô tỳ trở về ngủ, hơn nữa còn có ý dặn chúng nô tỳ là sáng sớm nàng muốn tới hoa viên hít thở không khí trong lành nên kêu chúng nô tỳ gọi nàng rời giường sớm một chút. Nhưng mà, vừa rồi lúc chúng nô tỳ đến gọi thì gọi mãi không thấy Trầm thiếp mở cửa, nô tỳ sợ nàng xảy ra chuyện gì liền tự ý đẩy cửa vào phòng thì lại phát hiện giường của nàng dọn dẹp chỉnh tề. Hình như là chưa từng được động vào.”

Nha đầu kia nói quá nhanh, dừng một chút hít sâu một hơi tiếp tục nói: “Chúng mình là tối hôm qua Trầm thiếp không hề có trong phòng, có lẽ tối hôm qua đã mất tích rồi, cho nên chuyện lớn như vậy, chúng nô tỳ không dám tự quyết. Tứ thiếu gia, nên làm thế nào bây giờ?”

Biết Trầm thiếp làm không giữ trọn tiết hạnh cảm sùng lên đầu hấn, Tề Dật Phàm vẫn luôn biết rõ nhưng lại giả bộ hồ đồ, giữ nàng ta lại vẫn còn có tác dụng. Mà bây giờ, nếu Trầm thiếp xảy ra chuyện thì mệnh mệnh của hấn sẽ có thể bị mất toàn bộ, Tề Dật Phàm vội vàng kêu lên: “Còn có thể làm gì nữa? Mau cho người đi tìm!”

Hạ Lan Từ Kỳ đứng ở bên cạnh Tề Dật Phàm, đầu óc vội vàng xoay chuyển. Xem ra Trầm thiếp đi từ tối hôm qua đúng là chưa về, nhưng như vậy có chút kỳ quái không hợp lẽ thường. Sao nàng ta lại chưa về? Chẳng lẽ..... Hạ Lan Từ Kỳ bỗng nhiên nghĩ tới một hậu quả rất đáng sợ, trong lòng giật nảy mình một cái, không dám nghĩ nữa.

“Tứ thiếu phu nhân, xảy ra chuyện gì?” Bà Ngô nghe thấy tiếng âm ỉ, cũng chạy tới.

“Trầm thiếp tối hôm qua cả đêm không về.” Hạ Lan Từ Kỳ đáp ngắn gọn.

Bà Ngô cứng lại, mặt biết sắc. Cũng ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề nên lo lắng đứng cạnh Hạ Lan Từ Kỳ.

Lúc này, hai nha hoàn kia nhận được mệnh lệnh vội vàng đi gọi người tìm kiếm Trầm thiếp, chợt thấy phía trước một nô bộc chạy tới. Gã nô bộc kia chạy đến trước mặt Tề Dật Phàm, hét lớn: “Tứ thiếu gia, không xong rồi, sáng sớm có người ở Hà Hương hồ phát hiện ra một xác chết nữ. Vớt lên thì thấy người đó chính là Trầm thiếp!”

“Người nói cái gì, người nói lại lần nữa?” Tề Dật Phàm mở to mắt, có chút khó tin.

Quả nhiên, suy nghĩ tệ nhất của Hạ Lan Từ Kỳ đã được xác minh, trong lòng nàng bỗng trống rỗng, liếc mắt nhìn sang bà Ngô cũng thấy bà ấy sắc mặt rất khó coi!

Hai nha hoàn của Trầm thiếp nghe thấy hung tin này thì nhất thời hoa dung thất sắc, hét lớn: “Sao, sao có thể xảy ra được, người nói vậy!”

Thấy bọn họ không tin, gã nô bộc đành phải cam đoan: “Tứ thiếu gia, chuyện lớn như vậy có cho nô tài thêm mười lạng gan thì nô tài cũng không dám lừa gạt thiếu gia! Vừa rồi thì thể vớt lên ở dưới Hà Hương hồ đúng là Trầm thiếp. Nô tài như có nửa câu nói dối thì bị sấm sét đánh chết!” Lại nói tiếp: “Tứ thiếu gia cùng tứ thiếu phu nhân nếu như vẫn không tin..., hiện tại thì thể vẫn còn ở bên bờ, hai người qua xem thử chẳng phải sẽ biết sao?”

Hấn nói cũng có vài phần hợp lý, Tề Dật Phàm vội đi nhanh về phía trước: “Ở nơi nào, mau dẫn ta đi.”

Hạ Lan Từ Kỳ cũng muốn biết rõ chân tướng sự việc, dẫn theo bà Ngô chạy theo sau.

Hà Hương hồ ở phía tây, từ xa đã có thể thấy ở bên bờ vây quanh cả một vòng người. Tề Dật Phàm nhanh chóng rảo bước đi tới, có người nhanh mắt nhìn thấy hấn, la lớn: “Tứ thiếu gia đến, mọi người mau tránh ra!”

Mọi người quả nhiên nhanh nhẹn tản ra, nhường cho Tề Dật Phàm một lối đi.

Trong đám người kia, có một cái cô gái áo tím trang điểm xinh đẹp, toàn thân tái nhợt sưng phù, tóc tai bù xù nằm trên mặt đất, đúng là tiểu thiếp Tề Dật Phàm Trầm thị.

Mất vẫn còn mờ lớn, lộ rõ lúc trước khi chết vô cùng căm phẫn và sợ hãi. Mà thi thể chết không nhắm mắt thế này, bộ dạng hai mắt trợn trắng khiến cho người nhìn không rét mà run.

Làm thầy thuốc, Hạ Lan Từ Kỳ nhìn người chết đã quen rồi, nhưng nghĩ đến người trước mắt hôm qua còn nói chuyện với nàng! Chỉ một đêm qua đi, mà đã âm dương hai ngã, thật là khiến người ta cảm thán sinh mệnh yếu ớt!

Những cũng chỉ khiếp sợ trong chốc lát, lúc sau Hạ Lan Từ Kỳ đã tỉnh táo lại, nàng biết chắc không cần hỏi cũng biết là nữ thiếu gia sau khi biết chuyện đã bị bại lộ nhưng lúc ấy lại không bắt được người nghe lên nên vì bảo vệ bản thân nên mới đưa ra quyết định vội vàng thế này.

Dù sao Trầm thiếp đưa nhỏ trong bụng Trầm thiếp cũng là của hân, nếu đưa nhỏ sinh ra rồi lại có người tố cáo rồi sẽ phải dùng cách thử máu nhận thân..., vậy hân chết chắc rồi! Cho nên mới phải làm ra thảm kịch một xác hai mạng thế này! Thứ nhất người chết không có đôi chứng, thứ hai là đe dọa cái người nghe lên kia, cảnh cáo không nên lộng ngôn nếu không thì kết cục sẽ thảm khốc giống như Trầm thiếp vậy.

Hạ Lan Từ Kỳ nắm thật chặt tay, thay Trầm thiếp bị ai nhưng cũng càng thêm kinh ngạc về vị ngũ thiếu gia hèn hạ âm hiểm lại lòng lang dạ sói mức này.

Tề Dật Phàm vụn lẩn cũng không ngờ được rằng, Trầm thiếp đang êm đẹp, thế mà lại chết bất đắc kì tử. Điều này đã làm rối loạn lòng hân vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Hí Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Năm trước tiên cơ

Thấy Trầm thiếp đã chết. Tề Dật Phàm làm bộ thờ ơ, có vẻ như không biết phải nói thế nào. Muốn hân phải thể hiện thương tiếc với nữ tử đã cầm sừng lên đầu hân thì đúng là mặt trời mọc trong đêm! Dù sao bệnh ngọc của hân cũng chưa khỏi hẳn, vì thế chỉ một ngón tay vào thi thể Trầm thiếp, nhìn Hạ Lan Từ Kỳ tò mò hỏi: “Nàng ấy bị sao vậy? Tại sao lại ngủ ở đây?”

Biết hân có bệnh, nên đối với phản ứng này của hân, mọi người cũng không cảm thấy kì lạ.

Nhưng Hạ Lan Từ Kỳ nhìn là hiểu ngay, Tề Dật Phàm lại bắt đầu không muốn đề ý đến chuyện này, chuẩn bị giao hết cho nàng xử lý. Không còn cách nào khác, Tề Dật Phàm không ra mặt, thân là Tứ thiếu phu nhân đương nhiên nàng phải diễn chính rồi: “Trầm thiếp, nàng..... Đây rốt cuộc là làm sao?” Hạ Lan Từ Kỳ hơi hơi nhíu mày, kinh ngạc ngẩng đầu.

Bên cạnh, có một gã gia đình mặc y phục bằng vải thô bước lên đáp: “Thưa Tứ thiếu phu nhân, sáng sớm hôm nay nô tài trên đường tới phòng bếp thì thấy một cổ thể nổi lên phình trên mặt hồ, nô tài liền gọi người tới vớt thi thể đó lên lúc đó mới phát hiện ra đó là Trầm thiếp, cho nên truyền tin đến cho người và Tứ thiếu gia biết trước.”

Hạ Lan Từ Kỳ mày nhíu chặt: “Việc này đã báo cho Hầu gia hay chưa?”

Gã gia đình kia nói tiếp: “Vừa rồi Tiểu Ngũ đã đi đưa tin.”

Lúc này. Bà Ngô đưa ra đề nghị: “Tứ thiếu phu nhân, cái chết của Trầm thiếp đúng là rất quái dị, rốt cuộc là tự sát hay bị giết thì cũng sẽ mất thời gian tìm hiểu. theo lão nô thấy, trước hết mạng thi thể Trầm thiếp về sắp xếp hậu sự ổn thỏa đi đã!”

Hạ Lan Từ Kỳ gật đầu, bất đắc dĩ thở dài, quay đầu tình dật lí nói với Dật Phàm: “Dật Phàm, không phải là nàng ngủ ở đây đâu. Nàng bị ngắt xiu rồi, chúng ta đưa nàng ấy về trước.”

Có gã gia đình đem đến cái cang, đem thi thể Trầm thiếp về Thủy Tiên Các.

Không kịp xử lý nhiều, Hạ Lan Từ Kỳ khi quay về Thủy Tiên Các việc đầu tiên là gọi bà Ngô đến phòng mình. Sau khi đóng chặt cửa thì lôi bà ngồi xuống: “Bà Ngô bây giờ bà không thể tiếp tục ở trong phủ được nữa, lát nữa thu dọn các thứ rồi chuẩn bị về quê đi!”

Bà Ngô giật mình, tuy rằng có thể đoán ra được lí do, nhưng vẫn hỏi: “Tứ thiếu phu nhân, sao cô lại muốn đuổi lão nô đi?”

“Bà không đi không được!” Hạ Lan Từ Kỳ vẻ mặt nghiêm túc: “Bà không thấy rằng Ngũ thiếu gia có bao nhiêu hiểm độc sao? Tối hôm qua bà đã phát hiện ra bí mật không thể cho ai biết của bọn họ, hân vì muốn bảo vệ bản thân mà quyết định ra tay giết chết Trầm thiếp!”

Bà Ngô biến sắc: “Tứ thiếu phu nhân, sao cô có thể biết được là Trầm thiếp bị bóp chết rồi mới ném vào trong hồ?”

Hạ Lan Từ Kỳ trước mắt hiện dáng vẻ khi chết của Trầm thiếp, mở miệng nói: “Bà không để ý sao, trên cổ Trầm thiếp có mấy vết bầm. Đó là dấu vết bị người ta bóp chặt, cho nên mới suy đoán nàng ta bị người bóp chết rồi vứt xác xuống hồ.”

Hạ Lan Từ Kỳ dừng lại một chút rồi tiếp tục phân tích: “Cho dù Ngũ thiếu gia không cần Trầm thiếp nhưng đưa nhỏ trong bụng nàng ta là cốt nhục của hân! Đã có câu: Hồ dữ còn không ăn thịt con! Sao hân có thể rat ay tàn ác như vậy, người này lòng lang dạ sói đến mức như vậy thì bà nghĩ hân có bỏ qua cho người đã phát hiện ra bí mật của hân không? Hân sẽ không! Cho nên, hân tất nhiên sẽ trăm phương nghìn kế nghĩ cách tìm ra cái người nghe được bí mật của hân để giết người diệt khẩu!”

Nghe những lời Hạ Lan Từ Kỳ nói..., Bà Ngô lạnh hết cả sống lưng, cũng ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, mặc dù có chút bối rối, nhưng nghĩ nghĩ đi nghĩ lại vẫn ôm một tia hy vọng: “Ngũ thiếu gia tuy rằng đã phát hiện ra lão nô, nhưng mà hân chưa nhìn thấy mặt lão nô, cho dù hân có muốn tìm cũng chưa chắc sẽ tìm được lão nô, đúng không?”

Ngũ thiếu gia kia là người không hề đơn giản! Vì đạt được mục đích không từ thủ đoạn! Hạ Lan Từ Kỳ ngẩng đầu, bình tĩnh phân tích: “Hân tuy rằng không thấy được mặt mũi của bà, nhưng hân đã thấy được hình dáng. Cách ăn mặc của bà cũng như hương bà chạy đi. Cho nên, từ đó hân có thể đại

khái đoán ra thân phận và tuổi tác của bà, đương nhiên điều này cũng chưa chắc đủ để hắn tìm ra nhưng còn có một chi tiết quan trọng đó là trên đường chạy trốn bà bị ngã.....”

“Ngã thì làm sao vậy?”

Hạ Lan Từ Kỳ có chút bốc hỏa rồi, rót chén trà uống một ngụm: “Bà bị ngã thì đương nhiên đầu gối sẽ bị thương rồi, hắn chỉ cần tìm được người trên đầu gối bị thương rồi kết hợp với những manh mối trước thì chỉ cần chọn lọc một chút sẽ tìm được bà.”

Nghe Hạ Lan Từ Kỳ phân tích vô cùng có lý, bà Ngô nhất thời kinh hãi sắc mặt trắng bệch, trán đầy mồ hôi: “Tứ thiếu phu nhân, vậy làm sao bây giờ? Để cô lại một mình trong phủ, lão nô lo lắng..... Lão nô, lão nô không thể bỏ rơi Tứ thiếu phu nhân được!” Bà Ngô cũng lo lắng nói: “Còn nữa, nếu như lão nô đi rồi, Ngũ thiếu gia không tìm được người bị thương trên đầu gối nữa thì lão nô không phải chưa đánh mà đã khai sao?”

Hạ Lan Từ Kỳ nắm lấy tay bà: “Bà nhớ con cũng như con nhớ bà vậy! Nhưng bà đi cũng chỉ là tạm thời thôi, lát nữa con đưa cho bà một lọ thuốc bà về nhà hàng ngày bôi lên miệng vết thương bị trầy da. Đến khi đầu gối khỏi hẳn sẽ không để lại sẹo, khi ấy bà hãy trở về.”

Nàng nghĩ nghĩ một lúc, lại nói thêm: “Về phần mà bà nói, tự nhiên có một người xuất phủ sẽ khiến Ngũ thiếu gia nghi ngờ thì việc này sẽ được giải quyết tốt. Đúng rồi, trong các viện khác có ai là có thân hình giống bà không?”

Bà Ngô suy nghĩ một chút, nhắm trên đầu ngón tay rồi nói: “Bà vú của Nhị thiếu gia là vú Triệu, bà Tiền quản việc trong viện của Lục thiếu gia, còn có vú Tần của Tổ Đông Uyển và bà Tần ở trong phòng bếp đều có dáng người gần giống lão.”

Hạ Lan Từ Kỳ ghi nhớ thật kỹ, sau đó cười nói: “Con sẽ nghĩ biện pháp để bọn họ cùng xin về quê, để đánh lừa dư luận! Như vậy, chờ đến khi bà về rồi trên đầu gối không còn sẹo nữa thì Ngũ thiếu gia cũng sẽ không thể nghi ngờ được bà!”

Không ngờ rằng Hạ Lan Từ Kỳ lại thay bà lo lắng chu toàn như vậy, hơn nữa chỉ là tạm thời về nhà, sau khi vết thương tốt lên thì còn có thể quay lại nên bà Ngô mừng rỡ: “Lão nô toàn bộ nghe Tứ thiếu phu nhân an bài!”

Cứ như vậy, bà Ngô đi rồi, Hạ Lan Từ Kỳ giả mạo bà Ngô hỏi thăm về người nhà của bốn bà vú kia rồi viết cho mỗi người lần lượt một phong thư, nội dung đại khái là trong nhà có chuyện bảo bọn họ nhanh trở về. Sau đó đem thư giao cho Từ Đào, để nàng xuất phủ tìm người giao thư đến trong phủ.

Nơi nào có người nơi đó có thị phi, đương nhiên, sự kiện thị phi càng ly kì thì tốc độ lan truyền càng nhanh! Trầm thiếp chết đuối bất đắc kì tử dưới hồ, trước điểm tâm đã truyền đi khắp nơi khiến cả phủ hoảng sợ.

Lão thái gia, Hầu gia, phu nhân sau khi biết được tin này. Vừa đau lòng lại phẫn nộ không thôi! Bởi vì Trầm thiếp chết không rõ nguyên nhân nên Hầu gia muốn tra ra hung thủ nên đã báo quan, kết quả khám nghiệm tử thi y hệt như phỏng đoán của Hạ Lan Từ Kỳ, Trầm thiếp đúng là bị người khác bóp chết rồi mới quăng ác xuống hồ.

Đây là một vụ án giết người, quan phủ đã quyết định lập án điều tra vì vậy thường xuyên tới Thủy Tiên Các quấy rầy, khiến cho Hạ Lan Từ Kỳ rất là phiền não. Nhưng mà quan phủ ngoại trừ biết cái chết của Trầm thiếp rất bất thường ra thì căn bản không hề tìm được thêm manh mối nào, vụ án này vì thế mà không thể phá nổi.

Trầm thiếp chết đi, khiến cho trong phủ gà chó không yên. Chuyện mà mọi người khi trà dư tửu hậu nhắc tới nhiều nhất chính là chuyện Trầm thiếp bị ai hại chết! Mà những người khác trong viện, mặt ngoài thì thay Tề Dật Phàm đau khổ tiếc thương, kì thực phần lớn đều có tư tưởng vui sướng khi thấy người khác gặp họa.

Án tử nhất thời chưa thể phá được, những ngày mùa hè này khí trời lại cực kỳ nóng bức, cho nên cũng không thể chờ kết án hai ngày sau đã đem thi thể của Trầm thiếp đi hạ táng.

Mà giữa lúc đó, quả nhiên không nằm ngoài dự đoán của Hạ Lan Từ Kỳ, Ngũ thiếu gia vẫn luôn phái người âm thầm tìm kiếm bà già bị thương ở đầu gối, có điều Hạ Lan Từ Kỳ đã đoán được trước, khiến hắn tìm đến phát mệt cũng không ra.

.....

Thời gian trôi qua rất nhanh, đảo mắt một cái đã đến lúc Tề Dật Phàm phải tới Ngọc Đại Lâu gặp khách.

Ngày hôm đó, trời mới sẩm tối thì dưới sự giám sát của Tề Dật Phàm, Hạ Lan Từ Kỳ đã mặc vào bộ trường bào màu trắng, tóc búi cao trên đỉnh đầu, đôi một chiếc mũ trắng thêu chỉ bạc, eo đeo thắt lưng bạch ngọc lỏng lẻo, tay cầm một thanh quạt vẽ tranh thủy mặc. Biến hóa nhanh chóng đã thành một nữ nam đầy triển vọng.

Cải trang hoàn hảo xong Hạ Lan Từ Kỳ đứng xoay xoay người: “Thế nào..... Ngươi xem, giống nam nhân chưa?”

Tề Dật Phàm ánh mắt mỉm cười, đưa tay khoác lên trên vai của nàng. Nhìn một lượt từ trên xuống dưới.

Động tay động chân cái gì? Chỉ biết lợi dụng! Hạ Lan Từ Kỳ có chút mất hứng: “Nhìn cái gì vậy? Thế này được chưa? Nếu ta đi vào mà bị người ta phát hiện đuổi ra thì ngươi cũng đừng trách ta không giúp ngươi!” Nể mặt Tề Dật Phàm giúp nàng tìm lại cây trầm ngọc đã mất, nàng vốn không muốn đến thanh lâu nhưng biết được chuyện gặp mặt bàn chuyện làm ăn lần này của Tề Dật Phàm vô cùng quan trọng nên hiện tại cũng rất có thành ý muốn giúp hắn một lần.

Tề Dật Phàm vui vẻ cười nói hớn hở: “Lúc là nữ nhi thì trang điểm xinh đẹp, là nam nhi thì hóa trang tuấn tú, cô đúng là có năng khiếu phối đồ! Cái trang lần này rất tốt, yên tâm! Nhìn ổn.”

Thanh lâu đối Hạ Lan Từ Kỳ mà nói là nơi vừa quen thuộc lại xa lạ. Quen thuộc là tên, mà xa lạ là vì nàng cho tới bây giờ chưa từng đi vào, mang theo tâm trạng hết sức tò mò nàng theo chân Tề Dật Phàm lên ra khỏi phòng ở, trốn thoát được đám vệ binh tuần tra ban đêm rồi trèo tường ra khỏi Hầu phủ. Tề Dật Phàm đưa Hạ Lan Từ Kỳ dẫn tới một ngõ hẻm cách Hầu phủ không xa, thì ra ở đó đã sớm có một chiếc xe ngựa ở sẵn để chờ bọn họ.

Một gã đánh xe còn nhỏ tuổi đang đứng chờ bên cạnh xe, nhìn thấy Tề Dật Phàm đến gần cũng không nói nhiều lời, lẳng lặng vén màn xe đợi bọn họ bước lên.

Đến gần, Hạ Lan Từ Kỳ phát hiện, chiếc xe ngựa kia không có dấu hiệu của Hầu phủ, hẳn không phải là của Hầu phủ, vậy thì cái xe này hẳn lấy ở đâu ra.

Ở trên xe, Hạ Lan Từ Kỳ vùng trộm liếc mắt nhìn ngắm Tề Dật Phàm, chỉ thấy hắn ôm cánh tay, hip mắt lại tựa hồ đang nghĩ ngợi chuyện gì, chắc là đang suy nghĩ lát nữa phải bàn chuyện làm ăn thế nào rồi? Hạ Lan Từ Kỳ hít sâu một hơi, cũng không quấy rầy hắn nữa mà lẳng lặng ngồi suy nghĩ lát nữa đi vào trong kỹ viện sẽ dùng bộ dáng gì.

Rất nhanh, bọn họ đã đến Ngọc Đại Lâu nổi tiếng nhất Diêm thành.

Ngọc Đại Lâu tổng cộng có ba tầng, lầu một là đại sảnh diễn nghệ, lầu hai là phòng bình thường, lầu 3 là phòng thượng hạng.

Nơi này có đủ hạng người, ngư long hỗn tạp, là nơi đốt tiền bạc nhất Diêm thành, cũng là nơi đám thương nhân đến gặp bàn chuyện làm ăn, là nơi lý tưởng để cùng đám quan viên bồi đắp tình cảm.

Xuống xe ngựa, Hạ Lan Từ Kỳ mới phát hiện, bên ngoài Ngọc Đại Lâu này xe ngựa xếp thành một hàng dài, ở dọc hành lang của Ngọc Đại Lâu là một loạt lụa sa đên lông đỏ, nhìn cực kỳ tung bừng. Mà trong lầu lại đèn đuốc sáng trưng, chiếu sáng từ trong ra đến đường cái, so với những cửa hàng khác đối diện sáng hơn rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Hí Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Kỹ viện xấu hổ

Khi Hạ Lan Từ Kỳ đang chăm chú nhìn chung quanh. Tề Dật Phàm đã dẫn đầu đi về phía cửa Đại Ngọc Lâu. Nàng nhanh chóng thu hồi ánh mắt, vội vàng đi theo.

Hai người theo đám người cùng đi đi vào, vừa mới vào trong cửa Hạ Lan Từ Kỳ đã bị mùi hương son phấn nồng đậm kia làm choáng váng, nàng vừa mới đưa tay che bỗng nhiên nhớ ra hình như những nam tử hay lui tới những chỗ thế này thường không khó chịu những mùi ấy. Vì thế nàng nhẹ nhàng giấu cái mũi, lại đem bỏ tay xuống. Động tác nhỏ của nàng không cẩn thận bị Tề Dật Phàm thấy được, Tề Dật Phàm cong khóe môi, hiện lên ý cười mà như không.

Sau buổi cơm tối, cảnh sắc thâm trầm, đúng là lúc mà những nơi ong bướm náo nhiệt nhất. Mà Ngọc Đại Lâu này chẳng những môn quy lớn, hơn nữa các cô nương bên trong nổi danh xinh đẹp, cho nên chuyện làm ăn nhà bọn họ náo nhiệt nhất cái Diêm thành này.

Hôm nay buôn bán ở Ngọc Đại Lâu tốt hơn bình thường rất nhiều, lầu một diễn nghệ ở đại sảnh bàn nào cũng chẳng còn chỗ trống. Mọi người ngồi ở chỗ này chỗ kia, ôm cô nương, uống rượu, nói chuyện trời đất!

Hai người đi vào trong chưa xa thì một người mặc một chiếc váy dài thêu san hô đỏ, là một người đàn bà trang điểm rất đậm, cười đón chào: “Ồ! Hai vị công tử đây thật tuấn tú quá!” Nàng nói xong, cái khăn lụa trong tay kia đã đáp hẳn lên ngực Tề Dật Phàm.

Người đàn bà này là bà chủ của Ngọc Đại Lâu tên là Lục Phi, cũng từng là kỹ nữ đứng đầu bang Hồng danh của Diêm thành một thời. Nàng coi như là có đầu óc một chút, biết tuổi lớn không thể ăn cơm dựa vào nhan sắc nữa, sau đó từng bước một, nhả nhin lên đến vị trí bà chủ của Ngọc Đại Lâu. Tất cả mọi người đều gọi nàng ta là Lục tỷ.

Tề Dật Phàm dừng bước, trong lòng tuy rằng chán ghét, nhưng trên mặt không hề tỏ ra một chút gọn sóng sợ hãi, chẳng chút mấy may.

Lục tỷ lại nói: “Thấy hai vị thật lạ mắt, là lần đầu tới rồi!”

Tề Dật Phàm mắt tự nhiên cười cười, hắn sớm đã tới đây nhiều lần nhưng không phải lấy thân phận hiện tại mà là lấy thân phận Hoa Tranh, đáp ứng yêu cầu của khách hàng, đến đây bàn chuyện làm ăn.

Nhìn thấy vẻ mặt Tề Dật Phàm, Lục tỷ che miệng mà cười: “Hôm nay đa phần người tới đây, đều là vội tới ủng hộ cô nương Lâm San Nhi nhà chúng tôi. Nói vậy hai vị đến chắc cũng vì muốn được ngắm nhìn đúng không?”

Hạ Lan Từ Kỳ ở bên cạnh trừng mắt nhìn, tú bà này đúng là tự phụ quá rồi! Cô nương gì mà lại được nhiều người chào đón đến thế?

Lúc này, Tề Dật Phàm theo lời của nàng nói: “Nghe giảng hồ đồn, hồng bài của các vị là cô nương Lâm San Nhi ca múa song tuyệt, xinh đẹp không gì sánh được, một cái nhìn mà một nụ cười đều có thể khiến anh hùng khom lưng. Nghe nói mấy ngày trước nàng ấy bị đau chân nên nghỉ ngơi hơn một tháng, hôm nay lần đầu lên đài diễn, làm gì có chuyện không đến?”

Được nghe những lời ấy, Lục tỷ vui đến nở hoa trên mặt, “Được rồi! Ta đây xin thay mặt San nhi cảm tạ hai vị công tử!” Nói tiếp: “Vào Ngọc Đại Lâu, Lục tỷ ta đảm bảo cả thể xác và tinh thần đều được thỏa mãn, chuyện đi này không uống đâu!” Nàng quay lại vung cái khăn lụa trong tay: “Các cô nương, mau tới đón khách!”

Ngay lúc Hạ Lan Từ Kỳ và Tề Dật Phàm chưa hề phòng bị, không biết ở đâu xông ra bảy tám cô nương chạy đến vây hai người bọn họ lại.

“Công tử, thiếp tên là Hồng Châu, thiếp tên là Từ Anh, thiếp tên là Lệ Hương..... Tới đây..... Chọn thiếp đi!”

Có câu cửa miệng: Tú bà thích tiền, cô nương thích cười. Người ra vào Ngọc Đại Lâu, phần lớn đều là nghiệp quan phú cô[1]. Mà loại người này, phần lớn tuổi đã lớn dáng người to béo, n hung bản thân các nàng lại không chọn được khách nhân cho nên nếu đem ra so sánh thì chỉ cần thấy nam tử trẻ tuổi anh tuấn đi đến, bọn họ đương nhiên sẽ tranh giành.

[1] Nghiệp quan phú cô: Quan lại và thương nhân giàu có

Thấy các nàng ai cũng như sói như hổ, lời nói kéo kéo, tư thế khiến cho nàng cảm tưởng như họ sắp đem nàng và Tề Dật Phàm ăn đến nơi. Chưa bao giờ trải qua loại chuyện như vậy Hạ Lan Từ Kỳ, vốn đang khẩn trương không thôi mà ngay lúc này không biết là ai đột nhiên bám và eo nàng một cái, khiến cho nàng càng thêm bấn loạn. Phán xạ có điều kiện ôm lấy cánh tay Tề Dật Phàm, không quan tâm kêu lên: “Dật Phàm.....”

Thấy hành động của Hạ Lan Từ Kỳ dọa các cô nương nhảy dựng lên, đồng thời cũng làm cho Tề Dật Phàm cả người đã tràn đầy năng lượng, hấn dùng cánh tay còn lại hất lên, trừng mắt nói: “Các cô làm cái gì vậy, muốn cướp người sao? Tránh ra hết đi!”

Các cô nương bị Tề Dật Phàm khí thế lấn át, toàn bộ ngừng lại.

Lục tỷ không rõ đầu đuôi, tiến lên phía trước nói: “Công tử có chuyện gì vậy? Chẳng lẽ trong những cô nương này không có một ai vừa mắt công tử?”

Đồng thời, ánh mắt Lục tỷ đột nhiên rơi vào cánh tay của Tề Dật Phàm mà Hạ Lan Từ Kỳ đang nắm chặt lấy, trong thần sắc mang theo vài phần kinh ngạc rồi liền tưởng vừa rồi người này éo là bất nam bất nữ, khó tránh khỏi nghĩ đến vài chuyện không đứng đắn.

Lúc này, Hạ Lan Từ Kỳ rốt cục cũng kịp phản ứng. Hiện tại nàng là nữ giả nam trang, hai nam nhân lời nói kéo kéo nhau đương nhiên sẽ xảy ra hiểu lầm! Vì thế, đột nhiên thu tay lại, giận chính mình không có tiền đồ. Đều là nữ nhân cả, có cái gì mà phải sợ?

Tề Dật Phàm thần sắc tự nhiên, chỉ vào Hạ Lan Từ Kỳ đang quần bách vô cùng bên cạnh, không biểu hiện gì giải thích: “Hắn là đệ đệ của ta, lần đầu tiên dẫn hắn đến nơi này chơi đùa! Khó tránh khỏi xấu hổ, mà các cô nương nhiệt tình như vậy, thật sự là dọa sợ hắn rồi!”

Lục tỷ vừa nghe đã hiểu, vẻ mặt tươi cười: “À, thì ra là như vậy! Khó trách, khó trách, cũng giống như những cô nương mới treo biển hành nghề chuyện lúng túng xấu hổ là điều khó tránh, nhưng mà có câu nói thế nào nhỉ? A, đúng rồi! Một lần sinh hai lần rồi thành quen ca thôi! Chỉ cần có lần đầu tiên, thì sau này sẽ rơi vào tuyệt cảnh!”

Người đàn bà này đúng là miệng chó không thể nhả ra ngà voi! Nghe xong lời của nàng ta Hạ Lan Từ Kỳ toàn thân cũng không được tự nhiên, thần sắc cũng càng lúc càng kém.

“Được rồi, ta đặt Mẩu Đơn sánh cùng Hải Đường sánh. Mau dẫn bọn ta tới!” Tề Dật Phàm không muốn cùng Lục tỷ nói xàm nữa, vì thế muốn nhanh chóng đến phòng riêng.

“Ôi trời! Thì ra công tử chính là Tề thiếu gia ư, thất kính thất kính!” Mẩu Đơn sánh cùng Hải Đường sánh hai căn phòng xa hoa nhất Ngọc Đại Lâu, Lục tỷ đương nhiên nhớ rõ là Tề thiếu gia đặt nhưng bản thân nàng lại không nhận ra vị Tề thiếu đó lại chính là công tử trước mặt: “Mau, mời lên lầu!”

Lục tỷ tách mấy cô nương kia ra, tự mình dẫn Tề Dật Phàm cùng Hạ Lan Từ Kỳ đi lên lầu.

Trên đường đi, Tề Dật Phàm cố ý cùng Lục tỷ duy trì khoảng cách nhất định, dùng thanh âm chỉ hai người bọn họ nghe được, nói: “Chúng ta đến đây là để hưởng thụ, thư giãn chứ không phải đến đây chịu tội. Phiền thần sắc của cô tự nhiên một chút!”

Hạ Lan Từ Kỳ vốn đã rất khó chịu rồi, nghe hắn nói như vậy liền càng thêm khó chịu, ném cho hắn một ánh mắt khinh thường, không thèm trả lời.

Bọn họ nhanh chóng đến Mẩu Đơn sánh ở lầu ba, Lục tỷ cười híp mắt nói: “Hai người gọi ta là Lục tỷ là được, đúng rồi, Hải Đường sánh cũng là các vị đặt đúng không? Chính là ở bên cạnh, hai người có muốn qua xem thử không?”

Tề Dật Phàm khoát tay chặn lại: “Không cần! Bên đó là đặt cho đệ đệ ta, bọn ta hôm nay chiêu đãi khách nhân ở đây. Như thế này, các người phải người hầu hạ cho tốt là được.”

Có thể đặt được phòng như vậy thì nhất định là người có tiền! Lục tỷ không dám chậm trễ: “Hai vị công tử, cô nương vừa rồi chuyện chỉ hầu hạ ở sảnh

lớn, tổ chất đúng là hơi kém chút. Lát nữa ta đi tìm cho các vị cô nương xinh đẹp, ôn nhu nhất Ngọc Đại Lâu, đảm bảo các vị vừa lòng”

Tề Dật Phàm nhìn thấy Hạ Lan Từ Kỳ kia vẻ mặt như sắp chết tới nơi, khóe miệng hơi nhếch lên mỉm cười, trầm giọng nói: “Đội lát nữa khách tới thì chọn cô nương sau, người cứ đi trước đi! Nếu không được gọi thì các người nhất định không được vào!”

Lục tỷ giật mình một cái, lập tức cười nói: “Được rồi, vậy các vị cứ trò chuyện trước đi. Có việc cứ gọi!”

Lục tỷ vừa đi ra ngoài, Hạ Lan Từ Kỳ buông hết phòng bị, đặt mông ngồi phịch xuống ghế, không vui nói: “Nơi này chính là kĩ viện đấy sao! Tìm mà không khoẻ đúng là dễ bị dọ chết!”

Tề Dật Phàm cười”Hắc hắc”, ngồi xuống bên cạnh người nàng.

Nàng lại không lưu tình chút nào, nói: “Thật ra ta cũng có chút không hiểu lắm, có những người đàn ông trong nhà thế thiếp thành đàn lại cứ viện cớ bạn này họ không đến, rồi lại tới đây để mua vui làm trò cười! Thật đúng là ăn no rồi việc!”

Tề Dật Phàm cứng lại: “Cô đang ngấm ngấm nói ta sao?”

Hạ Lan Từ Kỳ cười nhạt một tiếng: “Ta cũng chỉ là tùy tiện nói ra suy nghĩ của mình một chút thôi, ta có chỉ tên điểm họ người không? Nhưng mà, nếu người cảm thấy người có như vậy thì ta cũng chẳng thể nói gì hơn!”

“Cô.....”

“Ta làm sao?”

Tề Dật Phàm làm bộ hít sâu: “Nam nhân tốt không đấu với nữ nhân, ta không chấp nhặt cô! Nhớ rõ những điều ta đã nói với cô, món được liệu này đổi với chuyện làm ăn của ta vô cùng quan trọng, cô nhất định phải làm theo lời ta nói, diễn kịch thật tốt. Đem đơn đặt hàng này đoạt về đến tay! Nếu hoàn thành công việc, ta đối với cô sẽ có trọng thưởng!”

Hạ Lan Từ Kỳ cong người: “Người cũng hào phóng quá!”

Tề Dật Phàm ngừng đầu nhìn chằm chằm nàng: “Cô cũng đừng nghĩ ta chỉ biết thưởng thôi, nếu cô làm hỏng chuyện thì chờ xem ta phạt cô thế nào!”

Nếu đến đây, Hạ Lan Từ Kỳ vì giúp hắn làm xong chuyện nên mới đến đây, nếu làm hỏng chuyện rồi thì chẳng cần hắn phạt Hạ Lan Từ Kỳ cũng sẽ tự trách bản thân mình, cho nên nàng nhất định sẽ dốc toàn lực ứng phó.

Nhìn cái đồng hồ nước trên bàn, Tề Dật Phàm lại dặn dò: “Khách thương cũng sắp tới rồi, lát nữa đừng quên thân phận ta đã nói với cô. Còn nữa chú ý đến hạng mục công việc ta đã nói qua rồi, vạn lần không thể lộ chân tướng.”

Nghe xong ngữ khí của hắn, Hạ Lan Từ Kỳ giống như phải lên chiến trường đánh giặc, tự nhiên có chút khẩn trương: “Hắn thật sự không biết người kia sao? Còn nữa, giọng nói của ta tuy rằng uống thuốc rồi nhưng nghe lúc nói vẫn hơi nhỏ. Không có khí phách của nam nhân!”

“Không sao cả! Người mà ta cho cô giả thành chính là một tên ảo là! Cô chỉ cần đừng để hắn phát hiện cô là nữ nhân là được rồi!” Tề Dật Phàm nghĩ rồi lại nói: “Dù sao nơi này cũng là viện, thân phận của cô bây giờ lại là nam nhân, lát nữa trong lúc nói chuyện nhất định sẽ phải để các cô nương đến. Cho nên, ánh mắt của cô tốt nhất là nên tự nhiên một chút, nếu không sẽ không giống thật!”

Nghĩ đến một màn bị yêu thương nhưng nhớ bao vây vừa rồi, Hạ Lan Từ Kỳ toàn thân run lên nhìn không được nhếch miệng: “Nhưng..... Ta có thể không gọi cô nương không?”

“Mọi người cùng nhau ngồi nói chuyện làm ăn, cô không gọi cô nương thì làm gì có vị khách nào không biết xấu hổ mà gọi?”

Tề Dật Phàm kỳ thật cũng có chút bực mình, tỷ như bình thường khi nói chuyện làm ăn với người ta hay đến từ lâu, nhưng là hôm nay khách nhân lại chủ động đòi hỏi nhất định phải nói ở chỗ này. Vị khách nhân kia nổi danh háo sắc, nếu không chiều đãi hắn thật tốt thì muốn giành được mối làm ăn này chẳng khác nào khó hơn lên trời! Cho dù Tề Dật Phàm có chán ghét thế nào, thì tình thế bắt buộc cuộc trao đổi này nếu như không đồng ý thì chắc chắn hắn không nhưng tổn hại danh dự mà còn mất đi cả một khoản tiền lớn!

Bạn đang đọc truyện *Hí Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88-1: Châu liên bách hợp* (thượng)

Hạ Lan Từ Kỳ cũng không phải là người không hiểu lí lẽ. Nghe lời hắn nói có đạo lý, nghĩ đến chuyện hắn tìm ngọc trân và giúp mình đánh phải cần răng nói: “Vây được rồi! Chỉ lần này thôi đấy, không có ngoại lệ. Lần sau nếu cần làm mấy chuyện này thì đừng có tìm ta!”

Tề Dật Phàm vừa lòng nở nụ cười: “Như thế này, ở trên bàn rượu cô chỉ cần phối hợp tốt với ta là được! Nếu có chuyện ngoài ý muốn, chúng ta tùy cơ ứng biến. Thời gian không còn sớm nữa đi, ta dẫn cô đến Hải Đường sảnh!”

Hải Đường sảnh là nơi Tề Dật Phàm bao hết cho một mình nàng, chủ yếu là để những lúc nàng không cần ra mặt có thể đến đó nghỉ ngơi.

Tề Dật Phàm quay về Mẫu Đơn sảnh chuẩn bị, Hạ Lan Từ Kỳ trong lúc chờ đợi cảm thấy nhàm chán, liền đi về phía trước cửa sổ xóc lên bức rèm che, nhìn ra phía xa dưới lầu. Dưới lầu tiếng người ồn ào, không còn chỗ ngồi, đúng là cảnh tượng phù hoa náo nhiệt bậc nhất.

Bỗng từng ngọn đèn theo nhau lần lượt tắt đi, cảnh tượng dưới lầu lặn vào một mảnh mờ ảo. Hạ Lan Từ Kỳ đoán sắp tới là đến thời gian diễn nghệ rồi. Đối với vị tuyệt đại giai nhân có thể ca hát nhảy múa kia. Nàng tuy là nữ tử, nhưng cũng vô cùng tò mò muốn biết xem nàng kia có bao nhiêu mỹ lực mà có thể kéo nhiều nam tử đến ủng hộ như vậy, trực tiếp khiến cho Ngọc Đại Lâu đông đến bất thường!

Lầu ba là khu cao cấp đắt tiền, có không quá mười gian phòng. Mà đại đa số mọi người đều ở lầu một chờ xem diễn nghệ, cho nên hành lang lầu ba ngoại trừ thỉnh thoảng có một vài tiểu nhị bê trà bánh đi lại ra, thì phần lớn thời gian đều rất vắng vẻ!

Lúc này, ở cầu thang truyền đến tiếng của một nam nhân: “Tề công tử đã sớm tới, đợi một lúc đã lâu mời hai vị đến Mẫu Đơn sảnh ngay tại phía trước.”

Hạ Lan Từ Kỳ tập trung quan sát, thấy nam tử vừa nói kia chính là người đánh xe, thì ra hắn đứng ở cửa đón khách! Mà phía sau nam tử, nam tử trung niên mặc trường bào màu đỏ tím, nam tử kia dáng người bình thường cũng hơi mập, trên mặt lộ ra vẻ thật thà phúc hậu, ánh mắt của hắn sáng ngời, ngực ưỡn cao, bước đi chậm chậm khoan thai, cứ chậm rì rì đi đến phía trước. Còn hắt hủi đi phía sau hắn là một nô tài mặc áo màu lam, nhìn rất ra dáng phái đoàn.

Người đàn ông trung niên này hẳn là khách của Tề Dật Phàm đi? Thấy bọn họ sắp đi tới, Hạ Lan Từ Kỳ vội vàng buông bức rèm che, lách mình trốn ở chỗ vách tường, đến tận khi bọn họ đi qua rồi mới bước ra nhìn họ vào Mẫu Đơn sảnh.

Không biết bọn họ ở trong phòng nói cái gì, cũng không biết lát nữa bản thân có để lộ sơ hở không! Hạ Lan Từ Kỳ thấp thỏm trong lòng, đề phòng vạn vô nhất thất[1], đành phải lại tự nhủ thầm trong lòng lời thoại mà Tề Dật Phàm giao cho nàng lần nữa.

[1] Vạn vô nhất thất: tuyệt đối không sai lầm

Hạ Lan Từ Kỳ đã chuẩn bị xong hết thảy, nhưng mà đã qua một lúc lâu rồi cũng không hề trông thấy Tề Dật Phàm cho nàng tín hiệu, nàng có chút thắc mắc đã lâu như vậy còn không có động tĩnh gì, hay là xảy ra tình huống gì chăng? Khi nàng đang vô cùng nóng lòng chờ đợi thì ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa nhẹ, tinh thần của nàng rung lên, vội vàng chạy ra mở cửa.

Đứng ở cửa chính là nam tử vừa rồi dẫn khách vào Mẫu Đơn sảnh, nam tử kia tuy rằng bộ dáng giống gia đình. Nhưng Hạ Lan Từ Kỳ lại cảm thấy hắn không giống, có điều không thể giải thích nổi tại sao không giống, chỉ có thể khẳng định là hắn không phải người trong phủ.

Cửa vừa mở ra, nam tử kia nhanh chóng lách mình vào nhà nói với Hạ Lan Từ Kỳ: “Tứ thiếu gia muốn ta nói cho cô biết, khách nhân tự nhiên lại muốn đi xuống xem diễn nghệ, bây giờ bọn họ đã chuyển xuống dưới gian phòng số tám ở lầu một!”

Chẳng trách chờ cả nửa ngày chưa thấy động tĩnh gì, thì ra là đổi địa điểm. Hạ Lan Từ Kỳ gật đầu: “Được, ta đã biết!”

Nhấn xong lời thiếu gia dặn, nam tử xoay người đi xuống lầu.

Hạ Lan Từ Kỳ hơi ổn định lại cảm xúc một chút, bước đi xuống dưới lầu. Vốn định hỏi thăm xem gian phòng số tám ở chỗ nào, nhưng sau đó phát hiện ra giữa đại sảnh là sân khấu còn bốn phía xung quanh là những rạp nhỏ, hơn nữa trên mỗi gian phòng nghỉ đều có ghi số hiệu, vô cùng dễ tìm cho nên nàng đã nhanh chóng tìm được gian phòng số tám.

Gian phòng kia ở bên trái vũ đài, cách vũ đài tương đối gần. Tuy phòng đóng cửa nhưng rèm cửa sổ được xóc lên, đoán chừng là chuẩn bị xem diễn nghệ.

Nhìn xuyên qua cửa sổ, có thể nhìn thấy Tề Dật Phàm cùng vị khách thương kia đang ngồi ở bên trong, không biết đang trao đổi gì. Hạ Lan Từ Kỳ đứng ở cách đó không xa, đang nghĩ xem phải thế nào mới có thể cùng Tề Dật Phàm không hẹn mà gặp, lúc này trên vũ đài lại liên tiếp tắt thêm mấy cây đèn nữa. Toàn bộ đại sảnh biến thành mờ mịt.

Lập tức không khí ồn ào náo nhiệt bỗng nhiên trầm hẳn, mọi người nhìn về phía vũ đài, nghĩ đến cô nương Lâm San Nhi sẽ ra sân.

Quả nhiên, tiếng nhạc vui vẻ dưới sự chờ mong của mọi người đã vang lên, xuất hiện trước mặt quan khách không phải Lâm San Nhi cô nương mà là mười mấy vũ nữ có dáng người nóng bỏng, mặc màu hồng, một số quần áo gần như trong suốt quần áo đẹp vô cùng, vòng eo uốn theo điệu nhạc tựa như linh xà, từ từ đi lên sân khấu.

Mọi người bấy giờ mới hiểu được, nhân vật chính không thể nhanh chóng ra sân như vậy, nhưng mà màn mở đầu này cũng khiến người ta nóng người quá đi chứ. Vì thế, tinh thần các vị khán giả được thả lỏng cười ha ha, tiếp tục uống rượu chờ Lâm San Nhi ra sân khấu.

Bởi vì tình huống có chuyển biến, kế sách ban đầu không dùng được đành phải tùy cơ ứng biến. Hạ Lan Từ Kỳ thoáng ngẫm nghĩ trong chốc lát, trong đầu lóe lên một cái, đã có cách.

Tề Dật Phàm mười sáu tuổi đã bắt đầu dùng tên giả là Hoa Tranh, ở bên ngoài phủ tự mình làm ăn. Bốn năm nay lần lộn trong thương trường chẳng

những tích lũy được không ít kinh nghiệm. Còn tự tạo ra được sự nghiệp của chính mình, chứng minh thực lực của bản thân. Chẳng qua hấn là người khiêm tốn, không muốn hiển sơn lộ thủy để nhận ghen tỵ từ người khác.

Một thời gian trước, bởi vì Tiểu Bạch mất tích khiến cho hấn và Hạ Lan Từ Kỳ cắt đứt liên hệ, hấn chẳng còn tâm tư quản lý chuyện làm ăn kết quả mỗi làm ăn này gặp phải vài rủi ro.

Khi đó, bọn họ cạnh tranh với rất nhiều người, đang tranh đoạt đơn hàng số lượng lớn Kim Tiền Thảo của triều đình đặt. Đơn đặt hàng này thật sự rất lớn, thời gian giao hàng lại ngắn, khó khăn cho nguồn cung cấp. Ai là người đặt đơn hàng này. Lúc ấy, đề phòng chuyện không may Tề Dật Phàm đã liên hệ trước rồi, lại cùng thường đó thường xuyên hợp tác làm ăn cung cấp dược liệu, chắc chắn luôn có hàng. Sau khi khiến đối phương tin tưởng mình rồi hấn mới dám tranh mỗi làm ăn này, kết quả đã lấy được đơn hàng rồi, nhưng khi đến chỗ nơi cung cấp hàng thì nơi đó lại nói hết hàng rồi, nói như vậy thật ra cũng chỉ là vì không muốn giao hàng.

Cho tới bây giờ, còn có mười lăm ngày nữa là tới lúc triều đình muốn lấy, nếu không giao hàng đúng hạn, hấn sẽ phải bồi thường tiền hàng gấp đôi. Đó cũng không phải là một số lượng nhỏ, tương đương với nửa gia tài của hấn. Mà lúc này đầu mối cung cấp hàng mới nói cho hấn biết, đồ mà hấn muốn trong lúc vận chuyển trên biển đã gặp tai nạn nên đắm hết cả.

Thật sự thuyền đắm hay là đối thủ tranh giành ngầm ngấm ngáng chân, Tề Dật Phàm không quản được nhiều như vậy, hiện tại hấn điều duy nhất khiến hấn sốt ruột nhất là đi lấy hàng từ nơi khác, nhưng thời gian không còn kịp nữa rồi, huống hồ Kim Tiền Thảo mà triều đình muốn kia trên thị trường bây giờ lại đang bán chạy vô cùng, ai cũng tiếc không nỡ bán, trong chốc lát không thể thu được nhiều như vậy.

Trước mắt, hấn chỉ có một cách duy nhất, ở khu vực Cán Nam có thương nhân họ Trịnh chuyên bán si số lượng lớn dược liệu là có Kim Tiền Thảo, thời gian cấp bách hiệu buôn Trịnh gia là cây thuốc cứu mạng duy nhất của hấn, nhưng mà hiệu buôn Trịnh gia ra giá quá đắt, hấn lại không mua bị thiệt nhiều. Thế nên đã dồn hấn vào thế khó xử.

Nhưng hiệu buôn Trịnh cũng là cách duy nhất để cởi bỏ nút thắt này, cho nên đối với Tiền trưởng quầy của hiệu buôn Trịnh gia đến ngày hôm nay Tề Dật Phàm đương nhiên nhiệt tình tiếp đãi, muốn gì được đó.

Tiền trưởng quầy vừa nói ở trên lầu xem diễn nghệ không có cảm giác vui, Tề Dật Phàm lại sao Lục tỷ giúp mình xếp phòng, nhưng mà dưới lầu đã chật ních, ngay cả bàn nhỏ cũng không còn thì làm sao còn có phòng nghỉ? Lục tỷ đúng là phải mất rất nhiều công sức, khuyên can mãi, đến khi Tề Dật Phàm đáp ứng sẽ trả hết mọi chi phí của khách hàng trong phòng nghỉ số tám, mới thành công đem lấy được căn phòng này cho khách chuyển từ trên lầu xuống.

Bởi vì kế hoạch chuyển biến quá nhanh, hấn không cách nào tiến hành như khi thương lượng với Hạ Lan Từ Kỳ, đành phải phái người báo cho Hạ Lan Từ Kỳ biết đề nghị tùy cơ ứng biến.

Tề Dật Phàm vừa cùng Tiền trưởng quầy bàn chuyện làm ăn, vừa suy nghĩ Hạ Lan Từ Kỳ sẽ làm thế nào mà hoàn thành nhiệm vụ.

Lúc này, cửa “Phanh” một tiếng bị ai đó đẩy ra, một nam tử ôm theo một cô nương xinh đẹp như hoa xông vào, nam tử kia nghiêng đầu ở bên tai cô gái đó thì thầm vài câu, không biết đang nói cái gì mà chọc cho cô nương ấy đỏ mặt cười ngượng ngùng, xấu hổ thấp giọng lầm bầm: “Ôi trời! Công tử, thật là hư quá đi!”

Bởi vì ánh sáng phòng không đủ, chờ Tề Dật Phàm nhận ra nam tử kia thì trong lòng mừng rỡ không thôi, thì ra người ôm cô nương đi vào chính là Hạ Lan Từ Kỳ giả nam.

Tề Dật Phàm nghĩ đến rất nhiều cách Hạ Lan Từ Kỳ xuất hiện, nhưng nằm mơ cũng chưa hề nghĩ đến nàng sẽ lấy cách này xuất hiện.

Có vẻ khi tiến vào nàng đang bị đám nữ nhân bao vây, không phải trái tim lúc này bị dọa sợ vẫn còn hay sao? Không ngờ rằng để diễn cho thật, nàng lại có thể hy sinh như vậy, đúng là làm khó nàng Tề Dật Phàm trong lòng vô cùng cảm động.

Lúc này, cô nương bị Hạ Lan Từ Kỳ ôm ngang đầu lên, thấy ngồi trong phòng còn có hai nam tử khác, thần sắc biến đổi đột nhiên dừng bước, cả kinh kêu lên: “Công tử, nguy rồi, chúng ta đi sai phòng rồi!”

Hạ Lan Từ Kỳ cũng không ngẩng đầu lên, tiếp tục thổi khí bên tai cô nương: “Cái gì mà đi nhầm phòng rồi, không thể có chuyện ấy! Đây là phòng số mười tám!”

“Vị huynh đài này uống say quá rồi! Đây là phòng số tám!” Thấy Hạ Lan Từ Kỳ diễn rất tốt, Tề Dật Phàm chẳng lẽ lại không phối hợp?

Nghe thấy lời Tề Dật Phàm nói..., Hạ Lan Từ Kỳ lúc này mới ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn xung quanh.

Khi bốn mắt nhìn nhau, Tề Dật Phàm mới vọt từ trên ghế đứng lên, vạn phần kích động kêu lên: “Bạch huynh đệ, sao lại là huynh?”

Hạ Lan Từ Kỳ trừng mắt nhìn, lộ ra thần sắc vừa mừng vừa sợ: “Đây không phải..... Đây không phải Tề huynh sao? Đã lâu không gặp!” Hạ Lan Từ Kỳ vẻ mặt mập mờ cười nói: “Sao vậy, huynh cũng có húng đến đây tiêu khiển à?”

Tề Dật Phàm “Ha ha” cười, chỉ vào Tiền trưởng quầy ngồi cạnh: “Không phải, hôm nay mời bằng hữu đến bàn chuyện làm ăn, thuận tiện ngầm phong thái của Lâm San Nhi cô nương.” Tề Dật Phàm nói xong hô: “Hẹn gặp không bằng vô tình gặp! Hôm nay huynh đi nhầm phòng nghỉ chứng minh huynh đệ chúng ta rất có duyên, không bằng ngồi xuống uống vài chén để ôn chuyện!”

“Được!” Hạ Lan Từ Kỳ cũng không khách khí, buong ra cô nương đang ôm kia: “Cô quay về trước, nói giùm ta với mấy người... bằng hữu kia, để cho bọn họ vui chơi trước. Ta ở đây gặp mặt bạn cũ, uống vài chén rồi sẽ quay về!”

Bạn đang đọc truyện *Hì Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88-2: Châu liên bích hợp (hạ)

“Công tử, vậy chàng phải nhanh lên đây! Người ta chờ chàng!” Cô nương kia ôn nhu lời nói nhỏ nhẹ, tình nồng ý mật khiến Hạ Lan Từ Kỳ toàn thân nổi da gà, vội vàng xua tay: “Được rồi, được rồi, ta đã biết! Sẽ không để bảo bối đợi lâu đâu!”

Nói xong những lời này, Hạ Lan Từ Kỳ toàn thân cũng không được tự nhiên, âm thầm tự an ủi mình, chẳng qua đây cũng chỉ là diễn trò thôi! Để ý nhiều như vậy làm gì, dù sao lúc trước mình cũng đã cho bạc cô nương đó rồi.

Cô nương kia xoay người đóng cửa lại, Tề Dật Phàm tự mình đưa cho nàng cái ghế dựa, lại sai gã gia đình mang lên một chút rượu thịt rồi rót rượu cho nàng.

Sau khi ngồi xuống, Tề Dật Phàm lúc này mới phát hiện trên người Hạ Lan Từ Kỳ có mùi rượu, xem ra trước khi vào nhà nàng đã uống rượu, nhưng mà không biết nàng vì muốn diễn cho giống mới uống rượu hay đơn giản là vì muốn nổi máu anh hùng? Tóm lại bất kể là lý do gì, thì biểu hiện của nàng không tồi!

Lúc này, hần chỉ vào Tiền chương quỳ giới thiệu với Hạ Lan Từ Kỳ: “Bạch huynh đệ, vị này là thương nhân bán si dược liệu lớn nhất Cống Nam, Tiền chương quỳ của hiệu buôn Trịnh gia.” Sau đó lại nói với Tiền chương quỳ: “Vị này là huynh đệ tốt của ta, con trai độc nhất của Bạch Thế Xương phú hộ giàu có bậc nhất Kinh đô được xưng tụng là đứng đầu Kinh đô tam thiếu Bạch Anh Kiệt.”

Người khác không biết, nhưng đã làm thương nhân như Tiền chương quỳ thì ai nổi danh nhất trong thương trường thì phải nắm rõ như lòng bàn tay. Bạch Thế Xương là phú hộ ở kinh thành, vừa có con gái gả cho hoàng thượng được sủng ái vô cùng lại vừa là thương nhân bậc nhất, chưa nói đến gia tài bạc triệu mà sức ảnh hưởng của ông ta cũng lớn đến vô cùng!

Nghe nói hần chỉ có một con trai độc nhất, tướng mạo anh tuấn, rất thích mặc bạch y, ham mê tửu sắc, nhưng có một khuyết điểm là giọng nói éo lá, bất nam bất nữ.

Hần vừa thấy Hạ Lan Từ Kỳ trước mắt hoàn toàn trùng khớp với gã Bạch công tử trong truyền thuyết, khiến cho hần không thể không tin lời giới thiệu của Tề Dật Phàm. Vì ngoài mặt vẫn luôn tỏ ra kính trọng Bạch Thế Xương, tuy rằng hần nhìn lớn tuổi hơn Hạ Lan Từ Kỳ, nhưng vẫn chấp tay trước: “Tiểu nhân vẫn luôn sùng kính phụ thân của công tử, hi vọng được quen biết với ông ấy nhưng lại luôn không có duyên gặp mặt. Hôm nay có thể gặp Bạch công tử, quả thật có phúc ba đời!”

Hạ Lan Từ Kỳ biết lúc này thân phận của mình rất tôn quý, đương nhiên phải làm ra vẻ của một Bạch gia thiếu gia được cưng chiều từ nhỏ, nàng phải làm thế nào cho nổi bật được tính cách của đệ nhất Tam thiếu Kinh thành! Nhưng mà nàng chỉ từng làm tiểu thư, chưa từng làm thiếu gia thật đúng là không biết phải biểu hiện thế nào cho đúng.

Nhưng mà, nàng đột nhiên nghĩ đến Lục thiếu gia Tề Nhan Thần, nghĩ đến lời nói và cử chỉ lúc bình thường của hần Hạ Lan Từ Kỳ trong lòng hiểu rõ, chỉ cần có thể làm ra cái loại công tử kiểu mẫu chuyên ăn chơi trác táng là được, tin chắc loại biểu hiện này sẽ không tồi chút nào. Vì thế, chấp tay đáp lễ, tùy tiện hứa hẹn: “Tiền chương quỳ đừng quá khách khí, muốn gặp cha ta còn chẳng phải rất dễ sao? Hiện tại chúng ta đã có quen biết thế này, chờ khi nào ông có thời gian đến Kinh thành, ông nhất định phải tới tìm ta, ta sẽ dẫn ông đến gặp phụ thân.”

“Vậy cũng thật sự là quá tốt rồi!” Tiền chương quỳ cười nói: “Bạch công tử thật sự là người hào sảng!”

Vốn Tề Dật Phàm không phải bất đắc dĩ thì sẽ không để cho Hạ Lan Từ Kỳ tham gia chuyện này, nhưng trong những người của hần chỉ có Hạ Lan Từ Kỳ khí chất phù hợp với hình tượng Bạch công tử, mà chuyện của hần, nếu không phải cần người nâng đỡ lót đường thì hần tuyệt đối sẽ không tùy ý giao cho người khác làm, cho nên chỉ có thể ‘không trâu bắt chó đi cày’.

Thật ra ban đầu hần còn sợ một tiểu thư khuê các như Hạ Lan Từ Kỳ chưa từng nhìn quen mấy thứ này, sẽ rất luống cuống! Nhưng vừa rồi thấy biểu hiện của Hạ Lan Từ Kỳ, hiện tại lại cùng Tiền chương quỳ trò chuyện với nhau vui vẻ như thế, Tề Dật Phàm trong lòng vui vẻ biết bao nhiêu.

Chủ động nâng chén nói: “Nhân dịp ta cùng với Bạch huynh gặp lại, cùng với chuyện Tiền chương quỳ và Bạch huynh làm quen, chúng ta cùng nhau cạn một chén!”

Ba người nâng chén đụng nhau, hào sảng một hơi đem rượu uống cạn.

Hạ Lan Từ Kỳ cầm bầu rượu đứng lên: “Quen biết là duyên, gặp nhau là phận, chúng ta có duyên phận như vậy, uống một chén sao được? Nhất định phải là phải ba chén mới được!”

“Tốt, Bạch công tử đúng là quá hào sảng, vậy chúng ta phải uống đến ba chén!” Tề Dật Phàm cũng đứng lên, nói xong nhìn Tiền chương quỳ.

Người ta là tiểu công tử yếu đuối còn không sợ uống rượu, mà người lớn tuổi nhất trên bàn rượu như Tiền trưởng quỳ há có gì lại luống cuống tự làm mất mặt mình? Vì thế cũng đứng lên nâng chén: “Chúng ta cạn ly!”

Ba chén rượu vừa uống xong, bọn họ trở lại trên ghế ngồi Tề Dật Phàm biết Hạ Lan Từ Kỳ tư lượng không tốt, hẳn thật sợ là cứ uống như vậy mãi thì chuyện còn chưa làm xong Hạ Lan Từ Kỳ đã say mất rồi, lập tức hô: “Bạch công tử, đừng chỉ cứ uống rượu mãi, ăn một chút gì đi.”

Hạ Lan Từ Kỳ gật đầu, nhưng mà không có ăn, trở lại chuyện chính: “Tề huynh, huynh mới vừa nói cùng Tiền chương quỳ chỗ này nói chuyện làm ăn, thế nào, bàn xong chưa?” Sau đó dùng cánh tay va vào Tề Dật Phàm, thấp giọng nói: “Tề huynh, lão gia nhà ta luôn nói ta học hành không đến nơi đến chốn, là một đứa phá gia chi tử, kỳ thật ta cũng muốn đem về một mối làm ăn tốt cho ông ấy xem. Nếu huynh có phương pháp phát tài nào, thì trăm ngàn lần phải nhớ đến huynh đệ là ta đấy!”

Tuy là nằng nhỏ giọng nói, nhưng thanh âm kia cũng đủ làm cho Tiền chương quỳ nghe thấy.

Tề Dật Phàm cười nói: “Chúng ta là đang bàn một cuộc mua bán dược liệu, nhưng là bởi vì nguyên nhân giá cả nên vẫn chưa có bàn xong.” Sau đó lại nói: “Bạch huynh, chúng ta quan hệ tốt như vậy nếu có phương pháp lần ăn gì ta lại có thể không nghĩ tới huynh đầu tiên sao? Nhưng mà theo ta biết thì nhà huynh không buôn bán mảng dược liệu này mà!”

Nghe được mấy lời ấy, Hạ Lan Từ Kỳ hai mắt tỏa sáng: “Nhà ta đúng là ban đầu không hề có ý định buôn bán dược liệu, nhưng mà gần đây nhà chúng ta khi thúc giục một khoản nợ tiền hàng thì gặp phải đối phương không quay vòng vốn được, nên bọn họ đã đem đến cầm cố ở nhà ta mười vạn cân Kim Tiền Thảo và năm mươi vạn cân Thực Địa Hoàng để gán nợ. Huynh cũng biết, nhà chúng ta không bán cái này cho nên không có đường xả hàng. Mà cha ta lại không biết trúng cái khi gió gì lại nói muốn cho ta luyện tập nên để cho ta đem những thảo dược vớ vẩn này bán tháo hết đi! Huynh nói xem ta có bao nhiêu khổ sở chứ!”

Tề Dật Phàm một phát nắm lấy cổ tay Hạ Lan Từ Kỳ: “Thật vậy sao? Kim tiền thảo của huynh bán bao nhiêu tiền?”

Hạ Lan Từ Kỳ nhìn tay Tề Dật Phàm, trong lòng than thở, cái người này thật biết nắm cơ hội chiếm tiện nghi! Nhưng thần sắc lại cực kỳ tự nhiên, tùy ý nói: “Ta cũng đã nghe ngóng rồi, tuy rằng hiện tại Kim Tiền Thảo ở trên thị trường bán rất chạy, nhưng đó là bởi vì triều đình đề phòng trị ôn dịch nên thu mua mới khiến cho giá tăng vọt, nhưng mà giá đỡ cũng chỉ là lý thuyết thôi.”

Thân thể nằng nề tới trước, làm như có thật nói khẽ với hai người: “Ta nói cho các ngươi biết! Người khác không biết, nhưng ta biết cuối tháng này triều đình sẽ không thu mua Kim Tiền Thảo nữa rồi, chỉ cần triều đình không thu thì Kim Tiền Thảo lập tức lại hạ giá xuống, những thương gia đầu cơ tích trữ chắc chắn sẽ vì chuyện này mà thua lỗ nặng! Cho nên, Bạch Chi ta không vội bán, chủ yếu là vội bán thảo Kim Tiền Thảo đi!”

Hạ Lan Từ Kỳ ánh mắt sáng quắc nhìn Tề Dật Phàm: “Tề huynh, bây giờ huynh muốn loại dược liệu nào? Nếu muốn Kim Tiền Thảo thì ta có đấy! Giá ấy à! Chúng ta là bằng hữu, ta có thể giảm 30% so với giá thị trường cho huynh, huynh thấy thế nào?”

“Hả.....” Tề Dật Phàm có ý do dự một chút, nhìn Tiền chương quỳ.

Giảm giá 30%? Tiền chương quỳ bị dọa đến một thân mồ hôi lạnh! Đương nhiên, không ngờ lại biết chuyện bí mật quan trọng như vậy liên quan đến làm ăn, hẳn cũng có chút thiếu kiên nhẫn. Dù sao Bạch Anh Kiệt cũng là hoàng thân quốc thích, lời của hắn đương nhiên là có thể tin rồi.

Đương nhiên, nếu đã có thể tin vậy bây giờ đã đến giữa tháng, cách cuối tháng chưa đến mười ngày nữa, nếu triều đình không còn thu mua thì Kim Tiền Thảo hạ giá là tất nhiên, vậy thì nhà kho của hiệu buôn bọn họ sẽ tồn lại hơn mười vạn cân Kim Tiền Thảo! Nếu không bán, bọn họ phải chờ đến ngày nào năm nào mới bán được đây? Cho nên không đợi Tề Dật Phàm mở miệng, liền nói nói: “Bạch công tử có tâm lý nóng lòng muốn bán ra có thể lý giải được, nhưng theo ta được biết Tề thiếu gia muốn là Phục Linh, Hoa Hồng, Ngự Tinh Thảo, chứ không có cần Kim Tiền Thảo.”

“Hả? Thật sao?” Hạ Lan Từ Kỳ chưa từ bỏ ý định nói: “Vậy Tề huynh hãy giúp ta hỏi thăm xem. Vì sau mười ngày nữa Kim Tiền Thảo sẽ không còn đáng giá, trong tay ta hàng còn nhiều lắm, rất vội bán ra đây!”

Tề Dật Phàm vẻ mặt khiêm tốn: “Bạch huynh đệ, hai ta là quan hệ gì chứ? Huynh yên tâm, có thể giúp ta nhất định giúp.”

“Huynh đệ tốt, huynh đúng là bạn tâm giao tốt nhất của ta!” Hạ Lan Từ Kỳ giúp hắn rót đầy chén rượu, nâng chén nói: “Huynh đệ chúng ta uống một chén!”

Hai người uống rượu xong, Hạ Lan Từ Kỳ nhìn thoáng qua thần sắc ngưng trọng của Tiền chương quỳ, cười tủm tỉm nói: “Chắc hẳn Tiền chương quỳ quen biết rất rộng phải không? Nếu Tiền chương quỳ có thể giúp ta liên lạc với người mua, chỉ cần không rẻ hơn thị trường 50% thì ta đồng ý chia một phần tiền cho ông, coi như tạ ơn.”

Tiền chương quỳ buồn bực, hẳn còn đang không biết làm thế nào với đồng hàng trong tay mình? Hơi đâu mà có tinh lực bán giúp người khác nữa đây? Nhưng vẫn cố ngoài cười mà trong không cười: “Không thành vấn đề, nếu ta biết ai có ý mua Kim Tiền Thảo, ta nhất định sẽ giới thiệu cho công tử.”

“Vậy đa tạ.” Hạ Lan Từ Kỳ lấy tay ôm trán, làm ra vẻ uống nhiều quá, đầu không thoải mái, sau đó ngẩng đầu: “Đúng rồi, ta bên kia còn có mấy vị khách. Thứ lỗi không thể tiếp được nữa! Chờ thêm một lúc nữa, ta sẽ đến cùng các huynh uống...uồ..ng!”

Bởi vì trong phòng ánh sáng mờ mờ, Hạ Lan Từ Kỳ giả bộ rất giống, Tiền chương quỳ thật đúng là không nhìn ra sơ hở gì.

Lúc này, thấy nàng đi rồi Tề Dật Phàm mới bung chén rượu lên, môi mỏng khẽ nhấp, không nói lời nào.

Tiền chương quỳ ngồi ở chỗ kia, có vẻ như đang đấu tranh tư tưởng kịch liệt, không khí trong phòng bỗng trở nên im lặng.

Thấy tiền chương quỳ không ngừng nhìn mình, Tề Dật Phàm rốt cục đặt chén rượu xuống mở miệng nói: “Tiền chương quỳ, lời của Bạch huynh ông cũng nghe thấy rồi, hay là..... Đơn đặt hàng của chúng ta.....”

Tiền chương quỳ vội vàng xốc lại tinh thần, nói tiếp: “Tề huynh đệ, đơn hàng của chúng ta có thể bàn lại.”

Tề Dật Phàm mỉm cười: “Giá vừa rồi không thể đồng ý được, nếu như khiến ông khó xử..., vậy thì ta.....”

“Giá thôi chứ gì..... Có thể thương lượng lại!” Tiền chương quỳ lúc này nói chuyện so với lúc trước dễ chịu hơn nhiều.

“Nhưng Bạch huynh giảm cho ta 30% so với giá thị trường, vậy ông xem bao nhiêu thì được?” Tề Dật Phàm ngẩng đầu nhìn hân.

“Cái này sao.....” Tiền chương quỳ có chút khó khăn: “30% giảm giá quá nhiều, ta không làm chủ được để đi về hỏi Trịnh lão gia nhà ta đã.”

“Ông quay về hỏi tốn bao nhiêu thời gian, ta thì còn vội giao hàng không đợi kịp nữa rồi.” Tề Dật Phàm trầm tư một chút nói: “Con người của ta làm việc từ trước đến nay đều đến nơi đến chốn, cũng rất coi trọng chữ tín. Bởi vì ngay từ đầu là theo ông đàm phán, cho nên tuy rằng Bạch huynh ra giá thấp nhưng dù sao ông tới trước, hân đến sau. Nên nếu chúng ta đàm phán bất thành ta đến tìm huynh ấy cũng không muộn.”

Cuối cùng quyết định nói: “Như vậy đi! Chúng ta là lần đầu tiên hợp tác, song phương đều đừng nên để ai bị chịu thiệt, nếu bây giờ ông có thể quyết định ta sẽ bớt cho ông 50%, ông thấy thế nào? Nếu không được, vậy không cần nói chuyện nữa. “

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Tiểu yêu tinh mất hồn

Tề Dật Phàm ra chiều này vừa thị uy ra như ban ân. Khiến cho Tiền chương quỳ vẫn luôn do dự phải cam tâm tình nguyện nói theo: “Nếu Tề công tử đã nhân nghĩa như vậy, lại nói chuyện có uy tín, việc này cứ định sẵn như vậy. Lát nữa xem diễn nghệ xong, chúng ta liền ký đơn hàng!”

Trời không phụ lòng người có công, Tề Dật Phàm vui sướng không thôi, nhưng lại không biểu hiện ra mặt, chỉ nâng chén nói nhẹ nhàng: “Được rồi, chúng ta một lời đã định!”

Hai người uống rượu đến ngà ngà sau, chợt nghe bên ngoài truyền đến mọi người hò hét ầm ỹ: “San Nhi, San Nhi, San Nhi.....” Những tiếng la hét kia rất có tiết tấu, nhưng lại khiến cho Tề Dật Phàm cùng Tiền chương quỳ đình tai nhúc nhích không hẹn mà cùng nhìn ra phía bên ngoài.

Thì ra, sau ba màn múa mở đầu thì đã đến lúc Lâm San Nhi lên diễn. Lúc này, vũ đài bốn phía được đặt một vòng các chén nước có nền xung quanh, ánh nền ấm áp kia đem màu trắng trong chén nước lưu ly tỏa ra ánh sang rực rỡ, cảnh tượng hiện lên rất vui mắt, đẹp đến khó tả.

Bọn nam tử chờ đã đủ lâu, một đám tinh lực dồi dào reo hò tên Lâm San Nhi. Có người tinh tinh nôn nóng, còn vừa hô vừa đập bàn, mong ngóng nào xuất hiện.

Xem điệu bộ này, nếu xuất hiện không phải là Lâm San Nhi, phỏng chừng bọn họ sẽ nhấc hân cái bàn lên mất.

Có điều Lục tỷ có lẽ cũng hiểu rõ điều này, chờ đến lúc bọn họ chờ mong nhất mới để Lâm San Nhi lên sân.

Âm nhạc dễ nghe như nước suối róc rách réo lên, mười mấy nữ tử dáng người nhẹ nhàng mặc váy dài phiêu sa màu xanh nước biển, đập trên tiết tấu tuyệt vời của âm nhạc mà từng bước đi đến giữa vũ đài, thực tự nhiên làm thành một vòng tròn, hai tay nhấc mép váy nhảy múa qua lại, giống như hồ điệp đang nhảy múa linh hoạt xinh đẹp lại phiêu dật vô cùng.

Các nàng theo tiết tấu của âm nhạc làm vài động tác ca múa, cuối cùng sau khi đứng tại chỗ xoay chừng mười vòng, bỗng nhiên xoay tròn từ vũ đài tán ra bốn phía, mà khiến cho mọi người không ngờ được là sau khi họ tán đi, ở giữa vũ đài bỗng có thêm một nữ tử mặc quần lụa mỏng màu vàng.

Nhân vật chính rốt cục giữa ngàn hô vạn hoán mà ra sân, khắp nơi trong nháy mắt an tĩnh trở lại.

Lúc này, tiếng nhạc vừa chuyển, âm thanh bỗng nhiên biến thành xa xôi triền miên.

Nàng kia vùng tà tay áo màu vàng thật dài lên, chậm rãi múa, tùy theo nhạc mà ca. Giọng hát kia tinh thuần ngọt ngào. Giống như thiên âm, người nghe như mê như say, kìm không được sa vào đó không thoát được.

Nữ tử ca hát nhảy múa có vài lần xoay người lại, nhưng xoay không hết chốc cho người nhìn tâm ngửa ngáy khó chịu.

Tề Dật Phàm ở trong phòng nhìn qua cửa sổ, thờ ơ lạnh nhạt. Tiền chương quỳ lại rất tập trung tinh thần xem, nhìn không chuyển mắt.

Lúc này, nữ tử kia trần ngập sức sống, thân hình thon thả linh động rồi cực cũng trong chờ mong của mọi người mà uống một cái rồi nhẹ nhàng cười.

Nàng dáng người thướt tha, xinh đẹp động lòng người, một nụ cười mỉm cũng phảng phất mang theo ma lực rất lớn khiến cho mọi người giật mình đứng nguyên tại chỗ, nháy mắt quên đi hết thấy.

Thậm chí, lại còn có người bung chén rượu nhưng chỉ lo xem mỹ nữ, không phát hiện nước rượu đã từ trong chén nghiêng mà đổ ra, làm cho quần áo bị ướt một mảng lớn mà không biết.

Hồng bài của Ngọc Đại Lâu quả nhiên danh bất hư truyền, vô luận là diện mạo, dáng người, hay là ca hát, nhảy múa, loại nào cũng đều xuất sắc bậc nhất.

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, nàng hất tay áo ra dùng ánh mắt câu hồn của mình liếc nhìn; vòng eo mảnh khảnh; bên tóc cài đóa hoa mai; từng bước chân múa đều thướt tha như gió mát thổi khẽ rồi lại như gió cuốn chuyển mạnh, chỉ múa thôi cũng chuyển biến nhiều vẻ, phát tay áo mà cũng múa ra cảnh đẹp ý vui.

Ánh mắt nàng trong suốt, sắc như ngựa hí, uyển chuyển tựa rồng bay. Mọi người hết sức chăm chú nhìn nàng, cảm xúc cũng theo điệu múa của nàng khi thì chậm chậm khi lại nhanh đến phập phồng.

Ngay cả Tề Dật Phàm cũng dần dần bị màn múa kia hấp dẫn, không thể không thừa nhận Lâm San Nhi múa nếu chỉ có thể dùng một chữ để miêu tả, thì phải là “Đẹp”

Một khúc đã xong, Lâm San Nhi tay phải phát tay áo lên trên vai của mình, hơi hơi quỳ gối chào cảm ơn, tư thái tao nhã như một thiên nga khi cong gáy, thật sự khó có thể tưởng tượng được nữ tử xinh đẹp thanh thuần như vậy thể mà lại là cô nương trong thanh lâu.

Người ta chào cảm ơn đã nửa ngày, dưới đài nam tử lúc này mới kịp phản ứng, vỗ tay rồi lại đập bàn, đương nhiên còn có người khác theo thói quen huyết sáo! Trong phút chốc. Cả gian đại sảnh từ tĩnh lặng trở nên ồn ào, không khí bỗng nhiên lại sôi sục lên.

“Quá tuyệt, thật đẹp! Chúng ta không thấy đủ!”

“Đúng vậy! Thêm một lần nữa, thêm nữa đi!”

Dưới đài mọi người bắt đầu ồn ào.

Thấy đã nhận được hiệu quả như mong muốn, Lục tỷ nhanh chóng lên đài trấn an: “Các vị đại gia, San Nhi thân thể vừa khỏi, lang trung nói không thể mệt mỏi quá độ! Cho nên thỉnh mọi người thông cảm, đêm nay chỉ có thể múa một khúc thôi, mọi người đồng ý đến xem San Nhi nhà chúng ta múa thì ngày mai lại tới nhé.”

Kỳ thật, Lục nương cũng xem như là có đầu óc, đây là cũng là một chiến lược kinh doanh của nàng. Nếu cô nương thường xuyên ra múa, thường thì một thời gian sau mọi người sẽ thấy ngán, nếu đã bị chán rồi thì làm gì còn đáng giá nữa. Cho nên, có cô nương có tài lại xinh đẹp nhất định phải giữ vững tính thần bí, đầu cơ kiếm lợi như vậy mới có thể trường thịnh không suy, vì có nàng mà giữ chân được không ít khách nhân.

“Lục tỷ. Cô cố ý đúng không! Chúng ta không hề thấy San Nhi có bộ dạng mệt nhọc chút nào, múa thêm một khúc chắc là không sao đúng không?”

Đại đa số khách nhân vẫn rất thương hương tiếc ngọc, nhưng cũng có người nói chuyện không lí lẽ, tiếp tục kháng nghị!

“Xem vị gia này nói, ngài nhất định là không biết San Nhi nhà chúng ta.” Lục tỷ cười giải thích nói: “San Nhi là một cô nương rất mạnh mẽ chỉ cần vừa lên đài, cho tới bây giờ đều là đem mặt tốt nhất của bản thân bày ra cho mọi người thấy, cho dù trong người cô ấy có vô cùng khó chịu cũng sẽ không biểu hiện ra một chút nào, để tránh ảnh hưởng đến tâm tình các vị đại gia.”

Lục tỷ tiếp tục trấn an: “Nhưng mà các ngài yên tâm, hôm nay San Nhi tuy rằng không hề biểu diễn. Nhưng San Nhi hôm nay lành bệnh quay về, vì cảm tạ chư vị đại gia thời gian dài qua đối với nàng luôn tỏ lòng yêu quý, vì để tỏ lòng biết ơn nàng quyết định sẽ từ trong những người luôn ủng hộ nàng từ trước đến nay tuyên ra một người may mắn, đến khuê phòng của nàng.” Lục tỷ cố ý cao giọng: “Được lựa chọn, cả đêm phục vụ đều là miễn phí, đây là điều trước nay chưa từng có ở Ngọc Đại Lâu!”

“Cả đêm làm cái gì cũng đều miễn phí sao” trong đám người có người hô.

Lâm San Nhi thần sắc thản nhiên, nhìn không ra là vui hay buồn, có điều khiến cho người ta cảm giác là có chút cao ngạo. Lục nương giương giọng đáp: “Đương nhiên, các vị muốn làm cái gì, San Nhi đều sẽ phụng bồi. Hết thấy miễn phí!”

Phải biết rằng, muốn cùng hồng bài này ngủ một đêm, giá cũng không phải người bình thường có thể trả được. Cho nên khách nhân dưới đài này, vừa nghe nói có cơ hội được miễn phí ngủ một đêm cùng hồng bài, lập tức đem chuyện thúc giục người ta múa thêm một bài nữa vút ra sau đầu, hô lên: “San Nhi cô nương dùng cách nào để chọn ra người may mắn đây?”

“Rất đơn giản! Lát nữa, San Nhi sẽ ném tú cầu xuống, ai nhận được tú cầu thì người đó chính là cái người may mắn kia.” Lục nương làm như có thật, nói: “Các vị đều có cơ hội! Mọi người hãy nắm chặt!”

Lúc này, có gã sai vặt lấy ra tú cầu màu đỏ có đường kính ước chừng mười phân, lục nung đem tú cầu giao cho Lâm San Nhi: “San Nhi à! Vũ đài giao cho cô, tự mình chọn đi!”

Lâm San Nhi thần nhiên gật đầu, tiếp nhận tú cầu về phía đám đông nghịt người phía dưới.

Trong đám người một trận xôn xao, dù sao đây là cơ hội ngàn năm có một, mọi người vui sướng là dễ hiểu, bọn họ người người xoa tay, chờ mong mình có thể lọt vào mắt xanh thần may mắn.

Người phía sau kim lòng không được đi lên gạt người phía trước, người trong các gian phòng nhìn thì thoải mái, nhưng nếu muốn tranh tú cầu thì ngồi yên sẽ không có cơ hội, vì thế rất nhiều người rời khỏi gian phòng của mình, không muốn bỏ lỡ cơ hội khó gặp này.

Mặc kệ người khác thế nào, nhưng Tề Dật Phàm cũng không có tính đi ra ngoài. Nhưng mà, hắn không muốn đi ra ngoài, không có nghĩa là Tiền chương quỳ cũng sẽ không muốn đi ra ngoài.

Lúc này, Tiền chương quỳ cũng sớm đã ngồi không yên. Ngắc đầu nói khéo với Dật Phàm: “Tề công tử, chúng ta đi ra ngoài xem nào nhiệt đi!”

Tề Dật Phàm có chút do dự, nhưng hôm nay dù sao cũng là hắn mời khách, khách nhân muốn đi ra ngoài nếu hắn không đi theo, tựa hồ không tốt lắm, chỉ là hắn thực sự không muốn chen vào phần náo nhiệt này, đành phải khéo léo từ chối: “Bên ngoài người nhiều như vậy, tú cầu kia chắc chắn sẽ không đến phiên chúng ta đâu, việc gì phải ra đó chen chúc cho mệt nhọc?”

Tiền chương quỳ cũng không hết hy vọng khuyên nhủ: “Lời ấy sai rồi! Chúng ta không đi ra, làm sao mà biết không có cơ hội? Đi thôi, thử xem đi!” Tiền chương quỳ rất muốn đi xem, nhưng Tề Dật Phàm không đi, hắn lại không muốn thất lễ đi xem một mình, vì thế thấy Tề Dật Phàm còn muốn cự tuyệt, hắn không nói lời nào trực tiếp kéo Tề Dật Phàm đi ra ngoài gian phòng.

Hai người tuy rằng đã bàn xong công việc, nhưng dù sao họp đồng còn chưa ký, nếu không cho Tiền chương quỳ mặt mũi, mỗi làm ăn này sẽ gặp nguy hiểm, hắn đành phải cố mà làm cùng Tiền chương quỳ đứng ngoài cửa lớn gian phòng số tám.

Người chung quanh rất nhiều, tất cả mọi người đều đang ở trạng thái phấn khởi. Tiền chương quỳ liếc mắt nhìn quanh bốn phía, ánh mắt đột nhiên rơi xuống một lão nhân khoảng hơn năm mươi tuổi, kinh ngạc kêu một tiếng: “Lão gia, sao ngài cũng ở đây?”

Ông già kia mặc cẩm bào màu tương thêu hoa văn vân phúc, dáng người hơi gầy, nhưng sống lưng và thân thể cường tráng. Phía sau còn có hai vệ sĩ đi theo, như hình với bóng bảo hộ hai bên trái phải.

Ông ta ánh mắt hấp háy, thần thái sáng láng, thoạt nhìn thân thể rất khá. Hơn nữa nhìn cách thức ăn mặc đoán chừng không phải người bình thường.

Lúc này, lão ta cũng nhìn thấy Tiền chương quỳ, sau khi kinh ngạc một chút đã nhanh chóng bình tĩnh trở lại. Hắn không rời khỏi chỗ đứng. Tiền chương quỳ lại chủ động tới trước mặt hắn, chấp tay nói: “Lão gia, ngài không phải xuống phía nam ư? Tại sao lại ở chỗ này?”

Mặc dù bị bắt gặp ở chỗ như thế này, nhưng ông ta vẻ mặt vẫn thần nhiên, không có nửa điểm xấu hổ: “Ta đúng là xuống phía nam, sau khi xong việc trên đường về vừa lúc đi qua chỗ này nên ghé vào.”

Biết ông chủ mình tuy rằng lớn tuổi, nhưng vẫn ham sắc đẹp, không ngại phiền toái tìm hoa văn liễu, hắn cũng không thấy có gì kì lạ. Vừa vặn, cuộc trao đổi này của hắn và Tề Dật Phàm, cũng không thoải mái nhưng nay có người đề quyết định rồi, mình cũng không cần gánh nhiều trách nhiệm nữa.

Hắn đang nghĩ tới, ông già liền hỏi: “Người ở nơi này làm cái gì?”

“Cùng Tề công tử bàn chuyện làm ăn Kim Tiền Thảo.” Hắn vừa định đem toàn bộ chân tướng mọi chuyện nói cho lão gia nghe, chợt nghe trong đám người một tiếng hô lớn: “San Nhi cô nương, quảng về bên này.....”

“San Nhi cô nương, ta ở chỗ này, quảng về chỗ ta.....”

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90: Hồng bài rơi nhà ai

“Có lời gì lát nữa hãy nói..., xem tiết mục trước đã.” Trịnh lão gia vừa thấy ném tú cầu sắp bắt đầu, bỗng nhiên ngắt lời Tiền chương quỳ..., đem ánh mắt dời đến trên võ đài.

Lúc này, thấy Tề Dật Phàm đang nhìn về phía bọn họ, mặc dù biết Trịnh lão gia hiện tại tâm tư không đề lên chuyện làm ăn, nhưng hắn vẫn không thể không nói: “Lão gia, đơn đặt hàng kia tiểu nhân đã bàn bạc cũng không tới, nhưng đột nhiên lại xảy ra chút chuyện, sợ là chúng ta phải chịu thiệt một phần lời.”

Nghe nói sẽ thiệt tiền, Trịnh lão gia lúc này mới thu hồi ánh mắt nhìn chằm chằm Tiền chương quây hỏi: “Xây ra rủi ro? Có chuyện gì?”

Tiền chương quây vô tình cố ý liếc mắt nhìn Tề Dật Phàm một cái, Tề Dật Phàm tuy rằng không biết ông già kia là ai, nhưng thấy vẻ mặt Tiền chương quây lúc nói chuyện cùng thì đã biết địa vị người này không hề thấp. Hắn thu hồi ánh mắt, nhìn về phía vũ đài.

Tiền chương quây thấy Tề Dật Phàm tựa hồ không thêm đề ý, vì thế tiến đến bên tai Trịnh lão gia hạ giọng đem chuyện vừa mới xảy ra nói lại một lượt, cũng nói quyết định của mình.

Trịnh lão gia nghe xong cũng không có phản ứng gì nhiều, chỉ khẽ gật đầu, trầm ôn nói: “Việc này ta đã biết rồi, chờ một lát nữa xem xong diễn nghệ, sẽ quyết định ôn thỏa sau.”

“Vậy tiểu nhân đi trước!”

“Đi đi!”

Tiền chương quây được phép đi, lại nhớ tới Tề Dật Phàm. Không đợi Tề Dật Phàm hỏi gì hắn đã chủ động nói: “Hôm nay thật đúng dịp, lão gia nhà chúng ta vừa mới từ bên ngoài trở về vừa vận đi ngang qua nơi này, lát nữa để ông ấy qua đây bàn chuyện với ngài đi.”

“Ồ! Vậy thì tốt quá.” Trịnh lão gia đột nhiên xuất hiện, hoàn toàn vượt ra khỏi những gì Tề Dật Phàm đã lường trước. Hiện tại, tuy rằng Tiền chương quây ngoài miệng đã đồng ý rồi nhưng đơn đặt hàng chưa ký, hắn cũng không phải ông chủ cho nên hết thấy đều tràn ngập rủi ro, trong lòng hắn ít nhiều cảm thấy bất an.

Thế nhưng sự tình đã đến mức này, vô luận gặp phải tình huống nào thì hắn cũng phải kiên trì chống đỡ.

Lúc này, Lâm San Nhi đã quay lưng lại, nàng dùng giọng nói trong veo đặc trưng kia hô: “Các vị khách nhân đã chuẩn bị tốt rồi chứ! Tiểu nữ tử sẽ ném tú cầu.”

Giọng nói này cất lên khiến cho máu toàn bộ nam tử dưới đài sôi trào lên, ai nấy cũng đứng mẫn lao về phía trước. Vừa thấy điệu bộ này, Tề Dật Phàm vội vàng lui người về phía sau, dựa vào trên khung cửa của phòng nghỉ nhường đường cho đám khách làng chơi.

Lâm San Nhi hai tay đang cầm tú cầu, khoa tay múa chân lúc lên lúc xuống, định ném rồi lại không ném khiến cho trái tim đám nam tử cũng vọt lên hạ xuống theo.

Trong đó có người đợi không được nữa, hét lớn: “San Nhi cô nương, đừng đùa bọn ta nữa, nhanh chút đi!”

Lâm San Nhi quay đầu cười, lại quay đầu đi nói: “Ta ném đây!” Nàng nói xong, nâng tú cầu trong tay lên có ý định ném sang bên phải.

Mọi người giống như sắp điên rồi, toàn bộ chen chúc sang phía bên phải, Ngay cả Tiền chương quây cùng Trịnh lão gia cũng không hề e ngại gì mà lao về phía bên phải. Mà điều khiến bọn hắn không ngờ được là Lâm San Nhi lại bỏ tay xuống, quay đầu liếc mắt nhìn về phía bên trái một cái rồi ném sang phía đó.

Tề Dật Phàm tựa vào cửa gian phòng, vừa xem náo nhiệt cũng vừa tìm xem trong đám người không biết có thể thấy được Hạ Lan Từ Kỳ không, đúng lúc này tú cầu kia đang theo đà bay về phía mặt hắn, hắn vốn có thể một tay lấy được nhưng mà trong lòng hắn hiểu rõ tú cầu này không phải muốn lấy là lấy được, sau khi lấy sẽ phải bồi hồng bài cô nương ngủ một đêm. Đây có lẽ là chuyện tốt người khác cầu còn không được, nhưng riêng hắn thứ lỗi cho nuốt không trôi.

Nghĩ như vậy, Tề Dật Phàm ung dung phát tay một cái tú cầu kia lập tức bay đập vào cửa “ầm” một cái, cứ theo quán tính bật lại rồi bay đi, tà tà vừa đúng lúc rơi vào trong lòng Trịnh lão gia.

Chuyện này làm cho Trịnh lão gia hết sức vui vẻ, giờ tú cầu thiếu chút nữa nhảy dựng lên, cao giọng hô: “Ta nhận được! Ta nhận được tú cầu rồi, đêm nay San Nhi cô nương là của ta rồi!”

Trong đại đường, trong số những nam tử khác không nhận được tú cầu, có người vừa thấy người bắt được tú cầu lại là một lão già thì không cam lòng kêu lên: “Ồi, sao lại bị lão ta bắt được chứ, thật sự là lãng phí!”

Thậm chí, lại còn gân cổ hô to lên: “Ông già kia, ông nghĩ xuong cốt ông còn dùng tốt được sao? Hay là ông nhường cơ hội này lại cho ta đi, ta cho ông gấp đôi tiền cũng được mà!” Vừa nói xong liền chọc mọi người cười ha ha.

Thấy Trịnh lão gia bị mọi người trào phúng đến đỏ mặt tía tai, vệ sĩ đứng bên cạnh ông ta không cam lòng, tiến lên quát: “Sao vậy? Ghen đỏ mắt à? Các ngươi không có điểm phúc thì cũng không cần ở đây ăn dấm chua! Lão gia nhà chúng ta cũng không thiếu tiền, các ngươi định nói khích thế nào, lên hết đây đấu với ta đi!”

Lúc này, Tiền chương quây hai ba bước đi đến trước mặt, ôm quyền cười nói: “Lão gia năm nay điểm phúc thật lớn! Chúc mừng lão gia!”

Lâm San Nhi ném tú cầu xong, hưng phấn quay đầu nhìn nhưng lại thất vọng vô cùng, rõ ràng là Tề Dật Phàm có thể bắt được, thế mà lại lắc mình tránh đi. Một khác ấy, nàng thất vọng tới cực điểm, nàng không hiểu nổi vì sao mọi người ai cũng muốn tranh giành mà hắn lại tránh? Hay là, hắn không giống với những nam nhân khác, không thích sắc đẹp sao?

Vốn dĩ, Lục tỷ đã sớm nói cho Lâm San Nhi biết tuy rằng hôm nay miễn phí, nhưng không thể tùy tiện được, nói rằng trong lúc ném tú cầu nhất định phải quăng vào người một vị chủ nhân có tiền. Ít nhất, cô nương thì miễn phí nhưng những chi phí khác có thể đắt tiền một chút thì mới thu hồi vốn được, còn nếu người kia quá nghèo không đủ tiền lo chi phí phát sinh thì thôi khỏi cần.

Kỳ thật, cho dù Lục tỷ không nói Lâm San Nhi cũng sẽ không tùy tiện để bản thân mình cho ai đó, ít nhất nàng cũng phải tìm người mình thích. Cho nên, ngay từ đầu nàng ở trong đám người xem xét cả nửa ngày, chọn đi chọn lại người thích hợp. Kết quả, nàng liếc mắt một cái đã chọn trúng Tề Dật Phàm tướng mạo anh tuấn, phong lưu phóng khoáng.

Nhưng mà nàng vạn lần không ngờ được rằng, nàng có lòng ngắm trắng sáng, ai ngờ trắng lại chiếu xuống murong, người ta bỏ qua không thích nàng. Bình thường luôn được các nam nhân vây xung quanh như sao với trăng, cực kì sùng ái nàng, cảm giác bây giờ là rất tổn thương cũng vô cùng tức giận, cho nên từ lúc nàng quay đầu lại đến giờ ánh mắt chưa từng rời khỏi Tề Dật Phàm.

Cảm thấy được ánh mắt nàng kia rất phức tạp nhìn mình, Tề Dật Phàm tựa đầu sang một bên, làm bộ không thấy. Mà lúc này, Lâm San Nhi nghe thấy tiếng mọi người nói chuyện mới ngẩng đầu nhìn xem, thấy người nhận được tú cầu lại là một lão già, tâm trạng lại càng không vui!

Lục tỷ cảm khăn lụa màu hồng, xoay lưng đi lên đài, cười híp mắt nói: “Tối hôm nay người may mắn đã được định rồi, là Trình lão gia ở gian phòng số mười thì phải, chúc mừng Trình lão gia đêm nay đoạt giải nhất!” Nàng vỗ tay trước, nhưng dưới đài lại không có ai hưởng ứng, một đám như quả bóng da bị xì hơi, ngồi trở lại chỗ của mình tiếp tục uống rượu, hàn huyên.

Lục tỷ có chút xấu hổ, hắng giọng một cái lại nói: “Về sau những hoạt động này sẽ còn có, mọi người đừng nhụt chí, rồi ai cũng sẽ có cơ hội.” Sau đó nói với Trình lão gia: “Tối hôm nay, San Nhi cô nương chính là của ngài.”

Lục tỷ nhìn ra Lâm San Nhi thần sắc không tốt, vì thế nhẹ nhàng kéo kéo nàng, nhỏ giọng nói: “Cô đừng có mà không vui, đây chính là một đại gia đấy, trên bàn lão ta những thứ gọi lên đều đắt nhất. Hầu hạ ông ấy tốt thì ông ta sẽ không bạc đãi cô! Mau qua đi! Đừng để cho người ta sốt ruột chờ.”

Lâm San Nhi đã trải đời lâu rồi, muôn hình muôn vẻ kiểu người nàng đều đã từng gặp, kỳ thật có thể nói là lão già so với mấy người có kinh nghiệm còn dễ đối phó chán, cho nên nàng không vui không phải vì đối phương là ông già mà là bởi vì Tề Dật Phàm không nhận tú cầu của nàng.

Thân là nữ tử phong trần, nàng vẫn là nên thật chuyên nghiệp, cho dù trong lòng mất hứng nhưng vẫn mang theo tư thế phong tình vạn chủng, cười đến mỉa hoặc mê người chân thành đi về phía Trình lão gia.

Nàng đi vào đám người, đám nam tử xung quanh dừng lại hết hoạt động mà chăm chú ngắm nhìn, vô cùng hy vọng có thể giữ lại nàng ở bên cạnh dù chỉ là nửa khắc.

Dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, nàng đi đến trước mặt Trình lão gia, nhẹ nhàng cúi người: “San Nhi bái kiến Trình lão gia.”

“San Nhi cô nương đừng khách khí, mau mau xin đứng lên.” Trình lão gia vui đến cười toe toét, nâng Lâm San Nhi dậy, kéo tay San Nhi lại: “Đi, chúng ta trở về phòng.”

Khi hai người đi ngang qua Tề Dật Phàm cùng Tiền chương quỳ thì Tiền chương quỳ ngăn Trình lão gia: “Ông chủ, không phải ngài đã nói lát nữa sẽ cùng Tề công tử kí đơn hàng sao?”

Có thể ôm mỹ nhân về, Trình lão gia cả đầu chỉ có nghĩ đến làm sao có thể cùng mỹ nhân hoan hảo, quên hết chính sự nên khi dừng bước có chút do dự.

Lâm San Nhi vừa thấy Tiền chương quỳ cùng Tề Dật Phàm đứng chung một chỗ, thì đã đoán ra Tề công tử mà hắn nói tám phần chính là vị công tử làm mình phải suy nghĩ kia. Tất nhiên có cơ hội quen biết, sao nàng có thể bỏ lỡ được? Vì thế khoắc lấy cánh tay Trình lão gia, ôn nhu thò thè: “Lão gia, nếu đã có công chuyện thì cứ làm chính sự trước đi! San Nhi sẽ chờ cùng với ngài.”

Tiền chương quỳ thấy thế, vội vàng nói: “Đúng! Đây vẫn nên để ngài kí là tốt nhất.” Kỳ thật Tiền chương quỳ cũng ngầm nghĩ trong lòng, dù sao này đơn hàng này cũng không kiếm được bao nhiêu tiền, lỡ mà cuối tháng Kim Tiền Thảo không hạ giá thì hắn cũng đỡ phải oán thán gì.

Thấy bọn họ khuyên như vậy, Trình lão gia lúc này mới nói: “Được rồi! Làm chính sự trước.”

Bốn người đồng loạt đi vào gian phòng số tám, sau khi Tiền chương quỳ giới thiệu Tề Dật Phàm cùng Trình lão gia xem như chính thức quen biết.

Vì bối phận của Trình lão gia nên ghế chủ tọa đương nhiên ông ta ngồi. Mà Lâm San Nhi ngồi ở bên cạnh Trình lão gia, Tề Dật Phàm cùng Tiền chương quỳ ngồi ở hai bên trái phải.

Lúc này, Trình lão gia mở miệng nói: “Chuyện Kim Tiền Thảo, Tiền chương quỳ đã nói với ta rồi, người nói 50% giá chúng ta có thể suy nghĩ được. Nhưng trước khi ký đơn hàng này, ta muốn gặp vị Bạch công tử kia trước.”

Lời vừa nói ra, Tề Dật Phàm trái tim lập tức treo lên, hắn biết Trình lão gia này khó đối phó. Không biết Trình lão gia này có quen Bạch công tử hay không, nếu quen thì màn diễn ngày hôm nay đúng là kiếm cùi ba năm đốt một giờ. Nhưng mà trước mắt, nếu người ta đã đưa ra yêu cầu như thế hắn cũng không thể từ chối, đành phải nói: “Cũng không biết đám người của Bạch huynh đệ đã đi chưa? Mọi người chờ chút, ta gọi người đi xem, nếu họ chưa đi thì sẽ mời đến gặp mặt.”

Tề Dật Phàm vừa dứt lời, liền truyền đến tiếng đập cửa.

“Ai?” Tề Dật Phàm cao giọng hỏi.

“Tề huynh, là ta.” Truyền vào là tiếng Hạ Lan Từ Kỳ giả giọng nam tử.

Tề Dật Phàm trong lòng nảy một cái, đứng dậy mở cửa ra quả nhiên thấy người đứng đó là Hạ Lan Từ Kỳ, vô cùng thân thiết vỗ vỗ bả vai của nàng nói: “Bọn ta đang muốn tìm huynh, không ngờ huynh lại tới rồi.”

Hạ Lan Từ Kỳ đi vào gian phòng: “Thật sao, các bằng hữu của ta chuẩn bị đi về nên ta cố ý đến đây cáo từ Tề huynh cùng Tiền chương quỳ.” Kỳ thật, là nàng không thích hoàn cảnh cùng bầu không khí nơi này, thật sự chịu không nổi nữa nên muốn vào xem bên Tề Dật Phàm tiến triển như thế nào rồi, nếu chuyện đã thành và không còn chuyện gì nữa thì nàng sẽ ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Tương Phùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Tình cảm nảy sinh

“Mau vào đây, ta giới thiệu cho huynh một người bằng hữu!” Tề Dật Phàm kéo Hạ Lan Từ Kỳ vào phòng, tuy rằng không biết Trịnh lão gia có quen Bạch công tử hay không, nhưng sự tình bị buộc đến này rồi thì cũng chỉ có thể diễn cổ cho xong, vì thế nói với Hạ Lan Từ Kỳ: “Bạch huynh đệ, vị này chính là ông của hiệu buôn Trịnh gia lớn nhất Công Nam, Trịnh lão gia.”

Sau đó giới thiệu với Trịnh lão gia: “Huynh ấy là con trai độc nhất của người giàu nhất kinh thành Bạch Thế Xương, được xưng tụng là Kinh thành Tam thiếu Bạch Anh Kiệt cũng là bằng hữu của ta.”

“Thì ra là nhi tử của Bạch Thế Xương, quả nhiên là thanh niên tài giỏi đẹp trai, tuấn tú trang nhã!” Trịnh lão gia lập tức đứng lên, cười: “Hạnh ngộ hạnh ngộ!”

Hạ Lan Từ Kỳ cũng vội vàng đi về phía trước mấy bước, ôm quyền nói: “Trịnh lão gia quá khách khí! Anh Kiệt thường xuyên nghe gia phụ nói ông chủ của hiệu buôn Trịnh gia hiệu buôn là lá cờ đầu của ngành buôn bán ở vùng Công Nam, đứng đầu một trong hai thương nhân lớn nhất. Anh Kiệt vẫn luôn đem lòng ngưỡng mộ, không ngờ hôm nay lại được gặp mặt, thật sự là tu được ba kiếp.”

Nhìn thấy Trịnh lão gia đột nhiên xuất hiện, biết tình thế có biến Hạ Lan Từ Kỳ vừa nói vừa lo lắng cho vụ làm ăn này của Tề Dật Phàm.

Nghe được Hạ Lan Từ Kỳ ca ngợi, Trịnh lão gia trên mặt lộ ra nụ cười: “Bạch công tử khen sai rồi, cửa hàng nhỏ của ta nếu so với nhà của công tử, thật sự là gặp sự phụ rồi!”

Trước khi đến, Tề Dật Phàm đúng là có huấn luyện qua Hạ Lan Từ Kỳ một lượt rồi, nhưng mà đã có câu: “nói nhiều tất nói hớ” cho nên Tề Dật Phàm nhanh chóng tiến đến: “Được rồi, hai người các vị cũng đừng khiêm tốn nữa.”

Tiền chương quỳ cũng nói: “Đúng vậy! Bạch công tử mau mau mời ngồi!”

Kỳ thật, Hạ Lan Từ Kỳ không hề muốn phải ứng phó với trường hợp này, dù sao cảm giác trọn mắt nói dối cũng rất không thoải mái. Hơn nữa, thấy ngồi bên cạnh Trịnh lão gia còn có hồng bài cô nương Lâm San Nhi, nàng cảm thấy không được tự nhiên, thần sắc hơi có vẻ do dự: “Ta cũng chỉ định đến đây để cáo biệt thôi, bằng hữu của ta vẫn đang chờ ta ngoài kia!”

Trịnh lão gia lập tức mở miệng: “Không nên vừa vào đã đi như vậy! Dù thế nào cũng phải ở lại uống hai chén!”

“Đúng thế! Ngồi xuống uống hai chén đi!” Tiền chương quỳ cũng lên tiếng nói theo.

Hạ Lan Từ Kỳ quay đầu lại nhìn Tề Dật Phàm, dưới tình huống như bây giờ Tề Dật Phàm đành phải giữ lại: “Bạch huynh đệ, dù phải đi thì cũng nên ở lại thêm một chút, hay là ta phái người đi thông báo với bằng hữu của huynh một tiếng để bọn họ đi trước.” Kỳ thật, dám giữ nàng ở lại còn có một nguyên nhân khác, nhìn cuộc đối thoại này thì Trịnh lão gia có vẻ không quen biết Bạch Anh Kiệt, cho nên trong lòng cũng buồn lòng không ít.

“Cũng tốt, vậy nghe theo Tề huynh.” Hạ Lan Từ Kỳ tiến đến ngồi xuống ghế mà Tiền chương quỳ đã kéo ra từ trước.

Lúc này, Trịnh lão gia vỗ vỗ tay Lâm San Nhi: “San Nhi! Mau rót rượu cho mọi người.”

“Vâng!” Lâm San Nhi vui vẻ đáp ứng, đứng dậy cầm lấy bầu rượu rót đầy cho Trịnh lão gia trước, rồi theo trình tự quay sang rót cho Tiền chương quỳ, Tiền chương quỳ hai tay nâng chén rượu, vui vẻ cười, trên mặt chất đầy nếp nhăn lộ ra vẻ thụ sủng nhược kinh.

Khi nàng đi đến bên cạnh Tề Dật Phàm, lúc rót rượu nhìn từ trên cao xuống, nhìn thấy ngũ quan thập phần tinh tế Lâm San Nhi không khỏi tâm trí dao động. Nhưng Tề Dật Phàm chỉ lo nói chuyện cùng những người khác trên bàn không hề liếc mắt nhìn nàng một cái điều này khiến nàng cảm thấy rất khó chịu.

Mặc dù như vậy, nàng vẫn đem rượu rót rất chậm, đến tận khi chén rượu đầy rồi mới lưu luyến thu bầu rượu lại, đi tới rót cho Hạ Lan Từ Kỳ.

Nàng vừa đi đến, Tề Dật Phàm lúc này quay đầu nhìn Hạ Lan Từ Kỳ: “Bạch huynh đệ, chờ mấy ngày nữa ta rảnh sẽ chuẩn bị đi lên kinh thành tìm huynh, huynh cũng đừng quên lời hứa của chúng ta đấy nhé!”

Hết thấy đều là diễn trò cả, biết hẳn là muốn thể hiện rằng quan hệ của hai người rất tốt nên mới nói như thế, Hạ Lan Từ Kỳ cũng hòa theo: “Ta và huynh quen biết lâu như vậy chẳng lẽ còn không biết sao? Tiểu đệ cũng không phải là loại người không giữ lời hứa như vậy! Ta ở kinh thành luôn hoan nghênh huynh tới chơi.”

Tề Dật Phàm cùng Hạ Lan Từ Kỳ nói chuyện, hai người bọn họ đúng là mặt đối mặt. Cho nên, nhìn thấy tuấn nhan của Tề Dật Phàm, Lâm San Nhi thất thần suy nghĩ, nhất thời quên mất rằng mình đang rót rượu.

Rượu từ trong chén tràn ra, lướt qua ngón tay Hạ Lan Từ Kỳ đổ lên quần áo nàng, khiến cho nàng không nhịn được kêu lên một tiếng: “Ai nha!”

Nghe thấy tiếng kêu, Lâm San Nhi lúc này mới hoàn hồn, nhưng nàng còn chưa kịp thu lại bầu rượu, Tề Dật Phàm nhìn Hạ Lan Từ Kỳ bị ướt quần áo, đã rất tức giận giật lại bầu rượu, đập thật mạnh lên bàn, trách cứ: “Cô làm cái gì vậy? Rót rượu mà cũng làm đổ như thế này sao?”

Lâm San Nhi không ngờ tới có thể như vậy, nhất thời xấu hổ không thôi mặt phấn đỏ bừng: “Ôi, thật xin lỗi, ta không phải cố ý!”

“Tề huynh, nhìn huynh xem, sao lại hung dữ với mỹ nhân như vậy!” Hạ Lan Từ Kỳ cười trêu chọc, sau đó ngẩng đầu đưa tay: “Có khăn tay không?”

“Có” Lâm San Nhi lộ ra ánh mắt cảm kích đối với Hạ Lan Từ Kỳ, từ trong tay áo lấy khăn tay ra giúp Hạ Lan Từ Kỳ lau.

“Không sao, ta tự mình làm” Hạ Lan Từ Kỳ sao có thể để nàng giúp, đưa tay túm lấy khăn tay, tự mình chà lau vạt áo.

Lâm San Nhi cứ như vậy mà lo lắng không yên đứng ở bên cạnh, theo trực giác của nữ nhân chợt phát hiện ánh mắt Tề Dật Phàm nhìn Hạ Lan Từ Kỳ tràn ngập tình cảm không nói nên lời, tựa hồ vượt ra khỏi sự quan tâm giữa huynh đệ. Nàng hơi hơi nhăn mày, có chút không hiểu nổi, thậm chí có chút ghen tị Hạ Lan Từ Kỳ.

Lúc này, Hạ Lan Từ Kỳ đưa tay trả lại khăn cho Lâm San Nhi nói: “Được rồi, không có việc gì nữa, cô quay về chỗ ngồi đi!”

“San Nhi, lại đây!” Trịnh lão gia quát lớn.

Lâm San Nhi đành phải trở về, lại bị Trịnh lão gia một phen kéo vào trong lòng, ôm lấy rồi nói: “San Nhi cô nương, không sao chứ?”

Tuy rằng Tề Dật Phàm không để ý nàng, nhưng khi ở trước mặt Tề Dật Phàm nàng vẫn không muốn để hắn thấy một màn này, thế nhưng nàng chỉ vung người một cái, cũng không có gãy ra.

Ánh mắt Trịnh lão gia lúc này, mang theo thần thái kì quái khó hiểu, dùng ngữ khí nửa giả nửa thật nói đùa: “Mọi người đến Ngọc Đại Lâu chơi, mục đích cũng chỉ là để vui vẻ, Tề công tử, công tử làm lão bản mà chẳng có chút phong cách nào vậy? Mấy người các vị cũng đùa giỡn cô nương đi chứ, ai lại để một lão già như ta cứ không biết xấu hổ như thế này?”

Hiểu rõ đạo lý nếu như không tiếp đãi khách hàng tử tế thì đừng mong có cửa ki được đơn hàng. Cho dù Tề Dật Phàm đối với tác phong của hắn vô cùng khinh bỉ, nhưng ở hoàn cảnh thế này hắn cũng chẳng còn biện pháp nào nữa, đành phải cười theo: “Không phải bọn ta không muốn chơi đùa với cô nương, chủ yếu là vì bọn ta đến đây đều là vì San Nhi cô nương, nhưng chẳng qua là bọn ta không được may mắn như Trình lão gia mà thôi.”

“Ha ha.....” Trịnh lão gia vừa nghe thấy liền thoải mái cười to, cuối cùng lên tiếng: “San Nhi cô nương tới nay là của ta, đây là không sự thật không thể thay đổi. Các vị đừng cứ ngồi yên như vậy, trong Ngọc Đại Lâu còn rất nhiều cô nương khác chắc chắn sẽ có người hợp khẩu vị, mau, mỗi người gọi một cô nương, chơi đã rồi thì sẽ kí đơn cũng không muộn!”

Cũng đã nói đến nước này, xem ra không gọi là không được. Tề Dật Phàm đành phải đứng dậy, kêu gã tiểu nhị trong Ngọc Đại Lâu gọi thêm ba cô nương đến.

Ba cô nương kia tuy rằng không xinh đẹp bằng Lâm San Nhi, nhưng nhìn tổng thể thì đáng người rất khá, lớn lên nhìn rất vừa mắt. Sau khi các nàng vào trong phòng thì không hề có chút bộ dáng thẹn thùng nào, cũng không hề nhút nhát, nhanh nhẹn như ba con bướm nhỏ nhao vào đóa hoa, cứ như là đã quen biết từ lâu thành thục ngồi lên đùi Tề Dật Phàm và Tiền chương quỳ, ôm lấy cổ của bọn họ, tiếng ngân tiếng dài ngâm nga oanh oanh yến yến riu rít khắp nơi.

Lao về phía Hạ Lan Từ Kỳ là một cô gái áo tím cũng không khác gì các nàng kia, thấy bọn họ mãnh liệt như vậy Hạ Lan Từ Kỳ thật sự không chấp nhận nổi, mắt thấy các nàng đi đến bên cạnh mình, lập tức đưa tay che mũi cau mày hỏi: “Có phải cô dùng hương Mân Côi không?”

Cô gái áo tím đứng lại, gật đầu nói: “Đúng vậy! Công tử, sao thế?”

“Ta ngửi thấy mùi này đầu sẽ bị choáng, ừ..... cô ngồi bên cạnh ta là được rồi.” Hạ Lan Từ Kỳ chỉ chỉ vào cái ghế bên cạnh.

“Sao phải khổ như vậy, đổi một người khác tới không được à?” Tiền chương quỳ mở miệng nói.

Hạ Lan Từ Kỳ khoát khoát tay: “Vừa rồi ta rất thích Tiểu Yến cô nương, nhưng mà nàng ấy bây giờ đã đi tiếp khách khác, cho nên không cần đổi nữa ta chỉ ngồi một chút rồi đi, ai đến cũng như nhau cả thôi.”

Bị khách ghét bỏ sắc mặt cô nương áo tím kia đỏ lên rồi tái đi, ngượng ngùng ngồi ở bên cạnh Hạ Lan Từ Kỳ cứ chỉ rất dè dặt.

Hạ Lan Từ Kỳ liếc nhìn trộm Tề Dật Phàm, thấy ngồi trên đùi Tề Dật Phàm là một nữ tử dáng người thon thả, dung mạo xinh đẹp, vừa bóc lạc vừa đút cho hần ăn, bộ dạng có vẻ như rất là hưởng thụ.

Thấy tình cảnh này, Hạ Lan Từ Kỳ không hiểu sao trong lòng lại dâng lên cảm xúc không thoải mái. Nhưng khi cảm giác này vừa dâng lên, nàng lập tức gạt mình, nàng và Tề Dật Phàm chỉ là quan hệ hợp tác cho nên hần muốn làm gì với các nữ tử nào khác cũng chẳng liên quan gì đến nàng, tại sao nàng phải để ý chứ? Đúng là ăn no rồi việc!

Sau khi nàng âm thầm khinh bỉ bản thân xong, đem ánh mắt dời khỏi người bọn họ, lại phát hiện những người đang ngồi ở đây ai cũng ôm một cô nương trong lòng, đây mà là bàn chuyện làm ăn sao? Quả thực đúng là một đám người bại hoại! Ngồi ở trên bàn lớn này, nàng cảm thấy mắt không biết nên đề vào đâu mà cũng không được biểu hiện ra tâm trạng quẫn bách của mình, đành phải cúi đầu uống rượu.

Cô gái áo tím bên cạnh nàng biết Hạ Lan Từ Kỳ không thích mùi của nàng, nhưng mà Hạ Lan Từ Kỳ lại không hề đuổi nàng đi giữ lại mặt mũi cho nàng, cho nên trong lòng mang theo cảm kích ngoan ngoãn ngồi bên cạnh Hạ Lan Từ Kỳ, rót rượu hầu nàng.

Lúc này, ngồi ở trên người Tiền chương quỳ là một cô nương mặc áo xanh, nhìn ngón tay Hạ Lan Từ Kỳ, cười duyên nói: “Ôi! Tay vị tiểu công tử này, sao lại giống nữ nhân như vậy chứ, trắng nõn, cân xứng, nhỏ dài, thật là đẹp!”

Hạ Lan Từ Kỳ trong lòng lo lắng, ngoài miệng lại đánh trống lảng: “Không phải chỉ một mình cô nói như vậy, có rất nhiều người cũng nói như thế! Hừm, ta cũng không muốn tay mình như thế này, rất thiếu khí khái của nam nhân.”

Trịnh lão gia nhắm hờ con ngươi sâu thẳm, cẩn thận đánh giá nàng một lượt, bỗng nhiên đưa tay chỉ vào ba cô nương kia: “Ba người các người đi ra ngoài trước đi.”

Vừa mới đi vào, sao lại đã đuổi đi rồi? Ba cô gái kia nhìn nhau có chút khó hiểu, nhưng mà thấy hần ngồi ở vị trí chủ tọa, đương nhiên là thân phận không nhẹ nên đứng dậy nghe lời đi ra ngoài.

Trịnh lão gia lại chỉ vào Tiền chương quỳ cùng Lâm San Nhi: “Ngươi, còn ngươi nữa, đến phòng số mười chờ ta.”

“Lão gia, ngài đây là?” Tiền chương quỳ không hiểu chuyện gì, nhìn không được đặt câu hỏi.

“Người đừng nhiều lời, kêu ngươi ra ngoài thì cứ đi đi!” Trịnh lão gia hơi có vẻ mất kiên nhẫn.

Bạn đang đọc truyện *Hỉ Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: Trong lòng ta nàng quan trọng nhất

Đối mặt với lệnh của ông chủ, Tiền chương quỳ biến sắc không dám không theo, đành phải mang theo một bụng đầy nghi hoặc dẫn theo Lâm San Nhi rời khỏi phòng nhỏ.

Lúc này, trong phòng chỉ còn lại có ba người Tề Dật Phàm, Hạ Lan Từ Kỳ cùng Trịnh lão gia. Thấy sắc mặt của ông ta đột nhiên thay đổi, Tề Dật Phàm cùng Hạ Lan Từ Kỳ trao đổi ánh mắt cho nhau, tuy rằng không biết hành động lần này của hần ta là gì, nhưng trong lòng không hẹn mà cùng dấy lên một dự cảm không tốt.

Hai người lại đồng thời đem ánh mắt chuyển đến bên người Trịnh lão gia, trong ánh mắt tràn đầy dò xét.

Trịnh lão gia cũng không vội tỏ thái độ, mà là không nhanh không chậm đem rượu trong chén uống cạn, vì thế trong không gian này nhìn bên ngoài thì không có gì nhưng thật ra ai cũng mang cả một bụng tâm sự, không khí nhất thời trở nên quý dị.

“Trịnh lão gia, vô duyên vô cớ đem bọn họ đuổi ra ngoài, ngài rốt cuộc muốn làm gì?” Tề Dật Phàm rốt cuộc chịu không nổi, mở miệng hỏi.

“Lời này hần là ta nên hỏi ngươi chứ? Ngươi rốt cuộc muốn làm gì?” Trịnh lão gia đứng dậy, đi tới trước mặt hai người.

Tề Dật Phàm nhíu mi: “Ông có ý gì?”

Trịnh lão gia đột nhiên vươn tay, dễ dàng đem mũ trên đầu Hạ Lan Từ Kỳ gỡ xuống.

Từ trên đỉnh mũ một mái tóc đen bóng dài như thác nước đổ xuống, rồi tung xỏa xuống hai bên má Hạ Lan Từ Kỳ. Tuy rằng Trịnh lão gia đã có chút

chuẩn bị tâm lý, nhưng khi nhìn thấy mỹ nhân đẹp như tranh vẽ trước mắt, lại ngửi thấy được mùi hương tự nhiên động lòng người kia, Trịnh lão gia nhìn không chớp mắt.

Hạ Lan Từ Kỳ cũng bị bất ngờ không phòng bị, trong phút chốc sợ đến hóa đá, nhất thời không biết nên phải làm thế nào.

Biết lời rồi, Tề Dật Phàm trong lòng trầm xuống rồi lại thấy ánh mắt Trịnh lão gia kia lộ vẻ kinh diễm, hần lập tức tìm cách kéo Hạ Lan Từ Kỳ ra phía sau mình mà bảo vệ.

Mỹ nhân ở trước mắt biến mất, Trịnh lão gia lúc này mới hoàn hồn. Tuy nói không có buôn bán nào mà không gian dối, nhưng có thể nghĩ ra tuyệt chiêu này chẳng những có thể khiến đối phương tích cực đem hàng bán hết cho hần lại còn có thể giảm 50% so với giá thị trường, đây cũng không phải là chuyện người bình thường có thể làm ra được, vì thế nghiêm mặt nói: “Thật đúng là Trường Giang sóng sau xô sóng trước! Không nghĩ rằng ta tung hoành thương trường nhiều năm như vậy mà thiếu chút nữa bị tiểu tử chưa mọc hết tóc như người lừa gạt!”

Tề Dật Phàm khỏe môi hơi nhếch, lộ ra một nụ cười lạnh: “Trịnh lão gia quá khen, ở trước mặt ngài dù sao tại hạ đạo hạnh vẫn còn thấp, chẳng phải vẫn không tránh được hỏa nhãn kim tinh của ngài sao?” Nếu không gặp phải ông ta, đơn hàng hôm nay cũng đã kí xong rồi! Tề Dật Phàm đáp cho có lệ nhưng trong lòng vô cùng ảo não.

Trịnh lão gia cười đắc ý nói: “Nếu để tiểu tử nguoi chơi đùa xong rồi thì ta sau này làm sao tồn tại được trên thương trường nữa đây?”

“Sao ngài lại phát hiện ra nàng ấy là nữ vậy?” Tề Dật Phàm có chút khó hiểu: “Hay là bởi vì có người nói tay nàng giống nữ tử?”

“Không phải lí do này.” Trịnh lão gia ánh mắt lướt qua Tề Dật Phàm, roi xuống khuôn mặt xinh đẹp, thanh tú của Hạ Lan Từ Kỳ, âm thầm nuốt nước bọt: “Cho dù nàng giả giọng rất giống, lại mặc xiêm y cao cổ. Nhưng các người dù cẩn thận đến đâu cũng sẽ có sai sót, lúc San Nhi cô nương hát rượu lên người nàng, nàng ngẩng đầu nhìn San Nhi để mượn khăn tay ta đã phát hiện nàng không có yết hầu, cho nên kết luận nàng là nữ nhân.”

Có thể hiểu được Tề Dật Phàm đã sắp xếp cuộc đàm phán này kĩ lưỡng như thế nào, nhưng cho tới bây giờ lúc nào cũng là mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên. Chuyện cho tới nước này không cần nói cũng biết là sẽ thất bại chín phần rồi!

Nếu không phải cùng đường rồi, Tề Dật Phàm cũng sẽ không sử dụng chiêu này, nếu bị lộ thì chịu thua thôi! Hần một tay nắm lấy bàn tay bé nhỏ của Hạ Lan Từ Kỳ, quay đầu nói: “Từ Kỳ, chúng ta đi!”

Bàn tay to của hần ấm áp mà vững vàng, được nắm lấy trong lòng bỗng nhiên giống như có cảm giác chân thân như dựa vào núi, nhưng mà dù sao cũng nam nữ thụ thụ bất thân huống hồ họ chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa. Hạ Lan Từ Kỳ có chút rụt rè, hơi hơi rút lại tay thì bị Tề Dật Phàm nắm càng chặt, trực tiếp lôi về phía cửa phòng.

Nhưng mà bọn họ còn chưa kịp mở cửa, Trịnh lão gia lại như phát điên quát lớn: “Các người muốn đi đâu?”

Có câu là mua bán không thành chẳng cần nhân nghĩa, hần còn muốn làm gì? Không cho bọn họ đi sao? Tề Dật Phàm dùng chân: “Bọn ta đi đâu không liên quan đến ông!”

“Chẳng lẽ không muốn kí sao?” Trịnh lão gia bỗng nhiên tung ra một câu làm Tề Dật Phàm bất ngờ không nói lên lời.

Tề Dật Phàm cùng Hạ Lan Từ Kỳ cùng quay đầu lại, khó hiểu nhìn Trịnh lão gia: “Ông có ý gì? Chẳng lẽ việc này còn có thể thương lượng?”

Trịnh lão gia không trả lời thẳng, mà chỉ vào Hạ Lan Từ Kỳ: “Nàng có quan hệ thế nào với người? Ý trung nhân sao?”

Cái này thì có liên quan gì đến chuyện làm ăn? Tề Dật Phàm thần sắc trầm xuống, vừa định nói nàng là thê tử của ta, Hạ Lan Từ Kỳ đã giành nói: “Ý trung nhân cái gì chứ? Nói hươu nói vượn! Bọn ta chỉ là bằng hữu bình thường!”

“Ồ” Trịnh lão gia nở nụ cười, hợp tình hợp lí nói với Dật Phàm: “Trong lúc nam nhân chúng ta bàn chuyện làm ăn, có thể mời nàng ra ngoài trước không?”

Tề Dật Phàm do dự một chút, nhưng mà nghĩ đến mối làm ăn trước mắt, không muốn cứ như thế mà buông xuôi nên nói: “Từ Kỳ, cô ra ngoài chờ ta một chút, xong việc ta ra ngay.”

Hạ Lan Từ Kỳ nghe lời gật đầu, mở cửa ra khỏi gian phòng.

Trịnh lão gia ngồi trở lại vị trí của mình, chỉ một ngón tay bên cạnh chỗ ngồi: “Tề công tử mời ngồi.”

Tề Dật Phàm cũng không khách khí, ngồi trở lại chỗ: “Trịnh lão gia, ông gia ra Kim Tiền Thảo đi!”

Trịnh lão gia cầm chén rượu vuốt vuốt: “Theo giá cậu nói, vẫn là 50%, cậu muốn bao nhiêu ta có bấy nhiêu, cậu muốn khi nào giao hàng ta sẽ giao khi ấy.”

Ông ta nói những lời này là đã chạm đến tim Tề Dật Phàm rồi, nhưng mà Tề Dật Phàm nhìn ông ta trong lòng không hề vui vẻ, trong thiên hạ không có bữa cơm nào là miễn phí cả, ông ta không những không nâng giá lại còn cho mình nhiều ưu đãi như thế, trong chuyện này tuyệt đối có vấn đề, vì thế trầm giọng hỏi: “Ông có điều kiện gì, nói đi!”

“Làm việc với người thông minh đúng là sáng khoái!” Trịnh lão gia im lặng một lúc, ngẩng đầu lên nói: “Cậu và cô bé kia là quan hệ bình thường sao?”

Tề Dật Phàm nhăn nẻi nói: “Rốt cuộc là ông muốn nói gì?”

“Vậy chúng ta không cần vòng vo với nhau nữa, cho dù cậu với cô ấy là quan hệ bình thường hay là thân mật.” Trịnh lão gia cười mờ ám: “Thật chẳng dám giấu diếm, nàng ấy lớn lên rất tinh khiết ta vô cùng thích nên cậu có thể đem nàng tặng cho ta không?”

“Ông nói cái gì?” Tề Dật Phàm thái độ hung dữ, đập thật mạnh chén rượu xuống bàn, rượu văng khắp nơi!

Thấy Tề Dật Phàm phản ứng như thế, Trịnh lão gia bị dọa đến run bắn cả người, nhưng vẫn cười cười: “Tề công tử đừng tức giận như vậy! Cậu bình tĩnh suy nghĩ cẩn thận một chút, rốt cuộc là làm ăn quan trọng hay nữ nhân quan trọng hơn?” Đồng thời tiếp tục tính toán thiệt hơn thay hắn: “Mất đi đơn hàng này, cậu có khả năng sẽ tổn thất trăm triệu! Huống hồ thiên hạ nữ nhân chẳng hiếm, mất đi người này chẳng phải sẽ còn người khác hay sao? Cậu cũng là người làm ăn, chuyện này không lẽ không tính ra được?”

Bình tĩnh về mặt cùng điệu cười hèn hạ kia, Tề Dật Phàm thân nhiên mỉm cười: “Không hổ là Trịnh lão gia! Tính toán tiền nong thật chu đáo!”

Thấy Tề Dật Phàm nở nụ cười, Trịnh lão gia vui mừng hỏi: “Vậy Tề công tử đã thông suốt rồi?”

Tề Dật Phàm nhún mày: “Đương nhiên, nhưng mà ta cũng có điều kiện!”

“Điều kiện gì?”

Nhìn cái kia cái sắc mặt khiến mình ghê tởm kia, Tề Dật Phàm thân mật cười, hướng lão ngoắc ngón tay: “Ông tới gần đây chút nữa, ta sẽ nói với ông!”

Đang lúc Trịnh lão gia vui vẻ rạo rực ghé sát vào, con tức của Tề Dật Phàm đã nhen lên từ lâu! Hắn vận đủ khí lực, không chút khách khí giang tay tát một cái.

“Ba ——”

“Ôi ——” bởi vì quá tức giận, Tề Dật Phàm lực tay tát không hề nhẹ, trực tiếp đánh Trịnh lão gia ngã bay khỏi ghế, ngã dúm dục.

Trịnh lão gia có nằm mơ cũng không ngờ tới, Tề Dật Phàm lại sẽ động thủ đánh lão, lão bị đánh đến choáng váng nằm ra đất một lúc lâu mới có thể che miệng chậm rãi bò dậy, bỗng nhiên phát hiện trong miệng có cái gì đó không đúng, vươn đầu lưỡi liếm một cái, ôi bị kịch đã xảy ra, răng bị thiếu mất hai cái rồi!

Trịnh lão gia ở trên mặt đất xoay một vòng, thấy thấy cách đó không xa thấy răng của mình rơi trên đất, bị thương vô cùng khóc thét: “Ôi trời! Răng của ta! Răng của ta!” Hắn đột nhiên ngẩng đầu, khó tin nhìn Tề Dật Phàm: “Ngươi..... Ngươi..... Ngươi điên rồi sao? Chẳng lẽ không muốn làm ăn sao?”

Mất đơn hàng, tuy rằng tổn thất nghiêm trọng nhưng Tề Dật Phàm cũng không phải là hạng người thấy lợi quên nghĩa, hắn miệt thị Trịnh lão gia: “Ta không điên! Ta đương nhiên là muốn làm ăn rồi, nhưng nếu đem so chuyện làm ăn với Từ Kỳ thì đối với ta Từ Kỳ quan trọng hơn!”

Thần sắc hắn nghiêm nghị, không hề chớp mắt nhìn chằm chằm Trịnh lão gia đang bò lên: “Ta không cho phép bất kì kẻ nào động tâm với Từ Kỳ! Huống hồ ngươi đã lớn tuổi như vậy rồi, ngay cả tư chất cạnh tranh với ta cũng không có! Còn nữa, con người ta cũng không muốn đánh người, lại càng không muốn ra tay đánh người già, hôm nay là ngươi ép ta, một cái tát này cũng chỉ là cảnh cáo nhẹ nhàng! Nếu ngươi còn dám có suy nghĩ bậy bạ với Từ Kỳ của ta, cẩn thận ta lột da ngươi!” Sau đó không cùng hắn nói mấy lời vô nghĩa nữa, xoay người đi ra ngoài cửa.

Biết tầm quan trọng của đơn hàng này đối với chuyện làm ăn của Tề Dật Phàm, Trịnh lão gia cho rằng hắn sẽ lấy lợi ích làm trọng, ngoan ngoãn đem nữ nhân kia dâng ra. Bởi vì nếu đổi lại người bình thường, mười người thì có chín đều đã lựa chọn chỉ cần lợi ích không cần nữ nhân, dù sao ở cái thời đại này nhà giàu thê thiếp thành đàn, nữ nhân thông thường sẽ bị coi như lễ phẩm mà dâng tặng. Có điều, lão đã đánh giá sai tình thế, Tề Dật Phàm đương nhiên không giống với những người khác, thà rằng bỏ lỡ mối làm ăn cũng không dâng tặng nữ nhân, điều này thật sự là trái với nguyên tắc của một thương nhân khôn khéo, đúng là khiến hắn mở rộng tầm mắt.

Tề Dật Phàm mở cửa phòng ra, thấy Hạ Lan Từ Kỳ đứng ở ngoài cửa, vừa thấy mình đi ra thì lập tức quay lưng đi, thần sắc cực kỳ mất tự nhiên.

Thì ra, nàng ra khỏi cửa nhưng không có đi đâu hết vẫn luôn đứng ở ngoài cửa nghe lén. Khi nàng nghe được điều kiện mà Trịnh lão gia nói, nàng rất lo lắng theo như bình thường thì rất có thể Tề Dật Phàm sẽ bán nàng đi. Nhưng mà nàng trăm ngàn lần cũng không thể ngờ rằng, Tề Dật Phàm lại vì nàng mà có thể bỏ qua mối làm ăn mà hắn trăm phương ngàn kế muốn có được này!

Tề Dật Phàm không phải vẫn luôn chán ghét nàng sao? Từ khi nào mà địa vị của nàng trong lòng Tề Dật Phàm đã lớn như vậy rồi? Hạ Lan Từ Kỳ vẫn không thể lý giải chuyện này.

“Đi, chúng ta về nhà.” Mặc kệ Hạ Lan Từ Kỳ đã nghe được cái gì, Tề Dật Phàm vẫn thân nhiên kéo tay nàng, mang nàng ra khỏi Ngọc Đại Lâu.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Tương Phùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Tiết lộ bí mật

Ra khỏi Ngọc Đại Lâu đã là giờ Tý đêm khuya, ngồi trên xe ngựa trở lại Tề phủ, Tề Dật Phàm mang nạng từ bức tường chỗ Nam Tường Viện nhảy vào trong.

Gần Nam Tường Viện nhất là hoa viên của Tề phủ, đi xuyên qua hoa viên về phía Bắc một đoạn nữa bọn họ mới có thể về được Thủy Tiên Các.

Đó là một đêm trời quang, ánh trăng như nước, khắp trời đất đều chìm đắm trong thứ ánh sáng màu bạc như nước. Tề Dật Phàm dọc theo con đường nhỏ lát đá trong vườn hoa không nhanh không chậm đi về phía trước, Hạ Lan Tử Kỳ cũng lặng lẽ đi theo phía sau.

Dưới bóng đêm sáng ngà, Tề Dật Phàm dáng người tuấn tú hơn người, chỉ có điều bóng lưng hằn lại tỏa ra một cảm giác mát mát khó nói thành lời.

Hạ Lan Tử Kỳ trong lòng hiểu rõ hẳn không thể kí được đơn hàng này thì sẽ không thể giao hàng đúng thời hạn, chắc chắn sẽ tổn thất trầm trọng, cho nên lúc này tâm tình hẳn nhất định sẽ vô cùng khó chịu! Đồng thời, cũng nghĩ đến chuyện không phải là hẳn không có cơ hội lấy được, mà là vì bảo vệ mình mới chủ động bỏ qua cơ hội ấy. Điều này đối với Hạ Lan Tử Kỳ nói là không xúc động thì chắc chắn là nói dối.

Hạ Lan Tử Kỳ đang đi chợt dừng bước.

Tề Dật Phàm cảm thấy bất thường, cũng không đi nữa quay đầu lại hỏi: “Sao cô lại không đi?”

Hạ Lan Tử Kỳ ngẩng đầu liếc mắt nhìn hẳn một cái, vội vàng cúi đầu ngượng ngùng xin lỗi: “Dật Phàm, thật xin lỗi.”

Tề Dật Phàm cố tỏ ra thoải mái, nhìn chằm chằm nạng hỏi: “Đang êm đẹp xin lỗi cái gì?”

Dù sao chuyện làm ăn cũng đã hỏng rồi, lại vì có liên quan đến Hạ Lan Tử Kỳ cho nên trong lòng nạng vô cùng khó chịu, quay mặt nhìn hoa mẫu đơn dưới ánh trăng thờ dãi: “Màn diễn ngày hôm nay đã bị ta làm hỏng rồi! Ngươi phạt ta đi! Phạt ta cái gì cũng đều được.”

Từ khi Hạ Lan Tử Kỳ gả vào, hai người họ tựa như oan gia ở đâu cũng đối đầu với nhau được, Hạ Lan Tử Kỳ chưa từng thật sự thuận theo hẳn nên lần này hẳn hơi có chút bất ngờ, nhưng vẫn an ủi: “Tuy rằng trước đó ta đã nói nếu chuyện lớn bất thành thì ta sẽ phạt cô, nhưng mà việc ngày hôm nay không phải lỗi của cô, cô cũng đừng tự trách.”

Không ngờ được là oan gia bình thường hay đối đầu hôm nay lại rộng lượng như thế, Hạ Lan Tử Kỳ trong lòng ám áp nhưng nhìn thấy trên khuôn mặt hẳn vẫn còn rất rầu rĩ, vì thế nhẹ giọng hỏi: “Không kí được đơn hàng này, còn cách nào khác không?”

Tề Dật Phàm ngẩng đầu nhìn trăng rằm, im lặng một lát rồi cúi đầu nhìn Hạ Lan Tử Kỳ: “Việc này cô không cần quan tâm.”

Thấy hẳn không trả lời thẳng vấn đề của mình, Hạ Lan Tử Kỳ hiểu được rằng hẳn cũng chưa nghĩ ra cách nào tốt hết, không khỏi sâu kín thở dài, do dự một chút, bộ dạng muốn nói lại thôi.

Tề Dật Phàm tinh tế quan sát nét mặt: “Cô sao vậy? Có chuyện gì thì nói đi.”

“Lúc ở Ngọc Đại Lâu, ta đã nghe được hết chuyện của ngươi và Trịnh lão bản nói với nhau.” Nạng vốn định đem việc này dẫn xuống đáy lòng, nhưng mà chuyện này nếu không hỏi cho rõ thì tối ngủ không ngon được, cho nên đơn giản hỏi: “Sao ngươi lại bỏ qua cơ hội duy nhất này?”

Tề Dật Phàm đã sớm đoán được Hạ Lan Tử Kỳ có thể đã nghe được, vì vậy đối với việc nạng đột nhiên đặt câu hỏi cũng không ngạc nhiên gì, bình tĩnh trả lời: “Tuy rằng ta không phải là người tốt, nhưng làm việc cũng có nguyên tắc của bản thân. Việc làm ăn đương nhiên quan trọng, nhưng cũng không thể vì chút lợi ích mà làm ra chuyện tăng tặn lương tâm được!”

Đây là câu trả lời mà Hạ Lan Tử Kỳ chờ mong, nhưng ở tận đáy lòng không ngờ lại có một kẻ tiểu nhân tác quái, mà xui quẻ khiến hỏi một câu: “Chỉ như vậy thôi sao?”

Tề Dật Phàm giật mình một cái, tiện đà cười nhún nhún: “Vậy cô nghĩ là thế nào?”

Mất mặt quá! Câu hỏi này thật thiếu muối! Sao lại nghe cứ giống như là hy vọng hẳn để ý đến mình như vậy, Hạ Lan Tử Kỳ hẳn không thể đánh vào niềng mình một cái, bối rối thu lại ánh mắt, ngập ngừng: “Ý của ta là, để lỡ mất một mối làm ăn lớn như vậy, ngươi không hối hận sao?”

Tề Dật Phàm nhìn chằm chằm nạng, thần sắc chân thật: “Ta không hối hận!”

Lời nói của hẳn xúc động đến dây thần kinh của Hạ Lan Tử Kỳ, trong lòng lập tức mềm mại nhưng rồi chợt phát hiện Tề Dật Phàm không còn giống trước kia nữa, vì thế không khỏi quan sát lại nam nhân cùng mình sớm chiều chung sống này.

Hẳn ở trước mặt người khác chính là một con mèo bệnh không hề có tính công kích, ở trong mắt Hạ Lan Tử Kỳ chỉ là một con hồ ly giả hoạt không hơn. Nhưng bây giờ con hồ ly này tựa hồ có chút lương thiện lại có chút đáng yêu, hình như không còn đáng ghét như trước đây nữa.

Thấy Hạ Lan Tử Kỳ ngờ ngác ngây ngốc nhìn hẳn, hẳn gờ tay quơ quơ ở trước mắt Hạ Lan Tử Kỳ: “Nhìn cái gì đó? Hay là cô đã phải lòng ta rồi? Nếu quả thật là như vậy thì chúng ta không cần phải giả làm vợ chồng nữa, trực tiếp đem hộp đồng kia vứt bỏ đi, ta chịu chút thiệt thòi còn cô thì ở lại đây!”

Hạ Lan Từ Kỳ tỉnh táo lại, mình sao có thể phản bội Hoa Tranh được? Lập tức ném cho hắn một ánh mắt xem thường: “Ta phải lòng ngươi? Kiếp sau đi! Giữa chúng ta vĩnh viễn chỉ có thể là quan hệ hợp tác! Đến lúc ta làm xong chuyện rồi thì ngươi phải đưa hũu thư cho ta, không được quýt nợ!”

Tề Dật Phàm khoe miệng nhếch lên, không biết nên vui hay nên buồn. Hạ Lan Từ Kỳ làm như vậy là để được ở cùng Hoa Tranh, điều này khiến hắn trong lòng có chút mâu thuẫn, đáng lẽ hắn phải vui về mối phải. Nhưng nhìn theo khía cạnh khác, người có nhiều khuôn mặt như hắn Hạ Lan Từ Kỳ đã không chấp nhận mặt này của hắn, vậy có nên khiến cho Hạ Lan Từ Kỳ yêu hắn hiện tại không, hay là vẫn nên nói ra chuyện hắn và Hoa Tranh là một? Tề Dật Phàm lúc này có chút khó xử.

“Nam tử hán đại trượng phu, nhất ngôn cửu đỉnh, tứ mã nan truy. Đi thôi! Trờ về ngủ.” Tề Dật Phàm nói xong, tiếp tục đi về phía trước.

Thấy hắn rộng lượng, Hạ Lan Từ Kỳ tâm tình trầm tĩnh lại, nhanh chóng chạy theo.

Khi bọn họ rời đi, trong hoa viên trở nên tĩnh lặng. Cách chỗ bọn họ nói chuyện không xa, có một cây hoa quế nho nhỏ. Lúc này, một nam tử trẻ tuổi mặc áo trắng từ sau cây đi ra, ánh trăng chiếu lên người kia ôn nhu điềm tĩnh, dưới bóng trăng đẹp tựa tiên nhân, người này không phải ai khác chính là Tề Nhan Thần nửa đêm ngủ không được nên đi dạo.

Cuộc nói chuyện của Hạ Lan Từ Kỳ và Tề Dật Phàm hắn nghe không sót một chữ, thấy bọn họ rời đi rồi, trên dung nhan tuấn tú không thể kìm nén được vẻ mừng rỡ.

Thì ra bọn họ là vợ chồng giả, tin này khiến Tề Nhan Thần vô cùng phấn chấn! Băn khoăn từ trước đến giờ bỗng chốc tan thành mây khói, bởi vì từ giờ trở đi hắn có thể vứt bỏ hết thảy mọi trói buộc mà đi tranh thủ hạnh phúc của mình.

.....

Từ ngày Trảm di nương qua đời, Thủy Tiên Các trở nên thanh tĩnh hơn so với trước kia không ít. Bởi vì Hạ Lan Từ Kỳ chỉ tín nhiệm bà Ngô, mà giờ bà Ngô lại tạm thời về quê lánh nạn, cho nên đối với chuyện điều tra chuồng bạc đành phải tạm gác lại.

Ngày gặp lại Hoa Tranh càng lúc càng gần. Ngày hôm đó Hạ Lan Từ Kỳ nhận được tình thư chất chứa tình cảm của Hoa Tranh bởi vì trước đó nàng đã gửi thư đi từ mấy ngày mới có hồi âm nên trong lòng có chút không vui, nhưng mà nghĩ lại có thể là hắn bận bịu đi! Bản thân mình phải biết hiểu và thông cảm mới đúng, vì thế trong thư hồi âm ngoại trừ trút bầu tâm sự ra cũng không nói thêm gì nữa.

Buổi chiều, Hạ Lan Từ Kỳ nhớ tới ngày mai sẽ là ngày đầy tháng của đứa nhỏ nhà Nhị thiếu gia. Dù sao cũng đang lúc rảnh rỗi, nàng lấy ở trong ngăn kéo bàn trang điểm ra cái khóa trường mệnh mua ở Hưng Thịnh Bảo Khố, dẫn theo Tử Nguyệt đến Kim Mai Các của Nhị thiếu gia.

Gần nhất, ngoại trừ Tề Dật Phàm thì những thiếu gia khác đều được Hầu gia phân công công việc cho nên Nhị thiếu gia không có ở trong phòng, nghe nói đến tiệm tơ lụa xem xét chuyện làm ăn. Mà Liễu thị cũng không có trong phòng, nghe gia đình nói là đến chỗ của phu nhân.

Cả hai vị chủ nhân của Kim Mai Các đều không có nhà, vì thế Vân Nương – người mới sinh đứa nhỏ là lớn nhất. Nghe nói Hạ Lan Từ Kỳ đến thăm đứa nhỏ, nàng cực kỳ vui mừng ra ngoài cửa đón Hạ Lan Từ Kỳ vào trong phòng mình: “Tứ thiếu phu nhân, sao cô lại đến đây?”

“Ta đến thăm Tiểu Duyệt Thiên.” Hạ Lan Từ Kỳ ngẩng đầu, thấy Vân Nương mặc trang phục màu tím nhạt, búi tóc đơn giản trên đỉnh đầu cài hai cây trâm bạc, bên tóc mai cài trâm hoa, trên cổ là một chiếc vòng ngọc trai màu tím. Nàng mặt mày tinh tế lại trang điểm nhẹ nhàng, hơn nữa sinh đứa nhỏ xong vóc dáng đã nhỏ trở lại thể hiện rõ nàng chính là kiểu dáng nữ nhân được nhiều người ưa thích.

“Duyệt Thiên à! Nó vừa mới ngủ, không biết bây giờ đã dậy chưa.” Vân Nương vừa đi vừa nói: “Tứ thiếu phu nhân, đứa nhỏ ở trong nhà. Mời vào xem một chút.”

“Được.” Hạ Lan Từ Kỳ vốn dĩ rất thích trẻ con, lần trước nàng đã từng tới thăm một lần. Bởi vì Vân Nương và Nhị thiếu gia bề ngoại không tệ, cho nên Tiểu Duyệt Thiên hoàn toàn được hưởng những ưu điểm của cha mẹ, vừa mập mạp lại trắng trẻo, đạt chuẩn một đứa trẻ khiến người khác yêu thương.

Nằm trong nôi nhỏ, Tề Duyệt Thiên mập mạp đang ngủ say. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt thấy rõ đôi lông mi dài che lấy mắt, chớp chớp rung rung y như hai cánh bướm nhỏ, khiến cho Hạ Lan Từ Kỳ nhẹ nhàng không dám gây tiếng động gì, sợ làm ảnh hưởng đến giấc mộng của bé.

“Xem Tiểu Duyệt Thiên đáng yêu chưa kia, Vân Nương à cô thật có phúc!” Hạ Lan Từ Kỳ cất lên lời khen từ tận trong tâm.

Làm mẫu thân, chuyện vui nhất chính là nghe người khác khen ngợi con mình. Vân Nương nheo mắt lại, vui sướng nở nụ cười, hơn nữa còn nói với Hạ Lan Từ Kỳ: “Tứ thiếu phu nhân cũng không cần gấp, ngài so với thiếp thân còn có phúc khi hơn. Rất nhanh chóng sẽ có thôi, biết đâu lại là một bào thai song sinh cũng không chừng!”

“Cô cũng thật biết nói đùa.” Hạ Lan Từ Kỳ cười đáp: “Chờ đứa nhỏ của ta thì còn không biết là ngày tháng năm nào đâu!” Đây cũng là những lời nói thật lòng vì nàng không dám chắc ngày mà nàng cùng Hoa Tranh có thể vui vẻ bên nhau, cho nên muốn có đứa nhỏ cũng chỉ là hy vọng xa vời, nàng chỉ có thể nhìn người ta làm mẫu thân mà hâm mộ.

Lúc này, nàng từ trong lòng lấy ra khóa trường mệnh, nói với Vân Nương: “Đây là khóa trường mệnh ta đã đặt làm từ lâu, ngày mai là đầy tháng Tiểu Duyệt Thiên, ta nghĩ mãi quyết định đem lễ vật đến trước. Đây cũng không phải là thứ quý giá gì nhưng chứa đựng trong đó tâm ý của ta, Vân Nương đừng chê!”

“Ôi trời! Tứ thiếu phu nhân quá khách khí rồi!” Vân Nương cười đem trường mệnh khóa nhận lấy, nhìn ngắm trên dưới, không khỏi khen ngợi: “Thợ

kheo làm tình tể quá, thật là đẹp!” Đương nhiên là dễ nhìn, kiểu dáng này hiện nay chỉ có duy nhất một cái.

Lúc này, Vân Nương quét mắt nhìn đứa nhỏ một cái rồi giật mình kêu lên: “Ôi, bảo bối dậy rồi!”

Đứa bé kia làn da bóng loáng non mịn, đôi mắt to đen như bảo thạch lóe sáng, chính nhìn chăm chăm vào khóa trường mệnh trong tay Vân Nương.

Vân Nương quơ quơ khóa trường mệnh trong tay, cười hi hi nhìn Tiểu Duyệt Thiên nói: “Bảo bối mau nhìn xem, có thích hay không?”

Tiểu Duyệt Thiên vung vẩy đôi bàn tay nhỏ bên người, cái miệng nhỏ nhắn cứ chop chép rồi bấy ngờ nở nụ cười “khanh khách”.

Hạ Lan Từ Kỳ rất là yêu thích đứa nhỏ mập mạp trước mắt này, là người thích trẻ nhỏ nên đưa tay cầm lấy khóa trường mệnh trong tay Vân Nương, ôn nhu nói: “Duyệt Thiên thích không? Thích thì ngoan ngoãn để thím giúp con đeo cái khóa trường mệnh này.”

Bạn đang đọc truyện *Hỉ Tương Phùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: Khó lòng phòng bị

Hạ Lan Từ Kỳ cười đem khóa trường mệnh đeo cho Tiểu Duyệt Thiên, Tiểu Duyệt Thiên không hiểu gì nhưng cũng đưa tay nắm lấy ngón trỏ Hạ Lan Từ Kỳ, hai cái chân nhỏ mập mạp không ngừng đung đưa, quả thực đáng yêu vô cùng.

Bà vú đứng bên cạnh thấy thế ngạc nhiên nói: “Tứ thiếu phu nhân, đứa nhỏ này từ lúc mới sinh tới giờ khi không ngủ thì khóc liên tục, không ngờ lại có duyên với người như vậy! Phu nhân xem, nó còn cười với phu nhân đây!”

Vân Nương ngẩng đầu cười trừ ghẹo: “Nó ấy à, chính là cái đứa nhanh mắt, bà không thấy là Tứ thiếu phu nhân tặng quà cho nó sao?”

Nói xong mọi người liền cười vang.

“Ôi! Nó đang mút ngón tay của ta!” Hạ Lan Từ Kỳ từ từ rút lại ngón tay trong miệng đứa nhỏ.

Vân Nương vội vàng quay hỏi bà vú: “Có phải Duyệt Thiên đói bụng không?”

Bà vú gật đầu: “Uống sữa cũng được một lúc rồi, tám phần là đói!”

Nghe nói con trai có thể là đói rồi, Vân Nương thúc giục: “Vậy bà nhanh bón sữa cho Duyệt Thiên đi.”

“Vâng” bà vú đáp lời, đi lên hai bước rồi xoay người ôm lấy Tiểu Duyệt Thiên.

Lúc xoay người bé lại, thấy Tiểu Duyệt Thiên đang cầm lấy cái khóa trường mệnh cho vào miệng cắn cắn!

“Nhìn đứa nhỏ này cái gì cũng cắn, xem ra là thật sự đói bụng rồi.” Bà vú lấy khóa trường mệnh trong miệng đứa nhỏ ra, ôm lấy nó ngồi xuống bên cạnh bắt đầu bón sữa.

Thấy như vậy, Vân Nương dẫn Hạ Lan Từ Kỳ ra dành ngoài, hai người ngồi nói chuyện mấy câu vẫn chưa thấy Liễu thị về, Hạ Lan Từ Kỳ đứng dậy cáo từ Vân Nương.

Trên đường về Thủy Tiên Các, Hạ Lan Từ Kỳ và Từ Đào vừa mới đi xuống khúc quanh của hành lang, thì thấy phía trước là Từ quản gia dẫn theo hai nha hoàn dìu một cô gái mặc quần áo lụa màu trắng, đầu đeo khăn trắng, đi về hướng Bắc.

Nàng kia dáng người yếu đuối, diện mạo thanh tú, nhưng mà sắc mặt vô cùng không tốt. Mí mắt sưng đỏ, hình như là vừa mới khóc. Hạ Lan Từ Kỳ cẩn thận quan sát, lúc này mới nhận ra đây là cô gái mình đã từng gặp ở chỗ của Tề Nhan Thần, là biểu muội của hần Yến Tiểu Tiểu.

Đi phía sau bọn họ, còn có hai hai nha hoàn ôm bọc đồ và hai gã gia đinh khác vác theo rương lớn, đi thẳng đến nội viện.

Từ Đào nhìn bóng lưng họ rồi đi, có chút tò mò: “Cô gái đang khóc lóc sụt sùi kia là ai?”

“Lần trước ta đã từng gặp nàng ấy ở Thổ Cốc các, nàng là biểu muội của Lục thiếu gia.” Thấy Yến Tiểu Tiểu đội tang, như vậy trong nhà nhất định đã xảy ra chuyện. Hạ Lan Từ Kỳ quay đầu nói: “Từ Đào, em đi xem là có chuyện gì. Rồi quay lại báo cho ta biết.”

Mấy chuyện hỏi thăm tám nhăm này Từ Đào là giỏi nhất, gật đầu xoay người rồi đi.

Khi Hạ Lan Từ Kỳ trở lại Thủy Tiên Các, nhặt lên cái hà bao đang thêu được một nửa, tiếp tục thêu. Vừa thêu được một lúc, Từ Đào đã kích động chạy về: “Tứ thiếu phu nhân, nô tỳ đã hỏi thăm rõ rồi. Không biết nhà của biểu tiểu thư đắc tội với ai mà nửa tháng trước, thức ăn trong phủ bị người ta

hạ độc, toàn bộ quý phủ ngoại trừ những người xuất phủ làm việc may mắn sống sót thì những người khác đều bị trúng độc. Cũng may hôm đó biểu tiểu thư lên núi bái Phật, lúc trưa không ăn cơm ở nhà nên mới may mắn thoát chết.”

Nghe thấy vậy, Hạ Lan Từ Kỳ ngồi thẳng người, ngạc nhiên nói: “Em nói là, người nhà của cô ấy đều chết hết rồi?”

Từ Đào thờ dài: “Trừ một số người trúng độc nhẹ và những gia đình trẻ tuổi khỏe mạnh được cứu ra thì những người khác đều không còn sống, quan phủ đã lập án điều tra hung thủ hạ độc, nhưng mà đến nay vẫn không có kết quả.”

Từ Đào ngẩng đầu, lại nói tiếp: “Biểu tiểu thư gia đột nhiên gặp phải tai họa bất ngờ này, mất đi song thân nàng không còn chỗ nương tựa trở thành cô nhi. Vốn dĩ nàng ấy có một đại bá có thể nhờ vả, nhưng vị đại bá đó bệnh tật đầy mình đã nhiều năm, trong nhà cũng không giàu có gì, nuôi ba con trai chưa cưới vợ. Cho nên, Nhị di nương đau lòng đứa cháu ngoại đáng thương này, liền đi xin Hầu gia cùng phu nhân, hi vọng có thể đưa Yên Tiểu Tiểu về ở đây. Tề phủ gia sản nghiệp lớn, không khó khăn gì một miệng ăn, hưởng hồ biểu tiểu thư cũng đã đến tuổi lập gia đình, cho dù có ở trong phủ cũng không ở được bao lâu, cho nên phu nhân đồng ý. Còn nữa, hôm nay về đến nơi rồi ở cùng với Từ tiểu thư.”

Cùng một lúc mất đi cả cha lẫn mẹ, đả kích này cũng quá lớn rồi. Nhưng mà, tuy rằng Nhị di nương làm việc gì cũng vì an toàn của bản thân, luôn cẩn thận chặt chẽ, nhưng bà có thể nghĩ cách đưa Yên Tiểu Tiểu về đây chứng tỏ tấm lòng không tồi.

Đối với chuyện Yên Tiểu Tiểu gặp phải, Hạ Lan Từ Kỳ vô cùng đồng tình, trong lòng nghĩ khi nào rảnh phải sắp xếp đến thăm nàng.

Hai người đang nói chuyện trong phòng, chợt nghe trong viện truyền đến một loạt tiếng ồn ào, sau đó là tiếng Liễu Tâm Vũ bất mãn quát lớn: “Các người có còn chút quy cách nào không? Đây là viện của Từ thiếu phu nhân, sao có thể để các người muốn vào là được?”

“Kêu la cái gì? Người tránh ra cho ta!” Triệu quản gia đưa tay đẩy Liễu Tâm Vũ, Liễu Tâm Vũ lão đạo một cái vuốt chút nữa là ngã sấp xuống.

“Phanh” cửa đột nhiên bị bọn họ đẩy ra, Triệu quản gia mang theo vài người hùng hổ xông vào.

Thấy bộ dạng này của họ, một dự cảm xấu dâng lên trong lòng. Hạ Lan Từ Kỳ lập tức đứng lên, Từ Đào ở bên cạnh thái độ hung dữ, quát to: “Triệu quản gia, ông đang làm cái gì vậy?”

Nhìn thấy Hạ Lan Từ Kỳ, Triệu quản gia cũng bớt hung hăng, khom người nói: “Từ thiếu phu nhân, phu nhân kêu nô tài đưa người đến chính đường, phiên từ thiếu phu nhân cùng nô tài đi một chuyến!”

Sắp đến giờ ăn cơm tối rồi vẫn còn gọi mình đến chính đường, chắc chắn không có gì chuyện tốt. Hạ Lan Từ Kỳ trấn tĩnh, hỏi: “Phu nhân sao lại gọi ta đến chính đường?”

Triệu quản gia vuốt cằm: “Từ thiếu phu nhân, nô tài chỉ phụ trách truyền lời, về phần nguyên nhân tại sao, người tự đến hỏi phu nhân đi!”

Nghĩ đến chuyện lần trước bị gọi vào chính đường, là vì chuyện đưa hầu có độc, như vậy lần này..... Hạ Lan Từ Kỳ càng nghĩ càng cảm thấy sự tình nghiêm trọng, nhưng mà nàng không làm chuyện gì xấu cơ mà? Vấn đề rốt cuộc là ở đâu? Có điều trước mắt dù thế nào nàng cũng phải đi, không muốn đi cũng phải đi.

Nàng quay đầu, nhìn thấy Từ Đào hoảng hốt nắm chặt góc áo, vì thế nhìn Từ Đào mỉm cười: “Yên tâm, ta không sao, sẽ nhanh chóng trở về.” Nhưng mà nàng không thể ngờ độc nộ cười này của nàng càng khiến Từ Đào thêm hoảng hốt.

Hạ Lan Từ Kỳ không muốn bọn họ động thủ, tự mình chủ động ra khỏi phòng. Triệu quản gia dẫn theo bọn sai vật đi theo ở phía sau, Liễu Tâm Vũ nhìn thấy tình hình như này cảm giác không ổn, chạy đến: “Từ thiếu phu nhân.....”

Hạ Lan Từ Kỳ vỗ vỗ tay nàng: “Phu có việc, ta đi qua nhìn xem, một lát nữa sẽ về, yên tâm.” Thả tay Liễu Tâm Vũ ra, Hạ Lan Từ Kỳ hít sâu một hơi, nhanh chóng đi thẳng về phía trước.

.....

Mang tâm trạng bất an không yên đi vào chính đường, thấy bên trong ngoại trừ phu nhân và Hầu gia, còn có các di nương của Hầu gia. Bọn họ ai cũng thần sắc nghiêm túc, vừa thấy liền biết đã xảy ra chuyện lớn rồi.

Vốn Hạ Lan Từ Kỳ trong lòng đã rất lo lắng rồi, sau khi vào nhà thấy không khí ngột ngạt như vậy, tiểu tâm can càng nặng nề. Nàng nhanh đi vài bước, tiến đến cúi người: “Từ Kỳ bái kiến cha chồng, bái kiến mẹ chồng.”

Hầu gia ánh mắt như băng sơn vạn năm, có thể đông chết chim cánh cụt. Thần sắc trên mặt hàm chứa sự phẫn nộ, nhìn chằm chằm Hạ Lan Từ Kỳ, im lặng không lên tiếng.

Hầu gia tuy rằng nghiêm túc, nhưng đối với cô con dâu là nàng đã có đối đãi tốt hơn những người khác rồi, không hề tệ. Nhưng mà về mặt như hôm nay, thật sự là bất thường, điều này càng nhân lên cảm giác bất an trong lòng nàng, vội vàng đưa mắt nhìn sang phu nhân.

Mà phu nhân thần sắc cũng không khá hơn chút nào, những di nương khác thì về mặt lại là thần sắc lo lắng.

Hạ Lan Từ Kỳ vô cùng khó hiểu, thấy bọn họ cũng không nói gì, hình như còn nhìn mình cứ như quái vật, chợt cảm thấy hoang mang, dò xét hỏi: “Cha chồng, mẹ chồng, mọi người làm sao vậy?”

Phu nhân sắc mặt không tốt nhìn chằm chằm nàng, giọng nói nghiêm khắc: “Từ Kỳ ta hỏi con, có phải buổi chiều con tặng cho Tiểu Duyệt Thiên một cái khóa trường mệnh không?”

“Vâng, Đúng vậy ạ?” Hạ Lan Từ Kỳ chớp chớp mắt, hay là chuyện từ cái khóa trường mệnh của mình mà ra?

“Có phải cái này không?” Phu nhân đưa tay giờ lên giữa không trung, bỗng nhiên thả lỏng tay khóa trường mệnh treo ở trên tay ba, những khóa bạc nhỏ bên dưới đung đưa đung đưa.

Hạ Lan Từ Kỳ tập trung nhìn vào, một chút cũng không sai, đúng là cái khóa trường mệnh nàng tặng cho Tiểu Duyệt Thiên. Hạ Lan Từ Kỳ về mặt nghi hoặc: “Mẹ chồng, khóa trường mệnh này sao vậy? Có vấn đề gì không?”

“Người vẫn còn muốn hỏi? Cái khóa trường mệnh này chẳng phải người đưa tới sao? Có vấn đề gì chẳng lẽ người không biết?” Phu nhân nhún mày, về mặt tàn khốc, tỏa ra uy phong của mẹ chồng.

Hạ Lan Từ Kỳ trong lòng biết không ổn, kiên trì nói: “Mẹ chồng, khóa trường mệnh này đúng là con đưa, nhưng thật sự là con không biết nó có vấn đề gì, xin người nói rõ.”

Không đợi phu nhân cất lời, Hầu gia bên cạnh hết kiên nhẫn rồi, “Ba “ vỗ xuống bàn: “Người thật sự không biết hay là giả vờ không biết? Sau hi người tan vỡ khóa trường mệnh cho Tiểu Duyệt Thiên, Tiểu Duyệt Thiên toàn thân tím tái, khó thở. Lang trung kiểm tra, nói là nó trúng độc, mà nguyên nhân trúng độc lại là từ cái khóa trường mệnh này!”

“Tiểu Duyệt Thiên trúng độc? Sao có thể như vậy được? Nó trúng độc gì?” lời của Hầu gia nói như sét đánh ngang tai, thiếu chút nữa khiến Hạ Lan Từ Kỳ ngất xỉu.

Hầu gia “Hừ” một tiếng: “Sao lại không thể? Lang trung nói nó trúng một loại độc tên là Thạch tín, loại độc này đến người trưởng thành còn khó chữa, huống hồ là đứa nhỏ như vậy?”

Hạ Lan Từ Kỳ chấn động! Nàng từng nghe nói về Thạch tín, đó là một loại đá độc, ngâm nó vào nước hơn mười hai canh giờ, nước kia sẽ trở thành kịch độc. Hơn nữa loại nước độc này không màu không vị, rất dễ khiến cho người ta trúng phải. Như vậy, khóa trường mệnh của mình nhất định là bị người ta trộm đi, rồi ngâm trong thuốc độc. Trùng hợp là hôm nay Tiểu Duyệt Thiên còn gặm cái khóa trường mệnh có độc kia, đúng là quá nguy hiểm! Nếu nó không cắn thì sẽ không phát tác nhanh như vậy!

Trong hào môn thế gia đấu đá dù công khai hay ngầm ngầm thì cũng khiến người ta khó lòng phòng bị! Trong lúc vô tình, nàng lại không hiểu sao bị người ta vậy mực! Giờ phút này, Hạ Lan Từ Kỳ trong đầu suy nghĩ không phải là an nguy của bản thân, mà là của đứa trẻ kia, vì thế lo lắng thốt lên: “Tiểu Duyệt Thiên thế nào rồi?”

Phu nhân mặt âm trầm: “Còn có thể thế nào nữa? Hiện tại còn đang chạy chữa!”

Nghe như vậy, Hạ Lan Từ Kỳ càng thêm hoảng hốt. Đứa bé kia quá nhỏ, sức đề kháng lại kém, nếu trúng độc sẽ rất khó cứu chữa, ngẩng đầu kêu lên: “Con muốn đến thăm đứa nhỏ.”

“Người cảm thấy người bây giờ còn có tư cách xem đứa nhỏ sao?” Phu nhân trong lời nói tỏ ý không vui, rất có khí thế.

Hạ Lan Từ Kỳ biến sắc, bỗng nhiên hiểu được mình bây giờ đang trong tình cảnh là nghi phạm, người ta sao có thể để cho nàng đến chạm vào đứa nhỏ?

Bạn đang đọc truyện *Hỉ Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95: Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng

Vừa nghĩ tới đứa nhỏ này bộ dáng thuần khiết đáng yêu, Hạ Lan Từ Kỳ trong lòng vô cùng khổ sở, cố gắng tự nhắc mình không nên hoảng hốt, thần sắc trấn định nói: “Mẹ chồng, khóa trường mệnh mà con đưa là không sai, nhưng con không hề biết trên cái khóa đó có độc. Huống hồ, từ khi con bắt đầu học y thuật vẫn luôn tuân thủ y đức, càng phải lấy việc cứu người làm trách nhiệm, sao có thể hại chết cháu ruột của mình?”

Hạ Lan Từ Kỳ hít sâu một hơi, tiếp tục bình tĩnh nói: “Mẹ chồng, nếu như đã định hại người thì nhất định không muốn để cho người biết! Thiết nghĩ làm gì có ai ngu ngốc như vậy? Nếu như biết rõ đồ mình tặng có độc, sao còn có thể trắng trợn can đảm tự mình đưa tới, đây không phải là tự lấy đá đập vào chân mình sao? Kính xin mẹ chồng và cha chồng mình giám!”

Thì ra, khi Hạ Lan Từ Kỳ vừa mới đi thi Nhị thiếu phu nhân Liễu thị đã từ chỗ phu nhân về.

Lúc này, bà vú đã bón xong sữa cho Tiểu Duyệt Thiên rồi, Vân Nương ôm bé sưỡi nắng ở trong sân, ngẩng đầu thấy Liễu thị đã trở lại, liền đem chuyện Hạ Lan Từ Kỳ mới vừa tới nói cho Liễu thị.

Liễu thị vừa nghe vừa lấy tay đùa Tiểu Duyệt Thiên, chợt phát hiện đứa nhỏ tinh thần uể oải, hô hấp có chút khó khăn, nàng cẩn thận kêu lên: “Vân Nương, muội xem đứa nhỏ này sao lại không tỉnh táo như vậy?”

Vân Nương cúi đầu: “Ôi! Mới vừa rồi còn khỏe mà, bị sao thế này?”

Liễu thị thấy đứa nhỏ ngoại trừ khó thở ra sắc mặt cũng không tốt, lập tức nói với bà vú: “Nhanh lên! Mời Triệu lang trung đến đây.”

Triệu lang trung khi đến đã nhanh chóng chẩn ra là bé trúng một loại độc tên là Thạch tín! Cũng may phát hiện kịp thời Triệu lang trung lập tức giải độc cho đứa nhỏ, có điều đứa nhỏ còn quá bé, sức đề kháng yếu, bệnh nhỏ cũng không dễ khỏe lại, huống chi là trúng độc! Cho nên, cho dù là đã nhanh chóng giải độc được rồi, nhưng không ai không dám cam đoan đứa nhỏ này nhất định có thể cố gắng vượt qua được, khôi phục khỏe mạnh.

Liễu thị không nghĩ rằng sự tình lại trở nên nghiêm trọng như vậy, kết quả khi vừa hỏi Vân Nương xem sao đứa nhỏ này lại trúng độc? Thì Vân Nương cũng nói không biết sao lại thế này.

Triệu lang trung liền hỏi có phải bé đã ăn cái gì không? Vân Nương nói là chỉ uống sữa bà vú, nhưng mà đứa nhỏ vẫn luôn bú sữa của bà vú không hề xảy ra chuyện gì. Sau đó nàng mới nhớ ra đứa nhỏ trò việc mút ngón tay Hạ Lan Từ Kỳ ra còn gặm cắn cái khóa trường mệnh, vì thế nói việc này với Liễu thị.

Liễu thị biết được việc này, đem khóa trường mệnh giao cho Triệu lang trung, kết quả được chứng thật, vấn đề nằm ở chỗ cái khóa này. Liễu thị bấy giờ mới phải người đến bẩm báo chuyện này cho phu nhân cùng Hầu gia.

Hầu gia cùng phu nhân đã chờ rất lâu rồi, mới có được một cháu trai bảo bối, đột nghe thấy cháu mình bị người ta hạ độc, nhất thời trong cơn giận dữ hai người đến Kim Mai các xem đứa nhỏ, lúc ấy đứa nhỏ đã uống xong thuốc mà Triệu lang trung kê đơn nhưng vẫn hôn mê bất tỉnh.

Nhìn thấy cháu trai bị người ta hạ độc, Hầu gia đau như đứt gan ruột, hỏi Liễu thị rốt cuộc sao lại thế này. Liễu thị đã chuyện Vân Nương kể lại cho nàng nói ra hết, gồm cả chuyện Hạ Lan Từ Kỳ đưa đến cái khóa trường mệnh có độc kia.

Nói Hạ Lan Từ Kỳ hại Tiểu Duyệt Thiên, người sáng suốt vừa nhìn đã biết chuyện không hề đơn giản như vậy, nhưng Vân Nương nhìn bộ dạng của con mình, trong cơn kích nung sao còn có thể phân tích, khốc lóc ni non một mực chắc chắn rằng Hạ Lan Từ Kỳ chính là hung thủ. Mà Liễu thị vẫn luôn ghen tỵ với Hạ Lan Từ Kỳ có tài năng, đương nhiên cũng là ngầm ngầm nói ý nàng bụng dạ khó lường, nói đỡ cho Vân Nương muốn Hầu gia cùng phu nhân thay nàng ta làm chủ.

Cho nên, việc này tuy có chứa nhiều điểm đáng ngờ nhưng dù sao thứ đó cũng là Hạ Lan Từ Kỳ đưa đến, bị người ta hoài nghi cũng là điều bình thường, vì vậy Hầu gia mới kêu người đưa Hạ Lan Từ Kỳ triệu đến chính đường.

Kỳ thật, Hầu gia cùng lão phu nhân vừa rồi dung dữ như vậy, cũng chỉ là đang gạt nung. Nhưng mà bây giờ thấy Hạ Lan Từ Kỳ bình tĩnh như vậy, bộ dạng không hề giống diễn trò, hơn nữa lời nàng nói cũng không phải không có lý, vì vậy phu nhân im lặng quay đầu nhìn lão gia.

Hầu gia hít sâu một hơi, cũng không biết phải làm sao cho phải. Chuyện này nếu không phải nàng làm, thì hoàn toàn là một người khác. Có điều người kia làm như vậy vì muốn cái gì? Muốn hãm hại Hạ Lan Từ Kỳ hay là có oán hận với Vân Nương, hoặc là nhằm vào Hầu phủ, muốn cho Hầu gia tuyệt tôn?

Đúng lúc này, một nha đầu vẻ mặt khổ sở chạy vào, thở không ra hơi, kêu lên: “Hầu gia, phu nhân, không..... Không xong rồi! Tiểu thiếu gia..... cậu ấy.....”

“Cháu ta làm sao?” Hầu gia cùng phu nhân cơ hồ cùng giật nảy mình; mấy vị di nương khác thần sắc biến đổi, đều tròn mắt; Hạ Lan Từ Kỳ cũng bị dọa tới tim nhảy lên một cái, lo lắng không yên.

Trong ánh mắt dò xét của mọi người, trong cơn mắt sang ngời của nha đầu kia ngập nước, nức nở nói: “Tiểu thiếu gia..... Cậu ấy..... Không xong.....” Vừa nghĩ đến vẻ mặt thống khổ của đứa bé kia, nha đầu nước mắt ào ào rơi xuống. Mà lời của nha đầu đó..., càng như một quả pháo có sức công phá lớn nổ tung trong phòng. Điều này khiến cho tất cả mọi người lúc đó đều sợ đến ngây người!

Trong lúc mọi người còn đang chưa kịp có phản ứng gì, Hầu gia rời khỏi ghế: “Duyệt Thiên, Duyệt Thiên, cháu của ta ơi!” Tiếng kêu đầy bi thống, lao ra khỏi cửa.

Cơn ruột của phu nhân mất sớm, chỉ để lại cho nàng một đứa cháu gái ruột. Trước nay vẫn luôn là bà chiều cháu, phu nhân lại có tư tưởng trọng nam khinh nữ cho nên đối với đứa cháu Tiểu Duyệt Thiên này thích vô cùng. Vì thế, bà cũng chạy ra ngoài theo, đi sau là mấy vị di nương.

Thấy tất cả mọi người đi rồi, Hạ Lan Từ Kỳ đương nhiên cũng không thể ngồi yên, đi đến cửa nàng túm lấy một gã gia đình, dặn dò vài câu rồi theo chân mọi người chạy đến Kim Mai Các.

Chính sách cách Kim Mai Các rất gần, bọn họ nhanh chóng đã tới nơi.

Vừa mới bước chân vào viện đã nghe thấy tiếng khóc đau đớn, tìm Hầu gia thất lạc, vội vàng rào bước đi vào.

Chỉ thấy Vân Nương ôm Tiểu Duyệt Thiên trong lòng, ngồi ở trên giường gào khóc. Liễu thị cùng một tiểu thiếp khác mặc áo lam ngồi ở bên cạnh Vân Nương, mắt cũng ngấn lệ đang khuyên giải; Triệu lang trung cúi đầu nặng nề, mặt tang tóc đứng bên giường; Nhị thiếu gia Tề Tường Thụy tựa vào trên

bàn, nhắm mắt khổ sở không nói lên lời.

“Lão gia cùng phu nhân đã tới!” Nha hoàn trong phòng đột nhiên hô lên.

Nhị thiếu gia mở to mắt, chưa nói câu nào, Hầu gia đã giành hỏi trước: “Cháu ta thế nào?”

Nói đến Tiểu Duyệt Thiên, Nhị thiếu gia vẻ mặt bi thống, cắn chặt hàm răng, mắt đỏ hồng mắt nói không nên lời, nhìn về phía Vân Nương.

Hầu gia hiểu ý, cùng lão phu nhân đi đến trước giường. Liễu thị cùng tiểu thiếp ngồi ở bên cạnh Vân Nương lập tức đứng lên nhường chỗ, thấy Vân Nương ôm chặt đứa con, phu nhân đưa tay nói: “Vân Nương, đưa con cho mẹ chồng bế nào.”

“Không, không được cướp con của ta!” Vân Nương ánh mắt kích thích như một con thỏ bị thương, ôm đứa nhỏ, quay người lại vào trong tường không cho bà bế.

Thấy tình hình này, trong lòng biết là không ổn nhưng Hầu gia vẫn là muốn chứng thực, ngẩng đầu nhìn về phía Triệu lang trung: “Đứa nhỏ này sao vậy?”

“Đứa nhỏ..... Đứa nhỏ..... Vừa mới tắt thở!” Triệu lang trung lắp bắp nói hết câu, đầu cúi thấp.

Những người chạy vào nhà sau đều hít một hơi khí lạnh. Hạ Lan Tử Kỳ vốn định xem bệnh cho đứa nhỏ lúc này nghe nói đã tắt thở, càng cảm thấy ngùi lời oanh đình, thật sự không thể thừa nhận nỗi sự thật tàn khốc này.

“Ngươi nói cái gì, ngươi nói lại lần nữa!” Hầu gia đưa tay túm lấy áo Triệu lang trung hung dữ quát giận: “Không phải ngươi đã giải độc cho nó rồi sao? Tại sao nó không đỡ hơn? Lang băm! Lang băm! Nuôi ngươi thật đúng là lãng phí cơm ăn! Ngươi đâu, kéo ra ngoài đánh chết cho ta!”

Hầu gia rất ít khi nổi trận lôi đình như vậy, cũng hiếm khi xử ác như thế!

Vừa rồi Nhị thiếu gia đã giận dữ quát hấn rồi, lúc này hấn lại bị Hầu gia quát, rồi lại còn muốn lấy mạng hấn, Triệu lang trung sợ đến mức hai chân mềm nhũn, “Bùm” một tiếng quỵ rạp xuống đất: “Hầu gia tha mạng, Hầu gia bớt giận! Nô tài đã hết sức lực của mình rồi, nhưng mà đứa trẻ còn quá nhỏ! Thân thể lại quá yếu, vậy nên mới không thể cứu được.”

Liễu thị ở bên cạnh lau nước mắt nói: “Cha chồng, Triệu lang trung đúng là đã tận lực rồi, chuyện này không thể trách Triệu lang trung được, muốn trách thì phải trách cái người lòng dạ đen tối cam tâm hạ độc kia.”

Hầu gia vừa nghe có lý, liền không tiếp tục trừng phạt Triệu lang trung nữa, quay đầu thấy Vân Nương vẫn không ngừng khóc, kiên quyết không chịu đưa đứa nhỏ ra. Nhưng dù có thế nào, ông thân làm ông nội cũng phải được nhìn mặt cháu trai lần cuối! Vì thế sai vài nha hoàn trong phòng đem đứa nhỏ lại đây, nhưng mà cho dù là ai muốn đem đứa nhỏ đi Vân Nương cũng ôm chặt lấy không cho ai chạm vào.

Nhị thiếu gia đau lòng Vân Nương, tiến đến vỗyton nha hoàn lui xuống, ngồi ở bên cạnh Vân Nương, đưa tay khoát lên trên vai của nàng, ôn nhu làm dịu: “Vân nhi, đưa con cho ta ôm đi!”

Những người khác không tin, nhưng cha của con nàng đương nhiên nàng tin.

Nhị thiếu gia đem đứa nhỏ ôm cho Hầu gia, lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân dồn dập, mọi người hướng cửa nhìn lại, chỉ thấy Tề Dật Phàm cầm hòm thuốc nhỏ đi đến.

Hạ Lan Tử Kỳ từ chính đường đi ra đã dặn dò gã gia đình tìm Tử Đào đem hòm thuốc đến Kim Mai các, nhưng bây giờ người mang hòm thuốc đến lại là Tề Dật Phàm, nàng không khỏi ngạc nhiên nói: “Dật Phàm, sao chàng lại tới đây?”

“Ta tới giúp nàng.” Tề Dật Phàm đem hòm thuốc đưa cho nàng, ngẩng đầu nhìn đứa nhỏ nhắm mắt trong lòng Hầu gia, một loại dự cảm bất an hiện lên trong lòng, tiến đến hỏi: “Phụ thân, Tiểu Duyệt Thiên làm sao vậy?”

Hầu gia thở dài một hơi: “Ai! Đứa nhỏ trúng độc, không cứu được.”

“Cái gì?” Tề Dật Phàm thần sắc đại biến, vờn hai ngón tay đặt trên động mạch ở cổ đứa nhỏ, một lát sau đột nhiên thốt lên: “Hình như vẫn còn mạch, nó chưa chết!” Ngẩng đầu lập tức nói với Hạ Lan Tử Kỳ: “Tử Kỳ, nàng mau tới đây nhìn xem!”

“Được!” Hạ Lan Tử Kỳ vừa đi về phía trước hai bước, liền bị Liễu thị ngăn lại: “Đứa nhỏ trúng độc, ngươi không thoát được việc có liên quan. Không cho phép ngươi chạm vào đứa nhỏ!”

Tề Dật Phàm tuy rằng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng mà thấy Triệu lang trung đứng đó phiền não, biết là hấn không thể chữa được cho Tiểu Duyệt Thiên, liền lớn tiếng kêu lên: “Nơi này ngoài trừ Tử Kỳ, còn có y thuật cao hơn nàng nữa? Với lại, trước mắt bao người, nàng sẽ dám động thủ? Bây giờ ta lấy nhân cách ra đảm bảo, Tử Kỳ không phải loại người như vậy, càng sẽ không làm loại chuyện như thế!”

“Hà? Sao đệ.....” Liễu thị muốn nói sao đệ hết gốc rồi, nhưng mà chợt nhận ra câu đó quá bất lịch sự, nên đã nuốt lại.

Bạn đang đọc truyện *Hí Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 96: Bảo vệ vợ

Tề Dật Phàm biết nàng muốn nói cái gì, khoe miệng mang theo nụ cười nhạt: “Nhị tẩu không cần ngạc nhiên, Từ Kỳ đã chữa khỏi bệnh cho ta.”

Vừa rồi, Tề Dật Phàm nhận ra Liễu thị đang ngấm ngầm ám chỉ Hạ Lan Từ Kỳ hạ độc, bởi vậy hấn nếu hấn không khỏi bệnh thì ai sẽ đứng rat hay Hạ Lan Từ Kỳ đòi lại công đạo đây? Dứt khoát không muốn già bộ nữa.

“Ồ? Nhanh vậy sao?” Liễu thị khó nén vẻ kinh ngạc. Mặc dù đối với chuyện Hạ Lan Từ Kỳ có thể chữa khỏi cho Tề Dật Phàm, mọi người cũng đều đã có chuẩn bị tâm lý nhưng bây giờ dưới tình huống thế này, Tề Dật Phàm lại đột nhiên tỉnh táo trở lại, mọi người vẫn vô cùng bất ngờ!

Đối với Hầu gia mà nói, nhìn thấy Từ nhi tốt lên thì trong lòng cũng được an ủi phần nào, nhưng mà bởi vì hiện tại mạng sống của cháu trai đang bị đe dọa, nên cảm giác này tự nhiên giảm đi phần nửa. Còn những người khác trong phòng, tâm tình không thể tốt như vậy được. Dù sao Tề Dật Phàm khỏe lên thì đương nhiên sẽ có thêm một đối thủ cạnh tranh rất mạnh, vận mệnh trong phủ e là sẽ có chuyển biến lớn. Bất luận dù thế nào bọn họ cũng không thể không đề mắt tới nguy cơ này

Lúc này, Tề Dật Phàm cũng không để ý đến Liễu thị, mà quay đầu nói với Hạ Lan Từ Kỳ: “Từ Kỳ, mau đến đây xem bệnh cho cháu.”

“Vâng” Hạ Lan Từ Kỳ vội vàng đi tới, bế đứa nhỏ từ trong lòng Hầu gia, đặt ngang lên trên giường.

Sau khi kiểm tra hết, Hạ Lan Từ Kỳ phát hiện, động mạch cổ của đứa nhỏ đã không sờ thấy nữa rồi, không biết sao lúc này Tề Dật Phàm lại nói là có.

Có điều khi mở quần áo đứa nhỏ ra thì thấy ngực còn có một chút khí thở. Đứa trẻ nhỏ thế này không thể bày châm, hơn nữa với tình huống hiện tại thì hy vọng cứu được là cực kì xa vời, nhưng là chỉ cần một chút dấu hiệu của sự sống Hạ Lan Từ Kỳ cũng sẽ không buông tay.

Vào lúc nàng đang chuẩn bị cứu thì Vân Nương như phát điên nhào đầu về phía trước, nắm lấy cổ tay Hạ Lan Từ Kỳ mắt đỏ hồng nhìn chằm chằm nàng: “Người có thể cứu sống nó sao?”

Bởi vì đứa nhỏ đang trong con nguy hiểm nên hành vi của Vân Nương đương nhiên có chút điên cuồng, cho dù nàng có nghi ngờ Hạ Lan Từ Kỳ hạ độc nhưng Triệu lang trung đã bỏ tay rồi, nàng không muốn ngồi chờ chết chỉ cần có một cơ hội, hy vọng Hạ Lan Từ Kỳ có thể đem tâm can bảo bối của nàng cứu về từ tay từ thần.

Nhìn ánh mắt Vân Nương tràn đầy thống khổ chờ mong, Hạ Lan Từ Kỳ sao nhẫn tâm để nàng thất vọng, nhưng mà đối mặt với tình thế nghiêm trọng thế này Hạ Lan Từ Kỳ cũng không có nắm chắc rằng khẳng định cứu sống được đứa nhỏ, chỉ có thể nói: “Yên tâm, ta sẽ cố hết sức.”

“Không được, người nhất định phải cứu sống nó!” Giống như là người chết đuối vớ được cọc, Vân Nương nắm chặt cổ tay nàng không buông.

Cổ tay Hạ Lan Từ Kỳ bị nàng bóp đau, thấy nếu mình không đồng ý nàng sẽ không buông tay, đành phải nói: “Được, ta nhất định sẽ cứu sống bé! Thời gian chính là sinh mệnh, cô mau buông tay!”

Vân Nương nghe xong, đột nhiên đưa tay rút về.

Hạ Lan Từ Kỳ nhanh chóng hít sâu một hơi, nắm lấy lỗ mũi đứa nhỏ, áp sát miệng nó mà thổi khí vào. Sau khi thổi đến thành ngực nó phồng lên thì lập tức dừng thổi hơi, để vách ngực tự xẹp xuống, thở ra không khí. Cứ như vậy lặp đi lặp lại vài lần, được một lát nàng sờ động mạch cổ cùng động mạch nách của đứa trẻ nhưng không hề thấy mạch đập.

Nàng chưa từ bỏ ý định, tiến hành xoa bóp tim cho nó rồi tiếp tục hô hấp nhân tạo.

Trong phòng tất cả mọi người đều khần trương nhìn nàng cứu chữa, đương nhiên, có người hi vọng Hạ Lan Từ Kỳ thành công cũng có người hi vọng nàng sẽ thất bại, ai cũng không biết kết quả như thế nào.

Hạ Lan Từ Kỳ trong lòng luôn hi vọng sẽ cứu sống được đứa trẻ này, vì thế dùng hết sức lực hô hấp nhân tạo cho Tiểu Duyệt Thiên, nhưng mà, có một số việc không thể theo ý người. Thời gian đã trôi qua hai tuần trà rồi, nàng vẫn cứ kiên trì như cũ, trán đã đổ đầy mồ hôi, nhưng mà đứa nhỏ vẫn không dấu hiệu tỉnh lại.

Trong số những người đứng bên cạnh nhìn, đã có người bắt đầu chán nản. Liễu thị quay đầu nhìn nhìn Vân Nương, lắm bầm nhưng cũng có thể là có ý hỏi: “Đứa nhỏ này còn có thể cứu được sao?”

Mặc dù biết hi vọng xa vời, nhưng dường như Hạ Lan Từ Kỳ vẫn cứ chờ mong sẽ có kỳ tích xảy ra, nàng không quan tâm Liễu thị tiếp tục phá rối. Đến tận lúc hô hấp cũng có chút khó khăn mới thật sự là lực bất tòng tâm, lúc này mới ngồi thẳng lên nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt nhưng xanh tím của Tiểu Duyệt Thiên, nghĩ đến Tiểu Duyệt Thiên mấy canh giờ trước còn cười với nàng, đặc biệt thân thiết với nàng, Hạ Lan Từ Kỳ mũi đau xót, khổ sở rơi lệ.

Thấy đứa nhỏ không cứu được, Vân Nương chợt cảm thấy trời sập đất sụt, nỗi đau mất con khiến nàng phát cuồng, bỗng nhiên bỏ nhào đến trước mặt

Hạ Lan Từ Kỳ kéo lấy vạt áo nàng, găm rú như điên rồi: “Không phải ngươi nói là có thể cứu được nó sạp? Tại sao lại không cứu được? Tại sao?”

Là một người mẹ, tận mắt nhìn đứa con chết đi trước mặt mình, nỗi đau này khó gì sánh được! Hạ Lan Từ Kỳ hiểu được tâm tình của nàng, cho nên cũng không chấp nhặt với nàng, cứ để nàng túm lấy, nhẹ giọng nói: “Vân Nương, thực xin lỗi, ta đã tận lực.”

Điều Vân Nương muốn không phải là xin lỗi! Nàng muốn đứa nhỏ sống, nhưng mà Hạ Lan Từ Kỳ không có làm được, nàng phát điên quát lên: “Xin lỗi thì có ích sao? Ngươi là đầu sỏ gây ra chuyện này, ngươi trả con trai lại cho ta, trả con lại cho ta.....” Vân Nương không biết lấy đầu ra nhiều khí lực như vậy, dùng sức lay Hạ Lan Từ Kỳ.

Đứa nhỏ bị độc chết rồi, Hạ Lan Từ Kỳ trong lòng cũng không hề thoải mái, nếu như vậy có thể làm cho Vân Nương giải tỏa được chút ít, Hạ Lan Từ Kỳ nguyện ý chịu trận.

Nhưng mà nàng nguyện ý không có nghĩa là Tề Dật Phàm cũng nguyện ý. Lúc này, thấy Hạ Lan Từ Kỳ bị bắt nạt, Tề Dật Phàm tiến lên phía trước: “Cô làm gì vậy? Có thôi đi không?” Nói xong, một tay bắt lấy tay Vân Nương từ trên người Hạ Lan Từ Kỳ ra, vứt qua một bên.

Vân Nương không hề phòng bị bị lực lớn đẩy như vậy loạng choạng mấy cái, ngã xuống bên phải.

Nàng ngã xuống ngay chỗ đứng của Hầu gia và các vị di nương, ngoại trừ Đại di nương thì mấy người khác đều vội lùi ra. Bởi vì Đại di nương là mẹ ruột của Nhị thiếu gia cho nên Vân Nương là con dâu của bà, đương nhiên bà sẽ không trốn tránh mà chuẩn bị đỡ lấy con dâu mình. Nhưng mà, Nhị thiếu gia vừa thấy tiểu thiếp của mình sắp ngã, động tác nhanh hơn vọt đến trước mặt Đại di nương ôm lấy Vân Nương.

Giúp Vân Nương đứng vững lại rồi, Nhị thiếu gia mới đem Vân Nương giao cho Đại di nương chăm sóc, hết sức bất mãn, cảm tức nhìn Tề Dật Phàm: “Tứ đệ, sao đệ có thể đối xử như vậy với Nhị tâu của đệ?”

Tề Dật Phàm ngẩng đầu thản nhiên nói: “Tiểu Duyệt Thiên đi rồi, mọi người chúng ta đều rất đau lòng. Nhưng mà mọi người cũng thấy rồi đấy, Từ Kỳ vì cứu đứa nhỏ đã đem hết toàn bộ sức lực ra rồi, cô ta cứ luôn miệng nói Từ Kỳ là đầu sỏ gây nên như vậy, còn vẫn cứ luôn không buông tha cho Từ Kỳ, chẳng lẽ không quá đáng sao?”

Hạ Lan Từ Kỳ vạn lần không nghĩ ra lúc này Tề Dật Phàm thế mà lại che chở cho nàng, vì thế đưa tay kéo ống tay áo Tề Dật Phàm, ý bảo Tề Dật Phàm đừng nói nữa.

Nhị thiếu gia mất đi con trai, lửa trong lòng hắn đã rất lớn rồi lúc này lại thấy Tề Dật Phàm vì che chở cho Từ Kỳ mà đẩy ngã tiểu thiếp yêu của hắn, trong cơn giận dữ, quát to: “Câm mồm!” Tiễn đã tiến về phía trước: “Vân Nương có nói sai sao? Con ta sao lại chết chứ? Chính là bị Từ Kỳ nhà đệ hại chết!”

Ở trong lòng Tề Dật Phàm, Hạ Lan Từ Kỳ là người ôn nhu lương thiện nhất, cho nên đánh chết hắn cũng sẽ không tin Hạ Lan Từ Kỳ sẽ có ý định sát hại một đứa trẻ vừa mới đầy tháng. Tề Dật Phàm quắc mắt nhìn trừng trừng: “Đúng là nói bậy mà! Từ Kỳ nhà ta sẽ không làm ra loại chuyện táng tận lương tâm thế này!”

“Sẽ không sao? Chẳng lẽ khóa trường mệnh có độc không phải nàng tặng sao? Chẳng lẽ Duyệt Thiên của ta không phải vì trúng độc từ cái khóa đó mà ra đi hay sao?” Nhị thiếu gia trời sinh tính đa nghi mắt đỏ đục, khí thế bức người: “Tứ đệ, đệ là vì che chở cho vợ mình mà không phân biệt nổi trắng đen? Hay là còn nguyên nhân nào khác? Hay là..... Chú ý này là của cả hai người các ngươi?”

“Ngươi nói cái gì? Ngươi nói thêm câu nữa xem?” Sự tình náo loạn đến mức này, mọi người cũng đều xé toang da mặt, Tề Dật Phàm hoàn toàn bị lời của hắn chọc giận, nhú lại lông mày xông lên, Hạ Lan Từ Kỳ kinh hãi nhanh chóng giữ chặt cánh tay của hắn.

“Sao thế? Ngươi còn muốn đánh ta à? Chẳng lẽ thật sự chột dạ bị ta nói trúng rồi?” Nhị thiếu gia không cam lòng yếu thế, nói xong liền định lao lên phía trước thì bị Liễu thị giữ chặt lại.

“Đù rồi! Các ngươi có thôi hết đi không?” Thấy bọn họ ầm ĩ không yên, Hầu gia tức giận đến cả người phát run, phu nhân nhìn thấy vội vàng đỡ Hầu gia ngồi xuống ghế.

“Cha chồng, ngài cũng nhìn thấy rồi đó bọn họ đã hại cháu trai của ngài như vậy rồi còn kiêu ngạo! Ngài phải làm chủ cho Tiểu Duyệt Thiên!” Liễu thị cũng được coi là một người phản ứng nhanh, Hầu gia vừa mới ngồi xuống nàng vội vàng quỳ xuống trước mặt ông.

Vân Nương thấy có người đi đầu, thoát khỏi vòng tay của Đại di nương, vội vàng đi mấy bước bỏ nhà xuống bên chân Hầu gia, nắm lấy vạt áo của ông, gào khóc: “Cha chồng! Duyệt Thiên chưa đầy tháng đã bị người ta hại chết, nó chết oan! Ngài nhất định không thể tha cho hung thủ hại chết cháu trai của người, ôi!”

Lúc này, Tề Tường Thụy cũng quỳ xuống, liếc mắt nhìn Hạ Lan Từ Kỳ một cái, trịnh trọng nói: “Phụ thân, con xin ngài làm chủ, nghiêm trị hung thủ hạ độc!”

Tuy nói Hạ Lan Từ Kỳ có phải là hung thủ hạ độc hay không vẫn còn nhiều tranh cãi, nhưng chung quy không thoát khỏi có liên quan! Hơn nữa hiện tại Tề Dật Phàm hết bệnh rồi, đều là do Hạ Lan Từ Kỳ trị liệu, hiển nhiên nàng là một viên phúc tinh của Tề Dật Phàm. Cho nên tìm được hung phạm là tốt nhưng nếu tìm không ra hung phạm khi cân nhắc mặt này thì đối với những kẻ muốn mượn cơ hội này diệt trừ phụ tá đắc lực của Tề Dật Phàm cũng rất tốt.

Có câu là nhà có ngàn người, chủ là một người! Mọi người ở Nhị gia đều quỳ xuống cầu xin, nếu không nói câu nào sợ họ không phục. Hầu gia đành phải hắng giọng quát lớn: “Từ Kỳ, ngươi nói một chút xem, đây rốt cuộc là làm sao?”

Đứa nhỏ không chết còn dễ nói, nhưng bây giờ đứa nhỏ đã chết rồi mọi người không rõ chân tướng, đương nhiên sẽ đem mọi tội lỗi đổ lên đầu nàng. Hạ Lan Từ Kỳ tủi thân quỳ gối xuống bên cạnh: “Cha chồng, lúc trước Từ Kỳ đã từng nói rồi, khóa trường mệnh con đem đến là không sai, nhưng con không hề hạ độc lên đó. Nếu con biết trên mặt khóa có độc, sẽ không đem khóa đó tặng cho Duyệt Thiên, con bị oan, bị người ta hãm hại. Mong cha minh giám!”

“Con nói con không hạ độc? Vậy là ai hạ? Chứng cứ đâu?” Đây là mấu chốt của vấn đề, Hầu gia có thể tin nàng, nhưng người của Nhị gia sẽ không tin nàng.

Tình cảnh này, Hầu gia kỳ thật cũng khó xử. Trong lòng bàn tay đều là thịt, huống chi tất cả mọi người còn đang nhìn vào! Ông không thể thiên vị một bên được, chỉ có thể tận lực xử lý công bằng.

Lúc này, Hạ Lan Từ Kỳ tinh thần chán nản: “Con cũng không biết rốt cuộc là ai đã hạ độc.”

Không có chứng cứ, bất cứ lí do gì bây giờ cũng có vẻ như là vô ích, nghe vào tai của Nhị gia cũng chỉ là những lời nói dối, không thể tha thứ.

Bạn đang đọc truyện *Hồi Tưởng Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 97: Còn có ta thương nàng

Đứa bé kia là cháu ruột của Đại di nương, nhưng còn có phu nhân ở đây, từ lúc đám tiểu bối tranh cãi âm ỉ bà vẫn luôn kiên nhẫn không nói. Lúc này, thấy Hạ Lan Từ Kỳ không chịu thừa nhận, bà đột nhiên đứng ra nói giúp người của Nhị gia: “Lão gia, miệng người có hai da, nói sao cũng đều có lý hết, làm gì có ai hạ độc mà còn thừa nhận? Hơn nữa sự thật đã bày ra trước mắt, ai là người hạ độc chẳng lẽ chưa rõ ràng hay sao? Thiếp thân thấy, nếu lão gia thật sự khó xử, không bằng cứ đem tứ thiếu phu nhân giao cho quan phủ, để cho quan phủ điều tra!”

Rắc rối rồi, Đại di nương đương nhiên sẽ lên tiếng giúp Nhị thiếu gia, nhưng Tề Dật Phàm không còn mẹ, về căn bản là sẽ không có ra mặt giúp Tứ gia bọn họ. Tề Dật Phàm trong lòng sinh phần hận, sao hắn có thể nhìn Hạ Lan Từ Kỳ phải vào tù ngồi? Lúc này nhũ mảy mò miệng: “Phụ thân, có câu là việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài! Đây là chuyện trong nhà tự chúng ta xử lý là được rồi. Huống hồ, việc này còn chứa nhiều điểm đáng ngờ khác, nếu như điều tra không rõ đã định tội cho Từ Kỳ sợ là chỉ khiến người thân thì đau mà kẻ thù thì vui vẻ, khiến cho hung thủ thật sự có thể ung dung ngoài vòng pháp luật, mong phụ thân cân nhắc.”

Nghe hắn nói cũng có đạo lý, Hầu gia hít một hơi thật sâu, trầm giọng nói: “Vậy trước tiên đem tứ thiếu phu nhân nhốt vào Tĩnh Tâm đường, không có lệnh của ta, không được bất cứ ai vào thăm hỏi. Chờ sau khi điều tra rõ ràng rồi, tiếp tục xử lý!” Sau đó lại vỗ mạnh xuống bàn, đột nhiên từ trên ghế đứng lên: “Tóm lại, bất luận là ai hại chết cháu ta thì ta cũng bắt kẻ đó đền mạng!”

Nghe thấy mấy câu ấy, Hạ Lan Từ Kỳ tim giật nảy lên! Nếu không điều tra ra được hung thủ, để nàng phải gánh tội thay thì nàng thật sự phải chết oan rồi!

Lúc này Hầu gia quét mắt nhìn hết mọi người một lượt, nghiêm giọng dặn dò: “Tang sự của đứa nhỏ giản lược hết sức. Còn nữa, không ai được nói ra chuyện này cho lão thái gia biết, nghe kĩ chưa?”

Phu nhân ở bên cạnh mở miệng: “Lão gia, chuyện lớn như vậy, sợ là giấu giếm không được?”

Hầu gia cũng rất bất đắc dĩ: “Ai! Lão gia từ thích nhất là Tiểu Duyệt Thiên, nếu biết đứa nhỏ mất rồi ta sợ ông ấy không chịu nổi đả kích! Cho nên, giấu được lúc nào hay lúc đó!”

Sắp xếp xong xuôi hết thấy, Hầu gia về mặt mỗi một lần theo phu nhân cùng các vị di nương dời đi. Hạ Lan Từ Kỳ cũng bị người ta giải đến thiên điện của Tĩnh Tâm đường.

Tĩnh Tâm đường ở phía nam của hoa viên Hầu phủ, là một tòa Phật đường trong phủ, bình thường nữ quyến trong quý phủ có phạm vào lỗi lầm gì thì sẽ bị phạt nhốt vào trong thiên điện của Tĩnh Tâm đường hối lỗi.

Trải qua một hồi náo loạn như vậy, thời gian dùng cơm chiều đã sớm qua rồi. Hạ Lan Từ Kỳ còn chưa được ăn cơm đã bị bọn họ nhốt lại.

Cảnh vật xung quanh Tĩnh Tâm đường tuyệt đẹp, có điều quá hẻo lánh. Ngoài trừ mừng một, ngày Rằm sẽ có người đến thắp hương bái Phật ra, thì những lúc khác cũng chỉ có gã gia đình đến quét dọn. Từ trước đến nay luôn vắng vẻ, khi màn đêm buông xuống càng thêm an tĩnh.

Hạ Lan Từ Kỳ ngồi ở trong phòng trống vắng, trong đầu nhớ lại hết thấy chuyện cũ, từng cảnh từng chi tiết cứ như chỉ vừa mới xảy ra, trong lòng tràn đầy uất ức. Chuyện này quả thật nàng bị tai bay vạ gió, nàng không hiểu nàng vẫn luôn làm điều tốt giúp mọi người, cũng chưa từng hại ai, rốt cuộc là ai ác độc như thế? Không tiếc giết chết một đứa trẻ đáng yêu như vậy chỉ để hãm hại nàng?

Hạ Lan Từ Kỳ ngồi ở bên cạnh bàn, nhìn ánh nến trên bàn, lại nghĩ tới lúc ấy Đại di nương lên tiếng giúp Nhị gia, tình cảnh nàng cùng Tề Dật Phàm tứ cố

vô thân, bỗng nhiên thấy đồng cảm hơn với Dật Phàm, dù sao sau khi Ngũ di nương mất đi, hắn chỉ còn một thân một mình đối mặt với nhiều “sói, hổ” như vậy, chẳng những phải bảo vệ bản thân mà còn phải tranh thủ quyền lợi của mình, dưới con mắt của bọn họ muốn làm chuyện bản thân muốn có khi còn khó hơn lên trời.

Đại khái có lẽ bởi vì hắn sinh ra và lớn lên trong hoàn cảnh như vậy, nên tính tình hắn mới trở nên phức tạp yêu nghiệt như vậy đi? Nghĩ đến lúc ở Kim Mai các, hắn cố gắng vì mình mà ra mặt, có lẽ mình cũng nên từ từ học cách tha thứ cho hắn.

Hoàng hôn đã gần tàn, chưa ăn cơm chiều Hạ Lan Từ Kỳ bụng đã bắt đầu “Thăm thẳm” kêu. Nàng ôm bụng, tâm tình buồn bực: tuy rằng là vì mang danh nghi phạm nên mới bị nhốt ở đây, nhưng nàng vẫn còn chưa bị định tội cơ mà? Thế mà bây giờ ngay cả cơm chiều cũng không mang tới cho nàng! Cái gì gọi là tình người ấm lạnh, nàng đã thấy được.

Nếu không đưa đến, chẳng lẽ phải chịu đói chết ở đây? Hạ Lan Từ Kỳ đứng dậy mở cửa, nhìn về phía gã gia đình canh cửa: “Ta có chút đói bụng, mau đến phòng bếp lấy giúp ta cơm chiều đi!”

Hai gã gia đình kia liếc mắt nhìn nhau một cái, gã gia đình có dáng người hơi lùn một chút có vẻ không vui: “Bây giờ là lúc nào rồi, sợ là phòng bếp đã không còn ai nữa!”

Thấy ngữ khí của hắn như vậy, Hạ Lan Từ Kỳ nhướn mày: “Nhưng mà ta còn chưa có ăn cơm đó?”

Gã gia đình khác dáng người hơi cao có vẻ rất hiểu chuyện, nói: “Tứ thiếu phu nhân, người bình tĩnh một chút đừng vội, tiểu nhân đến phòng bếp xem giúp ngài.”

Hạ Lan Từ Kỳ thân mật nhìn hắn gật đầu: “Làm phiền rồi!”

Thấy gã gia đình kia xoay người chạy đến phòng bếp, Hạ Lan Từ Kỳ nghiêng người liếc mắt qua nhìn gã gia đình ngóng cuồng kia một cái, mặt không chút thay đổi “Phanh” một tiếng đóng cửa lại.

Nhưng mà, nàng trông trái trông phải cũng không thấy gã gia đình đem cơm đến. Có câu người là sắt, cơm là thép, không ăn một cái là đói không chịu nổi! Nàng đói đến mức muốn uống nước, kết quả là trong phòng ngay cả một ngụm nước cũng không có.

Nàng buồn bực đến mức muốn cào tường, nhưng không còn cách nào khác, người phạm tội không có quyền. Trong mắt đám hạ nhân không hiểu rõ tình hình kia, chỉ sợ sớm nhận định nàng chính là hung thủ hạ độc hại chết tiểu thiếu gia rồi đi!

Hạ Lan Từ Kỳ ngồi ở phòng trong, kiểm chế cơn đói bụng đang từng bước xâm chiếm, phải một lúc lâu sau gã gia đình dáng người cao kia mới mang đồ ăn về.

“Tứ thiếu phu nhân, bởi vì tất cả mọi người đang bận lo hậu sự của tiểu thiếu gia nên mới quên đi chuyện ăn cơm của người.” Gã gia đình dáng cao xốc lên cái khăn che trên khay, từ bên trong lấy ra một bát canh súp cùng hai cái bánh bao, đặt ở trên bàn: “Tứ thiếu phu nhân, để ngài phải đợi lâu rồi. Đây là đồ phòng bếp làm cho ngài, ngài dùng từ từ.”

Xem ra gã gia đình này được hơn gã ngoài kia rất nhiều, ít nhất còn cũng coi như cung kính với mình, Hạ Lan Từ Kỳ gật gật đầu, khóe môi khẽ nhếch, thần sắc cảm kích.

Khi gã gia đình kia đi rồi, bụng đói kêu vang Hạ Lan Từ Kỳ sờ lên chiếc đĩa, hưng phấn mở to mắt nhìn ngó, chỉ thấy hai cái bánh bao kia nhìn thì rất trắng, nhưng mà cũng đã lên vỏ rồi, hiển nhiên là đồ thừa, loại bánh bị quá lửa.

Lại nhìn đến bát canh, là nước lã nấu cải thìa, trên bát canh chỉ có vài giọt dầu đáng thương, còn có thể đếm được từng cọng cải thìa, không thể thanh đạm hơn.

Cái này kém xa so với thức ăn hàng ngày, cho dù là thức ăn của hạ nhân trong phủ, theo Hạ Lan Từ Kỳ biết cũng là hai món mặn một món canh, so với cái này còn ngon hơn. Ngay cả thức ăn cho chó trong phủ, đồ ăn của Kim nha đầu cũng khá hơn rất nhiều. Cho dù biết Phụng Hoàng sa cơ không bằng gà, nhưng mình thân là Tứ thiếu phu nhân, lại còn chẳng phải là chưa bị định tội hay sao? Những người nhà này cũng quá là đáng giận.

Đối mặt với đãi ngộ không công bằng, Hạ Lan Từ Kỳ sâu kín thở dài, định không ăn nhưng mà bụng chịu không nổi, đành phải lột vỏ bánh bao ra, đem phần thịt bánh sạch sẽ bên trong ăn hết.

Nàng nhai được mấy miếng bánh bao thì thấy miệng khô, liền cầm lấy cái thìa múc một ngụm canh súp, vừa mới lấy đến trước mặt, còn chưa kịp uống! Đã thấy trong cái muỗng canh của mình một cái gì đó nhỏ nhỏ đang gãy dựa, nàng đưa đến trước mắt nhìn kỹ, cảm thấy bực bội vô cùng! Hóa ra đó là một con côn trùng.

Nàng hất muỗng canh xuống đất, cẩn thận dùng muỗng quấy cái bát canh cải thìa kia, điều nàng làm không thể ngờ được là ở trong bát canh nổi lên năm sáu con côn trùng.

Nhìn đến đây, Hạ Lan Từ Kỳ cả người lạnh đi, thiếu chút nữa đem bánh bao nôn hết ra. Không nghi ngờ gì nữa, phòng bếp không hề rửa chỗ cải thìa làm canh cho nàng.

Có câu là “cây đổ bầy khi tan”[1], “tường đổ mọi người chạy”, trên đời này thứ không thiếu nhất chính là loại người thích bỏ đá xuống giếng. Hạ Lan Từ Kỳ ngồi ở một chỗ, nhìn bát canh ghê tởm kia chỉ cảm thấy ngực bị đè nén khó thở, cho dù nàng có đói nhưng khi đối diện với mấy chuyện thế này,

nàng cũng ăn không ngon nữa, dùng sức nắm chặt cái bánh bao kia, uất ức muốn khóc.

“Chi.....” Cửa phòng tự nhiên lại bị ai đó mở ra.

Hạ Lan Từ Kỳ con tức trong đầu đang lớn, còn đang không biết phát tiết ở đâu! Tưởng người vào là gã gia đình đình, không chút suy nghĩ, trực tiếp ném bánh bao trong tay về phía cửa.

Người tới không ngờ rằng vừa vào phòng đã được chào đón bằng “Ám khí”, giật mình một cái rồi đưa tay tiếp được “Ám khí”, lấy đến trước mặt nhìn ngắm, là một cái bánh bao đã lột vỏ, nhất thời vừa tức giận, vừa buồn cười: “Con tức của nương tử cũng thật lớn! Ta có hảo tâm mang đồ ăn ngon đến đây cho cô, mà cô lại chẳng biết gì đi mưu hại chồng như vậy!” Nói xong quay người lại đóng kỹ cửa.

Vừa nghe tiếng không đúng, Hạ Lan Từ Kỳ kinh ngạc ngẩng đầu, thấy là Tề Dật Phàm, nhất thời kinh ngạc nói: “Tại sao lại là người?”

Tề Dật Phàm ánh mắt chính ôn hòa, cười như tỏa nắng, nhưng giọng nói lại mang theo vài phần tà mị: “Nương tử của ta bị giam lỏng thể này, người khác không đau lòng, nhưng ta thì đau! Biết cô chưa ăn cơm nên cô ý đem cơm đến cho cô.” Nói xong giờ tay ra phai trước.

Hạ Lan Từ Kỳ lúc này mới phát hiện trong tay hần còn cầm theo hộp thức ăn.

Nếu như bà Ngô còn ở trong phủ..., bà ấy nhất định sẽ nghĩ ra cách đưa cơm đến cho mình, nhưng bây giờ bà Ngô không ở đây nhưng không nghĩ rằng Tề Dật Phàm còn biết quan tâm đến nàng, điều này làm nàng cảm động lắm.

Tề Dật Phàm đi đến trước bàn, đem hộp đựng thức ăn đặt ở trên bàn. Hạ Lan Từ Kỳ nhìn về phía sau Tề Dật Phàm, không thấy gã gia đình nào vào cùng, thắc mắc nói: “Hầu gia không đã nói không cho bất kì ai vào thăm ta sao? Bọn họ lại cho người vào à?”

Tề Dật Phàm cực kỳ tự nhiên, xấu xa thổi lên cái mũi của nàng, cười trừ nói: “Nha đầu ngốc, sao bọn họ có thể chứ? Là ta điểm huyết ngủ của bọn họ mà thôi.”

“Xin chú ý thân phận, người đừng có động tay động chân với ta!” Hạ Lan Từ Kỳ nói lời nghiêm nghị, nhưng không kim lòng được sờ lên cái mũi bị hần thổi qua, hai má không lúc không ngờ nổi lên hai rặng mây đỏ.

Tề Dật Phàm cũng không so đo với nàng, lúc này thấy được ở trên bàn còn lại một cái bánh bao, cùng chén canh sườn kia, bỗng nhiên ngẩng đầu trong giọng nói mang theo ý giận: “Bọn họ cho cô ăn cái này?”

Hạ Lan Từ Kỳ nhếch khóe môi, cười khò nói: “Vậy người nghĩ đến còn có thể ăn thịt cá à!”

“Bọn họ đều là cái thá gì vậy, dám ngược đãi Từ Kỳ của ta như vậy!” Tề Dật Phàm mở cửa sổ ra, đem bánh bao cùng canh sườn ném hết ra ngoài, sau đó mở hộp đựng thức ăn ra, đem một mâm đồ ăn ngon lành bày ra cùng với cả bánh ngọt, để tới trước mặt Hạ Lan Từ Kỳ: “Từ Kỳ, đừng khổ sở, chúng ta ăn cái này.”

Bạn đang đọc truyện *Hồi Tưởng Phàm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Bị tính kế

Tề Dật Phàm bày ra bốn đĩa thức ăn, một bát canh, một bát cơm, cộng thêm một ít bánh điểm tâm. Đây là những đồ ăn mà bình thường Hạ Lan Từ Kỳ thích ăn nhất.

Mùi thơm của đồ ăn bốc lên khiến cho bụng nàng lại kêu “rột rột” hai tiếng. Tề Dật Phàm đem chiếc đũa đưa cho nàng: “Này, mau ăn đi!”

Đêm khuya thanh vắng, bọn họ vớt nàng ở đây một mình không quan tâm, chỉ có Tề Dật Phàm là tới đưa cho nàng đồ ăn ngon, nhìn những đồ ăn đơn giản trên bàn, Hạ Lan Từ Kỳ suy nghĩ đến thất thần, trong lòng cảm động không thôi.

“Nhìn cái gì đấy? Mau ăn đi! Để một lát nữa đồ ăn sẽ nguội!” Tề Dật Phàm ở bên cạnh thúc giục.

Thấy hần thần sắc hơi mệt, Hạ Lan Từ Kỳ nhịn không được hỏi: “Vậy người ăn chưa?”

“Ta ăn rồi!” Hần vừa dứt lời, bụng cũng không chịu thua kém mà lên tiếng réo ầm ầm.

Hạ Lan Từ Kỳ lỗ tai rất thính, tuy rằng thanh âm không lớn nhưng nàng cũng nghe được cái tiếng “rột rột” kia. Lập tức ngẩng đầu: “Người gạt ta!”

Tề Dật Phàm thần sắc có chút xấu hổ, nhưng vẫn che dấu nói: “Ta thật sự là ăn rồi, nhưng mà ăn không nhiều thôi.”

Vốn là, khi Tề Dật Phàm trở về Thủy Tiên Các liền vội vàng thăm vấn những hạ nhân trong phủ mình, ngay cả vài nha hoàn vẫn thường ở bên cạnh Hạ

Lan Từ Kỳ. Bởi vì theo hán phân tích, lúc Hạ Lan Từ Kỳ mua khóa trường mệnh thứ nhất là không có ý định đặt làm riêng, thứ hai không tiết lộ là mua cho ai vì thế khả năng người trong Hưng Thịnh Bảo Khố hạ độc là rất nhỏ, như vậy khả năng lớn nhất là người bên cạnh Hạ Lan Từ Kỳ làm.

Thảm vấn xong tất cả gia đình và nha hoàn trong Thủy Tiên Các, có hạ nhân khuyên Tề Dật Phàm nên đi ăn com, lúc này hán mới chợt nhớ ra Hạ Lan Từ Kỳ còn chưa được ăn! Thế nên mới nói những món bình thường Hạ Lan Từ Kỳ thích ăn cho phòng bếp làm, rồi vợ vả mang đến cho nàng.

Nhìn thấy hán đang đói bụng còn vợ vả mang com đến cho mình, Hạ Lan Từ Kỳ có chút băn khoăn, thành ý mời: “Nhiều món ăn như vậy mình ta ăn không hết, ngươi ngồi xuống ăn cùng ta đi!”

“Há.....” Tề Dật Phàm thoáng có chút do dự, bởi vì hán thấy đồ ăn không nhiều lắm.

“Há cái gì mà há? Ngươi còn xấu hổ với ta sao?”

Thấy Tề Dật Phàm còn chưa có ngồi xuống, Hạ Lan Từ Kỳ trong lòng lại biết hán đói bụng, sao có thể ăn một mình được? Vì thế sáng giọng: “Ngươi không ăn, thì ta cũng không ăn!”

“Được, ta ăn.” Tề Dật Phàm đành phải ngoan ngoãn ngồi xuống.

Kỳ thật, Hạ Lan Từ Kỳ càng ngày càng cảm thấy Tề Dật Phàm đối với nàng tốt quá mức, nhưng mà cáo cảm giác tốt đẹp này lại ẩn chứa biết bao nỗi bất an. Nàng theo bản năng trốn tránh cái cảm giác này, giả vờ dịu dàng đưa chiếc đĩa cho Tề Dật Phàm.

“Đưa đĩa cho ta thì cô dùng cái gì?” Tề Dật Phàm chỉ vào đồng đồ ăn.

“Ta dùng cái này!” Mặc dù không có đĩa, nhưng Tề Dật Phàm còn mang một cái thìa bạc đến, vì thế nàng lấy thìa bạc ra nhìn Tề Dật Phàm mỉm cười, đem phần com của mình chia cho Tề Dật Phàm một nửa.

“Cô ăn hết đi! Ta ăn chút đồ ăn là được rồi.” Tề Dật Phàm sợ nàng ăn không đủ no, định đẩy lại thì nhìn thấy Hạ Lan Từ Kỳ bắt mắt lườm hán, hán đành phải thôi, lập tức gấp cho Hạ Lan Từ Kỳ mấy đĩa thức ăn: “Sắc trời đã muộn thế này rồi, chắc là đói bụng lắm! Mau ăn đi!”

“Ngươi cũng ăn đi.”

Hai người đối diện nhau, san sẻ chỗ thức ăn ngon lành không nhiều lắm trên bàn. Hai người họ thật sự là rất đói bụng, hơn nữa kia đồ ăn lại ít cho nên những thứ Tề Dật Phàm bày ra khi này chẳng mấy chốc mà hết sạch.

Đem mấy hộp thức ăn trống rỗng bỏ vào cặp lồng, Hạ Lan Từ Kỳ tò mò nhìn hán: “Ngươi nghênh ngang chạy đến đây chẳng lẽ không sợ bị người ta phát hiện rồi bẩm báo cha chồng sao?”

Tề Dật Phàm mỉm cười: “Nơi này hẻo lánh, đã muộn thế này không có ai đến đâu. Huống hồ có người tố cáo ta cũng không sợ, ta sẽ nói ta quang minh chính đại đến đây thăm cô.”

“Ngươi..... Phiên ngươi đứng đắn một chút được không?” Hạ Lan Từ Kỳ liếc mắt nhìn một cái rồi lại quay đi.

“Cô sợ không?” Tề Dật Phàm nhìn nàng, đột nhiên đặt câu hỏi.

“Ta sợ cái gì?” Hạ Lan Từ Kỳ không hiểu sao bị hỏi.

“Bị giam, cô không sợ nếu như không tìm được hung phạm thì cô sẽ bị bắt gán tội thay sao?”

Hạ Lan Từ Kỳ “phở” nở nụ cười: “Ta đương nhiên sợ rồi, nhưng mà có ngươi rồi ta sẽ không sợ.”

Tề Dật Phàm trên mặt lộ ra nụ cười sâu xa: “Vì sao?”

Hạ Lan Từ Kỳ nhìn chằm chằm hán, tự tin nói: “Ngươi tin ta không hạ độc Tiểu Duyệt Thiên, hơn nữa chúng ta bây giờ là cộng sinh lợi ích, ngươi là sẽ không để cho ta chết, đúng không?”

Tề Dật Phàm cốc đầu nàng: “Thông minh!” Nhưng còn có một nguyên nhân khác nữa mà Hạ Lan Từ Kỳ không biết, chính xác là, sao hán có thể để người con gái mình yêu phải chịu chết oan đây? Cho nên chắc chắn đem hết toàn lực cứu Hạ Lan Từ Kỳ ra, nhưng mà nguyên nhân này hán chẳng thể nói ra.

“Ai nha! Đừng gõ đầu ta!” Hạ Lan Từ Kỳ che chỗ bị hán cốc vào, bắt mắt nhìn hán.

Tề Dật Phàm lại cứ như không có việc gì, ngồi trở lại chỗ: “Ta tuy rằng tin cô, không có nghĩa là người khác cũng sẽ tin cô, dù sao khóa trường mệnh cũng là cô đưa. Nếu không tìm được hung thủ, Nhị gia nhất định sẽ bắt cô đền mạng! Theo ta phân tích, người hạ độc tám chín mươi phần trăm là người trong viện chúng ta, vừa rồi ta đã thăm vấn từng người nhưng không hề có một chút manh mối nào, đúng rồi, cô có kết oán với ai trong phủ không?”

“Kết thù kết oán?” Hạ Lan Từ Kỳ nghĩ nghĩ, ngẩng đầu lên nói: “Ta vừa mới vào cửa thì ra oai phủ đầu với Phùng thiếp, còn có hôm ở đình giữa hồ, giúp muội muội ngươi nói lại Tề Như Tuyết mấy câu. Từ mấy chuyện này ra, ta không thể nhớ ra là đã đắc tội với ai, nhưng mà mấy chuyện này nhỏ nhất như vậy hán là cũng coi như không thể kết oán chứ?”

Nghe mấy câu ấy, Tề Dật Phàm bỗng nhiên ngồi ngả người trên ghế dựa, trong lòng sầu lo, ngoài mặt lại cười trêu chọc: “Không sao hết, cô yên tâm đi! Ta nhất định sẽ giúp cô tìm ra hung thủ, nhưng mà ta có vài câu muốn nói trước. Tìm được thì coi như cô may mắn, không tìm được thì cô đành phải chịu số phận thôi, trăm ngàn lần đừng nói ta không giúp nhé! Ta đã tận lực rồi.”

“Tìm không được người cũng phải cứu ta ra ngoài!” Biết hắn đang nói giỡn, nhưng Hạ Lan Từ Kỳ vẫn phải nhắc nhở hắn một câu, phòng ngừa vạn nhất.

Tề Dật Phàm đem cánh tay phải khoát lên lưng ghế dựa, nghiêng đầu nhìn ánh mắt hơi hơi nheo lại: “Thì ra cô cũng sợ chết?”

Hạ Lan Từ Kỳ nhướn mày: “Vô nghĩa, ai mà không sợ chết? Chẳng lẽ người không sợ?”

Tề Dật Phàm nhoen miệng cười, ánh mắt sang ngồi như có điện: “Họa này là rơi xuống đầu cô, chẳng liên quan gì đến ta! Nếu ta cứu cô, cô định sẽ báo đáp ta như thế nào?”

Hạ Lan Từ Kỳ ánh mắt đột nhiên mở lớn, chẳng trách hắn lại tự nhiên tốt như vậy, thì ra là có mục đích. Thấy Tề Dật Phàm lại lộ ra bản chất tà ác, Hạ Lan Từ Kỳ ngược lại trong lòng thả lỏng, bởi vì điều này chứng minh Tề Dật Phàm vẫn như trước kia, chỉ cần Tề Dật Phàm đừng ôn nhu với nàng nữa thì nàng sẽ không bất an, chỉ có cứ như bây giờ thì nàng mới có thể an toàn.

“Người muốn ta báo đáp người như thế nào?” Hạ Lan Từ Kỳ không đoán ra được tâm lý của hắn, không biết rốt cuộc muốn cái gì.

Ngón tay Tề Dật Phàm gõ gõ theo tiết tấu trên mặt bàn, ánh mắt sáng ngồi nhìn nàng: “Cô không cần phải cứ lo lắng như thế, việc ta giao cho cô làm kì thật rất đơn giản mà. Nói đúng hơn, ta chỉ muốn cô đáp ứng yêu cầu của ta thôi.”

“Yêu cầu? Yêu cầu gì? Yêu cầu không nhân tính thì người đừng hòng nghĩ đến!” Hạ Lan Từ Kỳ cảnh giác.

Tề Dật Phàm thần sắc tươi tỉnh, hơi nghiêng người về phía trước: “Yêu cầu này ta chưa nghĩ ra, chờ nghĩ ra rồi sẽ nói cho cô biết.”

Hạ Lan Từ Kỳ hèn mọn nói: “Lỡ như sau này người muốn ta giết người, ta sẽ phải làm sao? Cái kiểu người xấu tính không đứng đắn như người, cho dù lúc đó có không thả ta đi thì ta cũng sẽ không làm! Cho nên, cái yêu cầu đó của người phải nói ra trước đã, ta phải xem xét xem có nên làm hay không.”

“Cô yên tâm đi, chuyện vi phạm đến lương tâm đạo đức ta sẽ không bắt cô làm đâu. Chuyện gây tổn thương cho người khác ta cũng không để cô làm, ta chỉ muốn cô làm chút việc đơn giản nhỏ nhặt thôi.” Tề Dật Phàm ngẩng đầu khuyên nhủ: “Ta cứu cô một mạng, cô giúp ta làm mấy việc nhỏ mà cũng do dự sao?” Yêu cầu này thật ra Tề Dật Phàm đã ấp ủ từ lâu rồi nhưng vẫn chưa có cơ hội nói ra, hôm nay có thể tính là cơ duyên vừa đến, cho nên hắn nhất định phải đạt được tâm nguyện.

Tuy rằng không biết trong hồ lô của Tề Dật Phàm bán thuốc gì! Nhưng nhìn thái độ nói chuyện của hắn thì có vẻ rất chân thành, Hạ Lan Từ Kỳ không muốn thiếu nợ hắn cái gì, nếu on không báo được thì chuyện vạch rõ giới tuyến với hắn là không thể, vì thế gật đầu: “Được rồi! Chỉ cần người đồng ý giúp ta thoát được, nếu yêu cầu của người không vi phạm nguyên tắc làm người của ta thì ta sẽ đồng ý với người.”

Câu trả lời này giống như là một liều thuốc an thần trong lòng Tề Dật Phàm, mừng rỡ: “Vậy chúng ta đập tay thiết lập lời hứa!” Nói xong giơ bàn tay lên.

Hạ Lan Từ Kỳ cũng giơ tay lên, hai người vỗ ba cái, xem như đã thiết lập lời hứa rồi. Có điều, sao Tề Dật Phàm lại phải hứng phần như vậy chứ? Hay là mình đã rơi vào bẫy rồi? Hạ Lan Từ Kỳ ở trong lòng âm thầm hồ nghi không yên.

Chớp mắt đã đến canh ba, Hạ Lan Từ Kỳ thu dọn mấy hộp đựng thức ăn trên bàn nói: “Sắc trời không còn sớm nữa, người mau trở về đi thôi! Nếu để cho người khác biết người đã đến đây thì sẽ lại nói linh tinh.”

“Nói linh tinh gì chứ, ta quan tâm thế tử của ta thì liên quan gì đến bọn họ?” Tề Dật Phàm ngồi ở trong phòng không có ý định đi.

Thấy hắn bộ dáng không đứng đắn, Hạ Lan Từ Kỳ vội dậm chân một cái: “Tứ thiếu gia của ta ơi, người đừng có tùy hứng như vậy được không? Nếu người tới thăm ta bị người khác đưa chuyện tới ta Hủu gia, Hủu gia tức giận sẽ giam người lại, đến lúc đó thì lấy ai thăm nom chúng ta đây.”

Tề Dật Phàm từ trên ghế đứng lên, nhìn nàng nhưng vẫn do dự, từ từ nói ra nguyên nhân không đi thực sự: “Từ Kỳ à, kỳ thật ta sợ cô ở đây một mình không quen, thứ hai là sẽ sợ! Cho nên muốn ở lại với cô.”

Giây phút đó, Hạ Lan Từ Kỳ chỉ cảm thấy trong lòng nóng hầm hập, nàng giật mình một cái, cổ gãi bộ cười: “Người cũng quá coi thường ta rồi! Bên cạnh là Phật đường, hết thấy yêu ma quỷ quái cũng không dám tới gần, đây có gì phải sợ đâu. Ta không sao, người không cần lo lắng cho ta. Đi nhanh đi! Lát nữa hai gã gia đình kia tỉnh lại sẽ rất phiền phức đấy.”

“Nhưng mà cô..... Một mình cô.....” Tề Dật Phàm nói còn chưa dứt lời, Hạ Lan Từ Kỳ đã đem hộp đựng thức ăn nhét vào trong tay hắn, không nói hai lời trực tiếp đẩy hắn ra ngoài cửa: “Mau trở về thôi! Cái quan trọng là tìm cách cứu ta ra khỏi đây kia.”

Bất đắc dĩ, Hạ Lan Từ Kỳ cố tình không giữ hắn, hắn đành phải cáo biệt trở về Thủy Tiên Các.

Một lát sau, hai gã gia đình kia mơ màng tỉnh lại, phát hiện mình đã té xỉu thì vô cùng kinh hãi hốt hoảng chạy vào phòng, kết quả vừa vào nhà thì thấy Hạ Lan Từ Kỳ vẫn tốt không hư hại gì ngồi trong phòng, lúc ấy lòng của bọn họ mới được thả lỏng, nhưng đối với nguyên nhân khiến bọn họ té xỉu thì nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra được.

Chương 99: Không thể không có nàng

Một mình ở trong một căn phòng xa lạ, muốn nói không sợ thì là giả dối, nhưng mà Hạ Lan Từ Kỳ hoàn toàn không thể nhận ý tốt của Tề Dật Phàm được, bởi vì nàng có Hoa Tranh, cho nên nàng phải giữ một khoảng cách nhất định với Tề Dật Phàm. Vì vậy mới không để cho Tề Dật Phàm ở lại với mình.

Canh ba qua đi, bên ngoài gió đã nổi lên, từng cơn gió mạnh từ cửa sổ thổi vào trong phòng làm tung bay tấm rèm, trong bóng đêm có chút quỷ dị. Hạ Lan Từ Kỳ đêm nào cũng bị Tề Dật Phàm nằm cùng quấy rầy đã quen, hiện tại nằm một mình trên giường thì trong lòng sợ hãi, trằn trọc khó ngủ.

Cuối cùng, nàng coi hai gã gia đình đứng canh cửa thành thần gác cổng, nghĩ như vậy nên cũng an tâm hơn phần nào, ở trong ưu phiền mà từ từ đi vào giấc ngủ.

.....

Giấy không gói được lửa, Hầu gia tuy rằng muốn gạt lão thái gia, nhưng ngay ngày hôm sau lão thái gia đã biết tin chất trai mình chết non, ông cực kỳ bi thương, cả ngày hôm đó khổ sở không ăn cơm. Nhưng mà đối với những lời mà người khác nói rằng Hạ Lan Từ Kỳ có thể là hung thủ hại chết đứa nhỏ, lão thái gia trong lòng vẫn luôn nghi ngờ. Xét thấy việc này gây ảnh hưởng rất lớn đến phủ nên ông lệnh cho Hầu gia nhanh chóng tìm ra thủ phạm để trấn an tinh thần mọi người.

Không có bất kỳ manh mối nào, muốn tra ra hung thủ hạ độc thực sự quả thật rất khó. Hầu gia đã phái người toàn lực điều tra, khoảng thời gian đó trong cả quý phủ gà chó không yên.

Tề Dật Phàm vì việc này mà gác lại chuyện làm ăn, dùng hết sức lực thăm vấn người trong Thủy Tiên Các, bao gồm cả hai tiểu thiếp của hắn. Kể cả bà Ngô sau khi về quê nghỉ ngơi cũng được gọi trở về để tiến hành phỏng vấn.

Hạ Lan Từ Kỳ không biết tình huống bên ngoài, ở trong cái hòng này đã chán đến mức móa mắt rồi. Ba ngày sau, vẫn không có bất kỳ tin tức nào truyền tới, xem ra, việc tìm ra được hung thủ là một hi vọng quá xa vời.

Thế nhưng nghĩ lại cũng tốt, có câu là ‘có mất thì mới có được’, nếu quả thật không tra ra được hung thủ mà buộc phải xử tử nàng..., Tề Dật Phàm tối hôm trước đã đồng ý sẽ cứu nàng ra, đến lúc đó nàng không làm Từ thiếu phu nhân nữa, và ước định với Tề Dật Phàm cũng sẽ tự động được giải trừ. Như vậy là nàng có thể cùng Hoa Tranh song túc song phi rồi.

Nghĩ tới mặt này, Hạ Lan Từ Kỳ hoàn toàn yên lòng, từ từ đợi tình thế phát triển.

Như vậy mà nháo cái đã qua bảy ngày rồi, cho dù Tề Dật Phàm cùng Hầu gia luôn luôn cố gắng nhưng vẫn không tìm ra một manh mối nào.

Ngay từ đầu, người của Nhị gia vẫn luôn chờ đợi kết quả, nhưng cứ chậm chạp không có tin gì thế này bọn họ cũng đã thiếu kiên nhẫn rồi. Dù sao đó cũng là Hạ Lan Từ Kỳ đưa, trong mắt bọn họ nàng không thoát khỏi có liên quan, giết cũng không oan uổng. Vì thế nhờ Liễu thị bày trò, Vân Nương diễn kịch, ba phen mấy bận gào khóc đòi Hầu gia xử tử tại chỗ hung thủ giết người.

Việc này trên dưới toàn bộ quý phủ đều nhìn thấy! Vợ và sẽ sinh áp lực, Hầu gia cũng sắp không trụ nổi nữa rồi, nhưng mà thấy Tề Dật Phàm quan tâm đến Hạ Lan Từ Kỳ như vậy, đồng thời cũng lo lắng đến chuyện hắn không có mẫu thân che chở, bây giờ nếu xử tử vợ hắn sợ rằng bệnh tình hắn vừa mới tốt lên lại không chịu nổi đã kích.

Hầu gia chịu đựng rất nhiều áp lực, đề chuyện này xuống, chậm chạp không làm hi vọng cho Tề Dật Phàm thêm thời gian nhiều một chút, hi vọng Hạ Lan Từ Kỳ thật sự là bị oan. Không thể để cho hung thủ thật sự nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật.

Lại hai ngày qua đi, Tề Dật Phàm vẫn chưa tìm được manh mối nào, hắn biết rõ một khi Hạ Lan Từ Kỳ đã bị định tội rồi thì khẳng định sẽ phải đền mạng, kể từ hôm đó, không có Hạ Lan Từ Kỳ, ở trong phủ hắn coi như mất đi trợ thủ đặc lực nhất, hắn không muốn thấy việc này xảy ra, nhưng lại không tìm ra hung thủ khiến cả ngày đều trong trạng thái lo lắng không yên.

Mất thấy Hầu gia áp lực càng lúc càng lớn, Tề Dật Phàm biết Hầu gia cũng sắp không nhịn được nữa rồi, xem ra hắn phải nhanh thêm mới được.

Đêm hôm đó, Tề Dật Phàm lại đánh bất tỉnh gã gia đình canh cổng, lên vào trong phòng mà Hạ Lan Từ Kỳ ở.

Mất vừa thấy người đến là hắn, Hạ Lan Từ Kỳ đi đến phía trước đóng chặt cửa lại, quay về hỏi hắn tình hình điều tra thế nào, chợt thấy Tề Dật Phàm mặt hơi lạ, cẩn thận nhìn kỹ mới phát hiện thì ra bên má phải của hắn bị sưng phồng lên: “Mặt của ngươi làm sao vậy?”

Tề Dật Phàm ngồi vào trên ghế, hình như sợ Hạ Lan Từ Kỳ lo lắng khoe môi nhếch lên, nói: “Không có gì.” Kỳ thật hắn định là muốn cười, nhưng bởi vì miệng đau đớn, vì thế về mặt kia bị méo xệch đi, cười cũng như khóc.

“Mặt bị sưng phù đến mức này rồi, còn nói không có gì? Ngươi lừa cái gì hả?” Hạ Lan Từ Kỳ đi đến phai trước: “Đừng nhúc nhích, để ta xem xem.” Nói xong một tay giữ lấy đầu của hắn, một tay đụng vào gương mặt hắn.

“Ái.....” Bị nàng chạm vào mặt, Tề Dật Phàm hít một hơi khí lạnh.

Thấy hắn không có bị thương ngoài da, Hạ Lan Từ Kỳ ra lệnh: “Há miệng ra.”

“Ta không sao thật.” Tề Dật Phàm còn ý đồ trốn tránh.

“Mở ra!” Có lẽ là bệnh nghề nghiệp đi! Hạ Lan Từ Kỳ bắt giác lộ ra khí thế của thầy thuốc.

Phàm là chuyện Hạ Lan Từ Kỳ muốn làm, nàng nhất định sẽ nghĩ cách làm cho được, hơn nữa Tề Dật Phàm cũng biết Hạ Lan Từ Kỳ nhìn thấy bệnh tật trước mắt khi không yên tay chân được, luôn muốn chữa khỏi cho người khác nên ngoan ngoãn há miệng ra.

Hạ Lan Từ Kỳ nhìn khắp hai bên trái phải miệng hắn, thấy chỗ lợi trong răng hàm phía bên phải của hắn có dấu hiệu sưng lên.

Hạ Lan Từ Kỳ buông hắn ra nói: “Ngươi đau răng?”

Tề Dật Phàm vẻ mặt đau khổ, gật gật đầu.

Thì ra, hắn không điều tra ra được hung thủ thật sự, mà Nhị gia lại cứ từng bước thúc ép, thành ra sốt ruột quá mà bốc hỏa, đầu tiên là đau đầu răng rồi hôm sau thì sưng vù.

Ai nói đau răng không phải bệnh, đau đến đòi mạng luôn! Tề Dật Phàm hai ngày nay bị đau răng hành hạ khổ sở, uống cái thuốc gì cũng không đỡ, cả người thoát nhìn cũng tiêu tụy đi rất nhiều.

Sao hắn lại đau răng đến mức thế này? Là vì chuyện của mình mà bốc hỏa sao? Nhìn hắn bộ dạng đáng thương, Hạ Lan Từ Kỳ trong lòng than thở, không khỏi xúc động: “Xe đến trước núi ắt có đường, ngươi bốc hỏa lớn như vậy làm cái gì chứ hả?”

Tề Dật Phàm khẽ thở dài: “Đương nhiên, cô thì có đường nhưng ta chưa chắc đã có đường.”

Hạ Lan Từ Kỳ hiểu được ý nghĩa trong lời nói của hắn, nhìn hắn trấn an: “Đây có lẽ là ý trời rồi! Ngươi có năng lực như vậy, thiếu đi một người như ta đối với ngươi mà nói cũng không phải là chuyện to tát gì!”

“Ai nói không là cái gì? Ta không thể không có cô!” Tề Dật Phàm gần như hét lên, nhưng lại nhìn thấy ánh mắt Hạ Lan Từ Kỳ đầy kinh hoàng, hắn lại phải nói đỡ: “Ý của ta là, cô đi rồi sẽ không còn ai giúp ta điều tra chuyện của mẫu thân nữa.”

“Ngươi cứ theo manh mối ở cái chuông bạc điều tra tiếp! Chắc sẽ tìm được hung thủ.” Hạ Lan Từ Kỳ nhìn hắn bởi vì đau đớn mà mày nhíu chặt, lại nói tiếp: “Ta cho ngươi biết một mẹo này, dùng một hai chén rượu trắng ngâm mười hạt hoa tiêu (hay còn gọi là tần bì gai), ngâm khoảng một tuần trà thì lấy hoa tiêu ra, cuối cùng ngâm rượu để ở chỗ đau sẽ rất nhanh khỏi đấy.”

“Thật sự là sẽ nhanh chóng khỏi đau răng chứ?” Tề Dật Phàm hai mắt tỏa sáng.

“Thật, không tin ngươi cứ về làm thử xem.”

“Được” Tề Dật Phàm tin vào y thuật của nàng, thần sắc cũng thoải mái hơn một chút, chỉnh lại tư thế ngồi, nói: “Cái người âm thầm hạ độc kia thật sự đúng là quá giáo hoạt, làm việc đến giọt nước cũng không để lọt, không hề để lại một dấu vết nào. Hiện tại không tìm được người kia, sợ là cô sẽ không có cách nào thoát tội được!”

Hắn nhìn Hạ Lan Từ Kỳ: “Ta hôm nay đến chính là muốn nói cho cô biết, bên phía Nhị gia đã thúc ép quá rồi, phụ thân sợ là sẽ nhanh chóng đưa ra quyết định, nếu quả thật muốn cô phải đền mạng..., ta sẽ tìm cách cứu cô ra trước, cô phải chuẩn bị sẵn tâm lý.”

Hạ Lan Từ Kỳ gật gật đầu, đầy trông mong nhìn hắn: “Đến lúc đó, trong phủ không dung được ta nữa, kế ước của chúng ta cũng sẽ mất đi hiệu lực, ngươi sẽ cho ta hưu thư, thả ta đi đúng không?”

Tề Dật Phàm giật mình một cái, suy nghĩ một chút rồi nói: “Biết rồi.”

.....

Giữa trưa sau hôm đó, trong Tổ Đông Uyển. Hầu gia đang ngồi trên ghế dựa nhắm mắt dưỡng thần, Tứ di nương đứng ở phía sau, vừa giúp hắn xoa ấn huyệt Thái Dương, vừa nói: “Lão gia, thật sự không tìm ra chút manh mối nào có lợi cho Tứ thiếu phu nhân sao?”

Hầu gia không nói gì, chỉ thở một hơi thật dài, mày nhíu lại chặt hơn.

Tứ di nương biết ông vì chuyện này mà phiền lòng rất nhiều, cũng không hỏi nhiều thêm nữa chỉ đơn giản là tang thêm lực xoa bóp hai bên đầu, ôn nhu nói: “Lão gia, ẩn chỗ này có được không? Mạnh yếu vừa chưa?”

Hầu gia dần dần thả lỏng sắc mắt: “Chỉ có nàng là biết chăm sóc ta, đồ mạnh yếu rất vừa, cực kì thoải mái.”

Lúc này chợt ngoài cửa có gã gia đình hô: “Lão gia, Nhị thiếu gia cầu kiến.”

Vừa nghe nói là Nhị thiếu gia, Hầu gia đầu càng đau thêm, cũng không hỏi hẳn rốt cuộc có chuyện gì, chỉ không kiên nhẫn vẫy tay: “Nói với nó thân thể ta không khoẻ, bảo nó về trước đi!”

Gã gia đình do dự một lúc, quyết định nói: “Nhưng mà, Nhị thiếu gia nói Vân Nương tự sát!”

“Cái gì?” Hầu gia mở to mắt, lập tức ngồi thẳng người, Tứ di nương cũng hoảng sợ, cùng Hầu gia liếc mắt nhìn nhau, hỏi lại: “Vân Nương tự sát?”

Cũng có thể hiểu được, Vân Nương vẫn luôn đem hết thảy hy vọng đặt lên trên người đứa nhỏ, bây giờ nàng mất con rồi, nhất thời trong lòng nghĩ quẩn nên làm ra loại chuyện này cũng không ngạc nhiên.

Hầu gia có chút buồn bực, nhưng cũng là một mạng người trong phủ, chuyện lớn như vậy ông không thể không quan tâm, đành phải nói: “Gọi nó vào đây.”

Nhị thiếu gia vào nhà liền quỳ xuống trước mặt Hầu gia, vô cùng bi thống kêu lên: “Phụ thân, vừa rồi Vân Nương thất cổ tự sát, xin cha mau cứu lấy Vân Nương đi!”

“Bây giờ con bé thể nào rồi?” Hầu phủ mới có tang sự, hẳn cũng không hy vọng có thêm một cái nữa.

“Hiện tại đã được cứu sống rồi, không còn nguy hiểm đến tính mạng nữa.”

Tứ di nương ở bên cạnh hỏi: “Vân Nương sao lại nghĩ quẩn như vậy chứ?”

“Từ khi tang con, Vân Nương luôn thương tâm quá độ nên trạng thái tinh thần vẫn không tốt. Thêm nữa là việc trừng phạt hung thủ hạ độc Tiểu Duyệt Thiên vẫn luôn chậm chạp không quyết định, không thể báo thù cho đứa nhỏ của mình người làm mẹ như nàng uất ức thành bệnh. Hôm nay cũng không biết tại sao lại nghĩ quẩn, lên thất cổ tìm cái chết. May mà nha hoàn Khuy Thúy phát hiện kịp thời, nếu không không biết hậu quả khó lường đến mức nào.” Nhị thiếu gia ngẩng đầu, thành khẩn cầu xin: “Phụ thân, điều tra lâu như vậy mà cũng không tìm ra được có người khác hạ độc, con xin cha đừng do dự nữa, việc này nhân chứng vật chứng đều đủ cả. Tứ thiếu phu nhân hạ độc là điều không thể nghi ngờ, thỉnh phụ thân mau mau đưa ra quyết định, vì cháu trai người báo thù rửa hận!”

Nói đến đây thì Nhị thiếu gia xúc động quỳ lê đên phía trước, cực kỳ bi ai nắm lấy vạt áo Hầu gia, khỏ sở van xin: “Chỉ có như vậy, Vân Nương mới có thể khôi phục lại bình thường, nếu không con thực sợ nàng sẽ tiếp tục nghĩ không thông! Phụ thân.....”

“Tuồng Thụy, con mau đứng lên.” Hầu gia đưa tay kéo hẳn đứng dậy.

“Cha không đồng ý với con, con sẽ không đứng dậy.” Nhị thiếu gia hôm nay quyết tâm phải nói đến đạt được mục đích mới thôi.

Đối mặt với đứa con thứ hai đang đau khổ cầu xin, đối mặt với Vân Nương lấy cái chết uy hiếp, Hầu gia không chống đỡ nổi nữa rồi, cau mày, trầm ngâm chốc lát, nói: “Được rồi! Ta đồng ý với con!”

Bạn đang đọc truyện *Hí Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Sự kiện ô long cứu người

Mục đích của Tề Tường Thụy rốt cục cũng đạt thành, lòng hẳn khắp khỏi vui mừng, kích động mà hướng Hầu gia dập đầu một cái, xong rồi mới đứng lên.

Hầu gia sau khi đưa ra một quyết định gian nan như vậy, cũng không biết nên làm thế nào, trong lòng ngập tràn cảm giác day dứt với Tề Dật Phàm. Ông nhắm mắt, vô lực dựa vào lưng ghế, khoát tay chặn lại Nhị thiếu gia: “Được rồi, con lui xuống trước đi! Trở về trông nom Vân Nương cẩn thận, đừng để nó làm chuyện ngu ngốc nữa.”

“Đa tạ ân điển của phụ thân, phụ thân nghỉ ngơi thật tốt đi, con xin cáo lui!” Tề Tường Thụy cung kính lui ra khỏi phòng.

Thấy hẳn đi rồi, Tứ di nương mới hỏi: “Lão gia, ngài thật sự muốn xử tử Tứ thiếu phu nhân sao?”

“Ồi! Còn có thể làm gì khác sao? Nàng nói không phải nó hạ độc, nhưng nhân chứng vật chứng rành rành ra đó, cũng không điều tra ra còn ai khác có thể làm, sự thật bày ra trước mặt như vậy, bây giờ Nhị gia đã nhận định là nó hạ độc rồi, muốn đền mạng, nàng nói ta không xử phạt nó thì còn có thể làm gì khác được sao?”

“Tứ thiếu phu nhân hẳn là sẽ không làm chuyện như vậy đúng không? Có thể nể tình Tứ thiếu gia mà xử nhẹ một chút không?” Dù sao Hạ Lan Từ Kỳ đã cứu Tứ di nương một mạng, bà vẫn nhớ việc này, muốn nói giúp cho Hạ Lan Từ Kỳ.

Xử nhẹ một chút? Nhị gia sẽ để yên sao? Hầu gia đưa tay ấn huyệt Thái Dương, khổ não nói: “Khó lắm!”

Xem ra chuyện này không có cơ hội xoay chuyển rồi, Tứ di nương không khỏi lo lắng vì Hạ Lan Từ Kỳ.

.....

Buổi tối, sau khi xin chỉ thị từ lão thái gia, Hầu gia mở một cuộc họp gia đình khẩn cấp, cuối cùng tuyên bố, xác định Hạ Lan Từ Kỳ là hung thủ hạ độc Tiểu Duyệt Thiên, quyết định trưa mai tại gia miếu để Hạ Lan Từ Kỳ uống thuốc độc tự sát trước bài vị tổ tiên.

Tin tức này vừa lộ ra, phản ứng của mỗi người đều không giống nhau, Nhị gia đương nhiên vui mừng khôn xiết, Tề Dật Phàm cũng chỉ là âm thầm bi thương, khắp nơi người vui sướng khi người khác gặp họa cũng có, than thở tiếc thương cũng có.

Chuyện này đều đã nằm trong dự tính của Tề Dật Phàm, may mà hắn chu đáo phòng ngừa, đã sớm chuẩn bị sẵn nên không đến mức luống cuống tay chân. Sau cuộc họp, hắn trở về Thủy Tiên các, chuẩn bị chập tối sẽ đi cứu Từ Kỳ.

Bữa tối được bọn lính sai vật mang đến cho nàng, thức ăn so với ngày thường hơn rất nhiều, hai mặn hai nhạt, bốn món, cộng thêm một phần canh nấm và một bát cơm

Hôm nay là ngày mấy? Sao lại đưa cho mình com ngon như vậy? Nhà bếp lên con động kinh à? Không đúng! Hạ Lan Từ Kỳ còn biết cái gì là “com chặt đầu” nên lúc vừa thấy thức ăn này, lòng đã dôn lên, thử hỏi: “Đây là bữa com cuối cùng sao?”

“Ừ, cũng đại loại thế!” Gã sai vật cũng không gạt nằng, còn nói chi tiết: “Đúng hơn thì sớm ngày mai ngươi còn một bữa com nữa.”

“Nói vậy tức là Hầu gia đã định tội ta rồi, mai sẽ xử phạt sao?” Hạ Lan Từ Kỳ căng thẳng nhìn gã sai vật kia.

Gã gia đình gât đầu, nhìn thấy Hạ Lan Từ Kỳ mới mười sáu, tuổi đời chỉ như đoá hoa chớm nở, nữ tử dịu dàng nhu nhược như vậy tại sao lại nhẫn tâm đầu độc một đứa bé còn chưa đầy tháng chứ? Gã gia đình có chút khó hiểu, nhưng ngày mai nàng cũng phải chết rồi, hắn khẽ thở dài, quay đầu đi.

Từ khi biết ngày mai mình sẽ bị lôi đi đền mạng, lòng Hạ Lan Từ Kỳ trăm bề ngổn ngang. Chuyện này thật sự khó lường, nàng chưa từng nghĩ đến trước kia tiến vào Hầu phủ, cuối cùng lại rơi vào cái bẫy bị người hãm hại thế này, kết cục lại chết oan. Mặc dù biết cuối cùng nàng cũng sẽ không bị chết oan, Tề Dật Phàm sẽ đến cứu nàng, nhưng cái tâm lý này cũng không dễ chịu, đồng thời còn cảm nhận sâu sắc rằng nữ nhân nhà giàu có, mỗi người đều ăn mặc gọn gàng đẹp đẽ, nhưng phía sau sự gọn gàng đẹp đẽ đó cũng kỳ hiểm độc, từng bước kinh tâm!

Hạ Lan Từ Kỳ ngồi trên ghế ngẫm nghĩ một chút, trước mặt lại rõ ràng thông suốt, mình suy nghĩ nhiều như vậy làm gì!!! Tóm lại Hầu gia xử tử nàng phải là chuyện tốt, nàng có thể có cơ hội giải trừ hiệp ước với Tề Dật Phàm, rời khỏi Hầu phủ, cùng người yêu song túc song phi.

Hạ Lan Từ Kỳ không muốn quan tâm cái gì nữa, tóm lại Tề Dật Phàm đêm nay nhất định sẽ đến cứu nàng, cho nên cứ ngoan ngoãn ăn com thật no đi, chờ được cứu mới là chính sự.

Ăn xong com tối, đã qua canh đầu rồi, nàng liền tắt đèn, lẳng lặng chờ đợi.

Uớc chừng đã canh ba, chỉ nghe từ cửa vang lên hai tiếng trầm đục, sau đó cửa phòng bị mở ra, một nam tử che mặt mang y phục dạ hành bước vào.

Hắn rút cuộc đã tới, Hạ Lan Từ Kỳ có chút căng thẳng, cũng có chút hưng phấn lập tức từ giường bật dậy, tiến lại: “Người đến rồi! Ta chờ ngươi cả nửa ngày.”

Nam tử che mặt gạt mình một cái, không nói hai lời đã nhanh nhẹn kéo áo Hạ Lan Từ Kỳ, biết đây là bỏ trốn Hạ Lan Từ Kỳ cũng rất phối hợp. Nhưng hai người vừa ra đến sân, chợt thấy từ nam đến bắc, có một đội vệ binh tuần đêm đi tới

Nam tử kinh hãi định kéo tay Hạ Lan Từ Kỳ chạy về, tiếc rằng đối phương là một vệ binh tinh mắt, liếc thấy bọn hắn, lớn tiếng kêu: “Người nào lên lên lút lút ở đó?”

Xong rồi, bị phát hiện rồi! Trái tim Hạ Lan Từ Kỳ kịch liệt run rẩy, đang lúc còn mờ mịt vô cùng, nam tử nắm chặt lấy tay nàng vội vàng nhanh chóng chạy về hướng Bắc

Lúc này đám vệ binh cũng phát hiện họ từ Tĩnh Tâm đường chạy ra, hơn nữa nhận ra Hạ Lan Từ Kỳ, lập tức kêu lớn: “Không xong rồi!! Tứ thiếu phu nhân bỏ trốn! Mau đuổi theo”

Hạ Lan Từ Kỳ bị dọa đến hồn phi phách tán, thật vất vả mới có một cơ hội nên chạy trốn chết, nếu bị người ta bắt được thì nàng thảm rồi!

Nàng đi theo nam tử về phía trước, một luồng Tô hợp hương truyền tới từ trên người nam tử. Hạ Lan Từ Kỳ trong lòng chợt động, âm thầm thắc mắc, Tề Dật Phàm bình thường rất ít sử dụng huân hương, trên người chỉ có một mùi vị nhẹ nhàng khoan khoái của nam tử, nhưng tại sao hôm nay lại dùng huân hương khác thường như vậy?

Trong lòng nghi ngờ, lại ngừng đầu đánh giá, lúc này mới phát hiện nam tử lôi nàng đi này tuy dáng người rất giống Tề Dật Phàm, nhưng gầy hơn Tề Dật

Phạm, đầu của nàng “đùng” một cái, thảm ngời: Không ổn! Người này đầu phải Tề Dật Phạm! Hắn là ai? Hắn muốn đem mình đi đâu? Còn Tề Dật Phạm sao lại không đến? Chẳng lẽ hắn là do Tề Dật Phạm phái đến?

Nghi vấn liên tiếp khiến Hạ Lan Từ Kỳ lúc đầu còn hoang mang lo sợ lại càng thêm kinh hoàng! Có điều lúc này trốn thoát quan trọng hơn, nàng cũng không còn nghĩ nhiều nữa.

Dù sao cũng là nữ tử, thể lực không thể chống chịu giỏi như nam tử được, bước chân của nàng nhanh chóng không còn đuổi kịp. Lúc này, đội vệ binh ở phía sau vừa truy đuổi vừa hô hoán, mà Hạ Lan Từ Kỳ lại chạy hết nổi rồi, điều này khiến nam tử càng thêm lo lắng, xem ra kế hoạch cứu người của mình bị ngấm nước nóng rồi.

Tình huống cấp bách, hắn đột nhiên ngừng lại, vươn tay nắm lấy thắt lưng Hạ Lan Từ Kỳ, trực tiếp dùng khinh công, sai bước bay đi. Nhưng mà, hôm nay nam tử đó ra khỏi cửa hình như không xem ngày, mọi việc đều không thuận! Mới vừa đi chưa được bao xa thì một đội vệ binh khác trong phủ, nghe được tiếng hô, chạy đến phía trước bọn họ.

Trước có mãnh hổ, sau là truy binh, hai bên tạo thành thế gọng kìm, chặn đứng đường sống của bọn họ

Lúc này nếu còn bị bắt trở về, vì đã đánh rần động cỏ còn muốn bỏ trốn, chỉ sợ tình thế càng thêm nguy hiểm. Hạ Lan Từ Kỳ nhìn bọn họ bị ép càng gần vào vệ binh, vẻ mặt hoảng sợ, căng thẳng đến mức hít thở không thông.

Cảm nhận được nỗi sợ hãi của nàng, cánh tay nam tử ôm ngang hông Hạ Lan Từ Kỳ lập tức dùng lực, nhún thân mình lên rồi bay lên trời.

Theo hai chân cách mặt đất, trái tim HẠ LAN TỪ KỲ cũng treo lên theo. Chờ hai chân lại chạm đất là lúc hai người đang đứng trên đỉnh điện. HẠ LAN TỪ KỲ theo bản năng nhìn xuống xem xét, chỉ thấy phía dưới hai đội vệ binh đã nhập một, đang đứng ở bên dưới nhìn lên, đồng thời cũng có người la lên: “Bọn họ ở trên cao, mau lấy thang!”

Đứng ở một nơi cao như thế này, Hạ Lan Từ Kỳ vẫn thấy cực kỳ sợ hãi, nắm chặt lấy vạt áo nam tử: “Làm sao bây giờ? Bọn họ muốn lên đây?”

Nam tử không nói một lời, ôm lấy thắt lưng nàng, “Vụt vụt vụt” nhảy qua nhảy lại mấy cái đỉnh, khiến vệ binh vọt lại phía sau, sau đó đáp xuống mặt đất, lại kéo Hạ Lan Từ Kỳ chạy về hướng hoa viên.

Nam tử muốn mang nàng băng qua hoa viên theo tường bắc ra khỏi Hâu phủ, tiếc là trời mưa cả đêm, Hạ Lan Từ Kỳ vừa hốt hoảng sợ sệt, không chú ý dưới chân, đang chạy bỗng vấp một hòn đá, vì thế dưới chân vừa trượt, đã cảm thấy đau đớn từ cổ chân truyền đến.

Thấy nàng dừng lại ôm lấy cổ chân, nam tử cũng ngừng lại theo, không có lo lắng gì khác, không kìm lòng được, thốt lên: “Tẩu làm sao vậy? Có phải đã trật chân rồi không?”

Mặc dù không nhìn kỹ dung mạo của nam tử, nhưng nghe giọng nói, Hạ Lan Từ Kỳ cũng đã biết người trước mắt mình rốt cuộc là ai. Nhất thời cứng đờ thân mình, vẻ mặt khó tin ngẩng đầu lên: “Lục đệ, tại sao lại là đệ?”

Bị người ta nhận ra rồi, Tề Nhan Thần cũng không kích động, thanh âm bình thản nói: “Là ta, ta sẽ không đứng nhìn tẩu chết.”

“Vì sao?” Hạ Lan Từ Kỳ nhìn chằm chằm hắn: “Bọn họ đều nói ta đầu độc Tiểu Duyệt Thiên, chẳng lẽ ta không đáng chết sao?”

“Ta biết người sẽ không là chuyện như vậy, ta tin tưởng ngươi!”

Chìm đắm trong sự ôn nhu trong ánh mắt kia, Hạ Lan Từ Kỳ trong lòng cảm động, trừ Tề Dật Phạm ra chỉ có hắn mới tin tưởng mình! Tiếc rằng mảnh tâm tư này của hắn, Hạ Lan Từ Kỳ trong lòng hiểu rõ nhưng không thể nhận, muốn giữ khoảng cách với hắn nhưng lần này tới lần khác lại chịu ơn của hắn.

“Đừng rồi, chân tẩu sao vậy? Còn đi được không?” Tề Nhan Thần nói xong ngồi xuống nhìn cổ chân nàng.

Hạ Lan Từ Kỳ đem chân lui ra sau không cho hắn đụng vào: “Ta không sao, còn đi được!” Nói xong đi nhanh về phía trước.

“Ây da!” Mới vừa bước đi vài bước, đã toàn tâm toàn ý cảm nhận được nỗi đau sâu sắc không chút khách khí nào truyền tới, chân nàng mềm nhũn, thiếu chút là ngã sấp xuống, may mắn được Tề Nhan Thần đỡ lấy.

“Đi cũng không nổi còn nói không việc gì!” Tề Nhan Thần oán trách, trong giọng nói còn lộ ra đau lòng vô tận, nhưng cái làm cho hắn sốt ruột chính là bọn họ chỉ mới cắt đuôi vệ binh được một lúc thôi. Nhóm vệ binh rất nhanh đã phát hiện bọn họ chạy vào hoa viên, vì thế tập kết càng nhiều người hơn nữa, đem cả hoa viên bao vây.

Tiếng quát tháo xung quanh, cùng những ngọn đuốc nhanh chóng tụ lại về phía bọn họ, tỏ rõ tình thế ác liệt thế nào. Mà trước mắt, Hạ Lan Từ Kỳ lại đau chân, đúng là họa vô đơn chí.

Nhìn vệ binh đang đến gần, Hạ Lan Từ Kỳ lúc này lại đi không được, bất giác chống lấy cái trán ướt mồ hôi, đồng thời nàng lại càng sợ Tề Nhan Thần sẽ bị người khác bắt đi, nếu vậy, mọi người khẳng định là sẽ vấy cho hắn một cái tội danh “thúc tẩu thông dâm”, chuyện này bọn hắn không thể thừa nhận.

Hạ Lan Từ Kỳ không muốn để Tề Nhan Thần đi theo nàng mà chịu liên lụy, vì thế lo lắng kêu lên: “Lục đệ, đệ đừng để ý đến ta, mau chạy đi!”

Chương 101: Từng bước siết chặt

“Đệ sẽ không bỏ lại tâu.” Tề Nhan Thần biết Hạ Lan Từ Kỳ không đi được nữa, liền cong người nửa ngồi xuống trước mặt nàng, bỗng nhiên công nàng lên.

Đột nhiên bị Tề Nhan Thần công lên, trái tim Hạ Lan Từ Kỳ mạnh mẽ đập lên xuống, toát ra một thân mồ hôi lạnh, sốt ruột nói: “Lục đệ, đệ không muốn sống nữa sao! Mau buông ta xuống!” Nói xong dùng sức giãy dụa, muốn giãy xuống.

Tề Nhan Thần biết, nếu Hạ Lan Từ Kỳ bị bắt trở về thì ngày mai sẽ phải hương tan ngọc nát rồi, cho nên bất luận như thế nào cũng không nhẫn tâm buông nàng ra! Lúc này, đám vệ binh lúc trước truy đuổi bọn họ đã la hét sắp đuổi tới nơi. Tề Nhan Thần trong lòng căng thẳng, không nói nhiều nữa, chân bước như bay, công nàng chạy trốn chết.

Tuy rằng ngay từ đầu Tề Nhan Thần công Hạ Lan Từ Kỳ đang bị thương đã coi như đã thả lỏng ra rồi, nhưng mà bị vệ binh trong phủ đuổi theo, cho dù thể lực có tốt thế nào cũng không tránh được mệt mỏi, cái trán phủ đầy mồ hôi, hơi thở cũng ồ ồ gấp gáp.

Hạ Lan Từ Kỳ dựa trên lưng hắn, bị nhiệt độ nóng bỏng của cơ thể hắn làm giật mình, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, không đành lòng để hắn thêm phiền não, trong lòng kín đáo thở dài, thuận theo không từ chối nữa mà đưa tay giúp hắn lau đi dòng mồ hôi sắp chảy xuống khóe mắt: “Lục đệ, đệ tội gì phải mạo hiểm như vậy? Ta không đáng để đệ phải làm như vậy!”

Kỳ thật, khi hắn biết Hạ Lan Từ Kỳ chỉ nhìn hắn với tư cách là một tẩu tử, hắn đã chẳng bắn khoăn gì nữa. Nếu đến đây rồi, thì trong lòng hắn nhất định sẽ đáng, Tề Nhan Thần không nói gì, đột nhiên như tăng thêm khí lực, chạy nhanh hơn.

Vì tránh bị đuổi theo phải tìm chỗ hẻo lánh, Tề Nhan Thần nghĩ đến một chỗ, nhanh chóng công Hạ Lan Từ Kỳ chạy vào một khu rừng trúc.

Cái rừng trúc kia kỳ thật chính là nơi mà Hạ Lan Từ Kỳ thường xuyên đến để gọi bò câu đưa thư, bọn họ vào trong rừng trúc, vệ binh đuổi phía sau lớn tiếng la hét: “Bọn họ chạy vào rừng trúc, mọi người mau bao vây rừng trúc lại! Lần này bọn họ không thoát được rồi!”

Tề Nhan Thần ngừng lại, ngấm nhìn bốn phía, thấy hai bên trái phải những cây đuốc xếp thành hàng dài, nhanh chóng di chuyển bao vây xung quanh rừng trúc.

Biết chạy không thoát, Hạ Lan Từ Kỳ giãy từ trên người hắn xuống, thúc giục: “Nhan Thần, đừng xen vào chuyện của ta nữa, đệ mau chạy đi! Nếu bọn họ bắt được hai người chúng ta, cho dù dùng cả miệng ta và đệ cũng không giải thích nổi đâu!”

“Nhưng mà nếu như tẩu bị bọn họ bắt lại chắc chắn sẽ không thoát khỏi cái chết!” Tề Nhan Thần lúc này vẻ mặt thống khổ vô cùng.

Hạ Lan Từ Kỳ cười khổ nói: “Nhưng mà bây giờ chạy cũng không thoát nữa, có lẽ đây chính là số mệnh rồi! Đệ có thể tới cứu ta, ta đã vô cùng cảm ơn đệ rồi! Ta không thể lại liên lụy khiến cho đệ khó sống về sau nữa, đệ nhanh quay về đi!”

Khó khăn lắm mới đem người cứu ra được, nhưng lại không thể đưa người ra ngoài, Tề Nhan Thần không cam lòng! Xúc động nói: “Ta không sợ! Ta muốn mang theo tẩu ra bên ngoài!”

Thấy hắn cứng đầu không chịu thế này, Hạ Lan Từ Kỳ tức giận nhắm mắt lại, hơi trợn to mắt nhìn hắn: “Người có chút lý trí được không? Người có thể ra ngoài một mình, nhưng không thể mang theo ta được!”

Còn có thể lý trí, vậy đã không gọi là tình cảm! Tề Nhan Thần nói thế nào cũng không đồng ý bỏ lại nàng, Hạ Lan Từ Kỳ thật sự không còn cách nào khác, bỗng nhiên rút trăm bạc trên đầu xuống đặt ở cổ họng mình: “Đối với một nữ nhân mà nói, danh tiết là thứ quan trọng nhất. Cho dù người không thêm đề ý đến ánh mắt của người khác, thế nhưng ta đề ý!” Hạ Lan Từ Kỳ trong ánh mắt mang theo tia quyết liệt: “Tự người quyết định đi! Là người đi, hay là ta chết!”

“Từ Kỳ, tẩu.....” Tề Nhan Thần mở to mắt, không ngờ rằng Hạ Lan Từ Kỳ sẽ dùng chiêu này để ép buộc hắn.

Mắt thấy những bó đuốc đang dần dần tụ về phía bọn họ, biết những người đó bắt đầu thu hẹp vòng vây lại rồi, Hạ Lan Từ Kỳ mạnh mẽ đem trăm bạc để ở cổ, hét lớn: “Người có đi hay không!”

“Từ Kỳ, tẩu đừng kích động, ta đi, ta đi!” Tề Nhan Thần cũng không thể nhìn Hạ Lan Từ Kỳ tự sát trước mặt hắn, vạn bất đắc dĩ đành phải thỏa hiệp.

“Đừng để người khác bắt được đệ, đi nhanh!”

Đôi mắt sự thúc giục đầy lo lắng của Hạ Lan Từ Kỳ, Tề Nhan Thần liếc mắt nhìn nàng thật sâu một lần, rồi tung người hai ba cái biến mất ở sâu trong

rừng trúc, bỗng nhiên ở cuối rừng trúc truyền đến tiếng va chạm đánh nhau, đến khi âm thanh dừng lại nàng không biết là Tề Nhan Thần rốt cuộc là chạy thoát không hay là bị người ta bắt được rồi, tâm tình thế nào cũng không bình tĩnh lại được.

Nhưng mà, lúc vệ binh vây quanh nàng thì theo những gì họ nói, Hạ Lan Từ Kỳ biết được rằng bọn họ cũng không hề bắt được Tề Nhan Thần, lúc này lòng nàng mới an tĩnh trở lại.

Cho dù nói thế nào đi nữa, Hạ Lan Từ Kỳ cũng không có chạy trốn, đám vệ binh cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Hạ Lan Từ Kỳ đưa ra khỏi rừng trúc, dẫn tới chính đường Hầu phủ.

Bên trong phủ đã xảy ra chuyện lớn như vậy, ai nấy đều bị dọa giật mình. Bên trong chính đường, Hầu gia, phu nhân, cùng các vị thiếu gia, thiếu phu nhân ở các viện cũng đều tê liệt đầy đủ.

Hạ Lan Từ Kỳ không chạy thoát được, mà tự nhiên lại chạy trốn thế này thì chẳng khác gì tự nhận mình chột dạ sợ tội mới trốn án. Hầu gia nhìn Hạ Lan Từ Kỳ khắp khiêng, thần sắc chật vật, thái độ cũng bỗng nhiên trở nên sắc bén hẳn lên: “Từ Kỳ, ngươi đã làm ra chuyện sai trái, cho nên mới nghĩ đến chuyện chạy trốn sao?”

Việc đã đến nước này, Hạ Lan Từ Kỳ trong lòng buồn bã, chạy trốn chính là chạy trốn! Cho dù mình có nói gì đi nữa, bọn họ cũng sẽ cho là mình đang nói dối, vì thế nàng lặng yên không nói tiếng nào.

Thấy nàng cam chịu, Hầu gia khó nén vẻ thất vọng. Lúc này, phu nhân mở miệng hỏi: “Rốt cuộc cái người cứu ngươi kia là ai? Các ngươi là trước đó đã bày sẵn mưu kế hay là hần nhất thời nảy ý định?”

Hạ Lan Từ Kỳ cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Người kia vừa đến đã kéo tay con chạy, bởi vì người đó bị mất nên con không biết hẳn, chứ đừng nói đã bày mưu từ trước.”

“Hà! Không biết? Không biết ai cứu ngươi sao? Ai mà tin nổi?” Thấy Hạ Lan Từ Kỳ trả lời như vậy, Liễu thị cũng không sợ đắc tội nàng nữa, ở bên cạnh châm chọc khiêu khích.

Hạ Lan Từ Kỳ lạnh lùng liếc mắt lườm nàng một cái, trầm giọng nói: “Không biết chính là không biết, ngươi thích tin hay không thì tùy!”

Thấy Hạ Lan Từ Kỳ không để cho nàng chút mặt mũi nào, nàng ta không cam chịu yếu thế: “Ái chà! Miệng vẫn còn cứng được cơ đấy! Ngươi đang bao che cho ai vậy?” Liễu thị ở trong phòng liếc một vòng, không nhìn thấy Tề Dật Phàm, vì thế cười lạnh: “Không phải là Từ thiếu gia không nỡ rời xa người đấy chứ, là đệ ấy đến cứu ngươi sao?”

“Không có bằng chứng, ngâm máu phun người sẽ gặp báo ứng. Mời cô tự trọng!” Hạ Lan Từ Kỳ bình thường cùng Liễu thị không tiếp xúc nhiều, hiện tại sau khi trải qua chuyện này, phát hiện nàng ta luôn nhắm vào mình, thật sự vô cùng chán ghét!

Liễu thị nhũn chặt đôi long mày lại: “Sao lại không có bằng chứng chứ? Nghe đám vệ binh nói người kia đã trốn ra khỏi Hầu phủ, mọi người ai cũng đều thấy rõ là từ thiếu gia bây giờ không hề có ở đây, vậy chẳng phải là đệ ấy có nhiều nghi ngờ nhất sao?”

“Nhị tẩu, ta đã đến rồi sao vẫn còn lăm mồm vậy?” Ngoài cửa truyền đến tiếng của Tề Dật Phàm, sau đó liền thấy hắn bước vào.

Vừa thấy Tề Dật Phàm, Liễu thị nhất thời ghen hòng nhìn trôn trố, cả người xiu xuống, không còn hùng hổ như ban nãy nữa.

Hạ Lan Từ Kỳ quay đầu liếc mắt nhìn Tề Dật Phàm, ánh mắt tràn ngập tiếc nuối vô hạn, hắn sao lại không tới cứu mình sớm một chút, nếu đến sớm hơn thì có lẽ sẽ không có những chuyện này.

Tề Dật Phàm lại thản nhiên nhìn Hạ Lan Từ Kỳ, trong thần sắc không tỏ rõ buồn vì khiến cho người ta không hiểu được hắn đang nghĩ gì.

Lúc này, Hầu gia mở miệng hỏi: “Dật Phàm, có phải con làm không?”

Tề Dật Phàm ngáp một cái, bộ dáng như chưa tỉnh ngủ: “Con vừa nghe được chuyện này liền chạy tới đây, mọi người trong Thủy Tiên Các có thể làm chứng cho con.” Tề Dật Phàm bỗng nhiên vẻ mặt rất đau khổ, vô cùng khó khăn nói: “Từ Kỳ nếu thật sự đã phạm sai lầm thì nàng ấy phải chịu trách nhiệm trước hành vi của mình, con chắc chắn sẽ không làm trái lời phụ thân.”

Hắn tỏ ra ngoan như vậy, làm Hầu gia có chút kinh ngạc. Nhưng mà tức giận trong lòng cũng tiêu tan không ít. Thấy Hạ Lan Từ Kỳ kiên quyết trong khai ra người đã cứu nàng, nhân tiện nói: “Có ai không! Đem từ thiếu phu nhân giam lại, ngày mai mang cô ta đến từ đường chuộc tội!”

Bởi vì lo lắng Hầu gia sẽ xử từ Hạ Lan Từ Kỳ trước, cho nên Tề Dật Phàm mới có thể phải giả bộ nghe lời, không kích thích Hầu gia mục đích là hy vọng chiếm được cảm tình của Hầu gia, mà trước mắt Hầu gia đưa quyết định này thật đúng là giải đúng chỗ ngứa.

Nhưng mà, không sợ chuyện không tốt, chỉ sợ người không tốt! Tự nhiên Đại di nương lại lo lắng sẽ lại có người đến cứu Hạ Lan Từ Kỳ, tiến lên từng bước đề nghị: “Lão gia, đương nhiên là sẽ có người muốn cứu từ thiếu phu nhân, thiếp thân thấy việc này không nên chậm trễ nữa, chậm sẽ sinh chuyện, đừng đợi đến ngày mai nữa, không bằng bây giờ.....”

“Không bằng cái gì? Giết người cũng chỉ là đầu rơi xuống đất, còn phải so đo một khắc với nửa khắc sao?” Tề Dật Phàm lúc này thái độ rất hung dữ.

Đại đi nương vốn không sợ, khỏe mỗi trái khế nhếch lên: “Hừ! Cũng khó mà nói trước được, người kia liệu chết tìm cách cứu thoát vậy thì quan hệ với tử thiếu phu nhân nhất định không đơn giản! Người này không cứu được, chưa chắc đã cam lòng!”

Hầu gia nghe xong, tựa hồ cũng thấy có đạo lý, nhất thời do dự quay mặt lại: “Phu nhân, bà nói đi?”

“Cái này cứ để lão gia quyết định!” Phu nhân không ngốc, giúp Nhị thiếu gia thì Tứ thiếu gia không vui. Giúp Tứ thiếu gia thì Nhị thiếu gia không vui, bà chẳng muốn đắc tội với ai cả, thôi thì cứ đem quả bóng này đá trở lại để Hầu gia tự làm chủ.

Kỳ thật, kế hoạch của Tề Dật Phàm là canh ba cứu người, kết quả lúc hán chưa kịp cứu người, đúng hơn là chưa đến thời gian cứu thì đã có người nhanh chân hơn trước. Lúc này, hán thật sự là sợ Hầu gia sẽ không làm chủ được, trực tiếp đem Hạ Lan Từ Kỳ giải quyết luôn, vì thế chỉ có thể áp dụng kế sách vân hồi: “Phụ thân, không phải cha muốn tìm ra được cái người ở sau lưng muốn cứu Hạ Lan Từ Kỳ sao?”

Thấy ánh mắt Hầu gia chột sáng ngời, Tề Dật Phàm tiếp tục nói: “Phụ thân có thể mượn cơ hội này, không nói năng gì đem Từ Kỳ nhốt lại, dùng điều này làm mồi nhử. Đem nhiều người canh gác hơn, nếu người kia còn dám đến nữa nhất định sẽ bị bắt. Nếu hán không dám tới thì hôm sau trừng phạt Từ Kỳ cũng không muộn đâu!”

Tề Dật Phàm dùng một góc độ khác khuyên bảo Hầu gia, Hầu gia cân nhắc một chút, rồi nói: “Dật Phàm nói có đạo lý, người đâu, đem tử thiếu phu nhân áp tải đi, đồng thời, ngầm ngầm bài trí người canh gác thật cẩn thận cho ta. Còn nữa, từ giờ trở đi không được cho bất kì kẻ nào tiếp xúc với Tứ thiếu phu nhân, nếu thấy người muốn giải cứu đột nhập vào thì ngay lập tức bắt về cho ta.”

Cho dù Đại đi nương còn nhiều điều bất mãn, nhưng Hầu gia đã ra lệnh như vậy thì nàng cũng đành phải chịu thôi.

Hạ Lan Từ Kỳ bị áp đi ra ngoài khi đi qua Tề Dật Phàm nhìn một cái thật sâu, không biết ở Tinh Tâm đường canh gác nghiêm ngặt, Tề Dật Phàm còn có thể nghĩ ra cách gì để cứu nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hí Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 102: Ngàn cân treo sợi tóc

Trải qua một phen náo loạn xong đã gần đêm khuya. Tinh Tâm nội đường, bên ngoài cửa đã được phái trọng binh canh gác, Hạ Lan Từ Kỳ bị giam vào một lần nữa suy sút ngồi đau khổ ở trên giường, thực sự không thể bình yên đi vào giấc ngủ.

Lúc này, trong lòng của nàng cực kỳ rối rắm. Nửa đêm trước, bởi vì Tề Nhan Thần đến cứu trước hán, tuy là hảo tâm nhưng cũng vô tình làm hỏng kế hoạch đã lên từ trước của nàng và Tề Dật Phàm.

Mà tình hình hiện tại thì bên ngoài có trọng binh gác, Tề Dật Phàm nếu dám đi vào cứu nàng thì chẳng khác nào chui đầu vô lưới, nhưng nếu như không vào cứu nàng vậy ngày mai nàng sẽ bị người ta xử tử. Đối mặt với cục diện như thế, Tề Dật Phàm liệu có vào cứu nàng không, cái này không đoán trước được! Cho nên, nàng dù ngóng trông Tề Dật Phàm, nhưng cũng sợ hán đến rồi bị bắt, ở trong tình huống nan giải thế này chắc khác nào dây vô người ta.

Rồi nàng lại còn lo lắng rằng không biết Tề Nhan Thần có hết hy vọng không, hay sẽ lại đến đây rơi vào bẫy của bọn họ, nói vậy, tình hình sẽ càng thêm phiền toái.

Hết thấy những việc này Hạ Lan Từ Kỳ đều đặt ở trong lòng khiến nàng tâm lý bất an, không thể nào yên giấc được. Vì thế, chỉ cần bên ngoài có một ngọn gió thổi cỏ lay thôi, nàng cũng giật mình ngồi bật dậy, nhìn ra xung quanh bên ngoài.

Trong tình trạng thần kinh phải tập trung cao độ thế này, Hạ Lan Từ Kỳ lại gắng thêm mấy canh giờ nữa, đến tận lúc hùng đông cũng không thấy ai tới cứu nàng.

Kỳ thật, việc Tề Nhan Thần không tới là kết quả mà nàng đồng ý thừa nhận, bởi vì thật sự không muốn thiếu hán món nợ nào. Nhưng mà Tề Dật Phàm đã đồng ý tới cứu nàng lại không tới, điều này không khỏi khiến nàng buồn bã.

Từ trước tới nay nàng vẫn luôn làm việc cho Tề Dật Phàm! Tề Dật Phàm không thể nhẫn tâm như vậy được, chuyện ập tới đầu lại không giữ lời, thật sự sẽ mặc kệ nàng sao? Nhìn trời càng lúc càng sáng, Hạ Lan Từ Kỳ bỗng nhiên bồn chồn, nếu quả thật là như vậy, thì ngày này sang năm chẳng phải là ngày giỗ của mình ư? Nghĩ tới những thứ này, nàng càng thêm sợ hãi, nhưng cũng chẳng nghĩ ra cách nào trốn được.

Đã qua giờ Thìn, mặt trời lên cao, cửa phòng bị người ta mở ra, có hai bà già đi vào chẳng nói chẳng rằng túm lấy nàng lôi đi.

“Các người làm gì thế? Muốn dẫn ta đi đâu?” Ý thức được nguy hiểm đang đến gần, Hạ Lan Từ Kỳ theo bản năng muốn giãy dụa, nhưng tiếc rằng vì chân bị thương, vừa rồi lại không hề được chữa trị nên cái chân bị thương không dám chạm xuống đất, không phải trong lòng không muốn mà lực bất tòng tâm.

“Hỏi nhiều làm gì? Lát nữa cô sẽ biết!” Hai bà già này là thủ hạ của phu nhân, Hạ Lan Từ Kỳ không con bọn họ, còn hai bà này cũng biết Hạ Lan Từ

Kỳ đã thất thế rồi, cho nên cũng không còn cung kính như ngày xưa nữa, thô bạo nhấc nàng lên, lôi ra ngoài.

Hạ Lan Từ Kỳ vốn cho là họ sẽ lôi mình đến chính đường, dưới ánh mắt trừng trừng của mọi người, đọc bản cáo trạng rồi đem nàng xử tử. Nhưng mà hai bà già kia cùng với hơn ba mươi tên lính hợp thành một đội ngũ áp giải, không đưa nàng đến chính đường mà đem thẳng vào từ đường.

Từ đường của Tề gia ở phía bắc Hầu phủ trên một ngọn đồi cao nhất, Hạ Lan Từ Kỳ chưa từng tới đây, đây là lần đầu tiên nàng bước vào từ đường Hầu phủ, nhưng không ngờ lại là để chịu chết.

Lúc trên đường đi, Hạ Lan Từ Kỳ còn từng âm thầm suy xét, có thể Tề Dật Phàm buổi tối không có tới cứu nàng, không chừng thừa dịp này sẽ tới cứu nàng, vì thế trên đường đi nàng vẫn luôn cố ý kéo dài thời gian, nhưng mà điều khiến nàng thất vọng là Tề Dật Phàm vẫn không hề xuất hiện.

Cho đến khi nàng bị hai bà già đó lôi vào trong từ đường nghiêm trang tịch mịch, ấn thật mạnh xuống nền đá cẩm thạch màu đen lạnh lẽo, đau đớn truyền suốt từ chân đến đầu gối mới khiến nàng tỉnh lại.

Tề Dật Phàm bây giờ vẫn còn chưa tới cứu nàng, có phải là đã buông xuôi rồi không? Nghĩ đến đây, tâm tình của nàng đã tệ lại càng tệ thêm.

Nàng chịu đựng đau đớn trên người ngẩng đầu lên, trước mắt là một cái bình đài cao lớn, trên đó cao thấp để kín bài vị tổ tiên Tề gia. Phía trước bài vị, có một cái bàn dài và hẹp làm bằng gỗ tử đàn, bày biện lư hương, nến, đèn cầy và vài thứ liên quan. Cũng có dưa và trái cây lễ đạo, bánh bao điểm tâm cùng với vài tưng phẩm mới đem đến.

Thu hồi ánh mắt, Hạ Lan Từ Kỳ nhìn thoáng qua phía bên trái, chỉ thấy Hầu gia, phu nhân, cùng tất cả các di nương đều chờ ở đó, thần sắc ngưng trọng nhìn chằm chằm nàng. Nhìn xa hơn phía bên phải là các vị thiếu gia và thiếu phu nhân của các viện khác, về cơ bản là đã tới đông đủ. Hơn nữa nàng không ngờ còn thấy cả Lục thiếu gia Tề Nhan Thần.

Hai người liếc nhau một cái, Hạ Lan Từ Kỳ khẩn trương thu mắt lại, sợ bị người khác nhìn ra sơ hở, đồng thời cũng có chút bối rối, tình hình thế này hẳn tới làm gì? Lát nữa hẳn sẽ không làm chuyện quá khích gì chứ?

Hạ Lan Từ Kỳ lại quét mắt nhìn một vòng khắp đám người, đột nhiên phát hiện Tề Dật Phàm không hề tới.

Sao hẳn lại không tới? Không cứu được mình nên không dám mặt đối mặt sao? Hay là đang trốn ở đâu đó nghĩ cách cứu viện? Hạ Lan Từ Kỳ mặc dù nghi ngờ Tề Dật Phàm nhưng trong lòng vẫn ôm mộng.

Hôm nay trong trường hợp thế này, vốn nên lão thái gia chủ trì nhưng bởi vì lão thái gia thân thể không khoẻ, cho nên ông không tới, bởi vậy chuyện xử lý cô con dâu phạm tội bị đẩy lên vai của Hầu gia và phu nhân.

“Hạ Lan Từ Kỳ Từ Kỳ, ngươi biết sai chưa?” Phu nhân liếc mắt nhìn Hầu gia một cái, thấy Hầu gia gật đầu, liền mở miệng nói trước.

Hạ Lan Từ Kỳ cười lạnh một tiếng: “Biết sai gì? Con có tội gì sao?”

“Sắp chết đến nơi rồi mà ngươi vẫn không chịu thừa nhận sao?” Phu nhân tiếp tục uy hiếp.

Hạ Lan Từ Kỳ thẳng thắn: “Không phải con không thừa nhận mà thực sự là con không làm gì hết!”

Hầu gia nhíu đôi lông mày lại, thông thả mở miệng: “Sự tình xảy ra trước mắt, nhân chứng vật chứng đều đủ, không phải việc ngươi nói không làm là không làm.” Sau đó đi đến phía trước quý xuống đệm cỏ, thân mình nghiêm chỉnh, xếp hợp lý bài vị tổ tông, nghiêm giọng nói: “Tề gia con dâu Hạ Lan Từ Kỳ, phạm hạnh thiếu khuyết, không tuân thủ phụ đức, nhẫn tâm xuống tay hạ độc với cháu ruột mới đầy tháng! Nàng hại chết con cháu Tề gia, chặt đứt hương khói Tề gia, không xứng làm con dâu của Tề gia ta! Tội này khó có thể khoan thứ! Hôm nay, để nàng ta ở trước mặt liệt tổ liệt tông Tề gia nhận tội, tự nhận cái chết!”

Hầu gia dứt lời đứng dậy, nháy mắt với gã gia đình đứng cạnh, gã đình bụng một cái khay đã chuẩn bị trước đó đến trước mặt Hạ Lan Từ Kỳ.

Trên cái khay gỗ màu đen, đặt một chén rượu đang làm từ ngọc bích màu xanh lục, trong chén là rượu trong suốt, tuy rằng nước rượu trong suốt nhưng Hạ Lan Từ Kỳ trong lòng biết rõ rượu này có độc.

Lúc này, Tề Nhan Thần thấy Hầu gia ban rượu độc cho Hạ Lan Từ Kỳ không khỏi biến sắc. Hắn chấp tay sau lưng, tay phía sau nắm thật chặt, sắp không nhịn nổi nữa.

Nhìn chén rượu độc kia giống như từ thần đang ngoắc tay với mình. Nói không sợ nhất định là giả dối, nàng ngẩng đầu nhìn chằm chằm Hầu gia: “Cha chồng! Con bị oan, mọi người xử lý con qua loa như vậy, sẽ chỉ để hung thủ thật sự nhon nhon ngoài vòng pháp luật!”

Vấn đề là, căn bản là không tìm ra được hung thủ thật sự, để nàng dằn tội cũng là điều khoan hồng ó gì phải nói.

Hầu gia chần chờ một chút, ngẩng đầu nhìn vào ánh mắt Nhị thiếu gia, trái tim chợt nảy lên một cái, xoay lưng lại nói: “Được rồi, đừng nói nữa! Không muốn để người khác giúp ngươi thì tự mình giải quyết đi!”

Một câu này của Hầu gia, hoàn toàn đem Hạ Lan Từ Kỳ đánh xuống mười tám tầng địa ngục!

Trong từ đường to lớn im ắng vô cùng, ánh mắt của mọi người đều tập trung ở trên người của nàng, tình cảnh trước mắt, tựa hồ không uống không được.

Nhưng mà, nàng chỉ là con dâu của Tề gia trên danh nghĩa, hơn nữa việc này mình thật sự không làm, dựa vào cái gì mà phải chịu oan ức thế này, cứ thế mơ hồ mà chết đi?

Tề Dật Phàm! Ngươi rốt cuộc chết ở đâu rồi! Sao bây giờ đến cả bóng dáng cũng không thấy, chẳng lẽ ngươi thật sự nhẫn tâm như vậy, gặp chuyện thì trốn như con rùa đen rút đầu?

Hạ Lan Từ Kỳ trong lòng nguyên rủa Tề Dật Phàm, nhưng lại không thể không đối mặt với tình cảnh quẩn cùng hiện tại. Gã gia đình kia lại một lần nữa bùng cái khay đến sát mặt Hạ Lan Từ Kỳ.

Trong điện nhiều người như vậy, ai cũng đều đem nàng trở thành hung thủ giết người, điều này khiến cho Hạ Lan Từ Kỳ không thể chấp nhận sự thật này, nàng cảm xúc kích động, nói lời cứng rắn: “Ta không hề hạ độc hại chết Tiêu Duyệt Thiên, rượu này ta sẽ không uống!” Dứt lời giơ tay, cái khay đựng rượu kia được cầm bằng một tay đồ nghiêng rui xuống đất, nước rượu tràn đầy mặt đá cẩm thạch, nước rượu bốc lên bọt khí trong nháy mắt biến thành một luồng khói đen khiến cho người nhìn không khỏi khiếp sợ.

Phu nhân thấy Hạ Lan Từ Kỳ khó khuất phục như thế, không khỏi lớn tiếng quát: “Ngươi cho là như vậy thì có thể thoát được tội sao? Người đâu! Nếu tứ thiếu phu nhân không tự mình uống, vậy thì các ngươi hãy tiễn thiếu phu nhân đi một đoạn đường đi!”

Phu nhân nói xong liền có gã gia đình rót thêm một chén rượu độc nữa, còn có hai bà già tay chân nhanh nhẹn đè chặt Hạ Lan Từ Kỳ xuống.

Gã gia đình kia đem rượu đến trước mặt, một tay bóp hai má của nàng, một tay cầm chén rượu, dùng sức mạnh cưỡng chế đổ rượu vào miệng nàng.

Hạ Lan Từ Kỳ ở ranh giới sinh tử, vùng vẫy giữa, cắn chặt răng kiên quyết không há mồm! Nhưng gã sai vặt kia tay rất mạnh, nhanh chóng đem miệng của nàng bóp mở ra, vì còn muốn có đường sống, nàng dùng hết toàn bộ khí lực của bản thân, lắc đầu tránh né nhưng nàng chẳng còn cách nào khác, cho dù có cố gắng dựa cũng không thoát được, càng ngày càng nản lòng thoái chí, khí lực gần cạn kiệt dần mất đi.

Số mệnh của mình cũng quá bi thương rồi, từ nhỏ đã không có cha mẹ quan tâm thì thôi đi, thế nhưng đến cơ hội được bỏ lớp mặt nạ ra với người mình yêu cũng không có, cuối cùng lại rơi vào kết cục chết oan!

Hoa Tranh, chàng nhất định là đang ở Lục Cẩm sơn trang chờ gặp thiếp đúng không? Đáng tiếc thiếp đã lỡ hẹn rồi! Kiếp này thiếp phụ chàng, kiếp sau chúng ta lại tiếp tục tiền duyên vậy! Mắt nhìn thấy kia rượu độc kia từng chút ghé sát vào miệng mình, nàng bắt lực nhắm hai mắt lại.

Chén rượu vừa mới đụng tới môi Hạ Lan Từ Kỳ môi, trong từ đường từ hai hướng khác nhau, không hẹn mà cùng truyền đến hai giọng nói y hệt nhau: “Dừng tay!”

Cùng lúc đó, gã gia đình đang buộc Hạ Lan Từ Kỳ phải uống rượu độc kia tay bỗng nhiên run lên, chén rượu rơi xuống đất.

Mắt nhìn thấy Hạ Lan Từ Kỳ sắp bị độc chết, lại xảy ra biến cố khiến mọi người kinh ngạc không thôi. Không đợi bọn họ kịp phản ứng, ở cửa có một người nhanh chóng xông tới, một cước đá gã gia đình đang ép Từ Kỳ uống rượu độc kia lăn ra rồi lại đẩy hai bà già kia ngã ra đất, quan trọng là đem Hạ Lan Từ Kỳ đã mất hết can đảm ôm vào trong lòng, ôn nhu nói: “Từ Kỳ, nàng không sao chứ!”

“Sao bây giờ ngươi mới đến!” Vừa rồi nàng thật sự sợ đến sắp hỏng rồi, nghĩ đến sẽ không được sống nữa! Mạng như ngàn cân treo sợi tóc, Tề Dật Phàm lại chạy đến đúng lúc, điều này khiến nàng như có thêm dũng khí, vừa khóc vừa đánh vào lưng Tề Dật Phàm, phát tiết hết tất cả cảm xúc uất ức cùng bất mãn dồn nén đã lâu.

“Thực xin lỗi, ta tới chậm, để nàng phải chịu ủy khuất!” Trong giọng nói của Tề Dật Phàm mang theo vài phần áy náy cùng thương yêu, nhẹ nhàng vỗ về nàng tóc nàng, hết sức yêu thương.

Ngực khí dịu dàng cùng vòng ôm ấm áp kia, khiến nàng lập tức dâng lên một loại ảo giác, giống như người đang ôm nàng không phải là Tề Dật Phàm, mà là Hoa Tranh!

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Tương Phùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Tri nhân tri diện bất tri tâm

Tri nhân tri diện bất tri tâm

Edit & Beta: Quỳnh Mạc

Kỳ thật, lúc đi ra ngăn cản không chỉ là Tề Dật Phàm mà còn có Tề Nhan Thần. Có điều, Tề Dật Phàm đột nhiên vọt vào đã hấp dẫn hết ánh mắt của mọi người, chỉ có vài người đứng gần Tề Nhan Thần là biết hắn có kêu lên.

Giờ phút này, nhìn Hạ Lan Từ Kỳ ở trong lòng Tề Dật Phàm khóc nước mắt thành dòng, trái tim Tề Nhan Thần đặc biệt không thoải mái.

Nếu Tề Dật Phàm không xuất hiện chắc chắn hắn sẽ liều lĩnh chạy ra ngăn cản, nhưng mà bây giờ... chung quy lại hắn cũng không còn cơ hội nữa.

“Dật Phàm, con muốn làm gì?” Ngày hôm qua Tề Dật Phàm còn rất thuận theo, vốn tưởng là hắn đã buông tay rồi, không ngờ rằng hôm nay lại ra tay ngăn cản, Hầu gia trầm mặt quát lên một tiếng.

Nghe thấy lời Hầu gia nói..., Tề Dật Phàm lúc này mới buông Hạ Lan Từ Kỳ ra, nhẹ nhàng nâng nàng dậy an ủi: “Đừng sợ, tất cả còn có ta, ta sẽ không để nàng chết!” Sau đó ngẩng đầu đối mặt với mọi người: “Người hạ độc hại chết Tiểu Duyệt Thiên thật sự không phải là Từ Kỳ! Hung thủ thật sự, là nàng ta!” Nói xong chỉ ra cửa.

Tề Dật Phàm lời vừa nói ra khiến mọi người đều giật mình, ánh mắt tập trung nhìn hết ra phía cửa.

Thấy đó là hai gã gia đình của Thủy Tiên Các, áp giải một nữ tử mặc áo xanh đứng ở cửa, mọi người đều nhận ra nàng ta, không phải ai ai khác mà chính là nha hoàn bên người Hạ Lan Từ Kỳ, Từ Đào.

Đối mặt với ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Từ Đào bấy giờ mới hiểu ra Tề Dật Phàm bắt nàng đến đây để làm gì! Nhất thời vẻ mặt tội nghiệp lác đác: “Từ thiếu gia, không phải nô tỳ! Nô tỳ bị oan!”

Hạ Lan Từ Kỳ trong lòng giật nảy, khó tin mở to mắt nhìn: “Dật Phàm, có phải chàng nhầm rồi không? Sao lại là nàng?”

Tề Dật Phàm lại vô cùng kiên định nói: “Đúng vậy, người hạ độc Tiểu Duyệt Thiên chính là nàng ta!”

Từ Đào sợ đến mặt cắt không còn một giọt máu, nhìn chằm chằm Hạ Lan Từ Kỳ, đầu lắc như trống bỏi: “Từ thiếu phu nhân, không phải em, không phải em.....”

Có câu là không có lửa làm sao có khói, không phải nàng thì sao Tề Dật Phàm lại chỉ tội? Hạ Lan Từ Kỳ hít sâu một hơi, trong lòng có chút hồ nghi.

Lúc này, Hầu gia giận tái mặt, hết sức nghiêm túc hỏi: “Đây rốt cuộc là làm sao?”

Tra xét hơn mười ngày đều không có tìm được hung phạm, trong thời khắc mấu chốt lại đột nhiên tìm ra, không khỏi khiến người ta sinh nghi. Nhị thiếu gia vẫn đứng ở bên cạnh, lúc này cười lạnh nói: “Ha ha, đúng là một chiêu bảo vệ rất hay! Từ đệ, không phải đệ vì muốn cứu Từ thiếu phu nhân mà để Từ Đào phải gánh tội thay đấy chứ?” Trải qua sự kện trùng độc này, Nhị thiếu gia cùng Tề Dật Phàm đã sớm xé toang mặt nạ, cho nên nói lời nói cũng không chút khách khí,

“Tuồng Thụy, cảm ơn!” Hầu gia trừng mắt nhìn hắn, lớn tiếng quát: “Sao con có thể nói đệ đệ mình như vậy?”

Nhị thiếu gia cảm thấy xoa nhẹ cái mũi, không nói nữa.

Tề Dật Phàm trong lòng phẫn nộ nhưng ngoài mặt lại tĩnh táo dị thường: “Nhị ca, hung thủ rốt cục là ai, không phải việc đệ và huynh có thể định đoạt. Nếu quả thật là Từ Kỳ, không cần mấy người ra tay, tự đệ sẽ giải quyết nàng ấy! Nhưng hung phạm không phải nàng thì đệ sẽ không để cho nàng phải chết oan, để hung thủ thật sự nhon nhon ngoài vòng pháp luật.”

Tề Dật Phàm giơ tay chỉ vào Từ Đào: “Áp giải nàng ta lên đây!”

Bọn gia đình áp giải nàng đi đến khoảng giữa trong từ đường, dùng sức đẩy một cái, Từ Đào hút một hơi khí lạnh ngã khụy xuống.

Thấy Từ Đào vẻ mặt thống khổ bò dậy, Hạ Lan Từ Kỳ trong lòng đau xót, nếu như là trước kia nàng nhất định sẽ chạy lên đỡ Từ Đào, nhưng vì lần này trong lòng sinh ra ngờ vực vô căn cứ, cho nên nàng không hề, cứ đứng tại chỗ bình tĩnh nhìn Từ Đào.

“Từ thiếu gia, nô tỳ là nha hoàn Từ thiếu phu nhân mang từ nhà mẹ đẻ sang, đối với Từ thiếu phu nhân vẫn luôn trung thành và tận tâm, Sao có thể hại từ thiếu phu nhân chứ? Nô tỳ bị oan mà!” Từ Đào quỳ ngoan cố, chết cũng không nhận tội.

Nhị di nương ở bên cạnh nói: “Đúng thế! Chủ tớ bọn họ có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu, không có từ thiếu phu nhân thì nàng ta cũng không có nui dựa vào, nàng có lý do gì mà hãm hại từ thiếu phu nhân đây?”

Tề Dật Phàm mặt trầm như nước, cao giọng quát: “Nếu muốn người không biết, trừ phi đừng làm, chuyện đã đến nước này người vẫn còn giả mù? Ta thấy người đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ!” Tề Dật Phàm nói xong giơ tay lên: “Người đâu, đem người làm chứng dẫn tới!”

Lúc này, một nha đầu bộ dáng xinh đẹp đáng yêu tầm mười lăm mười sáu tuổi đi đến, sau khi hành lễ bái kiến Hầu gia và phu nhân xong thì rất quy củ quỳ trên mặt đất.

Người khác có thể không biết, nhưng Hạ Lan Từ Kỳ mắt đánh giá một lượt cô bé kia, lúc này nhận ra đây không phải là nha đầu Phi Dương Nhi của Tồn thiếp sao? Còn nhớ rõ lần đó, nha đầu kia từng vạch trần Từ Đào bỏ thuốc vào bát băng của mình! Lúc ấy Từ Đào chứng minh trong sạch đã chủ động đem băng bát uống hết, kết quả bình yên vô sự, cũng không phát hiện có thuốc, cho nên chuyện đó không giải quyết được gì, lần này không ngờ rằng người làm chứng lại là nàng.

Vừa thấy Phi Dương Nhi, thần sắc Tử Đào trầm xuống vài phần, vì bình thường bọn họ thường có xích mích nên nàng biết rõ Phi Dương Nhi sẽ không nói giúp cho nàng.

Lúc này, Tề Dật Phàm giới thiệu cho mọi người: “Nàng tên là Phi Dương Nhi, nha hoàn hậu hạ của Tôn thiếp trong Thủy Tiên Các, hôm đó nàng đi ngang qua phòng ngủ của Tử Kỳ, vô tình nhìn thấy Tử Đào nhân lúc không người từ trong lòng mình lấy ra một cái khóa trường mệnh đánh tráo với cái khóa thật của Hạ Lan Tử Kỳ để trong bàn trang điểm. Có thể hiểu cái khóa kia nhất định là đã bị đánh tráo, nó được hạ độc từ trước.”

Phi Dương Nhi gật đầu chứng thật: “Tử thiếu gia nói không sai, hôm ấy nô tỳ đã thật sự tận mắt thấy Tử Đào đổi khóa trường mệnh.”

“Nói vậy! Không có, ta chưa từng làm!” Tử Đào phẫn nộ nhìn chằm chằm nàng: “Phi Dương Nhi, cho dù hai ta bình thường từng va chạm nhưng cô cũng không thể như vậy mà hại ta được chứ? Cô có bằng chứng gì nói ta đã đổi khóa đây?”

Phi Dương Nhi quỹ thẳng tắp, thần sắc chính trực: “Ta với cô không có gì hiềm khích nên cũng chẳng muốn hại cô. Chẳng qua con người của ta vốn ghét nhất là thấy người khác hại người! Lần trước cô bỏ thuốc vào đồ của Tử thiếu phu nhân, ta đã thấy cô có mưu đồ bất lợi với thiếu phu nhân cho nên bình thường mới chú ý đến cô nhiều hơn một chút. Về phần chứng cứ sao.....” Phi Dương Nhi ngẩng đầu nhìn Hầu gia cùng phu nhân: “Cái khóa bị nàng ta đánh tráo được nàng ta chôn trong tiểu hoa viên của Thủy Tiên Các, ngay dưới cái cây đại thụ, nếu không tin thì mọi người có thể kiểm chứng.”

Nghe những lời Phi Dương Nhi nói..., Tử Đào hoảng hốt không thôi, nhất thời mặt hoa lên.

Vừa thấy thần sắc của Tử Đào, Hạ Lan Tử Kỳ trái tim càng nặng trĩu.

Thì ra còn có ân tình khác, Hầu gia cùng phu nhân liếc nhìn nhau, dương tay nói: “Cứ theo như lời nàng nói đi, đến gốc cây cổ thụ to nhất trong tiểu hoa viên của Thủy Tiên Các tìm xem, đi nhanh về nhanh.”

Chỉ một lát sau bọn gia đình đã quay về, sau khi vào cửa liền quỹ xuống trình lên một vật: “Lão gia, đào được rồi!”

Hầu gia có chút kích động, vừa cầm lấy thì thấy cái khóa này giống y hệt khóa trường mệnh mà Hạ Lan Tử Kỳ đưa. Lập tức nói với Hạ Lan Tử Kỳ: “Tử Kỳ, con nhìn xem thử cái này có phải của con không?”

Hạ Lan Tử Kỳ nhận lấy, liếc mắt một cái là nhận ra đó là đồ của mình không thể nghi ngờ.

“Đây là cái gì? Người còn lời nào để nói?” Hạ Lan Tử Kỳ thất vọng ném khăn tay đến trước mặt Tử Đào, khinh bỉ nàng, tìm mình thì như dao cắt.

Thì ra, cái khăn tay bọc lấy khóa trường mệnh kia trên góc có thêu một bông hoa đào màu hồng, đó chính là chiếc khăn mà bình thường Tử Đào hay dùng.

Thấy đó là khăn tay của mình, sắc mặt Tử Đào đại biến nhìn Hạ Lan Tử Kỳ, trong mắt dâng lên làn nước mắt, môi cũng nhin không được mà run rẩy: “Tử, tử thiếu phu nhân..... Không phải em, thật sự không phải em, người cũng biết em và nàng ta từng có khúc mắc. Là Phi Dương Nhi hại em!”

“Đen chính là đen! Trắng chính là trắng! Ở trước mặt liệt tổ liệt tông Tề gia, ta dám thề, tất cả những điều ta nói đều là sự thật!” Phi Dương Nhi trịnh trọng gơ ba ngón tay phải lên để thề.

“Người đã biết việc này, tại sao không sớm đứng ra mà lại đến tận bây giờ mới ra mặt làm chứng hung thủ?” Phu nhân luôn thấu tình đạt lý, hỏi ra nghi hoặc trong lòng mọi người.

Phi Dương Nhi bình tĩnh nói: “Thưa phu nhân..., lần trước nô tỳ đã từng thấy nàng ta bỏ độc vào bát băng của Tử thiếu phu nhân, nô tỳ đã thẳng thắn thông báo nhưng cũng chỉ là nhìn thấy chứ không có căn cứ, tử thiếu phu nhân hề tin lời nói của nô tỳ.”

Phi Dương Nhi dừng một chút rồi tiếp tục nói: “Cho nên, trải qua bài học lần trước. Lần này, nô tỳ tuy rằng đã từng nhìn thấy nàng ta đổi khóa trường mệnh, nhưng lại vì không có chứng cứ không dám tùy tiện làm việc. Cho đến tận tối hôm qua, nô tỳ nhìn thấy Tử Đào chôn khóa trường mệnh, buổi sáng hôm nay mới dám đem chuyện này báo lại cho tử thiếu gia biết!”

Phi Dương Nhi này thật đúng là khác trời sinh của nàng! Nàng kiếp trước không biết là đã thiếu nợ Phi Dương Nhi cái gì? Tại sao mỗi một lần Phi Dương Nhi đều có thể bắt được nhược điểm của nàng vậy? Tử Đào trong lòng chợt lạnh, hận bản thân mình sơ suất mà gây đại họa, nhưng mà nàng cũng không muốn nhận sai, giả vờ điềm đạm đáng thương kêu lên: “Cô nói hươu nói vượn, ta không có! Không có!”

Thấy nàng làm như thế, Tề Dật Phàm rốt cục không nhịn được nữa: “Nhân chứng vật chứng đều ở đây người còn không chịu thừa nhận? Người đâu! Dẫn Lão chương quây của cửa hàng Hưng Thịnh Báo Khố vào đây!”

Một lão niên mặc trường bào màu nâu đi đến, Tề Dật Phàm để gã gia đình cầm khóa trường mệnh đưa cho ông, sau đó hỏi: “Lão chương quây, đây có phải là của cửa hàng ông làm không?”

Lão chương quây cảm nhìn nhìn, rồi đáp: “Đúng vậy, là nhà ta làm.”

“Vậy ông nhìn xem người trong phòng nay có ai đã đặt làm nó?”

Già chương quây vừa ngẩng đầu, nhìn thấy Hạ Lan Tử Kỳ liền chỉ vào: “Nàng từng mua.”

“Còn có ai nữa?” Tề Dật Phàm lại truy vấn.

“Còn có.....” Lão chương quây đạo qua một vòng, liếc nhìn Từ Đào đang quỳ trên mặt đất, vì thế nói: “Cô gái kia đặt được vài ngày thì nàng cũng đến đặt.”

Cứ như vậy, Từ Đào không thể nào chống chế được nữa rồi, nhất thời tê liệt ngã xuống đất.

Thì ra Tề Dật Phàm đã bỏ lỡ cơ hội cứu người trước nửa đêm mà nửa đêm về sáng Tình Tâm đường lại bị bố trí rất đông vệ binh, hấn lấy sức một người căn bản không thể đem Hạ Lan Từ Kỳ cứu ra được, cho nên sau nửa đêm hấn ra khỏi phủ, đi tìm sự giúp đỡ chuẩn bị ban ngày cứu Hạ Lan Từ Kỳ.

Ngày hôm sau, khi hấn biết được việc xử lí Hạ Lan Từ Kỳ vốn được định vào buổi trưa bỗng Hẫu gia đổi ý chuyển thành giờ Ty buổi sáng. Vì thời gian gấp gáp, khiến cho hấn không thể không sửa lại phương án cứu người, mà đúng lúc này Phi Dương Nhi đến thông báo, khiến cho Tề Dật Phàm cảm thấy như tìm thấy ánh sáng, kế hoạch cứu người đã định ra từ sớm phải thay đổi, hấn muốn rửa sạch oan khuất cho Hạ Lan Từ Kỳ.

Buổi sáng, hấn cầm theo bức họa vẽ Từ Đào đến cửa hàng trang sức Hưng Thịnh Bảo Khố, sau khi xem xét kĩ thì khẳng định người đến mua hàng chính là Từ Đào. Mà trong phủ ngày Từ Đào xuất phủ đã được ghi lại đằng hoàng, rất dễ dàng tìm ra ngày hôm đó người tiếp đón nàng là Lão chương quây.

Bạn đang đọc truyện *Hỉ Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Hợp pháp chiếm tiện nghi

Hợp pháp chiếm tiện nghi

Edit & Beta: Quỳnh Mạc

Tề Dật Phàm tốn không ít bạc, nói không ít lời hay mới mời được Lão chương quây đến đây làm chứng. Biết trong cửa hàng người ta chuyện làm ăn bận rộn, thấy mục đích đã đạt được, Tề Dật Phàm khách khí nói: “Lão chương quây, đề ông phải cất công đến đây một chuyến thế này, cực khổ rồi.”

Lão chương quây khoát tay nói: “Không sao, Tề Tứ công tử nếu không còn chuyện gì nữa, vậy thì lão phu xin phép về trước.”

Trong phủ còn rất nhiều chuyện phải giải quyết, Tề Dật Phàm cũng không giữ ông nữa, liếc mắt nói với gã gia đình bên cạnh: “Người đi đưa Lão chương quây quay về cửa hàng.”

Lão chương quây đi rồi, hết thấy chân tướng của sự tình đều đã rõ ràng, Từ Đào không thể chống chế được gì nữa.

“Tiểu tiện nhân, thì ra là ngươi hại chết con ta! Đền mạng cho con ta đi!” Vân Nương gào thét, phát điên lao đến cho Từ Đào đang quỳ trên mặt đất vừa dấm vừa đá!

Từ Đào sớm đã sợ đến hồng rồi, cũng không còn phản kháng, chỉ ngậy người để nàng tùy ý đánh chửi.

Đây là đang ở trong từ đường, vừa đánh vừa mắng còn thể thống gì nữa? Hẫu gia trách cứ: “Mau, kéo Vân Nương ra.”

Lúc này có người kéo Vân Nương đang kích động sang một bên, cho dù như vậy Vân Nương vẫn cứ quấy đạp gào thét: “Các người đừng kéo ta, ta muốn đem con tiểu tiện nhân lòng lang dạ sói này băm thành trăm mảnh!”

“Đủ rồi!” Hẫu gia nhíu nhíu mày: “Nếu nha đầu này dám hạ độc hại chết cốt nhục của Tề gia, Tề gia nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng! Nhưng mà không vội, trước tiên phải nói rõ ngọn nguồn đã!”

Nghe thấy như vậy, Vân Nương ngoan ngoãn bình tĩnh lại, không làm âm làm ỉ nữa.

Lúc này, không đợi mọi người truy vấn, Hạ Lan Từ Kỳ đã tự đứng lên bằng đôi chân đau đớn đi đến trước mặt Từ Đào, cúi đầu nhìn nàng: “Thời gian ngươi đi theo ta không tính là quá dài, chỉ có mấy tháng ngắn ngủn, nhưng bình thường ta đối đãi với ngươi không tệ đúng không? Đối xử với ngươi có khác gì coi là muội muội đâu, tại sao ngươi còn muốn hại ta?”

“Nô tỳ.....Nô tỳ.....” Từ Đào ngẩng đầu, khi chạm đến ánh mắt của Hạ Lan Từ Kỳ, lại chột dạ vội vàng cúi xuống, lí nhí như muỗi kêu: “Tứ thiếu phu nhân, nô tỳ thật sự không muốn hại người!”

“Ngươi không muốn hại ta?” Hạ Lan Từ Kỳ trong lòng cười khỏ, thiếu chút nữa sẽ đem nàng hại chết, còn nói không muốn hại nàng? Hạ Lan Từ Kỳ trong lòng buồn bực, hít một hơi thật sâu nói: “Ngươi không muốn hại ta, vậy ngươi muốn hại ai? Đứa trẻ vừa mới sinh ra không bao lâu có thù oán gì với ngươi sao? Hay là ngươi có oán hận gì với Nhị thiếu gia và Vân Nương?”

“Không phải không phải, nô tỳ không có ý đó!” Thấy Từ Kỳ lí giải không đúng, Từ Đào vội vàng sửa lại: “Ý của nô tỳ là nô tỳ vốn không muốn hại

người.”

“Nói như vậy là người khác sai người hại ta đúng không? Vậy người đứng sau lưng người là ai?” Hạ Lan Từ Kỳ bởi vì tức giận nên ngữ khí cũng mang theo vài phần bức bối!

Từ Đào do quá mức sợ hãi mà thân mình run lên nhẹ nhẹ, hai tay thất thố vò góc áo, nặng nề cúi đầu im lặng.

“Sao người không nói gì, người đứng sau lưng người rút cuộc là ai?” Đối mặt với gian tế vẫn luôn kín đáo ẩn ở bên người này, Hạ Lan Từ Kỳ vừa tức vừa hận, thấy nàng không nói câu nào thì tâm tình càng không vui! Nhưng mà, Hạ Lan Từ Kỳ càng truy hỏi Từ Đào tâm hoảng ý loạn lại càng cắn chặt răng không nói ra.

Nhưng hận thì hận, khi thấy nàng ta về mặt trần đầy áy náy, Hạ Lan Từ Kỳ trong lòng hiểu rõ bọn họ vốn chẳng có thù hận, cho nên Từ Đào đương nhiên không thể có ý định hại nàng. Như vậy chuyện này nhất định là vì có người sai sử! Vì thế chậm giọng khuyên nhủ: “Từ Đào, rốt cuộc là người gánh tội thay ai? Chỉ cần người nói ra người đó thì tội nghiệt của người sẽ giảm bớt một nửa! Có thể người sẽ không phải chết! Người thông minh như vậy, chẳng lẽ còn không biết nên làm thế nào sao?”

“Tứ thiếu phu nhân, van xin người đừng hỏi nữa! Đừng hỏi nữa! Nô tỳ không thể nói!” Từ Đào rốt cục không nhịn được nữa, lắc đầu thật mạnh rồi bỗng nhiên thống khổ khóc lên.

Hạ Lan Từ Kỳ cau chặt mày, đồng thời cũng kích động: “Sao lại không thể nói? Người nói đi, vì sao? Người rốt cuộc đang bảo vệ ai?”

Từ Đào cứ quỳ ở đó mà khóc, thoát nhìn thì thấy ủy khuất đáng thương. Nhưng mà cho dù gắng hỏi thế nào, nàng cũng không nói khiến cho Hạ Lan Từ Kỳ chỉ có thể giương mắt nhìn mà không có cách nào.

Thấy tình cảnh này, Tề Dật Phàm cuối cùng cũng mất kiên nhẫn, đột nhiên đưa tay bóp vào cổ nàng, dễ dàng như túm một con gà con trực tiếp kéo nàng lên, lạnh lùng nói: “Nhẫn nại của ta có hạn, đừng có ý định khảo nghiệm sự kiên chế của bọn ta. Người có nói không? Hay là không nói? Nếu không nói, bây giờ ta bóp chết người!”

Từ Đào bị hấn bóp đến đỏ bừng cả mặt, hai mắt trừng trừng, kinh hồn bạt vía, theo bản năng lên tiếng cầu xin: “Ta..... Ta..... Ta nói.....”

“Thật đúng là rượu mời không uống, muốn uống rượu phạt!” Tề Dật Phàm thả tay ra, từ từ đợi nàng công bố đáp án cho mọi người.

“Khụ khụ.....” Từ Đào ôm cổ ho khan, sau khi đứng ở tại chỗ hít hai ba ngụm khí, “Bùm” một tiếng quỵ xuống trước mặt Hạ Lan Từ Kỳ, than thở khóc lóc: “Tứ thiếu phu nhân, nô tỳ biết cô là người tốt tâm tính lương thiện, đối xử với bọn hạ nhân cũng vô cùng khoan dung, mà nô tỳ lại còn dối làm chuyện vô si như vậy với cô, nô tỳ thực xin lỗi cô, nô tỳ không mong cô có thể tha thứ cho nô tỳ, nô tỳ chỉ xin cô có thể bảo vệ tốt bản thân. Vẫn nên đề phòng kẻ cả người thân mật nhất.”

Từ Đào trình trọng đến kì lạ dập đầu trước Hạ Lan Từ Kỳ một cái, quỳ thẳng thân mình nói: “Nô tỳ thiếu nợ cô, kiếp này không trả nổi, kiếp sau làm trâu làm ngựa xin cô tha thứ!”

Hạ Lan Từ Kỳ bị hành vi khác thường của nàng làm cho mờ mịt, đang định mở miệng nói thì thấy Từ Đào lại vòng sang hướng khác, cúi đầu thật sâu trước Vân Nương, vô cùng áy náy nói: “Ta vì lợi ích của bản thân mà hại đứa trẻ vô tội, khiến cho cô thống khổ cả đời.”

Nàng ngẩng đầu, nghênh đón ánh mắt đầy thù hận kia của Vân Nương, buồn bã cười, giọng nói bình thản: “Ta biết, ta là tội nhân, các người cũng hận ta đến tận xương. Cho nên, không cần các người động thủ, ta nguyện ý xuống Địa ngục, đền mạng cho đứa nhỏ của các người!”

Nàng vừa dứt lời, trong lòng mọi người chợt lạnh, cảm giác tình thế không ổn. Mọi người còn chưa kịp có hành động gì, đã thấy một cổ máu đỏ tươi đột nhiên từ trong miệng Từ Đào chảy ra, nàng nhắm hai mắt lại, thân mình yếu đuối nằm trên mặt đất.

Giây phút này, Hạ Lan Từ Kỳ trong lòng nặng trĩu, nàng bất đắc dĩ nhắm mắt lại, không đành lòng nhìn bộ dạng thê thảm kia của Từ Đào.

Từ Đào là người rất thông minh, đồng thời cũng là một cô nương rất nhát gan. Còn nhớ rõ lần đó đến Lệ Hương uyển, nàng bởi vì sợ có quý mà có ý thúc giục mọi người về sớm. Một cô nương bình thường nhát gan như vậy, thế mà lại dám chớp mắt làm ra loại chuyện trái với đạo đức như vậy, lại còn có thể giả vờ như không có chuyện gì. Như vậy có thể thấy được lòng dạ cùng hành động của nàng ta không thể so với người thường!

Nhưng mà nàng cho dù đã chết rồi nhưng còn để lại trong lòng mọi người nỗi băn khoăn lo lắng.

Cái người đứng phía sau giật dây nàng rốt cuộc là ai? Sao người đó lại muốn hại Từ Kỳ? Sao nàng thà chết cũng không khai ra người đó?

Đù loại nghi hoặc khiến mọi người thấy phức tạp, nhưng mà người đã chết không thể sống lại, tất cả bởi vì nàng đã qua đời mà hóa thành làn khói u mê không lời giải.

Một sinh mệnh đang sống đột nhiên chết đi, mọi người có thể thấy rằng nàng đã hối hận rồi, nhưng không có ai đồng cảm với nàng, bởi vì nàng đã quá sai rồi, thật sự khiến cho không ai có thể tha thứ được!

Mọi người từ trong nỗi bàng hoàng lấy lại tinh thần, Hầu gia thở dài một hơi: “Aizz! Tự tạo nghiệt, không thể sống!” Ông ngẩng đầu nhìn Nhị thiếu gia vẫn luôn một mực yên lặng không lên tiếng: “Tuồng Thụy, chuyện bây giờ chân tướng đã rõ ràng rồi, Từ Kỳ bị oan uổng, hung phạm cũng đã sợ tội mà tự sát. Hiểu lầm của Nhị gia các con và Từ Kỳ cũng nên giải trừ đi thôi.”

Ông lại nhìn Tề Dật Phàm: “Về sau, Nhị gia và Tứ gia các con phải vứt bỏ hiềm khích trước đây, hóa giải cảm hờn mà hòa bình chung sống, đừng vì những chuyện đã qua mà ghi thù tạc hận, đã biết chưa?”

Tề Dật Phàm liếc mắt nhìn Tề Tường Thụy một cái, hào sảng: “Được”

Tề Tường Thụy hơi do dự, trong thần sắc không nhìn ra vui buồn, cũng mở miệng nói: “Được”

Hầu gia vui mừng gật gật đầu: “Tốt! Có câu là người một nhà không chuyện gì không giải quyết được, các con là huynh đệ ruột thịt, máu mủ tình thâm. Hi vọng các con ở trước bàn thờ tổ tiên đừng nói lời giả dối, đừng vì những chuyện không hay mà ảnh hưởng đến tình cảm huynh đệ.”

Hầu gia dặn dò xong xuôi, dẫn theo phu nhân và vài vị di nương rời khỏi miếu. Người của các viện khác cũng lục đục chuẩn bị đi, lúc này Tề Dật Phàm bỗng nhiên nửa ngồi ở trước mặt Hạ Lan Từ Kỳ: “Chân nàng bị thương, lên đây, ta công nàng về!”

Các trưởng bối tuy rằng đã đi ra ngoài, nhưng mà những người ngang hàng vẫn còn ở đây, thấy tất cả mọi người đều nhìn bọn họ, Hạ Lan Từ Kỳ có chút xấu hổ, trách mắng: “Chàng muốn làm gì? Tự ta có thể đi!”

“Nghe nói nàng là bị người ta làm ngã.” Tề Dật Phàm xấu xa, nói câu nào là chết câu đó.

Chuyện này, tất cả mọi người trong từ đường vốn định đi hết rồi nhưng tất cả đều dừng lại, nghi chân nhìn xem vợ chồng son bọn họ đang làm cái trò gì.

Hạ Lan Từ Kỳ kích động không thôi, Tề Dật Phàm này lại trúng cái gió gì rồi, cho dù là vợ chồng, muốn thân mật hay công gì đó thì về viện của mình mà làm chứ? Huống hồ nhà hoàn và bà vú ở đây nhiều thế này, để mấy người họ diu mình về chẳng phải cũng được sao? Sao có thể để thiếu gia hấn động tay được? Chẳng lẽ hấn không biết như vậy ở trước mặt mọi người rất khó coi sao?

Hạ Lan Từ Kỳ vội la lên: “Chàng mau đứng lên đi, ta không cần lưng chàng!”

Nghe xong lời của nàng, Tề Dật Phàm đứng dậy, nhưng lại không gọi người đến đỡ Hạ Lan Từ Kỳ, mà là chuyển mình một tay ôm lấy nàng bế lên, nhanh chóng đi ra ngoài cửa.

Hành động của hấn bất thành linh, khiến Hạ Lan Từ Kỳ bị dọa đến chết khiếp, cũng làm mọi người ở đó nhìn muốn rớt tròng mắt. Vị Tứ thiếu gia này đúng là yêu vợ như mạng! Vì vợ mà đến cả mặt mũi cũng không để ý, cứ thế trực tiếp bế Hạ Lan Từ Kỳ từ từ đường về đến Thủy Tiên Các.

Ở trong mắt mấy vị khác thiếu gia có khinh miệt cũng có xấu hổ, còn trong mắt các vị thiếu phu nhân thì đối với Hạ Lan Từ Kỳ không ngừng hâm mộ, bởi vì các nàng không biết bao giờ mình mới được hưởng đãi ngộ ngàn này!

Khi bị hấn bế lên trong chớp mắt, ánh mắt Hạ Lan Từ Kỳ vừa vịn chạm đến mắt Tề Nhan Thần, trong con ngươi trong suốt của Tề Nhan Thần kia bỗng dâng lên một tia đau đớn khó hiểu, khuôn mặt tuấn mỹ tràn ngập bi thương nồng đậm, thoạt nhìn thật khiến người ta đau lòng.

Hạ Lan Từ Kỳ như bị sét đánh, nhanh chóng thu mặt lại, giả vờ nói: “Dật Phàm, chàng làm gì thế? Chàng không sợ mọi người chê cười sao? Mau buông ta xuống!”

“Thê tử bị thương, ta ôm thê tử mình về. Ta không hề ôm nữ nhân khác, có cái gì mà đáng cười?” Tề Dật Phàm quyết tâm phải ôm nàng về.

Hạ Lan Từ Kỳ nóng nảy, nhỏ giọng nói: “Ngươi dám nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, ngươi đây là đang chiếm tiện nghi của ta!”

Tề Dật Phàm cúi đầu, nói nhẹ bên tai nàng: “Vậy cái người tối hôm qua kia cũng đã chiếm tiện nghi của cô rồi không phải sao? Cô có thể để người khác chiếm tiện nghi, sao ta lại không được. Huống hồ ta lại còn là họ pháp!”

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Tương Phùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Nàng rốt cuộc đang bao che cho ai?

“Ngươi, ngươi.....” Hạ Lan Từ Kỳ bị hấn chọc tức thiếu chút nữa là nội thương, thật muốn phun một búng máu lên người hấn.

Thấy Hạ Lan Từ Kỳ xấu hổ tròn mắt nhìn hấn, bộ dạng tàn nhẫn kia như muốn ăn tươi nuốt sống hấn Tề Dật Phàm mỉm cười, về mặt trêu tức, nhỏ giọng dỗ: “Được rồi, không muốn để cho người khác chê cười thì cô ngoan ngoãn nghe lời đi!”

Cảm nhận được rõ ràng ánh mắt của tất cả mọi người đều dồn vào nàng, giờ khắc này Hạ Lan Từ Kỳ ngượng đến vô cùng, thật sự muốn tìm một cái lỗ để chui vào. Nhưng mà, nàng có giây thể nào cũng không thoát, vịn bắt đắc dĩ đành phải chôn mặt vào lồng ngực Tề Dật Phàm, thôi thì bịt tai trộm chuông vậy[1]!

Sự tình cứ như vậy mà qua đi, Hạ Lan Từ Kỳ phúc lớn mạng lớn, trong nguy hiểm nhất được về cái mạng nhỏ.

Trong Thủy Tiên Các, mọi người thấy tứ thiếu gia đem tứ thiếu phu nhân bé quay về, trên mặt tất cả mọi người đều lộ ra vẻ bất ngờ đến không thể tin được. Lúc này, bà Ngô mù đúng lúc đi ra, thấy Tề Dật Phàm quả nhiên đưa tứ thiếu phu nhân bình an về nhà, nhất thời mừng rỡ, hô lên: “Tứ thiếu phu nhân đã trở lại! Các người còn thất thần làm gì? Mau mở cửa chuẩn bị đồ rửa mặt, còn cả quần áo sạch nữa!”

Đám nha hoàn trong viện nghe thấy phân phó, lập tức tản ra vâng mệnh làm theo!

Tề Dật Phàm đem Hạ Lan Từ Kỳ đặt lên trên giường, đưa tay cởi giày cho nàng.

“Ôi..... Đau.....” Hạ Lan Từ Kỳ ngồi ở trên giường, kêu lên.

“Tứ thiếu phu nhân, chân của cô làm sao vậy?” Bà Ngô vẻ mặt lo lắng.

Hạ Lan Từ Kỳ chau mày, khổ sở nói: “Bị trật.” Sau đó lại nói: “Bà Ngô, bà tới cởi giày giúp ta.”

“Vâng!” Bà Ngô vâng lời tiến đến, nhưng lại bị Tề Dật Phàm ngăn lại: “Ta đến là được rồi, không cần bà! Bà đi lấy Diệt đã tán đem đến đây.”

Bà Ngô chần chờ một lúc, không dám cãi lệnh tứ thiếu gia, đành phải đến hòm thuốc của Hạ Lan Từ Kỳ lấy Diệt đã tán đến.

Chưa bao giờ để nam nhân cởi giày giúp mình, Hạ Lan Từ Kỳ nhất định không chịu: “Đề cho người khác làm đi! Đây không phải chuyện người nên làm!”

Hạ Lan Từ Kỳ muốn đem chân rút về, lại bị Tề Dật Phàm mạnh mẽ giữ chặt: “Đừng nhúc nhích! Người cử động nữa, nếu thế người chịu khổ sẽ là người!”

Nhìn ánh mắt bá đạo của hắn, khí thế đứng là nếu không đạt được mục đích sẽ không chịu bỏ qua. Hạ Lan Từ Kỳ trong lòng thầm oán hận, người này thật sự là đáng giận! Muốn khống chế bản thân mình! Nhưng mà cho dù nàng có nói như thế, nhưng thật ra vẫn không có cốt khí chẳng hề nhúc nhích.

Tề Dật Phàm ngồi ở cuối giường, thật cẩn thận giúp nàng cởi giày ra, kéo ống quần của nàng lên. Lúc này mới thấy mắt cá chân của nàng dù đã qua cả buổi tối nhưng vẫn sưng rất to, xem ra tối hôm qua nghe không nhẹ đâu!

Tề Dật Phàm sợ nàng bị thương đến xương cốt, cầm lấy chân của nàng, chậm rãi sờ nắn xung quanh.

Hạ Lan Từ Kỳ vốn là người rất sợ đau, nếu cứ như vậy thì càng cảm thấy đau, nhưng rõ là hắn đang kiểm tra xương cốt cho mình nên đành phải nắm chặt lấy ga giường, cắn răng chịu đựng.

“Đau lắm hả?” Tề Dật Phàm nhìn nàng, vẻ mặt đau lòng.

“Có thể không đau sao?” Nàng cực kỳ bất mãn lườm Tề Dật Phàm.

Tề Dật Phàm dừng động tác, bỗng nhiên nở nụ cười. Nụ cười kia cực kỳ vui vẻ.

Hạ Lan Từ Kỳ nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của hắn, trong lòng thật bức bối! Oán trách nói: “Người còn cười à! Người có còn nhân tính hay không? Còn mạnh tay như thế!”

Tề Dật Phàm cũng không tranh cãi gì, chỉ thản nhiên nói: “Tốt rồi, không có tổn thương đến xương cốt, tính dưỡng mười ngày nửa tháng là cô có thể đi lại được rồi.”

Thì ra đây là lí do mà hắn cười, thần sắc Hạ Lan Từ Kỳ lập tức cứng lại, không biết nên nói cái gì.

Lúc này, Tôn thiếp và Phùng thiếp nghe tin Hạ Lan Từ Kỳ đã trở về, liền vội vàng vàng chạy tới.

Vừa vào nhà, nhìn thấy Hạ Lan Từ Kỳ quả nhiên vẫn bình an vô sự, Tôn thiếp chấp tay trước ngực, vui vẻ nói: “Tứ thiếu phu nhân, mấy ngày nay người không ở đây, bọn muội đều không có ai làm chủ! Nay người bình an trở về, thật sự đúng là tốt quá!”

“Đúng thế! Ta cùng tỷ tỷ hôm đó còn cố ý đến Vạn Phúc Tự cầu Phật Bồ Tát phù hộ Tứ thiếu phu nhân thoát nguy. Xem ra Phật Bồ Tát hiển linh thật rồi!” Phùng thiếp cười nói với Tôn thiếp: “Tỷ tỷ, nay tứ thiếu phu nhân đã bình an trở lại, ngày mai chúng ta nên đến Vạn Phúc Tự làm lễ tạ thần đi!”

Phùng thiếp bình thường ngạo mạn vô cùng, nhưng từ sau khi Trầm thiếp qua đời, không biết nàng trúng cái gió gì mà cứ như là đổi tính đổi nết, đối xử với Hạ Lan Từ Kỳ không lạnh nhạt như trước đây nữa, chẳng hiểu sao cứ luôn tìm cơ hội thân cận.

Có điều, mặc kệ bọn họ làm thế nào đi nữa Hạ Lan Từ Kỳ vẫn luôn giữ một khoảng cách với bọn họ, nói chung là không nóng không lạnh.

Lần này, lẽ ra lúc mình không có ở đây chẳng phải là cơ hội tốt cho các nàng phù chính (từ lẽ lên làm vợ) hay sao? Hơn nữa lúc bình thường, bọn họ cũng chẳng có vẻ gì là tỷ muội tình thâm, cho nên khi bọn họ nói đi cầu Bồ Tát phù hộ cho mình, có đánh chết Hạ Lan Từ Kỳ cũng không tính!

Nhưng mà, thái độ ở trước mặt mình cũng không tệ lắm. Đương nhiên, Hạ Lan Từ Kỳ cũng không thể quá khiêm tốn, vì thế kheo léo hào phóng, mỉm cười nói: “Vẫn là người một nhà hướng về nhau, đa tạ hai vị muội muội, để hai muội phí tâm rồi!”

Hai người lúc này lên phía trước, thấy chân nàng sung to thì làm vẻ quan tâm, hỏi han: “Tứ thiếu phu nhân, sao chân của người lại bị thương?”

“Không sao, chẳng qua là bị ngã một cái thôi, không ngại!”

“Tứ thiếu gia, Diệt đã tán đây rồi!” Bà Ngô dùng dấm gạo pha Diệt đã tán thành dạng hồ rồi bôi lên.

Dưới con mắt nhìn chăm chú của mọi người, Tề Dật Phàm tự tay giúp nàng thoa Diệt đã tán lên vết thương trên chân.

Phải biết rằng, bình thường đều là người khác hầu hạ Tề Dật Phàm, từ khi nào mà hắn lại phải đi hầu hạ người khác vậy? Đối với Tôn thiếp và Phùng thiếp mà nói, có thể khiến cho Tề Dật Phàm tự mình ra tay cẩn thận chăm sóc là điều mà các nàng nằm mơ cũng không nghĩ đến. Vì thế khi thấy một màn như vậy, hai người bọn họ hâm mộ muốn chết, nhưng lại phát hiện vẻ mặt Hạ Lan Từ Kỳ có vẻ không muốn lắm, điều này càng khiến cho bọn họ bị kích, ghen tỵ không thôi.

Tề Dật Phàm giúp Hạ Lan Từ Kỳ thoa thuốc tốt nhất, sau đó dùng băng gạc băng bó thật kĩ rồi mới quay lại nói với những người khác trong phòng: “Tứ thiếu phu nhân cần nghỉ ngơi, các người cứ lui xuống trước đi!”

“Vâng” Hai tiểu thiếp và cả những hạ nhân khác đều hành lễ rồi đi ra.

“Tất cả mọi người đều đi rồi, sao người chưa đi?” Hạ Lan Từ Kỳ ngẩng đầu nhìn hắn.

Tề Dật Phàm ngồi ở bên giường, nhìn nàng: “Ta hỏi cô một chuyện, tối hôm qua rốt cuộc cái người cứu cô kia là ai?”

Hạ Lan Từ Kỳ chợt dạ thu ánh mắt lại, nhìn mình chăm chăm hai tay trước ngực, vì danh dự của mình mà suy nghĩ, không muốn nói thật với hắn, vì thế đành nói: “Tối hôm qua không phải ta đã nói rồi sao? Người kia che mặt, ta không thấy được dung mạo của hắn, không biết hắn là ai?”

Tề Dật Phàm lộ ra một nụ cười không rõ hàm ý trên mặt, vươn ngón trỏ nâng cằm của nàng, buộc nàng phải nhìn thẳng vào hai mắt của mình: “Cô nhìn vào mắt của ta, nói lại cái câu vừa nãy!”

Nhìn vào con ngươi sâu thẳm kia của Tề Dật Phàm ánh mắt tựa như có thể nhìn thấu lòng người, khiến cho Hạ Lan Từ Kỳ chợt dạ không dám nhìn lâu, sợ bị hắn nhìn ra sơ hở, muốn tránh cũng không được nên cuống quýt rũ mắt xuống.

“Ánh mắt của cô đã bán đứng cô rồi! Cô nhất định là biết người đó là ai!” Tề Dật Phàm vẫn như cũ không hề chớp mắt nhìn chăm chăm nàng.

Cảm mình cứ như là bị người ta tra tấn bức cung, Hạ Lan Từ Kỳ thần kinh căng như dây đàn, cắn răng nói: “Ta không biết!”

Tề Dật Phàm như vẫn cứ bức bách: “Nếu cô không quen người kia vậy tại sao hắn lại cứu cô? Có thể thấy là người quen của cô, nếu quen thì sao cô lại không nói? Hai người rốt cuộc là có quan hệ gì?”

Hạ Lan Từ Kỳ bị hắn ép không có cách nào nữa, bỗng nhiên ngẩng đầu kêu lên: “Đây là chuyện của ta! Liên quan gì đến người?”

Tề Dật Phàm ngắt ra, không vui nói: “Bây giờ cô là nữ nhân của ta, việc này có liên quan đến danh dự của cô, sao lại không liên quan đến ta chứ?”

Thật ra, Tề Dật Phàm có cảm giác nguy hiểm. Bởi vì hắn cảm thấy khẳng định người kia và Hạ Lan Từ Kỳ không phải quan hệ bình thường. Nếu không, ai lại dễ yên cho lừa dối, dám mạo hiểm lớn như vậy xông vào phủ cứu người?

Mấu chốt là, hắn nghe nói người cứu Hạ Lan Từ Kỳ khôi phủ là một nam nhân, điều này làm cho hắn không thể không nghĩ hết cách để có thể biết rõ mọi việc.

“Cái gì mà danh dự với chả mất danh dự, ta và hắn ta chẳng có gì cả!” Hạ Lan Từ Kỳ gạt tay Tề Dật Phàm, cắn chặt răng, nhất định không nói.

Nàng càng giấu diếm, Tề Dật Phàm trong lòng càng không yên, mặt than phân tích: “Cô bị giam, người ngoài không thể biết được cho nên người kia nếu biết được chuyện cô bị giam thì đã chứng rằng hắn không phải người ngoài, nhất định là người trong phủ!”

Hạ Lan Từ Kỳ muốn... khóc quá! Sao cái người kia lại thông minh như vậy! Vừa đoán cái đã chuẩn thế này, nhất thời không phản bác được.

Tề Dật Phàm ghé sát vào, tiếp tục phân tích: “Ồ chính đường tối hôm qua, hình như chỉ có Lục đệ là không tới!”

Hạ Lan Từ Kỳ cả người chấn động, nhất thời tim đập thình thịch, đột nhiên ngẩng đầu nhìn hắn: “Người đứng là rảnh rồi quá rồi đó, mò mẫm phân tích cái gì!” Dù sao việc này không liên quan đến hắn, cho nên đánh chết cũng không thể thừa nhận.

Nhưng mà, Tề Dật Phàm đã hiểu quá rõ Hạ Lan Từ Kỳ rồi, vừa thấy ánh mắt của nàng, biết là nàng đang cố chống chế, đang nói láo. Cho nên, cho dù Hạ Lan Từ Kỳ không chịu thừa nhận thì trong lòng Tề Dật Phàm cũng có đáp án, có điều đã nói đến đây rồi, hắn cũng biết đã chọc giận Hạ Lan Từ Kỳ. Bất luận thế nào nàng cũng không ngoan ngoãn thừa nhận đâu, đơn giản hít sâu một hơi, nói sang chuyện khác: “Được rồi! Chỉ là ta thích phân tích chút thôi, về sau cô cũng nhiều chú ý một chút! Đừng để cho người khác nắm được nhược điểm của mình!”

Hắn rút cục cũng không truy vấn nữa rồi, Hạ Lan Từ Kỳ thở phào một hơi: “Ta biết! Đúng rồi, hôm nay là ngày bao nhiêu rồi?”

“Hai mươi!”

Hạ Lan Từ Kỳ hoảng hốt kêu lên: “Hai mươi?”

“Ừ, sao thế?” Tề Dật Phàm tò mò nhìn chăm chăm nàng.

Hồng hét! Lần trước nàng sau khi chia tay Hoa Tranh thì hẹn hai tháng sau gặp lại, kết quả bởi vì chuyện này mà lại chậm đến hơn mười ngày rồi! Đoán là không có tin tức của mình, Hoa Tranh nhất định là sẽ vô cùng lo lắng mất thôi! Nhưng mà bây giờ chân của nàng lại đang bị thương, không thể ngay lập tức đi đến chỗ hẹn được, Hạ Lan Từ Kỳ trong lòng nghĩ mà buồn đến mức hiện hết cả lên mặt.

Lúc này phát hiện Tề Dật Phàm đang nhìn nàng, nàng vội vàng chỉnh lại thần sắc: “À, không sao! Chỉ là không ngờ rằng mình lại bị nhốt lâu như vậy.”

Tề Dật Phàm như có suy nghĩ gì đó gật gật đầu, nhẹ giọng mở miệng: “Mấy ngày nay khổ cho cô rồi, nói vậy chắc tối hôm qua cô cũng chẳng ngủ ngon được, ta không quấy rầy cô nữa. Ngủ thật tốt đi!” Tề Dật Phàm dứt lời, bước ra khỏi phòng ngủ đi thẳng đến thư phòng.

Chú thích:

[1] Bịt tai trộm chuông:

“掩耳” (dao ling) Có nghĩa là trộm chuông.

Thành ngữ này được ví với: “tự lừa dối mình” hoặc “dối mình không dối được người”.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 106: Hung thủ nổi lên mặt nước

Tề Dật Phàm đi rồi, Hạ Từ Lan Kỳ rốt cục đã có thể ngồi yên lặng một mình một lát. Hồi tưởng lại chuyện đã xảy ra trong ngôi miếu, nếu không phải Tề Dật Phàm chạy đến kịp thời, nàng sợ mạng nhỏ này đã sớm xuống suối vàng rồi, giờ đây nghĩ lại mà vẫn không hết kinh hoàng.

Từ Đào đã hại chết tiểu thiếu gia duy nhất trong phủ, sau khi chết nhất định sẽ bị vứt xác ở bãi tha ma. Nghĩ đến Từ Đào đã ăn năn hối lỗi, hơn nữa nàng cũng đã vì hành động của mình mà trả giá đắt, Hạ Lan Từ Kỳ không muốn nhìn nàng bỏ mạng nơi hoang dã. Vì thế đã dặn bà Ngô lặng lẽ nhặt xác của nàng, rồi giao cho người nhà của nàng an táng.

Trước khi trời tối, bà Ngô sau khi đã làm tốt chuyện mà Hạ Lan Từ Kỳ giao cho trở về báo cáo.

“Bà Ngô, lại đây ngồi.” Hạ Lan Từ Kỳ ngủ đến quá trưa, lúc này tinh thần đã tốt hơn nhiều, thấy bà đi vào, nhẹ giọng tiếp đón.

Bà Ngô vuốt cằm nói: “Lão nô không dám, lão nô đứng là được rồi.”

“Bà Ngô, hiện tại không có người ngoài, bà không cần giữ ý với con, mau tới đây, ngồi xuống rồi nói!” Hạ Lan Từ Kỳ vỗ vỗ bên mép giường.

“Tạ ơn ân điển của Tứ thiếu phu nhân!” Bà Ngô biết nếu không ngồi, Hạ Lan Từ Kỳ sẽ không vui, cho nên đi đến bên cạnh nàng, ngồi xuống.

“Mọi chuyện thế nào rồi? Ôn thỏa cả chứ?” Hạ Lan Từ Kỳ ngồi thẳng người, nhìn chăm chăm vào bà Ngô.

“Mọi chuyện đều ôn thỏa cả, buổi chiều lão nô liền cho người đem thi thể của Từ Đào cô nương tới nhà của nàng.” Nói tới đây, bà Ngô bỗng nhiên đứng dậy, mở cửa nhìn ra phía ngoài, xác nhận bên ngoài không có ai, thì mới nói tiếp: “Tứ thiếu phu nhân, lão nô lần này tới nhà Từ Đào cô nương đã biết được một bí mật động trời.”

Hạ Lan Từ Kỳ tròn tròn mắt, ngạc nhiên: “Bí mật động trời gì?”

Bà Ngô thở dài, vẻ mặt nghiêm lại: “Tứ thiếu phu nhân, cô có biết kẻ chủ mưu đứng sau lưng Từ Đào là ai không?”

“Là ai?”

“Chỉ sợ cô không thể tưởng tượng nổi, kẻ đó chính là Hạ Lan Ngu Hoa – tỷ tỷ của cô!”

“Là nàng?” Hạ Lan Từ Kỳ hít vào một hơi khí lạnh, nàng còn nhớ rõ lời Từ Đào trước khi chết đã từng nói qua, nhắc nàng phải đề phòng người thân cận nhất.

Kỳ thật, đối với Hạ Lan Từ Kỳ mà nói, người có thể coi là thân cận bên cạnh nàng cũng chỉ có bà Ngô. Nhưng mà, bà Ngô sẽ hại nàng sao? Nàng cảm

thấy bà Ngô không phải người xấu, nếu không phải bà Ngô vậy thân cận bên cạnh nàng còn ai nữa? Trong mắt người ngoài, chẳng lẽ người thân cận bên cạnh nàng lại là người nhà nàng?

Trong cái nhà kia, phụ thân còn trông cậy vào nàng để trèo cao chắc chắn sẽ không hại nàng. Đệ đệ tâm địa ngay thẳng, cũng sẽ không hại nàng. Nhị di nương còn có con trai, còn mong chờ được hưởng gia tài, càng không có lý do để hại nàng. Người duy nhất có thể hại nàng chính là chỉ có thể là tỷ tỷ nàng - Hạ Lan Ngu Hoa, bởi vì nàng biết về bí mật không thể để lộ ra ngoài của Hạ Lan Ngu Hoa.

Nhưng mà, đây chỉ là suy đoán của nàng, nàng không có chứng cứ, không thể nói ra.

Hạ Lan Tử Kỳ định thần lại, ngẩng đầu nhìn chằm chằm bà Ngô: “Sao bà lại biết là Hạ Lan Ngu Hoa?”

Bà Ngô nói: “Chẳng phải tứ thiếu phu nhân bảo lão nô đem di hài Tử Đào về cho mẫu thân nàng sao? Lão nô đến nhà nàng mới biết được chân tướng sự tình.”

“Nói nhanh lên, rốt cuộc là sao lại thế này?”

Bà Ngô thấy nàng sốt ruột, liền đem chuyện đã xảy ra kể lại.

Thì ra, nhà Tử Đào ở ngoại ô Diêm Thành, thôn Tạ Vương. Căn nhà chỉ dùng đá xếp ngăn thành hai gian phòng, sân không lớn, xung quanh là một vòng hàng rào trúc. Chỉ nhìn bề ngoài cũng biết là gia cảnh khó khăn, nghèo khổ.

Đoàn người bà Ngô vừa tiến vào sân đã thấy một người đàn bà trung niên mặc vải thô đi ra. Thấy người ta kéo một cỗ quan tài vào sân nhà mình, mặt người đàn bà liền biến sắc.

“Đây là nhà Tử Đào sao?” bà Ngô lên tiếng.

“Vâng, làm sao vậy?” người đàn bà kinh ngạc đáp lời, nhìn cỗ quan tài kia liền nảy sinh dự cảm bất thường, chỉ vào quan tài kêu lên: “Sao các người lại kéo quan tài đến nhà ta?”

Bà Ngô nhìn người đàn bà trước mặt, ước chừng đã hơn 40 tuổi. Làn da bà ta thô ráp, nếp nhăn nơi khóe mắt đã sâu, tóc cũng đã trắng hơn phân nửa, xem ra làm lưng rất vất vả.

Chưa đợi bà Ngô trả lời, một tiểu cô nương tầm 6, 7 tuổi từ trong nhà chạy ra, kêu lên: “Nương, ca ca lại có chuyện, người mau đi xem đi!”

Nghe thấy vậy, người đàn bà hoảng hốt, quay đầu chạy vào nhà.

Thấy tình cảnh này, bà Ngô phát tay ý bảo những người theo sau đem quan tài hạ xuống, xong xuôi bà đưa bạc cho họ đi trước. Sau cùng, bà cũng cất bước theo vào nhà Tử Đào.

Phòng trong, trừ bỏ hé ra cũ nát đen cái bàn, cùng hai liệt khâu ghế dựa ngoại, không còn có cái gì giống chính là hình thức gia cụ.

Phòng trong đất trên giường, một cái hơn mười tuổi bé trai, miệng cắn cuộn lại dính tay khăn, ánh mắt mắt lé, co rúc ở trên giường tứ chi kịch liệt run rẩy, bộ dáng cực kỳ dọa người.

“Ca ca, người làm sao vậy? Người có phải hay không rất đau a? Tiểu cô nương đứng ở bên cạnh, dùng tay áo lau nước mắt, khóc thành nước mắt nhân.

Phụ nhân gặp nhi tử lại phát bệnh rồi, nhanh chóng thẳng đầu thủ, trong lúc nhất thời nhưng cũng là thúc thủ vô sách.

Bé trai lúc này, bỗng nhiên gất gao bắt lấy phụ nhân dính tay không để, bởi vì quá mức dùng sức, móng tay đều đâm vào phụ nhân da thịt lý.

Nhìn đứa nhỏ kia thống khổ về mặt, làm nương đau triệt tìm phổi nhện không được nước mắt chảy xuống, khóc thét: “Đại Dững, người muốn chịu đựng a! Vượt đi qua thì tốt rồi, đợi lát nữa hai ngày, chờ người tỷ tỷ phát ra lệ tiền, nương liền dẫn người đi xem bệnh a!”

Trong phòng, trừ một chiếc bàn đen cũ nát và hai cái ghế hồng thì không còn vật dụng nào khác.

Trên giường, một bé trai khoảng hơn mười tuổi, trong miệng ngậm khăn tay, ánh mắt đau đớn, co rúc ở trên giường. Tứ chi run rẩy kịch liệt, đáng về hết sức đáng sợ.

“Ca ca, huynh làm sao vậy? Huynh có phải đang rất đau không?” Tiểu cô nương đứng ở bên cạnh, dùng tay áo lau nước mắt, khóc như mưa.

Người đàn bà đó thấy bệnh của con trai lại tái phát, sốt ruột nắm tay con, trong lúc nhất thời cũng không biết phải làm sao.

Lúc này, bé trai bỗng nhiên nắm thật chặt tay của phụ nhân không buông, bởi vì dùng sức quá mức, nên móng tay cũng đâm vào da thịt.

Nhìn vẻ mặt thống khổ của bé trai, Đương nương đau tê tâm liệt phế, không nhịn được nước mắt lăn dài, gào khóc: “Đại Dững, con phải kiên trì! Nhất định phải chịu đựng, đợi thêm hai ngày nữa, chờ chị con gửi ngân lượng về mẫu thân sẽ mang con đi xem bệnh!”

Bé trai vững vàng nhìn chằm chằm vào mẫu thân, ánh mắt thống khổ tựa như muốn lập tức chết đi, nhìn thật thương tâm.

Bọn họ vẫn đang chờ ngân lượng của Từ Đào để khám bệnh, không hề biết rằng Từ Đào đã không còn trên đời, Bà Ngô đứng bên cạnh, thấy cảnh tượng như vậy, trong lòng chua xót không thôi, không tránh khỏi rơi lệ.

Lúc này, hai chân bé trai bỗng nhiên run mạnh, thân thể vô lực, nhắm mắt ngất đi.

Căn phòng trong nháy mắt trở nên an tĩnh lại, phụ nhân[1] ôm lấy bé trai, tiểu nữ nhi cũng tiến đến, mẹ con ôm nhau khóc lóc không ngừng.

Bà Ngô không đành lòng nhìn tiếp nữa, âm thầm thờ dài quay đầu chuẩn bị đi ra ngoài.

Mãi đến lúc này, phụ nhân mới phát hiện trong phòng còn có những người khác, nhanh chóng buông hai đứa trẻ ra, đứng dậy kêu lên: “Vị đại tỷ này, người tới có chuyện gì sao?”

Trong lòng bà Ngô vừa động, xoay người lại quả thực không đành lòng dả kích bọn họ, cũng không biết nên mở miệng như thế nào, thận trọng nói: “Phụ thân Từ Đào đâu?”

Phụ nhân mặt mày nói: “Cha nó ba năm trước tắm ở sông lớn, sau đó bị chuột rút, thế rồi không bao giờ lên được nữa.”

Một nhà chỉ còn lại Đương nương và ba đứa trẻ sống qua ngày, trong đó có một đứa bé còn có bệnh, một đứa khác còn nhỏ, chỉ có Từ Đào là đủ lớn để một mình gánh vác, không ngờ còn xảy ra cơ sự này! Gia đình nghèo khó đó thật hoá vô đơn chí! Đây là lần đầu tiên Bà Ngô thật chẳng biết phải làm sao, bà thờ dài một cái, bước ra ngoài cửa.

Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì mà khiến bà khó xử như vậy? Trong lòng của phụ nhân hồ nghi, để để con gái nhỏ chăm sóc cho ca ca rồi cũng đi theo ra ngoài.

Phụ nhân đi ra đến ngoài sân, thấy cổ quan tài kia thì lòng giật nảy, lại thấy bà Ngô sắc mặt buồn rầu, bộ dạng than ngắn thở dài, phụ nhân càng thêm hoảng sợ. Trợn mắt hỏi bà: “Cổ quan tài này có phải tỷ đã đưa đến nhầm chỗ rồi không?”

Bà Ngô nhắm mắt lại lắc lắc đầu, trái tim người phụ nữ lập tức vọt lên cổ họng: “Đưa đến nhà ta? Vậy người nằm trong này là ai?”

Bà Ngô thật sự không có dũng khí nói cho nàng biết, đành phải nhẹ giọng nói: “Tự cô mở ra xem đi!”

Phụ nhân giật mình một cái, trong lòng đã có dự cảm: “Tỷ ở đâu đến?”

“Vĩnh An Hầu phủ.”

“Cái gì?” Phụ nhân lùi lại hai bước, ngực vì kích động mà phập phồng, đưa mắt nhìn cửa quan tài, đã ý thức được điều gì đó! Cả người cứng lại, lê từng bước nặng nề, từng bước một đi đến phía quan tài.

Xốc tấm che quan tài lên, khi đã thấy rõ người nằm trong đó, thoáng một cái phụ nhân hai mắt tối sầm, thiếu chút nữa bất tỉnh, bà Ngô vội tiến lên đỡ lấy nàng.

“Đào ơi! Sao con có thể cứ như vậy mà vứt bỏ nương mà đi? Con đi rồi, nương làm sao mà sống đây!” Nàng lê lét đến gần, dựa vào tấm gỗ trên quan tài mà khóc lớn, tiếng khóc kia thật sự tê tâm liệt phế, khiến ai nghe cũng phải xót thương.

Bé gái nghe thấy tiếng khóc, khi chạy ra tới nơi thấy tỷ nằm trong quan tài thì ngây thơ hỏi mẹ: “Nương, sao người lại khóc? Sao tỷ tỷ lại nằm ngủ ở đây?”

“Con gái ơi! Tỷ tỷ con đi rồi, sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa.” Phụ nhân ôm lấy con gái đau lòng khóc lên.

Khi bọn họ khóc xong, lúc này mới lau nước mắt: “Đại tỷ, đã xảy ra chuyện gì? Con gái của ta chết như thế nào?”

Chuyện cho tới bây giờ, cũng không thể không nói, bà Ngô đành phải trả lời: “Từ Đào hạ độc tiểu thiếu gia vừa mới đầy tháng của Hầu phủ, hãm hại tứ thiếu phu nhân không thành, sau khi sự tình bại lộ thì cần lưỡi tự vẫn!”

“Cái gì? Hãm hại tứ thiếu phu nhân?” Phụ nhân cả người run lên, bỗng nhiên gào khóc: “Đứa con孽 của ta! Nương đã không cho con làm, đã không cho con làm rồi, sao con lại cứ không nghe lời ta?”

Bà Ngô vừa nghe lời nàng gào khóc đã biết ngay là có chuyện! Nhìn thẳng nàng mà hỏi: “Nương của Từ Đào, cô nói cái gì? Cô biết chuyện nàng ấy muốn hại tứ thiếu phu nhân?”

Phụ nhân giữ chặt ống tay áo bà Ngô, kéo bà vào trong phòng rồi đóng kỹ cửa lại: “Đại tỷ, tiểu Đào không hề cố ý, nó thật ra là bị ép buộc bắt đắc dĩ mới như vậy!”

Bà Ngô thận trọng: “Chuyện này rốt cuộc là làm sao?”

Phụ nhân kéo bà ngồi vào trên giường, khóc kể: “Tất cả những chuyện này đều là một tay tỷ tỷ của Tứ thiếu phu nhân bày ra. Nàng ta để cho Từ Đào của ta giúp nàng hãm hại tứ thiếu phu nhân, tiểu Đào không muốn thì nàng liền hạ cổ lên ta cùng hai hài tử. Chỉ có cách là tiểu Đào giúp nàng giết hại tứ

thiếu phu nhân, nàng mới có thể giải cổ cho bọn ta.”

Phụ nhân thống khổ ôm lấy mặt: “Tuy rằng nàng ta lấy tính mạng của cả nhà ra uy hiếp nhưng ta đã nói rõ với tiểu Đào là nhà ta dù có chết cũng không hại người, tiểu Đào vốn đã đồng ý với ta. Nhưng thật không ngờ, đứa nhỏ này không nghe lời, lại còn làm ra chuyện hồ đồ!”

Thì ra người đứng sau lưng mọi chuyện lại chính là tỷ tỷ ruột của Tứ thiếu phu nhân! Giết hại tay chân, mức độ độc ác của cô gái này thật khiến người ta không thể chịu nổi.

Bà Ngô rất thông cảm với chuyện Từ Đào gặp phải, dù sao một bên là người nhà ruột thịt của mình lại những ba mạng người còn một bên là chủ tử của mình. Nếu không phải đã cùng đường, có lẽ nàng sẽ không đi một bước kia!

Bà Ngô thở dài, lại hỏi thêm: “Sao Hạ Lan Ngu Hoa lại muốn hại tứ thiếu phu nhân?”

Chú thích:

[1] Phụ nhân: Người phụ nữ đã có chồng.

Bạn đang đọc truyện *Hí Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Chăm sóc

Chăm sóc

Edit & Beta: Quỳnh Mạc

“Ta cũng không biết tại sao Hạ Lan Ngu Hoa lại muốn hại tứ thiếu phu nhân!” Phụ nhân rũ mắt xuống: “Nếu cái nhà này chỉ còn có một mình ta thì thà rằng tự sát, ta cũng sẽ không để liên lụy đến tiểu Đào. Nhưng nó còn có hai đứa em, hai đứa này cũng còn nhỏ, ta thật sự, thật sự là.....” Phụ nhân vừa xấu hổ vừa ghen ngào.

Từ Đào gặp phải chuyện thế này là do nàng bất hạnh, nhưng người tạo ra bi kịch này chính là Hạ Lan Ngu Hoa. Bà Ngô đưa tay vỗ vỗ lên lưng của nàng: “Nương của Từ Đào, bớt đau buồn đi! Vốn Từ Đào hại chết tiểu thiếu gia, ngay cả thi thể Tề gia cũng không định trả về gia đình, là tứ thiếu phu nhân khoan hồng độ lượng, nghĩ đến tình nghĩa chủ tớ nên mới sai ta đem thi thể đưa về đây. Cô hãy nhờ mấy người láng giềng giúp đỡ, đem Từ Đào an táng thật tốt đi!”

Bà Ngô lấy từ trong áo ra một cái túi vải nặng trĩu, nhét vào trong lòng phụ nhân: “Nương Từ Đào, ở đây có năm mươi hai lượng bạc, trong đó có hai lượng bạc là tiền lương của Từ Đào, còn lại là tiền của tứ thiếu phu nhân tự mình bỏ ra cho nhà cô, cô mau nhận lấy, giữ lại trong nhà phòng lúc cấp bách.”

Nghe thấy những lời ấy, phụ nhân cảm động lệ nóng doanh tròng, nhưng vẫn áy náy đẩy bạc lại: “Không nên không nên, tiểu Đào đã làm ra chuyện có lỗi với tứ thiếu phu nhân. Trong lòng ta vẫn luôn áy náy, không biết phải làm sao mới đền bù được tổn thương mà tiểu Đào gây ra cho phu nhân! Sao có thể nhận bạc của cô ấy được chứ?”

Bà Ngô lại đem bạc đẩy qua: “Từ Đào tuổi còn nhỏ, nàng cũng là bất đắc dĩ bị ép. Cho nên không thể trách nàng hết được, người chết nợ hết, tuy rằng không nhiều lắm nhưng cũng là chút tấm lòng của tứ thiếu phu nhân. Nếu cô không nhận thì ta không biết phải về nói lại với tứ thiếu phu nhân thế nào.”

Bà Ngô liếc mắt nhìn bé trai vẫn đang hôn mê trên giường, nói: “Hiện tại Từ Đào không còn, cái nhà này cũng không còn nguồn thu nhập mà chuyện ăn mặc chữa bệnh của đứa nhỏ cũng đều cần đến tiền, cô cứ cầm lấy đi!”

Phụ nhân có nằm mơ cũng không nghĩ rằng Hạ Lan Từ Kỳ sẽ lấy ơn báo oán. Cầm bạc, nước mắt của nàng như hồng thủy tràn đê, không ngừng chảy xuống, ghen ngào nói: “Nhưng mà, bạc này bọn ta cũng không dùng được.....”

“Vi sao?” bà Ngô có chút khó hiểu.

Phụ nhân trong mắt lộ ra vẻ tuyệt vọng: “Cả nhà ta đều trúng cổ, cổ độc còn chưa được giải, phỏng chừng cũng chẳng sống được bao lâu nữa! Cho nên ý tốt của tứ thiếu phu nhân bọn ta không có phúc hưởng!”

“Nhà cô bị trúng cổ gì?”

“Là xà cổ.”

Bà Ngô biết, Từ Đào không hoàn thành nhiệm vụ thì chắc Hạ Lan Ngu Hoa sẽ không giải cổ cho họ, vì thế vỗ vỗ bả vai của nàng: “Nương của Từ Đào, cô cũng đừng bi quan như vậy. Xe đến trước núi ắt có đường, tứ thiếu phu nhân nhà ta y thuật rất cao, ta sẽ về hỏi thử xem cô ấy có biện pháp gì hay

không, cho nên bạc này cô vẫn cứ nhận lấy đi!”

Phụ nhân không muốn làm khó bà Ngô, đành phải nhận bạc trong tâm trạng áy náy vô cùng, trước khi trời tối bà Ngô đã nhanh chóng trở về Hầu phủ.

Nghe bà Ngô nói xong chuyện đã xảy ra, Hạ Lan Từ Kỳ một lúc lâu mới có thể bình tĩnh lại được. Sau khi nhắm mắt định thần lại, mới mở to mắt nhẹ giọng nói: “Nhân vô hại hồ tâm, hồ hữu thương nhân ý[1]! Thì ra là tỷ tỷ ngấm ngấm hại mình! Bà Ngô, bà nói xem có phải con với tỷ tỷ kiếp trước là oan gia hay không chứ?”

“Từ thiếu phu nhân, đại tiểu thư thật sự rất đáng giận! Chúng ta có nên nói lại chuyện này với lão gia không?” bà Ngô mở miệng đề nghị.

Hạ Lan Từ Kỳ suy nghĩ sâu xa một chút: “Không cần!”

“Vi sao?” bà Ngô có chút không hiểu.

“Chúng ta cũng không tổn thất gì! Chẳng qua cũng chỉ bị liên lụy một chút, theo như tà tâm của Hạ Lan Ngu Hoa nặng như vậy, nhất định sẽ không tha cho nhà Từ Đào!” Hạ Lan Từ Kỳ bắt lực ngồi xuống đầu giường: “Quên đi, người nhà Từ Đào đã đáng thương lắm rồi, chúng ta đã biết Hạ Lan Ngu Hoa không phải loại tốt đẹp gì rồi, sau này chú ý hơn một chút là được.”

Hạ Lan Từ Kỳ nghĩ rồi nói: “Trong các loại cỏ độc thì xà cồ cũng coi như là tương đối khó giải, đợi con chế xong thuốc rồi bà đem đến cho bọn họ! Dù sao, mẹ con họ cũng vô tội!”

Nghe Hạ Lan Từ Kỳ nói sẽ giải độc, bà Ngô vui mừng thay cho người nhà Từ Đào cao hứng đáp lời.

Sau khi Từ Đào mất, Hạ Lan Từ Kỳ đưa Liễu Tâm Vũ lên làm đại nha hoàn bên người, đồng thời nghĩ đến chuyện nếu như không phải Phi Dương Nhi đứng lên tố giác thì sợ là bản thân mình cũng không thoát khỏi cái chết, vì thế ngoại trừ ban thưởng rất hậu hĩnh cho Dương Nhi còn nghĩ đến chuyện điều nàng đến bên cạnh mình cũng làm nha hoàn thân tín.

Về phần lần trước Phi Dương Nhi nói Từ Đào hạ độc vào bát bưng của mình, mà Từ Đào sau khi ăn xong lại không xảy ra chuyện bất thường gì, Hạ Lan Từ Kỳ cảm thấy nếu Từ Đào mang nhiệm vụ hại nàng thì chuyện Phi Dương Nhi nói lúc ấy có thể là sự thật.

Nếu Phi Dương Nhi nói thật thì Từ Đào nói dối. Nhưng sao sau khi nàng ta ăn xong bát bưng lại chẳng hề hấn gì?

Hay là cũng có thể khi nàng uống hết bát bưng, nhìn thì như là muốn chứng minh sự trong sạch của mình nhưng kì thực là muốn tiêu hủy chứng cứ. Về phần nàng uống xong không có dấu hiệu trúng độc, có lẽ là vì nàng ta đã uống thuốc giả từ trước hoặc thuốc phát tác muộn, vì thế khi bắt mạch cũng bất thường ra.

Đương nhiên, Từ Đào đã mất rồi chuyện này cũng không khảo chứng được, chân tướng sự tình cũng trở nên không còn quan trọng.

.....

Sau giữa trưa ánh nắng chan hoà, trên trời không có một ngọn gió. Bởi vì chân bị thương nên Hạ Lan Từ Kỳ không tiện hoạt động, nhưng điều lo lắng là kể từ ngày bị nhốt thì nàng và Hoa Tranh bị cắt đứt liên lạc. Hơn nữa ngày hẹn gặp mặt, nàng cũng không thể đi được, trong lòng vô cùng cảm thấy bồn chồn bất an. Có điều, nàng muốn gửi cho Hoa Tranh phong thư, nhưng không dám gọi bồ câu vào trong viện, chủ yếu là vì sợ bị người khác phát hiện.

Mà nàng muốn đến rừng trúc, thế nhưng chân đang bị thương thế này làm sao mà đi được, trong lúc nàng đang bối rối không biết làm sao, thì đã xảy ra một chuyện khiến nàng vui mừng không thôi.

Người chuyên đưa tin cho nàng và Hoa Tranh chính là chú chim bồ câu trắng hiền lành đáng yêu kia, tự nhiên từ đằng xa bay tới rồi bay thẳng vào trong phòng nàng, đậu ngay trên bàn trước mặt.

Đây chính là cái gọi là “cầu được ước thấy” sao? Bản thân mình đang đau đầu nghĩ cách gọi Tiểu Bạch thì nó đã chủ động bay tới, thật sự đúng là quá trùng hợp! Hạ Lan Từ Kỳ khó tin dụi mắt, lúc đó mới tin đây là sự thật chứ không phải là mơ.

Nhắc bồ câu nhỏ lên, lúc này mới phát hiện Tiểu Bạch mang đến thư của Hoa Tranh.

Lấy tờ giấy ra vừa mở đã thấy, thì ra Hoa Tranh nói trước đó mấy hôm hẳn phải sang vùng khác giúp bằng hữu làm mấy việc, trước ngày gặp mặt đã cố gắng sắp xếp ngày về rồi nhưng cũng không kịp. Mà sau khi đã vội vàng trở về rồi, thì lại phải ra ngoài giải quyết việc gấp tiếp, đã để Hạ Lan Từ Kỳ buồn rồi. Chờ sau khi hẳn làm xong việc trở về rồi thì bọn họ nhất định sẽ gặp mặt.

Cầm tờ giấy, Hạ Lan Từ Kỳ nhìn không được nở nụ cười. Trước đó nàng còn lo lắng Hoa Tranh đợi không thấy nàng sẽ sốt ruột, chẳng ngờ Hoa Tranh cũng bận việc nên lỡ hẹn, bọn họ coi như huê nhau. Mà mấy ngày này, Hoa Tranh còn phải ra ngoài làm việc, không thể gặp mặt ngay được, vậy cũng tốt cho nàng có thời gian dưỡng thương.

Nàng không thể nghĩ ra được sao hai người lại có thể ăn ý như vậy chứ, lo lắng cùng u sầu mấy ngày qua trong giây lát đã bay sạch, Hạ Lan Từ Kỳ vui vẻ hồi âm lại cho Hoa Tranh. Rốt cuộc tâm trạng cũng được thả lỏng rồi, đã có thể an tâm chăm sóc tốt vết thương ở chân.

Bà Ngô hồi phủ cũng đã được vài ngày rồi, thấy ngũ thiếu gia vẫn chưa có động tĩnh, có lẽ hẳn không phát hiện ra bà Ngô. Hạ Lan Từ Kỳ tâm lý cũng vững hơn, sống gió qua đi rồi thì lại nhớ ra chuyện tìm kiếm chủ nhân của cái chuông bạc nhỏ, lấy xấp đơn hàng mà Hưng Thịnh báo khổ đưa lần trước

giao cho bà Ngô, muốn bà Ngô lặng lẽ điều tra trong phủ.

Sau khi trải qua chuyện này, hiểu rõ lòng người khó lường Hạ Lan Từ Kỳ cùng đám đi nương và các chị em dâu cố ý duy trì khoảng cách không xa không gần.

Nhưng mà cho dù nói thế nào đi nữa thì Nhị gia và bọn họ cũng đã kết thù rồi, mỗi lần gặp nhau đều là bằng mặt không bằng lòng, quan hệ thay đổi không nhỏ.

Một hôm, bà Ngô nhón chân bước nhẹ nhàng đi vào cửa.

Hạ Lan Từ Kỳ rảnh rỗi nằm chán đang tán gẫu cùng Liễu Tâm Vũ cùng Phi Dương Nhi. Thấy bà Ngô bước chân nhanh nhẹn về mặt vui mừng đi vào, Hạ Lan Từ Kỳ cười hỏi: “Bà Ngô có chuyện vui gì thế, sao thấy bà rạng rỡ quá vậy?”

Bà Ngô ngẩng đầu nhìn Liễu Tâm Vũ và Phi Dương Nhi, hơi do dự một chút, hai nha hoàn kia cũng thông minh! Vừa thấy vẻ mặt của bà Ngô, lập tức đứng lên: “Đứng rồi từ thiếu phu nhân, mấy bồn hoa nhài người trồng ở trong tiểu viện quên chưa tưới nước rồi, chúng nô tỳ đi tưới đây.”

Hạ Lan Từ Kỳ cười gật đầu, thấy bọn họ rời đi bà Ngô đóng kỹ cửa, đến gần: “Từ thiếu phu nhân, chuyện cô nói lão nô điều tra, lão nô khó khăn lắm mới tìm ra được.”

“Hả? Là ai?” Vừa nghe thấy lời này, Hạ Lan Từ Kỳ tinh thần tỉnh táo hẳn lên: “Bà Ngô nhanh lên, ngồi xuống rồi nói!”

Bà Ngô ngồi xuống bên cạnh Hạ Lan Từ Kỳ, nhẹ giọng nói: “Người đến Hưng Thịnh báo khổ mua lác tay có cái chuông kia là Ngưng Hương – nha hoàn thân tín bên người Đại di nương!”

“Nha hoàn bên người Đại di nương?” Hạ Lan Từ Kỳ trùng mắt nhìn, hay là việc này là do Đại di nương làm? Hình như cũng không phải không khả năng này, dù sao ngay từ đầu Đại di nương cũng đáng nghi nhất, hiện tại càng thêm xác minh việc này.

“Bà Ngô, tra đã đúng chưa?” Hạ Lan Từ Kỳ hỏi lại.

“Từ thiếu phu nhân cô cứ yên tâm đi! Lão nô sợ nhầm, còn mang bức tranh vẽ Ngưng Hương đến cho bọn họ xác nhận, cô đoán xem thế nào?” bà Ngô mỉm cười nói: “Thì ra Đại di nương thích trang sức bạc, thường xuyên sai Ngưng Hương đến đặt làm trang sức. Cho nên, trên mỗi đơn hàng khác nhau đều do nàng ta kí tên, điều này chứng tỏ chuyện nàng đến mua là không thể nghi ngờ.”

Một món đồ bằng bạc đắt như vậy một nha hoàn không thể mua nổi, cho nên có thể thấy nàng ta chắc chắn là chỉ có thể mua cho Đại di nương.

Hạ Lan Từ Kỳ gật đầu: “Bà Ngô, từ mai trở đi nghĩ cách lôi kéo Ngưng Hương, tốt nhất là làm sao có thể khiến nàng ta trở thành người của mình, để nàng làm việc cho chúng ta.”

“Vâng” bà Ngô cũng không nhiều lời, đáp lại một tiếng.

Bóng đêm sâu thăm bao phủ, ngoài cửa sổ mưa nhỏ Hạ Lan Từ Kỳ cùng Tề Dật Phàm mặt đối mặt ngồi trên giường lớn trong phòng ngủ, Hạ Lan Từ Kỳ đem kết quả điều tra ban ngày của bà Ngô nói cho Tề Dật Phàm.

Nghe được kết quả này, Tề Dật Phàm cũng không kinh ngạc, chỉ ngẩng đầu bình tĩnh phân tích: “Cho dù chúng ta đã biết chủ nhân của chuông bạc, nhưng chỉ bằng chút chứng cứ này cũng chỉ có thể chứng minh điều nghi ngờ là bà ta có đi vào phòng của mẹ ta thôi, không thể chứng minh là hung thủ, càng đừng chông mong việc bà ta sẽ cúi đầu nhận tội.”

Hạ Lan Từ Kỳ hít sâu một hơi: “Vậy tiếp theo nên làm gì bây giờ?”

Tề Dật Phàm ngẩng đầu nhìn ván giường: “Nếu trước khi cổ độc phát tác người đến là Đại di nương, thì cổ độc kia tám, chín phần là bà ta hạ. Cho nên bước tiếp theo cô phải điều tra ra chứng cứ bà ta hạ cổ mẫu thân.”

Chú thích:

[1] Nhân vô hại hổ tâm, hổ hữu thương nhân ý: Đây là một câu thành ngữ của Trung Quốc.

Nguyên âm: 人无害虎心，虎有伤人意

Dịch nghĩa: Người vốn không có ý hại hổ nhưng hổ lại muốn cắn người.

Lí giải: “hổ” ở đây ám chỉ những người xấu tâm địa hiểm ác, cần phải đề phòng.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Tương Phùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 108: Bất ngờ trong ngày hẹn gặp

Ngũ di nương qua đời đã một năm, hung thủ hạ cổ cũng không phải đồ ngốc, sao có thể còn để lại chứng cứ để bọn họ điều tra chứ? Hạ Lan Từ Kỳ nhìn chăm chăm hắn, lắc đầu nói: “Cái này chỉ sợ là không tìm được.”

Tề Dật Phàm vội vàng động viên nàng: “Lúc đầu không có mục tiêu mới như mò kim đáy biển, hiện nay đã biết là Đại di nương làm rồi, cô cứ trực tiếp điều tra bà ta là được. Mặc dù nhất định có khó khăn, nhưng chỉ cần đúng là bà ta làm thì ít nhiều cũng sẽ để lại một chút dấu vết.” Tề Dật Phàm ngồi thẳng người, hai tay nắm lấy bả vai của nàng: “Cho nên, cô phải tin tưởng bản thân mình, ta cũng tin rằng cô làm được!”

Sau khi cổ vũ, là bắt nàng ra sức làm việc chứ gì! Hạ Lan Từ Kỳ từ chối cho ý kiến, quay đầu nhìn chăm chăm tay Tề Dật Phàm đặt ở trên vai: “Nói chuyện thì cứ nói chuyện, nhưng đừng có động tay động chân với ta!”

Tề Dật Phàm giật mình một cái, ngượng ngùng rút tay lại, vẫn rất mạnh mẽ: “Nếu cô không điều tra ra thì đừng mơ đến chuyện rời đi!”

“Không đi thì không đi, vậy ngươi chuẩn bị nuôi ta cả đời đi!”

Tề Dật Phàm cười xấu xa nói: “Được chứ, cầu còn không được!”

“Ngươi.....” Không thể nghĩ rằng hắn lại mặt dày đến thế, Hạ Lan Từ Kỳ quay mặt sang hướng khác: “Quên đi, không để ý đến ngươi!”

“Vậy là cô có điều tra hay không?” Tề Dật Phàm tiếp tục ép hỏi.

Hạ Lan Từ Kỳ hai tay ôm vai: “Hừ! Ngươi có xin ta ở lại, ta cũng sẽ không ở!”

Nghe ý của nàng thì có lẽ là đồng ý rồi, Tề Dật Phàm khoe môi ý cười càng sâu, đột nhiên hỏi: “Đúng rồi, bây giờ ta thực hiện lời hứa của mình rồi, cô cũng đừng quên chuyện đã đồng ý với ta.”

“Ta đồng ý với ngươi cái gì?”

Thấy Hạ Lan Từ Kỳ giả ngu, Tề Dật Phàm nóng nảy: “Hôm đó chúng ta đã nói xong rồi sao? Chỉ cần ta cứu được cái mạng nhỏ của cô thì về sau cô sẽ đồng ý với ta một chuyện.”

“Trí nhớ của ngươi thật là tốt!”

Tề Dật Phàm tranh cãi: “Nói thừa, hay là cô muốn trốn đấy?”

Hạ Lan Từ Kỳ nhìn thẳng hắn, bực mình nói: “Con người của ta từ trước đến nay không thích nợ nhân tình của ai, yên tâm đi! Việc này ta nhớ!”

“Vậy là tốt rồi, cụ thể muốn cô làm chuyện gì thì đợi ta nghĩ kỹ đã rồi nói cho cô!” Tề Dật Phàm hơi nhích người, ngồi vào bên cạnh Hạ Lan Từ Kỳ: “Được rồi, nhiệm vụ của cô bây giờ là nhanh chóng dưỡng thương! Dưỡng tốt rồi thì đem chuyện điều tra Đại di nương làm mục tiêu hàng đầu!”

Chỉ biết áp bức mình, Hạ Lan Từ Kỳ làm quý mặt với hắn rồi xoay người nằm xuống.

.....

Bị người phản bội là thống khổ nhất, Hạ Lan Từ Kỳ biết nàng nhất thời không thể rời khỏi Tề phủ, vì thế rút kinh nghiệm bài học lần trước, đối với những người lo liệu chuyện ăn uống hàng của mình đều nghiêm khắc chọn người chuyên phụ trách.

Người bên cạnh mà Hạ Lan Từ Kỳ có thể tin tưởng không nhiều, hơn nữa người có thể tin đều là nữ tử, mà có một số việc nữ tử không làm được. Nàng nảy ra ý định chọn một gia đình vừa mắt. Có điều quan sát mãi mà Hạ Lan Từ Kỳ vẫn không chọn được ai, chỉ sợ là gian tế mà những tiêu chuẩn khác cài vào.

Vì việc này mà Hạ Lan Từ Kỳ bận rộn đến tận mấy ngày, sau đó có một lần nàng ngồi nói chuyện phiếm với bà Ngô, sau khi biết con trai bà Ngô là Trịnh Thiên Hồ không thích làm ruộng mà lại chẳng có cửa làm nghề khác, vẫn cứ luôn lặn lội. Mỗi lần bà Ngô nhắc tới việc này đều vì chuyện kể sinh nhai của con trai mà buồn rầu, Hạ Lan Từ Kỳ hai mắt tỏa sáng, lập tức bảo bà Ngô gọi con trai đến, thứ nhất là để cậu ta có đường kiếm bát cơm, thứ hai thứ hai đó là con trai của bà Ngô, chắc chắn sẽ an toàn hơn người ngoài nhiều!

Đề nghị của Hạ Lan Từ Kỳ cầu còn không được, nhanh chóng dưới sự an bài của nàng đưa con trai mình vào Tề gia.

Trịnh Thiên Hồ tuổi không lớn, mới tròn mười bảy, làn da ngăm đen, tính cách phóng khoáng, thật đúng là một cậu bé khỏe mạnh rạng rỡ. Nhìn tượng mạo hắn không tồi, không giống hạng người gian trá, đồng thời cũng nghĩ đến mặt mũi của bà Ngô nên Hạ Lan Từ Kỳ phá lệ chiếu cố cậu rất nhiều, đưa cậu trở thành gia đình trong Thủy Tiên Các, giao cho công việc nhẹ nhàng nhất.

Nhưng mà, Hạ Lan Từ Kỳ nhanh chóng phát hiện một điểm bất thường, Trịnh Thiên Hồ khi ở trong phủ không hề gọi bà Ngô là mẹ.

Sau lại hỏi lại bà Ngô mới biết, thì ra là bà đã thương lượng với Trịnh Thiên Hồ rồi ngoại trừ Hạ Lan Từ Kỳ ra, không để cho người trong phủ biết quan hệ của bà Ngô và Trịnh Thiên Hồ, như vậy Trịnh Thiên Hồ có thể làm việc cho Hạ Lan Từ Kỳ một cách tốt nhất.

Không ngờ rằng bà Ngô vì giúp mình mà sắp xếp mọi việc chu toàn như vậy, Hạ Lan Từ Kỳ trong lòng rất cảm kích, càng chiều cố Trịnh Thiên Hồ hơn, âm thầm tính toán chờ cậu sau khi quen việc trong phủ rồi, thì sẽ nghĩ cách cho cậu thêm nhiều quyền lợi hơn nữa.

.....

Bởi vì lâu rồi không gặp Hoa Tranh, cảm giác nhớ nhung càng ngày càng tăng, hơn mười ngày sau Hạ Lan Từ Kỳ đã có thể đi lại rồi, nàng liền nghĩ cách hẹn gặp Hoa Tranh.

Hôm đó ánh mặt trời vẫn thiêu đốt như mọi ngày, thế nhưng trên bầu trời xanh thẳm bao la chẳng biết tại sao lại có rất nhiều đám mây lớn nhẹ nhàng trôi, thỉnh thoảng sẽ che được ánh nắng chói chang, khiến cho vạn vật lúc ấy có thể được mát mẻ một chút.

Hạ Lan Từ Kỳ lần này ra khỏi cửa ngoài dẫn theo gia đình là Trịnh Thiên Hồ làm phu xe còn có bà Ngô. Dù sao cũng đều là người một nhà, không cần lo lắng đề phòng gì nhiều, cảm giác thoải mái vô cùng.

Dưới sự chỉ dẫn của Hạ Lan Từ Kỳ, bọn họ thuận lợi đi đến trước bìa rừng dẫn tới Lục Cẩm sơn trang.

“Tứ thiếu phu nhân, chúng ta nên đi đường nào tiếp?” Trịnh Thiên Hồ dừng xe ở ven đường, quay lại hỏi.

Hạ Lan Từ Kỳ cẩn thận quét sát cảnh vật xung quanh một chút, xác nhận chắc chắn đây chính là nơi mà nàng gặp Hoa Tranh trước đây, chỉ cần đi theo con đường mòn phía trước vào trong rừng sẽ rất nhanh tới được Lục Cẩm sơn trang. Vì thế giờ tay nói: “Thiên Hồ, chỉ cần cứ đi theo con đường phía trước, đi thẳng đến trong núi là được rồi.”

“Các người còn muốn đi sao?” Một giọng nói âm trầm từ không trung vang lên, sau đó truyền đến là tiếng phát tay áo.

Trịnh Thiên Hồ hoảng sợ, vội vàng quay đầu nhìn lại chỉ thấy trên đầu, “Xoạt, xoạt, xoạt” năm tên nam tử mặc áo trùm đen bay tới. Sau khi vây bốn phía trước xe ngựa, đã dồn bọn họ vào giữa.

Chuyển biến bất ngờ này, khiến cho ba người trên xe ngẩn ra! Vạn lần không ngờ rằng giữa ban ngày ban mặt, lại gặp cướp!

“Cô chính là tứ thiếu phu nhân của Tề gia?” Người đứng đầu diện mạo bình thường, dáng người cao gầy, gầy đến trơ cả xương, điều này càng khiến cho cái áo trùm trên người gã rộng thùng thình.

“Đúng vậy, là ta?” Tuy rằng trên đường đi gặp phiền toái, thế nhưng Hạ Lan Từ Kỳ vẫn rất trấn tĩnh, đối đáp trôi chảy: “Các người là ai? Muốn làm gì?”

Người cầm đầu cười “hắc hắc”, giọng nói kia khàn khàn khó nghe, nhưng lại rất ma mị khiến người nghe dựng hết cả tóc gáy, gã ngưng cười cao giọng nói: “Chúng ta là ai không quan trọng, quan trọng là hôm nay cô chạy không thoát rồi, thử thời thì nhanh chóng xuống xe cho đại gia, đi theo ông đây!”

Thật đúng là nực cười, sao mình có thể đi theo một người không quen chẳng biết chứ? Huống hồ Hoa Tranh còn đang đợi nàng! Nàng cũng không muốn để Hoa Tranh phải chờ sốt ruột! Vì thế, cười lạnh nói: “Chúng ta có đi chung đường sao? Dựa vào cái gì mà ta phải đi với các người?”

Có câu là “nửa chữ cũng chẳng lọt tai”, người cầm đầu cũng không còn nhẫn nại: “Nha đầu này đừng có dong dài, người đã không tự đi xuống thì đừng có trách ta không khách khí.”

Bạn đang đọc truyện *Hí Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109-1: Trúng bẫy (thượng)

Người cầm đầu bay người lao đến phía trước, tóm lấy Hạ Lan Từ Kỳ.

Trịnh Thiên Hồ tuy rằng không biết võ công, nhưng cũng rất dũng cảm dùng thân thể của mình che phía trước Hạ Lan Từ Kỳ. Kết quả bị người nắm lấy vật áo trước ngực, trực tiếp ném xuống xe.

Thấy con trai bị ngã, bà Ngô đau lòng không thôi, nhưng trong lúc nước sôi lửa bỏng thế này, bà chẳng thể quan tâm con trai được. Thấy người kia lại định lao về phía Hạ Lan Từ Kỳ thì bỗng nhiên nhào tới, hung hăng cắn xuống tay nam tử.

Nam tử cau chặt mày, vung tay đánh bà Ngô rơi ra khỏi xe, ngã xuống đất.

“Con mụ già này, dám cắn ta? Ta thấy bà không muốn sống nữa rồi!” Nam tử nhắc chân định đá bà Ngô đang nằm sóng soài dưới đất.

Bà Ngô đã lớn tuổi như vậy rồi, nếu bị đạp một cái thì sợ không chịu được! Thấy cảnh này, Hạ Lan Từ Kỳ hoảng hốt! Đột nhiên từ trong xe nhảy lên ra, hô lớn: “Dừng tay!”

Nam tử thu chân, khinh bỉ nhìn nàng: “Sao? Bây giờ đã nghĩ thông suốt rồi?”

Bà Ngô bình thường moi tìm móc phở ra đối đãi với nàng, sao nàng có thể nhẫn tâm làm liên lụy đến mẹ con bà Ngô? Hạ Lan Tử Kỳ từ trên xe nhảy xuống, đưa tay đỡ bà Ngô dậy, ngẩng đầu nói với nam tử kia: “Chỉ cần các người không làm bị thương hai người bọn họ, ta sẽ đi cùng các người!”

“Được!” Mục tiêu công việc của gã chính là bắt nàng, cho nên đối với yêu cầu của nàng không chút do dự đáp ứng, quay lại nói với đồng bọn phía sau: “Trời hai người bọn họ lại!”

Vì thế, bà Ngô cùng Trịnh Thiên Hồ bị người ta bịt miệng, trói vào một thân cây to.

“Chúng ta đi!” Nam tử ra lệnh một tiếng, Hạ Lan Tử Kỳ cần cổ nhói đau, thoáng cái đã bị người ta đánh ngất xỉu. Bị một người trong đó khiêng lên, sử dụng khinh công hai ba bước đã biến mất không thấy gì nữa.

.....

Không biết là đã bao lâu sau khi ý thức dần dần tỉnh lại, Hạ Lan Tử Kỳ mới chậm rãi mở to mắt ra, đập vào mắt là những thứ xa lạ, màn chướng sa hoa, đồ dùng trong phòng tinh mỹ.

Đây là nơi nào? Tại sao ta lại ở đây? Đột nhiên, nàng nhớ ra những chuyện đã xảy ra trước khi ngất xỉu, đột nhiên xoay người ngồi dậy, hoảng sợ đánh giá mọi thứ trong phòng.

Khi phát hiện trong phòng không có ai thì ý niệm đầu tiên hiện lên trong đầu là tìm cách trốn thoát, mình gặp cướp thế này chắc chắn Hoa Tranh sẽ lo lắng lắm! Không được, nàng phải nhanh chạy trốn.

Hạ Lan Tử Kỳ nhảy xuống giường, đi ra gian ngoài rồi mới phát hiện cửa có gã gia đình gác. Nàng dùng chân, tinh táo lại, nếu cứ cương quyết muốn chạy thì chẳng nhữn chạy không thoát mà ngược lại còn bị bọn họ giám sát chặt hơn.

Nàng hít một hơi thật sâu, quay đầu nhìn cửa sổ.

Tất cả cửa sổ trong phòng đều đóng kín, nàng nhẹ tay nhẹ chân đi đến cửa sổ định mở, nhưng phát hiện cố gắng thế nào cũng không mở được. Xem ra bọn họ đã đóng đinh ở bên ngoài cửa sổ rồi!

Rốt cuộc là ai bắt cóc nàng? Nàng thì có gì mà cướp đầu? Chạy cũng chạy không thoát, bây giờ phải làm sao cho phải? Hạ Lan Tử Kỳ trong lòng lo âu nhưng không ngừng khuyên bản thân mình phải bình tĩnh, nhưng mà lúc này thật sự không nghĩ ra biện pháp nào tốt cả, lại sợ là lát nữa sẽ có người đến. Quyết định rồi, nàng quơ cái đế nền bằng đồng trên bàn, không làm thì thôi đã làm thì phải làm đến cùng, liều mạng vẫn còn tốt hơn là nằm chờ chết!

Nàng nhẹ chân nhẹ tay đi tới cạnh cửa, vừa định mở miệng thì chợt nghe ngoài cửa có tiếng bước chân nặng nề, cùng lúc đó gã gia đình gác cửa, không hẹn mà cùng ồm ồm quyền nói: “Bái kiến công tử!”

“Ừ, mở cửa ra.” Giọng của người kia vừa phải, vô cùng nhẹ nhàng. Nhưng mà lọt vào lỗ tai Hạ Lan Tử Kỳ thì lại tựa như tiếng ma quỷ, trong phút chốc, tim đập thình thịch.

Giọng nói này đã từng khắc vào lòng Hạ Lan Tử Kỳ ấn tượng sâu sắc, cho nên bây giờ vừa nghe đã nhận ra đây chính là người có quan hệ vô cùng mờ ám với Hạ Lan Ngu Hoa – Nam Cung Hoàng.

“Phanh” cửa bị ai đó đẩy ra, Hạ Lan Tử Kỳ không kịp trốn, chỉ có thể cứng người lại, đứng dựa vào tường.

Lúc này, Nam Cung Hoàng bước vào trong, cũng may không phát hiện Hạ Lan Tử Kỳ đứng ở bên cạnh, cứ thế đi thẳng vào trong phòng.

Hạ Lan Tử Kỳ may mắn không thôi, không dám thở mạnh chỉ có thể nhìn hẩn đi vào trong buồng, để mình nhân cơ hội mà chạy trốn.

Nhưng trời không để người toại nguyện, Nam Cung đi lên phía trước vài bước, bất tri bất giác cảm thấy bên cạnh có người, vì thế dừng bước.

Thấy hẩn dừng lại, Hạ Lan Tử Kỳ trong lòng biết không ổn, không chút suy nghĩ chạy vọt ra ngoài.

Thế nhưng chân trước nàng vừa mới bước qua cửa, đã thấy không thể chạy được nữa. Lúc này mới giật mình phát hiện có người kéo vạt áo phía sau nàng.

“Đáng chết! Buông ra!” Hạ Lan Tử Kỳ vừa dứt lời, bên hông đột nhiên cứng lại, cả người bị Nam Cung Hoàng kẹp ở dưới nách, sải từng bước dài phía buồng trong, đi đến chỗ giường lớn.

Dưới sự hoảng sợ ngập tràn, Hạ Lan Tử Kỳ lúc này mới nhớ là trong tay còn một cái đế nền bằng đồng. Nàng dùng hết sức vung nện lên, đánh lên mặt Nam Cung Hoàng.

Nam Cung Hoàng nhanh chóng bắt lấy cánh tay đang giơ lên của nàng, hơi vặn, “Leng keng” nện rơi xuống đất.

Hạ Lan Tử Kỳ cũng không yếu thế, đúng lúc này, vuron hai ngón tay định chọc vào mặt hẩn.

Nam Cung Hoàng kinh hãi, tay che lấy mắt. Hạ Lan Từ Kỳ nhân cơ hội này dùng hết khí lực toàn thân mà giãy khỏi vòng ôm của hắn, quay người chạy ra phía cửa, tiếc rằng vừa mới chạy tới nơi đã có mấy gã gia đình ở ngoài đóng chặt cửa lại, nàng không thể ra ngoài được.

Nhìn Nam Cung Hoàng trên mặt cười gian đang từng bước đi về phía nàng, mà nàng mặc dù có mọc thêm hai cánh cũng không thoát khỏi bàn tay hắn, Hạ Lan Từ Kỳ dùng hết sức mình đập vào cửa phòng, trên trán đã rịn ra mồ hôi.

“Đã đến chỗ này của ta rồi còn muốn chạy sao?” Nam Cung Hoàng kia giọng điệu kiêu ngạo, vẻ mặt trêu tức khiến Hạ Lan Từ Kỳ hoảng sợ vô cùng, lúc này lại thấy Nam Cung Hoàng nhanh như hổ đói vồ mồi lao tới.

Hạ Lan Từ Kỳ lắc mình chạy trốn tới bên cạnh bàn, thấy hắn chuẩn bị đến gần lập tức giơ bàn tay lên: “Này! Dợi chút!”

Hạ Lan Từ Kỳ nằm mơ cũng không ngờ được rằng người bắt cóc nàng lại sẽ là Nam Cung Hoàng, có điều sao hắn lại muốn bắt mình? Chẳng lẽ Hạ Lan Ngu Hoa đã nói hết cho hắn biết rồi? Cho nên hắn vì lấy lòng người yêu mà quyết định tóm lấy mình rồi giao nộp cho Hạ Lan Ngu Hoa sao?

Mang theo đầy bụng nghi hoặc, Hạ Lan Từ Kỳ tự nhiên quát lớn: “Nam Cung Hoàng, sao ngươi lại bắt ta?”

Nam Cung Hoàng ngừng lại, ném cho nàng một ánh mắt đáng sợ.

Nam Cung Hoàng từ từ đi đến bên cạnh bàn, hai tay đập lên bàn rồi nhìn chăm chăm nàng, thanh âm mỉa mai hoặc nói: “Từ khi nhìn thấy nàng lần đầu tiên, ta đã thích nàng! Vô cùng, vô cùng thích nàng! Sau khi rời khỏi Hầu phủ, ta ăn không thom, ngủ không yên, làm chuyện gì cũng đều không được, trong đầu tràn ngập hình bóng nàng. Nhưng mà nàng là con dâu của Tề gia, là tử thiếu phu nhân, trên lý thuyết chúng ta không có khả năng, cho dù vậy ngày nào chưa có được nàng, lòng ta không yên được.....”

Nghe đến đó, một dòng mồ hôi lớn từ sau gáy chảy xuống, Hạ Lan Từ Kỳ suýt nữa tim ngừng đập.

Lúc này, Nam Cung Hoàng khoe miệng hơi nhếch lên, vẻ mặt tà mị, tiếp tục nói: “Tề Tử công tử là một tên ngốc, nàng đi theo hắn là đang chôn vùi tuổi thanh xuân tươi đẹp, chẳng lẽ không thấy tủi thân sao? Cho nên dù muốn hay không thì vì chuyện tốt của ta và nàng, làm thế này cũng chỉ vì bắt đắc dĩ mới phải đưa ra hạ sách.”

Hắn càng nói càng hăng say, hai tay mở ra, mặt mày hớn hờ: “Về sau, tòa nhà ở đây sẽ là của nàng, nàng muốn thứ gì? Chỉ cần nàng mở miệng, ta quyết không chối từ.” Thân thể hắn hơi nghiêng sát về phía trước, lông mày bên trái nhếch lên, dụ dỗ nói: “Chúng ta thân không biết quý không hay ở đây trải qua cuộc sống ngọt ngào hạnh phúc, chờ đến khi nàng có con rồi ta sẽ đưa nàng về phủ, đi theo ta sẽ có tiền đồ chẳng phải tốt hơn nhiều với cái tên ngu đần kia sao? Nàng xem như vậy có được không?”

“Ba!” Hắn vừa dứt lời, đã nhận được một cái tát đau điếng.

Bởi vì quá mức phẫn nộ, mà một cái tát này của Hạ Lan Từ Kỳ vô cùng dùng sức! Thậm chí khiến tay nàng cũng thấy đau đớn!

Nam Cung Hoàng không thể ngờ rằng lúc này mà Hạ Lan Từ Kỳ còn dám động thủ đánh hắn, không để cho hắn mặt mũi, vì thế đột nhiên quay đầu trừng mắt nhìn Hạ Lan Từ Kỳ, thần sắc tối tăm: “Nàng dám đánh ta?”

“Đã từng gặp người vô sỉ, nhưng cũng chưa thấy ai vô sỉ cuồng ngạo tự cao tự đại như ngươi! Ngươi cho rằng ngươi là ai? Muốn như thế nào thì được thế đó sao?” Nghĩ đến chuyện xấu xa của hắn và tỷ tỷ kia, Hạ Lan Từ Kỳ cảm thấy bản thân mình xui đến tận mạng rồi, sao lại có thể bị tên “Ác ma” này coi trọng chứ? Nàng dùng ánh mắt vô cùng phẫn nộ lườm lại Nam Cung Hoàng: “Ác giả ác báo! Ngươi chẳng lẽ không sợ đắc tội với Tề gia sao?”

“Hừ! Nàng đã nằm trong tay ta, nàng cho là ta sẽ để bọn họ tìm ra nàng sao?”

Hạ Lan Từ Kỳ bị hắn làm cho tức giận đến không thở nổi cố gắng ổn định tâm lý, gằn từng chữ gào lên: “Giấy sẽ chẳng gói được lửa!”

Nam Cung Hoàng phong lưu thành tính, chỉ cần là nữ tử lọt vào mắt hắn, bất kể là đại cô nương hay là gái đã có chồng, hắn cũng sẽ trăm phương nghìn kế đoạt về tay, lúc này hắn cười tà: “Không sao! Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu!” Dứt lời lập tức nhào về phía Hạ Lan Từ Kỳ.

Hạ Lan Từ Kỳ quá sợ hãi, vội vàng né tránh, nhưng mà Hạ Lan Từ Kỳ không biết võ công sao có thể là đối thủ của Nam Cung Hoàng được, hai người chạy vòng quanh cái bàn, chưa đến hai hiệp đã bị Nam Cung Hoàng từ đằng sau ôm lấy ngang hông.

Hạ Lan Từ Kỳ có chết cũng không để người ta làm nhục, cố gắng rút ra cái trâm cài trên đầu, để ở động mạch của mình: “Buông! Nếu không ta sẽ chết ngay trước mặt ngươi!”

Ôm ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng, chính vì vậy mà càng phải trân trọng, không thể lộn xộn được.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Tương Phùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109-2: Trúng bẫy (hạ)

Nam Cung Hoàng ngừng lại, trong giọng nói lộ ra thất vọng trần trụi: “Sao nàng phải khổ như vậy chứ? Ta thật sự thích nàng mà, ta thề, sau này ta sẽ đối xử với nàng thật tốt!”

“Ngươi hãy nghe cho kỹ đây, ta rất ghét ngươi! Mau thả ta ra!” Hạ Lan Từ Kỳ một bước cũng không nhường, bị hấn ép đến sắp điên rồi, trâm đề sát vào động mạch.

Nam Cung Hoàng muốn bắt nàng, chứ không phải muốn nhìn thấy nàng chết, lập tức hoảng hốt: “Đừng đừng, nàng đừng kích động!”

“Vậy ngươi buông ra!”

“Được được, ta buông nàng!” Nam Cung Hoàng nói xong, cho dù không cam lòng cũng phải buông nàng ra.

Hạ Lan Từ Kỳ xoay người, vội vàng lui về phía sau, cùng lúc đó, Nam Cung Hoàng sao lại có thể để thịt béo dầy đến miệng còn chạy mất được? Bỗng nhiên từ trong lòng lấy ra một viên phi hoàng thạch, bắn một phát vào tay Hạ Lan Từ Kỳ!

“A!” Hạ Lan Từ Kỳ trúng chiêu, tay run lên khiến cho cái trâm cài rơi xuống đất, Nam Cung Hoàng nhân cơ hội này, thừa thắng xông lên, đắc ý nói: “Tiểu mỹ nhân, nàng đừng uống phí sức lực nữa, hôm nay nàng chính là của ta! Ha ha ha.....”

Nam Cung Hoàng ấn nàng lên trên giường định cưỡng hiếp nàng, Hạ Lan Từ Kỳ sợ hãi vừa kêu gào vừa dùng tay đập lên mặt hấn, cố gắng chống trả.

“Đã lên giường của ta rồi nàng cho là nàng có thể chạy thoát sao?” Nam Cung Hoàng nhe răng cười, ngồi thẳng người, bắt lấy hai cánh tay đang đập loạn kia kéo lên đầu Hạ Lan Từ Kỳ, dùng một tay đè lại hai cổ tay của nàng xuống, gian trá cười nói: “Được rồi, ta xem nàng còn giãy dụa nổi nữa không.” Nói xong, vuron cái tay còn lại, còi từng nút áo trước ngực Hạ Lan Từ Kỳ. Khi nút áo được cởi hết, lộ ra một góc yếm màu đỏ vàng, theo đó là từng mảng da thịt trắng nõn dần lộ ra.

Nam Cung Hoàng ánh mắt dính chặt lấy phần lộ ra dưới cổ áo kia, cảnh đẹp lấp ló nửa kín nửa hở, chột cảm thấy toàn thân nhiệt huyết sôi trào, không nhìn được muốn đưa tay chạm vào làn da không tì vết ấy.

“Cầm thú, ngươi buông ra!” Không thể ngăn lại được hành vi quấy rối của hấn, Hạ Lan Từ Kỳ trán chảy mồ hôi ròng ròng, không ngừng lắc bả vai.

Nhưng mà bởi vì bị Nam Cung Hoàng đè thân thể nặng nề của hấn lên, tay nàng không thể giãy dụa được.

Dưới tình thế cấp bách, nàng nhắc chân đến đá vào sau lưng Nam Cung Hoàng, kết quả, Nam Cung Hoàng thuận thế gục xuống, giống như đói khát đã lâu điên cuồng hôn lên má thơm cùng cổ ngọc của nàng.

“Khốn kiếp! Ngươi không buông ra ta! Ta rửa ngươi không được chết từ tế!” Giống như thế giới không còn mặt trời, đây là loại cảm giác bất lực, cảm giác bị sỉ nhục này khiến cho Hạ Lan Từ Kỳ không tự chủ được mà chảy nước mắt.

Nhìn cô gái mà mình ngày nhớ đêm mong có thể nào cũng không thoát khỏi bàn tay mình nữa, tim hấn cảm thấy thỏa mãn vô cùng. Bởi vì đã nắm chắc thắng lợi trong tay, hấn không vội vào việc chính, cách quần áo, đem mặt vùi xuống bộ ngực của Hạ Lan Từ Kỳ, không hề nhúc nhích mà hít lấy hít để mùi thơm của nàng.

Hơi thở nóng rực mãnh liệt, dồn dập ở trước ngực của nàng, tuy rằng hấn bất động nhưng Hạ Lan Từ Kỳ vẫn đang cảm thấy phía sau bình yên, là một nguy cơ khiến người ta hoảng sợ vẫn đang dần tích tụ.

Nàng xấu hổ và giận dữ không chịu nổi, nhưng mà lúc này nàng sợ đến mức thở cũng không dám thở mạnh, sợ kích thích đến Nam Cung Hoàng, thực sự sợ hấn nhoáng một cái đã ăn nàng sạch sẽ!

Có điều tình thế trước mắt là nếu như cứ tiếp tục để thế này chắc chắn sẽ gặp chuyện không may! Chẳng lẽ để người này thực hiện được ý đồ sao? Không được, không thể để cho hấn thực hiện được! Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?

Lúc này, Nam Cung Hoàng hơi thở càng thêm dồn dập, bắt đầu dùng hai má quay qua quay lại ma sát bộ ngực nàng.

Thời khắc mấu chốt khiến cho nàng cảm thấy tim mình sắp nhảy ra khỏi lồng ngực rồi, nàng cũng biết, nước mắt căn bản không cứu được mình, vì thế trước khi Nam Cung Hoàng chuẩn bị đưa tay xé toạc cái yếm của mình, khẩn cấp kêu lên: “Chẳng lẽ ngươi không muốn lấy được chén Bạch Linh Lung sao?”

“Nàng nói cái gì?” Nam Cung Hoàng lấp bấp kinh hãi, dục niệm tiêu tan một nửa, lúc này đã dừng tay lại, ngồi thẳng người, nhưng cũng không buông nàng ra.

Xem ra chiêu này quả nhiên hữu hiệu. Hạ Lan Từ Kỳ bình tĩnh: “Ta nói, ngươi có muốn lấy được chén Bạch Linh Lung không?”

Nam Cung Hoàng muốn chén Bạch Linh Lung cũng không phải ngày một ngày hai nữa rồi, nhưng thêm muốn bảo bối nhà người ta cũng chẳng phải chuyện hay ho gì, người ngoài chỉ có Hạ Lan Ngụ Hoa biết, cho nên trong lòng hấn đầy nghi hoặc, trầm giọng nói: “Sao nàng biết ta đang tìm chén Bạch Linh Lung?”

Lúc này phải giải thích thật tốt, nếu không hấn sẽ không tin mình! Hạ Lan Từ Kỳ nhìn hấn: “Bởi vì lúc trước khi ngươi muốn trộm đồ trong Tề phủ, trùng hợp bị ta thấy được! Hiện tại, nếu ngươi thả ta đi thì ta sẽ đồng ý giúp ngươi trộm bảo bối!”

Vì bảo vệ sự trong sạch, Hạ Lan Từ Kỳ buộc phải lấy cái này làm lợi thế, đợi khi qua được hoạn nạn thì lại tính tiếp sau.

“Nàng?” Nam Cung Hoàng có chút nghi ngờ.

“Sao thế? Không tin ta? Ta chính là Tề phủ Tử thiếu phu nhân, ở trong phủ đi lại thuận tiện. Nói thế nào cũng sẽ thuận lợi hơn ngươi chứ, đúng không?” Hạ Lan Từ Kỳ về mặt tự tin.

Đối với Nam Cung Hoàng mà nói, vì muốn có được chén Bạch Linh Lung hấn đã tốn không ít tâm tư, nhưng đã qua một thời gian dài mà hấn vẫn chưa lấy được.

Hấn đang bế tắc, đột nhiên nghe Hạ Lan Từ Kỳ nói có thể hỗ trợ, đây đúng là giải pháp chỗ dựa của hấn, nhưng mà con mồi khó khăn lắm mới dâng đến miệng thế này lại dễ dàng mất thì hấn thật đúng là rất không cam lòng! Nhưng mà cân nhắc qua lại, dù sao khi so sánh giữa đàn bà và bảo bối thì hình như chén Bạch Linh Lung có phần quan trọng hơn.

Hấn sợ rằng Hạ Lan Từ Kỳ đang giả vờ, nhìn chằm chằm nàng: “Nếu ta thả nàng ra, rồi nàng trở mặt không làm việc cho ta thì sao?”

“Ngươi có bản lĩnh như vậy, lúc nào chẳng có thể bắt ta lại hoặc giết chết ta!” Hạ Lan Từ Kỳ cực kỳ thật thà nói: “Ta còn ít tuổi, còn muốn sống thêm mấy năm nữa! Sẽ không lừa gạt ngươi! Ngươi cứ suy nghĩ đi!”

Hạ Lan Từ Kỳ vịn vẹo cánh tay: “Cổ tay của ta sắp bị ngươi vặn gãy rồi, ngươi buông ra được không?”

Nam Cung Hoàng trầm tư một chút, lấy từ trong lòng ra một viên thuốc màu đen, đưa ra trước mặt: “Vi để tỏ thành ý, nàng nuốt cái này xuống, ta sẽ đồng ý thả nàng ra.”

“Đây là cái gì?” Hạ Lan Từ Kỳ tuy rằng đã đoán được, nhưng vẫn hỏi.

Nam Cung Hoàng nhíu lại đôi mắt đào hoa, lộ ra tia nguy hiểm: “Cứ như vậy mà thả nàng ta sợ nàng sẽ giở trò, cho nên, nàng đem độc dược mà ta đã chế này ăn vào rồi cứ nửa tháng ta sẽ cho nàng giải được tạm thời, đến khi nàng đưa bảo bối cho ta rồi lúc đó ta sẽ cho nàng giải được!”

Biết trước hấn sẽ dùng cách này để không chế mình, Hạ Lan Từ Kỳ nhẹ giọng hỏi: “Nói như vậy, điều kiện của ta, ngươi đã đáp ứng rồi?”

“Vâng! Nàng ăn nó thì ta liền thả nàng!” Nam Cung Hoàng chớp mắt một cái, trong ánh mắt hấn hiện lên một tia không rõ là phúc hay họa.

Hạ Lan Từ Kỳ thấp thỏm trong lòng, nhưng vì bảo vệ trong sạch, tuy rằng mạo hiểm nhưng nàng vẫn quyết định thử một lần: “Được, vậy chúng ta một lời đã định!”

Hạ Lan Từ Kỳ không sợ nhất chính là bị hạ độc, bởi vì nàng đối với thứ này thành thạo nhất! Cho nên nàng dám ăn, chỉ cần có thể rời khỏi đây nàng tin sẽ có cách tự giải độc!

Thấy nàng đồng ý, Nam Cung Hoàng vô cùng vui mừng, vội vàng nhét thuốc vào trong miệng nàng.

Ngoài dự kiến của Nam Cung Hoàng, Hạ Lan Từ Kỳ không có nuốt luôn viên thuốc xuống, mà dùng miệng nhai. Nam Cung Hoàng cũng chẳng hiểu ra làm sao, hấn đâu biết rằng mọi hành động lần này đều nằm trong tính toán của Hạ Lan Từ Kỳ, nàng nhai để xem viên thuốc này được làm từ những loại thuốc gì, độc tính bao nhiêu, mình phải giải thế nào.

Hạ Lan Từ Kỳ càng ăn viên thuốc, trong lòng nghi hoặc càng sâu, bởi vì trong thành phần của viên thuốc kia không hề có độc, nàng nhìn chằm chằm Nam Cung Hoàng, thấy hấn đang cười hiểm độc, bỗng nhiên nhận ra Âm Dương thảo, hoa Thiên Gia, phèn khô và còn mấy vị thuốc kích dục nữa!

Hạ Lan Từ Kỳ lập tức ý thức được, đây không phải là độc dược mà là xuân dược sao?

Trời ạ! Đùa cái gì vậy? Khi nhắm mắt, mình đã nuốt hơn một nửa rồi! Hạ Lan Từ Kỳ lập tức quyết định nhổ số thuốc còn lại ra. Nam Cung Hoàng lại nhanh tay hơn bịt kín miệng nàng lại.

Tệ hơn nữa là, thuốc kia gặp phải nước bọt sẽ lập tức tan ra, hòa tan vào nước bọt rồi trôi xuống cổ họng.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 110-1: Trên đầu chữ “sắc” là chữ “đao” (thượng)

Thấy Hạ Lan Từ Kỳ đã nuốt hết thuốc xuống, Nam Cung Hoàng nói lỏng tay đang bịt miệng nàng.

“Khụ khụ khụ” Hạ Lan Từ Kỳ lấy hết sức để ho, tiếc rằng thuốc đã muốn tan hết, có muốn nhỏ ra cũng không được.

Không xong rồi, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Loại này thuốc xuân dược này phát tác rất nhanh! Hạ Lan Từ Kỳ bối rối không thôi, oán hận chất vấn: “Người đang làm cái trò gì vậy? Chẳng lẽ người không muốn chén Bạch Linh Lung sao? Mau đưa giải dược cho ta!”

Nam Cung Hoàng khước môi trái hơi nhếch lên, trong ánh mắt không nén nổi dục vọng, nụ cười nhạt nhẽo mang theo vài phần tà mị: “Nàng cho là ta không biết nàng chỉ đang dối phó ta thôi sao? Ai biết sau khi thả nàng về sẽ xảy ra chuyện gì?” Hắn duỗi ngón tay ra, ở trên khuôn mặt Hạ Lan Từ Kỳ cọ qua cọ lại, tiện đà nhẹ nhàng nhéo nhéo, ghé sát vào cười nói: “Tiểu mỹ nhân, muốn tính kế với ta, nàng còn non lắm!”

Không ngờ tên này lại cặn bã đến như vậy! Xem ra, nếu hắn không đạt được mục đích chắc chắn sẽ không bỏ qua! Nhưng mà, nếu bị hắn làm nhục thì mình còn mặt mũi nào mà sống trên đời nữa chứ, làm sao đối mặt với Hoa Tranh đây? Tình huống nguy cấp thế này, vì bảo toàn trong sạch của mình, Hạ Lan Từ Kỳ không nghĩ nhiều được nữa, vội kêu lên: “Nam Cung Hoàng, người không thể làm thế này với ta!”

“Sao lại không thể? Có bao nhiêu nữ tử xinh đẹp trẻ trung đều tranh giành nhau mà nhớ thương ta nhưng ta khinh thường không thèm để ý! Được lọt vào mắt ta, đây là phúc của nàng!”

Chết mất! Tên này chẳng những ảo tưởng che cả trời, mà lại là một kẻ cuồng vọng tự cao tự đại! Hạ Lan Từ Kỳ cắn răng buồn khổ nói: “Người đối xử với ta như vậy, không sợ khiến tỷ tử của ta thất vọng sao?”

Không có lửa làm sao có khói, vô duyên vô cớ sao nàng lại nhắc tới Hạ Lan Ngu Hoa? Nam Cung Hoàng cứng lại, nheo đôi mắt hoa đào: “Nàng..... Chẳng lẽ nàng biết chuyện của ta và Ngu Hoa sao?”

Lúc này mới chỉ mới nói một hai câu, Hạ Lan Từ Kỳ đã cảm thấy thân mình khô nóng, ý chí mê loạn, xem ra dược hiệu phát tác rất nhanh. Cho nên, phải nhanh chóng khuyên hắn giao ra giải dược, Hạ Lan Từ Kỳ cố gắng giữ mình bình tĩnh, đương nhiên không thể nói là mình rình coi được, đành phải nói: “Là tỷ tử nói cho ta biết!”

Nam Cung Hoàng nghi ngờ: “Hai người từ nhỏ đến lớn không sống cùng nhau, nàng lại xuất giá trước, ở nhà mẹ đẻ nhiều lắm cũng chỉ có ba ngày. Giữa hai người chắc chắn không thể có cái gọi là tình nghĩa tỷ muội, sao nàng ấy có thể nói chuyện bí mật đó cho nàng biết được? Tiểu mỹ nhân, đừng gạt ta nữa!” Nói xong cúi người hôn lên hai má Hạ Lan Từ Kỳ, đây vè trêu chọc. Đồng thời âm thầm tính toán, hắn cũng muốn nhìn xem mỹ nhân quật cường này sẽ từ chống cự trở thành xuôi theo như thế nào? Sẽ ngoan ngoãn cầu xin mình sủng hạnh nàng như thế nào?

Vốn dĩ, Hạ Lan Từ Kỳ vô cùng ghê tởm việc hắn chạm vào mình, nhưng mà lúc này cảm giác ghê tởm đã biến mất, các dây thần kinh khắp trên dưới cơ thể hiện tại trở nên mẫn cảm. Vì thế chỉ cái hôn khẽ phớt qua của hắn, tựa như mang theo dòng điện nhanh chóng kích hoạt tất cả các tế bào nhạy cảm, cả người trở nên hưng phấn dị thường, càng lúc càng tăng lên cảm giác khát vọng tuyệt vời.

Hồng rồi, xuân dược đã bắt đầu phát huy tác dụng. Bị hạ dược, lại phải đối mặt với tên sắc lang đốn mạt hạ lưu như thế, tiếp sau đó sẽ có những chuyện gì xảy ra, thật sự không thể lường trước được!

Hạ Lan Từ Kỳ cố gắng khống chế tình trạng của mình, vừa tránh né nụ hôn của hắn, vừa cố gắng bịa chuyện: “Người nói đúng, nhưng người có biết không? Cái hôm ta lại mặt sau ngày xuất giá, tỷ ấy đã gọi một mình ta đến phòng, muốn ta giúp lấy trộm chén Bạch Linh Lung. Ta không đồng ý, tỷ ấy lập tức quỳ xuống cầu xin ta, kể hết chuyện của các người cho ta biết. Muốn ta nể mặt chút tình nghĩa tỷ muội mà giúp tỷ ấy, cũng bởi vậy mà ta mới biết chuyện người muốn tìm chén Bạch Linh Lung.”

Thấy Nam Cung Hoàng ngừng lại, Hạ Lan Từ Kỳ nói tiếp: “Tỷ tử còn là một cô nương chưa lấy chồng đã cùng người làm chuyện mờ ám như thế, người nói không có được chén Bạch Linh Lung thì sẽ không cưới tỷ ấy, đã đến đường cùng rồi mới đến cầu xin ta. Nam Cung Hoàng, người và tỷ tử ta đã là loại quan hệ này rồi, theo lý, ta hẳn là phải gọi người một tiếng tỷ phụ. Sao người có thể làm chuyện này với ta?”

Hạ Lan Từ Kỳ dựa vào nghị lực, đè nén những khát vọng nguyên thủy trong cơ thể: “Chỉ cần người đưa giải dược cho ta, ta sẽ coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra, cũng không kể với bất kì ai về chuyện này. Hơn nữa ta còn giúp người trộm chén Bạch Linh Lung, người thấy thế nào?”

Hạ Lan Ngu Hoa đúng là đã từng nói qua chắc chắn sẽ giúp hắn trộm dd[c]c chén Bạch Linh Lung, chẳng lẽ đúng là nàng ta đã kể hết mọi chuyện với nàng ấy rồi? Nếu không, sao chuyện gì nàng cũng biết như thế?

Thấy Nam Cung Hoàng xòe bàn tay to lớn ra, che khuôn mặt của mình, giống như đang trầm tư. Hạ Lan Từ Kỳ hai gò má ửng hồng, thở hổn hển, vừa cố gắng chống cự lại dục vọng mãnh liệt trong cơ thể, vừa mong rằng Nam Cung Hoàng có thể nhớ đến tình yêu với tỷ tử, biết quay đầu lại trong lúc lầm đường lạc lối.

Lúc này, Nam Cung Hoàng dùng sức lau một cái mặt, giống như hạ quyết tâm, đột nhiên cúi người xuống dưới, một tay chống thân mình, dùng ở Hạ Lan Từ Kỳ, tà tà cười: “Người so với nàng xinh đẹp, nhanh hơn nàng có nữ nhân vị! Làm ra vẻ như thế kiêu diễm hoa tươi không thái, ta đây cũng không phải là nam nhân!”

Xem Nam Cung Hoàng như thế quyết đoán, Hạ Lan Từ Kỳ nhìn không được vì Hạ Lan ngu hoa bị ai. Đây tỷ tử ánh mắt cùng nàng nhân phẩm giống nhau tổn! Cư nhiên hội ngộ thân như thế cặn bã biến chất, cảm tình phụ ra thật sự không đáng giá! Nếu có một ngày, tỷ tử nếu là thấy rõ Nam Cung Hoàng đích thực thực bộ mặt, không bị tức điên mới là lạ!

Lúc này, Nam Cung Hoàng không kháng cự nổi trước sắp đẹp mê hoặc, chẳng còn quan tâm đến thứ gì nữa, mạnh mẽ tóm lấy nàng.

Kỳ thật trong mắt Nam Cung Hoàng một nữ nhân sau khi bị nam nhân giữ lấy thì đa phần là chịu số phận rồi! Hắn vẫn còn hy vọng xa vời, sau khi Hạ Lan Từ Kỳ đã đồng ý trao thân cho hắn xong, hắn sẽ đưa Hạ Lan Từ Kỳ quay về bên cạnh Tề Dật Phàm rồi lợi dụng nàng trộm chén Bạch Linh Lung cho mình. Tới lúc đó mỹ nhân, bảo bối đều thu về hế, viễn cảnh chẳng phải rất đẹp sao?

Nam Cung Hoàng ngắm nhìn dung mạo Hạ Lan Từ Kỳ, càng nhìn càng thì thích, đưa tay vuốt ve mi tâm nàng, bỗng nhiên khó tin thốt lên kinh ngạc: “Tiểu mỹ nhân, nàng..... Nàng vẫn còn là một hoàng hoa khuê nữ?” Hắn ngửa mặt lên trời cười dài: “Ha ha ha, cái tên ngu ngốc Tề Dật Phàm kia quả nhiên chưa chạm vào nàng, ta thật sự là quá may mắn!”

Có làm hay không! Chuyện này mà hắn cũng nhìn ra được? Hạ Lan Từ Kỳ trong lúc nước sôi lửa bỏng cơ thể bị tra tấn, nghe thấy lời của hắn thì vô cùng kinh ngạc.

Nam Cung Hoàng cười đắc ý nói: “Không cần nghi ngờ nhãn lực của ta, ta đã từng hưởng qua vô số nữ nhân rồi! Vừa nhìn qua thấy lông mi của nàng không hề tán ra, tất cả đều xếp bằng hết thì ta đã biết là người trư từng trái! Nhưng mà đây cũng chỉ là dựa trên lý thuyết, rốt cuộc là có đúng hay không thì ta phải tự mình xem xét!”

“Khốn nạn! Đừng đụng vào ta, cút mau!” thấy Nam Cung Hoàng sắp chuẩn bị cưỡng hiếp mình, Hạ Lan Từ Kỳ trong lòng khó chịu vô cùng, nhân lúc được hiệu còn chưa phát tác hoàn toàn, nàng còn còn sót lại chút lý trí, cố gắng quay đầu chống cự. Nhưng thân thể lại không nghe theo sai khiến, mãnh liệt khao khát cảm giác được hôn.

Nàng hoảng sợ, nàng sợ hãi, nàng không cho phép tên cầm thú này làm ô nhục thân thể của mình, nhưng mà nàng cũng không biết mình còn có thể chống cự bao lâu! Nàng chỉ biết là nếu cứ tiếp tục như vậy thì nàng sắp không xong rồi!

Lúc này, Nam Cung Hoàng phát hiện, Hạ Lan Từ Kỳ đang mãnh liệt giãy dụa đột nhiên bất động, ngẩng đầu nhìn lên phát hiện nàng chuẩn bị cắn lưỡi tự sát, Nam Cung Hoàng nhanh chóng ra tay, bóp lấy miệng Hạ Lan Từ Kỳ. Để lấy hai cánh tay đang buông thõng của nàng, từ trong ngực mình lấy ra một cái khăn gấm rồi trực tiếp nhét vào trong miệng của nàng, cười lạnh nói: “Con đàn bà này đúng là cứng đầu cứng cổ! Muốn chết phải không? Không dễ dàng như vậy đâu! Chờ được hiệu phát tác hoàn toàn để xem nàng còn có thể rụt rè được nữa không!”

Hạ Lan Từ Kỳ tuy vẫn duy trì tư thế chống cự, nhưng bởi vì bị đè quá lâu hai tay đã trở nên tê dại, nhất thời không thể nhúc nhích được. Mà thân thể của nàng, cứ như bị thiêu trong lửa nóng, nóng đến đòi mạng!

Nhiều lần cố gắng, nghĩ hết cách này đến cách khác nàng cũng không tài nào thoát khỏi tay Nam Cung Hoàng! Chẳng lẽ đây là số mệnh sao? Nhất định phải trải qua kiếp nạn này ư? Hạ Lan Từ Kỳ mất hết can đảm, tuyệt vọng nhắm mắt lại, nước mắt đau khổ như một sợi vòng ngọc bị đứt dây, từng giọt từng giọt không ngừng chảy xuống má.

Tuy rằng nhìn thấy nước mắt của Hạ Lan Từ Kỳ, Nam Cung Hoàng cũng có chút thương tiếc, có chút động lòng nhưng nước mắt của nữ nhân cũng không dập tắt nỗi dục hỏa đang cháy hừng hực trong hắn lúc này! Hắn đánh tiếp, ôm chặt lấy thân thể mềm mại kia của Hạ Lan Từ Kỳ, liếm láp từ vành tai xuống cổ cứ như đang thưởng thức mỹ vị tuyệt vời nhất thế gian.....

“Phanh” ngay khi Nam Cung Hoàng đang trầm luân trong dục vọng, quên hết tất cả cửa phòng đột nhiên bị ai đó mở toan ra, một luồng sáng chói chiếu thẳng vào phòng. Nam Cung Hoàng quay đầu nhìn, còn chưa thấy rõ là ai tới thì đã bị một lực lớn nhấc bổng lên, ngay sau đó, miệng đột nhiên bị đánh một quyền rồi cả người bị ném tung lên, cùng lúc, cái ót đập mạnh xuống mép bàn, chén trà trên bàn lăn mấy cái xuống đất, vỡ nát.

“Từ Kỳ đừng sợ, ta tới rồi!” Người tới ôm lấy Hạ Lan Từ Kỳ nằm trên giường, vừa thấy áo nàng hỗn độn, bộ dạng chật vật không chịu nổi thì trong lòng như bị đâm một dao, đau đến không thở nổi, vội vàng giúp nàng đóng quần áo lại.

Bạn đang đọc truyện *Hỉ Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 110-2: Trên đầu chữ “sắc” là chữ “đao” (hạ)

Là ai trong lúc quan trọng nhất đã cứu mình? Hạ Lan Từ Kỳ nhìn qua làn nước mắt, trong nháy nhòa nhìn thấy khuôn mặt tuần tú của Tề Dật Phàm, Hạ Lan Từ Kỳ chảy nước mắt, nắm chặt lấy cánh tay của hắn, thanh âm mơ hồ nghẹn ngào: “Dật Phàm, cứu ta, cứu ta.....” Nàng đã không chịu nổi nữa rồi, cả người đang không ngừng run rẩy!

Tề Dật Phàm lau đi nước mắt của nàng, an ủi: “Yên tâm, có ta ở đây, ta sẽ không cho phép ai làm hại cô!”

Lúc này, bị đánh cho choáng váng, Nam Cung Hoàng phẫn hận từ dưới đất đứng lên, đưa tay chỉ vào Tề Dật Phàm quát: “Tên điên này ở đâu chui ra? Dám phá hỏng chuyện tốt của bản thiếu gia?”

Tề Dật Phàm buông Hạ Lan Từ Kỳ ra, xoay người tức giận trừng mắt nhìn hắn, khóe mắt kia phát ra ánh nhìn khiến cho Nam Cung Hoàng ớn lạnh, đến khi thấy rõ người tới chính là trưởng phu của Hạ Lan Từ Kỳ hắn chợt dậm lùi lại mấy bước, nhất thời nghẹn họng nhìn trân trối: “Tề, Tề thiếu gia..... sao lại thế này, tại sao lại là ngươi?”

Nhìn cái bàn mặt kia, Tề Dật Phàm nắm chặt tay đến mức kêu lên “răng rắc”, nghiêng răng nghiêng lợi quát: “Hay cho Nam Cung Hoàng người! Dám đụng đến nữ nhân của ta? Ta thấy là người đã chán sống rồi!” Dứt lời, tung một cước lên nhằm trúng mặt hắn mà đá tới, Nam Cung Hoàng lách mình tránh được, nhưng hắn không ngờ rằng một cước này của Tề Dật Phàm đá vào khoảng không, ngay sau đó chuyển chân đá thẳng vào bụng hắn.

Lực đạo rất lớn, khiến cho hắn đứng không vững, trực tiếp bay đến đập vào bàn trà.

Tề Dật Phàm ở cùng một chỗ với Hạ Lan Từ Kỳ vẫn luôn rất mực tôn trọng nàng, tuy rằng tình cảm dâng trào, cũng có lúc không tránh khỏi to tướng....., có điều, bởi vì Hạ Lan Từ Kỳ tương đối bảo thủ, hi vọng đợi đến khi động phòng hoa chúc mới đem bản thân giao cho hắn, thế nên hắn chưa bao giờ ép buộc nàng.

Hiện tại, tận mắt thấy người con gái mình nâng niu yêu thương trong lòng bàn tay, vừa rồi bị tên cầm thú này bừa bãi lăng nhục, loại cảm giác phẫn hận này trở nên mãnh liệt như thủy triều dòn non lấp bể, mãnh liệt đến mức lấn át hết tất cả lí trí của hắn, cho dù người đứng trước mặt hắn có là lão hoàng đế thì cũng giết không tha!

Thấy hắn ngã sấp xuống, Tề Dật Phàm theo đà lao đến, thấy một quyền sập đập xuống người khiến hắn sợ đến lặn lòng lốc, chỉ nghe “Răng rắc” một tiếng, hắn là định trốn đi nhưng bị vương phải bàn trà tránh không bị Tề Dật Phàm nện xuống một quyền “Tan xương nát thịt”

Không nện trúng Nam Cung Hoàng, Tề Dật Phàm rất không cam tâm, đột nhiên quay đầu, ánh mắt thù hận lạnh lùng kia khiến Nam Cung Hoàng run như cây sậy!

Hắn không hiểu nổi, Tề Dật Phàm không phải bị ngốc sao? Thế mà bây giờ nhìn nào có giống! Còn nữa, nơi này là chỗ bí mật của nhà hắn, chuyện mình bắt cóc Hạ Lan Từ Kỳ sao ẩn lại biết được? Thế rồi lại còn tìm được đến tận đây?

Vốn ở trên thương trường Nam Cung Hoàng từng là bại tướng dưới tay Tề Dật Phàm, hắn còn nhớ rõ mỗi lần ăn khai thác mỏ lần trước, hắn đã nắm chắc trong tay, kết quả lại bị Tề Dật Phàm đoạt đi mất! Từ đó về sau, hắn luôn ghi hận trong lòng, khi biết được Tề Dật Phàm xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hắn cao hứng không thôi còn cố ý đãi rượu ăn mừng. Mà từ sau cái lần bãi phỏng Hầu phủ đó, hắn vô tình phát hiện ra Tề Dật Phàm có một kiểu thê xinh đẹp như hoa lập tức nổi lên lòng thèm khát.

Kỳ thật, nếu đổi lại Tề Dật Phàm không xảy ra chuyện thì trăm ngàn lần hắn cũng không dám có ý đồ với Hạ Lan Từ Kỳ, nhưng mà, Tề Dật Phàm đã ngu ngốc thế này, hắn chẳng việc gì phải băn khoăn nhiều, thế nên mới dám coi trời bằng vung quyết định cướp người, ngoài trừ thỏa mãn dục vọng của bản thân ra, đương nhiên cũng mang theo ít nhiều tâm lí trả thù.

Lúc này, chỉ thấy Tề Dật Phàm thu quyền, năm ngón tay bẻ bẻ lại tạo ra tiếng vang đang sợ. Nam Cung Hoàng có tật giật mình, tự biết võ công cũng không bằng người ta, lúc này khí thế cũng kém một bậc, trong lòng đương nhiên sợ hãi, bò dậy từ dưới đất đứng lên vỗ vỗ vào bức tường bên cạnh.

Phòng trong đột nhiên vang lên tiếng khởi động cơ quan, Tề Dật Phàm vốn dĩ muốn xông tới đánh nhưng vừa nghe thấy tiếng này lập tức dừng lại, quan sát động tĩnh.

“Vèo” một tiếng, từ chỗ trong vách tường bay ra một thanh kiếm chuôi đồng, Nam Cung Hoàng lập tức nắm lấy trong tay, đột nhiên đâm về phía Tề Dật Phàm: “Dám phá hỏng chuyện tốt của ta! Hôm nay ta phải giết ngươi!”

Trong lúc ngây ngốc, thấy một màn như vậy Hạ Lan Từ Kỳ đã khôi phục được một ít lí trí, không biết Tề Dật Phàm có thật sự cứu nàng ra ngoài không.

Từ sau lần suýt chết kia, Hạ Lan Từ Kỳ càng thêm trân trọng tình yêu mình đang có. Nàng cảm thấy, lúc trước nàng đã sai rồi không nên đợi đến lúc động phòng hoa chúc mới cho Hoa Tranh một sự bất ngờ, dù sao thế sự vô thường, nếu như nàng thật sự xảy ra chuyện ngoài ý muốn mà người yêu còn chưa được nhìn thấy dung mạo thực sự thì đúng là nàng chết cũng không nhắm mắt, cho nên nàng không muốn giấu diếm Hoa Tranh nữa nên không hề dịch dung, thế nhưng có năm mơ nàng cũng chẳng ngờ rằng khi không dịch dung ra khỏi phủ lại gặp hải phiên toái lớn đến vậy.

Lúc này, Tề Dật Phàm lách mình tránh được một kiếm kia, thuận tay quơ lấy cái ghế ném về phía trước mặt Nam Cung Hoàng, ngay khi Nam Cung Hoàng cố gắng tránh né Tề Dật Phàm xông lên nhấc chân đá vào cổ tay cầm kiếm của hắn, bị đau nên hắn buông lỏng tay, trường kiếm bay ra, đâm vào một cây cột gỗ trên tường, thân kiếm đang đưa, vang lên tiếng “ong ong”.

Tề Dật Phàm tung người lao đến, nắm lấy cổ áo của hắn, nắm chặt nắm tay, đâm liên tục hơn mười quyền lên mặt hắn ta, đến tận khi lỗ mũi Nam Cung Hoàng máu chảy đầm đìa, rú lên không ngừng chẳng thể đánh trả, rất nhanh chóng khuôn mặt tuần tú đã bị đánh thành cái đầu heo.

Tề Dật Phàm đâm một cú cuối cùng dồn hết sức lực, đánh cho hắn lảo đảo mấy cái mới rồi ngã nào xuống đất. Mặc dù như vậy, Tề Dật Phàm vẫn chưa hết giận, tiến lên túm hắn nhấc lên, tức giận nói: “Nam Cung Hoàng, không phải ngươi kiêu ngạo lắm sao? Sao bây giờ lại không phách lối nữa? Dám đụng đến nữ nhân của ta, hôm nay ta phải giết ngươi!” Dứt lời kéo tóc của hắn, nâng đầu gối thụi vào bụng hắn, lúc này Nam Cung Hoàng đã bị đánh đến choáng váng rồi, ngay cả rú lên cũng chẳng còn sức nữa, chưa đến mấy cái đã sắp ngất đến nơi rồi.

Tề Dật Phàm ném hắn ra phải trước, không giết hắn, sẽ khẩu xua được sự tức giận trong lòng! Vì thế bước đến bên cây cột, nắm lấy chuôi của thanh kiếm đồng, rút về.

Thấy Tề Dật Phàm hai mặt đỏ bừng, thật sự muốn giết hắn, Nam Cung Hoàng sợ đến mức quỳ rạp trên mặt đất, dùng chút sức tàn lực kiệt cầu xin: “Tề công tử, cầu xin huynh, đừng giết ta! Là ta sai rồi! Ta thực sự xin lỗi huynh! Huynh là đại nhân đừng chấp kẻ tiểu nhân, tha cho ta một mạng đi! Sau này ta không dám nữa! Thật sự không dám!”

Tề Dật Phàm quay đầu, thấy Hạ Lan Từ Kỳ khép hờ hai mắt, thần trí có vẻ như không được tỉnh táo lắm. Hai tay níu lấy y phục của mình, vừa kêu nóng vừa gọi tên Hoa Tranh, vẻ mặt hết sức thống khổ khiến hắn không khỏi nghi hoặc, Hạ Lan Từ Kỳ bị sao thế này? Hay là Nam Cung Hoàng đã cho nàng ăn cái gì đó?

“Từ Kỳ sao lại thế kia?” Tề Dật Phàm vung kiếm ép lên cổ hắn.

Nam Cung Hoàng bình thường lúc nào cũng như kéo được ‘nhị ngũ bát vạn’[1], nhưng trước cảnh sống chết thế này thì cũng chỉ như con rùa rút cổ thôi, nhìn chằm chằm vào mũi kiếm đang kề kia, ánh mắt đỏ như gà chọi có chút do dự.

“Nói!” Tề Dật Phàm xoáy mũi kiếm lên cổ của hắn, rạch rách một đường da, máu tươi rỉ xuống.

Nam Cung Hoàng cả người run lên, trở tay không kịp, chẳng còn cách nào khác đành phải chịu thua, rung giọng nói: “Ồi..... Cái đó..... Ta cho nàng ăn xuân dược!”

“Cái gì? Xuân dược? Ta thấy ngươi đúng là chán sống quá rồi!” Tề Dật Phàm tức giận máu dồn lên não, gân xanh nổi hết lên, xoay kiếm muốn đâm chết hắn, nhưng mà mũi kiếm chỉ cách ngực hắn ta khoảng một phân thì ngừng lại, thật đúng là muốn dọa chết Nam Cung Hoàng mà!

Tề Dật Phàm kiềm chế lửa giận trong lòng, hét lớn: “Giải dược đâu?”

“Hả.....” Nam Cung Hoàng ngây người một lúc, cảm giác có một dòng nhiệt từ trên trán chảy xuống, sắp chảy vào trong mắt rồi, hắn dùng thủ quạt qua, trên tay toàn là máu tươi. Thì ra trán của hắn vừa rồi bị cạnh bàn đâm thành một vết thương dài khoảng một tấc, miệng vết thương sâu như vậy sau này nhất định sẽ để lại sẹo, thật ra bây giờ hắn cũng chẳng nghĩ được nhiều như vậy nữa, sợ hãi nói: “Giải dược, giải dược ở đây!” Nói xong đưa tay lấy từ trong ngực áo ra một viên thuốc, cẩn thận đẩy tới.

Nhận lấy viên thuốc, Tề Dật Phàm đặt ở dưới mũi người, nhưng vào lúc này, ở bên ngoài đột nhiên xông vào tám thủ vệ, ai ai trong tay cũng cầm binh khí, muốn giải cứu chủ nhân.

Thì ra, Nam Cung Hoàng sợ thủ hạ quý rầy chuyện tốt của hắn nên trước đó đã đuổi hết bọn họ ra tiền viện, hơn nữa đã căn dặn nếu không được phép thì không được tự ý xông vào làm phiền. Cho nên, bọn họ đã tới muộn.

“Đừng có đến đây, nếu không ta sẽ giết chết hắn!” Tề Dật Phàm vừa dứt lời, Nam Cung Hoàng đã thấy tình thế có thể lật ngược, vì vậy từ dưới kiếm chạy thoát.

Thấy tình cảnh này, mấy tên hộ vệ đã vung đao xông lên đem Tề Dật Phàm vây quanh ở giữa.

Có hai người khác vội vàng đem Nam Cung Hoàng nâng dậy: “Thiếu gia, ngài không sao chứ!”

Chú thích:

[1] Nhị ngũ bát vạn: ‘Nhị ngũ bát vạn’ là các quân cờ trong Mạt chược, kéo được nhị ngũ bát vạn tức là được bài ngon, nên cụm từ này được dùng để ví với vẻ kiêu ngạo tự đắc của một người như kéo được nhị ngũ bát vạn.

Bạn đang đọc truyện *Hí Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 111: Nhịn nào, cố mà nhịn thêm

“Không cần để ý ta, các ngươi đâu xông hết lên! Giết chết hắn đi!” Nam Cung Hoàng chưa từng bị ăn đấm nhiều như vậy, dựa vào tường, cắn răng kêu lên.

Tề Dật Phàm tức giận đầy mình chưa có chỗ phát tác, lấy một chọi tám, đối với hắn mà nói chẳng là cái gì! Vung cái kiếm kia lên, thân pháp như chớp, khí thế bức người, vừa ra tay đã đánh ngã hai tên hộ vệ, sáu gã khác thấy hắn lợi hại như thế không khỏi kinh hãi, lần lượt nhìn nhau đồng loạt vung đao tới chém.

Nam Cung Hoàng từng cùng Tề Dật Phàm giao thủ rồi, đương nhiên biết sự lợi hại của hắn! Biết rõ có thêm vài người nữa cũng chưa chắc đã là đối thủ của hắn! Nam Cung Hoàng dùng ống tay áo, hung hăng lau vết máu trên khoe miệng, cho dù không cam tâm nhưng xem tình hình thế này thì trong ba mươi sáu kế, chuẩn là thượng sách!

Nam Cung Hoàng hạ quyết tâm, thừa dịp lúc bọn họ đang mãi đánh nhau liền từ cửa chạy ra ngoài, bỏ trốn mất dạng. Hộ vệ lúc này thấy chủ nhân đã chạy, vậy bọn họ còn đánh làm gì cho phí sức? Đều rút đao, chạy theo hết.

Tề Dật Phàm đuổi tới cửa, chống tay lên khung cửa rồi quay lại liếc mắt nhìn Từ Kỳ, sợ là để nàng ở lại đây một mình không an toàn vì thế bỏ qua cơ hội đuổi giết Nam Cung Hoàng, nhanh chóng quay về ôm nàng vào trong ngực: “Từ Kỳ, không sao rồi, bọn họ đã chạy hết!”

Lúc này, điệu hiệu trong người Hạ Lan Từ Kỳ đã hoàn toàn phát tác, nàng thần trí mơ hồ không rõ, mềm nhũn nằm trong vòng ôm ấm áp của Tề Dật Phàm, vươn hai tay ôm lấy hai má của Tề Dật Phàm, ánh mắt say mê nhìn hắn, cười dịu dàng: “Hoa Tranh, Hoa Tranh, chàng đã tới rồi!”

Cho rằng nàng nhận ra mình rồi, Tề Dật Phàm thấy nao nao.

“Ta nhớ chàng..... Chúng ta đã rất lâu rồi chưa gặp!” Hạ Lan Từ Kỳ yếu đuối nói, môi thơm như mưa rơi, tinh tế phủ xuống khắp hai má và cổ Tề Dật Phàm.

“Từ Kỳ, cô đừng như vậy, cô tỉnh táo một chút đi!” Tề Dật Phàm lúc này mới kịp phản ứng, xuân dược phát tác, đầu óc của nàng đã không còn tự chủ được nữa, coi mình là Hoa Tranh.

Lúc này, đối với Hạ Lan Từ Kỳ mà nói, thân thể Tề Dật Phàm giống như có chứa một thứ ma lực nào đó, mãnh liệt hấp dẫn nàng, khiến cho nàng không thể không chế bản thân muốn thân mật cùng.

“Từ Kỳ, ta là Tề Dật Phàm không phải Hoa Tranh, cô bình tĩnh một chút!” Hắn dùng lực kéo Hạ Lan Từ Kỳ từ trên người mình ra, thấy Hạ Lan Từ Kỳ hai má đỏ ửng, trán đỏ mồ hôi, cả người mơ mơ màng màng như say rượu. Tề Dật Phàm đau lòng không thôi, đưa tay sờ lên trán nàng, thật sự nóng vô cùng!

Nhờ sức của thuốc, Hạ Lan Từ Kỳ lại nhào vào trong ngực của hắn: “Chàng đừng đẩy thiếp ra, chàng là Hoa Tranh, không phải chàng vẫn luôn muốn thiếp sao? Thiếp cho chàng! Hôm nay sẽ cho chàng!” Nàng nói xong, liền chủ động cởi y phục của mình, Tề Dật Phàm một phát bắt được hai tay của nàng, thống khổ kêu lên: “Từ Kỳ!”

“Chẳng lẽ chàng không muốn thiếp sao?” Hạ Lan Từ Kỳ ngẩng đầu, ánh mắt hoảng loạn nhìn hắn.

“Ta muốn, ta muốn nàng nhưng ta không muốn ở đây. Chúng ta đi nơi khác.” Tề Dật Phàm biết nàng đang rất khó chịu, cũng thật sự không ngăn cản nổi sự cầu xin kia của nàng, ánh mắt khát vọng, coi như là kẻ trước mắt cứ đồng ý với nàng đã.

Đồng thời cũng vô cùng hận cái tên trời đánh Nam Cung Hoàng kia, nếu không phải mình đuổi tới đúng lúc thì trong lúc Hạ Lan Từ Kỳ đang thần trí mơ hồ thế kia, sợ là sẽ để cho tên cầm thú kia âu yếm rồi! Nghĩ đến đây, hắn lại giận đến sôi máu, tuy rằng lần này may mắn để cho Nam Cung Hoàng chạy thoát, nhưng quân tử báo thù mười năm không muộn, thù này, hắn nhất định phải trả cho đủ.

Nhưng mà bây giờ phải làm sao? Đúng rồi, giải dược! Hắn đã đưa cho mình giải dược rồi! Nhớ tới điều này, Tề Dật Phàm đưa tay vào áo lấy ra viên thuốc kia.

Lúc này, Hạ Lan Từ Kỳ ôm lấy cổ của hắn, cầu xin: “Thiếp không muốn đổi chỗ khác, thiếp rất khó chịu, thiếp muốn chàng luôn ở đây!”

Tề Dật Phàm một bàn tay nhẹ vỗ về lưng của nàng, tay còn lại giờ thuốc lên, không ngừng do dự.

Nam Cung Hoàng âm hiểm giả dối, hắn đưa giải dược cho mình, liệu có phải thật không? Hay là giả? Nếu là thật thì không sao nhưng nếu là giả, mình cho Hạ Lan Từ Kỳ ăn vào thì chẳng phải là hại nàng sao? Tề Dật Phàm không ngừng phân vân, nhưng mà hắn không thể lấy tính mạng của Hạ Lan Từ Kỳ ra đùa giỡn được, cẩn thận vẫn hơn. Hắn quyết định đưa Hạ Lan Từ Kỳ đến nơi khác trước đã, chờ tìm được người đến xem thử thuốc này là thật hay giả rồi mới quyết định có cho nàng uống hay không.

Tề Dật Phàm cất giải dược đi, ngồi xuống ôm lấy Hạ Lan Từ Kỳ, xoa dịu: “Nhịn thêm chút nữa, rất nhanh sẽ tốt thôi!” Dứt lời, ôm nàng đi đến cửa phòng, dùng khinh công, vô cùng nhanh chóng phi đi.

Chỗ này của Nam Cung Hoàng mặc dù ở trong thành nhưng mà lại ở nơi hẻo lánh. Lúc bọn họ ra đến ngoài thì đã hoàng hôn, cũng là lúc nhà nhà lên đèn cùng nhau ăn cơm chiều, trên đường người đi cũng không nhiều lắm.

Tề Dật Phàm ôm Hạ Lan Từ Kỳ phi nước đại trên phố, trở thành đối tượng bàn luận của dân chúng trong thành.

Hạ Lan Từ Kỳ bị xuân dược tra tấn đến nước sôi lửa bỏng, tuy rằng được Tề Dật Phàm ôm, nhưng vẫn không đứng đắn cuốn lấy cổ Tề Dật Phàm mà hôn hít, an ủi phần nào dục vọng đang rực cháy trong cơ thể.

Tề Dật Phàm không đưa Hạ Lan Từ Kỳ hồi phủ, sợ bộ dạng xấu hổ khi trúng xuân dược của nàng bị người trong phủ nhìn thấy sẽ chê cười, cũng sợ sẽ truyền ra những lời đồn đại bất lợi cho Hạ Lan Từ Kỳ, vì thế, Tề Dật Phàm trực tiếp đem nàng ôm vào một túp lều sang trọng nhất nhì trong thành {Vạn Phúc lâu}.

{Vạn Phúc lâu}, ở dưới đại sảnh lầu một là túp lều, hai ba lầu phía trên mới là phòng dành cho khách. Hắn ôm Hạ Lan Từ Kỳ vừa bước vào cửa, đã hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Tề Dật Phàm cũng chẳng quan tâm nhiều như vậy, trực tiếp ôm Hạ Lan Từ Kỳ đi lên lầu trên.

Tiểu nhị chào cửa run lên, thấy Tề Dật Phàm đã đi được hơn mười bậc thang rồi, lúc này mới kịp phản ứng lại, vội vàng đuổi theo: “Ôi, khách quan! Ngài muốn ở trọ phải không! Muốn phòng thường, hay là phòng thượng hạng?”

Tề Dật Phàm không chút suy nghĩ, thốt lên: “Muốn phòng tốt nhất!”

Tề Dật Phàm chạy quá nhanh, tiểu nhị mới chỉ lên được bốn năm bậc thang thì Tề Dật Phàm đã lên đến lầu hai. Tiểu nhị kia cũng coi như thông minh, thấy tình cảnh này, hô lớn: “Khách quan, Thiên Địa Sảnh là phòng nghỉ xa hoa nhất của từ lâu chúng tôi, ở lầu 3, ngài chờ tôi một chút, tôi sẽ mở cửa cho ngài!”

Thiên Địa Sảnh là một phòng nghỉ lớn, trải thảm đỏ, màn lụa trùng trùng, trong phòng vẫn phòng tứ bảo[1] đều đủ, đồ trang trí cổ kính.

Sau khi vào phòng, Tề Dật Phàm muốn ném luôn Hạ Lan Từ Kỳ lên giường, nhưng mà, Hạ Lan Từ Kỳ lại ôm chặt lấy cổ của hắn không buông.

Tiểu nhị trong phòng đã nhìn thấy mất rồi! Tề Dật Phàm có chút xấu hổ, nhưng cũng không nhẫn tâm thô bạo đẩy nàng ra, đành phải lấy bạc trong túi ném cho tiểu nhị: “Mau lên, nhanh chóng thỉnh một lang trung đến đây cho ta!”

Tiểu nhị kia mặc dù hiểu kỳ, nhưng cũng nhìn ra Hạ Lan Từ Kỳ hình như không còn biết gì nữa, thần thái kia quá mức không bình thường, nhân lấy bạc rồi nhân tiện nói: “Công tử thật vừa khéo, dưới lầu có một khách quan bị ngã gãy tay, vừa mới mời lang trung đến xem! Có lẽ cũng đã xem xong rồi cũng nên, tiểu nhân sẽ nhanh chóng xuống mời ông ấy lên đây!”

“Tốt lắm! Nhanh đi đi!” Tề Dật Phàm khoát tay, tiểu nhị vội vàng rời đi.

“Hoa Tranh.....” Hạ Lan Từ Kỳ thâm tình kêu lên một tiếng, say mê nhìn hắn.

“Cô cố gắng chịu đựng một chút, lát nữa sẽ có lang trung đến đây!”

Lúc này, Hạ Lan Từ Kỳ căn bản đã chẳng còn nghe lọt tai câu nào nữa, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, chậm rãi cánh môi hồng đào chu lại.

Đổi mặt với cô gái mình yêu đang làm động tác muốn hôn, Tề Dật Phàm tim đập nhanh hơn, hắn không thể nhìn Hạ Lan Từ Kỳ cứ phải chịu dày vò thế này được, nhanh chóng nâng gáy Hạ Lan Từ Kỳ lên mà hôn nàng.

Trong nháy mắt, hô hấp của nàng bị Tề Dật Phàm mạnh mẽ đoạt đi! Cảm xúc như tia chớp giật qua, khiến cả người nàng trở nên run rẩy, giống như một con cá đang khát khô bỗng hứng được giọt sương, hưng phấn vô cùng.

Hơi thở gấp gấp kia phủ lên mặt Hạ Lan Từ Kỳ, nóng nóng, hơi ngứa, cánh môi mềm mại nóng cháy kia gắt gao ép chặt lấy nàng, trần trọc mà quán quýt lẫn nhau, càng làm tâm trí nàng thêm rung động, gắt gao ôm bám lấy cổ Tề Dật Phàm không ngừng dùng sức đòi lấy nước bọt lạnh lạnh trong miệng hắn.

Đầu lưỡi hai người vờn ra tứ phía, không ai nhường ai, không chịu thỏa hiệp với nhau, nụ hôn này thật sự đáng ví với thiên lôi địa hỏa!

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng của tiểu nhị: “Công tử, lang trung mà ngài mời đã tới.”

Tề Dật Phàm muốn dừng lại, nhưng Hạ Lan Từ Kỳ lại không buông tay, không còn cách nào khác đành phải bế nàng lên trên giường, điểm huyết đạo của nàng, hô với bên ngoài: “Vào đi!”

Lúc này, tiểu nhị dẫn vào một ông già mặc áo lam chừng sáu mươi tuổi, đi đến: “Công tử, vị này là Bạch lang trung!”

Tề Dật Phàm ngừng đầu, nhìn vị lang trung kia thân hình gầy yếu, cằm nuôi chòm râu dê, trên mặt phủ đầy nếp nhăn, bên người đeo một hòm thuốc, nhìn tuổi, là một vị lang trung già.

Tề Dật Phàm vội vàng đi đến túm chặt lấy lang trung: “Mau tới giúp ta nhìn thử, nàng bị người ta hạ xuân dược, phải chữa trị như thế nào?”

“Công tử đừng gấp, lão phu lập tức xem!” Tiểu nhị rất nhanh nhẹn giúp lang trung đỡ lấy cái hòm thuốc, lang trung đi vào trước giường, vừa thấy Hạ Lan Từ Kỳ nằm ở trên giường không nhúc nhích, bộ dáng bị mồ hôi chảy ướt, trong lòng không khỏi giật mình, vội vàng bắt mạch, ông vội vàng rút tay về, vẻ mặt lo lắng: “Công tử, vị cô nương này bị người ta hạ xuân dược đúng rồi!”

“Có cách nào giải được không?”

Vị lang trung già thờ dãi: “Aizz! Vị cô nương này không phải trúng xuân dược bình thường, căn cứ vào kinh nghiệm của ta, đây chắc chắn là loại thuốc đặc chế. Loại thuốc này có công dụng rất mạnh liệt, cơ bản không có thuốc nào chữa được!”

“Cái gì? Không có thuốc nào chữa được?” Tề Dật Phàm tức giận, đưa tay túm lấy vạt áo lang trung.

“Công tử công tử, cậu đừng xúc động như vậy! Kỳ thật cũng không phải không có cách, chỉ cần âm dương giao hợp, xuân dược khắc tự giải.” Lão lang trung nhìn rồi hỏi hắn: “Công tử là thế nào với cô nương này?”

Tề Dật Phàm không lưỡng lự: “Ta là tướng công của nàng!”

Lão lang trung thở một hơi nhẹ nhõm: “Đây không phải rất đúng lúc sao? Sau khi hai vị hợp phòng xong, thuốc này sẽ được giải trừ!”

Nếu cứ theo tình trạng này mà hợp phòng, thì sai khi Hạ Lan Từ Kỳ tỉnh lại có trách hắn không? Tề Dật Phàm lúc này rất khó xử, cau mày nói: “Còn cách nào khác không?”

Nghe giọng điệu của Tề Dật Phàm thì có vẻ như không tự nguyện lắm? Vị lang trung già nua thoảng sùng sốt, nhưng mà cũng biết không nên hỏi nhiều, bất đắc dĩ nói: “Vậy cũng chỉ có thể dựa vào cố gắng của nàng, từ từ chờ thuốc hết tác dụng, nhưng mà cách này rất mạo hiểm, thân thể nữ tử yếu đuối sợ là không qua nổi!”

Đã trở nên nghiêm trọng như vậy? Tề Dật Phàm hít một hơi lạnh, buông lão lang trung ra, từ trong áo lấy ra viên thuốc mà Nam Cung Hoàng đưa cho: “Đây là thuốc người khác đưa cho ta, nói là thuốc giải, ông giúp ta nhìn thử xem là thuốc này thật hay giả!”

Bạn đang đọc truyện *Hí Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 112: Cảm xúc nhộn nhạo

Lang trung nhận lấy thuốc giải, giơ ra trước mặt quan sát kỹ lưỡng, lại đặt ở dưới mũi hít hà rồi ngẩng đầu chậm rãi nói: “Trong thuốc này có cả Thiên Gia hoa, phen khô, còn có mùi vị của cỏ âm dương, nếu lão phu không đoán sai! Đây không phải là giải được, mà là xuân được!”

“Đây là xuân được?” Tề Dật Phàm bàng hoàng! Xem ra này Nam Cung Hoàng rất xứng với hai chữ “đê tiện”, dưới tình huống sinh mệnh bị đe dọa, lại dám dùng thuốc giả để lừa hấn! Nhưng mà, cũng may hấn ít nhiều cẩn thận không đem luôn thuốc cho Hạ Lan Từ Kỳ ăn, nếu không nuốt thêm một viên xuân được nữa thì hậu quả không thể lường hết được.

Tề Dật Phàm hoảng hốt, nhìn chằm chằm lão lang trung vội la lên: “Hiện tại không có giải được, cũng không thể hợp phòng, chẳng lẽ không còn cách khác sao?”

“Cái này thì.....” Lão lang trung vuốt chòm râu dê, thần sắc mang theo vài phần khó xử: “Nếu như vẫn cứ kiên quyết thế này..., không có gì cách nào tốt hơn hết, tốt nhất vẫn là phải xoa dịu cảm xúc mãnh liệt của cô ấy, để cô ấy được dễ chịu một chút. Còn nữa, cậu có thể đưa nàng ngâm vào trong nước lạnh, như vậy cũng có thể làm giảm bớt phần nào cảm xúc động tình hiện tại.”

“Được được!” Tề Dật Phàm liên tiếp gật đầu, vội vàng nói với tiểu nhị: “Mau chuẩn bị cho ta một chậu nước lạnh, phải nhanh!” Nói xong thuận tay ném cho hấn một thỏi bạc.

“Công tử chờ chút, nước lạnh lập tức sẽ có!” Thấy được thương nhiều như vậy, tiểu nhị vui vẻ cười không ngâm được miệng, vô cùng thoải mái đi ra ngoài chuẩn bị giúp hấn.

Lão lang trung nhìn Hạ Lan Từ Kỳ trên giường, lúc này dạn dò thêm: “Vị công tử này, cô nương kia vốn khó chịu lắm rồi, cho nên không thể điểm huyết quá lâu được đâu. Lát nữa cậu giải huyết cho cô ấy đi!”

“Được, ta đã biết!” Tề Dật Phàm lấy từ trong túi ra hai lượng bạc, đưa cho lang trung làm phí xem bệnh.

Thấy được trả nhiều như vậy, lão lang trung cảm ơn rồi rút rồi vui tươi hơn hờ tiêu sái rồi đi!

Sợ Hạ Lan Từ Kỳ không chịu đựng nổi nữa! Tề Dật Phàm vội vàng chạy đến bên giường, thấy nàng chính không ngừng chảy nước mắt, bộ dạng hai mắt đầm lệ kia nhất thời khiến Tề Dật Phàm tim như bị dao cắt.

Hấn không chút do dự giải huyết cho Hạ Lan Từ Kỳ, ngồi xuống bên giường, an ủi: “Từ Kỳ, gắng lên, lát nữa tắm nước lạnh là tốt rồi!”

“Hoa Tranh, Hoa Tranh.....” Hạ Lan Từ Kỳ thì thảo gọi, lao vào trong lòng Hoa Tranh, ôm chặt hông của hấn: “Chàng đừng rời xa thiếp!”

“Được, ta không rời khỏi nàng, đời này kiếp này cũng không rời bỏ!” Tề Dật Phàm vỗ lưng của nàng, thật hy vọng giờ phút này, nàng vẫn còn thanh tỉnh, có thể hiểu được hết ý của mình.

Hít hà mùi hương trên người Tề Dật Phàm, Hạ Lan Từ Kỳ giống như có lại được động lực, lại bắt đầu ở trong lòng Tề Dật Phàm ôm này, sờ này! Tề Dật Phàm không đành lòng đẩy nàng ra, chỉ có thể ôm lấy nàng, để mặc nàng ở trong ngực mình cứ thế làm vậy. Nhưng mà, chỉ chốc lát sau hấn bắt đầu cảm thấy có gì đó không đúng, chờ đến khi lúc hấn cúi đầu xuống, hốt hoảng.....

“Trúng thói này, sao nàng lại cởi quần áo của ta?” Đối mặt với cảnh này, Tề Dật Phàm dờ khóc dờ cười, giận nằng.

“Công tử, nước lạnh đã chuẩn bị xong!” Ngoài cửa truyền tiếng của tiểu nhị.

“Vào đi! Từ Kỳ, nàng mau đứng lên.” Cảnh tượng thế này để người ngoài thấy được thì không hay ho gì, Tề Dật Phàm muốn lôi nàng từ trong lòng đứng thẳng lên. Nhưng mà nàng lại cứ như bạch tuộc ôm thật chặt Tề Dật Phàm không buông, hơn nữa còn kêu: “Đừng mà, đừng đẩy thiếp ra.....”

Thấy Hạ Lan Từ Kỳ đáng vẻ tui thân, Tề Dật Phàm cuối cùng cũng đành dung túng nàng: “Được rồi! Nàng ngoan ngoan đừng nhúc nhích nữa, ta sẽ không đẩy nàng ra!”

Hạ Lan Từ Kỳ có vẻ rất sợ bị người ta đẩy ra, câu hiểu câu không gật đầu, lao vào trong ngực hắn rồi nằm yên không động đậy.

Tề Dật Phàm kéo cái chăn mỏng trên giường qua, đem Hạ Lan Từ Kỳ che ở trong chăn, lúc này mới gọi người kia đi vào.

Tiểu nhị dẫn thêm vài người nữa vào, bê bồn, đổ nước, vừa vào phòng đã thấy Tề Dật Phàm ôm một cái bọc chăn mỏng, trước ngực căng phồng, ngoài trừ tiểu nhị dẫn đầu biết thứ mà Tề Dật Phàm đang ôm là nữ tử mà hắn mời lang trung đến xem bệnh thì những người khác đều không biết là xảy ra chuyện gì, trong lòng không khỏi tò mò.

Lúc này, tiểu nhị lên tiếng hỏi: “Công tử, bồn tắm để ở chỗ này được không?”

Tề Dật Phàm vừa định mở miệng, mặt bỗng nhiên biến sắc, thân mình không kiềm chế được mà run lên một cái!

“Công tử, công tử sao vậy?” Tiểu nhị có chút nghi ngờ.

Tề Dật Phàm mím môi, thần sắc hơi biến đổi, giống như đang cố gắng kiềm chế, một lúc lâu sau mới ổn định được tinh thần, khó khăn nói: “Đó, để ở chỗ đó!”

Thì ra, Hạ Lan Từ Kỳ không kiềm chế nổi trước sự mê hoặc của mỹ nam, bất chấp hết cổ kị mà cắn cắn bụng hắn, kỳ thật cắn cắn một chút cũng không sao, nhưng mà càng lúc càng qua đáng. Cái tay nhỏ bé của Hạ Lan Từ Kỳ còn phối hợp rất ăn ý, vừa cong vừa duỗi xoa xoa cái lưng của hắn.

Trước khi Hạ Lan Từ Kỳ tiếp tục tấn công xuống phía dưới khiến cho những dây thần kinh nhạy cảm trên người hắn sinh ra phản ứng, vốn dĩ hắn chỉ sợ nhột thôi nhưng bị cảm giác tê dại mãnh liệt kia kích thích không rét mà run, trái tim nín hết lại. Có điều, trong phòng có người, lại không muốn để Hạ Lan Từ Kỳ lộ ra hắn chẳng thể có hành động gì, chỉ có thể cứng mình lại tiếp tục chống đỡ. Trong lòng âm thầm kêu khô: “Bà cô của tôi ơi! Đừng cắn nữa, cứ cắn thế tôi sắp không chịu nổi nữa rồi!”

Hạ Lan Từ Kỳ đâu thèm để ý tới, mình đang vui, cứ cắn không ngừng!

Nhìn, nhìn, tiếp tục nhìn! Tề Dật Phàm ngồi ở đây chẳng khác gì sống một ngày bằng cả một năm! Cầu nguyện đám người... tiểu nhị kia, đổ nước nhanh một chút.

Lúc này, Tề Dật Phàm cắn càng hung hăng hơn, Tề Dật Phàm thật sự chịu không nổi nữa rồi, lặng lẽ đưa tay vói vào trong chăn mỏng, chặn miệng Hạ Lan Từ Kỳ lại.

Hạ Lan Từ Kỳ theo bản năng đổi chỗ cắn, Tề Dật Phàm đành phải tiếp tục chặn.

“Công tử, ngài làm sao vậy? Trên người thấy ngứa sao?” Tiểu nhị tốt bụng hỏi.

“Hà! Ừ, có chút ngứa!” Tề Dật Phàm mắt tự nhiên cười cười, cảm giác Hạ Lan Từ Kỳ có xu hướng chuẩn bị nhào tiếp về phía trước, vội vàng đưa tay đè nàng xuống.

Lúc này, thấy đám tiểu nhị đã lui xuống hết cả, Tề Dật Phàm như trút được gánh nặng, lúc này mới vén cái chăn mỏng lên: “Từ Kỳ, vừa rồi ta bị nàng hại thật thê thảm!”

Sau khi đám tiểu nhị đã lui xuống hết cả, Tề Dật Phàm như trút được gánh nặng, lúc này mới vén cái chăn mỏng lên: “Từ Kỳ, vừa rồi ta bị nàng hại thật thê thảm!”

Hạ Lan Từ Kỳ đối với lời nói của hắn mắt đốic tai ngơ, chỉ đắm chìm trong thế giới tràn đầy dục vọng của bản thân, dùng đôi môi mềm nhẹ như lông vũ vuốt ve lồng ngực hắn, một cảm giác kì dị tuyệt vời lan truyền toàn thân, khiến cho Tề Dật Phàm cứng đờ cả người, ngừng thở, từ từ nhắm mắt lại.

Thấy Hạ Lan Từ Kỳ từng chút từng chút lẩn dần lên trên, thân thể Tề Dật Phàm cũng trở nên khô nóng, cho đến tận lúc Hạ Lan Từ Kỳ hôn lên cằm hắn, bắt đầu lần tay xuống còi y phục của hắn. Lúc này hắn mới tỉnh táo lại, không thể lại dung túng Từ Kỳ nữa rồi, nếu không tiếp tục như vậy, hắn không dám cam đoan mình có nhịn nổi không.

“Từ Kỳ ngoan! Ta biết nàng đang rất khó chịu, hiện tại ta sẽ đưa nàng đến chỗ bồn tắm!” Nói xong ôm lấy nàng, mới vài bước đã đi đến bồn tắm, thả Hạ Lan Từ Kỳ vào đó.

Nước lạnh tràn đến ngực của nàng, nàng nhịn không được run lên mấy cái, thấy Tề Dật Phàm không cùng xuống, lập tức ôm lấy cánh tay của hắn, khẩn trương nói: “Đừng đi đừng đi, thiếp muốn chằng vào đây giúp thiếp!”

Biết Hạ Lan Từ Kỳ bị thuốc không chế, Tề Dật Phàm giữ lấy cánh tay của nàng, nhẹ nhàng nói: “Ta không đi! Nhưng mà nàng phải ngoan ngoan nghe lời, cứ ở bên trong này tắm nhé. Đợi nàng thanh tỉnh lại rồi nàng muốn gì ta cũng cho!”

Tề Dật Phàm dùng cái tay còn lại vốc nước lạnh, vốc lên trán vẩy lên khuôn mặt nàng. Bị nước lạnh tập kích bất ngờ, quả nhiên bệnh trạng của nàng khá hơn rất nhiều rồi, cả người không còn nao loạn như vậy nữa, sắc mặt hình như cũng đã bớt đỏ.

Chiều này quả nhiên là hữu hiệu, Tề Dật Phàm vui sướng không thôi, ngồi xổm ở ngoài bồn làm bạn với nàng. Có điều, hắn đã hoàn toàn coi thường xuân được cao cấp mà Nam Cung Hoàng chế tạo, cho nên cao hứng quá sớm. Hạ Lan Từ Kỳ chỉ yên lặng trong tầm khoảng một chén trà thôi, được hiệu trong cơ thể bắt đầu phát tác, thân thể của nàng lại bắt đầu nóng rực lên, đến mức mà nước lạnh trong bồn cũng bắt đầu biến thành hơi ấm.

Lúc này, không thể tìm lại được cảm xúc mãnh liệt nữa, lại bắt đầu từng trận từng trận lướt qua toàn thân. Khuôn mặt trắng nõn không tỳ vết, lại bắt đầu xuất hiện rặng mây đỏ khác thường. Hạ Lan Từ Kỳ ngẩng đầu nhìn Tề Dật Phàm, trong mắt sắc xuân đập dòn bông bênh!

Nhìn thấy ánh mắt như vậy, Tề Dật Phàm trong lòng giật mình! Cùng lúc đó, Hạ Lan Từ Kỳ lòi cánh tay của hắn dùng sức đẩy vào trong nước: “Hoa Tranh, thiếp thật sự rất khó chịu, Hoa Tranh..... Giúp thiếp đi.....”

Thấy nàng bắt đầu có biểu hiện như vậy, tuy rằng trong lòng đau đớn nhưng Tề Dật Phàm vẫn lý trí tránh ra đứng lên, bởi vì hắn sợ vào trong bồn tắm rồi hắn sẽ không khống chế được hành vi của mình nữa.

Thấy Tề Dật Phàm không phối hợp, Hạ Lan Từ Kỳ bắt đầu ở trong nước lặn qua lộn lại, nàng cảm thấy thân thể như bị lửa thiêu đốt, nóng không chịu nổi, vừa kêu nóng quá vừa không tự chủ được cõi y phục xuống.

Tề Dật Phàm định nhào người đến ngăn lại, nhưng cũng sợ bị nàng kéo vào trong nước, thật sự khó xử hết sức. Nàng đã đem quần áo cõi ra hết, chỉ còn lại cái yếm và dây lưng.

Thấy nàng sắp cõi cả cái yếm ra, trái tim Tề Dật Phàm không nghe lời chấn động mạnh, chặn lại nói: “Từ Kỳ, không được!” Nhưng mà, hết thấy đều đã muộn rồi! Tề Dật Phàm vừa dứt lời, cái yếm đã bị Hạ Lan Từ Kỳ kéo xuống, ném ra ngoài bồn tắm.

Chuyện này, Hạ Lan Từ Kỳ hình như thoải mái hơn, ngược theo hô hấp mà phập phồng cao thấp, bộ ngực no đủ tròn trịa ở trong nước như ẩn như hiện.

Trong lúc không hề phòng bị mà bất giác thân thể không chút che đậy của người trong lòng, cho dù tâm lý Tề Dật Phàm có vững vàng thế nào, hay là cố gắng như không thấy thì cũng phải chịu kích thích không nhỏ! Tề Dật Phàm kim lòng không nổi mở to hai mắt nhìn, không khỏi hơi thất thần.

“Nóng quá, nóng quá.....” Hạ Lan Từ Kỳ ngửa đầu, híp nửa hai mắt, sắc mặt hồng như táo chín đỏ. Hai tay vốc nước lạnh, giơ lên, nước lạnh chảy lên trên mặt của nàng, tưới tắt bớt phần nào dục hỏa trên người, nàng sau khi vùng vẫy trong nước được một lúc, thân mình đột nhiên trượt một cái, cả người biến mất khỏi mặt nước, hoàn toàn chìm sâu vào trong nước.

“Từ Kỳ, nàng làm sao vậy?” Tề Dật Phàm hoàn hồn, hắn sợ thân thể Hạ Lan Từ Kỳ không chịu nổi ngất đi nên bất chấp lao đến.

Chỉ thấy Hạ Lan Từ Kỳ nằm ở dưới đáy nước, vẫn không hề nhúc nhích, Tề Dật Phàm bị dọa đến hồn phi phách tán: “Từ Kỳ, Từ Kỳ.....” Hắn gọi hai tiếng, không nghe thấy đáp lại. Trong lòng hắn trở nên trống rỗng, lập tức nửa quỳ ở ngoài bồn tắm hai tay vươn đến thò vào vớt Hạ Lan Từ Kỳ.

Nhưng mà không ngờ rằng, hắn vừa mới đưa tay chạm vào người Hạ Lan Từ Kỳ thì nàng đột nhiên mở mắt, ôm lấy cổ hắn, trực tiếp kéo hắn ngã vào trong nước rồi xoay người chặn lại.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Tương Phùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Làm quân tử chẳng dễ gì

Đối mặt với việc Hạ Lan Từ Kỳ điên cuồng ôm hôn, Tề Dật Phàm chân tay luống cuống, nhưng mà cũng suy nghĩ đến việc Hạ Lan Từ Kỳ đang lỏa thể, hắn ngưng ngưng đưa tay đẩy ra, đành phải khuyên nhủ: “Từ Kỳ, nàng làm gì thế? Nàng đừng như vậy nữa!”

“Hoa Tranh, thiếp khó chịu quá, chàng giúp thiếp một chút, giúp thiếp đi!”

“Nhưng mà.....”

Tề Dật Phàm còn định mở miệng nói thêm điều gì nữa, nhưng lại bị đôi môi nóng rực của nàng bịt lại.

Sau đó, Hạ Lan Từ Kỳ dùng đầu lưỡi mềm dẻo lại vô cùng ham muốn giữ lấy, chủ động tách hàm răng của Tề Dật Phàm ra. Liếm hết vòm miệng hắn.

Đối mặt với sắc hương của người con gái mà mình yêu thế này, cho dù hắn định lực có mạnh thế nào cũng chẳng thể thờ ơ. Huống chi, Hạ Lan Từ Kỳ dục hỏa đốt người, nếu không cho nàng đủ nàng tuyệt đối sẽ không chịu để yên.

Tề Dật Phàm bị sự dịu dàng của nàng hòa tan, hai tay chậm rãi ôm lấy sau lưng nàng, dùng sức ôm sát lại. Rồi xoay người một cái, đem nàng áp dưới thân, nửa người tựa vào thành bồn tắm.

Rốt cục cũng chiếm được sự đáp lại, Hạ Lan Từ Kỳ rất vui vẻ, đôi mắt đẹp của nàng khép hờ dùng đầu lưỡi linh hoạt không ngừng ở trong miệng Tề Dật Phàm làm loạn. Nhưng Tề Dật Phàm lại giả hoạt vô cùng, tinh tế tránh được sự truy đuổi của nàng, môi lưỡi đụng chạm, ngực hai người dần dần nóng lên nóng lên.

Tề Dật Phàm kim lòng không nổi vỗ về thân thể của hắn, cảm giác như được vuốt trên vải gấm tuyết trơn bóng nhờn, khiến Tề Dật Phàm toàn thân

khô nóng, không hiểu sao bỗng kích động lên.

“Hoa Tranh..... Hoa Tranh.....” Hai tay Hạ Lan Từ Kỳ ở trên người Tề Dật Phàm chạy lên chạy xuống, mỗi một tác da thịt bị hấn đụng vào đều cảm thấy đặc biệt thoải mái, tâm lý cũng được thỏa mãn rất nhiều, vì thế mơ mơ màng màng, không ngừng gọi tên người trong lòng.

Ôm ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng, Tề Dật Phàm nhiệt huyết sôi trào, cảm xúc mãnh liệt của hai người dần dần cháy lên.

Lúc này, Tề Dật Phàm nhẹ nhàng hôn cái cằm đang nhếch lên của Hạ Lan Từ Kỳ, lại còn liếm mát, rồi dần dần trượt đến cái xương quai xanh trơn bóng lỏa lỏ của nàng.

Dọc theo hướng xương quai xanh phát triển mà hôn nhẹ, khiến toàn thân nàng run lên, rên nhẹ ra tiếng.

Việc Tề Dật Phàm cẩn thận hôn môi cùng vuốt ve đối với nàng mà nói chính là nước cam lộ, tuy rằng không thể hoàn toàn dập tắt được lửa nhưng cũng khiến nàng dễ chịu không ít.

Trong hơi thở đều là mùi hương tự nhiên trên cơ thể Hạ Lan Từ Kỳ, Tề Dật Phàm có chút thần hồn điên đảo, tiếp tục lui xuống, một ngậm ngậm lấy trái anh đào trước ngực nàng.

Hạ Lan Từ Kỳ ưm một tiếng, hai tay không kìm nổi nữa, ngây ngốc, kéo đai lưng của Tề Dật Phàm xuống, vội vàng mở y phục của hắn.

Dưới sự kích thích mãnh liệt như vậy, nơi nào đó trên thân thể Tề Dật Phàm đương nhiên sẽ có phản ứng, loại cảm giác này bùng nổ tựa như củi khô gặp lửa.

Cảm giác tê dại chạy dọc theo thân thể xuống dưới, nhanh chóng lan rộng tới toàn thân, Hạ Lan Từ Kỳ khó chịu rên lên, hai tay không kìm được vói vào trong quần áo Tề Dật Phàm cào lên tấm lưng rắn chắc của hắn, giải phóng cảm xúc đang bị kìm nén của mình.

Hạ Lan Từ Kỳ có móng tay dài, cào vào như vậy khiến Tề Dật Phàm có cảm giác đau, mà cũng may là loại cảm giác đau đớn này đã giúp hắn khôi phục lý trí.

Đang làm cái trò gì thế này? Thật quá mức rồi! Hắn đột nhiên đứng dậy, dùng sức tát vào mặt mình để bản thân tỉnh táo hoàn toàn. Trước khi Hạ Lan Từ Kỳ kịp có phản ứng gì hắn đã vội vàng mò xuống nước vớt quần áo của nàng lên quần lại.

Tuy rằng hắn rất thích Từ Kỳ, nhưng nếu thừa dịp người ta trúng xuân dược, trong lúc thần trí mơ hồ mà phát sinh quan hệ, chẳng phải chính là loại người bị ô lợi dụng lúc người ta đang gặp nạn mà làm bậy sao?

Huống hồ, lúc hắn tới cứu Hạ Lan Từ Kỳ cũng không có dịch dụng, chờ khi Hạ Lan Từ Kỳ tỉnh lại rồi phát hiện trong lúc mình u mê mà thất trinh, hơn nữa lại thất thân cho người mà nàng ghét nhất thì nàng sẽ khổ sở đến nhường nào?

Cho dù sau này Tề Dật Phàm có thừa nhận hắn chính là Hoa Tranh đi nữa thì trong tâm lý đã có sự tổn thương có chữa thể nào cũng khó mà lành được, cho nên tuy rằng rất muốn, nhưng giờ phút này Tề Dật Phàm lại kiên quyết không thể muốn Từ Kỳ trong tình trạng này được.

Rất nhanh, Hạ Lan Từ Kỳ kịp phản ứng, bắt đầu bất mãn giãy dụa: “Hoa Tranh, chàng làm gì thế? Đem quần áo bỏ ra đi, thiếp rất khó chịu..... Thiếp nóng quá..... Chúng ta tiếp tục đi.....”

“Đừng nhúc nhích, rất nhanh sẽ không sao đâu!” Tề Dật Phàm đẩy thẳng vai của nàng lên, ngồi xếp bằng đến phía sau nàng, hai tay vận khí nội lực áp vào phía sau lưng Hạ Lan Từ Kỳ, không ngừng liên tục đem dương khí của mình truyền sang cho nàng để giúp nàng điều chỉnh kinh mạch, để nàng chống cự độc dược trong cơ thể.

Ước chừng thời gian một tuần trà, cảm xúc của Hạ Lan Từ Kỳ dần dần chậm lại, không còn nao loạn nữa. Nhưng tuy nàng đang yên lặng, Tề Dật Phàm cũng không dám xem thường nữa, sợ mình vừa thu chân khí lại thì dược hiệu trong cơ thể Hạ Lan Từ Kỳ sẽ lại lần nữa phát tác, thế nên cho dù hắn cảm thấy mệt chết đi được thì hắn vẫn phải kiên trì, trên trán mồ hôi đã chảy thành dòng cũng chẳng buồn lau.

Dưới sự nỗ lực kiên trì không ngừng này, Hạ Lan Từ Kỳ rốt cục cũng có thể bình tĩnh trở lại, rơi vào trạng thái ngủ say.

Lúc này, tính toán thời gian thì bọn họ đã giằng co đến tận nửa đêm rồi, quan sát thì thấy trời đã tối mù. Tề Dật Phàm bởi vì chuyện của Hạ Lan Từ Kỳ mà chưa ăn cơm trưa, càng không được ăn cơm chiều. Lúc này lại truyền công cho nàng, đã mệt mỏi hết sức rồi, chẳng buồn nhúc nhích chút nào. Nhưng mà cũng lo là Hạ Lan Từ Kỳ ngâm mình trong nước cả đêm thì thân thể sẽ chịu không nổi, liền dựa vào nghị lực chống đỡ mà đem nàng từ trong bồn nước bế lên, đặt ở trên giường. Bản thân cũng chẳng còn sức lực nào mà ngắt đi.

Sáng ngày hôm sau, Hạ Lan Từ Kỳ cau mày, dần dần khôi phục ý thức. Còn chưa kịp mở to mắt, nàng đã cảm thấy chuech choáng, toàn thân như là vừa mới ốm nặng, mệt mỏi, khổ sở, đau đớn, muốn có bao nhiêu khó chịu thì có bấy nhiêu.

Nàng nằm một lúc, rồi mới từ từ mở mí mắt nặng trĩu ra.

Không mở thì thôi, vừa mới mở mắt đã nhìn thấy Tề Dật Phàm quần áo hỗn độn, ngực còi trần đang ngủ ở bên cạnh nàng. Đầu nàng “oang” một tiếng, nhất thời mở to hai mắt nhìn.

Bất an cúi đầu xuống, phát hiện trên người đang đắp chăn mỏng, hơn nữa trong chăn còn có chút ẩm ướt. Nàng đưa tay vén chăn lên, kinh ngạc phát

hiện bản thân mình trần như nhộng nằm trong chăn.

“A.....” Đả kích này đối với nàng mà nói thật sự quá lớn, nàng phần nộ kêu to, đột nhiên đứng vọt dậy, ôm chăn lui vào góc giường.

Nàng như vậy đã đánh thức Tề Dật Phàm dậy. Tề Dật Phàm từ trên giường bò dậy, lấy tay xoa xoa huyệt Thái Dương, ngẩng đầu nhìn thẳng vào ánh mắt vừa xấu hổ vừa phần nộ của Hạ Lan Từ Kỳ. Tề Dật Phàm thần sắc đại biến, lập tức lấy lại tinh thần, vội vàng giải thích: “Từ Kỳ, cô đừng hiểu lầm, cô hãy nghe ta nói.....”

“Đại sắc lang! Không biết xấu hổ! Ngươi rút đi cho ta!” Hạ Lan Từ Kỳ nắm chặt chăn, đem mình chen kín, cảm xúc kích động quá to với hắn.

“Từ Kỳ, mọi chuyện không giống như cô đang nghĩ đâu! Cô hãy nghe ta giải thích!” Sự việc ập đến bất ngờ, Tề Dật Phàm vừa mới tỉnh ngủ, đầu óc vẫn còn chưa tỉnh táo hẳn. Thấy Hạ Lan Từ Kỳ hiểu lầm, trong lòng hắn có bao nhiêu lời muốn giải thích nhưng lại không biết nên nói từ đâu.

“Ta không nghe, ta không nghe! Ngươi là loại người lòng lang dạ sói! Cảm thú, súc sinh! Ngươi rút đi cho ta! Rút đi!” Từ nhỏ đến lớn, Hạ Lan Từ Kỳ lần đầu tiên giận đến như vậy! Nàng nghĩ rằng nàng đã bị Tề Dật Phàm chiếm đoạt, cảm giác này là kiểu nhục nhã cùng phần nộ khiến nàng cả người trở nên có chút điên cuồng, nếu không phải hiện tại thân thể trần truồng, không thể tùy tiện nhích nhích thì nàng nhất định sẽ nhào tới đánh Tề Dật Phàm! Nhưng mà bởi vì nàng không thể nên đành phải tức giận dùng chăn che lại đầu!

“Được được được! Cô đừng kích động quá! Ta xuống dưới lầu gọi bữa sáng, chờ cô cảm xúc ổn định rồi ta sẽ đem toàn bộ sự thật kể lại cho cô biết!” Hiện tại, căn bản không thể giải thích từ tẽ với Hạ Lan Từ Kỳ được, Tề Dật Phàm đành phải bắt đắc dĩ rời giường, sửa sang lại vạt áo cho tốt, rồi quyết định lui ra ngoài trước để nàng ở lại một mình bình tĩnh suy nghĩ.

Từ lúc Tề Dật Phàm rời đi, căn phòng trở nên yên tĩnh trở lại. Hạ Lan Từ Kỳ khi từ từ bò ra khỏi chăn thì mắt đã nhắm lại!

Nàng nhanh chóng tìm kiếm quần áo, lúc này mới phát hiện ra y phục của nàng ở ngay tại trên giường. Thì ra tối hôm qua Tề Dật Phàm dùng y phục của chính nàng bao lấy nàng rồi bế lên giường, nàng vội vàng đem y phục mặc vào cho tốt, co rúc ở góc giường, không ngừng tự hỏi mình, đây rốt cuộc là làm sao thế này?

Nàng nhắm mắt hồi tưởng lại, nhớ đến lúc mình trên đường đến chỗ hẹn với Hoa Tranh bị Nam Cung Hoàng bắt cóc. Nam Cung Hoàng hạ xuân dược cho nàng, sau đó hình như là Tề Dật Phàm cứu nàng, tiếp đó..... Chuyện sau đó trí nhớ của nàng bị vỡ ra thành mảnh nhỏ, giống như là hôn Hoa Tranh, nhưng lại giống như cùng Tề Dật Phàm triền miên. Nàng không nhớ rõ, nghĩ đến bản thân mình trúng xuân dược, ngày hôm sau vẫn bình yên vô sự nhưng thân thể lại trần truồng cùng Tề Dật Phàm ngủ trên một cái giường. Điều này càng nói rõ vấn đề, nàng chợt cảm thấy trời sập đất sụt.

Bởi vì nàng là bắt thầy thuốc, biết rõ xuân dược này lợi hại ra sao. Nếu không phải vì Tề Dật Phàm giải dược cho nàng, thì sao nàng có thể gắng gượng đến bây giờ?

Nhận rõ sự thật, Hạ Lan Từ Kỳ vừa thẹn vừa giận, trình tiết không bảo toàn được thì không còn mặt mũi nào đối mặt với Hoa Tranh nữa. Đả kích này thật sự quá lớn, nàng muốn đâm đầu chết đi!

Tuy nói nàng cũng biết Tề Dật Phàm là vì giải dược cho nàng mới làm như vậy, nhưng mà nàng cũng không cách nào tiếp nhận nỗi hiện thực tàn khốc này.

Chuyện xui xẻo như vậy sao có thể xảy ra trên người nàng chứ? Nàng vô cùng bi thương, ôm chăn, khóc không ngừng, khóc đến trời xoay đất chuyển rồi cuối cùng hôn mê.

.....

Không biết là đã trải qua bao lâu, nàng vốn định cứ ngủ mãi như vậy đừng tỉnh lại nữa, nhưng mà nàng vẫn tỉnh. Nàng đã khôi phục lại được ý thức, cảm thấy toàn thân vẫn mệt mỏi vô lực như cũ, yết hầu khô khốc, nàng không mở nổi mắt, chỉ có thể yếu ớt kêu: “Nước, nước.....”

“Tứ thiếu phu nhân tỉnh rồi! Mau mau, mang nước lại đây!” Bên tai truyền đến là tiếng bà Ngô vui mừng kêu lên, không hỏi cũng biết, nàng đã về đến nhà rồi.

“Tứ thiếu phu nhân, nước đây!” Lại là tiếng của bà Ngô, cùng lúc đó cảm giác được có cái thìa lạnh lạnh đụng phải môi của nàng, nàng hơi hơi hé miệng, nước ôn hòa chảy xuống yết hầu, toàn thân đã thoải mái hơn.

Sau khi uống vài ngụm nước, nàng dần dần khôi phục lại sức lực, từ từ mở mắt ra. Bất ngờ phát hiện người ngồi bên cạnh bón nước cho nàng không phải là bà Ngô mà là gương mặt lo âu của Tề Dật Phàm.

Vừa nhìn thấy gương mặt này, Hạ Lan Từ Kỳ lập tức thay biến sắc, cảm xúc kích động kêu lên: “Ngươi tránh ra cho ta! Ta không muốn gặp lại ngươi nữa!”

“Từ Kỳ, cô nghe ta giải thích, ta hôm đó không.....”

“Tránh ra! Đi ——” vừa trông thấy hắn, tất cả mọi tui thân cùng phần nộ đồng loạt xông lên đầu, Hạ Lan Từ Kỳ vẫn không thể bình tĩnh.

Nàng bị kích thích, hơn nữa xuân dược có tác dụng phụ. Sau khi hồi phủ, hôn mê ước chừng hai ngày hai đêm, Tề Dật Phàm vẫn luôn cực nhọc cả ngày cả đêm canh giữ ở bên cạnh nàng.

Chương 114: Tra tấn

Thấy Tề Dật Phàm xấu hổ, bà Ngô vội vàng chạy đến hoà giải: “Lang trung nói chỉ cần tứ thiếu phu nhân tỉnh lại, tình duyên thật tốt thì sau đó sẽ không sao nữa! Tứ thiếu gia, ngài đã ở trước giường trông coi hai ngày hai đêm rồi, hay là đi nghỉ ngơi trước đi đã. Có chuyện gì thì chờ sau khi nghỉ ngơi tốt thì hãy nói, mọi việc ở đây cứ giao cho lão nô xử lý là được!”

Tề Dật Phàm do dự một chút, nhưng vẫn gật đầu, bắt đầu đi liếc mắt nhìn Hạ Lan Từ Kỳ một cái rồi xoay người ra khỏi cửa.

“Các người cũng lui xuống hết đi.” Hạ Lan Từ Kỳ nhẹ giọng ra lệnh.

Bà Ngô vung tay về phía bọn nha hoàn trong phòng, bọn họ liền nhẹ tay nhẹ chân lui khỏi phòng, đóng cửa cẩn thận.

Thấy Hạ Lan Từ Kỳ loay hoay muốn nhô dậy, bà Ngô ở bên cạnh lấy một cái gối mềm ra, rồi nâng nàng dậy, lót ở phía sau lưng nàng. Sau đó ngồi ở bên cạnh giường, thở một hơi dài nhẹ nhõm: “Tứ thiếu phu nhân, hôm đó sau khi cô bị kẻ xấu bắt đi, đúng là đã dọa lão nô sợ đến chết rồi! Cũng may là cô không có chuyện gì! Cô biết không? Đêm đó cô đi cả đêm không về, tứ thiếu gia cũng không về nữa, Tề phủ cao thấp trên dưới đều lo lắng, phải phái gia đình trong phủ tìm kiếm khắp nơi nhưng vẫn không tìm thấy!”

“Áy, đợi chút!” Hạ Lan Từ Kỳ nghe ra ở đây có vấn đề, vội vàng hỏi: “Bà Ngô, chẳng lẽ không phải là bà nói Tứ thiếu gia đến cứu ta sao?”

Bà Ngô lắc lắc đầu: “Ngày hôm đó cô bị kẻ xấu bắt đi! Bỗng có một nam tử đeo mặt nạ màu bạc từ trong núi đi xuống, hắn nói hắn là bằng hữu của cô, xuống núi là để đón cô! Kết quả, sau khi biết cô đã bị bắt cóc! Hỏi rõ bọn hắn chạy theo hướng nào, hắn liền lòng như lửa đốt đuổi theo ngay!” Bà Ngô nói xong, vẻ mặt có vẻ suy tư: “Tứ thiếu phu nhân, hẳn chính Hoa Tranh công tử mà cô muốn gặp sao?”

“Đúng vậy!”

Bà Ngô kéo tay Hạ Lan Từ Kỳ: “Thế này cũng thật lạ, rõ ràng là Hoa Tranh công tử đi cứu cô, sao cuối cùng người cứu cô về lại là Tứ thiếu gia vậy?”

“Đúng thế, tại sao có thể như vậy?” Đây cũng vừa đúng là điều mà Hạ Lan Từ Kỳ đang băn khoăn.

Bà Ngô suy nghĩ một chút rồi sâu xa nói: “Tứ thiếu phu nhân, cô xem liệu có khả năng này hay không, Hoa Tranh công tử không đuổi kịp mà trùng hợp Tứ thiếu gia lại phát hiện kịp thời thế nên đã cứu được cô về?”

Bây giờ cũng chỉ có thể giải thích như thế này thôi, Hạ Lan Từ Kỳ mỉm cười: “Đúng rồi bà Ngô, bà và Thiên Hồ không xảy ra chuyện gì chứ?”

“Không có việc gì.” Bà Ngô vẻ mặt đau lòng nhìn nàng: “Tứ thiếu phu nhân, người bắt cô rốt cục là ai? Sao bọn họ lại muốn bắt cô?”

Nghĩ đến chuyện hôm đó, quả thực giống như bóng ma tâm lý khiến nàng trở nên sợ hãi nhắm chặt mắt lại, hai tay gắt gao nắm lại.

“Tứ thiếu phu nhân!” bà Ngô gọi một tiếng.

Hạ Lan Từ Kỳ lúc này mới mở mắt: “Bà Ngô, chuyện này con chỉ kể với bà, bà không được nói cho ai khác nữa đây.”

“Yên tâm, lão nô rất kín miệng mà!”

Hạ Lan Từ Kỳ hít sâu một hơi: “Người bắt ta đi chính là Nam Cung Hoàng, hắn muốn bắt ta làm vợ bé bên ngoài của hắn!” Sau đó, kể rành mạch hết mọi chuyện ra.

“Là hắn?” bà Ngô kinh ngạc đồng thời lòng đầy căm phẫn: “Đây thật đúng là tri nhân tri diện bất tri tâm[1] mà! Nhìn hắn áo mũ chỉnh tề, mặt mày sáng sủa thật không ngờ lại làm ra cái loại chuyện thất đức đến mức này! Tứ thiếu phu nhân, hắn dám khinh bạc cô như thế thì thật đúng là không để tứ thiếu gia vào trong mắt, lại càng không nề mặt Tề gia. Việc này chúng ta không thể để yên được, theo lão nô thấy thì việc này nên nói cho Hưu gia biết để Hưu gia thay cô làm chủ đòi lại công bằng!”

Hạ Lan Từ Kỳ không phát biểu bất cứ ý kiến gì, chỉ lặng lẽ nhìn bà.

Bà Ngô nghĩ nghĩ một lúc, vỗ ót, hiểu ra vấn đề: “Ôi trời thế cũng không ổn! Danh tiết của nữ nhân là quan trọng nhất, cô bị Nam Cung hoàng bắt đi một đêm không về, tuy rằng sau đó được tứ thiếu gia cứu về, nhưng việc này nếu bị truyền ra ngoài cũng khó tránh khỏi sẽ có người nói ra nói vào. Cho nên việc này không thể nói ra được, thù này mai sau báo cũng chưa muộn!”

Nếu bà Ngô có thể nghĩ chu toàn thế này, thì Tề Dật Phàm cũng có thể đã nghĩ đến. Hạ Lan Từ Kỳ lại hỏi: “Khi Tứ thiếu gia về đã nói như thế nào với

mọi người về chuyện của ta?”

Bà Ngô bầm báo chi tiết: “Tứ thiếu gia nói lúc cậu ấy đang đi dạo phố thì hát hiện có người đang bắt lấy cô, muốn tống tiền Tề gia. Cậu ấy đã cứu được cô, đồng thời, cậu ấy cũng nói là vì muốn cùng cô lãng mạn một lần nên buổi tối đã ở lại tửu lâu.”

Vẫn biết hẳn là người thông minh, sẽ không làm khó mình. Dù sao mình bị chịu tiếng xấu cũng ảnh hưởng đến mặt mũi của hắn. Hạ Lan Từ Kỳ hít sâu một hơi, cảm thấy mệt mỏi.

Bà Ngô thấy nàng mệt mỏi, đứng dậy nói: “Tứ thiếu phu nhân, cô cứ nằm xuống nghỉ một lát đi! Lão nô gọi phòng bếp làm cho cô bát cháo, uống một chút!”

Bà Ngô giúp nàng đắp kín chăn, vừa định xoay người rời đi, Hạ Lan Từ Kỳ đột nhiên mở miệng: “Bà Ngô, con nghe mẹ con kể là bà làm chè hạt sen long nhãn uống rất ngon!”

Thấy Hạ Lan Từ Kỳ muốn uống chè bà tự tay làm, trên mặt bà Ngô nở ra nụ cười hạnh phúc: “Được, được, cô cứ chờ một lát, lão nô tự tay làm cho cô!”

Bà Ngô rời đi, trong phòng khôi phục lại sự tĩnh lặng.

Hạ Lan Từ Kỳ nằm ở trên giường, nhớ đến tình hình chật vật không chịu nổi hôm đó của mình, lòng của nàng tựa như rơi vào hố băng, cảm giác bất lực và tuyệt vọng như xuyên thấu.

Nàng cùng Tề Dật Phàm vốn là đôi vợ chồng già, nàng vẫn luôn ao ước một ngày kia có thể tìm ra thủ phạm giết mẹ Tề Dật Phàm, thế là nàng được tự do có thể cùng người trong lòng song túc song phi. Nhưng sự thật quá tàn khốc rồi, nay nàng đã cùng Tề Dật Phàm biến khéo thành vụng, tự yên lại thành vợ chồng thật sự. Hiện tại trong lòng tràn ngập cảm giác bất đắc dĩ và hối hận khiến người ta khó mà chấp nhận.

Trước mắt, nàng cảm thấy mình chẳng còn ý nghĩ gì nữa rồi. Đã không còn xứng với Hoa Tranh tao nhã sống cùng nhau, bởi vậy, cảm giác thương tâm muốn chết đi tràn ngập toàn bộ tâm tư nàng!

Bà Ngô nói Hoa Tranh biết mình bị bắt, có thể tưởng tượng ra bây giờ có lẽ Hoa Tranh đang vô cùng thương tâm đấy! Hạ Lan Từ Kỳ níu lấy chăn, khẽ sờ khóc thêm trận nữa, cho đến tận khi đã đem hết đau khổ cùng tủi thân trong tim khóc ra gần hết, lúc này mới ngừng rơi lệ, loay hoay ở trên giường ngồi dậy.

Nàng đi giày vào, bởi vì trên người chẳng có tí sức lực nào nên khi nàng đứng thẳng người thì đầu hoa óc váng, nhưng nàng vẫn kiên trì chống vào kệ bên giường, từng bước một lần đi đến bên cạnh bàn, nhắc bút lông lên. Cứ do dự mãi rồi cũng đành phải hạ quyết định viết cho Hoa Tranh một bức thư chia tay.

Thân thể nàng hiện tại vốn không thể đến rừng trúc được, nàng mở cửa sổ ra thì phát hiện vừa vặn bây giờ đang là lúc ngủ trưa, trong sân không có ai vì thế nàng dùng còi gọi bỏ câu truyền thư đến để gửi thư ra ngoài.

Sau khi kiên trì làm xong hết thảy, nàng cả người đã mồ hôi đầm đìa, bởi vì thể lực không chống đỡ nổi nữa, dựa vào cửa sổ, từ từ ngồi xuống. Nghĩ đến mối tình nàng luôn trân trọng yêu thương cứ như vậy mà chết đi, nước mắt không kiềm được cứ từng giọt từng giọt lăn dài trên má, khóc không thành tiếng.

.....

Hạ Lan Từ Kỳ không rõ bị ai bắt đi, sau khi được cứu trở về đến còn ngủ mê man hai ngày hai đêm, chuyện này ở trong phủ xem như là tin tức nóng hổi nhất. Tuy rằng Tề Dật Phàm cũng có giải thích, nhưng đám tiểu thiếp cùng chị em dâu rảnh rỗi trong tiểu viện, căn bản không tin, vẫn luôn ở sau lưng đoán mò nguyên nhân thật sự.

Vì thế, bí mật vẫn luôn khó giữ nếu nhiều người biết. Mấy chuyện linh tinh mà bọn họ đồn đoán tương đối sinh động, tóm lại truyền ra vài ba phiên bản, một bản là: Hạ Lan Từ Kỳ trước khi thành thân đã có người yêu, nhưng vì tiểu tử đó nghèo quá cuối cùng chim khôn lựa cành mà đậu, Hạ Lan Từ Kỳ gả cho tứ thiếu gia. Vì thế người kia ghi hận trong lòng, bắt cóc tứ thiếu phu nhân là muốn trả thù nàng.

Phiên bản thứ hai là: Hạ Lan Từ Kỳ không thương tứ thiếu gia, lại là một nữ nhân tham lam đầy mưu mô. Nàng quen biết một người còn giàu có quyền thế hơn Tề Dật Phàm nhiều, cái chuyện bị đánh cướp chẳng qua cũng chỉ là diễn trò, nghĩ ra kế kim thiên thoát xác[2], cùng người ta xa chạy cao bay.

Phiên bản thứ ba là kỳ quái nhất: Nói mục đích Hạ Lan Từ Kỳ gả vào đây không hề trong sạch, chủ yếu là vì thèm muốn tài sản Tề gia, vì thế cùng phụ thân hợp mưu, diễn ra màn bị bắt cóc tống tiền, làm như vậy là để bòn rút tài sản Tề gia.

Tóm lại, có rất nhiều loại suy đoán. Tuy có câu nói gì cũng phải nghĩ trước nghĩ sau, nhưng bọn họ đã đem chuyện này thành đề tài khi trà dư tửu hậu, cho nên nào có quan tâm là thật hay giả! Cả đám cứ như là tận mắt chứng kiến vậy, nói chính xác lắm!

Nhưng mà, trọng tâm chính tổng tất cả những lời đồn này là nói Hạ Lan Từ Kỳ phẩm hạnh không đứng đắn, làm vợ không nghiêm nên mới rước họa vào thân!

Hạ Lan Từ Kỳ đã xảy ra chuyện, Phùng Thiếp cùng Tôn Thiếp khi ở trước mặt Tề Dật Phàm thì biểu hiện quan tâm lắm, mỗi ngày đều đến thăm, dặn dò bọn hạ nhân, phải chăm sóc thật tốt..., toàn bộ Thủy Tiên Các từ trên xuống dưới nhìn vào thật sự có thể nói là “hài hòa”!

Hoàng hôn buông xuống, Tề Dật Phàm ở trong thư phòng thấp đèn, hẩn ngồi một mình ở bên thư án, đưa tay lấy gia bức thư chia tay mà Hạ Lan Từ Kỳ viết cho Hoa Tranh vừa nhận được chiều nay. Kỳ thật, bởi vì đây là chuyện chẳng hay ho gì nên Hạ Lan Từ Kỳ cũng không có đem chuyện đã trải qua giải thích hoàn toàn, chỉ nói nàng hiện tại bình an, không cần quan tâm. Còn nữa nàng đã phát hiện ra mình yêu Tề Dật Phàm rồi, không muốn chậm trễ hẩn nữa cho nên quyết định chia tay.

Trên tờ giấy có vết nước mắt mờ mờ, nhìn lá thư này, Tề Dật Phàm có thể tưởng tượng ra khi Hạ Lan Từ Kỳ viết thư đã có tâm trạng khổ sở nhường nào.

Hạ Lan Từ Kỳ thương tâm, cũng khiến hẩn thương tâm theo. Bởi vì bị hiểu lầm mà tâm tình càng thêm rối rắm. Lúc này, hẩn nghĩ muốn đi qua an ủi người yêu nhiều hơn một chút, nhưng mà Hạ Lan Từ Kỳ căn bản không muốn nhìn mặt hẩn. Hẩn không muốn lại kích thích nàng lần nữa, thôi thì đợi nàng bình tĩnh lại rồi nói sau.

Kỳ thật Tề Dật Phàm cũng biết, trước mắt phải đem chuyện hiểu lầm giải thích tốt là quan trọng nhất. Đồng thời hẩn cũng nghĩ xem phải dùng cách nào để giảm bớt tổn thương cho Hạ Lan Từ Kỳ, rồi đem thân phận thật của mình nói cho nàng biết.

Bởi vì sợ Hạ Lan từ Kỳ đang tổn thương không tiếp nhận nổi, cho nên Tề Dật Phàm cân nhắc lại, vẫn chưa nghĩ ra cách nào hợp lý nhất.

Đang lúc hẩn đang vắt óc nghĩ ra cách xử lý hoàn hảo nhất thì ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng đập cửa, hẩn chưa kịp mở miệng thì Phùng thiếp đã đẩy cửa ra, bưng một khay trà Long Tỉnh thượng hạng, cười khanh khách thoải mái tiến vào: “Tứ thiếu gia, ngài xem hai ngày nay ngài tiêu tụy thành bộ dạng gì rồi? Đừng để mệt mỏi quá, uống chút trà đi!” Nói xong rót đầy một chén trà đưa đến trước mặt hẩn, Tề Dật Phàm mặt không chút thay đổi, cũng không có đưa tay nhận trà.

Phùng thiếp xấu hổ, cười cười: “Trà này còn nóng, thổi thổi chút rồi uống!” Sau đó chuyển tới phía sau Tề Dật Phàm “Tứ thiếu gia, vì chiếu cố tứ thiếu phu nhân mà ngài gần đây cũng chưa hề ngủ! Hay là để thiếp thân xoa bóp vai cho ngài, thư giãn một chút nhé!”

Ngón tay dài bạch ngọc của nàng vừa mới chạm một cái vào vai Tề Dật Phàm hẩn đã lạnh giọng quát: “Không cần!”

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 115: Người tình là ai?

“Người, người muốn làm gì?” Thấy Tề Dật Phàm đang từng bước một đi đến gần mình, Hạ Lan Từ Kỳ trong lòng vô cùng bất an: “Người cách xa ta ra, đừng có đến gần đây!”

Ở cùng Tề Dật Phàm trong một không gian, Hạ Lan Từ Kỳ tự nhiên thấy rất khó chịu, thuận tay cầm lấy chén trà trên bàn ném về phía Tề Dật Phàm.

Tề Dật Phàm thân thủ, một tay lấy chén trà tiếp được: “Từ Kỳ người bình tĩnh một chút, nghe ta đem lời nói cho người xong.”

Hẩn muốn nói với mình về chuyện hôm đó sao? Việc này đối với nàng mà nói cứ như một con ác mộng, nàng vĩnh viễn không bao giờ muốn nhắc lại nữa, vì thế che lấp tai, đầu lắc như trống bỏi: “Không nghe không nghe, ta không nghe! Giữa chúng ta không có gì để mà nói hết!”

Thấy nàng quá mức kích động, không cho mình quyền được lên tiếng Tề Dật Phàm không thể không sử dụng sức mạnh áp đảo giữ chặt lấy nàng.

Hạ Lan Từ Kỳ bị kéo đến bên giường, bắt đắ dĩ liền cảm thấy cái gối nhỏ trên giường đập lên đầu Tề Dật Phàm, nhưng mà một cái gối nhỏ có thể ngăn cản được hẩn sao?

Hạ Lan Từ Kỳ thấy đã hết đường lui, cuối cùng bị Tề Dật Phàm hạ gục ấn lên trên giường.

“Đại sắc lang! Không biết xấu hổ, người mau thả ta ra!” Mặc dù bị đè chặt hai tay, Hạ Lan Từ Kỳ vẫn không khuất phục, cứ giãy dụa không ngừng.

Nhưng mà nếu Tề Dật Phàm đã không muốn buông nàng ra thì nàng dù có giãy thế nào cũng chỉ phí công thôi.

“Cô đừng lộn xộn, ta không hề muốn hại cô. Chỉ cần cô ngoan ngoãn nghe hết lời ta nói thì ta sẽ thả cô ra!” Tề Dật Phàm kỳ thật cũng không muốn ép buộc nàng, nhưng nếu cứ đợi nàng từ từ hết giận thì hẩn cũng không biết sẽ phải đợi đến năm nào, tháng nào cho nên mới phải dùng đến hạ sách này.

Nếu đã không giãy dụa nổi Hạ Lan Từ Kỳ còn có thể làm gì nữa đây? Nàng phần nộ trùng mất lờm Tề Dật Phàm, vẻ mặt tỏ ra chán ghét, chuyển mắt sáng phía bên cạnh. Cho dù không lên tiếng nhưng Tề Dật Phàm hiểu nàng đã ngầm đồng ý.

Vì thế, vội vàng nắm lấy cơ hội: “Từ Kỳ, thật sự là hôm đó cô hiểu lầm rồi. Tuy là cô trúng xuân dược, nhưng giữa chúng ta không hề xảy ra điều gì ảm..không hề xảy ra cái chuyện giống như cô nghĩ đâu.”

Thấy Hạ Lan Từ Kỳ vẻ mặt không tin, Tề Dật Phàm nuốt nước miếng, khó khăn nói: “Ta thừa nhận, lúc cô không cố ý quán lấy ta thì đúng là ta có không kiềm chế được dụ hoặc mà hôn cô, cũng bẽ cô lên. Nhưng mà ta thề là ta không làm chuyện gì khác, một chuyện cũng không.”

“Vậy thì ta giải xuân được kiều gì?” Hạ Lan Từ Kỳ xoay đầu lại nhìn thẳng vào mắt hắn.

Tề Dật Phàm cũng không tránh né ánh mắt nàng, giải thích chi tiết: “Ta cho cô ngâm mình trong bồn nước lạnh, sau đó điều chỉnh chân khí cho cô, làm giảm bớt sự khó chịu trong cơ thể cô. Vì vậy cô mới gắng gượng qua khỏi được! Ta cam đoan, ta sao có thể lợi dụng cô như vậy mà làm chuyện đó? Cô vẫn luôn trong sạch!”

“Tất cả mọi thứ người nói đều là thật?” Thấy hắn nói rất rành mạch, không giống như đang nói dối khiến Hạ Lan Từ Kỳ vô cùng kích động.

Tề Dật Phàm sợ Hạ Lan Từ Kỳ không tin, lập tức giơ thẳng hai ngón tay lên trời, không tiếc phát lời thề độc: “Thật sự, nếu ta lừa cô thì ta ra khỏi cửa sẽ bị sét đánh chết!”

Dám phát lời thề độc thế này thì có lẽ trong lòng hắn không có quỷ đúng không? Hạ Lan Từ Kỳ không hề chớp mắt nhìn hắn, trong ánh mắt hắn không hề bận rộn như kẻ đang nói dối, trái tim Hạ Lan Từ Kỳ vốn như đang rơi xuống địa ngục nay lại được giải thoát.

Nhưng mà, nàng vẫn thận trọng hỏi lại: “Ta..... Ta..... Quần áo của ta.....” Nàng còn nhớ rõ, khi... tỉnh lại, hai người bọn họ nằm ở trên giường, còn bản thân mình không mặc quần áo, vậy chuyện này phải giải thích thế nào?

Tề Dật Phàm buông một cánh tay nàng ra, gãi gãi ót mình: “Y phục của cô là cô tự cởi, lúc ấy ta đã truyền cho cô toàn bộ chân khí đã chẳng còn chút khí lực nào rồi, dùng quần áo bọc cô lại bế đến trên giường, sau đó cũng không biết tại sao ta lại mệt quá đến ngất xỉu đi!”

Vậy thân thể của mình chẳng phải đã bị hắn thấy hết rồi sao? Nghĩ đến đây, Hạ Lan Từ Kỳ hai gò má nóng lên, nhất thời xấu hổ khuôn mặt đỏ bừng. Nghĩ đi cũng phải nghĩ lại, như vậy cũng vẫn còn tốt hơn mất trong sạch đúng không?

Cũng ý thực được dưới tình huống như thế mà tề Dật Phàm vẫn có thể giữ vững định lực, không hề lợi dụng lúc người ta gặp nạn, quả đúng là quân tử. Đồng thời, vốn dĩ Tề Dật Phàm là người cứu nàng, đối với nàng có ân nhưng kết quả khi nàng tỉnh lại chẳng những không cảm tạ người ta, còn hiểu lầm người ta phi lễ mình, bây giờ không biết phải nói sao cho phải, Hạ Lan Từ Kỳ ngượng ngùng vì đã trách người ta, nhưng mà có ngại thế nào cũng phải giữ mặt mũi, nàng cắn môi dặn dò: “Việc này chỉ có người biết ta biết, trời biết đất biết, không thể để lọt vào tai người thứ ba, người phải thay ta giữ kín bí mật này!”

Cho dù nàng thân trong sạch nhưng cũng không muốn chuyện này bị truyền ra, làm ảnh hưởng đến danh dự của nàng.

Lúc này, Tề Dật Phàm lại nhìn nàng: “Phương pháp giữ bí mật tốt nhất chính là, cô gả cho ta! Nếu không..... Cô tự hiểu!”

Không ngờ hắn lại mở miệng nói một câu như vậy, Hạ Lan Từ Kỳ chán nản: “Người, người, người đang nói đùa gì vậy? Không phải người vẫn luôn muốn giữ vị trí chính thể cho người trong lòng sao?”

Tề Dật Phàm ghé sát mặt vào, cười đến tươi rói: “Ta không hề nói đùa, người trong lòng ta chính là nàng đấy!”

Hạ Lan Từ Kỳ thật sự bị lời hắn nói dọa sợ, trừng lớn hai mắt, không tin nổi: “Tề Dật Phàm, hôm nay người bị sốt hả? Nói mê sảng cái gì đó?”

“Ta không nói mê sảng.” Tề Dật Phàm hôm nay tính đem tấm màn chắn giữa hai người họ phá vỡ, hắn muốn cùng Hạ Lan Từ Kỳ nhận ra nhau, hắn muốn cùng nàng nhìn rõ đối phương, song tức song phi: “Từ Kỳ, có một chuyện ta vẫn luôn muốn nói với nàng nhưng không biết phải mở miệng thế nào.”

Hạ Lan Từ Kỳ vô cùng ngạc nhiên nhìn hắn, cũng muốn nghe xem hắn nói những thứ gì.

“Từ Kỳ, thật ra, ta chính là.....”

“Phanh” Tề Dật Phàm còn chưa nói xong câu, đã nghe tiếng bà Ngô ở trong sân hô to: “Ôi, các người làm gì vậy? Tứ thiếu gia cùng tứ thiếu phu nhân còn đang ở bên trong đó. Các người không thể đi vào!”

“Chúng tôi là phụng mệnh phu nhân, đến mời thiếu phu nhân tới Vinh Nhã Cư.” Ngoài cửa truyền đến tiếng của một bà vú, Tề Dật Phàm vừa nghe đã biết đó là người thân cận bên cạnh phu nhân, Vú Diêu.

“Vậy xin chờ một chút, để ta thông báo một chút.” Bà Ngô nhanh chóng gõ cửa gọi: “Tứ thiếu gia, phu nhân phái người mời tứ thiếu phu nhân đến Vinh Nhã Cư.”

Tề Dật Phàm đang muốn đem mọi chuyện nói thẳng hết ra, nhưng không ngờ giữa đường gặp kẻ ngang chân, bắt đắc dĩ, hắn đành phải nói: “Chờ nàng về ta sẽ lại nói cho cô.” Hắn buông Hạ Lan Từ Kỳ ra, đứng dậy chuẩn bị mở cửa.

Hạ Lan Từ Kỳ cũng gấp rút từ trên giường đứng lên, bối rối sửa sang lại y phục của mình một chút.

Tề Dật Phàm mở cửa phòng, thấy người đứng trong sân quả nhiên là vú Diêu – người thân cận bên cạnh phu nhân.

“Lão thân bái kiến tứ thiếu gia!” vú Diêu vẫn rất cung kính với hắn nên vội vàng tiến lên thi lễ.

“Mẹ ta sao lại muốn mời Từ Kỳ qua đó?” Tề Dật Phàm hậm hực, mặt không chút thay đổi.

Vú Diêu rất giáo hoạt trả lời trôi chảy: “Hình như phu nhân có chuyện gì muốn hỏi cô ấy, về phần là chuyện gì thì lão thân không hề biết.”

Nếu phu nhân tìm nàng thì nàng không thể nào mà không đi được, vì thế nàng từ trong đi ra: “Vậy được rồi! Ta sẽ cùng bà đi qua đó.”

Phu nhân đang bình thường tự nhiên gọi Hạ Lan Từ Kỳ qua, Tề Dật Phàm dù thế nào cũng cảm thấy chuyện có chút kì quái, hần lo lắng nói với theo sau: “Hôm nay ta cũng chưa thỉnh an mẫu thân, để ta đi cùng nàng.”

Hần đi cũng là chuyện tốt, dù sao có chuyện gì hần cũng sẽ bảo vệ mình, cho nên Hạ Lan Từ Kỳ không hề ngăn cản. Vú Diêu tuy là hơi do dự một chút, nhưng có thể nào bà ta cũng chỉ là một hạ nhân, không có quyền can thiệp vào hành vi của Tề Dật Phàm.

.....

Cũng như hai lần trước, chỉ cần trưởng bối muốn kéo Hạ Lan Từ Kỳ đi qua thì nhất định sẽ không có chuyện gì tốt.

Ở trong Vinh Nhã Cư, lấy phu nhân làm chủ thì tất cả các vị di nương đều có mặt. Ngay cả mấy chị em dâu cũng ở đó, còn trong số các vị thiếu gia thì ngoại trừ Ngũ thiếu gia đang học ở trong Kim Lâu và Lục thiếu gia không biết chạy đi đâu ăn chơi đàm điểm thì tất cả mọi người đều có mặt đầy đủ.

Sau khi Hạ Lan Từ Kỳ cùng Tề Dật Phàm vào nhà, đã cảm thấy không khí bất ổn, nhưng vẫn hành lễ với mọi người theo thứ tự. Phu nhân không ngờ Tề Dật Phàm cũng đến theo, ngẩng đầu liếc mắt nhìn vú Diêu một cái.

Vú Diêu đi theo phu nhân đã nhiều năm, lập tức đoán được tâm tư trong lòng phu nhân, đi đến bên tai bà nhẹ nhàng nói: “Là tứ thiếu gia tự mình đòi đi theo.”

Phu nhân khoát tay chặn lại, ý bảo bà ta lui ra. Đồng thời nghiêm mặt, giọng gắt dứt khoát hỏi Hạ Lan Từ Kỳ: “Ngày hôm đó con bị ai bắt đi?”

Việc này cũng đã qua hai ngày rồi, không ngờ phu nhân lại còn muốn lật lại, tra hỏi nàng. Hạ Lan Từ Kỳ cùng Tề Dật Phàm liếc nhau, có chút bất ngờ.

Sau khi thất thần, Hạ Lan Từ Kỳ nhanh chóng trấn tĩnh lại, Hầu gia hôm kia mới xuất môn làm việc, hôm nay phu nhân làm chủ nên mình không thể sơ hở để bà nắm được nhược điểm. Vì thế, thần sắc bình tĩnh lại, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: “Mẹ chồng, hôm ấy kẻ xấu đó bịt kín mắt con, cho nên con không hề thấy được dung mạo của hắn.”

“Thật không? Là không có thấy rõ, hay là cố ý giấu diếm vậy?” Đại di nương bỗng nhiên xen vào một câu, khiến cho Hạ Lan Từ Kỳ xấu hổ không thôi.

Tề Dật Phàm từ trước đến nay vẫn luôn không vừa mắt Đại di nương, lúc này nghe thấy bà ta nói vậy thì lửa giận trong lòng lại bùng lên, mày kiếm nhăn tít lại, khí thế bức người: “Bà có ý gì?”

Đại di nương thần sắc khế biến, bị khí thế kia dọa đến sợ hãi, giọng nói cũng tỏ vẻ sợ hãi, lo lắng: “Ta không có ý gì, nhưng mà tứ thiếu gia à, cậu cũng nên biết hiện tại trên dưới khắp nơi trong phủ đều có lời đồn, nói rằng tứ thiếu phu nhân đã có người ở bên ngoài, đây cũng không phải là một chuyện nhỏ! Tứ thiếu gia, chuyện này liên quan đến mặt mũi của cậu, cậu cũng nên điều tra kĩ một chút chứ?”

Ý trong lời của Đại di nương là Tề Dật Phàm bị thê tử cầm chừng, vì thế hần giận đến tím mặt: “Bà câm mồm cho ta!” Nói xong đã định xông lên.

“Dật Phàm!” Phu nhân vội vàng quát hần lại, tiện đà nhẹ giọng trấn an: “Dật Phàm con đừng quá kích động, chuyện này không phải vẫn đang điều tra sao? Nếu quả thật là tung tin vịt, nhất định sẽ trả lại sự trong sạch cho Từ Kỳ.”

Hạ Lan Từ Kỳ cũng giữ chặt cánh tay của hần, lắc lắc đầu, Tề Dật Phàm đành phải thôi.

Kỳ thật, từ sau lần gặp chuyện không may đó, những lời đồn không tốt về Hạ Lan Từ Kỳ ngày càng nhiều, bà Ngô cũng từng nhắc qua với Hạ Lan Từ Kỳ nhưng bởi vì lúc ấy nàng đã rất thương tâm khổ sở rồi, chắc còn lòng dạ đâu mà bận tâm đến những cái khác nên không đem những chuyện này ở trong lòng. Cho là một thời gian nữa những tin đồn này sẽ tự hết, nhưng chẳng ngờ được hôm nay lại bị dẫn vào đây chất vấn.

“Mẹ chồng, con dâu nói điều gì cũng là thật, không hề có...chút nào giấu diếm, mong mẹ chồng minh giám!” Hạ Lan Từ Kỳ khiêm tốn cúi đầu, thái độ không thẹn với lương tâm.

Phu nhân trên mặt không rõ cảm xúc, chỉ cười lạnh: “Thật không có giấu diếm ư? Vậy sao có người mật báo, nói cô ở bên ngoài có tình nhân?”

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 116: Đám toạc tấm màn hình sự thật

Không đợi Hạ Lan Từ Kỳ mở miệng, Tề Dật Phàm giành biện bạch thay nàng trước: “Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng! Căn bản không có chuyện như vậy!”

Phu nhân vẻ mặt nghiêm nghị, hơi nâng tay: “Dật Phàm, con đừng kích động, cứ để Từ Kỳ tự nói ra đi!”

“Từ Kỳ không có tình nhân ở bên ngoài! Thỉnh mẹ chồng hiểu rõ!” Việc này rắc rối phức tạp, không phải một câu hai câu nói là có thể nói rõ ràng, huống hồ việc này, cũng không thể để cho họ biết được vì thế nàng mặt không biến sắc, kiên quyết phủ nhận!

“Thấy tứ thiếu phu nhân cũng rất thật thà, có lẽ sẽ không làm ra chuyện như thế đâu?” Từ di nương có chút không tin, nói khề với đại thiếu phu nhân thấy đại thiếu phu nhân không tỏ thái độ gì, bà lại quay đầu hỏi Tam di nương: “Ai, tỷ thử nói xem?”

“Có câu nói như thế nào nhỉ? Đúng rồi, tri nhân tri diện bất tri tâm! Ta có biết gì đâu mà dám nói?” Tam di nương ôn hoà đáp lại.

Bọn họ đứng ở cạnh đó châu đầu chụm tai, bàn luận sôi nổi về chuyện này. Phu nhân nhẫn nhịn, hít sâu một hơi, cầm lấy chén trà trên bàn, đem tờ giấy đặt dưới chén trà: “Mẹ chồng cũng tưởng tin cô trong sạch, là con dâu tốt của Tề gia và cũng sẽ không làm chuyện bại hoại phá hỏng nề nếp Tề gia, nhưng còn cái này cô giải thích thế nào?”

Chẳng trách phu nhân lại thăm vấn nàng, thì ra là có chứng cứ. Hạ Lan Từ Kỳ không khỏi trở nên lo lắng chỉ vào tờ giấy kia, hỏi: “Đây là.....”

“Tự cô xem thử đi!” Phu nhân đem tờ giấy giao cho Vú Diêu, từ Vú Diêu đưa tới trên tay của nàng.

Mở tờ giấy ra, nhìn kỹ, Hạ Lan Từ Kỳ nhất thời dọa ra một thân mồ hôi lạnh! Nguyên lai, kia tờ giấy đúng là ngũ thiếu gia đón gió yến đêm đó, nàng mê hôn mê Từ Đào cùng tâm khiêu vũ, vụng trộm cắp hoa tranh đưa, xem ra, này tờ giấy hoa tranh tịch thu đến! Chính là sự cách lâu như vậy, này tờ giấy như thế nào lại rơi xuống phu nhân trong tay đây này?

Gặp Hạ Lan Từ Kỳ cầm tờ giấy, nháy mắt biến sắc, Tề Dật Phàm tiến lên, một tay lấy tờ giấy cướp đi.

Tờ giấy là viết cắp hoa tranh, đại khái nội dung là, nói hết đối với hấn tường niệm, cập ước định thời gian gặp mặt. Xem ra, Hạ Lan Từ Kỳ tờ giấy bị người giữ lại không thể nghi ngờ. Đồng thời, bằng này tờ giấy, nói nàng không tuân thủ nữ tắc, bên ngoài cùng người thông đồng, chứng cứ vô cùng xác thực a! Ngốc từ kỳ, làm sao người có điểm không cẩn thận như vậy? Tề Dật Phàm tâm không khỏi vì nàng níu chặt.

Bất chấp Tề Dật Phàm nghĩ như thế nào rồi, dù sao hấn cũng biết trong lòng mình có người. Tóm lại, hôm nay chuyện này sợ là phiền toái lớn! Hạ Lan Từ Kỳ “Bùm” quỳ đến thượng, kiên định nói: “Mẹ chồng, kia tờ giấy không phải ta viết.” Đây cũng không phải là làm việc nhỏ, hướng lớn nói, bởi vậy đem nàng chìm đường cũng có thể! Cho nên, kiên quyết không thể thừa nhận.

“Kia rõ ràng là chữ viết của cô, còn muốn chống chế sao?” Phu nhân có vẻ như đã khẳng định chính là nàng rồi.

Hạ Lan Từ Kỳ ngẩng đầu: “Mẹ chồng, cũng có có thể là người ta tưởng hấn hại con, bắt chước chữ của con! Hơn nữa chỉ bằng một tờ giấy kì quái này mà đã định tội con thì có phải là quá sớm hay không ạ?”

“Hừ! Không nhìn ra, cô thế mà còn dám nói dối! Một khi đã như vậy, ta sẽ khiến cô phải tâm phục khẩu phục!” Phu nhân hơi hơi quay đầu, quăng ánh mắt về phía Nhị thiếu gia: “Ta chẳng những có vật chứng, hơn nữa còn có cả nhân chứng! Tường Thụy, con tới đây nói rõ tình cảnh ngày hôm đó.”

“Oang” ánh mắt của mọi người toàn bộ tập trung trên người Tề Tường.

Tề Tường Thụy bước ra khỏi hàng, đi đến phía giữa lớn tiếng nói với mọi người: “Chuyện là thế này, đêm Ngũ đệ trở về, mọi người sau khi com nước xong thì giải tán cả, lúc ấy ta uống hơi nhiều, không muốn về nghỉ sớm nên đã chạy đến hoa viên Lưu Loan, kết quả vừa vận nhìn thấy Tứ thiếu phu nhân cầm cái khăn tay rồi gọi hai nha hoàn đến ngửi, hai nha hoàn kia sau khi ngửi thấy mùi hương trên khăn tay thì liền té xỉu, sau đó tứ thiếu phu nhân một mình đi vào rừng trúc trong hoa viên.”

Tề Tường Thụy chậm giọng lại, tiếp tục nói: “Ta nhanh chóng nhìn thấy Tứ thiếu phu nhân dùng còi gọi một con chim bồ câu nhỏ, lúc đó ta mới biết được là nàng ta truyền thư ra ngoài phủ. Ta nghĩ đến có thể nàng ta là gian tế của một thế lực nào đó gài vào trong phủ, nào biết sau khi bắt được tờ giấy trong chân bồ câu, mới hiểu rõ thì ra Tứ thiếu phu nhân có người tình bên ngoài!”

Hấn luôn mồm cam đoan: “Hôm đó mọi chuyện đều là ta tận mắt nhìn thấy, câu nào cũng là thật tuyệt đối không thể sai. Nếu mọi người không tin thì có thể gọi hai nha hoàn hôm đó đi cùng Tứ thiếu phu nhân vào đối chất là xong.”

Thì ra là Nhị thiếu gia bắt được thư của mình! Nay nhân chứng vật chứng đều đủ, Hạ Lan Từ Kỳ rốt cuộc cũng không thể chống chế nữa rồi, khép mắt lại biết mình đã đến đường cùng!

“Đêm đó là hai nha hoàn nào đi cùng Tứ thiếu phu nhân?” Phu nhân nhẹ giọng mở miệng.

Nhị thiếu gia trả lời: “Một người là Từ Đào đã chết kia, một người là Liễu Tâm Vũ vẫn luôn đi theo Tứ thiếu phu nhân.”

Kỳ thật, Nhị thiếu gia đã sớm biết việc này nhưng không hề có hành động bất lợi gì với Hạ Lan Từ Kỳ, nhưng lần này hấn muốn lôi chuyện này ra là để khiến Hạ Lan Từ Kỳ mất tất cả, nguyên nhân phần lớn là vì chuyện của Tiểu Duyệt Thiên.

Tuy nói đã điều tra rõ người hạ độc không phải Hạ Lan Từ Kỳ, nhưng Nhị thiếu gia tâm địa nhỏ nhen luôn cảm thấy khóa trường mệnh là do Hạ Lan Từ

Kỳ đưa nên khó tránh khỏi trách nhiệm, hơn nữa Tề Dật Phàm nay cũng là đối thủ cạnh tranh của hắn, sao có thể để họ phu xướng phụ tùy, hài hòa mỹ mãn được? Thế nên mới lôi việc này ra nhằm khiến Từ Kỳ suy sụp!

Nhưng mà có nên đứng ra trực tiếp vạch trần Hạ Lan Từ Kỳ hay không, hắn vẫn do dự một thời gian. Nếu hắn không đứng ra, chỉ đem tờ giấy này ném vào phòng của phu nhân thì còn sợ độ mạnh yếu không đủ, phu nhân sẽ áp chế việc này, không đi truy cứu. Nhưng nếu hắn đứng ra thì chắc chắn sẽ đắc tội với người ta, về sau mọi người gặp mặt chắc là khó xử lắm. Hắn trái lo phải nghĩ, dù sao cũng cứ vạch mặt trước đã, coi như là giúp Từ đệ gỡ xuống cái sừng này. Từ đệ cho dù trong lòng không vui nhưng cũng chẳng có lí do gì mà ghét bỏ mình hết? Cho nên đối với hắn mà nói, nhờ được cái đình trong mắt, cái gai trong thịt mới là việc chính, thế nên quyết định đứng ra làm chứng.

Hiện tại Từ Đào không còn, chỉ có một mình Liễu Tâm Vũ, trước mặt mọi người, nhất là khi Hầu gia không ở nhà, phu nhân làm việc không bao giờ để cho người ta có lí do sơ hở nào, vô cùng cẩn thận nên bà cho gọi Liễu Tâm Vũ đến.

Liễu Tâm Vũ vốn dĩ không biết đang có chuyện gì xảy ra, cho nên khi vừa được hỏi chuyện xảy ra hôm đó, nàng liền nói chi tiết, vô hình trung đã làm chứng cho những điều mà Nhị thiếu gia nói.

Chân tướng đã rõ ràng, phu nhân mặt trầm như nước: “Từ Kỳ, hiện tại cô còn có lời gì để nói?”

Sự tình đã đến bước này rồi, có chống chế gì cũng vô ích mà thôi, Hạ Lan Từ Kỳ lặng lẽ thờ dài, bất lực nói: “Con không còn lời nào để nói!”

Thấy nàng nhận tội, mọi người trong phòng xôn xao hẳn lên, phu nhân tức giận: “Tốt lắm! Hạ Lan Từ Kỳ thân là con dâu Tề gia, phẩm hạnh không đoan chính, tính tình lăng lo, không tuân thủ nữ tắc, có nhân tình ngoài trượng phu! Tội khó tha thứ, thiên địa bất dung! Người đâu! Theo gia pháp, sau khi đánh ba mươi trượng thì nhốt vào phòng củi, chờ lão gia về xử lý!”

“Vâng.”

Phu nhân vừa hạ lệnh, ngoài cửa có vài gã gia đình xông vào, tiến lên phía trước túm lấy nàng lôi đi, ngay thời khắc quan trọng thì Tề Dật Phàm ở bên cạnh giận dữ quát: “Dừng lại!”

Một tiếng quát mà dùng nhiều khí lực khiến cho mọi người trong phòng ù hết cả tai

Phu nhân không khỏi nhủ mảy: “Dật Phàm, chuyện vừa rồi con cũng đã chứng kiến rõ ràng. Bị nàng ta cấm sừng như vậy, chẳng lẽ con còn muốn cầu xin thay cho loại đàn bà vô liêm sỉ này sao?”

“Mẹ ——” Một tiếng “mẹ” này của Tề Dật Phàm gọi vô cùng lớn, trong giọng nói tràn ngập cảm xúc bất mãn: “Từ Kỳ là cô gái tốt, nàng ấy trong sạch, không hề từ thông với người ngoài!”

“Dật Phàm, có phải con bị ma xui quỷ khiến rồi không? Nhân chứng vật chứng đều đủ, chẳng lẽ con còn không tin sao?” Thấy hắn bộ dáng kiên quyết không phục, phu nhân cũng bắt đầu khó chịu!

Tề Dật Phàm ngoài dự đoán của mọi người bỗng nhiên kéo tay Hạ Lan Từ Kỳ, ánh mắt sáng quắc nhìn thẳng vào mắt nàng, thâm tình nói: “Không phải ta bị ma xui quỷ khiến gì, mà Hoa Tranh trong thư của Hạ Lan Từ Kỳ viết kia chính là ta!”

Tức khắc, Hạ Lan Từ Kỳ trong đầu trống rỗng, cả người như cứ như tượng gỗ đứng ngơ ra. Những người khác trong phòng nghe xong đều không hiểu ra sao trở mặt ra nhìn nhau.

Phu nhân ra cũng bị làm cho hồ đồ rồi, ngẫm một chút rồi hoài nghi nói: “Dật Phàm, con đang ở đây nói bậy nói bạ gì đó?”

“Con nói con chính là Hoa Tranh, Hoa Tranh cũng là con, thật ra đều là một người cả.” Tề Dật Phàm khi nói những lời này đều không hề nhìn ai cả, hắn đã nghĩ rất nhiều lần về chuyện công khai thân phận mình, nhưng thế nào cũng không ngờ tới sẽ ở trong tình huống thế này mà cùng Hạ Lan Từ Kỳ nhận mặt, hắn nhìn Hạ Lan Từ Kỳ, còn rất tự tin nói: “Người Từ Kỳ yêu vẫn luôn là con.”

Cho tới giờ khắc này, Hạ Lan Từ Kỳ rốt cục cũng hoàn hồn lại, nhưng mà sau khi tự trả lời một loạt nghi vấn trong lòng nàng vẫn không tin đây là sự thật, bởi vì Tề Dật Phàm tuy thân hình giống với Hoa Tranh, nhưng giọng nói và khuôn mặt lại không giống! Trên mặt Hoa Tranh lại còn có một cái nốt đen rất lớn nữa, mà khuôn mặt Tề Dật Phàm trắng trẻo sạch sẽ, đừng nói nốt đến cả tàn nhang cũng không có, hơn nữa tính cách cũng chẳng hề giống nhau, Hoa Tranh là ánh mắt trời diu dàng mà Tề Dật Phàm thì sao! Âm hiểm, xấu tính lại cực đoan, hai loại tính cách trái ngược nhau như vậy sao có thể là một người chứ?

Nếu không phải một người, sao Tề Dật Phàm lại nói như vậy? Càng nghĩ, Hạ Lan Từ Kỳ càng cảm thấy chỉ là hắn đang bảo vệ tự tôn của kẻ làm nam nhân như hắn, cũng chỉ vì lo lắng đến lợi ích của bản thân nên mới ra mặt, một khi đã như vậy thì mình cũng cứ phối hợp đi! Có lẽ nếu Tề Dật Phàm mà biết Hạ Lan Từ Kỳ nghĩ như vậy, nhất định sẽ tức giận đến mức biến thành cục gạch đánh nàng đến tỉnh ra mới thôi!

Xem ra sự tình vẫn còn có khúc mắc! Phu nhân ngồi xuống: “Dật Phàm con nói rõ cho t, chuyện này là thế nào?”

Tề Dật Phàm vẫn cứ nắm lấy tay Hạ Lan Từ Kỳ nhìn thẳng phu nhân: “Chuyện là thế này, ta và Từ Kỳ lúc chưa thành thân đã có quen biết ở bên ngoài, lúc ấy con không dùng tên thật nên nói cho nàng ấy rằng con tên là Hoa Tranh. Chúng con chuyên dùng bò câu để liên lạc thư từ. Sau đó chúng con duyên phận trời định, thật sự thành thân nhưng vẫn duy trì thói quen ở chung trước đây, sau lưng nàng vẫn thích gọi con là Hoa Tranh, khi muốn nói ra suy nghĩ của mình cũng vẫn dùng cách truyền thư này, cho nên, mới có tờ giấy gây hiểu lầm này!”

Tuy rằng chuyện xưa nửa thật nửa giả, nhưng là nói cũng đã nói rồi, thần sắc của phu nhân cũng đã hòa hoãn được chút ít.

Bạn đang đọc truyện *Hồi Tưởng Phàm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: Cục diện xoay chuyển

Mất thấy sắp đại công cáo thành rồi, Nhị thiếu gia bất luận thế nào cũng không thể để việc này bị lật ngược lại được. Lúc này đứng ra: “Mẹ, trên đời này nào có chuyện như vậy? Cũng đã thành thân rồi, còn có chuyện gì không thể nói bên gối? Theo con thấy, chỉ có đầu óc bị úng nước rồi mới nghĩ ra cái cách dùng bỏ câu đưa thư đi thư lại như thế? Không cần nghi ngờ nữa, đây rõ ràng là Tứ đệ không tiếp nhận sự thật nên mới bịa chuyện để giúp Tứ thiếu phu nhân thoát tội!”

Nhị thiếu gia nói cũng không phải không có lý, phu nhân nhú chặt mày, ngẩng đầu nghiêm giọng nói: “Dật Phàm, chuyện con nói đúng là vô cùng khó tin, con có cách nào chứng minh mọi chuyện đều là thật không? Nếu chứng minh không được, vợ của con làm sai mà con lại còn bao che thì gia pháp này con cũng có phần đấy!”

Tề Dật Phàm mặt không đổi sắc, tim không đập loạn, trầm ổn đáp lại: “Dật Phàm hiểu rõ, nếu Dật Phàm không thể chứng minh chính mình điều mình nói là sự thật, Dật Phàm cam tâm tình nguyện cùng chịu phạt theo gia pháp với Tứ Kỳ.”

“Được, vậy con chứng minh cho mọi người xem đi!”

Tề Dật Phàm đưa tay đưa đến trước mặt Hạ Lan Tứ Kỳ, nhẹ giọng nói: “Cởi ngọc đâu?”

Nghe hần nhắc tới còi ngọc, Hạ Lan Tứ Kỳ trong lòng chấn động, không đứng! Nếu hần vì cứu mình mà tự nhận là Hoa Tranh, thì sao có thể biết Hoa Tranh đưa còi ngọc cho mình?

Gặp Hạ Lan Tứ Kỳ sững sờ tại chỗ, không hề phản ứng lại được. Tề Dật Phàm nắm lấy tay nàng, khẽ quát: “Tứ Kỳ, còi ngọc đâu? Mau lấy ra đi!”

“Vâng!” Quên đi, chuyện sống còn quan trọng hơn, đừng nghĩ nhiều như vậy nữa. Hạ Lan Tứ Kỳ sờ trong búi tóc một lúc rồi nhanh chóng lôi cái còi ngọc ra.

Mọi người ở bên cạnh nhìn nhau, không ngờ là Hạ Lan Tứ Kỳ lại giấu cái còi ngọc nhỏ trong búi tóc.

Tề Dật Phàm nhận lấy còi ngọc, giọng nói: “Ta cùng Tứ Kỳ có một thói quen dùng bỏ câu đưa tin, con bỏ câu này chỉ nghe theo tiếng huyết giác của ta cùng tiếng kêu của cái còi ngọc này. Mới vừa rồi nhị ca cũng đã nói, Tứ Kỳ dùng cái còi này để gọi bỏ câu đưa tin cho con, cái nàng dùng chính là cái còi này.”

Tề Dật Phàm ngập tràn tự tin, tiếp tục nói: “Nếu mọi người không tin ta là Hoa Tranh trong thư, vậy hãy để cho Tứ Kỳ lại dùng còi ngọc gọi bỏ câu đưa tin, gửi lại cho Hoa Tranh một phong thư, nếu bỏ câu đem thư truyền đến cho ta, không phải chứng minh ta không hề nói dối sao?”

Phu nhân quét mắt quét mắt liếc mọi người một cái, hỏi ý kiến: “Các người cảm thấy thế nào?”

“Phu nhân, phương pháp này có thể làm!”

“Đừng vậy! Nếu thư thật sự truyền đến cho tứ thiếu gia, không phải chứng minh tứ thiếu phu nhân không hề tư thông với người ngoài sao?”

Mọi người nhất trí đồng ý.

“Tuồng Thụy, theo con thì sao?” Phu nhân làm việc cẩn thận, còn hỏi một chút ý kiến của hần, đỡ cho sau này hần không muốn thừa nhận, rồi lại phát sinh nhiều thứ.

Thấy Tề Dật Phàm bộ dạng thẳng thắn kiên định, Nhị thiếu gia trong lòng có chút không yên, nhưng Tề Dật Phàm nói rất có lý, hơn nữa tất cả mọi người đều đồng ý, nếu hần phản đối thì chẳng khác gì thể hiện trong lòng có quỷ, vì thế cất giọng lạnh lùng: “Cứ làm theo ý của Tứ đệ đi!” Hần còn nhớ rõ lúc ấy bỏ câu bay ra ngoài phủ nên hần cũng không tin, bỏ câu sẽ thật sự gửi thư đến chỗ Tề Dật Phàm!

Nếu tất cả mọi người đã đồng ý, chuyện đã dễ hơn nhiều rồi! Tề Dật Phàm đem cái còi ngọc trả lại cho Hạ Lan Tứ Kỳ, ngẩng đầu nói với mọi người: “Mẹ, để cho Tứ Kỳ ở trong này gọi bỏ câu truyền thư cho con, con ở Thủy Tiên Các đợi.”

Phu nhân dương tay: “Tuồng Thụy, Thiên Vũ, hai người các con dẫn theo vài gia đình đi theo Dật Phàm để làm chứng”

“Vâng” ba vị thiếu gia ra khỏi cửa, còn lại ở trong phòng chỉ toàn là nữ quyến.

Phu nhân trong lòng hiểu rõ để cho Nhị thiếu gia đi theo thì không cần mình phải dặn cũng sẽ theo sát Tề Dật Phàm một tấc cũng không dời, sợ hần động

tay chân.

Bọn họ đi không lâu sau, có gã gia đình tiến vào bẩm báo rằng bọn họ đã đến Thủy Tiên Các.

Hạ Lan Từ Kỳ đi vào trong sân, có phu nhân dẫn đầu mọi người cũng đi theo sau ra ngoài, tiếng còi vừa vang lên, trên trời bỗng thấy bóng một con bồ câu trắng tuyệt đẹp bay tới, sau khi ở trên trời lượn một vòng xong thì đáp xuống trên tay Hạ Lan Từ Kỳ.

“Mẹ chồng, có cần phải viết một tờ giấy khác không?” Hạ Lan Từ Kỳ quay đầu lại hỏi.

“Không cần! Cứ đem cái tờ giấy cũ đó gửi lại đi!”

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, chim bồ câu trắng giương cánh lên không trung bay ra khỏi sân, tiến về phương xa.

Mọi người nhìn chăm chú như là xem vật quý, Nhị di nương lại chỉ vào trên trời kinh ngạc nói: “Tứ thiếu phu nhân, bồ câu của cô không phải sẽ đi tìm Tứ thiếu gia sao? Thế nào lại bay ra khỏi Tề phủ rồi!”

Ánh mắt của mọi người toàn bộ đều tập trung hết lên người Hạ Lan Từ Kỳ, nàng quét mắt liếc một cái, chỉ thấy trong mắt Tứ di nương cùng Đại thiếu phu nhân là còn có vẻ lo lắng, còn lại đại bộ phận mọi người đều mang tâm trạng xem kịch vui, chờ nàng xấu mặt.

Hoa Tranh không ở Tề phủ, bồ câu đương nhiên sẽ bay ra bên ngoài nhưng Tề Dật Phàm lấy đâu ra tự tin để có thể đưa ra đề suất này? Hạ Lan Từ Kỳ trăm mối vẫn hề không có cách giải.

“Được rồi! Đừng nhìn nữa! Chuyện này không phải rõ ràng rồi sao? Bồ câu sẽ không bay trở lại đâu!” Đại di nương vừa châm chọc khiêu khích, vừa vung vẩy cái khăn tay quạt gió: “Phu nhân, ở ngoài này nắng quá, hay là chúng ta đứng ở đây chịu khổ nữa, mau đi vào đi thôi!”

Hạ Lan Từ Kỳ trong lòng lạnh đi, nếu bồ câu phi không trở lại, như thế rất tốt, Tề Dật Phàm cũng sẽ phải chịu gia pháp với mình.

“Đúng thế! Hôm nay thật nóng!” Nhị thiếu phu nhân dùng tay che nắng, yếu ớt than thở.

Phu nhân nhìn trái nhìn phải thấy mọi người vì nóng mà sắp mất kiên nhẫn, lại liếc mắt nhìn Hạ Lan Từ Kỳ một cái, Hạ Lan Từ Kỳ cảm thấy tình huống không ổn, vừa định mở miệng nói: Mẹ chồng, chờ một chút đi! Nhưng phu nhân đã giành nói trước: “Bồ câu sợ là không bay trở lại đâu! Chúng ta trở về phòng đi!”

“Vâng” Mọi người đáp lời, dưới sự dẫn dắt của phu nhân tất cả đều về theo!

Hy vọng duy nhất cũng đã tan vỡ, Hạ Lan Từ Kỳ mất hết can đảm từng bước đi theo sau các nàng, nhưng vẫn không cam lòng quay đầu liếc nhìn, đột nhiên hưng phấn vui vẻ kêu lên: “Mọi người mau nhìn đi! Bồ câu đã trở lại!”

Mọi người toàn bộ dừng bước chân, quay đầu nhìn lại!

Trên bầu trời xanh thăm bao la, con chim bồ câu trắng vừa rồi đúng là đã bay trở lại, liệng người bay về phía đông nam của phủ, hướng đó chính là vị trí của Thủy Tiên Các.

“Ôi! Thật thần kỳ, bồ câu kia đã thật sự trở lại!” Tứ di nương kéo lấy cánh tay Nhị di nương, vui mừng kêu lên.

Nhị di nương lạnh nhạt gạt tay bà ra.

Mọi người nhìn lên bầu trời, ai cũng mang vẻ mặt không thể tin nổi. Hạ Lan Từ Kỳ quay đầu, thán nhiên nhìn bọn họ, nàng không cười nhưng lại có cảm giác hành diện vô cùng!

Đại di nương vừa mới nói mát, giờ phút này vẻ mặt lại xấu hổ, tuy rằng trong lòng tức giận nhưng đáng về bề bề đã thu liễm lại rồi.

Bồ câu nhỏ nhanh chóng liệng xuống, trái tim mọi người lại căng thẳng, không biết Tề Dật Phàm rốt cuộc có nhận được lá thư này hay không!

Mọi người trở lại trong phòng chờ đợi tin tức, cũng may, Tề Dật Phàm cũng không để các nàng phải đợi lâu, ước chừng qua hai chén trà, hắn đã dẫn người quay lại.

Thấy Tề Dật Phàm rạng rỡ, mọi người cũng đoán ra tám chín mươi phần trăm! Lúc này, phu nhân hỏi Tam thiếu gia Tề Thiên Vũ: “Sao rồi? Bồ câu đưa tin đem thư qua sao?”

“Có đưa qua, Tứ đệ con nhận được chính là tờ giấy kia.” Tam thiếu gia đem tờ giấy đó dâng lên.

Phu nhân vừa mở tờ giấy ra, không ngừng gạt đầu: “Đúng đúng, chính là cái này rồi.” Nàng vừa dứt lời, nhìn hết một vòng phía dưới, chỉ thấy có Tề Thiên Vũ là đã theo trở lại mà Tề Tường Thụy lại không thấy bóng dáng, ngạc nhiên hỏi: “Thiên Vũ, Nhị ca của con đâu?”

Tam thiếu gia khoe môi khê nhếch, giọng vui mừng nói: “Nhị ca con lúc quay lại đột nhiên kêu đau bụng, nhờ con xin mẹ cho đi nghỉ trước, về phòng nằm rồi ạ.”

Không cần hỏi, nếu Tề Dật Phàm đã thành công chứng minh chuyện mình và Hoa Tranh chính là một người rồi, như vậy việc hấn lúc trước chỉ trích Hạ Lan Từ Kỳ cũng chẳng hay ho gì cả, hấn còn mặt mũi nào mà quay về đây cho xấu mặt nữa! Cho nên trực tiếp lựa chọn việc trốn tránh cũng không phải là điều khó lí giải!

Chẳng qua, hấn thì trốn rồi nhưng Đại di nương và Nhị thiếu phu nhân vẫn còn ở đây, hai người liếc nhìn nhau, cảm thấy mặt mình nóng bừng như phát sốt, chột dạ cúi đầu xuống.

Lúc này, Tề Dật Phàm tiến lên ôm quyền: “Mẹ, mọi người cũng đều thấy rồi, Từ Kỳ là trong sạch, lá thư này của nàng ấy là viết cho con, bây giờ có phải là nên giải trừ gia pháp, thả Từ Kỳ đi hay không?”

Phu nhân cười gât đầu: “Ừ, thói quen ở chung của vợ chồng son các con đúng là khiến người ta không ngờ nổi mà! Nhưng nếu mọi chuyện đã điều tra xong rồi thì đương nhiên mẹ sẽ không để nàng phải chịu oan, gia pháp phải miễn chứ. Sau này các con có chuyện gì thì cứ gặp mặt mà nói, đừng cứ dùng ám hiệu cứ như là gian tế như vậy, khiến người ta dễ dàng hiểu lầm đấy.”

Tề Dật Phàm cùng Hạ Lan Từ Kỳ vô cùng vui mừng, thiên ân vạn tạ với phu nhân. Đến tận lúc này, những người lúc đầu muốn xem kịch vui đều đã thất vọng cả rồi!

“Được rồi, chuyện xảy ra ngày hôm nay, Dật Phàm à, nhị ca con cũng chỉ là sợ con phải chịu thiệt thòi, con cũng đừng để trong lòng.” Phu nhân nâng tay từ chỗ ngồi đứng lên, vú Diêu vội vàng tiến đến nâng, bà quét mắt liếc nhìn mọi người, tiếp tục nói: “Đã sắp đến giờ cơm chiều rồi, mọi người về nghỉ ngơi đi!”

Phu nhân rời khỏi phòng trước, những người khác cũng lục tục, phần nộ rời đi, đến tận khi trong phòng chỉ còn lại có Hạ Lan Từ Kỳ cùng Tề Dật Phàm thì hai người không hẹn mà cùng quay đầu, cùng nhìn nhau.

Hạ Lan Từ Kỳ trong lúc nhìn nhau đột nhiên tim đập nhanh hơn, trước kia, nàng cũng phát hiện ánh mắt của Tề Dật Phàm cùng Hoa Tranh có chút giống nhau, nhưng bởi vì dung mạo khác biệt cho nên cũng không nghĩ nhiều, nhưng mà đối diện với việc hôm nay nàng thật sự tìm thấy trong mắt hấn cảm giác quen thuộc, hơn nữa loại cảm giác này, càng lúc càng mãnh liệt.

“Ngươi là..... Hoa Tranh?” Hạ Lan Từ Kỳ tuy rằng ngữ khí không chắc chắn, nhưng thông qua chuyện mới vừa rồi, trong lòng dĩ nhiên từ không tin lúc ban đầu đến bây giờ cũng đã tin đến tám phần rồi.

Phải biết rằng, bí mật của nàng và Hoa Tranh ngoài bà Ngô ra không có người thứ hai biết, hơn nữa bỏ câu đưa tin nhận chủ, chỉ biết đem thư đưa tay Hoa Tranh. Đồng thời lại liên tưởng đến hai ngày trước khi mình bị Nam Cung Hoàng bắt đi, bà Ngô nói rõ là Hoa Tranh đi cứu mình, kết quả cuối cùng người cứu mình lại là Tề Dật Phàm, hết thảy những chuyện này liệu có phải đã đủ để chứng minh, người trong lòng của mình kỳ thật chính là tên “oan gia” ở ngay trước mắt này hay sao?

Rốt cục cũng đã đem lời nói rõ, Tề Dật Phàm trong lòng giống như đã đẩy đi được một tảng đá lớn, thoải mái cực kỳ, hấn kích động nắm lấy tay Hạ Lan Từ Kỳ, giữ trước ngực: “Đúng, ta là Hoa Tranh.”

Hạ Lan Từ Kỳ nhìn trán hấn, đưa tay chạm lên hai má hấn: “Mặt của ngươi..... Không phải có bớt sao? Bớt đâu?”

Bạn đang đọc truyện *Hỉ Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 118: Ngàn vàng khó mua được tình lang

Tề Dật Phàm nắm lấy tay nàng, cười ôn hòa: “Bớt là giả.”

“Là giả?” Hạ Lan Từ Kỳ giật mình.

“Đúng vậy, đấy chẳng qua cũng là vì thô khôn phải có ba hang kẻ sách, để ngừa vạn nhất thôi mà.” Câu giải thích của Tề Dật Phàm thật khiến nàng bất ngờ, mặt lạnh lùng: “Sao ngươi phải làm như vậy?”

“Ta có nỗi khổ riêng.” Ở trong phòng này, tuy rằng mọi người đã đi rồi, nhưng vẫn sợ tai vách mạch rừng, Tề Dật Phàm không muốn nói rõ.

Hạ Lan Từ Kỳ không hề chớp mắt nhìn hấn: “Ngươi thật sự là Hoa Tranh?”

Tề Dật Phàm gât đầu: “Đúng vậy, ta là Hoa Tranh.”

“Không phải! Ngươi không phải!” Tề Dật Phàm không ngờ rằng Hạ Lan Từ Kỳ lại sẽ đột nhiên rút tay lại, kích động hết lớn. Ở trong ấn tượng của nàng, Hoa Tranh là ánh mặt trời, là một nam nhân rất tao nhã. Mà nam nhân tốt trong ấn tượng lại bỗng nhiên biến thành một kẻ âm hiểm đầy tâm cơ thế này, lại còn cả ngày đối đầu với mình như oan gia, điều này khiến cho nàng không thể ngay lập tức chấp nhận được.

“Tứ Kỳ, là ta!” Hắn lo lắng nắm lấy bả vai Hạ Lan Tứ Kỳ, buộc nàng phải nhìn vào trong mắt hắn.

“Người không phải! Người không phải chàng!” Hạ Lan Tứ Kỳ giơ tay đẩy một cái, kích động gào lên: “Tình tình của chàng không nóng nảy không vội vàng, vẫn luôn mây bình gió thản, sao có thể giống loại người bụng dạ xảo trá như người được? Cho nên người không phải chàng, không phải! Tuyệt đối không phải!” Hạ Lan Tứ Kỳ nói xong, xoay người lao ra ngoài cửa.

“Tứ Kỳ! Tứ Kỳ!” Mặc cho Tề Dật Phàm có gọi to thế nào, Hạ Lan Tứ Kỳ vẫn không hề quay đầu lại mà cứ thế lao ra khỏi sân, hắn đi tới cửa chỉ thấy bóng lưng Hạ Lan Tứ Kỳ dần biến mất khỏi tầm mắt, không kiếm chỗ được nắm chặt tay lại, đắm vào khung cửa.

Hắn là vì bảo vệ Hạ Lan Tứ Kỳ thế nên mới phải thừa nhận thân phận mình trước mặt mọi người, Hạ Lan Tứ Kỳ không thể chấp nhận ngay được cũng là điều dễ hiểu. Nhưng mà, hắn nhìn thấy Hạ Lan Tứ Kỳ phải chịu đả kích như vậy thì trong lòng vô cùng khó chịu, hối hận không đem chân tướng nói cho nàng sớm hơn một chút.

.....

Tề Dật Phàm quay về Thủy Tiên Các, muốn cùng Hạ Lan Tứ Kỳ tâm sự đằng hoàng, nhưng Hạ Lan Tứ Kỳ lại khóa chốt mình trong phòng, hắn không thể vào được, cho nên đành phải ở bên ngoài đập cửa: “Tứ Kỳ, ta thật sự là Hoa Tranh, nàng mau mở cửa ra đi, chúng ta nói chuyện rõ ràng!”

Hạ Lan Tứ Kỳ đã biết hắn thực sự là Hoa Tranh rồi, chẳng qua là trong lòng không muốn thừa nhận thôi, ngồi ở góc giường cố nén lại cảm xúc tổn thương nói: “Giữa chúng ta không còn gì để nói nữa, người đi đi! Ta không muốn nhìn thấy người nữa.”

“Tứ Kỳ!” Tề Dật Phàm còn muốn nói tiếp.

“Đi ——” Hạ Lan Tứ Kỳ đã không còn kiên nhẫn, hạ lệnh đuổi khách.

Lúc này, bà Ngô từ ngoài đi vào nhìn thấy Tề Dật Phàm đang ăn “canh đóng cửa”, vội vàng chạy đến giữ lấy tay hắn: “Tứ thiếu gia, tứ thiếu phu nhân làm sao vậy?”

“Haizzz!” Tề Dật Phàm không chịu nổi cái tiếng thờ dài.

Đây là lần đầu tiên bà Ngô nhìn thấy Tề Dật Phàm ưu sầu như thế, ngạc nhiên nói: “Tứ thiếu gia, có phải phu nhân lại trách phạt tứ thiếu phu nhân rồi không?”

Tề Dật Phàm khoát tay với bà một cái, từng bước một đi xuống bậc thang dài. Bà Ngô lẳng lặng đi theo phía sau hắn, hai người ra sân, bà Ngô trong lòng bất an, mở miệng hỏi: “Tứ thiếu gia, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Tề Dật Phàm dừng bước, suy nghĩ một chút, ngẩng đầu hỏi: “Bà Ngô, bà vẫn luôn đi theo Tứ Kỳ, có từng nghe nàng nhắc tới chuyện nàng có một người bạn tên là Hoa Tranh không?”

Bà Ngô không biết đã có chuyện gì xảy ra ở Vinh Nhã Cư nên không biết sao Tề Dật Phàm lại hỏi như vậy? Nhưng mà bà biết rõ mối quan hệ của Hạ Lan Tứ Kỳ và Hoa Tranh nên sao có thể nói cho Tề Dật Phàm biết được đây? Vì vậy hơi giật mình một cái, lập tức lắc đầu: “Lão nô không biết cũng không nghe nói qua.”

Tóm lại việc này đã có rất nhiều người biết, căn bản cũng chẳng giấu giếm được nữa, Tề Dật Phàm đơn giản nói: “Thật ra ta chính là Hoa Tranh, Tứ Kỳ bởi vì ta lừa gạt nên tức giận.”

“Cái gì? Cậu là Hoa Tranh?” Bà Ngô không tiếp nhận nổi thông tin này, vẻ mặt ngạc nhiên.

Vừa thấy ánh mắt của bà, Tề Dật Phàm lập tức đoán ra vừa rồi bà không nói thật, nhưng bởi Tề Dật Phàm biết bà cũng vì muốn tốt cho Hạ Lan Tứ Kỳ cho nên cũng không hề truy cứu.

Tề Dật Phàm thờ dài: “Vì thế Tứ Kỳ không để ý tới ta, bà Ngô, bà nói ta phải làm sao bây giờ?”

Hắn là rất ít khi tỏ ra yếu đuối trước mặt người khác, bà Ngô nhìn thấy bộ dạng của hắn lúc này liền bies hắn thật lòng yêu Tứ Kỳ. Hơn nữa cũng lo là hai người trẻ tuổi yêu thương nhau này nếu bởi vì chút hiểu nhầm không đáng mà trở mặt thành thù thì thật sự là rất nhiều hơn được, vì thế bà Ngô quyết định giúp hắn lần này: “Tứ thiếu gia, cậu cũng đừng gấp, hiện tại tứ thiếu phu nhân đang trong lúc cảm xúc kích động cho dù cậu có nói gì đi nữa thì cô ấy cũng không để vào tai đâu. Như vậy đi, lát nữa lão nô đi vào khuyên cô ấy, cậu cứ trở về nghỉ ngơi rồi chờ tin tốt của lão nô đi!”

Thấy bóng hình cô đơn của Tề Dật Phàm đã đi xa, tâm tình bà Ngô vô cùng vui vẻ, không gì khác ngoài việc mừng cho Hạ Lan Tứ Kỳ rốt cuộc cũng tìm được chốn tốt.

Lại nghe thấy tiếng đập cửa, Hạ Lan Tứ Kỳ không kiên nhẫn hỏi: “Ai đó?”

“Là tôi, bà Ngô.”

Ở Tề trong phủ, Hạ Lan Tứ Kỳ một người thân cũng không có, lúc nàng gặp chuyện khó xử thì người duy nhất nàng có thể ỷ lại chỉ có bà Ngô thôi. Giờ phút này, nàng buông chân nhảy xuống giường, vội vàng ra mở cửa, ôm lấy bà Ngô, tủi thân không ngừng rơi nước mắt: “Bà Ngô, bà nói cho con biết, sao hắn lại thay đổi? Sao hắn lại lừa con?”

Ngô mụ về mặt hiền từ, vỗ về sau lưng nàng như đang dỗ dành chính đứa con yêu thương của mình: “Đứa bé này, đừng có quá để ý mấy chuyện nhỏ nhặt, bà nghĩ có lẽ là cậu ấy có nỗi khổ trong lòng?” Bởi vì lúc này, Hạ Lan Từ Kỳ đã coi bà Ngô như trưởng bối, cho nên bà cũng dùng thân phận này để nói chuyện với nàng.

“Được rồi, đừng đau lòng nữa, có gì chúng ta vào nhà rồi nói.” Bà Ngô giúp nàng lau đi nước mắt trên mặt, xoay tay lại đóng chặt cửa, lúc này mới phát hiện nàng đang dể chân trần, giận mắng: “Ôi, sao cô lại không đi giày, lỡ mà nhiễm lạnh thì phải làm sao? Mau mau lên giường!”

Hạ Lan Từ Kỳ bị bà Ngô đuổi lên trên giường, bà Ngô kéo tay nàng ngồi ở bên giường: “Tứ thiếu phu nhân.....”

Nàng lập tức ngắt lời: “Bà Ngô, sau này lúc không có ai bà cứ gọi con là Từ Kỳ đi! Cũng đừng xưng là lão nô nữa, xưng là bà được rồi.”

“Được” bà Ngô tiếp tục nói: “Từ Kỳ, ta biết hết mọi chuyện rồi, Hoa Tranh kỳ thật chính là tứ thiếu gia, bọn họ là cùng một người.”

Hạ Lan Từ Kỳ đầy bụng tủi thân: “Đúng vậy! Bà nói hấn cứ lừa con như vậy! Biết rõ thân phận của con rồi cũng không nói ra, hấn thấy con phải chịu dày vò sẽ vui lắm sao?”

“Đúng vậy, cậu ấy làm như vậy là sai rồi, nhưng ta tin là vì cậu ấy có nỗi khổ trong lòng. Con phải để cho cậu ấy cơ hội giải thích.” Bà Ngô liếc mắt nhìn Hạ Lan Từ Kỳ một cái: “Đề ta nói một câu, con đừng có không vui với không phải con cũng che giấu thân phận của mình hay sao? Nếu không thì sao hai người lại xảy ra sai lầm ngày hôm nay? Cứ oán cứ trách thế này, thật ra là huê nhau rồi.”

Tuy đúng là như thế, nhưng Hạ Lan Từ Kỳ vẫn rất tức giận: “Cho dù huê nhau đi nữa, nhưng mà con phát hiện tính cách cùng cách thức làm việc của hấn và Hoa Tranh khác xa nhau, chênh lệch quá lớn, hấn đã không phải là Hoa Tranh trước kia nữa rồi, con có chút không tiếp nhận nổi!”

Bà Ngô lúc trước đã từng nghe Hạ Lan Từ Kỳ kể về cái người Hoa Tranh này, cho nên cũng có chút hiểu biết, bình tĩnh nhẹ nhàng khuyên giải: “Từ Kỳ, chuyện này thật ra cũng không quan trọng đúng không?”

Thấy Hạ Lan Từ Kỳ nghi ngờ ngẩng đầu lên, bà Ngô giải thích: “Người là sinh vật rất phức tạp, không có người tốt tuyệt đối cũng không có ai xấu tuyệt đối. Cậu ấy và con mên nhau là lúc hai người cảm thấy tự do thoải mái, đương nhiên cậu ấy sẽ bày ra mặt tươi sáng như ánh mặt trời. Nhưng khi cậu ấy phải sinh sống trong nhà hào môn nơi mà lòng người không biết đục trong này, chỉ cần hơi lơ là một chút chắc chắn sẽ bị người ta hại, thế nên vì tự bảo vệ mình mà cậu ấy tự nhiên cũng sẽ phải tính toán bày mưu, thật ra cho dù thế nào đi chăng nữa thì cũng đều là mặt thật của cậu ấy thôi.”

Bà Ngô nhìn thẳng Hạ Lan Từ Kỳ: “Có câu nói này rất đúng, ‘nhân vô thập toàn’, chẳng ai là hoàn mỹ cả. Đề tay lên ngực tự hỏi, bỏ qua thân phận Hoa Tranh thì bản thân Tề Dật Phàm cũng đầy hấp dẫn đúng không? Con cùng cậu ấy ở chung lâu như vậy, hấn là nhìn rõ hơn ta mới phải, nghe bà Ngô khuyên một câu, chuyện này con hãy nghĩ thoáng ra một chút đừng có để ý mấy thứ lật vật. Ta thấy, cậu ấy đối với con là toàn tâm toàn ý, tục ngữ nói: ‘Ngàn vàng khó mua được tình lang’, con hãy tha thứ tứ thiếu gia đi!”

Sau khi nghe bà Ngô khai thông đầu óc, Hạ Lan Từ Kỳ trong lòng thật sự là thông thoáng hơn rất nhiều, có điều, chuyện này nàng cần từ từ tiêu hóa, không thể ngay lập tức mà hết luôn được.

“Bà Ngô, sao bà không đứng về phía con mà lại làm thuyết khách cho hấn?” Tuy rằng nói như thế, nhưng Hạ Lan Từ Kỳ về mặt đã hòa hoãn đi rất nhiều rồi.

Bà Ngô cười hiền hòa: “Nếu không phải ta muốn tốt cho con, thì cần gì phải nói mấy câu này!”

Thấy Hạ Lan Từ Kỳ cũng cười, bà Ngô mượn cơ hội hỏi: “Sao thế? Nghĩ lại chưa?”

“Hừ! Dù sao hấn lừa con chính là không đúng!” Hạ Lan Từ Kỳ tựa đầu xoay sang phía khác, xuất phát từ sự rụt rè của thiếu nữ cho dù có tha thứ rồi, cũng tuyệt đối không thể cúi đầu được, huống hồ trong lòng nàng nút thắt này vẫn chưa được gỡ bỏ hết!

Cứ như vậy, hai người ở trong phòng hàn huyên thật lâu, đến tận lúc giờ ăn tối thì bà Ngô mới rời đi.

Bây giờ đang là giữa hè, trong đêm thanh vắng tĩnh mịch, tối là thời điểm mát mẻ nhất trong ngày nhưng đáng tiếc Hạ Lan Từ Kỳ vẫn cảm thấy oi bức, trần trọc một lúc, đã một lúc lâu vẫn chưa ngủ được.

Không ngủ được thì phải làm sao bây giờ? Nàng đành phải từ trên giường bò dậy, muốn đi ra ngoài hít thở không khí thoáng đãng.

Cửa phòng mở ra trong chớp mắt, nàng không thể ngờ được rằng đứng trước cửa là một người.

Nàng bị dọa đến cứng cả mình, thiếu chút nữa kêu thành tiếng. Nhưng khi ngẩng đầu nhìn lên, thì phát hiện đối diện là một gương mặt quen thuộc.

Hạ Lan Từ Kỳ tim nảy lên một cái, như phản xạ có điều kiện đóng cửa lại, nhưng đã chậm một bước vì bị Tề Dật Phàm nắm lấy cửa chặn lại.

“Người muốn làm gì?” Nàng tức giận kêu.

“Ta không ngủ được.”

“Người không ngủ được thì có liên quan gì đến ta?” Hạ Lan Từ Kỳ lại dùng sức thêm, nhưng không so được với sức lực của Tề Dật Phàm, không thể

đóng cửa lại được.

“Bởi vì nàng không tha thứ cho ta nên ta không ngủ được.” Tiếng của hấn nhàn nhạt, ánh mắt dịu dàng, cảm giác khiến cho người khác không đành lòng làm tổn thương.

“Chúng ta nói chuyện đằng hoàng đi?” Tề Dật Phàm thành ý nói.

Phút bình thần kia của hấn, làm Hạ Lan Từ Kỳ đang nóng nảy cũng tỉnh táo lại, hơi suy nghĩ một chút, trong lòng thật sự cũng có rất nhiều nghi vấn chờ được giải đáp, vì thế buông tay, để hấn đi vào trong phòng.

Ngồi ở trên ghế, Hạ Lan Từ Kỳ hỏi trước: “Giọng của ngươi sao lại như vậy? Đâu mới là thật?” Sở dĩ hỏi câu này là vì giọng nói của Tề Dật Phàm và Hoa Tranh hoàn toàn khác nhau.

“Giọng nói bây giờ là thật, mỗi lần ta xuất phủ, lúc phải hóa trang thành Hoa Tranh đều phải ăn một loại thảo dược, giọng nói sẽ biến đổi.”

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Tương Phùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119: Nhu tình thế công

“Vậy sao ngươi lại phải mang mặt nạ?”

Tề Dật Phàm tiếp tục giải thích: “Ta chỉ muốn chứng minh rằng bản thân không cần dựa vào thế lực của Tề gia vẫn có thể dùng thực lực của chính mình mà xông pha thương trường lập nên sự nghiệp, cho nên ở bên ngoài không thể để cho bọn họ nhận ra ta là thiếu gia của Tề gia. Về phần người trong nhà, nếu ta thất bại, bọn họ sẽ chế giễu, nếu ta thành công, ta sẽ thành mục tiêu để bọn họ chỉ trích, cho nên cũng không thể để cho bọn họ biết. Vì vậy mới cần mặt nạ để che giấu thân phận.”

Lời hấn nói cũng có vài phần có lý, nghĩ đến việc Lục Cẩm son trang hấn tặng mình không phải là tiền đi mượn vậy hấn phải nói là hấn dùng tiền kiếm được đi mua thì đúng hơn.

Lúc này, Hạ Lan Từ Kỳ điều chỉnh lại tâm tình của mình một chút, theo dõi hấn truy hỏi: “Có phải ngươi đã sớm biết thân phận của ta rồi không?”

Thấy hấn gạt đầu, Hạ Lan Từ Kỳ nhất thời kích động đứng lên, tức giận chỉ vào hấn: “Ngươi vừa uy hiếp ta làm việc cho ngươi lại vừa cùng ta chơi trò ‘Hong nhận truyền thư’ mập mập mờ mờ, ngươi đem ta trở thành thứ gì? Ngươi thật là tên đại lừa gạt không hơn không kém!”

Tề Dật Phàm vội vàng đứng lên, giữ tay nàng lại: “Từ Kỳ, nàng đừng kích động, việc này nói ra thì dài dòng lắm. Lúc ta và nàng kí hiệp ước thì ta còn chưa biết thân phận của nàng mà.....”

“Ngươi buông ra!” Hạ Lan Từ Kỳ dùng sức rút tay lại.

“Nàng ngồi xuống nghe ta nói hết, rồi ta sẽ thả nàng ra.”

Hạ Lan Từ Kỳ nhìn chằm chằm hấn một lúc, rồi mới hít sâu một hơi, từ từ ngồi xuống.

Tề Dật Phàm buông nàng ra, cũng ngồi trở lại chỗ ngồi của mình, cất lời dịu dàng: “Sau khi chúng ta gặp nhau ở Lục Cẩm son trang, bởi vì nàng kiên quyết không nói cho ta biết rốt cuộc nàng gả cho ai, vì thế ta lập tức lặng lẽ theo dõi nàng. Lúc này mới hoảng hồn phát hiện ra thì ra nàng cũng dịch dụng, hóa ra người nàng gả chính là ta!”

Tề Dật Phàm chậm giọng: “Kỳ thật ta cũng muốn sớm nói việc này cho nàng biết, nhưng mà bởi vì ngay từ đầu ta đã sai lầm coi nàng là người ngoài, ở khắp nơi gây chuyện với nàng, không ít lần đắc tội cho nên sợ rằng khi nói ra sự thật sẽ làm nàng tổn thương. Thế nên mới muốn trì hoãn, chờ đến khi nàng không ghét ta nữa thì mới nói.”

Thì ra là sợ làm mình bị tổn thương, thấy hấn thái độ thành khẩn như thế, Hạ Lan Từ Kỳ cũng đã xuôi con tức đi rồi.

Tề Dật Phàm thấy Hạ Lan Từ Kỳ tư tưởng bắt đầu dao động rồi bèn tính rèn sắt khi còn nóng, dỗ dành người yêu thật tốt, vì thế đến gần lại nói: “Từ Kỳ, bất kể thế nào đi nữa thì mọi chuyện cũng là do ta không tốt, ta chân thành xin lỗi nàng, xin nàng tha thứ cho ta, liệu chúng ta có thể bắt đầu lại từ đầu không?”

Hạ Lan Từ Kỳ nhìn thẳng hấn, sau một lúc lâu mới gằn từng chữ nói: “Không..... Có..... Khả Năng!”

“Vì sao?” Tề Dật Phàm cũng rất bất ngờ, không nghĩ đến việc nàng sẽ cự tuyệt dứt khoát như vậy.

Hạ Lan Từ Kỳ lập tức trả lời: “Bởi vì ngươi gạt ta!”

Tề Dật Phàm buồn bực nói: “Ta đã giải thích rồi, ta là bất đắc dĩ mà.”

“Ta không nói chuyện đó!”

“Chuyện gì?”

Hạ Lan Từ Kỳ hít sâu một hơi, phần hận vô cùng, nói: “Lúc trước không phải ngươi nói chỉ yêu một mình ta, tuyệt đối sẽ không nạp thiếp đấy sao? Nhưng mà ta vừa mới vào cửa, đã thấy ngươi có tận ba tiểu thiếp, tuy rằng hiện tại đã có một người đi rồi, nhưng còn hai người kia? Chuyện này ngươi giải thích thế nào?”

Tề Dật Phàm nghe thấy thế mới bình tĩnh lại, nhìn thẳng nàng, nhẹ nói: “Từ Kỳ, chuyện ta đã hứa với nàng ta nhất định sẽ làm được. Bọn họ thật ra cũng chỉ là bình phong thôi, nếu nàng muốn thì ngay ngày mai ta sẽ để các nàng ấy đi.”

Hạ Lan Từ Kỳ nghe chẳng hiểu ra sao, ngẩng đầu nói: “Ngươi nói thế là sao?”

“Đến tuổi, trong nhà ép ta cưới vợ, nhưng nàng cũng biết con người ta rồi đấy, nếu không phải chuyện ta muốn làm thì có đánh chết ta cũng sẽ không làm, nếu không phải người ta yêu thì có phải chết ta cũng không lấy. Có điều lúc trước khi mẹ ta còn trên đời, bà sống chết ép ta vì vậy ta đành phải nghe theo mà nạp thiếp.” Tề Dật Phàm thấy mắt Hạ Lan Từ Kỳ đã sắp giận đến ửng đỏ, vội vàng nói: “Nhưng mà nàng yên tâm, mấy thiếp thất kia đều là do ta tự mình chọn. Trước đó ta cùng các nàng có ký cam kết, bọn ta hữu danh vô thực, đến thời điểm nào đó ta sẽ để các nàng ấy đi.”

Nghe xong lời của hắn, Hạ Lan Từ Kỳ vô cùng tò mò: “Ngươi để các nàng đi, các nàng sẽ đi sao? Vậy ngươi phải bồi thường cho bọn họ bao nhiêu?”

Tề Dật Phàm thần nhiên mở miệng: “Mỗi người một ngàn lượng!”

Hạ Lan Từ Kỳ bình luận: “Con gái người ta bị lưu về nhà, danh dự mất sạch, một ngàn lượng cũng không tính là nhiều.”

“Là một ngàn lượng vàng!”

“Cái gì? Vàng?” Hạ Lan Từ Kỳ không khỏi hít vào một hơi khí lạnh, được rồi cho như vậy cũng không ít chút nào, cả đời không cần làm gì cũng đủ sống.

Tề Dật Phàm cười nhìn nàng: “Đúng như nàng đã nói, người khiến cho bọn họ danh dự mất hết sạch là ta, vì vậy khoản bồi thường này chúng ta bỏ ra cũng là phải.”

Tề Dật Phàm lại giữ chặt tay nàng, cấp bách hỏi: “Từ Kỳ, hiểu lắm giữa chúng ta đã tháo gỡ rồi, nàng có tha thứ cho ta không?”

Không nghĩ tới việc hắn vì mình mà làm nhiều như vậy, Hạ Lan Từ Kỳ từ tận trong tâm mà nói đã rất cảm động rồi, nhưng lúc này nàng vẫn nhẹ nhàng đưa tay rút về, bình tĩnh nói: “Gần đây chúng ta đã xảy ra quá nhiều chuyện, ngươi cho ta chút thời gian để ta suy nghĩ thật kĩ đã.”

Nếu trái tim đã giao hết ra rồi, thì việc mình có được chấp nhận hay không chỉ có thể xem ý của Hạ Lan Từ Kỳ mà thôi, Tề Dật Phàm cũng không miễn cưỡng nàng ngay bây giờ đưa ra câu trả lời, gật đầu đứng lên nói: “Được, ta tin rằng tình cảm của chúng ta có thể vượt qua được bất kì thử thách nào! Ta quay về, nàng nghỉ sớm một chút, ta sẽ chờ câu trả lời thật thuyết phục từ nàng.”

.....

Sáng ngày hôm sau, Hạ Lan Từ Kỳ vừa mới rửa mặt chải đầu xong, đã thấy một gã người làm cầm trên tay một bình hoa bằng sứ màu trắng, bên trong cắm một đóa Thủy tiên cột chưa nở, đi đến, vừa nhìn thấy Hạ Lan Từ Kỳ thì khom người thi lễ: “Tứ thiếu phu nhân, đây là do tứ thiếu gia giao cho tiểu nhân giao tới đây.”

“Ừ, đặt lên trên bàn đi!”

Gã gia đình đi rồi, nàng trở lại ngồi vào bên cạnh bàn, nhìn nụ hoa kia, trong bụng rất thắc mắc, nếu đã tặng hoa vì sao không tặng cả một bó mà lại chỉ đưa có một cành? Hơn nữa còn là một nụ hoa chớm nở?

Nàng ngồi nghĩ một hồi cũng nghĩ không thông, lúc này cũng đã đến giờ ăn cơm rồi, nàng đành phải đến tiểu sảnh ăn cơm.

Khi nàng cơm nước xong trở về thì kinh ngạc phát hiện trên bàn có một tờ giấy được cuộn lại. Nàng cầm tờ giấy, hồi nha đầu đứng ngoài cửa: “Vừa rồi có ai đi vào phòng ta sao?”

“Thưa tứ thiếu phu nhân, không có ai ạ.”

Thế thì lạ quá, tờ giấy kia là từ đâu đến? Hạ Lan Từ Kỳ ngồi trở lại ghế dựa, vừa định mở ra xem, lúc mới phát hiện nụ thủy tiên trên bàn đã nở, hé ra thành một đóa hoa. Mà kia lại ở ngay bên dưới bình thủy tiên, nàng đã đoán ra được ngay, tờ giấy này là do Tề Dật Phàm giấu bên trong nụ thủy tiên, gửi đến cho nàng.

Biết rõ lai lịch tờ giấy rồi, nàng vội vàng đem nó mở ra, chỉ thấy trên đó viết: nàng là người duy nhất có thể làm ta rơi nước mắt, làm ta có thể cười, làm ta thấy vui, cũng là người làm ta đau khổ. Nếu ta là nước mắt của nàng, ta sẽ từ trên gương mặt nàng từ từ chảy xuống, cho dù vỡ tung ra cũng hạnh phúc.

Nếu nàng là nước mắt của ta, ta sẽ chịu đựng mãi mãi không bao giờ khóc. Bởi vì ta không nỡ để mắt đi nàng.

Hạ Lan Từ Kỳ xem hết tờ giấy, khoe miệng không tự chủ được nhếch lên, ánh mắt nhu hòa đi rất nhiều, hờn dỗi trong lòng đã tiêu tan đi không ít, cẩn thận gấp tờ giấy lại cất đi.

Sáng sớm hôm sau, nàng cũng lại nhận được một đóa thủy tiên, lần này không đọi hoa nở nữa, nàng lập tức thu dọn khắp xung quanh trái phải rồi vội vàng tách nụ hoa ra, lấy tờ giấy từ bên trong ra đọc, chỉ thấy trên đó viết: Nói cho nàng biết một tin buồn, lang trung nói ta bị bệnh, nguyên nhân bệnh là vì ta đã đem làm lạc mất tim mình rồi, bệnh này chỉ có nàng mới có thể chữa khỏi, bởi vì ta đã đem tim mình dâng cho nàng rồi. Bây giờ nàng chỉ có hai lựa chọn, hoặc là đem tim trả lại cho ta, hoặc là đem tim nàng tặng cho ta, Bảo bối, nàng tự nghĩ đi!”

“Hừ! Đồ trướng thối! Trước kia nhìn không ra đấy, vốn là một tên hồ ly mà, giáo hoạt quá mức rồi!” Xem hết tờ giấy, Hạ Lan Từ Kỳ lâm bầm lâu bầu oán trách, lúc này bà Ngô từ ngoài đi vào, thuận miệng hỏi: “Tứ thiếu phu nhân, nhìn cái gì mà vui vẻ như vậy?”

“Vui vẻ? Con có sao? Con còn đang tức giận đấy!” Hạ Lan Từ Kỳ mạnh miệng không thừa nhận.

“Thật không? Nhìn vẻ mặt ngọt ngào ngọt ngào của cô cùng bộ dạng thì chẳng giống đang giận chút nào!” Bà Ngô cố ý trêu chọc nàng.

Nàng vội vàng che dấu thần sắc: “Ngọt ngào gì chứ? Bà Ngô, bà bị hoa mắt rồi.”

“Phải phải phải, cứ cho là lão nô lớn tuổi rồi, hoa mắt nên nhìn lầm, được chưa?”

Hai người nhìn nhau cười, ngầm hiểu lẫn nhau.

Lúc này, bà Ngô lại nhìn thủy tiên trên bàn, cảm khái nói: “Đây là tứ thiếu gia tặng cô sao? Cậu ấy cũng thật có tình, cô định khi nào thì tha thứ cho cậu ấy?”

Hạ Lan Từ Kỳ đưa tay khẽ chạm vào đóa thủy tiên mềm mại: “Con còn chưa nghĩ ra.”

Bà Ngô tiến một bước khuyên nhủ: “Tứ thiếu phu nhân, tức giận để lâu không tốt đâu, chín quá hóa nẫu đấy.”

Hạ Lan Từ Kỳ gật đầu: “Vâng, con biết.”

Cứ như vậy, Tề Dật Phàm vẫn không hề đến quấy rầy nàng nhưng mỗi ngày đều đưa đến một cành thủy tiên chứa một câu hoặc một đoạn nhân tình ám áp để nói cho nàng.

Hạ Lan Từ Kỳ mỗi ngày đều cảm thấy cảm động rất nhiều, cũng từ từ điều chỉnh lại tâm tình thật tốt.

Ngày hôm nay, gã gia đình hôm nào cũng chuyển hoa cho nàng lại tới, nhưng hôm nay thứ hấn mang đến hôm nay không phải là hoa mà là một cái hộp gỗ màu đỏ tinh xảo.

“Tứ thiếu phu nhân, tứ thiếu gia bảo tiểu nhân đem cái này cho ngài.” Gã gia đình hai tay dâng lên cho nàng.

Hạ Lan Từ Kỳ vừa mới nhận lấy đã thấy, cái hộp màu đỏ kia dùng thuần gỗ tạo thành, bề ngoài bóng loáng tinh tế, vân gỗ tự nhiên mỹ lệ. bốn góc bên ngoài hộp được bao bởi thiếp vàng khắc hoa văn tường vân, trên nắp hộp còn vẽ hai đóa hoa tử điệp đang nở rộ, cực kỳ hoa lệ tinh mỹ, vừa đã biết là đặc biệt chế tác.

“Đây là cái gì?” Nàng ngẩng đầu hỏi.

“Tiểu nhân cũng không biết. Đúng rồi, còn có cái này cũng là tứ thiếu gia sai tiểu nhân đưa tới.” Gã sai vật nói xong lấy từ trong lòng ngực lấy ra một phong thư.

“Ta đã biết, người đi xuống trước đi!”

Sau khi gã gia đình rời đi rồi, nàng đóng kỹ cửa lại, đem cái hộp đặt trên bàn trước rồi vội vàng hồi hộp mở thư ra xem.

Sau khi đọc thư xong, Hạ Lan Từ Kỳ cảm xúc dâng trào, kích động đem cái hộp kia mở ra, trên mảnh vải tơ vàng thượng hạng là một hộp tròn đầy đậu đỏ.

Đương nhiên, đậu đỏ này không phải là thứ đậu đỏ thông thường mà mọi người vẫn hay ăn, mà là đại biểu cho tương tư (đậu tương tư), cây đậu đỏ quấn lấy nhau đến chết.

Nó có hình dạng trứng dài dài, màu sắc đỏ tươi đẹp đẽ như san hô đỏ, nhìn bắt mắt vô cùng.

Hạ Lan Từ Kỳ cầm lên một viên quan sát cẩn thận, đậu đỏ này mỗi một viên đều cực kỳ căng mọng, không hề có một chút tỳ vết nào, đỏ như quả anh đào. Hơn nữa nhìn bằng mắt thường thấy đều như nhau, không biết Tề Dật Phàm đã phải bỏ công sức lựa chọn tỉ mỉ thế nào mới có thể chọn ra được một hộp như thế này?

Bạn đang đọc truyện *Hì Tương Phùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 120: Cục diện xoay chuyển

Mất thấy sắp đại công cáo thành rồi, Nhị thiếu gia bất luận thế nào cũng không thể để việc này bị lật ngược lại được. Lúc này đứng ra: “Mẹ, trên đời này nào có chuyện như vậy? Cũng đã thành thân rồi, còn có chuyện gì không thể nói bên gối? Theo con thấy, chỉ có đầu óc bị úng nước rồi mới nghĩ ra cái cách dùng bỏ câu đưa thư đi thư lại như thế? Không cần nghi ngờ nữa, đây rõ ràng là Tứ đệ không tiếp nhận sự thật nên mới bịa chuyện để giúp Tứ thiếu phu nhân thoát tội!”

Nhị thiếu gia nói cũng không phải không có lý, phu nhân nhú chặt mày, ngẩng đầu nghiêm giọng nói: “Dật Phàm, chuyện con nói đúng là vô cùng khó tin, con có cách nào chứng minh mọi chuyện đều là thật không? Nếu chứng minh không được, vợ của con làm sai mà con lại còn bao che thì gia pháp này con cũng có phần đấy!”

Tề Dật Phàm mặt không đổi sắc, tim không đập loạn, trầm ổn đáp lại: “Dật Phàm hiểu rõ, nếu Dật Phàm không thể chứng minh chính mình điều mình nói là sự thật, Dật Phàm cam tâm tình nguyện cùng chịu phạt theo gia pháp với Từ Kỳ.”

“Được, vậy con chứng minh cho mọi người xem đi!”

Tề Dật Phàm đưa tay đưa đến trước mặt Hạ Lan Từ Kỳ, nhẹ giọng nói: “Còi ngọc đâu?”

Nghe hần nhắc tới còi ngọc, Hạ Lan Từ Kỳ trong lòng chấn động, không đúng! Nếu hần vì cứu mình mà tự nhận là Hoa Tranh, thì sao có thể biết Hoa Tranh đưa còi ngọc cho mình?

Gặp Hạ Lan Từ Kỳ sững sờ tại chỗ, không hề phản ứng lại được. Tề Dật Phàm nắm lấy tay nàng, khẽ quát: “Từ Kỳ, còi ngọc đâu? Mau lấy ra đi!”

“Vâng!” Quên đi, chuyện sống còn quan trọng hơn, đừng nghĩ nhiều như vậy nữa. Hạ Lan Từ Kỳ sờ trong búi tóc một lúc rồi nhanh chóng lôi cái còi ngọc ra.

Mọi người ở bên cạnh nhìn nhau, không ngờ là Hạ Lan Từ Kỳ lại giấu cái còi ngọc nhỏ trong búi tóc.

Tề Dật Phàm nhận lấy còi ngọc, giọng lên nói: “Ta cùng Từ Kỳ có một thói quen dùng bỏ câu đưa tin, con bỏ câu này chỉ nghe theo tiếng huyết gió của ta cùng tiếng kêu của cái còi ngọc này. Mới vừa rồi nhị ca cũng đã nói, Từ Kỳ dùng cái còi này để gọi bỏ câu đưa tin cho con, cái nàng dùng chính là cái còi này.”

Tề Dật Phàm ngập tràn tự tin, tiếp tục nói: “Nếu mọi người không tin ta là Hoa Tranh trong thư, vậy hãy để cho Từ Kỳ lại dùng còi ngọc gọi bỏ câu đưa tin, gửi lại cho Hoa Tranh một phong thư, nếu bỏ câu đem thư truyền đến cho ta, không phải chứng minh ta không hề nói dối sao?”

Phu nhân quét mắt quét mắt liếc mọi người một cái, hỏi ý kiến: “Các người cảm thấy thế nào?”

“Phu nhân, phương pháp này có thể làm!”

“Đúng vậy! Nếu thư thật sự truyền đến cho tứ thiếu gia, không phải chứng minh tứ thiếu phu nhân không hề tư thông với người ngoài sao?”

Mọi người nhất trí đồng ý.

“Tuông Thụy, theo con thì sao?” Phu nhân làm việc cẩn thận, còn hỏi một chút ý kiến của hần, đỡ cho sau này hần không muốn thừa nhận, rồi lại phát sinh nhiều thứ.

Thấy Tề Dật Phàm bộ dạng thẳng thắn kiên định, Nhị thiếu gia trong lòng có chút không yên, nhưng Tề Dật Phàm nói rất có lý, hơn nữa tất cả mọi người đều đồng ý, nếu hần phản đối thì chẳng khác gì thể hiện trong lòng có quỷ, vì thế cất giọng lạnh lùng: “Cứ làm theo ý của Tứ đệ đi!” Hần còn nhớ rõ lúc ấy bỏ câu bay ra ngoài phủ nên hần cũng không tin, bỏ câu sẽ thật sự gửi thư đến chỗ Tề Dật Phàm!

Nếu tất cả mọi người đã đồng ý, chuyện đã dễ hơn nhiều rồi! Tề Dật Phàm đem cái còi ngọc trả lại cho Hạ Lan Từ Kỳ, ngẩng đầu nói với mọi người: “Mẹ, để cho Từ Kỳ ở trong này gọi bỏ câu truyền thư cho con, con ở Thủy Tiên Các đợi.”

Phu nhân dương tay: “Tuông Thụy, Thiên Vũ, hai người các con dẫn theo vài gia đình đi theo Dật Phàm để làm chứng.”

“Vâng” ba vị thiếu gia ra khỏi cửa, còn lại ở trong phòng chỉ toàn là nữ quyến.

Phu nhân trong lòng hiểu rõ để cho Nhị thiếu gia đi theo thì không cần mình phải dặn cũng sẽ theo sát Tề Dật Phàm một tấc cũng không dòi, sợ hần động tay chân.

Bọn họ đi không lâu sau, có gã gia đình tiến vào bẩm báo rằng bọn họ đã đến Thủy Tiên Các.

Hạ Lan Từ Kỳ đi vào trong sân, có phu nhân dẫn đầu mọi người cũng đi theo sau ra ngoài, tiếng còi vừa vang lên, trên trời bỗng thấy bóng một con bồ câu trắng tuyệt đẹp bay tới, sau khi ở trên trời lượn một vòng xong thì đáp xuống trên tay Hạ Lan Từ Kỳ.

“Mẹ chồng, có cần phải viết một tờ giấy khác không?” Hạ Lan Từ Kỳ quay đầu lại hỏi.

“Không cần! Cứ đem cái tờ giấy cũ đó gửi lại đi!”

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, chim bồ câu trắng giương cánh lên không trung bay ra khỏi sân, tiến về phương xa.

Mọi người nhìn chăm chú như là xem vật quý, Nhị di nương lại chỉ vào trên trời kinh ngạc nói: “Tứ thiếu phu nhân, bồ câu của cô không phải sẽ đi tìm Tứ thiếu gia sao? Thế nào lại bay ra khỏi Tề phủ rồi!”

Ánh mắt của mọi người toàn bộ đều tập trung hết lên người Hạ Lan Từ Kỳ, nàng quét mắt liếc một cái, chỉ thấy trong mắt Tứ di nương cùng Đại thiếu phu nhân là còn có vẻ lo lắng, còn lại đại bộ phận mọi người đều mang tâm trạng xem kịch vui, chờ nàng xấu mặt.

Hoa Tranh không ở Tề phủ, bồ câu đương nhiên sẽ bay ra bên ngoài nhưng Tề Dật Phàm lấy đâu ra tự tin để có thể đưa ra đề suất này? Hạ Lan Từ Kỳ trăm mối vẫn hề không có cách giải.

“Được rồi! Đừng nhìn nữa! Chuyện này không phải rõ ràng rồi sao? Bồ câu sẽ không bay trở lại đâu!” Đại di nương vừa châm chọc khiêu khích, vừa vung vẩy cái khăn tay quạt gió: “Phu nhân, ở ngoài này nắng quá, hay là chúng ta đứng đứng ở đây chịu khổ nữa, mau đi vào đi thôi!”

Hạ Lan Từ Kỳ trong lòng lạnh đi, nếu bồ câu phi không trở lại, như thế rất tốt, Tề Dật Phàm cũng sẽ phải chịu gia pháp với mình.

“Đứng thế! Hôm nay thật nóng!” Nhị thiếu phu nhân dùng tay che nắng, yếu ớt than thở.

Phu nhân nhìn trái nhìn phải thấy mọi người vì nóng mà sắp mất kiên nhẫn, lại liếc mắt nhìn Hạ Lan Từ Kỳ một cái, Hạ Lan Từ Kỳ cảm thấy tình huống không ổn, vừa định mở miệng nói: Mẹ chồng, chờ một chút đi! Nhưng phu nhân đã giành nói trước: “Bồ câu sợ là không bay trở lại đâu! Chúng ta trở về phòng đi!”

“Vâng” Mọi người đáp lời, dưới sự dẫn dắt của phu nhân tất cả đều về theo!

Hy vọng duy nhất cũng đã tan vỡ, Hạ Lan Từ Kỳ mất hết can đảm từng bước đi theo sau các nàng, nhưng vẫn không cam lòng quay đầu liếc nhìn, đột nhiên hưng phấn vui vẻ kêu lên: “Mọi người mau nhìn đi! Bồ câu đã trở lại!”

Mọi người toàn bộ dừng bước chân, quay đầu nhìn lại!

Trên bầu trời xanh thẳm bao la, con chim bồ câu trắng vừa rồi đúng là đã bay trở lại, liệng người bay về phía đông nam của phủ, hướng đó chính là vị trí của Thủy Tiên Các.

“Ôi! Thật thần kỳ, bồ câu kia đã thật sự trở lại!” Tứ di nương kéo lấy cánh tay Nhị di nương, vui mừng kêu lên.

Nhị di nương lạnh nhạt gạt tay bà ra.

Mọi người nhìn lên bầu trời, ai cũng mang vẻ mặt không thể tin nổi. Hạ Lan Từ Kỳ quay đầu, thán nhiên nhìn bọn họ, nàng không cười nhưng lại có cảm giác hạnh diện vô cùng!

Đại di nương vừa mới nói mát, giờ phút này vẻ mặt lại xấu hổ, tuy rằng trong lòng tức giận nhưng đáng về bề vệ đã thu liễm lại rồi.

Bồ câu nhỏ nhanh chóng liệng xuống, trái tim mọi người lại căng thẳng, không biết Tề Dật Phàm rốt cuộc có nhận được lá thư này hay không!

Mọi người trở lại trong phòng chờ đợi tin tức, cũng may, Tề Dật Phàm cũng không để các nàng phải đợi lâu, ước chừng qua hai chén trà, hắn đã dẫn người quay lại.

Thấy Tề Dật Phàm rạng rỡ, mọi người cũng đoán ra tám chín mươi phần trăm! Lúc này, phu nhân hỏi Tam thiếu gia Tề Thiên Vũ: “Sao rồi? Bồ câu đưa tin đem thư qua sao?”

“Có đưa qua, Tứ đệ con nhận được chính là tờ giấy kia.” Tam thiếu gia đem tờ giấy đó dâng lên.

Phu nhân vừa mở tờ giấy ra, không ngừng gạt đầu: “Đúng đúng, chính là cái này rồi.” Nàng vừa dứt lời, nhìn hết một vòng phía dưới, chỉ thấy có Tề Thiên Vũ là đã theo trở lại mà Tề Tường Thụy lại không thấy bóng dáng, ngạc nhiên hỏi: “Thiên Vũ, Nhị ca của con đâu?”

Tam thiếu gia khỏe môi khẽ nhếch, giọng vui mừng nói: “Nhị ca con lúc quay lại đột nhiên kêu đau bụng, nhờ con xin mẹ cho đi nghỉ trước, về phòng nằm rồi ạ.”

Không cần hỏi, nếu Tề Dật Phàm đã thành công chứng minh chuyện mình và Hoa Tranh chính là một người rồi, như vậy việc hắn lúc trước chỉ trích Hạ Lan Từ Kỳ cũng chẳng hay ho gì cả, hắn còn mặt mũi nào mà quay về đây cho xấu mặt nữa! Cho nên trực tiếp lựa chọn việc trốn tránh cũng không phải là điều khó lý giải!

Chẳng qua, hân thì trốn rồi nhưng Đại di nương và Nhị thiếu phu nhân vẫn còn ở đây, hai người liếc nhìn nhau, cảm thấy mặt mình nóng bừng như phát sốt, chột dạ cúi đầu xuống.

Lúc này, Tề Dật Phàm tiến lên ôm quyền: “Mẹ, mọi người cũng đều thấy rồi, Từ Kỳ là trong sạch, lá thư này của nàng ấy là viết cho con, bây giờ có phải là nên giải trừ gia pháp, thả Từ Kỳ đi hay không?”

Phu nhân cười gật đầu: “Ừ, thói quen ở chung của vợ chồng son các con đúng là khiến người ta không ngờ nổi mà! Nhưng nếu mọi chuyện đã điều tra xong rồi thì đương nhiên mẹ sẽ không để nàng phải chịu oan, gia pháp phải miễn chứ. Sau này các con có chuyện gì thì cứ giáp mặt mà nói, đừng cứ dùng ám hiệu cứ như là gian tế như vậy, khiến người ta dễ dàng hiểu lầm đây.”

Tề Dật Phàm cùng Hạ Lan Từ Kỳ vô cùng vui mừng, thiên ân vạn tạ với phu nhân. Đến tận lúc này, những người lúc đầu muốn xem kịch vui đều đã thất vọng cả rồi!

“Được rồi, chuyện xảy ra ngày hôm nay, Dật Phàm à, nhị ca con cũng chỉ là sợ con phải chịu thiệt thòi, con cũng đừng để trong lòng.” Phu nhân nâng tay từ chỗ ngồi đứng lên, vú Diêu vội vàng tiến đến nâng, bà quét mắt liếc nhìn mọi người, tiếp tục nói: “Đã sắp đến giờ cơm chiều rồi, mọi người về nghỉ ngơi đi!”

Phu nhân rời khỏi phòng trước, những người khác cũng lục tục, phần nộ rời đi, đến tận khi trong phòng chỉ còn lại có Hạ Lan Từ Kỳ cùng Tề Dật Phàm thì hai người không hẹn mà cùng quay đầu, cùng nhìn nhau.

Hạ Lan Từ Kỳ trong lúc nhìn nhau đột nhiên tim đập nhanh hơn, trước kia, nàng cũng phát hiện ánh mắt của Tề Dật Phàm cùng Hoa Tranh có chút giống nhau, nhưng bởi vì dung mạo khác biệt cho nên cũng không nghĩ nhiều, nhưng mà đối diện với việc hôm nay nàng thật sự tìm thấy trong mắt hân cảm giác quen thuộc, hơn nữa loại cảm giác này, càng lúc càng mãnh liệt.

“Ngươi là..... Hoa Tranh?” Hạ Lan Từ Kỳ tuy rằng ngữ khí không chắc chắn, nhưng thông qua chuyện mới vừa rồi, trong lòng dĩ nhiên từ không tin lúc ban đầu đến bây giờ cũng đã tin đến tám phần rồi.

Phải biết rằng, bí mật của nàng và Hoa Tranh ngoài bà Ngô ra không có người thứ hai biết, hơn nữa bỏ câu đưa tin nhận chủ, chỉ biết đem thư đưa tay Hoa Tranh. Đồng thời lại liên tưởng đến hai ngày trước khi mình bị Nam Cung Hoàng bắt đi, bà Ngô nói rõ là Hoa Tranh đi cứu mình, kết quả cuối cùng người cứu mình lại là Tề Dật Phàm, hết thảy những chuyện này liệu có phải đã đủ để chứng minh, người trong lòng của mình kỳ thật chính là tên “oan gia” ở ngay trước mắt này hay sao?

Rốt cục cũng đã đem lời nói rõ, Tề Dật Phàm trong lòng giống như đã đẩy đi được một tảng đá lớn, thoải mái cực kỳ, hân kích động nắm lấy tay Hạ Lan Từ Kỳ, giữ trước ngực: “Đúng, ta là Hoa Tranh.”

Hạ Lan Từ Kỳ nhìn trán hân, đưa tay chạm lên hai má hân: “Mặt của ngươi..... Không phải có bớt sao? Bớt đâu?”

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 121: Ngàn vàng khó mua được tình lang Edit Beta: Quỳnh Mạc

Tề Dật Phàm nắm lấy tay nàng, cười ôn hòa: “Bớt là giả.”

“Là giả?” Hạ Lan Từ Kỳ giật mình.

“Đúng vậy, đây chẳng qua cũng là vì thỏ khôn phải có ba hang kẻ sách, để ngừa vạn nhất thôi mà.” Câu giải thích của Tề Dật Phàm thật khiến nàng bất ngờ, mặt lạnh lùng: “Sao ngươi phải làm như vậy?”

“Ta có nỗi khổ riêng.” Ở trong phòng này, tuy rằng mọi người đã đi rồi, nhưng vẫn sợ tai vách mạch rừng, Tề Dật Phàm không muốn nói rõ.

Hạ Lan Từ Kỳ không hề chớp mắt nhìn hân: “Ngươi thật sự là Hoa Tranh?”

Tề Dật Phàm gật đầu: “Đúng vậy, ta là Hoa Tranh.”

“Không phải! Ngươi không phải!” Tề Dật Phàm không ngờ rằng Hạ Lan Từ Kỳ lại sẽ đột nhiên rút tay lại, kích động hết lớn. Ở trong ấn tượng của nàng, Hoa Tranh là ánh mặt trời, là một nam nhân rất tao nhã. Mà nam nhân tốt trong ấn tượng lại bỗng nhiên biến thành một kẻ âm hiểm đầy tâm cơ thế này, lại còn cả ngày đối đầu với mình như oan gia, điều này khiến cho nàng không thể ngay lập tức chấp nhận được.

“Từ Kỳ, là ta!” Hân lo lắng nắm lấy bả vai Hạ Lan Từ Kỳ, buộc nàng phải nhìn vào trong mắt hân.

“Ngươi không phải! Ngươi không phải chàng!” Hạ Lan Từ Kỳ giờ tay đẩy một cái, kích động gào lên: “Tình tình của chàng không nóng này không vội vàng, vẫn luôn mây bình gió thản, sao có thể giống loại người bụng dạ xảo trá như ngươi được? Cho nên ngươi không phải chàng, không phải! Tuyệt đối không phải!” Hạ Lan Từ Kỳ nói xong, xoay người lao ra ngoài cửa.

“Từ Kỳ! Từ Kỳ!” Mặc cho Tề Dật Phàm có gọi to thế nào, Hạ Lan Từ Kỳ vẫn không hề quay đầu lại mà cứ thế lao ra khỏi sân, hẩn đi tới cửa chỉ thấy bóng lưng Hạ Lan Từ Kỳ dần biến mất khỏi tầm mắt, không kiểm chế được nắm chặt tay lại, đấm vào khung cửa.

Hắn là vì bảo vệ Hạ Lan Từ Kỳ thế nên mới phải thừa nhận thân phận mình trước mặt mọi người, Hạ Lan Từ Kỳ không thể chấp nhận ngay được cũng là điều dễ hiểu. Nhưng mà, hẩn nhìn thấy Hạ Lan Từ Kỳ phải chịu đả kích như vậy thì trong lòng vô cùng khó chịu, hối hận không đem chân tướng nói cho nàng sớm hơn một chút.

.....

Tề Dật Phàm quay về Thủy Tiên Các, muốn cùng Hạ Lan Từ Kỳ tâm sự đàng hoàng, nhưng Hạ Lan Từ Kỳ lại khóa nhốt mình trong phòng, hẩn không thể vào được, cho nên đành phải ở bên ngoài đập cửa: “Từ Kỳ, ta thật sự là Hoa Tranh, nàng mau mở cửa ra đi, chúng ta nói chuyện rõ ràng!”

Hạ Lan Từ Kỳ đã biết hẩn thực sự là Hoa Tranh rồi, chẳng qua là trong lòng không muốn thừa nhận thôi, ngồi ở góc giường cố nén lại cảm xúc tổn thương nói: “Giữa chúng ta không còn gì để nói nữa, ngươi đi đi! Ta không muốn nhìn thấy ngươi nữa.”

“Từ Kỳ!” Tề Dật Phàm còn muốn nói tiếp.

“Đi ——” Hạ Lan Từ Kỳ đã không còn kiên nhẫn, hạ lệnh đuổi khách.

Lúc này, bà Ngô từ ngoài đi vào nhìn thấy Tề Dật Phàm đang ăn “canh đóng cửa”, vội vàng chạy đến giữ lấy tay hẩn: “Tứ thiếu gia, tứ thiếu phu nhân làm sao vậy?”

“Haizzz!” Tề Dật Phàm không chịu nổi cái tiếng thờ dài.

Đây là lần đầu tiên bà Ngô nhìn thấy Tề Dật Phàm ưu sầu như thế, ngạc nhiên nói: “Tứ thiếu gia, có phải phu nhân lại trách phạt tứ thiếu phu nhân rồi không?”

Tề Dật Phàm khoát tay với bà một cái, từng bước một đi xuống bậc thang dài. Bà Ngô lẳng lặng đi theo phía sau hẩn, hai người ra sân, bà Ngô trong lòng bất an, mở miệng hỏi: “Tứ thiếu gia, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Tề Dật Phàm dừng bước, suy nghĩ một chút, ngẩng đầu hỏi: “Bà Ngô, bà vẫn luôn đi theo Từ Kỳ, có từng nghe nàng nhắc tới chuyện nàng có một người bạn tên là Hoa Tranh không?”

Bà Ngô không biết đã có chuyện gì xảy ra ở Vinh Nhã Cư nên không biết sao Tề Dật Phàm lại hỏi như vậy? Nhưng mà bà biết rõ mối quan hệ của Hạ Lan Từ Kỳ và Hoa Tranh nên sao có thể nói cho Tề Dật Phàm biết được đây? Vì vậy hơi giật mình một cái, lập tức lắc đầu: “Lão nô không biết cũng không nghe nói qua.”

Tóm lại việc này đã có rất nhiều người biết, căn bản cũng chẳng giấu giếm được nữa, Tề Dật Phàm đơn giản nói: “Thật ra ta chính là Hoa Tranh, Từ Kỳ bởi vì ta lừa gạt nên giận.”

“Cái gì? Cậu là Hoa Tranh?” Bà Ngô không tiếp nhận nổi thông tin này, vẻ mặt ngạc nhiên.

Vừa thấy ánh mắt của bà, Tề Dật Phàm lập tức đoán ra vừa rồi bà không nói thật, nhưng bởi Tề Dật Phàm biết bà cũng vì muốn tốt cho Hạ Lan Từ Kỳ cho nên cũng không hề truy cứu.

Tề Dật Phàm thờ dài: “Vì thế Từ Kỳ không để ý tới ta, bà Ngô, bà nói ta phải làm sao bây giờ?”

Hắn là rất ít khi tỏ ra yếu đuối trước mặt người khác, bà Ngô nhìn thấy bộ dạng của hẩn lúc này liền bies hẩn thật lòng yêu Từ Kỳ. Hôn nữa cũng lo là hai người trẻ tuổi yêu thương nhau này nếu bởi vì chút hiểu nhầm không đáng mà trở mặt thành thù thì thật sự là mất nhiều hơn được, vì thế bà Ngô quyết định giúp hẩn lần này: “Tứ thiếu gia, cậu cũng đừng gấp, hiện tại tứ thiếu phu nhân đang trong lúc cảm xúc kích động cho dù cậu có nói gì đi nữa thì cô ấy cũng không để vào tai đâu. Như vậy đi, lát nữa lão nô đi vào khuyên cô ấy, cậu cứ trở về nghỉ ngơi rồi chờ tin tốt của lão nô đi!”

Thấy bóng hình cô đơn của Tề Dật Phàm đã đi xa, tâm tình bà Ngô vô cùng vui vẻ, không gì khác ngoài việc mừng cho Hạ Lan Từ Kỳ rốt cuộc cũng tìm được chốn tốt.

Lại nghe thấy tiếng đập cửa, Hạ Lan Từ Kỳ không kiên nhẫn hỏi: “Ai đó?”

“Là tôi, bà Ngô.”

Ở Tề trong phủ, Hạ Lan Từ Kỳ một người thân cũng không có, lúc nàng gặp chuyện khó xử thì người duy nhất nàng có thể ỷ lại chỉ có bà Ngô thôi. Giờ phút này, nàng buông chân nhảy xuống giường, vội vàng ra mở cửa, ôm lấy bà Ngô, tủi thân không ngừng rơi nước mắt: “Bà Ngô, bà nói cho con biết, sao hẩn lại thay đổi? Sao hẩn lại lừa con?”

Ngô mụ về mặt hiền từ, vỗ về sau lưng nàng như đang dỗ dành chính đứa con yêu thương của mình: “Đứa bé này, đừng có quá để ý mấy chuyện nhỏ nhặt, bà nghĩ có lẽ là cậu ấy có nỗi khổ trong lòng?” Bởi vì lúc này, Hạ Lan Từ Kỳ đã coi bà Ngô như trưởng bối, cho nên bà cũng dùng thân phận này để nói chuyện với nàng.

“Được rồi, đừng đau lòng nữa, có gì chúng ta vào nhà rồi nói.” Bà Ngô giúp nàng lau đi nước mắt trên mặt, xoay tay lại đóng chặt cửa, lúc này mới phát hiện nàng đang để chân trần, giật mình: “Ồi, sao cô lại không đi giày, lỡ mà nhiễm lạnh thì phải làm sao? Mau mau lên giường!”

Hạ Lan Từ Kỳ bị bà Ngô đuổi lên trên giường, bà Ngô kéo tay nàng ngồi ở bên giường: “Tứ thiếu phu nhân.....”

Nàng lập tức ngắt lời: “Bà Ngô, sau này lúc không có ai bà cứ gọi con là Từ Kỳ đi! Cũng đừng xưng là lão nô nữa, xưng là bà được rồi.”

“Được” bà Ngô tiếp tục nói: “Từ Kỳ, ta biết hết mọi chuyện rồi, Hoa Tranh kỳ thật chính là tứ thiếu gia, bọn họ là cùng một người.”

Hạ Lan Từ Kỳ đầy bụng tủi thân: “Đúng vậy! Bà nói hấn cứ lừa con như vậy! Biết rõ thân phận của con rồi cũng không nói ra, hấn thấy con phải chịu dày vò sẽ vui lắm sao?”

“Đúng vậy, cậu ấy làm như vậy là sai rồi, nhưng ta tin là vì cậu ấy có nỗi khổ trong lòng. Con phải để cho cậu ấy cơ hội giải thích.” Bà Ngô liếc mắt nhìn Hạ Lan Từ Kỳ một cái: “Đề ta nói một câu, con đừng có không vui với không phải con cũng che giấu thân phận của mình hay sao? Nếu không thì sao hai người lại xảy ra sai lầm ngày hôm nay? Cứ oán cứ trách thế này, thật ra là huê nhau rồi.”

Tuy đúng là như thế, nhưng Hạ Lan Từ Kỳ vẫn rất tức giận: “Cho dù huê nhau đi nữa, nhưng mà con phát hiện tính cách cùng cách thức làm việc của hấn và Hoa Tranh khác xa nhau, chênh lệch quá lớn, hấn đã không phải là Hoa Tranh trước kia nữa rồi, con có chút không tiếp nhận nổi!”

Bà Ngô lúc trước đã từng nghe Hạ Lan Từ Kỳ kể về cái người Hoa Tranh này, cho nên cũng có chút hiểu biết, bình tĩnh nhẹ nhàng khuyên giải: “Từ Kỳ, chuyện này thật ra cũng không quan trọng đúng không?”

Thấy Hạ Lan Từ Kỳ nghi ngờ ngẩng đầu lên, bà Ngô giải thích: “Người là sinh vật rất phức tạp, không có người tốt tuyệt đối cũng không có ai xấu tuyệt đối. Cậu ấy và con mên nhau là lúc hai người cảm thấy tự do thoải mái, đương nhiên cậu ấy sẽ bày ra mặt tươi sáng như ánh mặt trời. Nhưng khi cậu ấy phải sinh sống trong nhà hào môn nơi mà lòng người không biết đục trong này, chỉ cần hơi lơ là một chút chắc chắn sẽ bị người ta hại, thế nên vì tự bảo vệ mình mà cậu ấy tự nhiên cũng sẽ phải tính toán bày mưu, thật ra cho dù thế nào đi chăng nữa thì cũng đều là mặt thật của cậu ấy thôi.”

Bà Ngô nhìn thẳng Hạ Lan Từ Kỳ: “Có câu nói này rất đúng, ‘nhân vô thập toàn’, chẳng ai là hoàn mỹ cả. Đề tay lên ngực tự hỏi, bỏ qua thân phận Hoa Tranh thì bản thân Tề Dật Phàm cũng đầy hấp dẫn đúng không? Con cùng cậu ấy ở chung lâu như vậy, hấn là nhìn rõ hơn ta mới phải, nghe bà Ngô khuyên một câu, chuyện này con hãy nghĩ thoáng ra một chút đừng có để ý mấy thứ lật vật. Ta thấy, cậu ấy đối với con là toàn tâm toàn ý, tục ngữ nói: ‘Ngàn vàng khó mua được tình lang’, con hãy tha thứ tứ thiếu gia đi!”

Sau khi nghe bà Ngô khai thông đầu óc, Hạ Lan Từ Kỳ trong lòng thật sự là thông thoáng hơn rất nhiều, có điều, chuyện này nàng cần từ từ tiêu hóa, không thể ngay lập tức mà hết luôn được.

“Bà Ngô, sao bà không đứng về phía con mà lại làm thuyết khách cho hấn?” Tuy rằng nói như thế, nhưng Hạ Lan Từ Kỳ về mặt đã hòa hoãn đi rất nhiều rồi.

Bà Ngô cười hiền hòa: “Nếu không phải ta muốn tốt cho con, thì cần gì phải nói mấy câu này!”

Thấy Hạ Lan Từ Kỳ cũng cười, bà Ngô mượn cơ hội hỏi: “Sao thế? Nghĩ lại chưa?”

“Hừ! Dù sao hấn lừa con chính là không đúng!” Hạ Lan Từ Kỳ tựa đầu xoay sang phía khác, xuất phát từ sự rụt rè của thiếu nữ cho dù có tha thứ rồi, cũng tuyệt đối không thể cúi đầu được, huống hồ trong lòng nàng nút thắt này vẫn chưa được gỡ bỏ hết!

Cứ như vậy, hai người ở trong phòng hàn huyên thật lâu, đến tận lúc giờ ăn tối thì bà Ngô mới rời đi.

Bây giờ đang là giữa hè, trong đêm thanh vắng tĩnh mịch, tối là thời điểm mát mẻ nhất trong ngày nhưng đáng tiếc Hạ Lan Từ Kỳ vẫn cảm thấy oi bức, trần trọc một lúc, đã một lúc lâu vẫn chưa ngủ được.

Không ngủ được thì phải làm sao bây giờ? Nàng đành phải từ trên giường bò dậy, muốn đi ra ngoài hít thở không khí thoáng đãng.

Cửa phòng mở ra trong chớp mắt, nàng không thể ngờ được rằng đứng trước cửa là một người.

Nàng bị dọa đến cứng cả mình, thiếu chút nữa kêu thành tiếng. Nhưng khi ngẩng đầu nhìn lên, thì phát hiện đối diện là một gương mặt quen thuộc.

Hạ Lan Từ Kỳ tim nảy lên một cái, như phản xạ có điều kiện đóng cửa lại, nhưng đã chậm một bước vì bị Tề Dật Phàm nắm lấy cửa chặn lại.

“Người muốn làm gì?” Nàng tức giận kêu.

“Ta không ngủ được.”

“Người không ngủ được thì có liên quan gì đến ta?” Hạ Lan Từ Kỳ lại dùng sức thêm, nhưng không so được với sức lực của Tề Dật Phàm, không thể đóng cửa lại được.

“Bởi vì nàng không tha thứ cho ta nên ta không ngủ được.” Tiếng của hấn nhàn nhạt, ánh mắt dịu dàng, cảm giác khiến cho người khác không đành lòng làm tổn thương.

“Chúng ta nói chuyện đằng hoàng đi?” Tề Dật Phàm thành ý nói.

Phút bình thân kia của hấn, làm Hạ Lan Từ Kỳ đang nóng nảy cũng tỉnh táo lại, hơi suy nghĩ một chút, trong lòng thật sự cũng có rất nhiều nghi vấn chờ được giải đáp, vì thế buông tay, để hấn đi vào trong phòng.

Ngồi ở trên ghế, Hạ Lan Từ Kỳ hỏi trước: “Giọng của người sao lại như vậy? Đâu mới là thật?” Sở dĩ hỏi câu này là vì giọng nói của Tề Dật Phàm và Hoa Tranh hoàn toàn khác nhau.

“Giọng nói bây giờ là thật, mỗi lần ta xuất phủ, lúc phải hóa trang thành Hoa Tranh đều phải ăn một loại thảo dược, giọng nói sẽ biến đổi.”

Bạn đang đọc truyện *Hỉ Tương Phùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Nhu tình thế công

“Vậy sao người lại phải mang mặt nạ?”

Tề Dật Phàm tiếp tục giải thích: “Ta chỉ muốn chứng minh rằng bản thân không cần dựa vào thế lực của Tề gia vẫn có thể dùng thực lực của chính mình mà xông pha thương trường lập nên sự nghiệp, cho nên ở bên ngoài không thể để cho bọn họ nhận ra ta là thiếu gia của Tề gia. Về phần người trong nhà, nếu ta thất bại, bọn họ sẽ chế giễu, nếu ta thành công, ta sẽ thành mục tiêu để bọn họ chỉ trích, cho nên cũng không thể để cho bọn họ biết. Vì vậy mới cần mặt nạ để che giấu thân phận.”

Lời hấn nói cũng có vài phần có lý, nghĩ đến việc Lục Cẩm sơn trang hấn tặng mình không phải là tiền đi mượn vậy hấn phải nói là hấn dùng tiền kiếm được đi mua thì đúng hơn.

Lúc này, Hạ Lan Từ Kỳ điều chỉnh lại tâm tình của mình một chút, theo dõi hấn truy hỏi: “Có phải người đã sớm biết thân phận của ta rồi không?”

Thấy hấn gạt đầu, Hạ Lan Từ Kỳ nhất thời kích động đứng lên, tức giận chỉ vào hấn: “Người vừa uy hiếp ta làm việc cho người lại vừa cùng ta chơi trò ‘Hong nhận truyền thư’ mập mờ mờ mờ, người đem ta trở thành thứ gì? Người thật là tên đại lừa gạt không hơn không kém!”

Tề Dật Phàm vội vàng đứng lên, giữ tay nàng lại: “Từ Kỳ, nàng đừng kích động, việc này nói ra thì dài dòng lắm. Lúc ta và nàng kí hiệp ước thì ta còn chưa biết thân phận của nàng mà.....”

“Người buông ra!” Hạ Lan Từ Kỳ dùng sức rút tay lại.

“Nàng ngồi xuống nghe ta nói hết, rồi ta sẽ thả nàng ra.”

Hạ Lan Từ Kỳ nhìn chằm chằm hấn một lúc, rồi mới hít sâu một hơi, từ từ ngồi xuống.

Tề Dật Phàm buông nàng ra, cũng ngồi trở lại chỗ ngồi của mình, cất lời dịu dàng: “Sau khi chúng ta gặp nhau ở Lục Cẩm sơn trang, bởi vì nàng kiên quyết không nói cho ta biết rốt cuộc nàng gả cho ai, vì thế ta lập tức lặng lẽ theo dõi nàng. Lúc này mới hoảng hồn phát hiện ra thì ra nàng cũng đích dụng, hóa ra người nàng gả chính là ta!”

Tề Dật Phàm chậm giọng: “Kỳ thật ta cũng muốn sớm nói việc này cho nàng biết, nhưng mà bởi vì ngay từ đầu ta đã sai lầm coi nàng là người ngoài, ở khắp nơi gây chuyện với nàng, không ít lần đắc tội cho nên sợ rằng khi nói ra sự thật sẽ làm nàng tổn thương. Thế nên mới muốn trì hoãn, chờ đến khi nàng không ghét ta nữa thì mới nói.”

Thì ra là sợ làm mình bị tổn thương, thấy hấn thái độ thành khẩn như thế, Hạ Lan Từ Kỳ cũng đã xuôi con tức đi rồi.

Tề Dật Phàm thấy Hạ Lan Từ Kỳ tư tưởng bắt đầu dao động rồi bèn tính rèn sắt khi còn nóng, dỗ dành người yêu thật tốt, vì thế đến gần lại nói: “Từ Kỳ, bất kể thế nào đi nữa thì mọi chuyện cũng là do ta không tốt, ta chân thành xin lỗi nàng, xin nàng tha thứ cho ta, liệu chúng ta có thể bắt đầu lại từ đầu không?”

Hạ Lan Từ Kỳ nhìn thẳng hấn, sau một lúc lâu mới gằn từng chữ nói: “Không..... Có..... Khả Năng!”

“Vì sao?” Tề Dật Phàm cũng rất bất ngờ, không nghĩ đến việc nàng sẽ cự tuyệt dứt khoát như vậy.

Hạ Lan Từ Kỳ lập tức trả lời: “Bởi vì người gạt ta!”

Tề Dật Phàm buồn bực nói: “Ta đã giải thích rồi, ta là bất đắc dĩ mà.”

“Ta không nói chuyện đó!”

“Chuyện gì?”

Hạ Lan Từ Kỳ hít sâu một hơi, phần hận vô cùng, nói: “Lúc trước không phải ngươi nói chỉ yêu một mình ta, tuyệt đối sẽ không nạp thiếp đấy sao? Nhưng mà ta vừa mới vào cửa, đã thấy ngươi có tận ba tiểu thiếp, tuy rằng hiện tại đã có một người đi rồi, nhưng còn hai người kia? Chuyện này ngươi giải thích thế nào?”

Tề Dật Phàm nghe thấy thế mới bình tĩnh lại, nhìn thẳng nàng, nhẹ nói: “Từ Kỳ, chuyện ta đã hứa với nàng ta nhất định sẽ làm được. Bọn họ thật ra cũng chỉ là bình phong thôi, nếu nàng muốn thì ngay ngày mai ta sẽ đề các nàng ấy đi.”

Hạ Lan Từ Kỳ nghe chẳng hiểu ra sao, ngẩng đầu nói: “Ngươi nói thế là sao?”

“Đến tuổi, trong nhà ép ta cưới vợ, nhưng nàng cũng biết con người ta rồi đấy, nếu không phải chuyện ta muốn làm thì có đánh chết ta cũng sẽ không làm, nếu không phải người ta yêu thì có phải chết ta cũng không lấy. Có điều lúc trước khi mẹ ta còn trên đời, bà sống chết ép ta vì vậy ta đành phải nghe theo mà nạp thiếp.” Tề Dật Phàm thấy mắt Hạ Lan Từ Kỳ đã sắp giận đến ứng đỏ, vội vàng nói: “Nhưng mà nàng yên tâm, mấy thiếp thất kia đều là do ta tự mình chọn. Trước đó ta cùng các nàng có ký cam kết, bọn ta hữu danh vô thực, đến thời điểm nào đó ta sẽ đề các nàng ấy đi.”

Nghe xong lời của hắn, Hạ Lan Từ Kỳ vô cùng tò mò: “Ngươi để các nàng đi, các nàng sẽ đi sao? Vậy ngươi phải bồi thường cho bọn họ bao nhiêu?”

Tề Dật Phàm thần nhiên mở miệng: “Mỗi người một ngàn lượng!”

Hạ Lan Từ Kỳ bình luận: “Con gái người ta bị hưu về nhà, danh dự mất sạch, một ngàn lượng cũng không tính là nhiều.”

“Là một ngàn lượng vàng!”

“Cái gì? Vàng?” Hạ Lan Từ Kỳ không khỏi hít vào một hơi khí lạnh, được rồi cho như vậy cũng không ít chút nào, cả đời không cần làm gì cũng đủ sống.

Tề Dật Phàm cười nhìn nàng: “Đúng như nàng đã nói, người khiến cho bọn họ danh dự mất hết sạch là ta, vì vậy khoản bồi thường này chúng ta bỏ ra cũng là phải.”

Tề Dật Phàm lại giữ chặt tay nàng, cấp bách hỏi: “Từ Kỳ, hiểu lắm giữa chúng ta đã tháo gỡ rồi, nàng có tha thứ cho ta không?”

Không nghĩ tới việc hắn vì mình mà làm nhiều như vậy, Hạ Lan Từ Kỳ từ tận trong tâm mà nói đã rất cảm động rồi, nhưng lúc này nàng vẫn nhẹ nhàng đưa tay rút về, bình tĩnh nói: “Gần đây chúng ta đã xảy ra quá nhiều chuyện, ngươi cho ta chút thời gian để ta suy nghĩ thật kĩ đã.”

Nếu trái tim đã giao hết ra rồi, thì việc mình có được chấp nhận hay không chỉ có thể xem ý của Hạ Lan Từ Kỳ mà thôi, Tề Dật Phàm cũng không miễn cưỡng nàng ngay bây giờ đưa ra câu trả lời, gật đầu đứng lên nói: “Được, ta tin rằng tình cảm của chúng ta có thể vượt qua được bất kì thử thách nào! Ta quay về, nàng nghỉ sớm một chút, ta sẽ chờ câu trả lời thật thuyết phục từ nàng.”

.....

Sáng ngày hôm sau, Hạ Lan Từ Kỳ vừa mới rửa mặt chải đầu xong, đã thấy một gã người làm cầm trên tay một bình hoa bằng sứ màu trắng, bên trong cắm một đóa Thủy tiên cốt chưa nở, đi đến, vừa nhìn thấy Hạ Lan Từ Kỳ thì khom người thi lễ: “Tứ thiếu phu nhân, đây là do tứ thiếu gia giao cho tiểu nhân giao tới đây.”

“Ừ, đặt lên trên bàn đi!”

Gã gia đình đi rồi, nàng trở lại ngồi vào bên cạnh bàn, nhìn nụ hoa kia, trong bụng rất thắc mắc, nếu đã tặng hoa vì sao không tặng cả một bó mà lại chỉ đưa có một cành? Hơn nữa còn là một nụ hoa chớm nở?

Nàng ngồi nghĩ một hồi cũng nghĩ không thông, lúc này cũng đã đến giờ ăn cơm rồi, nàng đành phải đến tiểu sảnh ăn cơm.

Khi nàng com nước xong trở về thì kinh ngạc phát hiện trên bàn có một tờ giấy được cuộn lại. Nàng cầm tờ giấy, hỏi nha đầu đứng ngoài cửa: “Vừa rồi có ai đi vào phòng ta sao?”

“Thưa tứ thiếu phu nhân, không có ai ạ.”

Thế thì lạ quá, tờ giấy kia là từ đâu đến? Hạ Lan Từ Kỳ ngồi trở lại ghế dựa, vừa định mở ra xem, lúc mới phát hiện nụ thủy tiên trên bàn đã nở, hé ra thành một đóa hoa. Mà kia lại ở ngay bên dưới bình thủy tiên, nàng đã đoán ra được ngay, tờ giấy này là do Tề Dật Phàm giấu bên trong nụ thủy tiên, gửi đến cho nàng.

Biết rõ lai lịch tờ giấy rồi, nàng vội vàng đem nó mở ra, chỉ thấy trên đó viết: nàng là người duy nhất có thể làm ta rơi nước mắt, làm ta có thể cười, làm ta thấy vui, cũng là người làm ta đau khổ. Nếu ta là nước mắt của nàng, ta sẽ từ trên gương mặt nàng từ từ chảy xuống, cho dù vỡ tung ra cũng hạnh phúc. Nếu nàng là nước mắt của ta, ta sẽ chịu đựng mãi mãi không bao giờ khóc. Bởi vì ta không nỡ để mất đi nàng.

Hạ Lan Từ Kỳ xem hết tờ giấy, khoe miệng không tự chủ được nhếch lên, ánh mắt nhu hòa đi rất nhiều, hòn sỏi trong lòng đã tiêu tan đi không ít, cẩn thận gấp tờ giấy lại cất đi.

Sáng sớm hôm sau, nàng cũng lại nhận được một đóa thủy tiên, lần này không đọi hoa nở nữa, nàng lập tức thu dọn khắp xung quanh trái phải rồi vội vàng tách nụ hoa ra, lấy tờ giấy từ bên trong ra đọc, chỉ thấy trên đó viết: Nói cho nàng biết một tin buồn, lang trung nói ta bị bệnh, nguyên nhân bệnh là vì ta đã đem làm lạc mất tim mình rồi, bệnh này chỉ có nàng mới có thể chữa khỏi, bởi vì ta đã đem tim mình dâng cho nàng rồi. Bây giờ nàng chỉ có hai lựa chọn, hoặc là đem tim trả lại cho ta, hoặc là đem tim nàng tặng cho ta, Bảo bối, nàng tự nghĩ đi!”

“Hừ! Đồ trướng thối! Trước kia nhìn không ra đây, vốn là một tên hồ ly mà, giả hoạt quá mức rồi!” Xem hết tờ giấy, Hạ Lan Từ Kỳ lâm bầm lâu bầu oán trách, lúc này bà Ngô từ ngoài đi vào, thuận miệng hỏi: “Tứ thiếu phu nhân, nhìn cái gì mà vui vẻ như vậy?”

“Vui vẻ? Con có sao? Con còn đang tức giận đấy!” Hạ Lan Từ Kỳ mạnh miệng không thừa nhận.

“Thật không? Nhìn vẻ mặt ngọt ngào ngọt ngào của cô cùng bộ dạng thì chẳng giống đang giận chút nào!” Bà Ngô cố ý trêu chọc nàng.

Nàng vội vàng che dấu thần sắc: “Ngọt ngào gì chứ? Bà Ngô, bà bị hoa mắt rồi.”

“Phải phải phải, cứ cho là lão nô lớn tuổi rồi, hoa mắt nên nhìn lầm, được chưa?”

Hai người nhìn nhau cười, ngầm hiểu lẫn nhau.

Lúc này, bà Ngô lại nhìn thủy tiên trên bàn, cảm khái nói: “Đây là tứ thiếu gia tặng cô sao? Cậu ấy cũng thật có tình, cô định khi nào thì tha thứ cho cậu ấy?”

Hạ Lan Từ Kỳ đưa tay khẽ chạm vào đóa thủy tiên mềm mại: “Con còn chưa nghĩ ra.”

Bà Ngô tiến một bước khuyên nhủ: “Tứ thiếu phu nhân, tức giận để lâu không tốt đâu, chín quá hóa nẫu đấy.”

Hạ Lan Từ Kỳ gật đầu: “Vâng, con biết.”

Cứ như vậy, Tề Dật Phàm vẫn không hề đến quấy rầy nàng nhưng mỗi ngày đều đưa đến một cành thủy tiên chứa một câu hoặc một đoạn nhân tình ám áp để nói cho nàng.

Hạ Lan Từ Kỳ mỗi ngày đều cảm thấy cảm động rất nhiều, cũng từ từ điều chỉnh lại tâm tình thật tốt.

Ngày hôm nay, gã gia đình hôm nào cũng chuyển hoa cho nàng lại tới, nhưng hôm nay thứ hấn mang đến hôm nay không phải là hoa mà là một cái hộp gỗ màu đỏ tinh xảo.

“Tứ thiếu phu nhân, tứ thiếu gia bảo tiểu nhân đem cái này cho ngài.” Gã gia đđđinhg] hai tay dâng lên cho nàng.

Hạ Lan Từ Kỳ vừa mới nhận lấy đã thấy, cái hộp màu đỏ kia dùng thuần gỗ tạo thành, bề ngoài bóng loáng tinh tế, vân gỗ tự nhiên mỹ lệ. bốn góc bên ngoài hộp được bao bởi thiếp vàng khắc hoa văn tường vân, trên nắp hộp còn vẽ hai đóa hoa từ điệp đang nở rộ, cực kỳ hoa lệ tinh mỹ, vừa đã biết là đặc biệt chế tác.

“Đây là cái gì?” Nàng ngẩng đầu hỏi.

“Tiểu nhân cũng không biết. Đùng rồi, còn có cái này cũng là tứ thiếu gia sai tiểu nhân đưa tới.” Gã sai vật nói xong lấy từ trong lòng ngực lấy ra một phong thư.

“Ta đã biết, ngươi đi xuống trước đi!”

Sau khi gã gia đình rời đi rồi, nàng đóng kỹ cửa lại, đem cái hộp đặt trên bàn trước rồi vội vàng hỏi hộp mở thư ra xem.

Sau khi đọc thư xong, Hạ Lan Từ Kỳ cảm xúc dâng trào, kích động đem cái hộp kia mở ra, trên mảnh vải tơ vàng thượng hạng là một hộp tròn đầy đậu đỏ.

Đương nhiên, đậu đỏ này không phải là thứ đậu đỏ thông thường mà mọi người vẫn hay ăn, mà là đại biểu cho tương tư (đậu tương tư), cây đậu đỏ quấn lấy nhau đến chết.

Nó có hình dạng trứng dài dài, màu sắc đỏ tươi đẹp đẽ như san hô đỏ, nhìn bắt mắt vô cùng.

Hạ Lan Từ Kỳ cầm lên một viên quan sát cẩn thận, đậu đỏ này mỗi một viên đều cực kỳ căng mọng, không hề có một chút tỳ vết nào, đỏ như quả anh đào. Hơn nữa nhìn bằng mắt thường thấy đều như nhau, không biết Tề Dật Phàm đã phải bỏ công sức lựa chọn tỉ mỉ thế nào mới có thể chọn ra được một hộp như thế này?

Bạn đang đọc truyện *Hì Tương Phùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 123: Đậu đỗ dính ước

Một viên, hai viên, ba viên.....

Hạ Lan Từ Kỳ đem đậu đỗ từ trong hộp lấy ra, bỏ lên trên chiếc khăn tay trải trên bàn cẩn thận đếm từng viên, đến khi đến xong, không ít không nhiều vừa đúng chín mươi chín viên.

Trong thư Tề Dật Phàm nói, từ sau khi hai người mất liên lạc, bởi nỗi tương tư không chỗ gửi gắm nên mỗi ngày hẳn đều bỏ vào một viên đậu đỗ tương tư, đem nỗi nhớ nhung với Hạ Lan Từ Kỳ cất giữ, cho đến tận khi hai người lại gặp nhau ở Lục Cẩm sơn trang thì tổng cộng đã cất được chín mươi chín viên đậu đỗ.

Tề Dật Phàm tự mình thiết kế, dùng thân cây đậu đỗ làm gỗ vật liệu rồi đến kinh thành đặt chế tác riêng cái hộp này. Loại gỗ vật liệu này, chất liệu gỗ chắc nặng, màu sắc hồng đỏ theo phong cách cổ kính, hơn nữa hoa văn lại đẹp để vô cùng, chắc chắn thợ thủ công điêu khắc phải khéo tay lắm mới có thể làm ra một chiếc hộp đẹp như vậy. Đồng thời, hai cánh hoa màu tím trên thân hộp kia chính là hoa nở trên thân cây đậu đỗ.

Cây đậu đỗ còn được gọi là cây tương tư, lấy thân cây và hoa của cây làm hộp đựng đậu, phần tương tư nồng nhiệt cùng tình ý dào dạt này phải nói là thực sự đủ đầy. Hơn nữa tặng người yêu chín mươi chín viên đậu đỗ có ngụ ý là: “Đến già đầu bạc, thật dài thật lâu.” Hộp lễ vật này chẳng những độc nhất vô nhị trong thiên hạ, mà còn mang cả lời thề sắt son sẽ yêu cả đời không thay đổi của Tề Dật Phàm lại càng thêm đáng quý.

Lúc này, Hạ Lan Từ Kỳ phút chốc đã bị cảm động đến trào nước mắt, hạnh phúc nở nụ cười và đã hoàn toàn không còn giận hờn nữa.

Cẩn thận cất hết đậu đỗ trở lại hộp, nàng đọc lại một lần nữa thư Tề Dật Phàm viết cho nàng, chỗ kết thư có nói: “Nếu nàng còn có ta ở trong lòng, vậy thì trước giờ cơm chiều, Lục Cẩm sơn trang, không gặp không về! Ta sẽ phái người đến trước đón nàng.”

Lúc này còn do dự sao? Tình cảm của hai người đã bày tỏ rồi! Không phải nói buông là có thể buông? Huống hồ, sau khi đã hết tức giận Hạ Lan Từ Kỳ phát hiện, sau khi biết thân phận của Tề Dật Phàm, nàng vẫn bị nhân cách đầy hấp dẫn của hắn thuyết phục, cho nên cũng tính vứt bỏ hiềm khích trước kia, nối lại tình xưa.

Trong lòng có chuyện, hẳn sẽ thấy thời gian trôi chậm. Khó khăn lắm mới nhìn đến sau buổi trưa, Hạ Lan Từ Kỳ tí mỉ trang điểm thật kỹ rồi chờ đợi Tề Dật Phàm tới đón nàng.

Giờ Mùi đã qua một lúc thì gã gia đình luôn đi theo Tề Dật Phàm là Tiểu Doanh Tử xuất hiện: “Tứ thiếu phu nhân, tứ thiếu gia phái tiểu trở về bẩm báo với ngài, mời ngài chuẩn bị một chút rồi buổi tối đến Vạn Phúc Lâu tiếp đãi khách nhân với thiếu gia, xe bây giờ đang ở bên ngoài chờ!”

“Đã biết.” Tề Dật Phàm suy tính cũng thật chu đáo, cho nàng một lí do xuất môn vô cùng hợp lí. Vì thế Hạ Lan Từ Kỳ lấy cớ này để xin phép phu nhân rồi đi theo gã gia đình lên xe ngựa.

Đi theo không có những người khác, gã gia đình thân tín kia cũng kèm luôn cả người đánh xe, ngồi ngay phía trước.

Ra đến nơi phố xá xa hoa sầm uất, Hạ Lan Từ Kỳ đột nhiên cảm thấy người đi bên ngoài đường hình như có nhiều hơn. Nàng vén rèm xe lên, lúc này mới phát hiện chẳng biết từ lúc nào ở ngoài xe đã có thêm hơn tám tùy tùng.

Thấy bọn họ ai nấy đều bề ngoài khôi ngô, vẻ mặt nghiêm túc, bên hông đều đeo đao thì có thể đoán ra ngay bọn họ là người tập võ

Hạ Lan Từ Kỳ biết, sau khi trải qua chuyện bị bắt cóc lần trước Tề Dật Phàm luôn sợ nàng trên đường gặp chuyện không may nên cố ý phái thêm người bảo vệ nàng, giờ phút này trong lòng nàng vô cùng vững vàng, yên tâm buông rèm xe.

.....

Đến khi mặt trời thu lại những tia sáng mong manh cuối cùng, sau khi đã hoàn toàn lặn xuống dãy núi đằng tây thì sắc trời cũng tối dần xuống. Tề Dật Phàm đứng ở cửa sơn trang trông ngóng, đã lâu thế này lẽ ra người phải đến từ sớm rồi mới phải chứ nhỉ, sao đã mấy canh giờ rồi mà người vẫn chẳng thấy bóng dáng đâu? Chẳng lẽ Hạ Lan Từ Kỳ còn chưa muốn tha thứ cho mình sao? Trong lòng hắn thấp thòm, không khỏi nóng lòng dậm chân đi qua đi lại.

“Thiếu gia, ngài đừng có gấp có lẽ bọn họ sẽ sớm quay trở lại thôi.” Gã gia đình đứng bên cạnh cố gắng kiên nhẫn, tận lực khuyên nhủ.

Tề Dật Phàm dừng bước chân lại suy nghĩ, cho dù Hạ Lan Từ Kỳ không đến nhưng người đánh xe đi đón cũng phải trở về mới phải! Chắc không phải trên đường lại xảy ra chuyện gì chứ? Nghĩ đến đây, Tề Dật Phàm lo lắng hẳn lên, lớn tiếng nói: “Các người mau xuống núi xem thử, có phải trên đường lại xảy ra chuyện gì hay không!”

Nếu chủ nhân đã lên tiếng, bọn gia đình không dám chậm trễ nên vội vàng vàng chuẩn bị chạy xuống núi, vừa chạy chưa được vài bước thì gã gia đình chạy đầu tiên đã chỉ về phía trước, quay đầu vui vẻ kêu to: “Thiếu gia mau nhìn đi, bọn họ đã trở lại!”

Tề Dật Phàm bước lên phía trước vài bước, đã thấy một chiếc xe ngựa đang chậm rãi đi đến, gần hơn một chút thì nhìn rõ người đánh xe kia chính là gia đình thân tín của mình Tiêu Doanh Từ.

Hạ Lan Từ Kỳ có ở trong xe hay không? Lúc này đây là điều hấn quan tâm nhất.

Bấy giờ, xe ngựa đã tới đôi gần, Tiêu Doanh Từ ghim chặt ngựa nhảy xuống xe, Tề Dật Phàm liền vội vàng hỏi: “Thế nào? Có đón được người không?”

Gã gia đình về mặt tiếc nuối lác đầu, ngay lập tức Tề Dật Phàm cảm thấy thất vọng mà cảm giác này không thể nào diễn tả nổi, hấn thở dài, im lặng xoay người, vừa định chuẩn bị quay về thì lại nghe thấy phía sau có một tiếng gọi khẽ, giọng nói quen thuộc: “Dật Phàm.....”

Tề Dật Phàm cứng đờ thân mình, trong lòng thầm nhủ: sao lại nghe thấy tiếng của Hạ Lan Từ Kỳ thế này, hay là mình nghe nhầm sao? Hấn nhấc chân vừa định tiếp tục đi về phía trước thì phía sau lại truyền đến tiếng của Hạ Lan Từ Kỳ thêm chút rõ ràng hơn: “Dật Phàm.....”

Lúc này nghe thấy rất chân thật, hấn tin là mình thực sự không hề nghe nhầm, hấn đột nhiên xoay vọt người lại, chỉ thấy màn xe được vén lên, Hạ Lan Từ Kỳ cười khanh khách từ bên trong đi ra, nhảy xuống đất.

Bốn mắt nhìn nhau, hai người đồng thời thoáng sửng sốt, Tề Dật Phàm kinh ngạc thì có thể hiểu được bởi vì vừa rồi Tiêu Doanh Từ nói Hạ Lan Từ Kỳ không đến. Mà nguyên nhân Hạ Lan Từ Kỳ sửng sốt là Tề Dật Phàm lại vẫn đeo mặt nạ, có điều chỉ cần hơi động não một chút là có thể hiểu được, người trong son trang vẫn luôn thấy hấn trong bộ dạng đeo mặt nạ, cho nên đương nhiên hấn muốn giữ gìn hình tượng rồi.

Tề Dật Phàm trong ánh mắt ánh lên cả sự kinh ngạc lẫn vui mừng, hai người vui vẻ nở nụ cười, cũng chẳng quan tâm chung quanh còn có những người khác không hện mà cùng chạy về phía đối phương, ôm lấy nhau thật chặt.

Hai người cũng chưa nói câu nào, chỉ dùng sức ôm lấy đối phương, cảm nhận được nhịp tim cùng hơi thở của nhau, giữa phần tình cảm mãnh liệt dành cho nhau thì thiên ngôn vạn ngữ cũng chẳng bằng một cái ôm, hết thấy đều không cần nói lời nào.

Thật lâu sau, Tề Dật Phàm lúc này mới từ từ buông nàng ra: “Từ Kỳ, nàng rốt cuộc cũng đã tới, ta tưởng là nàng sẽ không đến chứ?”

Hạ Lan Từ Kỳ thân nhiên cười: “Sao nào? Chẳng lẽ chàng đã quên, chúng ta không phải đã nói rồi ư? Đời này kiếp này, vĩnh viễn không chia lìa!”

“Đúng, vĩnh viễn không chia lìa.” Tề Dật Phàm cười, vui vẻ cứ như trẻ con. Quay đầu lại phía sau, trừng mắt liếc nhìn gã gia đình bên cạnh: “Tiêu Doanh Từ, ngươi cũng giỏi thật, dám gạt ta?”

Tiêu Doanh Từ bị dọa đến rụng còi, dùng mắt nhìn về phía Hạ Lan Từ Kỳ: “Thiếu gia bớt giận, đây là tứ..... Ách, là thiếu phu nhân bảo nô tài nói như vậy.”

Bởi vì Tề Dật Phàm đã dặn dò Tiêu Doanh Từ không thể để bại lộ thân phận của bọn họ, cho nên Tiêu Doanh Từ giữ miệng như hũ nút đành phải nói là thiếu phu nhân, không dám nói là tứ thiếu phu nhân.

Hạ Lan Từ Kỳ thấy thế, vội vàng khoác cánh tay Tề Dật Phàm: “Là thiếp nói, chỉ định đùa vui với chàng một lúc thôi mà, chàng đừng trách hấn.”

“Nàng ấy! Đúng là nghịch ngợm!” Tề Dật Phàm lúc này tâm tình rất tốt, cười rồi thổi một cái vào chóp mũi của nàng, đương nhiên sẽ không trách cứ gì Tiêu Doanh Từ.

“Chúng ta mau vào đi thôi! Đồ ăn sắp nguội rồi!” Tề Dật Phàm dẫn theo Hạ Lan Từ Kỳ đi vào trong, bọn gia đình vội đuổi theo sau. Sau khi hỏi han Tề Dật Phàm mới biết được thì ra xe ngựa Hạ Lan Từ Kỳ ngồi kia trên đường bị rơi bánh xe, bởi vì cách Lục Cẩm son trang còn rất xa nên bọn họ đành phải dừng lại tìm người đến sửa, vì thế mới đến muộn.

Đêm hè, tuy rằng mát mẻ hơn ban ngày không ít nhưng nhiệt độ không khí vẫn hơi cao.

Tề Dật Phàm không mở tiệc ở trong phòng bởi vì ăn cơm ở trong phòng rất tẻ nhạt, cho nên đem đồ ăn bày trong lương đình lục giác bên cạnh hồ sen.

Sáu góc của lương đình đều treo một chiếc đèn lồng đỏ thắm được thiết kế tinh mỹ, bốn phía là màn tơ mỏng như sắc nước được buông xuống. Màn lụa ở cửa đình được buộc lại ở cây cột hai bên bằng một sợi dây bằng nhung đỏ thắm, hai đầu dây là sợi tua rua màu vàng rủ xuống, nhìn đẹp mắt vô cùng.

Gió nhẹ thổi khiến màn lụa tung bay phập phồng, vẻ phiêu dật mang theo chút kì bí nào đó.

“Nơi này là nhà của chúng ta, đêm nay chúng ta sẽ dùng bữa tối ở đây.” Tề Dật Phàm chỉ về lương đình.

“Ừ” Hạ Lan Từ Kỳ gật đầu, tùy ý để Tề Dật Phàm kéo tay đi vào lương đình.

Trên mặt bàn cẩm thạch bày biện một vài đồ điểm tâm tinh tế, Hạ Lan Từ Kỳ chỉ nhìn lướt qua đã phát hiện đó đều là những món điểm tâm bình thường nàng thích ăn.

Tề Dật Phàm kéo nàng ngồi xuống, vỗ tay ba cái, Hạ Lan Từ Kỳ còn chưa kịp hiểu ra sao đã thấy có mấy gia đình tay bưng khay, xếp hàng đi vào.

Hạ Lan Từ Kỳ ngạc nhiên nói: “Thế này đã ngon lắm rồi, vẫn còn có đồ ăn sao? Chúng ta ăn không hết đâu.”

“Tất cả là đồ chay làm sao mà được? Phải ăn thêm cả đồ mặn nữa, ta nhớ rõ không phải nàng thích ăn thịt nướng lắm sao?” Tề Dật Phàm nói xong, tự tay nhắc từng cái che thức ăn mà mấy gia đình đã đẩy vào lên.

Thấy có thịt nướng, cá nướng, tôm nướng, chim bồ câu nướng, sắc vàng óng ánh, mùi thơm tỏa ra bốn phía khiến cho người ta ngửi thấy mà nước miếng chảy ròng ròng!

Hạ Lan Từ Kỳ ngạc nhiên: “Dật Phàm, sao lại chuẩn bị thịnh soạn thế này?”

“Đã trải qua nhiều chuyện như vậy, chúng ta khó lắm mới có thể hòa hợp như lúc đầu đương nhiên là phải ăn mừng một bữa rồi!” Tề Dật Phàm nhận lấy khăn ướt mà gã gia đình đứng cạnh đưa cho, lau lau tay, sau đó ném khăn ướt lên khay ý bảo bọn họ lui xuống.

Tề Dật Phàm đem bình sứ màu lam trên bàn mở ra, đem chén Bạch ngọc trước mặt hai người rót đầy rượu. Nước rượu màu vàng mật được rót vào trong chén, nhẹ nhàng ánh lên, trong suốt sáng bóng, nhìn vui mắt cực kì.

Hạ Lan Từ Kỳ bung chén rượu lên, một luồng hương thơm đặc biệt xông thẳng vào mũi, chỉ mới ngửi qua một lần đã đủ khiến người ta say. Nàng cười tủm tỉm ngẩng đầu lên: “Đây là.....”

“Rượu mơ!”

Hai người ăn ý cùng đồng thanh rồi nhìn nhau cười.

Tề Dật Phàm lúc này mở miệng: “Nhớ rõ có một lần, khi chúng ta cùng nhau ăn gà nướng ở trong rừng, lúc ấy ta có mang theo một bình nhỏ mơ rượu, lần đầu tiên nàng uống nói rượu này rất dễ uống, kết quả, bị nàng uống hết sạch cả. Không nói đến chuyện nàng rất tham uống mà còn uống đến say, tra tấn ta gần chết, nàng có còn nhớ không?”

Lần đó, Hạ Lan Từ Kỳ sau khi uống quá nhiều thì nhìn thấy con chim nhỏ bay trên không bỗng sinh ra lòng hâm mộ, muốn Tề Dật Phàm mang nàng bay. Tề Dật Phàm chiều theo liền ôm nàng dùng khinh công bay đi bay lại ở trong rừng, bay lên bay xuống cả mấy lần.

Hạ Lan Từ Kỳ mơ mơ màng màng, thấy thích cảm giác này vì thế kiên quyết không cho Tề Dật Phàm dừng lại. Tề Dật Phàm cũng nuông chiều nàng, chỉ cần nàng vui vẻ thì mình có bị mệt chút cũng không sao cả. Cứ như vậy, ước chừng gần gần đến tận nửa đêm, phải tới lúc nàng ngủ thật say lúc này hẳn mới sức cùng lực kiệt mà dừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Hỉ Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 124: Nền đỡ trong màn tơ

Ngày hôm sau xương sống, thắt lưng cùng chân của Tề Dật Phàm đều đau nên Hạ Lan Từ Kỳ lại phải xoa bóp giúp hắn, cho nên Hạ Lan Từ Kỳ đương nhiên nhớ rõ “lịch sự đầy vinh quang” của mình rồi.

Lúc này, nàng có chút ngượng ngùng, nhưng vẫn là sẵn giọng: “Chàng lại còn cười thiếp.”

“Được rồi, không cười nàng.” Tề Dật Phàm vỗ vỗ lưng của nàng, nâng chén nói: “Lần trước hình như nàng còn uống chưa đủ, bởi vì nàng thích nên lần này ta chuẩn bị đủ uống thỏa thuê, nhưng mà, nàng đừng uống quá nhiều như lần trước rồi lại tra tấn ta nữa đấy.”

“Yên tâm đi! Sẽ không.” Hạ Lan Từ Kỳ đưa ra lời cam đoan.

Tề Dật Phàm đem chén rượu giao lại gần, trong ánh mắt dâng lên niềm thỏa mãn và hạnh phúc trước nay chưa từng có: “Từ Kỳ, chúng ta rốt cục cũng gặp lại rồi! Không đúng, là chúng ta vẫn luôn ở cùng nhau, duyên phận của chúng ta là do trời định, có thể lấy được nàng cũng là phúc mà ta phải tu đến mấy kiếp mới có được!” Tề Dật Phàm kéo tay Hạ Lan Từ Kỳ qua, đặt ở trên lòng ngực của mình, ánh mắt sáng quắc nhìn nàng: “Xin nàng hãy nhớ kĩ, cho dù núi lở đất sụp, sông cạn đá mòn, trái tim ta yêu nàng sẽ mãi mãi không thay đổi.”

Ánh nến lay động, màn tơ bay lượn, gió thổi đưa đến từng đợt hương hoa sen bao xung quanh họ. Dưới bóng đêm, Tề Dật Phàm ngũ quan tuần mỹ càng rõ rệt, ánh mắt của hắn cũng tỏa ra một niềm tin vững chắc, vì thế giờ phút này Tề Dật Phàm ở trong mắt Hạ Lan Từ Kỳ anh tuấn đến mức khiến người ta hít thở không thông.

Hạ Lan Từ Kỳ nhìn hắn, ôn nhu đáp lại: “Dật Phàm, thiếp cũng mong chàng nhớ kĩ, từ hôm nay trở đi chúng ta cùng hít thở, cùng vận mệnh. Chàng đi xin cơm, thiếp bụng bát cho chàng; chàng muốn đi làm ruộng, ta thay chàng lau mồ hôi; chàng muốn buôn bán, thiếp giúp chàng trông coi sổ sách; cho dù chàng có muốn đi tạo phản, ta cũng vậy sẽ không chùn bước, luôn luôn chắc chắn ở sát bên cạnh chàng, không bỏ không rời!”

Hạ Lan Từ Kỳ nói xong, cười đem chén giao lên.

“Đi theo ta chịu khổ chịu tội nàng cũng nguyện ý sao?”

Hạ Lan Từ Kỳ kiên định gật đầu: “Ta nguyện ý.”

“Từ Kỳ, có mấy câu nói đó của nàng cho dù hiện tại có phải chết, ta cũng thấy đáng giá.”

Hạ Lan Từ Kỳ vội vàng che miệng hắt lại: “Phi phi phi! Cái gì mà sống với chết chứ, nói gờ!”

Tề Dật Phàm cảm động vô cùng, bắt lấy tay nàng: “Được, ta không nói, nàng yên tâm, sau này ta sẽ tuyệt đối không để cho nàng phải chịu khổ.”

Tề Dật Phàm nâng chén giờ lên: “Từ Kỳ, chúng ta uống rượu.”

Hai người sau khi cạn chén thì vui mừng uống một ngụm hết sạch.

“Được rồi, ném thử đồ ăn này đi, xem hương vị như thế nào?” Tề Dật Phàm gấp cho Hạ Lan Từ Kỳ một con tôm nướng.

Không biết là tôm được nướng như thế nào mà vỏ ngoài rất giòn, không có tiêu, mà bên trong lại vô cùng mềm, được ướp đậm nhạt ăn vào rất vừa miệng. Những món ăn khác lại càng không phải nói, rau xanh giòn non nhẹ nhàng thanh mát, đồ ăn là thịt lại đậm đà ngon miệng rất đúng khẩu vị của Hạ Lan Từ Kỳ.

Hai người vừa ăn vừa nói chuyện, Hạ Lan Từ Kỳ nhanh chóng phát hiện một vấn đề, ngẩng đầu lên nói: “Dật Phàm, sao lại không có canh vậy?”

Tề Dật Phàm cười, chỉ vào bên ngoài lương đình nói: “Nàng nhìn đi, canh ở chỗ đó.”

“Ở đó?” Hạ Lan Từ Kỳ nhìn theo hướng tay hắt chỉ, thấy chỗ hắt chỉ có một cái đồng gì đó, là đá màu xanh nâu xếp từ to đến nhỏ thành một chồng đá. Bên cạnh chồng đá có ba thùng nước nào có canh gì đâu? Không khỏi sinh lòng nghi hoặc.

“Nàng chờ đi.” Tề Dật Phàm không trực tiếp nói thẳng ra, mà là đi ra khỏi lương đình. Hạ Lan Từ Kỳ cũng không chịu ngồi yên mà tò mò đi theo phía sau.

Đi đến gần mới phát hiện, trong thùng nước đã được đổ đầy nước.

Hạ Lan Từ Kỳ chỉ vào ba thùng nước kia nói giỡn: “Canh mà chàng nói, không phải là nước trong ba cái thùng này đấy chứ?”

“Sao lại thế được? Chẳng lẽ ta lại cho nàng uống nước lã ư?”

“Vậy chàng đây là?” Hạ Lan Từ Kỳ hồ đồ.

“Nàng lui về phía sau!” Tề Dật Phàm nói xong nhắc lên thùng nước, không biết hắt muốn làm cái gì, Hạ Lan Từ Kỳ nghe lời lui sang một bên.

Khi nước tưới lên chồng đá thì nghe thấy tiếng “Chì” một cái, giống như khi tưới nước lên than đỏ, nháy mắt từng đợt khói hơi nước bốc lên từng đợt mù mịt.

Hạ Lan Từ Kỳ sợ tới mức lùi lại vài bước, nhìn thấy một màn kia thì khó hiểu vô cùng, lại càng thêm tò mò.

Sau khi đợt khói bay hết ra phía khác, Tề Dật Phàm tiếp tục đem nước trong thùng đổ tiếp vào trong chồng đá.

Nước vào rót vào đá thì lập tức phát ra tiếng vang “Xèo xèo chì”, không ngừng tỏa ra khói trắng. Tề Dật Phàm buông thùng nước, đi đến bên cạnh Hạ Lan Từ Kỳ ôm lấy bà vai nàng, quan tâm nói: “Sao thế, sợ à?”

Nàng lắc đầu: “Đúng rồi, sao lúc đổ nước lên trên đá lại bốc khói như thế?”

“Bởi vì đây không phải là đá bình thường mà là đá vôi, gặp nước sẽ nóng lên. Trong đá có chôn mộ cái hũ, hũ đó là canh gà ta hầm cho nàng.”

“Như vậy tưới chỉ cần đổ một chút nước, là có thể hầm được gà sao?” Hạ Lan Từ Kỳ tỏ vẻ không thể lý giải nổi.

“Đúng vậy, khi gặp nước nó sẽ sinh ra độ ẩm, đủ để hầm chín được canh gà. Không tin, nàng tới thử xem?” Tề Dật Phàm nói xong, kéo tay nàng sờ lên trên chồng đá.

Chưa cần phải chạm vào, Hạ Lan Từ Kỳ cũng đã cảm thấy tay nướng chín được rồi, vội vàng rút tay về nhưng Tề Dật Phàm lại xấu xa giữ chặt không buông, cố ý hù dọa nàng, để nàng sờ vào.

“Chàng làm gì vậy, mau thả thiếp ra!” Hạ Lan Từ Kỳ nóng nảy, dùng sức rút tay về.

Nhìn khuôn mặt lộ ra vẻ xấu xa của Tề Dật Phàm, Hạ Lan Từ Kỳ tức giận dậm chân một cái: “Được, chàng dám trêu chọc thiếp? Xem thiếp trị chàng thế nào đây!” Nói xong đánh một quyền về phía hắt, thấy Tề Dật Phàm nhanh nhẹn né tránh được, Hạ Lan Từ Kỳ lại đuổi tay chop lấy hắt.

Tề Dật Phàm tránh trái tránh phải, vừa cười vừa lùi bước về phía sau, Hạ Lan Từ Kỳ nóng nảy vô cùng nhưng ngay cả vạt áo của hắt cũng chưa đụng

đến được, không khỏi buồn bực, vừa đuổi bắt hần vừa không cam lòng kêu toáng lên: “Thiếp không tin, thiếp không bắt được chàng!”

Hạ Lan Từ Kỳ tăng tốc độ bước chân, hai người chơi trò đuổi bắt, nhìn thì như sắp được rồi nhưng lại dễ trượt mắt! Nhìn Tề Dật Phàm về mặt kia đầy sự đắc ý, Hạ Lan Từ Kỳ lập tức thấy ngứa ngáy trong lòng.

Lúc này, nàng phát hiện phía sau Tề Dật Phàm chính là hồ sen, chỉ cần lùi lại phía sau thêm vài bước nữa sẽ ngã ngay xuống hồ, nàng mím môi cười trộm, dù sao hôm nay cũng là mùa hạ, không sợ lạnh, hay là..... Ha ha.....

Hạ Lan Từ Kỳ trong mắt lóe lên một tia狡 hoạt, bước nhanh về phía trước ép sát.

Gần, càng gần, còn thiếu hai bước, từng bước, đại công cáo thành.....

Có điều.....

Mất rõ ràng nhìn thấy Tề Dật Phàm lùi thêm bước nữa là rơi xuống hồ rồi, lúc Hạ Lan Từ Kỳ đang định hoan hô thì xảy ra điều khiến nàng không tưởng tượng nổi, trong chớp mắt Tề Dật Phàm đã không thấy, hiện ra ở trước mắt là ánh trăng nằm dưới mặt hồ đang lặn dần gọn sóng kia. Mà tệ hơn nữa là, nàng không giữ được chân mình.

Trời ạ! Đây thật đúng là hại người hại mình! Hạ Lan Từ Kỳ một chân dẫm chặt xuống bên bờ, cố gắng muốn thu người lại, hai tay làm thành hình mái chèo mà khua khoắng, khua khoắng. Nhưng mà, hết thảy mọi cố gắng đều phí công, nàng biết mình sắp ngã rồi.

Quên đi, coi như mình đi tắm! Ngay khi Hạ Lan Từ Kỳ nhắm mắt lại, phó mặc cho số phận thì có một cỗ ngoại lực giữ vạt áo của nàng lại, trực tiếp giúp nàng thoát khỏi hiểm cảnh.

Một giây sau, Hạ Lan Từ Kỳ còn chưa kịp hoàn hồn đã bị ôm vào một vòng tay ấm áp, sau tai phải truyền đến thanh âm trầm ấm của Tề Dật Phàm: “Sao thế? Bị dọa sợ à?”

Hạ Lan Từ Kỳ từ trong lòng hần ngẩng lên, thấy hần về mặt vui sướng khi người gặp họa, tức giận không ngừng đánh vào ngực hần: “Chàng còn nói, ngươi còn dám nói, đồ lưu manh!”

Tề Dật Phàm cầm lấy cái tay đang không ngừng quấy rối trước ngực của nàng, thổi một cái lên mũi nàng, cười nói: “Thiếu chút nữa là nàng tính kể ném ta xuống hồ nước cho cá ăn, nàng nói xem, rốt cuộc là nàng không tốt hay là ta không tốt?”

“Chàng, chàng xấu xa, là chàng xấu xa!” Hạ Lan Từ Kỳ làm nũng than thở: “Ai bảo mắt của chàng còn nhìn được ra cả phía sau chứ! Đồ lưu manh!”

“Được rồi, ta thừa nhận ta xấu xa được chưa? Đi, chúng ta trở về tiếp tục ăn cơm.” Tề Dật Phàm kéo nàng trở về đình.

Sau khi ngồi vào chỗ của mình, Tề Dật Phàm nói: “Từ Kỳ, chuyện của ta nàng cũng đã biết rồi, chuyện của nàng nói cho ta nghe một chút đi!”

“Vâng” Hạ Lan Từ Kỳ đáp lời, thân phận hôm nay cũng đã làm rõ, chẳng cần phải giấu diếm chuyện gì nữa nên nàng đã kể hết mọi chuyện khi về nhà lúc trước như thế nào, rồi chuyện phải xuất giá thay đại tỷ ra làm sao, tất cả đều nói ra hết.

Thần xui quỷ khiến cuối cùng lại kết cho bọn họ một mối lương duyên tuyệt vời, nếu không người gả vào là Hạ Lan Ngu Hoa vậy thì chuyện tình của hần và Hạ Lan Từ Kỳ nhất định sẽ gặp khó khăn khúc mắc, cho nên Tề Dật Phàm nghe xong cảm thấy mình thật may mắn.

Lúc này, Hạ Lan Từ Kỳ lại nói: “Thiếp gả vào Tề gia cũng mấy tháng rồi, gần đây Tề phủ quy củ càng thêm nghiêm khắc không được tùy tiện ra ngoài, thứ hai cũng sợ thân phận của thiếp bị người ta phát hiện vì thế chỉ có thể sai bà Ngô đưa mấy thứ này nọ đến vào lần, thiếp vẫn luôn chưa có cơ hội đi thăm hỏi sự phụ cho nên vô cùng nhớ bà ấy.”

Tề Dật Phàm đưa tay nhẹ vỗ về bả vai của nàng: “Không sao, ngày mai ta dẫn nàng đi.”

“Thật sao?”

“Ừ, có khi nào ta lừa gạt nàng chưa.”

Hạ Lan Từ Kỳ vui mừng không thôi: “Vậy thì tốt quá, ta kính chàng một ly!”

Hai người vừa tán gẫu vừa uống, ngay lúc đó Tề Dật Phàm lại đem hai thùng nước khác đổ chồng đá. Hạ Lan Từ Kỳ rất ngóng chờ, không biết dùng cách này hần gả sẽ ra được loại hương vị gì.

Trong khi nàng đang chờ đợi thì Tề Dật Phàm đem đá tách ra, cuối cùng bới được một cái hũ, cái hũ kia được một cái lá sen to bọc lại mấy lớp. Sau khi gỡ hết, nắp hũ được mở ra thì mùi thịt gà thơm ngon lập tức nhẹ nhàng bay ra.

Tề Dật Phàm múc ra một bát, đặt tới trước mặt Hạ Lan Từ Kỳ: “Ném thử đi, xem hương vị như thế nào?”

Canh gà kia có màu vàng lóng lánh, nước canh trong vắt, uống một ngụm, răng môi thấm mùi, tinh tế thưởng thức sẽ thấy ngoại trừ mùi thơm ra hình như còn có một vị ngọt nhọt tự nhiên.

Hạ Lan Từ Kỳ ngẩng đầu, khen: “Canh gà này thật là ngon! Đây là canh gà ngon nhất mà thiếp từng được uống qua đây!”

Tề Dật Phàm cũng múc cho mình một bát, ngồi vào bên cạnh: “Gà này là gà trong sơn trang nuôi, được tự do đi lại trong vườn trái cây, ăn cỏ xanh, ăn sâu nên chất thịt rất tốt. Hơn nữa nước nấu canh là nước suối tinh khiết thanh mát lại còn dùng cách này hầm gà cho nên mùi thơm của thịt gà không bị bay ra ngoài mất, hương vị đương nhiên cũng sẽ thơm ngon hơn.”

“Công thức nấu canh gà mới lạ kia là chàng nghĩ ra sao?” Hạ Lan Từ Kỳ nhìn không được đặt câu hỏi.

Tề Dật Phàm nói chi tiết: “Không phải, trong một lần ta xuất môn đến một cái thành nhỏ vùng biên giới thì phát hiện ra cách nấu này, lúc ấy cảm thấy canh này rất ngon cũng muốn cho nàng nếm thử, vì thế mới phái người chở đá về.”

Hạ Lan Từ Kỳ mỉm cười, nếm hồng trong màn tơ, rượu tốt, người đẹp, hai người trò chuyện với nhau thật vui, trong lúc vô thức đã uống hơi nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Hỉ Tương Phùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Chỉ muốn làm tình nhân, không muốn thành tiên

Trong hơi rượu say nồng, Hạ Lan Từ Kỳ vẫn còn giữ vững nửa phần thanh tỉnh, nghiêng đầu nhìn ánh trăng vừa lớn vừa tròn trên bầu trời, lao đảo đứng lên: “Dật Phàm, trời đã không còn sớm, chúng ta cần phải trở về nếu không người trong phủ sẽ lại nói ra nói vào. Còn nữa nếu chúng ta cả đêm không về, mẹ chồng cũng sẽ trách cứ chúng ta.”

Tề Dật Phàm dùng một tay kéo nàng ngồi lại vào trong lòng mình, nhìn nàng: “Không sao, ta đã phái người quay về báo tin, đêm nay chúng ta không về.”

Hạ Lan Từ Kỳ kinh ngạc: “Hả? Làm vậy cũng được sao?”

“Không có gì không được!” Tề Dật Phàm lại ngắm nhìn nàng, trong mắt để lộ ra tình yêu vô hạn, phù xuống bên tai nàng, nhẹ giọng thì thầm: “Từ Kỳ, hôm nay mười lăm, đêm trăng tròn, hay là chúng ta.....” Tề Dật Phàm vừa nói, vừa dùng môi tiếp xúc ma sát lỗ tai của nàng, thỉnh thoảng còn dùng răng nanh khê chọc vành tai nàng, hơn nữa hơi thở còn nóng nóng đã nhanh trong lan tỏa khắp căn cô Hạ Lan Từ Kỳ, khiến nàng căng cứng thân mình, mặt đỏ tím đập.

Thấy Hạ Lan Từ Kỳ không có hành động đáp lại, Tề Dật Phàm đành phải nói rõ: “Từ Kỳ, chúng ta đã thành thân lâu như vậy, có phải hay không đã có thể..... Viên phòng rồi?” Hắn bắt đầu không an phận, hôn từ lỗ tai một đường trượt sau cổ và gáy Hạ Lan Từ Kỳ.

Hạ Lan Từ Kỳ có chút bối rối, đưa tay chặn hấn lại: “Ai, đợi chút!”

“Làm sao vậy?” Tề Dật Phàm ngẩng đầu lên.

“Chuyện đó, hôm nay sao? Thiếp còn chưa chuẩn bị tốt!” Dù sao cũng là lần đầu tiên trong đời, Hạ Lan Từ Kỳ vẫn còn có chút thẹn thùng, vì thế giẫy dụa ra khỏi người Tề Dật Phàm, đỏ mặt chạy sang một bên.

Tề Dật Phàm hiểu là nàng lúc này tâm tình đang rối rắm bèn đứng lên giữ ống tay áo, lông mày nhíu lại: “Thật sự chưa chuẩn bị tốt sao?”

Thấy nàng không hé răng, Tề Dật Phàm nhìn bóng lưng của nàng, cố ý lớn tiếng nói: “Nàng chưa chuẩn bị tốt thì theo ta được biết, Phùng thiếp và Tồn thiếp đã chuẩn bị tốt lắm rồi, vậy ta đây đến cho bọn họ cơ hội thôi!”

“Chàng dám!” Hạ Lan Từ Kỳ nhìn không được quay đầu trừng mắt nhìn hấn.

“Nàng không tin? Ta đây chứng minh cho nàng xem!” Tề Dật Phàm âm thầm cười trộm, rào bước đi về phía trước.

Điều này khiến Hạ Lan Từ Kỳ hoảng thật, ở phía sau tức giận dậm chân: “Trừng thôi! Chàng quay lại cho ta!”

“Ta biết mà, nàng rất yêu ta!” Tề Dật Phàm đột nhiên xoay người chạy vội đến gần, đem nàng từ chỗ ngồi bệ bồng lên đứng tại chỗ xoay ba vòng, hưng trí ngất đầu kêu lên: “Ha ha, chúng ta động phòng đi!”

Thấy hấn bộ dạng phóng túng như thế, Hạ Lan Từ Kỳ biết mình lại bị lừa. Nhưng là, đêm khuya tĩnh lặng hấn như vậy kêu để cho bọn gia đình nghe được, thật sự đúng là xấu hổ chết người!

“Này này..... Chàng không biết ngại hả, nhỏ giọng dùm một chút!” Hạ Lan Từ Kỳ dặn.

“Sợ cái gì, ta cùng thê tử động phòng cũng không phải làm chuyện gì dọa người, ai thích nghe thì nghe!” Tề Dật Phàm ôm nàng, nhanh chóng lao ra khỏi lương đình, chạy thẳng đến phòng ngủ.

Khắp Lục Cẩm son trang đường như chỉ có bọn họ, dọc theo đường đi cũng không hề gặp những người khác. Nhưng mà, gác ở cửa phòng ngủ có hai gã thủ vệ, thấy Tề Dật Phàm ôm Hạ Lan Từ Kỳ chạy tới thì nhanh mắt mở cửa ra.

“Nơi này không cần các người, tất cả đều lui xuống đi!” Tề Dật Phàm nói xong vọt vào trong phòng.

Hai gã gia đình kia đóng kỹ cửa phòng, nghe lời xoay người rời đi.

Bài trí trong phòng chưa kể đến lồng lầy xa hoa cỡ nào, nhưng tuyệt đối âm áp lắng mạn. Lướt qua đã thấy những bông hoa đủ mọi sắc màu được nối lại bằng dây đỏ, cách mỗi một đoá hoa lại điểm xuyết một hạt trân châu trong suốt như thủy tinh, từng lớp từng lớp được treo lên tạo thành một tấm màn che bằng hoa tươi rất tự nhiên, giống như toàn bộ hoa đẹp đều đang phiêu du giữa không trung.

Trong không gian hương hoa tỏa ra bốn phía, thấm vào ruột gan, đồng thời, trên mắt cái đế nền lớn đốt vô số những ngọn nến nhỏ màu đỏ, ánh sáng hồng âm áp kia khiến cho bầu không khí trong phòng được đẩy lên đến tận cùng. Khiến Hạ Lan Từ Kỳ cảm thấy giống như đang đi lạc vào một hoa viên mộng ảo, tâm tình vui vẻ vô cùng.

Đi xuyên qua tấm rèm kết bằng tầng tầng lớp lớp hoa tươi, Hạ Lan Từ Kỳ trông thấy hàng trăm tấm màn tơ phấp phới, chần thêu long phượng, thật sự đã bố trí thành tân hôn phòng.

Tề Dật Phàm nhẹ nhàng đem nàng đặt ở trên giường, giúp nàng cởi giày ra, mình cũng leo lên giường giường, buông tất cả màn che xuống nằm song song bên cạnh nàng.

Hạ Lan Từ Kỳ lúc đầu còn có chút sợ hãi chuyện động phòng, nhưng ngay khi vừa thấy không khí trong hỉ phòng rất tuyệt, hơn nữa lại còn bị rượu tác động đã giúp nàng không còn quá khản trương nữa, lúc này thấy Tề Dật Phàm – cái người vừa nãy còn tình cảm mãnh liệt sống chết đòi động phòng với nàng lại cứ thế mà nằm ngay bên cạnh chẳng hề nhúc nhích, Hạ Lan Từ Kỳ không khỏi nóng vội, liếc mắt nhìn trộm hắn một cái rồi không nhịn nổi mở miệng hỏi: “Dật Phàm, chàng làm sao vậy?”

Sau một lúc lâu, người bên cạnh không có bất kỳ phản ứng nào, Hạ Lan Từ Kỳ kỳ tò mò quay đầu nhìn sang, chỉ thấy Tề Dật Phàm nhắm mắt lại, hình như đang ngủ.

“Ai, gì thế? Chàng lại định bày trò gì vậy?” Hạ Lan Từ Kỳ nhòm người dậy, dùng sức đẩy hắn.

Tề Dật Phàm ngực hơi hơi phập phồng, nhưng vẫn không có bất kỳ phản ứng nào.

Người này không phải uống rượu say rồi ngủ thật rồi chứ? Hạ Lan Từ Kỳ ngồi dậy, vừa lay vừa gọi: “Dật Phàm, Dật Phàm, chàng đứng lên!” Nhưng mà gọi một lúc cũng vẫn không hề có chút hiệu quả nào, nàng bực mình vỗ một cái lên ngực Tề Dật Phàm: “Hừ! Thật chẳng có bản lĩnh gì cả! Uống có chút rượu như vậy mà cũng say!”

Sợ rằng Tề Dật Phàm mặc quần áo nhiều thế này đi ngủ sẽ không thoải mái, kiểu gì cũng phải cởi áo khoác ngoài ra, vì thế Hạ Lan Từ Kỳ đưa tay giúp hắn cởi áo nơi dây lưng.

Quần áo cởi xong, còn chưa kịp quay về! Tề Dật Phàm lại đột nhiên mở mắt, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai, một tay kéo nàng vào trong lòng, ôm chặt lấy.

Nhìn vào ánh mắt sáng trong như sao sa kia, Hạ Lan Từ Kỳ vô cùng kinh ngạc: “Không phải chàng ngủ rồi sao?”

“Còn chưa động phòng, sao ta có thể ngủ được?” Tề Dật Phàm cười tà ác.

“Vậy chàng vừa rồi.....”

Tề Dật Phàm trêu chọc nói: “Vừa rồi ôm nàng chạy xa như vậy, ta không điều dưỡng thêm chút khí lực thì lát nữa làm sao mà động phòng với nàng được?”

“Ai muốn chàng chứ, đáng ghét!” Hạ Lan Từ Kỳ nói xong định đứng dậy đã lại bị Tề Dật Phàm giữ chặt lấy, trong nháy mắt toàn bộ tầm mắt hắn trôi buộc ánh nhìn của nàng: “Nàng đứng có mà cứng đầu cái bướng nữa, mới vừa rồi là ai không nhịn được mà phải giúp ta cởi quần áo vậy!”

Bị giễu cợt, Hạ Lan Từ Kỳ xấu hổ trừng mắt lườm hắn một cái: “Không phải là vì thiếp sợ chàng mặc nhiều quần áo ngủ không được thoải mái sao? Chàng đứng là tự mình đa tình!”

“Nếu Từ Kỳ đã có lòng tốt như thế! Vậy thì giúp người giúp đến cùng đi!”

“Này này, chàng muốn làm gì?”

Tề Dật Phàm cầm lấy tay nàng, ấn lên trên lồng ngực mình: “Chỗ này của ta có một đồng lửa, nàng giúp ta dập tắt đi!” Nói xong xoay người đè nàng dưới thân.

“Chàng có thể là cảm thú, nhưng mà tuyệt đối không thể không bằng cảm thú!” Sở hấn sẽ đối xử với mình thô bạo, Hạ Lan Từ Kỳ uyển chuyển nhắc nhở.

“Được, ta không làm cảm thú, ta làm dã thú!” Tề Dật Phàm mãnh liệt hôn nàng, tích cực giúp nàng cởi áo nói dây lưng.

Chàng đánh, ta thú, nhưng mà cũng không thể phòng bị.....

Tình cảm mãnh liệt qua đi, hai người ôm nhau nằm một chỗ, sau một lúc lâu mới từ trong từ ý loạn tình mê trung hồi tỉnh lại.

Tề Dật Phàm chậm rãi khởi động thân mình, nhìn dưới thân khuôn mặt nhỏ nhắn đang đỏ hồng lộ ra, đưa tay giúp nàng sửa sang cả đầu tóc đang rối bời, quan tâm hỏi han: “Từ Kỳ, vừa rồi nàng kêu lớn tiếng như vậy, có phải làm đau nàng rồi không?”

Hạ Lan Từ Kỳ nước mắt lưng tròng: “Giờ mới biết là làm đau thiếp, chàng thật đúng là cảm thú, vậy sao vừa rồi không nhẹ nhàng một chút?”

Tề Dật Phàm mặt đỏ lên, tựa đầu lên vai của nàng: “Bảo bối à, thực xin lỗi, vừa rồi ta không khống chế được. Hay là, ta giúp nàng xoa nhé?”

Thấy hắn thật muốn đưa tay xuống phía dưới, Hạ Lan Từ Kỳ nóng nảy: “Cút đi! Được tiện nghi còn khoe mẽ!” Nói xong gạt tay hắn ra.

“Không cần như vậy chứ! Nàng đau ta cũng đau mà!” Tề Dật Phàm hơi có vẻ tủi thân.

Hạ Lan Từ Kỳ liếc mắt lườm hắn: “Chàng cũng không phải nữ nhân, đau cái gì mà đau?”

Tề Dật Phàm ngón tay chỉ vào vai phải của mình: “Ta đau ở đây!”

Hạ Lan Từ Kỳ cẩn thận quan sát, là một dấu răng màu hồng đậm, lúc này mới nhớ lại là do mình trong lúc kích động quá không nhận được mà cắn hắn một cái.

Hạ Lan Từ Kỳ ngồi dậy, đưa tay sờ sờ dấu răng kia, vẻ mặt vô tội: “Thiếp cũng không cắn mạnh lắm mà! Sao lại thế này được nhỉ? Nhưng mà thế cũng tốt, đây coi như là dấu ấn thiếp ghi lên người chàng, chàng thuộc về riêng ta. Sau này sẽ là đồ dùng trên giường của ta rồi, ha ha.....”

“Từ Kỳ, nàng thật đúng là có tố chất tà ác tiềm tàng đấy!” Tề Dật Phàm không thể không nhìn nàng với cặp mắt khác xưa, trong mắt vụt sáng lên thần thái hài hước: “Vậy thì ta cũng phải in lên nàng một con dấu!”

“Ấy! Không cần!” Hạ Lan Từ Kỳ phát hiện có điều không ổn, định chạy trốn, lại bị Tề Dật Phàm bắt được, tung chăn lên che hai người lại.

“Đóng dấu ở đâu thì tốt nhỉ? Nơi này, nơi này, hay là nơi này.....”

“Ồi! Đừng mà, ngứa chết.....”

Chăn hi giống như có sức sống, không ngừng phập phồng cao thấp, từ bên trong lại truyền ra tiếng cười đùa của đôi vợ chồng son.

Hai người giằng co đến hơn nửa đêm, trong ánh nắng sáng sớm chói chang Hạ Lan Từ Kỳ mơ mơ màng màng tỉnh lại.

Nàng vừa mới cử động người, Tề Dật Phàm cũng tỉnh lại theo, vừa thấy sắc trời còn sớm, thuận miệng nói: “Từ Kỳ, sao mới sáng sớm đã dậy rồi thế, tối hôm qua mệt mỏi, ngủ tiếp thêm một lúc đi!”

Hạ Lan Từ Kỳ cảm thấy toàn thân bủn rủn mệt mỏi, miệng đắng lưỡi khô, ngáp một cái thật lớn: “Dật Phàm, thiếp khát nước.”

“Vậy nàng chờ một lúc, ta đi rót nước cho nàng.” Tề Dật Phàm rút cánh tay đang đặt dưới cổ Hạ Lan Từ Kỳ ra, xoa bóp làm giảm bớt cảm giác tê nhức, lúc này mới đi xuống rót nước cho nàng.

Sau khi uống nước xong Hạ Lan Từ Kỳ tinh thần dồi dào, lúc này, Tề Dật Phàm khuyên nhủ: “Từ Kỳ, trời còn sớm, ngủ thêm lát nữa đi!”

“Không phải nói là hôm nay sẽ đi thăm sư phụ thiếp sao?” Hạ Lan Từ Kỳ còn băn khoăn việc này.

Tề Dật Phàm sợ nàng không nghỉ ngơi tốt, thuận miệng nói: “Thời gian còn đủ, ta ngủ thêm một lúc nữa khi nào dậy thì đi!”

“Vâng” Hạ Lan Từ Kỳ nằm xuống, rúc vào trong lòng Tề Dật Phàm: “Nơi này thật tốt, thật không không muốn quay về phủ.”

“Đúng vậy! Nhưng mà chúng ta vẫn còn rất nhiều chuyện chưa làm xong, không thể tùy theo sở thích được, chờ mọi thứ kết thúc hết tất cả, chúng ta sẽ được tự do.”

Nghĩ đến chuyện trong phủ, Hạ Lan Từ Kỳ không kiềm lòng được mà hỏi: “Dật Phàm, hiện tại chúng ta đã kết thù oán với Nhị gia, sau này chỉ sợ hắn sẽ làm khó chàng mất.”

Tề Dật Phàm vỗ vỗ bả vai của nàng: “Chúng ta không thẹn với lương tâm, không sợ!” Đồng thời lại nói: “Trận đấu này giờ mới bắt đầu, không muốn bị người ta làm khó thì chúng ta phải nắm đằng chuôi.”

Hạ Lan Từ Kỳ đồng ý gật đầu, phân tích nói: “Dật Phàm, nếu chàng muốn làm thế tử, cần phải lấy được sự công nhận của gia gia và cha chồng, phải vào được Kim Lâu, đó mới chính là vũ đài của chàng.”

Chương 126: Ân ái thể hiện ở từng tí

Tề Dật Phàm nhìn nàng ánh mắt lóe sáng: “Nàng nói đúng, nhưng mà mục tiêu hàng đầu của ta là tìm ra hung thủ giết hại mẫu thân để báo thù cho người, sau đó ta mới có thể làm những chuyện khác được.”

Ở chung với Tề Dật Phàm lâu như vậy, Hạ Lan Từ Kỳ biết đây chính là tâm bệnh của hắn nên càng hiểu rõ tâm tình hiện tại của hắn hơn, vì chân thành nói: “Chàng yên tâm đi, quay trở về thiếp sẽ bắt tay vào làm việc ngay, nhất định giúp chàng bắt được kẻ đầu sỏ gây ra tội ác kia để bà ta phải đền mạng cho nương.”

“Từ Kỳ, có nàng thật tốt” Tề Dật Phàm kéo nàng vào trong lòng, từ khi mất mẹ cho tới nay, đây là lần đầu tiên hắn không còn cảm thấy cô đơn. Đồng thời, hắn cũng âm thầm thề trong lòng, cho dù con đường phía trước có gặp ghềnh chông gai đến mức nào, hắn cũng đều sẽ cố gắng vượt qua hết thảy, đối mặt tiến lên, vạch ra một con đường sáng lạn để người con gái đi theo mình không còn phải chịu khổ nữa.

.....

Hai người ngủ thêm một lúc rồi dậy, sau khi ăn uống đơn giản vài miếng xong liền lên xe ngựa đã sớm chuẩn bị xong để xuống núi.

Một đường không nói câu nào, tới gần buổi trưa đã thuận lợi đến Minh Nguyệt am, chỗ của Huệ Châu sư thái.

Tiểu Doanh Từ vén rèm xe lên, Tề Dật Phàm dẫn nhảy xuống khỏi xe trước rồi đưa tay đỡ Từ Kỳ xuống xe.

Lúc này, Tiểu Doanh Từ đang cao giọng nói với một tiểu ni cô đang đứng ở cửa Minh Nguyệt am: “Hi, tiểu sư phụ, thiếu gia nhà ta cùng thiếu phu nhân muốn đến bái kiến riêng Huệ Châu sư thái, xin hỏi sư thái nàng có ở trong am không?”

Tiểu ni cô kia cực kì lễ độ, khách khí vỗ tay tiến đến: “A di đà Phật, thí chủ, thật là không khéo, sư phụ của ta đã ra ngoài từ hai ngày trước, hiện tại không có ở trong am.”

Bọn họ là có ý đến thăm sư phụ nhưng lại không ngờ rằng bà không có ở am, Hạ Lan Từ Kỳ cùng Tề Dật Phàm liếc nhau, đều thấy tiếc nuối.

Lúc này, Hạ Lan Từ Kỳ ngẩng đầu lên nhìn tiểu ni kia, cảm thấy lạ mặt liền hỏi: “Vị tiểu sư phụ này là mới tới sao? Đúng rồi, Từ Tâm vốn là người chuyên canh công đâu rồi?”

Tiểu ni cô vỗ tay nói: “Từ Tâm sư tỷ vẫn là người canh công, ta chỉ là tạm thời thay tỷ ấy một lát thôi.”

Các nàng đang nói chuyện, thì lúc này một ni cô tuổi lớn hơn một chút đi đến, nàng trời sinh mặt mũi hiền lành, làn da trắng nõn trắng nà, bộ dạng vô cùng duyên dáng hấp dẫn người nhìn.

“Sư tỷ, vị cô nương này mới vừa rồi còn hỏi thăm tỷ.” tiểu ni cô nói xong chỉ chỉ Hạ Lan Từ Kỳ.

Bốn mắt nhìn nhau, Hạ Lan Từ Kỳ nhất thời hưng phấn lên, cất tiếng gọi: “Từ Tâm sư tỷ.....”

Từ Tâm lúc này cũng nhận ra nàng, vội vàng bước hai bước lên phía trước nắm lấy tay nàng, vừa mừng vừa sợ: “Từ Kỳ, thật sự là muội sao? Ta còn tưởng muội đã quên sư phụ và đám tỷ muội bọn ta rồi chứ, về nhà cũng đã mấy tháng rồi mà không đến thăm chúng ta.”

“Muội sao có thể quên được mọi người chứ? Bản thân muội cũng rất muốn về, nhưng mà, haizzz, một lời khó nói hết.” Hạ Lan Từ Kỳ có chút buồn phiền, dù sao cũng bị nhốt ở nhà một thời gian, rồi sau đó lại bị gả vào hào môn thế gia, nàng cũng là thân bất do kỷ.

Nhìn ra nàng không nói nên lời, Từ Tâm cười an ủi: “Quên đi, ta biết muội cũng không phải cô ý. Chỉ cần trong lòng muội còn có chúng ta là tốt rồi.” Từ Tâm ngẩng đầu nhìn đến Tề Dật Phàm bên cạnh Hạ Lan Từ Kỳ, tò mò hỏi: “Vị này là?”

Hạ Lan Từ Kỳ thuận miệng nói: “À, hắn là phu quân muội.”

“Muội đã lập gia đình?” Tuy rằng Hạ Lan Từ Kỳ được bên ngoài gởi nuôi nhờ trong Minh Nguyệt am từ nhỏ, không tính là ni cô nhưng đột nhiên nghe nói nàng lập gia đình, Từ Tâm vẫn là vô cùng cảm thấy bất ngờ.

“Sao vậy, chẳng lẽ mọi người không biết?” Hạ Lan Từ Kỳ cũng thắc mắc.

“Sư phụ cũng không nói, hơn nữa bà không cho bọn ta xuống núi, nên bọn ta căn bản không hề biết.”

Nghe Từ Tâm nói thế, nghĩ đi nghĩ lại thì Hạ Lan Từ Kỳ cũng không thắc mắc nữa. Dù sao trong nhà khi đón nàng về thì cũng không nói sẽ gả nàng đi,

cho nên người trên núi không biết nàng lập gia đình cũng rất bình thường.

Hạ Lan Từ Kỳ cười cầm tay nàng: “Không vấn đề gì, hiện tại chẳng phải biết rồi sao? Đúng rồi, muội còn mang một ít lễ vật đến tặng cho mọi người, lát nữa nhớ gọi người ra chuyển vào. Lần này đến thăm sư phụ, không có duyên gặp được thật tiếc quá.”

“Sao lại không gặp được? Sư phụ đang ở bên trong.” Không biết Hạ Lan Từ Kỳ sao lại nói ra những lời ấy, Từ Tâm vội vàng sửa lại.

“Hả?” Hạ Lan Từ Kỳ cao giọng, thoáng nhìn qua tiểu ni cô bên cạnh: “Là nàng ấy vừa rồi nói với muội, nói sư phụ đã xuất môn từ hai ngày trước”

“À” Từ Tâm rất nhanh hiểu ra vấn đề, thay tiểu ni cô kia giải thích: “Điều này không trách muội ấy được, muội ấy không biết muội. Huống hồ là sư phụ dặn muội ấy nói như vậy, đi thôi, chúng ta đi gặp sư phụ.”

Hạ Lan Từ Kỳ cùng Tề Dật Phàm, vừa đi theo Từ Tâm đi vào trong vừa hỏi: “Sư phụ làm sao vậy? Vì sao đóng cửa từ chối tiếp khách?”

“Chuyện này ta cũng không rõ lắm, muội cũng biết, sư phụ không thích nói chuyện, sư phụ dặn chúng ta làm như thế nào, chúng ta liền làm như thế đó, không dám hỏi nhiều.”

Những điều Từ Tâm nói đều là thật, sư phụ tính cách có chút kì quái, thích im lặng, nếu không phải là nói chuyện cùng người hợp tính thì bình thường đều là tích chữ như vàng. Trước kia Hạ Lan Từ Kỳ còn ở trên núi thì ngoại trừ nàng dám ở trước mặt Minh Nguyệt sư thái nói chuyện thoải mái ra thì những người khác khi nhìn thấy Minh Nguyệt sư thái, đều bị khí thế của bà lấn át, cứ như là chuột nhìn thấy mèo vậy, không dám tùy tiện mở miệng làm phiền bà.

Nghe nói sư phụ ở trong am không có ra ngoài, Hạ Lan Từ Kỳ mừng rỡ, vui vẻ cùng Từ Tâm đi vào trong am.

Nơi Huệ Châu sư thái ở gọi là Tinh Xá, nằm ở nơi có vị thế đẹp nhất trong am, ngay phía sau một rừng trúc. Chỗ đó hoàn toàn yên lặng, cảnh vật tuyệt đẹp, thật sự là nơi tuyệt vời để tu thân dưỡng tính.

Kỳ thật cũng không cần Từ Tâm dẫn, Hạ Lan Từ Kỳ có thể như ngựa quen đường cũ mà tìm đến, có điều hiện tại nàng không còn là người trong am nữa, cho nên chỉ có thể dè dặt cảm xúc kích động, đi theo Từ Tâm đi tới.

“Sư phụ, người xem ai tới thăm người này.” Từ Tâm đẩy bức rèm che ra, hưng phấn gọi vào bên trong.

“Sư phụ, con đã về” Hạ Lan Từ Kỳ nhìn thấy Huệ Châu sư thái ngồi bên trong rừng trúc, cảm xúc lập tức kích động hẳn lên.

Nghe thấy tiếng của Hạ Lan Từ Kỳ, Huệ Châu sư thái trong lòng vừa động, đang thiền định chậm rãi mở mắt, liếc mắt một cái liền đã thấy Hạ Lan Từ Kỳ đang đứng ở cửa.

Rốt cục cũng gặp được sư phụ lâu ngày không gặp, Hạ Lan Từ Kỳ nhào đầu về phía trước quỳ xuống trước mặt Huệ Châu sư thái, có chút áy náy: “Từ Kỳ lâu như vậy mới về thăm sư phụ, là Từ Kỳ bất hiếu thỉnh sư phụ thứ tội.”

Huệ Châu sư thái thấy nàng nói năng thận trọng trên mặt cũng dần nhu hòa, hơi nâng tay: “Vừa vào hào môn sâu tựa như biển, nữ nhân đã lập gia đình, có nhiều chuyện không phải con muốn là được. Cái này không thể trách con, đứng lên đi”

Hạ Lan Từ Kỳ về mặt kính ngạc: “Sư phụ, người biết chuyện con lập gia đình?”

Huệ Châu sư thái đem phần lớn y thuật của mình truyền lại cho Hạ Lan Từ Kỳ, đối với vị đồ đệ bảo bối này đương nhiên phá lệ chú ý nhiều hơn. Lúc này, bà không có trực tiếp trả lời mà nhìn Tề Dật Phàm phía sau Hạ Lan Từ Kỳ: “Hắn hẳn là phu quân của con?”

Không đợi Hạ Lan Từ Kỳ trả lời, Tề Dật Phàm đã nhanh chóng đi đến gần, ôm quyền nói: “Dật Phàm bái kiến sư thái”

“Ừm, không cần đa lễ.” Huệ Châu sư thái có lần vòng hạt tràng trong tay theo quy luật, dặn dò: “Từ Tâm, con đến nói cho Trai đường[1], giữa trưa chuẩn bị thêm vào món ăn nữa, giữ vợ chồng Từ Kỳ ở lại trong này ăn cơm trưa”

“Dạ, đồ nhi đã biết” Từ Tâm quay đầu đến Trai đường truyền lệnh.

Lúc này, thấy Huệ Châu sư thái muốn từ trên bồ đoàn[2] đứng dậy, Hạ Lan Từ Kỳ liền liếc Tề Dật Phàm một cái, hai người vô cùng ăn ý chạy đến đỡ lấy Huệ Châu sư thái dìu bà đến ngồi vào một chiếc ghế phong cách cổ xưa đặt bên cạnh.

“Á” Hạ Lan Từ Kỳ cứ như bị điện giật, đưa tay từ trên ghế giật trở về.

“Làm sao vậy? Mau để ta xem” Tề Dật Phàm lo lắng kéo ngón tay nàng lại gần xem xét, phát hiện ngón trỏ của nàng bị cái gì đó làm xước, chảy ra một giọt máu to bằng hạt gạo.

Hạ Lan Từ Kỳ bất đắc dĩ khổ sở nói: “Trên ghế trúc có cái dằm nhô lên, cào vào tay làm xước.”

Nghe thấy những lời như vậy, Tề Dật Phàm không nói hai lời, lập tức cúi người xuống giúp nàng rút lấy miếng vải thương trên tay.

Dù sao Huệ Châu sư phụ vẫn còn ở đây Hạ Lan Từ Kỳ có chút cảm giác bất an: “Được rồi Dật Phàm, thiếp không sao” nàng đem ngón tay rút trở về,

vội quay lưng ra.

Tề Dật Phàm về mặt quan tâm: “Tay đứt ruột xót, không phải nằng sợ đau nhất sao?”

Người bình thường rất thông minh, lúc này sao lại bị câ m rỗi sao? Hạ Lan Từ Kỳ nhìn Tề Dật Phàm, nháy nháy mắt ý muốn nói cho h ần biết bây giờ còn có người ngoài ở đây, làm như vậy không thích hợp.

Hai người bọn họ mắt la mảy liếc, toàn bộ đều được thu vào trong mắt Huệ Châu sư thái, lúc này, bà ng ẩng đầu nói với Hạ Lan Từ Kỳ: “Lúc trước nghe nói con g ả cho người đầu óc có bệnh, vì sư còn thay số phận của con mà thương tâm khổ sở một thời gian. Nhưng mà bây giờ xem ra, thấy các con t ân hôn ân ái như thế, vì sư cũng yên lòng.”

Hạ Lan Từ Kỳ liếc mắt l ườ m Tề Dật Phàm một cái, mỉm cười ngọt ngào rồi chuyển hướng đề tài: “Sư phụ, thân thể người gần đây thế nào?”

“Cũng vẫn như bình thường thôi.”

Hạ Lan Từ Kỳ nh ìn không được d ẫn dò: “Con mang đến cho sư phụ một ít đông trùng hạ thảo cùng nhân sâm núi, sư phụ ngày thường cũng dùng để quá mệt mỏi, chú ý chăm sóc nhiều mới tốt.”

Nếu là đồ đệ hiểu kính, Huệ Châu sư thái cũng không từ chối. Kỳ thật Hạ Lan Từ Kỳ lớn lên ở bên cạnh bà, trong lòng đã sớm coi Hạ Lan Từ Kỳ thành con của mình, bây giờ nhìn Hạ Lan Từ Kỳ hạnh phúc, bà cũng vui vẻ theo. Có điều, vừa nghĩ tới việc đồ đệ mình dụng tâm day dỗ thật tốt, cứ như vậy mà g ả vào nhà giàu có, một thân y thuật tốt như thế rồi sẽ bị mai một, trong lòng không tránh khỏi buồn rầu.

Qua việc quan sát sắc mặt và giọng nói, Hạ Lan Từ Kỳ đã phát hiện bà có chút không vui, nh ìn không được hỏi: “Sư phụ, người làm sao vậy?”

Huệ Châu sư thái không tiếng động thở dài, nhẹ giọng nói: “Không sao hết, vì sư cũng chỉ hi vọng nghề của con sẽ có chỗ dùng, đừng để hoang phí.”

Hóa ra là sư phụ lo lắng điều này, Hạ Lan Từ Kỳ tr ịnh Trọng cam đoan: “Sư phụ yên tâm đi, con sẽ như vậy.”

Tề Dật Phàm ở bên cạnh nói tiếp: “Chờ về sau có điều kiện, chỉ cần Từ Kỳ đồng ý, con sẽ mở cho nàng ấy một hiệu thuốc lớn, y thuật của nàng nhất định sẽ không phí công học tập.”

“Vậy là tốt rồi.” Bởi vậy có thể thấy rõ được Tề Dật Phàm đối Hạ Lan Từ Kỳ thật sự rất tốt, Huệ Châu sư thái cảm thấy vui mừng.

Thấy không khí rất tốt, Hạ Lan Từ Kỳ rèn sắt khi còn nóng: “Sư phụ, kỳ thật con có một việc muốn thỉnh giáo người.”

“Ồ, chuyện gì?”

“Nếu một người hạ c ố hại người khác, hơn nữa lại còn đem chứng cứ tiêu hủy toàn bộ hết. Vậy liệu có cách gì để có thể điều tra ra cái người hạ c ố kia hay không, hoặc là có thể chứng minh, người kia từng hạ c ố?” Hạ Lan Từ Kỳ lòng đầy chờ mong: “Sư phụ có biện pháp gì hay không?”

Bạn đang đọc truyện *H ị Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127: Tiểu thúc phiên toái

Nghe xong lời thỉnh cầu của Hạ Lan Từ Kỳ, Huệ Châu sư thái cũng không hề tỏ thái độ gì cả, bà nhắm mắt ngưng thần, ngón tay nhẹ nhàng v ần về l ần hạt Phật châu, bởi vì bà không lên tiếng nên trong phòng hiển nhiên yên tĩnh dị thường.

Hạ Lan Từ Kỳ cùng Tề Dật Phàm liếc mắt nhìn nhau, cung kính cùng đợi Huệ Châu sư thái bày cách.

Thật lâu sau, Huệ Châu sư thái mở to mắt, giọng điệu nhanh chóng bình tĩnh: “Không có chứng cứ tuy rằng rất khó điều tra, nhưng mà cũng không phải hết cách.”

Hạ Lan Từ Kỳ hai mắt sáng bừng, vui vẻ nói: “Con biết ngay là sẽ chẳng có việc gì làm khó được sư phụ mà, sư phụ người mau nói đi. Có cách gì ạ?”

Huệ Châu sư thái mang trên mặt nụ cười hiền lành hòa ái, cũng chỉ có đối với Hạ Lan Từ Kỳ bà mới có thể nở nụ cười thân thiện đến như vậy: “Tục ngữ có câu: ‘Nếu muốn người không biết, trừ phi đừng làm’. Chỉ cần đã làm thì cho dù có tiêu hủy chứng cứ, cũng sẽ ít nhiều để lại dấu vết.” Bà ng ẩng đầu nói: “Từ Kỳ, con nên biết rằng nơi nào đã từng đựng hoặc để c ỏ độc chạm vào sẽ để lại mùi hương đặc trưng, cho nên, có thể thông qua mùi vị mà xác định được rõ ai là người gi ấu c ỏ độc.”

Hạ Lan Từ Kỳ có chút hoang mang: “Điều này con cũng đã nghĩ tới rồi, nhưng mà, khó ở chỗ là thuốc c ỏ này tuy rằng có mùi hương, nhưng hương vị lại không hề nồng đậm. Nếu đặt nó ở trong phòng thì chúng ta căn bản là không ng ửi thấy được. Huống chi, cũng đã lâu như thế rồi chỉ sợ mùi hương đã sớm bay mất.”

Thấy Huệ Châu sư thái muốn uống nước, Hạ Lan Từ Kỳ vội vàng hai tay dâng trà.

Sau khi uống trà xong, Huệ Châu sư thái không nhanh không chậm nói: “Con có còn nhớ con sùng vật mà sư thúc của con nuôi không?”

“Nhớ rõ ạ, là con khi tham tiền kia sao?” Hạ Lan Từ Kỳ lập tức nhớ tới chú khi khoác trên mình bộ lông dài màu vàng kia, khi con nhỏ hoạt bát đáng yêu khiến nàng không nhìn nổi bật cười.

Bởi vì con khi nhỏ này vô cùng thú vị, thích nhất là trộm mấy thứ này nọ, hơn nữa toàn trộm những thứ đáng giá, cái gì mà trâm cài đầu bằng vàng của nữ nhân, châu báu vật phẩm trang sức, bảo thạch quý giá rồi vòng tay Phi Thúy, những vật nhỏ bằng ngọc, vân vân. Nó trộm được những thứ đó về rồi, sau đó lại còn phân loại giấu ở các nơi khác nhau. Bởi vậy, Hạ Lan Từ Kỳ đã đặt cho nó một biệt danh, gọi là con khi tham tiền.

Huệ Châu sư thái nhẹ nói: “Nó không phải là một con khi bình thường, nó là linh hầu ở núi Vô Tiểu, cực kỳ thông minh, lại hiểu tính người, đối độc vật cực kỳ mẫn cảm, hơn nữa khứu giác cũng nhạy. Chúng ta không ngửi thấy mùi của cổ thuốc, nhưng đối với linh hầu mà nói thì đó là chuyện dễ dàng”

“Thật vậy sao? Vậy thì tốt quá” vốn dĩ Hạ Lan Từ Kỳ đang còn vì chuyện không thể chứng minh Đại di nương bỏ độc mà phiền não, nay nghe được tin này, nhất thời cảm thấy vô cùng được an ủi. Nhưng mà, cũng trong chớp mắt nàng lại giấu đi nụ cười.

Huệ Châu sư thái nhìn chằm chằm nàng: “Con làm sao vậy?”

Hạ Lan Từ Kỳ so vai: “Có người hại chết mẹ ruột của Dật Phàm, đối với hung thủ tuy bọn con cũng có chút manh mối, nhưng mà, chúng con lại không sao chứng minh được người kia hạ cổ. Nay mặc dù biết con khi tham tiền kia của sư thúc có thể giúp chúng con được, nhưng con cũng biết con khi tham tiền kia chính là tâm can bảo bối của sư thúc, ngày thường chăm sóc chiều chuộng như con, bây giờ nghĩ không ra liệu có.....”

Huệ Châu sư thái nói tiếp: “Cho nên con muốn mượn con khi của sư đệ, nhưng lại sợ sư đệ không cho con mượn đúng không?”

“Vâng” dù sao cùng ở chung đã hơn mười năm, vẫn là sư phụ hiểu rõ nàng nhất, Hạ Lan Từ Kỳ không ngừng gật đầu, sau đó lại ân cần rót thêm trà vào chén cho Huệ Châu sư thái, ngoan ngoãn cung kính: “Sư phụ, từ nhỏ đến lớn, con là đệ tử người thương nhất. Nay đệ tử gặp phải chuyện khó xử, sư phụ chắc sẽ không ngồi yên không giúp? Hay là, sư phụ giúp con nói với sư thúc, đem con khi tham tiền đó cho con mượn hai ngày, chờ sau khi đã làm xong chuyện rồi nhất định đem hoàn trả cẩn thận. Con tin có sư phụ ra tay, sư thúc nhất định sẽ nể tình.”

Huệ Châu sư thái nhìn Hạ Lan Từ Kỳ ánh mắt thiết tha mong chờ, mặc dù biết việc này khó khăn nhưng vẫn đồng ý giúp đỡ đệ một phen: “Được rồi ta sẽ cố hết sức. Nhưng mà sư thúc con ở Đại Báo Ân tự, mặc dù cách nơi này không tính là quá xa, nhưng đến đó một chuyến ít nhất cũng phải mất hai ba ngày, cho nên, con cũng đừng sốt ruột.”

Bài toán khó này bao lâu nay, rốt cục cũng có thể ở chỗ sư phụ giải quyết dễ dàng, Hạ Lan Từ Kỳ không cần nói cũng biết có bao nhiêu vui mừng, giữa trưa sau khi ăn trưa ở Minh Nguyệt am xong liền từ biệt sư phụ, nàng cùng Tề Dật Phàm ngồi trên xe ngựa, quay về Hầu phủ.

.....

Tề Dật Phàm cùng Hạ Lan Từ Kỳ vì vô cơ đêm không về phủ, ngày hôm sau lại về muộn như vậy nên kết quả mới vừa vào đến cửa đã bị phu nhân gọi đến Vinh Nhã cư giáo huấn một hồi.

Hai người cũng không nổi giận, phu nhân nói cái gì thì vâng cái đó.

Phu nhân thấy bọn họ có thái độ nhận sai rất tốt nên cũng không còn phạt bọn họ nữa chỉ mắng cho một trận rồi sau đó để bọn họ đi.

Ra khỏi Vinh Nhã cư, bọn họ trở về Thủy Tiên các, trên đường về, từ xa đã thấy một nam tử áo trắng trong tay chấp một bầu rượu, dưới chân cứ như đạp trên mây, lao đảo tiêu sái bước lại gần, phía sau còn có vài gã gia đình chạy theo, vừa kêu khuyến hân uống gì thôi vừa ở bên cạnh bảo vệ, sợ hấn ngã.

Đến khi người đó đến gần, Hạ Lan Từ Kỳ mới nhìn ra, đó chính là Lục thiếu gia Tề Nhan Thần.

“Lục đệ, sao đệ lại uống thành như vậy?” Tề Dật Phàm tiến lên, đem Tề Nhan Thần đã uống say khướt đỡ lấy.

Tề Nhan Thần ngẩng đầu lên, mơ mơ màng màng mở to mắt, vừa thấy người mình chạm mặt chính là Tề Dật Phàm cùng Hạ Lan Từ Kỳ, hần đột nhiên chẳng hiểu sao nở nụ cười.

Hắn mặc dù ngoài mặt đang cười, nhưng đó chính là cười khổ, hắn nhìn liếc mắt nhìn Hạ Lan Từ Kỳ một cái, trong ánh mắt không thể che giấu được sự thống khổ, đành phải gian nan thu ánh mắt về: “Thì ra là Tứ ca cùng Tứ tẩu sao, yên tâm, đệ không sao.....”

Vốn dĩ cái hôm Nhị thiếu gia tố cáo chuyện Hạ Lan Từ Kỳ có nhân tình thì Tề Nhan Thần lại không ở nhà, cho nên chuyện Hoa Tranh chính là Tề Dật Phàm hần cũng không biết, sau khi hần hỏi phủ thì từ miệng đám hạ nhân nghe được như vậy, tính chất khùng bố của tin tức này khiến hần chịu đủ kích không ít.

Nếu nói là trước kia, hần có thể danh ngôn chính thuận theo đuổi Hạ Lan Từ Kỳ, đó là bởi vì Hạ Lan Từ Kỳ cùng Tề Dật Phàm là giả kết hôn, hai người bọn họ không hề yêu nhau.

Nhưng mà chuyện trên thế gian này luôn khiến cho người ta bất ngờ không kịp trở tay. Lúc trước hai người vẫn còn là oan gia đối đầu, chỉ trong giây lát thân phận biến đổi, thành đôi tình nhân tình đầu ý hợp, hoàn toàn cắt đứt lòng tương tư của Tề Nhan Thần. Sự tình bỗng nhiên biến thành cục diện này, hẳn cho dù có thể nào đi nữa cũng không chấp nhận nổi, sóng này chưa tan, sóng sau lại tới, sáng sớm nay hẳn đã lại phải nghe thêm một tin nữa, phu nhân còn chưa được sự đồng ý của hẳn đã cùng Hàu gia định cho hẳn một mối hôn sự rồi.

Nếu như nói chuyện của Hạ Lan Từ Kỳ đã như một con dao đâm vào tim hẳn, như vậy việc phu nhân tự mình đính ước cho hẳn, chẳng khác nào xát muối vào vết thương của hẳn thêm đau. Cho nên, hẳn mới mượn rượu giải sầu, dùng chất cồn để làm si mê chính mình.

Tề Nhan Thần vừa nhấc cánh tay, bởi vì dùng sức quá mạnh mà lão đảo mấy cái, đi về phía trước vài bước lại vừa vặn cách Hạ Lan Từ Kỳ tương đối gần, Hạ Lan Từ Kỳ vội vươn tay đưa đỡ lấy hẳn, khuyên như: “Lục đệ, uống rượu hại thân, đệ không nên uống nhiều.”

Tề Nhan Thần mất say lơ đãng mộng lung, cũng là bởi vì uống nhiều quá mà mượn rượu làm cảm: “Hại thân thì có tính là gì chứ? Tẩu có biết cảm giác tương tư có vị gì không?”

Hạ Lan Từ Kỳ cả người giật nảy, đương nhiên hiểu được hàm ý trong lời hẳn nói, trước mặt những người ở đây nàng chợt cảm thấy trên mặt phát sốt, không phản bác được câu nào.

Tề Dật Phàm có chút không vui, đi lên phía trước nói: “Lục đệ, đệ uống say rồi, sao có thể nói chuyện với Tứ tẩu của đệ như vậy chứ?”

Tề Nhan Thần thở dài một hơi, giờ bầu rượu lên lại bắt đầu “Ừ ục ục ục” uống rượu.

“Lục đệ” Tề Dật Phàm không nhìn nổi nữa, đưa tay giật lấy bầu rượu ném xuống đất.

Lúc này, Tề Nhan Thần hình như đã thanh tỉnh, hẳn ngừng đầu nhìn thẳng Tề Dật Phàm: “Tứ ca, ca thật tốt số, có thể lấy được nữ nhân tốt như Tứ tẩu. Đệ biết hai người là yêu nhau thật lòng, đệ chúc mừng hai người.”

Tề Dật Phàm vẻ mặt không buồn không vui, thân nhiên nói: “Đệ rồi cũng sẽ tìm được tình yêu thật sự của riêng mình.”

Tề Nhan Thần cười khổ đăm đăm lồng ngực của hẳn: “Không đâu, đệ cũng không tốt số được như huynh.” sau đó túm lại bầu rượu từ trong tay Tề Dật Phàm, lớn tiếng nói: “*Hoa xinh phải bẻ liền tay/ Chờ để lâu ngày lại bẻ cành khó*[1], ha ha ha.....” Dứt lời, nghênh ngang rời đi.

Tề Dật Phàm liếc mắt nhìn Hạ Lan Từ Kỳ một cái, thấy nàng lo lắng, nhẹ nói: “Lục đệ uống nhiều quá, nàng đừng so đo với nó làm gì.”

“Không đâu.”

Hạ Lan Từ Kỳ cúi đầu, Tề Dật Phàm cũng không phải kẻ ngốc, thông qua giọng điệu của Tề Nhan Thần, nhất định sẽ nhìn ra điều gì đó. Nhưng mà nếu hẳn đã không hỏi gì mình, vậy thì chứng minh một điều là hẳn rất có lòng tin với mình, Hạ Lan Từ Kỳ từ tận trong lòng thấy cảm kích vô cùng.

“Chúng ta trở về đi” Tề Dật Phàm giữ chặt tay nàng, cũng không nói gì nhiều chỉ lẳng lặng quay về.

Kỳ thật, Hạ Lan Từ Kỳ có thể hiểu được nỗi thống khổ của Tề Nhan Thần, nhưng nàng lúc này không thể làm gì được, mà căn bản cũng chẳng giúp được gì. Có lẽ, thời gian là phương thuốc chữa vết thương lòng tốt nhất, nàng chỉ hy vọng Tề Nhan Thần có thể sớm thoát khỏi thống khổ, nàng không muốn nhìn thấy hẳn khổ sở.

Trở về đến Thủy Tiên Các, Tề Dật Phàm đến thư phòng xử lý công việc, Hạ Lan Từ Kỳ từ miệng bà Ngô biết được tin phu nhân đã chọn một mối hôn sự cho Tề Nhan Thần, đối phương tên là Thanh Lộ, thân phận danh môn, phụ thân là Lại bộ Thượng Thư, lại là cháu gái bên ngoại của Thái Hậu đương triều, nghe nói lớn lên rất xinh đẹp hơn nữa nữ công cũng đứng số một số hai, tuyệt đối là đối tượng kết hôn lý tưởng.

Hầu gia cùng của phụ thân Thanh Lộ vốn là đồng môn, trước đó vài ngày, Hầu gia lên kinh thành gặp phụ thân Thanh Lộ bàn chút chuyện, kết quả hai người trò chuyện một hồi thì nói tán gẫu đến chuyện hôn nhân đại sự của con gái nhà mình.

Bởi vì phụ thân của Thanh Lộ đã từng gặp Tề Nhan Thần, thấy hẳn đáng về đầy khí chất, tài hoa hơn người, lúc ấy cũng rất thích. Lần này, nghe nói Tề Nhan Thần còn chưa có cưới vợ, liền gọi con gái nhỏ của mình đến châm trà, cũng tiết lộ chuyện con gái còn chưa gả đi. Hầu gia thấy Thanh Lộ có tri thức hiểu lễ nghĩa, tướng mạo xinh đẹp tuyệt trần, vì thế, đề nghị kết thân gia, hai người ăn nhip với nhau, vội vàng đem chuyện hôn nhân đại sự quyết định.

Thanh gia tổ tiên gốc gác vốn ở Diêm thành, nghe nói Lại bộ Thượng Thư dẫn theo Thanh Lộ về giỗ tổ. Hình như ngày mai sẽ đến quý phủ làm khách, thuận tiện để cho hai đứa nhỏ gặp nhau một lần.

Nhà gái điều kiện ưu việt, sau lưng lại có Thái Hậu làm đại thụ chống lưng, cũng coi như một mối nhân duyên tốt đẹp. Có điều, thấy bộ dạng của Tề Nhan Thần hôm nay, phỏng chừng hẳn chưa chắc sẽ đồng ý việc hôn nhân này.

Hạ Lan Từ Kỳ định đi khuyên như Tề Nhan Thần, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, thời gian này nên giữ một khoảng cách là tốt nhất, không nên đến kích động hẳn, nếu nói bọn họ có duyên vợ chồng thì ..., dù thế nào cũng sẽ ở cùng nhau, còn nếu không có duyên, cho dù có gượng ép cũng sẽ không nên đôi được, vì vậy, hết thấy tùy duyên đi.

Chú thích:

[1] ‘Hoa xinh phải bẻ liền tay/Chớ để lâu ngày lại bẻ cành khô.’ Là hai câu thơ trích từ bài thơ đường “Kim Lũ Y” của nhà thơ Đỗ Thu Nương.

金縷衣

勸君莫惜金縷衣，

勸君惜取少年時。

花開堪折直須折，

莫待無花空折枝。

Kim lữ y

Khuyến quân mạc tích kim lữ y,

Khuyến quân tích thủ thiếu niên thì

Hoa khai kham chiết trực tu chiết,

Mạc đãi vô hoa không chiết chi.

Dịch nghĩa

Khuyên anh đừng tiếc áo thêu vàng,

Khuyên anh hãy tiếc thời niên thiếu:

Hoa nở đáng bẻ thì bẻ ngay,

Đừng chờ hoa rụng bẻ cành không.

Dịch thơ:

Áo vàng chàng tiếc mà chi

Tiếc chẳng là thuở xuân thì chóng phai

Hoa xinh phải bẻ liền tay

Chớ để lâu ngày lại bẻ cành khô.

Bạn đang đọc truyện *Hồi Tưởng Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 128: Cô nương, đây chỉ là ngộ thương thôi

Buổi chiều hôm sau, Lại bộ Thượng Thư Thanh Chu mang theo con gái Thanh Lộ đến thăm Tề phủ, được Hầu gia nhiệt tình khoản đãi.

Trong chính đường, phu nhân ngắm nhìn Thanh Lộ cười đến là vui vẻ, quay đầu nói với Hầu gia: “Nhìn một cái đã thấy Nhan Thần nhà chúng ta đúng là có phúc rồi, khuê nữ nhà Thanh đại nhân lớn lên thật sự rất xinh đẹp. Đã có câu ‘nhìn mặt mà bắt hình dong’, nhìn dáng vẻ nhỏ nhắn thế này là biết tính tình nàng ấy nhẹ nhàng uyển chuyển, tâm địa thiện lương, tương lai nhất định là đưa con dâu tốt hiền lương thảo đức.”

Thanh Lộ hai tay đặt ở trên đùi, đoan chính ngồi ở trên ghế ngay cạnh phụ thân, nhẹ vuốt má, trên mặt vẫn duy trì nụ cười bình thản không màng danh lợi, dáng vẻ không muốn tranh đua với đời.

Thanh Chu không có con trai, trong nhà chỉ có hai người con gái. Con gái lớn đã xuất giá rồi, Thanh Lộ là con gái nhỏ, hẳn vô cùng yêu thương đứa con gái này. Ở trong mắt phụ thân, con gái nhỏ nhà mình đương nhiên là tốt nhất cho nên khi nghe thấy phu nhân khen ngợi thì trong lòng tự hào vô cùng, nhưng vẫn khách khí nói: “Phu nhân quá khen, tiểu nữ tuổi còn nhỏ, tính tình thiên chân lãng mạn, đừng nên khen ngợi như vậy. Bà khen nó, nó sẽ sinh kiêu ngạo.”

Thanh Lộ nghe phụ thân nói mình như vậy, lập tức thay đổi dáng ngồi đoan trang lúc này, quay đầu nhìn mũi làm mặt quỷ với phụ thân.

Thanh Chu chỉ về phía nàng cười nói với Hàu gia: “Huynh xem xem, nhìn cái đứa nhỏ vừa bị ta nói này đi, từ nhỏ đã không có mẹ, mấy năm nay đều bị ta làm hư rồi. Đợi tương lai khi nó đã già vào đây rồi, xin phu nhân hãy dạy bảo nó thêm. Nhưng mà tiểu nữ tuy rằng nghịch ngợm một chút, nhưng thông tình đạt lý, hiếu thuận cha mẹ, tuyệt đối là một đứa nhỏ tốt.” Lời của Thanh Chu nói mang theo vài phần trêu chọc những cũng rất đặc ý, và ai cũng có thể nghe ra được đằng sau những lời trêu chọc này còn bao hàm cả sự yêu chiều vô hạn đối với con gái bảo bối.

“Theo ta được biết, Thanh đại nhân vốn rất nghiêm khắc, con gái ngài dạy dỗ ra tuyệt đối không tồi.” Hàu gia đang nói, chợt ở cửa có gã gia đình đứng chờ bẩm báo.

Khi gọi gã gia đình kia đi vào thì chỉ thấy có một mình gã gia đình, Hàu gia trong lòng thấy không ổn, cao giọng hỏi: “Không phải bảo người đi tìm Lục thiếu gia đến đây sao? Lục thiếu gia đâu?”

Gã gia đình cúi đầu trả lời: “Thưa Hàu gia..., người trong Thổ Cốc các nói Lục thiếu gia từ sáng sớm đã đi ra ngoài, có thể để tôi mới quay về.”

“Đứa nhỏ này, sớm không đi, muộn không đi, lại đúng hôm nay đi ra ngoài.” Hàu gia cảm thấy rất mất mặt trước khách quý nên đương nhiên rất tức giận.

Phu nhân là một người rất nhạy bén, vừa thấy cảnh tượng này thì vội vàng ở bên cạnh hoà giải: “Lão gia chuyện này không thể trách nó được, là thiếu nhớ lầm ngày, ngày hôm qua nói với nó là nhà Thanh đại nhân ngày mai mới tới, cho nên hôm nay nó mới đi ra ngoài.”

Kỳ thật trong lòng phu nhân hiểu rất rõ, bà đã nói cho Tề Nhan Thần biết hôm nay Thanh đại nhân sẽ dẫn theo con gái đến đây, nhưng lại không thể ngờ rằng Tề Nhan Thần lại cố ý né đi ra ngoài, không khỏi lo lắng.

Lúc này, Thanh Chu nâng tay nói: “Không sao, không phải buổi tối cậu ấy sẽ về sao? Vậy thì buổi tối để hai đứa nhỏ gặp mặt.”

“Đành vậy.” Hàu gia có chút bất đắc dĩ, nhưng mà trông thấy Thanh Lộ phong dung bình tĩnh, cũng không hề tỏ ra không vui, trong lòng ông lúc này mới thoải mái một ít.

“Tam tiểu thư, Hàu gia cùng phu nhân đang ở bên trong tiếp khách, có chuyện gì, hay là để lát nữa mới nói?” Cửa đột nhiên truyền đến tiếng của gã thủ vệ.

“Không được đâu việc này rất gấp, người đi vào thông báo giúp ta một tiếng.” Tề Siêu Nhiên cố chấp muốn đi vào.

“Đứa nhỏ này, thật không có quy củ.” phu nhân thấy sắc mặt Hàu gia không tốt lắm, vì thế nhẹ giọng trách cứ.

Hàu gia trầm mặt, cao giọng nói: “Bảo tiểu thư vào.”

Tề Siêu Nhiên sau khi đi vào, thấy trong phòng có khách, tuy rằng không biết là ai nhưng nàng vẫn lễ phép cúi đầu với người ta, rồi lúc này mới cao hứng phấn chấn nói: “Phụ thân, hoa nở rồi, bát hoa sen đã nở rồi.”

“Thật sao?”

Tề Siêu Nhiên không ngừng gật đầu: “Dạ, thật mà, phụ thân, người có muốn đến xem không?”

Trên mặt Hàu gia nở ra một nụ cười, có vẻ so với Tề Siêu Nhiên còn hưng phấn hơn, nhưng mà chợt nhận thấy ánh mắt khác thường của phu nhân đang liếc sang, ông lại che giấu thần sắc phấn khích, chuyển lời nói: “Hoa nở cũng không có gì là ngạc nhiên cả, không thấy ta ở đây còn đang tiếp khách nhân sao? Chờ ta có thời gian sẽ đi qua xem.”

“Vâng.” Tề Siêu Nhiên hậm hực đáp, suy nghĩ một lúc vẫn nhịn không được hỏi: “Phụ thân, con đã thành công khiến hoa sen trong cái bát đó nở rồi, vậy chuyện trước kia người đáp ứng con thì tính sao ạ?”

“Ta đáp ứng con cái gì?” Hàu gia trong lúc nhất thời đã quên mất.

“Chính là.....”

Tề Siêu Nhiên vừa định nói, Hàu gia lập tức muốn ngăn lại, sợ là ở chính đường còn đang có khách nếu lạnh nhạt với khách lâu sẽ không tốt nên không muốn dây dưa nhiều với con gái nữa, dương tay nói: “Được rồi được rồi, chuyện ta đã đồng ý với con thì nhất định sẽ thực hiện.”

“Thật tốt quá phụ thân, người thật tốt” Tề Siêu Nhiên vui đến thiếu chút nữa nhảy dựng lên, vì để đạt được mục đích này cũng không uổng nàng nghĩ trăm kể ngàn phương, ngày đêm chăm sóc cái bát hoa sen vốn từng là một gốc cây sắp chết khô kia.

Phu nhân không biết hai cha con bọn họ đang làm cái trò gì, chỉ ở bên cạnh thờ ơ lạnh nhạt.

“Vị này là Lại bộ Thượng Thư từ kinh thành đến, cũng là bạn cũ của ta. Con phải gọi là Thanh bá bá, còn không mau qua chào đi.” Hàu gia sợ Thanh Chu dễ bụng nên vội vàng nhắc Tề Siêu Nhiên.

Đồng thời, lại quay ra giới thiệu với Thanh Chu: “Nó là con gái thứ ba của ta, tên là Siêu Nhiên, mẹ đẻ năm trước mới mất, trời sanh tính nết nghịch ngợm, đã phải để ngài chê cười rồi.”

“Bái kiến Thanh bá bá.” Tề Siêu Nhiên cúi người trước Thanh Lộ.

“Tốt, mau dậy đi” Thanh Chu trêu ghẹo nói với Hầu gia: “Đứa trẻ còn nhỏ, khó tránh khỏi ham chơi tùy hứng. Tiểu nữ lúc này huynh cũng nhìn thấy rồi đó, chẳng phải cũng như thế hay sao? Chúng ta có cùng nỗi lo rồi.”

Hai người “Ha ha” nở nụ cười, sau đó, Hầu gia lại chỉ vào Thanh Lộ: “Đây là con gái thứ của Thanh bá bá, tên là Thanh Lộ, lớn hơn con một tuổi. Con nên gọi nàng một tiếng tỷ tỷ.”

“Chào Thanh Lộ tỷ tỷ.” Tề Siêu Nhiên gọi một tiếng giòn tan.

Thanh Lộ gật đầu, cũng cười đáp: “Siêu Nhiên muội muội, muội mới vừa nói bát hoa sen là cái gì thế?”

Tề Siêu Nhiên giải thích nói: “Nghĩa cũng như tên, chính là loại hoa sen nhỏ trồng ở trong bát. Hoa của nó xinh xắn lạnh lợi, đáng vẻ yếu điệu. Lá dày đan xen nhau, chẳng chặt rất thú vị, đặt ở trên án thư hoặc trên bàn vô cùng lịch sự, rất đẹp.”

Thanh Lộ nghe vậy, trên mặt đẹp tăng thêm vài phần thần thái: “Thật sao? Hoa nở ra hình thù thế nào? Màu gì? Thật sự giống hoa sen như đúc sao?”

Thấy nàng cảm thấy hứng thú như thế, Tề Siêu Nhiên đi đến nắm chặt tay nàng: “Như vậy đi, muội dẫn tỷ đi xem xem, tỷ sẽ biết thôi.”

“Nhưng.....” Thanh Lộ muốn đi, nhưng chưa được sự đồng ý của người lớn, vẫn có chút do dự.

Lúc này, phu nhân đề nghị: “Hiện tại cách tiệc tối còn có một đoạn thời gian nữa, hai người bọn họ trẻ tuổi có chung tiếng nói, để hai đứa đi đi.”

Hầu gia gật đầu: “Cũng được, các con đi chơi nhớ chăm sóc Thanh Lộ cô nương thật tốt đấy.”

“Yên tâm đi nhất định nhất định.” Tề Siêu Nhiên kéo Thanh Lộ ra khỏi chính đường.

.....

Nếu muốn trở về chỗ ở của Tề Siêu Nhiên phải đi xuyên qua hoa viên của Hầu phủ, bởi vì hai cái cô gái tuổi xấp xỉ lại hợp tính nên nói chuyện rất tự nhiên, khi biết được Thanh Lộ đã cùng Lục thiếu gia đính hôn, sau này sẽ là Lục tẩu của mình Tề Siêu Nhiên lại càng thân mật với nàng hơn.

Hai người cả đường tay nắm tay, vừa nói vừa cười, giữa đường khi đi qua một mảnh rừng hoa quế thì chợt nghe thấy tiếng xé gió trên không trung, ngay sau đó, Thanh Lộ cả người chấn động, hô to “A” một tiếng. Tề Siêu Nhiên vội vàng dừng lại, quay đầu nhìn chỉ thấy Thanh Lộ sắc mặt trắng bệch, tay ôm vai phải, điều này khiến cho Tề Siêu Nhiên sợ hãi, lo lắng kêu lên: “Thanh Lộ tỷ tỷ, tỷ sao vậy? Có phải bị thương rồi không, mau để muội xem.”

Tề Siêu Nhiên đẩy tay Thanh Lộ ra, thấy trên người nàng không có vết thương nào, Tề Siêu Nhiên thở ra một hơi dài, cúi đầu thì phát hiện một cái bao cát màu lam.

Tề Siêu Nhiên đem bao cát nhặt lên, hồn hển quay cả bốn phía quát: “Người nào không muốn sống nữa, dám đánh lên tỷ tỷ của ta? Mau lăn ra đây cho ta.”

“Tam muội, cách nói chuyện của muội sao vẫn cứ như vậy. Cần thận không ai thêm lấy.” Một nam tử lên tiếng, từ trong rừng quế đi ra.

Tề Siêu Nhiên nhận ra, đúng là nhị ca Tề Tường Thụy của nàng. Bởi vì Nhị thiếu gia thường xuyên nhằm vào huynh ruột nàng là Tề Dật Phàm, cho nên bình thường Tề Siêu Nhiên cũng không qua lại với hắn, tuy là huynh muội nhưng quan hệ cũng không tốt, vì thế lông mày nhíu lại, khó chịu nói: “Muội có thể gả đi ra ngoài hay không, không cần huynh ăn no rồi việc lo đến, sao lại đánh Thanh Lộ tỷ tỷ của muội?”

Tề Tường Thụy ngẩng đầu, sau khi nhìn thấy Thanh Lộ trong lòng không khỏi chấn động, quay đầu chỉ ra phía sau: “Tam muội, nói chuyện muốn giảng chứng có, người thế nào chỉ ánh mắt nhìn đến là ta đánh người?”

“Nơi này trừ huynh ra, chẳng lẽ còn có người khác sao? Không phải huynh thì là ai?”

“Là đệ ấy.” Tề Tường Thụy chỉ về phía sau cây quất lăm: “Tam đệ, đừng trốn nữa, đệ đánh trúng con gái nhà người ta. Tốt xấu gì cũng nên đi ra nhận lỗi một câu đi?”

Tam thiếu gia Tề Thiên Vũ lúc này buồn bực cực kỳ, vừa rồi bảo mình trốn đi là Tề Tường Thụy, bây giờ bản đứng mình cũng là Tề Tường Thụy, thật là lại gặp đúng phải người không quen, Tề Thiên Vũ đành phải kiên trì từ trong rừng cây lác mình đi ra.

“Tam ca, là huynh?” Tề Siêu Nhiên rất bất ngờ.

Tề Thiên Vũ cũng trong chớp mắt giật mình, rồi lại nhanh chóng thả lỏng người chỉnh lại bộ dạng tự nhiên hào phóng đến trước mặt Thanh Lộ, ôm quyền thi lễ: “Cô nương, thực xin lỗi, vừa rồi ta cùng nhị ca đánh cược. Dưới tình huống không nhìn thấy vị trí của Nhị ca, có thể bằng cảm giác dùng bao cát ném trúng huynh ấy, nhưng ai ngờ Nhị ca không giữ lời hứa, giữa đường tránh người, vì thế mới ngộ thương đến cô nương. Thiên Vũ ở đây xin chịu tội với cô.”

Hắn ngẩng đầu, nhìn vào đôi mắt trong suốt sáng sủa như nước hồ của Thanh Lộ không khỏi thất thần một lát, cùng lúc đó, trái tim Thanh Lộ cũng đập thật mạnh, không hiểu vì sao, trên mặt đột nhiên như thiêu đốt, vội vàng cúi thấp đầu.

Tề Thiên Vũ nuốt nước miếng, sửa sang lại một chút cảm xúc đang hỗn loạn của mình, tiếp tục nói: “Xin hỏi thương thế của cô nương thế nào rồi? Có không có gì đáng ngại chứ, nếu như làm bị thương đến cô nương, Thiên Vũ nguyện ý chịu trách nhiệm.”

Thanh Lộ đưa tay ôm vai phải, nhìn về mặt đầy thành ý của Tề Thiên Vũ, hít sâu một hơi, bình tĩnh nhưng trong giọng nói vẫn mang theo một chút kiêu ngạo: “Ta là tới phủ của công tử thăm người, tuy rằng không phải công tử cố ý nhưng mà nếu ta nói chuyện này với Hầu gia, sợ là Hầu gia cũng sẽ không tha cho công tử đâu.”

Nhị thiếu gia đúng là sợ thiên hạ chưa đủ loại, ở bên cạnh cười đầy hứng thú: “Đó là đương nhiên, cô nương, cô đừng nghe đệ ấy là đệ ấy cố ý đó, cho nên cô không thể dễ dàng tha cho nó được.”

Tề Thiên Vũ ném một cái nhìn tàn nhẫn quá, Nhị thiếu gia chỉ cảm thấy cái làn gió lạnh sau gáy, co cổ lại, không lên tiếng nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hỉ Tương Phùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 129: Thanh Lộ làm khó dễ

Kỳ thật, nếu Tề Thiên Vũ đã muốn xin lỗi thì theo lý Thanh Lộ không nên tiếp tục làm khó hắn, nhưng mà Thanh Lộ từ nhỏ đến lớn được nuông chiều từ bé, vẫn luôn là viên ngọc quý trên tay cả nhà. Đừng nói là bị người ta đánh, đến một câu nói nặng lời cũng chưa thấy ai dám nói câu nào với nàng, cho nên chuyện hôm nay khiến nàng thấy trong lòng chấn động không nhẹ.

Thanh Lộ suy nghĩ một chút, thấy bên đường cỏ mọc hỗn loạn lập tức nói với Tề Thiên Vũ: “Chỉ cần công tử có thể nhổ hết đám cỏ dại kia, ta sẽ tha thứ cho người.”

Tề Tường Thụy lập tức thất vọng nói: “Thế này thì quá đơn giản, sao có thể gọi là trừng phạt được? Quá nhẹ rồi!”

“Làm sao, huynh sợ thiên hạ chưa đủ loạn đúng không?” Tề Siêu Nhiên tiến lên, dùng ánh mắt khinh bỉ trừng hắn.

Lúc này, lại nghe thấy Thanh Lộ bổ sung: “Không hề đơn giản như vậy, yêu cầu của ta là phải nhổ cỏ nhưng không được dùng tay nhổ.”

“Hả? Không dùng tay, vậy phải làm sao có thể nhổ đây?” Tề Siêu Nhiên kinh ngạc nhìn Thanh Lộ.

Thanh Lộ cười nói: “Cái này ta không biết, tóm lại nếu hắn muốn xin lỗi thì dù sao cũng phải bày tỏ chút thành chứ nhỉ?”

“Được, cái này hay” Tề Tường Thụy ở bên cạnh cười gian trá, đồng thời “Tốt bụng” chỉ cách: “Tam đệ, không dùng tay thì cũng có thể nghĩ ra những biện pháp khác, tỷ như nằm úp sấp dùng răng cắn, còi giày dùng ngón chân nhổ.” Tề Tường Thụy vỗ vỗ lên bả vai Tề Thiên Vũ: “Nhị ca tin đệ, đệ nhất định sẽ làm được.”

Nhị ca hôm nay là ráp tâm muốn xem mình mất mặt rồi, Tề Thiên Vũ tức giận thấp giọng nói: “Này, đệ là đệ đệ của huynh, sao huynh lại có thể “quãi thốc cho gà rừng” hả?”

Tề Tường Thụy cười trộm không thôi: “Ta cũng chỉ vì nghĩa diệt thân, ai bảo đệ đánh người ta chứ? Vừa rồi thái độ nhận sai của đệ rất tốt, sao bây giờ lại cứng nhắc thế này rồi. Đệ không nhổ, con gái nhà người ta cũng không nguôi giận, à đúng rồi, nàng ấy là ai thế?” Tề Tường Thụy quay đầu lại nhìn Tề Siêu Nhiên.

“Nàng là con gái út của Lại bộ Thượng Thư, tên là Thanh Lộ, theo phụ thân đến đây thăm người.”

Tề Siêu Nhiên giới thiệu xong, Tề Tường Thụy lập tức ngừng cười, ôm quyền nói: “Thất kính thất kính, thì ra là thiên kim nhà Thượng thư.” Sau đó quay đầu, về mặt thần sắc đầy lo lắng nhìn chằm chằm Tề Thiên Vũ: “Tam đệ, đệ thế này thì hỏng rồi. Đắc tội với thiên kim tiểu thư nhà Lại bộ Thượng Thư, đệ luôn muốn đi con đường làm quan, ta thấy con đường này đệ đi không nổi rồi.”

Thanh Lộ nhú nhú mày, không vui nói: “Người nói cái gì đó? Cha ta tuy rằng chuộng quân Lại bộ nhưng đối với việc nhận hay đuổi quan viên, khảo hạch và thăng chức cũng đều nghiêm khắc dựa theo pháp điển của triều đình mà chấp hành, tuyệt không có chút nào bịa đặt làm giả, càng sẽ không lấy việc công báo tư thù, chí công vô tư.”

Chẳng qua là mình chỉ đùa với Tam đệ một chút, lại không thể ngờ là Thanh Lộ lại phản ứng như thế, Tề Tường Thụy thấy chơi không vui nữa, không lên tiếng.

Lúc này, Tề Thiên Vũ chỉ vào đám cỏ ven đường kia, hỏi lại: “Chỉ cần ta không dùng tay dọn sạch được đám cỏ dại kia, cô nương sẽ không trách ta nữa sao?”

Thanh Lộ trịnh trọng gật gật đầu.

“Được, cô nương hứa rồi đấy nhé.” Tề Thiên Vũ nói xong vươn hai tay, lập tức, tự nhiên có một trận gió lớn ở bốn phương tám hướng nổi lên tụ lại nơi bàn tay hắn, tạo thành một luồng gió, hắn dùng lực một cái, luồng gió mạnh bị đẩy về phía vùng cỏ làm đám cỏ đại bát góc bay hết lên. Trong nháy mắt, cỏ xanh đã đều nằm trong lòng bàn tay hắn. Ngay sau đó, hắn cũng không ngừng mà cả người đứng nguyên tại chỗ trực tiếp xoay vòng tròn một lúc.

Mọi người không biết hắn rốt cuộc đang làm cái trò gì, mắt to mắt nhỏ nhìn hắn. Rốt cục chờ khi hắn ngừng lại, thì hắn lại giơ tay lên trực tiếp đem cỏ vút ra ngoài.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, hắn bước nhanh đến phía trước: “Thanh Lộ cô nương, việc cô muốn ta làm, ta đã hoàn thành xong. Hiện tại cô có thể tha thứ cho ta chứ?”

Thanh Lộ vốn muốn làm khó hắn, không ngờ hắn lại giải quyết xong cả rồi, nàng không rõ vì sao lúc này không hề thấy tức giận mà ngược lại còn có chút vui vẻ.

Thấy Thanh Lộ chỉ nhìn hắn mà không nói lời nào, Tề Thiên Vũ liền đem bàn tay đến gần: “Ngoài câu xin lỗi, ta còn cái này tặng cho cô.” Hắn nhẹ nhàng đưa bàn tay mở ra, thấy bên trong là một con châu châu cỏ dùng các cành cỏ bện thành trông rất sinh động, rõ ràng xuất hiện ở lòng bàn tay của hắn. Mọi người giờ mới hiểu được, thì ra vừa rồi hắn xoay qua xoay lại là để làm con châu châu này.

Thanh Lộ từ nhỏ đã lớn lên trong hào môn thế gia, làm gì được thấy thứ đồ chơi dân dã thế này? Đừng nói nàng, đến ngay cả Tề Siêu Nhiên cũng chưa từng thấy qua, hai cô bé nhất thời bị thứ đồ chơi mới mẻ kia hấp dẫn.

Ngay khi Thanh Lộ còn rụt rè đang suy nghĩ nhận hay không nhận, Tề Siêu Nhiên đã cầm lấy con châu châu kia trước, tấm tắc lấy làm lạ: “Đây là..... Châu châu ha ha..... Làm thế nào mà được như vậy, thật đáng yêu nha, Thanh Lộ tỷ tỷ không cần thì tặng cho muội đi”

Thanh Lộ thấy Tề Siêu Nhiên cũng thích, trong lòng không khỏi sốt ruột, nhưng cũng không có ý muốn tranh giành.

Lúc này, Tề Tường Thụy nhanh tay nhanh chân đoạt lại con châu châu từ trong tay Tề Siêu Nhiên lại: “Đây là Tam đệ tặng cho Thanh Lộ cô nương tạ tội, Thanh Lộ cô nương cũng chưa nói không cần, muội tranh cái gì mà tranh?” Tề Tường Thụy nói xong, đem châu châu cỏ nhét vào trong tay Thanh Lộ.

Nhìn trong tay là con châu châu được kết bằng cỏ đầy tinh tế kia, Thanh Lộ kim lòng không nổi nờ nộ cười, vừa đưa tay thu lại đã vội vàng đem con châu châu cất vào trong áo, thấu tình đạt lý nói với Thiên Vũ: “Được, thấy ngươi thành tâm như vậy, ta trực tiếp đồng ý nhận lời xin lỗi này.”

Thấy Thanh Lộ đã nhận lấy châu châu cỏ rồi, Tề Siêu Nhiên biết mình không cần diễn nữa rồi, nhưng mà nàng thực sự thích nó đành phải xán lại gần bên người Tề Thiên Vũ, ôm lấy cánh tay của hắn, về mặt sùng bái: “Tam ca, muội không ngờ huynh lại còn có chút công phu mèo cào này đây, hôm nay đã được chiêm ngưỡng huynh thâm tàng bất lộ lợi hại đến như vậy.” Tề Siêu Nhiên bày ra khuôn mặt nhỏ nhắn năn nỉ: “Tam ca, muội cũng thích con châu châu kia, hay là huynh đan cho muội một con đi.”

“Được, hôm khác ta đan cho muội một con.”

“Còn phải ngày khác sao?” Tề Siêu Nhiên có tính tình nôn nóng, đã muốn cái gì là phải có đến tay bằng được: “Huynh bận luôn cho muội đi, bận luôn bây giờ ấy.”

“Nhưng mà bây giờ ta không có thời gian, lát nữa phải cùng Nhị ca ra ngoài làm chút chuyện.” Mặc dù ở cự tuyệt, nhưng về mặt Tề Thiên Vũ vẫn ôn hòa, khiến cho người ta muốn giận cũng không được.

“Vậy sao.” Tề Siêu Nhiên cũng hết cách, đành phải buông hắn ra: “Vậy các huynh phải về sớm một chút, nhất định phải cùng ăn tiệc tối.”

“Vì sao?” Tề Thiên Vũ có chút tò mò.

Tề Siêu Nhiên nói chi tiết: “Bởi vì Thanh Lộ cô nương lần này đến là để cùng Lục ca đính hôn, huynh đệ mình có việc mừng, sao các huynh lại không đến dự đầy đủ được chứ?”

Đính hôn? Nàng đến là để cùng Lục đệ đính hôn? Tam thiếu gia trong lòng, không khỏi có chút mất mát.

Lúc này, Tề Tường Thụy nói khẽ với tam thiếu gia: “Ha, Lục đệ suốt ngày ăn chơi đàng điếm, không làm việc đàng hoàng lại có thể cưới được tuyệt thế giai nhân như vậy, thật là người ngốc có phúc của ngốc.” trong ngữ khí của hắn không che giấu được cái tật nhỏ nhen.

Tuy lúc hắn nói đã thấp giọng xuống nhưng những lời này của hắn vẫn bị Tề Siêu Nhiên và Thanh Lộ nghe được.

Tề Siêu Nhiên lúc ấy liền phát hỏa: “Nhị ca, nếu muốn làm người phúc hậu thì bình thường cũng nên tích cho mình ít khẩu đức đi. Nay đại ca đã mất, chỉ còn có huynh là lão đại, nếu đã là lão đại thì nên có dáng vẻ của lão đại sao lại có thể nói đệ đệ của mình như thế? Thật đúng là tiểu nhân vô sỉ.”

“Tiểu nha đầu hư hỏng, ngươi nói ai tiểu nhân vô sỉ?” Tề Tường Thụy quay đầu tiến lên.

“Thì làm sao, huynh còn định đánh muội?” Tề Siêu Nhiên tính tình không nể nang ai, ưỡn ngực lên tỏ ý chẳng hề sợ sệt: “Có muốn chúng ta cùng đến chỗ phụ thân đòi phân xử không?”

“Được rồi Nhị ca, muội ấy tuổi còn nhỏ, nói chuyện không kiêng kị gì, sao phải chấp nhặt với nó chứ? Đi, chúng ta xuất phủ, làm chuyện của chúng ta đi.” Tề Thiên Vũ kéo Tề Tường Thụy, trước khi đi quay đầu liếc nhìn Thanh Lộ một cái thật sâu, trong ánh mắt kia vài phần mong đợi lại có vài phần chua xót, khiến Thanh Lộ trong lòng khẽ run.

Thấy bọn họ dần dần đi xa, Tề Siêu Nhiên kéo ống tay áo Thanh Lộ: “Nhị ca muội là người không có mắt nhìn lắm, tỷ đừng nghe huynh ấy nói bậy. Thật sự Lục ca muội tài mạo song toàn, hai người ở cùng nhau quả thực tuyệt phối”

Thanh Lộ miễn cưỡng cười cười, không nói gì.

.....

Tiệc tối mở ở Hợp Hoan viên trong viện, trên từng cây ngô đồng ở bốn góc sân đều treo những chuỗi đèn lồng, đem cả cái sân to chiếu sáng như ban ngày. Bọn nha hoàn và gia đình đang rục rịch ở trong viện chuẩn bị đồ ăn.

Mỗi khi cả nhà tụ họp, nhóm tiểu thư và phu nhân các phòng đều không thể qua loa, mượn dịp ghanh đua nhan sắc một phen.

Nếu nói là trước kia, Hạ Lan Từ Kỳ mỗi lần tham gia đều là ứng phó qua loa miễn cưỡng, nhưng nàng hiện tại thì phải bỏ chút tâm tư rồi bởi vì nơi này đã trở thành nhà của nàng, nàng không thể không vì tương lai của nàng và Tề Dật Phàm mà suy nghĩ.

Biết hôm nay nói là chiêu đãi Lại bộ Thượng Thư nhưng chủ yếu là để cho Thanh Lộ cùng Tề nhan Thần gặp mặt, vì thế, ở khoản ăn mặc Hạ Lan Từ Kỳ lấy phong cách thanh lịch làm chính, không muốn nổi bật hơn Thanh Lộ.

Nhắc tới cũng khéo, lúc Hạ Lan Từ Kỳ cùng Tề Dật Phàm tới cổng Hợp Hương Viên thì Ngũ thiếu gia Tề Lăng Phong cùng Ngũ thiếu phu nhân Diệp Thị cũng đứng lúc đi tới cửa, hai bên cũng chỉ đơn giản lên tiếng chào hỏi rồi cùng nhau đi vào.

Trong viện, bởi vì các trưởng bối còn chưa tới nên mọi người không ai dám ngồi, vì thế tám năm tùm ba ở một chỗ cùng trò chuyện. Có điều ngoại trừ Đại thiếu phu nhân, cùng Lục thiếu gia không tới, thì mấy phòng khác đã tới đủ hết cả rồi.

Lúc này, thấy Tứ thiếu gia cùng Ngũ thiếu gia đang tiến vào, đại đa số mọi người đều đón chào, về lý Tề Dật Phàm là lớn, Tề Lăng Phong là nhỏ, hơn nữa Tề Dật Phàm đi ở phía trước mọi người hẳn là nên chào hỏi Tề Dật Phàm trước mới phải. Nhưng mà, đại viện Hào môn thế gia chính là như thế đấy, đại đa số mọi người đều đến chào hỏi Ngũ thiếu gia đang đắc thế trước.

Chỉ nghe Nhị thiếu gia nói: “Ngũ đệ, đã lâu chưa gặp đệ rồi, quả nhiên dạo này nhìn chừng chặc hơn hẳn!”

Tề Lăng Phong không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: “Đúng vậy, đã lâu không gặp. Gần đây Kim Lâu hơi nhiều việc, đúng rồi, Nhị ca nhìn qua tinh thần không tồi nha.”

Tứ tiểu thư Tề Như Tuyết chớp đôi mắt to, lộ ra vẻ mặt vẻ mặt sùng kính, tò mò hỏi: “Ngũ ca, trong Kim Lâu như thế nào ạ? Nghe nói sàn lát đều bằng vàng, bàn bằng ngọc thạch, kiếm tiền được nhiều đến mức đếm tới chuột rút, là như vậy sao? Huynh đến đó kiếm tiền sao?”

“Haha” Ngũ thiếu gia phì cười, cốc nhẹ một cái lên đầu Tứ tiểu thư: “Tứ muội, muội nghe ở đâu tin đồn như vậy hả? Nào có khoa trương như vậy?”

“Không phải mọi người đều đồn như vậy sao?”

Kỳ thật cũng không có gì lạ, bởi vì Kim Lâu của Hầu phủ trước giờ luôn thần bí, tầm quan trọng của nó khiến mọi người sinh ra các loại tò mò phỏng đoán, thậm chí là khuyếch đại cũng là chuyện bình thường.

Người ta bên kia chứng tinh phùng nguyệt[1], mà Hạ Lan Từ Kỳ cùng Tề Dật Phàm bên này lại vắng ngắt, ngay cả cái câu chào hỏi của mọi người cũng không có, không thể không khiến người ta cảm thấy nhân tình âm lạnh.

Chú thích:

[1] Chứng tinh phùng nguyệt: – 众星捧月 – zhòng xīng pěng yuè (chữ trong Luận ngữ; phùng có nghĩa là bung, nâng, bế, ôm; đại loại là một đám sao tôn lên ánh trăng, giống như một đám người vây quanh ủng hộ một ai đó mà họ tôn kính quý trọng.

Bạn đang đọc truyện *Hí Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 130: Nghịch tử

Hạ Lan Từ Kỳ ngẩng đầu, thấy vẻ mặt Tề Dật Phàm lạnh nhạt nhìn không ra là vui hay buồn, nhưng cũng đoán là trong lòng chịu nhiều khổ sở, liền dùng sức nắm lấy tay hắn chỉ vào chuỗi đèn màu trên cành cây trước mặt, ôn nhu nói: “Dật Phàm, cái kia đèn màu rất phiêu lượng, theo giúp ta đi qua nhìn xem”

Tề Siêu Nhiên cùng biểu tiểu thư Yến Tiểu Tiểu đang đứng bên cạnh nói chuyện phiếm, quay đầu thấy bọn họ đến gần, song song chạy tới đón: “Tứ ca, Tứ tẩu, hai người tới rồi?”

“Ừ.” Hạ Lan Từ Kỳ đáp lại các nàng bằng nụ cười ôn hòa.

Lúc này, Tam thiếu gia đón lấy một khay điểm tâm trên tay một gã gia đình, bưng lên phía trước, nói: “Tứ đệ, Tứ đệ muội, ăn vài thứ này trước đi, lát nữa vào tiệc đồ bị say rượu.”

Thấy hắn không cùng những người đó “Thông đồng làm vậy”, Tề Dật Phàm cảm động trong lòng, cầm lấy một miếng điểm tâm đưa cho Hạ Lan Từ Kỳ trước, sau đó lên tiếng: “Tam ca, Lục đệ hiện tại cũng đính hôn rồi, huynh đừng do dự nữa, cũng nên tìm người phù hợp đi thôi.”

Tam thiếu gia cười khở một cái: “Biển người mệnh mông, chỉ có chân ái khó tìm, Tứ đệ, đệ cùng đệ muội yêu nhau thật lòng lại có thể ở cùng một chỗ với nhau, thật sự khiến cho người ta hâm mộ.”

Tề Dật Phàm vỗ vỗ bờ vai của hắn: “Được rồi, đừng bi quan như vậy đệ tin rằng Tam ca là một nam tử ưu tú như thế, nhất định sẽ tìm được cô nương tốt.”

Đang nói chuyện, Đại thiếu phu nhân cũng đã dẫn theo Tiểu Anh tới, Tiểu Anh kia vốn là một đứa bé thích chơi đùa vừa thấy trong viện có nhiều người như vậy, nhất thời hưng phấn lên, thoát khỏi tay Đại thiếu phu nhân, vừa lắc lư cái tay liên hồi như trống bỏi vừa hứng phấn chạy chồm lao về phía đám người.

Tiểu Anh mặc dù là con gái nhưng trước mắt cũng là đứa trẻ duy nhất trong phủ, cho nên tất cả mọi người đều rất thích bé, vừa thấy bé ai ai cũng vô tay gọi bé đến bên cạnh mình, muốn mượn cơ hội này để yêu thương đứa bé đáng yêu này.

Đại thiếu phu nhân tuy rằng mất chồng, nhưng mà nàng còn có Tiểu Anh, còn có lão phu nhân làm chỗ dựa cho nàng, vì thế nàng đem toàn bộ tinh lực tập trung hết vào trên người đứa nhỏ, ngày trời qua ngày cũng coi như an ổn, nhân duyên cũng tốt vô cùng.

Đại thiếu phu nhân lo rằng con gái chạy nhanh quá sẽ ngã, vội vàng chạy theo phía sau để bảo vệ.

Lúc này, có người lớn tiếng hô: “Tập trung, lão gia cùng phu nhân dẫn theo khách tới.”

Đám người huyền não nháy mắt yên tĩnh lại, chỉ thấy lão gia, phu nhân cùng hai cha con Thanh đại nhân, phía sau còn có các vị thiếp thất, đồng loạt đi vào sân.

Hạ Lan Từ Kỳ cùng Tề Dật Phàm không muốn vào góp vui, chỉ đứng ở phía ngoài cùng, Hạ Lan Từ Kỳ không thấy lão thái gia tới, không khỏi thấp giọng hỏi: “Đúng rồi, sao gia gia lại không tới? Hình như gần đây cũng không thấy ông.”

Tề Dật Phàm nhỏ giọng nói: “Nàng không biết chứ, tháng Tám hàng năm, gia gia đều đến nhà tổ ở một thời gian.”

“Tại sao vậy?”

Hạ Lan Từ Kỳ tuy rằng đã vào trong phủ mấy tháng rồi, nhưng lúc trước nàng luôn cho rằng mình là người vô dụng, không có lòng dạ nào mà đi quan tâm chuyện trong Tề gia, cho nên có một số việc nàng không biết.

“Đại khái là nhớ về chuyện cũ gì đó ta cũng không không biết nguyên nhân cụ thể, gia gia chưa bao giờ nói.”

Lúc này, thấy khách và chủ đã ngồi xuống rồi, đám tiểu bối bọn họ mới cứ thế theo thứ tự ngồi xuống.

Hầu gia sắc mặt vui vẻ, sau khi giới thiệu từng người xong thì bỗng nhiên phát hiện người cả nhà đều đến, duy chỉ có nhân vật chính hôm nay là Lục thiếu gia không có tới. Hầu gia đè nén cơn tức trong đầu, trầm giọng nói: “Bây giờ đã mấy giờ rồi? Lục thiếu gia sao vẫn còn chưa về?”

Mọi người quay mặt nhìn nhau, ai mà không biết hôm nay là ngày ước định chuyện chung thân đại sự, Lục thiếu gia sao lại chưa về chứ, thấy tình cảnh này phu nhân ngẩng đầu, liếc nhìn quản gia đứng bên cạnh, quản gia hiểu ý lập tức tiến lên: “Lão gia, Lục thiếu gia nói buổi tối sẽ về, phỏng chừng quay về nhanh thôi.”

Thanh đại nhân là người thấu tình đạt lý, tuy rằng trong lòng cũng có chút không vui nhưng thấy Hầu gia tức giận cũng không muốn làm khó ông, nhẹ giọng nói: “Tề huynh, chỉ cần Lục thiếu gia có thể trở về là được, bây giờ cũng mới chỉ hơn có nửa khắc.”

Hậu gia hít một hơi thật sâu, đương nhiên cũng không muốn mọi người mất hứng, ngược lại còn điều chỉnh lại sắc mặt: “Được rồi khi nào nó trở về thì lúc đó tính, chúng ta ăn cơm trước, không đợi nó nữa.”

Hầu gia liếc mắt nhìn quản gia một cái, quản gia hô lớn: “Mở tiệc……”

Tiếng nói vừa dứt, bọn gia đình tiến đến đem những đĩa đồ ăn đã được để sẵn trên bàn mở ra, bọn nha hoàn trên tay bưng bầu rượu Bạch Ngọc rót đầy chén rượu cho mọi người. Bốn phía vang lên tiếng nhạc cụ phối hợp, mười mấy vũ cơ mặc váy dài màu tím đi ra bắt đầu nhảy múa những bước nhỏ, mang theo một luồng hương thơm thấm nhuần tim gan như một luồng khói bếp, thướt tha di chuyển trên tấm thảm đỏ trải trong viện.

Các nàng nhảy trên nền nhạc tươi vui, dáng người nhảy múa yếu điệu làm vui cho yến tiệc.

Tiếng nhạc vừa vang lên, ca múa mừng cảnh thái bình khiến cho tinh thần người ta trở nên phấn chấn, tạm thời đem những chuyện không vui quăng ra sau đầu.

Vì Lục thiếu gia không thể trở về đúng lúc, Hầu gia vẫn cảm thấy một chút có lỗi với người ta, vì thế trong bữa tiệc liên tiếp nâng chén mời rượu.

Mà Thanh Lộ nhìn dịu dàng ít nói như vậy thôi chứ kì thực lại là một người rất hoạt bát, mà Tề Siêu Nhiên và Thanh Lộ lúc ban ngày đã quen biết một chút rồi cho nên khi được Tề Siêu Nhiên kéo, đám nữ quyến cùng Thanh Lộ cũng rất hưởng ứng, tức khắc ca múa trợ hứng, ăn uống linh đình, không khí lúc này rất náo nhiệt.

Ở trên bàn tiệc, ánh mắt tam thiếu gia luôn hữu ý vô tình dừng ở trên người Thanh Lộ, đương nhiên ánh mắt như gần như xa kia cũng hấp dẫn ánh mắt của Thanh Lộ, nhưng Thanh Lộ lại làm bộ không phát hiện, mà chỉ chú ý lời nói cùng hành động của mình khiến cho bản thân nhìn qua càng thêm thập toàn thập mỹ.

Tề Siêu Nhiên nhìn Thanh Lộ tự nhiên hào phóng, nói với Hạ Lan Tử Kỳ mấy lời khen ngợi: “Tứ tẩu, tẩu thấy Thanh Lộ là người thế nào? Có phải rất xứng đôi với Lục ca muội không?”

Hạ Lan Tử Kỳ mỉm cười, xem một người sao có thể chỉ nhìn mặt ngoài đây? Nhưng mà dưới tình huống thấy ấn tượng của Tề Siêu Nhiên với Thanh Lộ không tồi, cho nên không muốn làm nàng mất hứng, nhân tiện nói: “Nhìn qua cũng không tồi.”

Mọi người ở đây nói cười râm ran, đang lúc vô cùng vui vẻ thì không biết là ai hô một câu: “Nhìn xem, Lục thiếu gia đã trở lại”

Được nghe câu ấy, toàn bộ mọi người đều nhìn ra phía cửa.

Chỉ thấy ba bốn nữ tử trẻ tuổi vóc dáng cao gầy, dáng người xinh đẹp, mặc các màu y phục rực rỡ đang cố sức đỡ lấy một nam tử trẻ tuổi, đi đến.

Nam tử kia mặc áo màu trắng, đi chân nọ đá chân kia liêu xa liêu xiêu, gần như có thể ngã sấp xuống bất kì lúc nào khiến cho mấy vị... nữ tử kia đang đỡ lấy hắn cũng nghiêng ngã theo.

Ngay khi nam tử còn đang đứng không vững thì hắn chợt ngẩng đầu lên, dọa mọi người giật mình, chỉ thấy hắn nửa bên mặt sưng phồng lên, hốc mắt sưng phồng, khoe miệng cũng sưng, hình như vừa mới đánh nhau với người ta xong, thoạt nhìn chật vật đến không chịu nổi.

Xem ra lúc này đã không còn nhìn ra khuôn mặt anh tuấn vốn có, nếu không phải nhận ra một thân quần áo hắn đang mặc kia có lẽ tất cả mọi người cũng không nhận ra nổi hắn.

Tề Nhan Thần cứ như vậy đột ngột xuất hiện ở trước mặt mọi người, thực khiến cho người ta không chấp nhận được. Không khí đang náo nhiệt bỗng như bị ai dùng pháp thuật làm cho lập tức đông lại, ngay cả âm nhạc vẫn luôn vang lên cũng không biết đã ngừng lại từ bao giờ.

Thanh Lộ thường ngày chỉ nghe phụ thân thường nói, Tề Nhan Thần anh tuấn như thế nào, có tài như thế nào, nói ánh mắt nhìn người của mình sẽ không sai, sẽ không nhìn nhầm người cho nên mới quyết định chuyện hôn nhân này.

Nay nàng rốt cục cũng có cơ hội được gặp mặt phu quân tương lai của mình rồi, Thanh Lộ có chút lo lắng, cõi lòng đầy chờ mong quay đầu lại nhưng cũng tại một cái chớp mắt kia, trái tim đầy lửa nóng của nàng bỗng như bị ai đó ném xuống hầm băng đến khó tin, cũng không chấp nhận tin rằng người trước mặt chính là vị phu quân như ý mà phụ thân luôn hết lời khen ngợi.

Thanh Lộ bỗng nhiên nhìn thẳng cha mình, hận nói: “Cha, cha là kẻ lừa đảo, cha lại đi gạt con.”

Thanh đại nhân lúc này bị con gái làm cho ghen hờn, cho dù có vô cùng nhẫn nhịn, giờ phút này cũng chịu không nổi nữa, tức giận quay đầu chất vấn Hầu gia: “Vĩnh định hầu đây là con trai ngoan của ngài sao?”

“Thanh đại nhân, ngài đừng tức giận, lúc nó bình thường không như vậy đâu, ngài đợi một chút để ta tìm hiểu trước xem đã có chuyện gì xảy ra.” Hầu gia sau khi trấn an Thanh đại nhân xong, đập “ba” một cái xuống bàn: “Cái đồ hư hỏng này, cả ngày hôm nay con đã làm cái gì hả?”

Tề Nhan Thần hình như không nghe thấy, đưa tay che miệng không ngừng ngáp. Mà mẹ của hắn, Nhị di nương Hạ thị đã sớm sợ đến sắc mặt xanh mét, cả trái tim cũng treo hết cả lên theo.

Lúc này, trong đám nữ tử đưa Tề Nhan Thần về có một người đàn bà trang điểm xinh đẹp, phe phẩy chiếc khăn tay màu đỏ, trả lời ngả ngớn: “A Hầu gia ngài cũng đừng tức giận nữa, thiếu gia ở Xuân Phong lâu của chúng tôi uống nhiều quá nên đã cùng một khách làng chơi tranh giành một cô nương hoa khôi, kết quả là đánh nhau.”

Người phụ nữ trung niên do dự một chút, nhưng vẫn nói: “Hầu gia, chuyện này, Lục thiếu gia chỗ chúng tôi đã đập phá rất nhiều thứ, kỳ thật, nếu đập phá vài cái bàn hay vài cái bát, thế thì cũng không tính gì, nhưng đây cậu ấy đập phá vũ đài, ảnh hưởng nghiêm trọng đến việc làm ăn, cho nên.....”

“Cho nên cái gì? Ai bảo người cho hắn uống rượu? Bị đập phá cũng là đáng, Cút!” Hầu gia tức giận nổi trận lôi đình, quát to với người đàn bà kia.

Kỳ thật, mặc dù Hầu gia cũng coi như là đầu rỗng ở nơi này, nhưng chưa bao giờ thiếu nợ người ta, cho dù là ăn cơm hay uống trà. Cho dù chủ quán muốn mời ông, ông cũng đều đem tiền đến trả cho người ta. Vì thế, người đàn bà này mới dám mượn cớ đưa Lục thiếu gia trở về để đòi chi phí tổn thất,

nhưng lại không ngờ rằng lần này không những chẳng được bánh mà còn dẫm phải đinh.

Nàng vội vàng gọi mấy cô nương, ào não rút lui.

Có hai gã gia đình vội tiến lên đón lấy, đỡ Tề Nhan Thần.

Vẫn luôn biết rằng con trai bình thường rất tốt, tuy rằng thích ăn chơi đàng điếm nhưng chưa bao giờ làm lỡ việc, thế mà hôm nay trong thời khắc mấu chốt như vậy lại làm mình mất mặt, Hầu gia thật sự là tức đến nghiến răng.

Nếu không phải vì những nữ nhân kia, mình cũng sẽ không ở trước mặt bằng hữu mà to tiếng, Hầu gia buồn bực quát một tên gia đình: “Các người canh cổng như thế nào hả? Sao lại để những nữ nhân kia vào được đến tận đây?”

Gã sai vặt vội vàng đi lên, vô cùng tủi thân nói: “Lục thiếu gia không cho người khác đỡ, chỉ muốn những nữ nhân kia đi, chúng nô tài cũng không còn cách nào.”

Lúc này, Tề Nhan Thần mơ mơ màng màng ngẩng đầu lên, nhìn thấy rượu trên bàn thì theo bản năng vọt lên, cầm lấy đổ vào trong miệng.

Thấy thế này, Hầu gia tức giận đến mức phổi muốn nổ tung, nghiêm mặt chỉ vào đầu Tề Nhan Thần: “Nghịch tử, đúng là nghịch tử. Người đâu, đến bắt nó nộp vào phòng cũi cho ta, không cho phép nó uống nước cũng không cho ăn cơm, ta muốn đói chết tên nghịch tử này.”

Gã gia đình vừa đem Tề Nhan Thần lôi đi, Thanh đại nhân cũng liền kéo nữ nhi kiên quyết nói với Hầu gia: “Xem ra ta thật sự là già rồi, ánh mắt nhìn người cũng không còn tốt. Hôm nay việc hôn nhân này coi như bỏ, cáo từ.”

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 131: Âm mưu nổi lên

“Thanh đại nhân, Thanh đại nhân, xin ngài bớt giận.” Hầu gia đứng lên theo, lập tức giữ chặt ống tay áo Thanh đại nhân: “Nghịch tử của ta đúng là hư hỏng, thật sự không xứng với lệnh thiên kim. Nhưng mà hôm nay cũng đã muộn thế này rồi, sợ là cổng thành cũng đã đóng. Hay là ở trong phủ nghỉ ngơi một đêm đã, chờ trời đã sáng rồi hãy đi.”

“Đúng vậy đấy Thanh đại nhân đừng đi nữa, ngày mai hay đi vẫn hơn.” Dưới sự dẫn dắt của Hầu gia, mọi người đồng loạt đứng lên, thành ý giữ khách.

Lúc này, Thanh đại nhân tự trong con kích động cũng dần tỉnh táo lại, ông biết, nếu đêm nay thật sự cứ như vậy mà đi thì quan hệ của ông và Hầu gia coi như chấm hết. Cân nhắc lại một chút, kẻ hư hỏng là Lục thiếu gia, nếu bởi vậy mà trở mặt với Hầu gia thì thật sự là không đáng. Vì thế, Thanh đại nhân nhìn Thanh Lộ, Thanh Lộ chỉ chừng ra khuôn mặt không vui chứ cũng không có tỏ vẻ gì, Thanh đại nhân lúc đó mới miễn cưỡng “Ừ” một tiếng, đi ra ngoài.

Thấy ông ta đồng ý không đi nữa, Hầu gia vội vàng nói với gã gia đình bên cạnh: “Mau, hộ tống cha con Thanh đại nhân trở về phòng nghỉ ngơi.” Gã gia đình nhận lệnh, vội vã đi theo.

Thấy Thanh đại nhân đã ra khỏi viện, Hầu gia tức giận đập một cái xuống bàn, giận nói: “Cái thằng nghịch tử Tề Nhan Thần này, tìm cho nó mỗi lương duyên tốt thì nó không còn, thật đúng là làm ta tức chết.”

“Lão gia, ông đừng nóng giận, cẩn thận nóng giận lại hại đến thân thể.” phu nhân tiến đến, vỗ nhẹ lên ngực Hầu gia giúp ông thuận khí.

Hầu gia trong lòng vẫn không nguôi nổi cơn tức, dậm râu trừng mắt nói với mọi người: “Các người nghe rõ cho ta, từ giờ trở đi, ai dám đến phòng cũi đem đồ ăn cho nó ta sẽ phạt người đó ba ngày không được ăn cơm. Ta muốn đói chết tên nghịch tử này, xem nó về sau có rút được kinh nghiệm hay không.” Dứt lời vung tay áo, bước nhanh đi ra ngoài. Phu nhân cũng dẫn theo đám thiếp thất, theo đuôi mà đi.

Chẳng ai ngờ rằng bữa cơm đang yên đang lành lại thành ra như vậy, sau khi mọi người đã định thần lại thì Ngũ thiếu gia đứng lên trước, lắc đầu thở dài: “Haizz, Lục đệ bình thường rất tốt, hôm nay sao có thể làm ra chuyện hồ đồ như thế chứ?”

Tề Như Tuyết trong lòng nóng như lửa đốt: “Đúng vậy, Lục ca rốt cuộc là làm sao sao vậy, thật khiến người ta buồn đến chết mất thôi.”

Nàng dù sao cũng là muội ruột cùng mẹ với Lục thiếu gia, thấy ca ca gặp phải họa lớn như vậy thì trong lòng vô cùng lo lắng nhưng lại lực bất tòng tâm.

Đại thiếu phu nhân bế Tiểu Anh lên, tốt bụng nhắc nhở: “Tứ tiểu thư, Hầu gia đang nổi nóng, muội đừng có xúc động mà làm bậy. Đợi đến sáng ngày mai thì hãy nói sau.”

“Đại tẩu, muội biết.” Tề Như Tuyết gật đầu đồng ý.

Tiệc rượu mới chỉ được một nửa, mọi người đã tan rã trong sự mất hứng, quay trở lại chỗ ở của mình.

Đêm dài tĩnh lặng, Hàu gia khẽ chạm vào bát hoa sen được bày biện trên bàn tâm trạng đang tích tụ lại dần thư giãn. Vốn dĩ, bát đựng hạt giống hoa sen này là ông tặng cho Ngũ di nương, năm đó hai người cùng nhau gieo hạt giống xuống, cùng nhau nhìn nó nảy mầm, trở lá, cho đến nên đồng, nở hoa.

Ngũ di nương vô cùng thích bát hoa sen ấy, thích nó phong thái nhẹ nhàng, đáng vẻ thanh tú uyển chuyển, càng nhìn càng thích màu sắc xinh đẹp ấy.

Mà ở trong mắt Hàu gia, Ngũ di nương chính là đài sen xinh đẹp nhất, luôn đẹp như vậy, có dịu dàng văn nhã, khiến cho người ta yêu mến, ngắm mãi không chán.

Nhưng là mà có thể nào ông cũng chẳng thể ngờ được, một nữ tử dung nhan động lòng người như vậy, lại đột nhiên gặp vận rủi mà chết một cách li kì.

Từ khi Ngũ di nương đi rồi, bát sen này hình như cũng tức giận, vô luận có chăm sóc như thế nào cũng không nở hoa. Bởi vậy Hàu gia rất buồn lòng, nhưng ông là nam nhân những thứ tình tế như chuyện nữ nhi tình trường thế này, ông cũng không dễ dàng làm được. Nhưng mà, có một lần đúng lúc Hàu gia đang ngăn người nhìn bát hoa kia thì trùng hợp bị Tề Siêu Nhiên thấy được.

Tề Siêu Nhiên vô cùng thông minh, vừa thấy đã hiểu rõ tâm ý của phụ thân, liền tiến lên nói: “Phụ thân, hoa này chỉ toàn là lá thì có gì đẹp đâu ạ? Có muốn ngắm thì cũng phải ngắm hoa chứ”

Hàu gia than nhẹ: “Từ khi mẫu thân con đi rồi, hoa này không nở lại nữa, có lẽ sau này cũng sẽ không bao giờ nở.”

Tề Siêu Nhiên mỉm cười: “Cũng không nhất định như vậy, nếu con có cách làm cho hoa nở lại thì sao ạ?”

Hàu gia lập tức nói: “Thì ta sẽ đồng ý với một nguyện vọng của con.”

“Được, nếu con thành công làm đài sen nở ra thì cha phải đồng ý với con nửa tháng sau, sẽ để cho con xuất phủ đi chơi.” Thân là tiểu thư khuê các, nghĩ ra cơ hội được ra ngoài chơi vốn không hề dễ, cho nên đây chính là điều Tề Siêu Nhiên mơ ước nhất.

Hàu gia đáp: “Không thành vấn đề, ta đồng ý với con.”

Lúc ấy cũng chỉ là thuận miệng nói ra nhưng Hàu gia không ngờ là, con gái thật sự có bản lĩnh có thể làm bát sen nở ra được.

Nhìn đóa hoa non mềm đẹp thế kia, ông từ từ nhắm mắt lại, vứt bỏ hết tất cả phiền não và không vui trong lòng, tràn ngập đầu óc là hình ảnh vui vẻ ân ái của ông cùng Ngũ di nương.

Phu nhân dẫn theo một nha đầu bưng một bát canh đường thần đứng ở ngoài cửa, nhìn thấy rõ ràng mọi thứ bên trong.

Thấy Hàu gia lại có thể nhìn ngắm say mê một chậu hoa như thế, phu nhân không khỏi chau mày, lúc này nghĩ đến chuyện ban ngày khi Tề Siêu Nhiên nói bát sen kia nở hoa thì phản ứng của Hàu gia có chút bất thường, bà đại khái liên tưởng đến việc này có liên quan đến Ngũ di nương, vì thế đặc biệt sai người đi nghe ngóng, lúc này mới biết được cái chậu hoa đó là thứ mà Ngũ di nương lúc sinh tiền rất thích.

Bây giờ thấy Hàu gia có thể say mê một chậu hoa như thế, không nghĩ cũng biết Hàu gia đối với Ngũ di nương vẫn luôn nhớ mãi không quên, đúng là càng nhìn càng bức, mạnh mẽ khoát tay chặn lại, dẫn theo nha hoàn xoay người đi.

Trong Vinh Nhã Cư, nha hoàn nhẹ giọng hỏi: “Phu nhân, canh này nên làm thế nào bây giờ?”

Phu nhân tức giận nói: “Còn sao nữa? Đổ đi.”

.....

Sáng sớm hôm sau, Tam thiếu gia chủ động xin đi ra ngoài làm việc, Muốn tới Định Đô thu nợ. Thấy con trai hăng hái, Hàu gia đương nhiên rất vui vì hẳn có thể ra ngoài xông xáo, thế nên hào phóng đồng ý.

Sau khi dùng bữa sáng xong, Thanh đại nhân cũng dẫn theo con gái cùng vệ binh hộ tống của mình, rời khỏi Hàu phủ về kinh thành.

Hết thấy mọi việc nhìn thì có vẻ bình yên, Tề Nhan Thần tuy rằng còn bị nhốt ở trong phòng cũi, nhưng mà chờ Hàu gia tức giận đương nhiên sẽ thả hần ra. Hơn nữa, tin chắc rằng phu nhân cùng Nhị di nương sẽ cầu xin thay cho Tề Nhan Thần, Hạ Lan Từ Kỳ không giúp đỡ được gì chỉ có thể cầu nguyện mọi việc phát triển theo hướng tốt nhất, hi vọng Tề Nhan Thần sớm ngày thoát tội cũng sớm ngày nghĩ thông suốt.

Sau giữa trưa, ánh mặt trời chiếu chói chang, dưới cây ngô đồng trong tiểu hoa viên Tề Dật Phàm ôm Hạ Lan Từ Kỳ thân nhiên đẩy qua đẩy lại bàn đu dây dưới tán cây.

Hạ Lan Từ Kỳ quay đầu hỏi: “Dật Phàm, buổi tối chàng muốn ăn gì? Thiếp nấu cho chàng”

“Ta muốn ăn cái gì nàng cũng làm cho ta sao?”

“Đương nhiên.”

Tề Dật Phàm nghĩ nghĩ, nghiêm túc nói: “Ta muốn ăn ‘cá chạch lội nước’.”

Hạ Lan Từ Kỳ từng mắt nhìn, moi hết cả ruột gan ra nghĩ cũng không biết có món ăn ‘cá chạch lội nước’ này, đành phải khó xử nói: “Thật có lỗi, món này thiếp không biết làm, chàng đổi món khác được không.”

“Không sao, không biết thì ta dạy nàng.” Tề Dật Phàm khoe môi cong lên, nở một nụ cười bí ẩn.

“Chàng biết nấu com sao?” Hạ Lan Từ Kỳ bĩu môi một cái, tỏ vẻ không tin.

Tề Dật Phàm ghé sát vào vành tai nàng: “Để ta nói cho nàng biết món này nấu như thế nào nhé, trước tiên chuẩn bị một bồn tắm lớn, sau đó đổ đầy nước ấm vào trong đó.....”

“Áy, khoan đã, không phải nấu com sao? Chuẩn bị bồn tắm làm cái gì?” Hạ Lan Từ Kỳ quay đầu nhìn hấn, bởi vì ngồi gần quá nên hai người ánh mắt hai người chạm nhau.

Có cơ hội chiếm tiện nghi, Tề Dật Phàm tuyệt đối sẽ không bỏ qua, ghé sát mặt về phía trước ngay lúc Hạ Lan Từ Kỳ không hề phòng bị mà hôn lên môi của nàng, rồi đặt cằm lên vai nương tử của mình: “Nàng cởi hết quần áo ra rồi đi vào trong bồn tắm, vậy là món ‘cá chạch lội nước’ của ta đã hoàn thành rồi.”

“Chàng..... Đại sắc lang” không thể ngờ rằng mình lại rơi vào bẫy như vậy, Hạ Lan Từ Kỳ chợt cảm thấy hai má nóng lên, đưa tay đẩy đầu hấn đang đặt trên vai mình ra.

Tề Dật Phàm một tay ôm eo của nàng, đột nhiên vận sức đem bàn đu dây đẩy lên thật cao, lớn tiếng cười nói: “Ha ha ha, là nàng nói muốn làm bữa tối cho ta mà, bữa tối của ta chính là nàng, đem nay ta muốn ăn sạch sành sanh.....”

“Chàng nhỏ giọng một chút thôi, đừng để người khác nghe được.” Hạ Lan Từ Kỳ lo lắng khiển trách.

“Sợ gì, đây là nhà của chúng ta mà.”

“Nhưng trong cái nhà này không chỉ có riêng chúng ta, còn có những người khác nữa.”

Hạ Lan Từ Kỳ vừa dứt lời, Tề Dật Phàm lập tức ngừng lại: “Nàng ám chỉ Phùng thiếp và Tôn thiếp? Vậy ngày mai ta sẽ đưa hưu thư cho bọn họ.”

“Như vậy có được không?”

“Có gì không thể?”

Hạ Lan Từ Kỳ còn nhớ rõ lần trước Tề Dật Phàm vì bảo vệ mình mà chịu thua lỗ mới làm ăn được liệu kia. Làm ăn thua lỗ mất một số tiền lớn, vì thế lo lắng nói: “Lần trước có phải đã bị lỗ rất nhiều tiền không? Chúng ta chắc là bị tổn thất nặng nề chứ nhỉ? Nếu bây giờ đưa hưu thư cho bọn họ, vậy cũng cần một số lớn vàng tiền, vậy chúng ta có đủ không?”

Tề Dật Phàm do dự một chút, nhưng vẫn mỉm cười nói: “Đủ”

Hạ Lan Từ Kỳ rất giỏi về việc sát ngôn quan sắc[1], từ vẻ mặt Tề Dật Phàm nàng thấy được là Tề Dật Phàm đã cố gắng chống đỡ. Bởi vì, nàng còn nhớ rõ, lúc ấy khi Tề Dật Phàm muốn nàng giúp đỡ thì đã từng nói qua là mới làm ăn này vô cùng quan trọng, có thể thấy được việc thua lỗ không hề nhỏ chút nào.

Nếu đã thua lỗ đến việc làm ăn gặp trắc trở, thì phải biết lo nghĩ. Tiếp tục để cho hấn bỏ ra hai ngàn lượng vàng đền bù cho hai tiểu thiếp kia thì thật sự là tổn thất quá lớn.

Hạ Lan Từ Kỳ suy nghĩ mãi rồi mở miệng nói: “Dật Phàm, việc buôn bán của chúng ta lúc này nhất định cần có vàng để quay vòng, nếu chàng đến cửa hàng bạc mượn tiền thì cũng cần phải trả lãi, cho nên đợi việc làm ăn của chúng ta ổn định, hoặc là chờ đến khi kiếm được nhiều bạc hơn thì để bọn họ đi cũng không muộn đâu mà.”

“Nàng đừng lo lắng nhiều như vậy, đây không phải là vấn đề to lớn gì.” Nam nhân đều sĩ diện, Tề Dật Phàm cũng không ngoại lệ, mặc dù có khó khăn nhưng cũng không muốn như vậy mà làm tổn thương nàng.

Hạ Lan Từ Kỳ kỳ thật cũng có thể hiểu được tâm lý của hấn, quay lại ôm lấy cổ hấn khuyên nhủ, khuyên nhủ: “Dật Phàm, chàng nghe ta, bây giờ chưa cần để bọn họ đi. Không riêng vì lí do mà thiếp vừa mới nói, quan trọng là vì đây không phải là thời điểm tốt.”

“Xin được chỉ giáo?”

Hạ Lan Từ Kỳ kiên nhẫn giải thích: “Bởi vì chàng còn chưa có vào được Kim Lâu. Hơn nữa Tử gia của chúng ta không hề có chỗ dựa, nếu bây giờ chàng muốn đem các tiểu thiếp bỏ hết đi thì Hàu gia nhất định sẽ có thái độ với chàng, cho nên, thật sự không cần phải vội.”

Nếu Hạ Lan Từ Kỳ đã tìm cho hấn lý do và đường lui hoàn hảo, Tề Dật Phàm chẳng có lý gì mà không tuân theo? Vì thế hôn lên trán nàng một cái, vô cùng vui mừng: “Được, tất cả ta đều nghe theo nàng. Nhưng Kim Lâu không phải là nơi dễ vào, nàng có cách gì tốt không?”

Hạ Lan Từ Kỳ nghĩ nghĩ rồi nói: “Muốn vào Kim Lâu, chỉ có thể xuống tay với hai người, một người là Hầu gia, một người chính là lão thái gia. Hầu gia thì có vẻ nghiêng về Ngũ thiếu gia nhiều hơn một chút, vậy thì chúng ta đành phải xuống tay với lão thái gia thôi.”

Chú thích:

[1] Sát ngôn quan sắc: tùy mặt gửi lời; đoán ý qua lời nói và sắc mặt.

Bạn đang đọc truyện *Hì Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 132: Hai người có quan hệ gì?

Edit & Beta: Quỳnh Mạc

Đào mất đã hai ngày trôi qua, cho dù phu nhân cùng Nhị di nương đã dốc hết sức cầu xin giúp Tề Nhan Thần, nhưng mà Hầu gia đột nhiên lại quyết tâm muốn giáo huấn hẳn, nên vẫn đang không cho Tề Nhan Thần ăn cơm.

Kỳ thật, Hạ Lan Từ Kỳ bên ngoài thì tỏ ra không chú ý tới, nhưng thật ra vẫn luôn ngầm quan tâm đến việc này. Con người chỉ mới ăn cơm muộn một chút đã sợ chết đói rồi, huống chi đã hai ngày không ăn? Bất kể nói thế nào đi nữa thì con người Tề Nhan Thần cũng vẫn rất tốt, đã từng nhiều lần giúp đỡ nàng, lần trước bản thân mình thiếu chút nữa bị hãm hại phải uống thuốc độc chết, Tề Nhan Thần cũng mạo hiểm tính mạng đến van xin che chở cho nàng, tuy rằng mọi chuyện cũng đã được xử lý nhưng phần nhân tình này, Hạ Lan Từ Kỳ vẫn luôn ghi ở trong lòng.

Nàng cố ý phớt người nghe ngóng, hai ngày nay không ai dám tới đưa cơm. Nghĩ đến việc người ta giúp mình nhiều lần như vậy, trong lúc người ta gặp khó khăn mình lại ngồi yên không ngó ngang đến, chuyện này khiến lương tâm nàng không sao yên được.

Kỳ thật, nàng biết mình không nên đi đưa, định nói Tề Dật Phàm đi đưa thì tốt hơn. Nhưng mà người ta là huynh đệ ruột thịt còn chưa lo lắng, còn mình chỉ là một tâu tử lại nhiệt tình như thế, sợ là Tề Dật Phàm sẽ có suy nghĩ không hay, có thể sẽ hiểu lầm bọn họ. Cho nên sau khi khổ sở đấu tranh tư tưởng xong, vào buổi tối ngày thứ ba Hạ Lan Từ Kỳ rốt cục cũng quyết định tự mình đi đưa cơm.

Ban đêm, vào lúc canh ba, Hạ Lan Từ Kỳ đã cố ý bỏ thêm vào lò hương một chút hương liệu khiến người ta nhanh chóng buồn ngủ. Thấy Tề Dật Phàm đã ngủ say, nàng lúc này mới rời giường mặc quần áo, từ sau tấm bình phong lấy ra một hộp thức ăn đã chuẩn bị trước, nhẹ nhàng ra khỏi cửa đi thẳng đến phòng củi – nơi giam giữ Tề Nhan Thần.

Biết trong viện nhất định sẽ có người trông chừng, Hạ Lan Từ Kỳ tính đi vòng ra hậu viện rồi nhảy vào trong. Nhưng mà, điều khiến nàng không ngờ được là, hai tên gia đình canh gác phòng củi kia không hiểu sao lại đột nhiên té xỉu ngay trước cửa.

Hạ Lan Từ Kỳ núp trong bóng tối, nhanh chóng hiểu ra, có lẽ đã có người nhanh chân đến đưa cơm cho Tề Nhan Thần trước nàng rồi. Người kia sẽ là ai chứ, Hạ Lan Từ Kỳ trong lòng nổi lên hiếu kỳ, tính đi vào tận bên trong xem kỹ sự tình.

Vào sân, ngẩng đầu nhìn lên thấy bên trong phòng củi lập lòe ánh đèn mong manh. Hạ Lan Từ Kỳ thật cẩn thận đến gần phòng củi, tìm thấy khe cửa rồi nhìn vào bên trong.

Lúc này, Tề Nhan Thần đang ngồi trên đồng củi hỗn độn, ngồi bên cạnh hẳn là một cô nương mặc áo màu lam, tuy rằng nhìn bóng dáng thì không nhận ra đối phương là ai nhưng nghe giọng nói thì nàng lập tức nhận ra, cô gái kia chính là biểu tiểu thư Yên Tiểu Tiểu.

Chỉ thấy Yên Tiểu Tiểu mở hộp đựng thức ăn ra, mang sang một chén cháo, đưa cho Nhan Thần nói: “Biểu ca, chắc là đói bụng lắm rồi. Muội mang cho huynh một ít đồ ăn ngon, mau ăn đi.”

“Sao muội vào được đây? Chẳng lẽ không sợ bị người khác phát hiện sao?” Tề Nhan Thần sắc mặt tái nhợt, tuy rằng rất đói bụng nhưng chưa cảm lấy bát ngay.

“Gã thủ vệ trước cửa đã bị muội bỏ thuốc rồi, huynh ăn nhanh lên. Ăn xong thì muội sẽ rời đi, nếu không sợ bị người ta phát hiện.” Yên Tiểu Tiểu nói xong đưa bát cháo sang.

Thấy nàng mạo hiểm không sợ bị Hầu gia trách phạt, vội tới đưa cháo cho mình Tề Nhan Thần trong lòng cảm động, nên không khách khí nữa, nhanh lấy chén cháo rồi một hơi húp hết vào bụng.

Yên Tiểu Tiểu hí mắt, trên mặt nở nụ cười tươi như hoa, sau đó lấy từ trong áo ra một bình sứ có nắp đậy, cùng một cái bọc giấy dầu[1].

Nàng đem bọc giấy dầu cùng bình sứ đẩy nắp đặt bên trong đồng củi bên cạnh Tề Nhan Thần, dặn dò: “Trong chai này là nước, trong bọc giấy dầu này là gà quay. Nhưng vì huynh chịu đói lâu quá, nếu ăn ngay sẽ không tiêu hóa được, chỉ có thể uống chút cháo trước. Đợi đến khuya, huynh muốn ăn thì lạng lẽ bỏ ra mà ăn.”

“Tiểu Tiểu, cảm ơn muội.” Giúp đỡ tốt nhất trong thiên hạ không gì bằng giúp người đúng lúc, đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi. Nay Tề Nhan Thần gặp vận xui, muội muội ruột sợ phụ thân trách phạt, không có tới thăm hân, nhưng biểu muội lại không để ý tới hiểm nguy mà đến đây, sao có thể không khiến cho Tề Nhan Thần cảm động đây. Cho nên một tiếng cảm tạ là, là thật tâm thật ý.

Yến Tiểu Tiểu có chút ngượng ngùng, mỉm cười, trên mặt lộ ra hai cái má lúm đồng tiền nhỏ đáng yêu: “Muội đã không còn người thân, huynh là biểu ca muội, bình thường luôn đối xử rất tốt với muội. Giữa chúng ta, đừng lên nói lời cảm ơn. Đúng rồi, mặt của huynh còn đau không? Ta còn mang thuốc đến cho huynh.” Nàng nói xong từ trên người lấy ra một bình sức nhỏ.

Tề Nhan Thần cười dùng ống tay áo lau mặt, đến khi hấn ngừng đầu lên thì Yến Tiểu Tiểu kinh ngạc bật miệng, mở to mắt nói: “Biểu ca, mặt của huynh.....”

Tề Nhan Thần ngả người vào đồng cũi, không thèm để ý chút nào, nói: “Không phải kinh ngạc, giả vờ bị đánh đó.”

“Hà.....” Yến Tiểu Tiểu hết sức kích động: “Huynh không muốn lấy Thanh Lộ cô nương, cho nên huynh mới..... Biểu ca, là gan huynh cũng lớn quá rồi đó, chuyện này nếu như để Hưu gia biết được huynh già bộ thì huynh không sợ ngài ấy lột da sao?”

“Muội không nói ông ấy sẽ không biết.”

“Muội đương nhiên sẽ không nói.” Xem ra biểu ca không thích Thanh Lộ cô nương, Yến Tiểu Tiểu trong lòng mừng thầm.

“Cha ta hiện tại không sao chứ?” Tề Nhan Thần lo lắng hỏi.

Yến Tiểu Tiểu an ủi: “Không có việc gì, chỉ là vì không thể cùng Thanh đại nhân làm thông gia được nên vẫn chưa nguôi giận, đúng rồi, ngày mai huynh hãy nhận sai với dượng đi, để nhanh chóng được ra khỏi đây.”

“Có ai không, có người vào phòng cũi.” một tiếng kêu sắc lạnh vang lên, khiến hai người trong phòng cũi giật mình. Hạ Lan Từ kỳ đứng ngoài cửa phòng cũng bị chấn động, dựng hết lông tơ, lo lắng vô cùng.

Tiếng bước chân hỗn loạn càng ngày càng gần, nhưng mà Hạ Lan Từ Kỳ có đi ra ngoài bây giờ cũng sẽ bị người ta tóm được, còn muốn trốn lại không có chỗ. Trong lúc nàng đang hết sức tiến thoái lưỡng nan, đột thấy thấy bên hông cứng lại, cả người bị nhấc bổng lên từ một góc tối ở cạnh phòng nhảy ra khỏi viện, ba chân bốn cẳng biến mất trong màn đêm.

Trong phòng cũi, Tề Nhan Thần kéo Yến Tiểu Tiểu muốn giấu nàng vào trong đồng cũi.

Nhưng trong đồng cũi còn giấu đồ ăn đem cho Tề Nhan Thần, hơn nữa cho dù có giấu nàng trong cũi đi nữa thì người ta tìm không thấy người cũng sẽ tìm trong đồng cũi, nàng cần gì phải uống phí sức lực chứ? Vì thế nàng mạnh mẽ giăng ra khỏi tay Tề Nhan Thần.

Tề Nhan Thần vội kêu lên: “Tiểu Tiểu.”

“Biểu ca, chỉ cần thấy huynh được ăn cơm là muội vui rồi. Huynh yên tâm, dượng sẽ không phạt muội quá nặng đâu, đừng lo.”

Yến Tiểu Tiểu vừa dứt lời, cửa trong phòng cũi “rầm” một tiếng bị người ta đẩy ra, một đội vệ binh tuần tra trong phủ xông vào. Vừa thấy là Yến Tiểu Tiểu, vệ binh thủ lĩnh giật mình: “Biểu tiểu thư sao? Hưu gia đã hạ lệnh không cho bất luận kẻ nào đưa cơm cho Lục thiếu gia, sao tiểu thư lại đến?”

Yến Tiểu Tiểu đứng dậy, nhìn thẳng hân: “Là ta vi phạm đến mệnh lệnh của dượng, ta sẽ không làm khó dễ các người. Ta sẽ cùng các người đến chỗ dượng thỉnh tội.” Yến Tiểu Tiểu dứt lời, quay đầu nhìn Tề Nhan Thần một cái, cười nhẹ: “Biểu ca, huynh yên tâm đi, muội không sao đâu.”

Đã sớm có người nhanh chân báo cho Hưu gia biết, nói có người đưa cơm cho Lục thiếu gia. Hưu gia đang ngồi ở chính đường tức giận vì không biết kẻ nào không sợ trời cao đất dày mà dám chống lệnh ông.

Lúc đầu ông tưởng Nhị di nương thương con trai nên lặng lẽ mang cơm cho Lục thiếu gia, kết quả không ngờ rằng người bị áp tải đến lại là biểu tiểu thư Yến Tiểu Tiểu.

Hưu gia mặt trầm như nước, lạnh lùng nhìn chằm chằm nàng: “Tiểu Tiểu, là gan của con cũng thật không nhỏ dám đem những lời ta nói coi như gió thoảng bên tai? Có phải con muốn chịu đói cùng với nó không?”

Yến Tiểu Tiểu quỳ trên mặt đất, cúi đầu thật sâu: “Dượng, Tiểu Tiểu không dám nhưng Tiểu Tiểu không đành lòng nhìn biểu ca chịu đói.” nàng ngừng đầu, cầu xin nói: “Tiểu Tiểu biết sai rồi, xin chịu tội với dượng. Nhưng mà, biểu ca thật sự rất đáng thương, đói đến không đứng dậy nổi. Cầu xin dượng tha cho huynh ấy lần này đi.”

“Hừ, con còn có thể thương nó? Con không nhìn thấy những chuyện nó làm hay sao?” Hưu gia vung tay áo ngồi vào trên ghế, con giận vẫn còn chưa nguôi.

Phu nhân cùng các vị di nương người nhìn ta, ta nhìn người, nhưng chưa ai dám tiến đến lên tiếng. Chỉ cảm thấy Yến Tiểu Tiểu có chút không biết tự lượng sức.

Còn Nhị di nương bình thường thì thậm chí rất hung hăng nhưng trên thực tế, lại là người gió chiều nào theo chiều đó[1], không có chủ kiến gì. Hôm nay cháu gái muốn đi đưa cơm cho Lục thiếu gia đưa cơm, cũng đã hỏi qua bà rồi. Lúc này, vừa thấy cháu gái bị người ta bắt được thì trong lòng bà đâm ra

lo lắng, nhưng là đứng trên lập trường của mình bà lại không hề lên tiếng cầu xin giảm tội cho cháu ngoại, cũng chỉ biết lo lắng xuống chứ chẳng có cách nào.

Lúc này, Yên Tiểu Tiểu nhân cơ hội nói: “Dượng, biểu ca đã biết sai rồi, lúc ở trong phòng củi huynh ấy nói với con, về sau nhất định sẽ chăm chỉ học tập, tuyệt đối không đến kĩ viện nữa và cũng sẽ không bao giờ khiến người tức giận nữa. Tiểu Tiểu nguyện ý nhận bất cứ sự trừng phạt nào, kính xin dượng hãy cho biểu ca thêm một cơ hội.” Yên Tiểu Tiểu lại dập đầu một cái xuống đất.

Nghe thế lời nói, Hầu gia cũng đã nguôi giận: “Thật sự nó đã nói như vậy?”

“Vâng, Tiểu Tiểu không dám lừa gạt dượng.” Yên Tiểu Tiểu biết nam nhân đều thích được nghe lời, cho nên nàng đã nắm lấy ngay cơ hội này nói giúp Tề Nhan Thần. Chỉ hy vọng cho dù mình có cũng bị phạt vẫn có thể giúp cho Tề Nhan Thần sớm có được tự do.

Hầu gia hít sâu một hơi, nhưng vẫn không có trực tiếp tỏ thái độ sẽ tha Tề Nhan Thần, mà chỉ nói: “Tiểu Tiểu, quốc có quốc pháp, gia có gia quy, mặc dù con là người khác họ nhưng con đang ở Tề phủ, sẽ phải tuân thủ quy tắc trong Tề phủ. Lúc trước ta nói rồi, ai dám đưa con cho Lục thiếu gia thì người đó sẽ phải chịu đống cùng nó.”

“Tiểu Tiểu đã biết.”

“Biết là tốt rồi.” Hầu gia ngắt đầu: “Có ai không đưa biểu tiểu thư về phòng, không cho phép nàng ăn cơm cho đến khi Lục thiếu gia được thả mới thôi.”

Thấy Hầu gia vẫn không đồng ý tha Lục thiếu gia, Yên Tiểu Tiểu bắt đầu đi đứng dẫy, đành phải ngoan ngoãn chịu phạt.

.....

Trong đoạn gấp khúc nơi hành lang Tề phủ, Hạ Lan Từ Kỳ giả dựa, sau khi cẩn thận nhìn thật kĩ mới nhất thời ngẩn mặt ra: “Dật Phàm..... Sao lại là chàng.....” Nàng đã bỏ thuốc vào trong lư hương, theo lý thuyết thì Tề Dật Phàm sẽ không thể tỉnh lại trong thời gian ngắn như vậy được, nhưng lúc này sao hắn lại có thể xuất hiện trước mặt mình chứ?

Lúc này, Tề Dật Phàm khuôn mặt cứng đờ lạnh lùng, không một tia ấm áp, nhìn nàng nói: “Từ Kỳ, đêm hôm khuya khoắt, nàng tới phòng củi làm gì?”

Hắn biết rõ rồi còn cố hỏi, cho nên không thể giấu diếm, càng giấu diếm càng làm cho người ta hoài nghi, Hạ Lan Từ Kỳ điều chỉnh lại tâm trạng rồi đành phải bình tĩnh nói: “Thiếp tính đem đến cho Lục đệ chút đồ ăn, kết quả Tiểu Tiểu đã đến trước thiếp đem đồ ăn tới.”

Tề Dật Phàm không khỏi cau chặt mày, trong ánh mắt tràn đầy sự khó hiểu: “Sao nàng lại khai đem đồ ăn cho đệ ấy? Chẳng lẽ nàng không sợ phụ thân phát hiện ra sẽ phạt nàng sao? Chẳng lẽ nàng không sợ những người khác sẽ rảnh rỗi lời ra tiếng vào sao?” Tề Dật Phàm do dự một chút, vẫn không nhịn được phải hỏi: “Ta tin rằng những gì ta nghĩ tới nàng cũng hiểu rõ. Một khi đã như vậy, sao nàng còn muốn mạo hiểm đi đưa đồ ăn? Nàng cùng Lục đệ..... Rốt cuộc là có quan hệ gì?”

Chú thích:

[1] Nguyên văn là ‘**chúc đầu tường thảo**’: Có nghĩa là như cỏ mọc đầu tường, Tường đầu thảo (墙头草): cỏ mọc đầu tường | cỏ mọc trên đầu tường vốn yếu ớt nên luôn đong đưa theo gió -> chỉ người lập trường không kiên định; gió chiều nào nghiêng theo chiều đó; ngã theo chiều gió.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 133: Thử

Edit & Beta: Quỳnh Mạc

Dù thế nào thì giấy cũng không gói được lửa, Tề Dật Phàm cũng người có tâm tư tinh tế nên đã sớm phát hiện quan hệ của Hạ Lan Từ Kỳ cùng Tề Nhan Thần không hề bình thường. Nhưng rút cuộc giữa bọn họ có chuyện gì, thì trong lòng Tề Dật Phàm rất mơ hồ. Cho nên lần này, sau khi Tề Nhan Thần bị nhốt hắn vẫn luôn chú ý đến phản ứng của Từ Kỳ.

Lúc đầu, biểu hiện của Hạ Lan Từ Kỳ còn rất bình thường, cho đến lúc ban ngày hôm nay hắn phát hiện Hạ Lan Từ Kỳ lặng lẽ nghe ngóng tin tức về Tề Nhan Thần, hơn nữa buổi tối tuy rằng Hạ Lan Từ Kỳ vẫn luôn luôn che dấu cẩn thận nhưng Tề Dật Phàm vẫn ra được nàng đứng ngồi không yên. Vì thế, càng đặc biệt để ý đến nàng hơn,

Chút huân hương trước khi ngủ, Tề Dật Phàm đã sớm phát hiện mùi hương này có điểm bất thường. Vì phòng bệnh hơn chữa bệnh, hắn thừa dịp lúc đi nhà xí đã nuốt trước Thanh tâm đan, Thanh tâm đan này nếu dùng thì trong hai canh giờ có thể hoàn toàn loại trừ được các độc dược, giúp người dùng giữ được ý trí tỉnh táo.

Sau khi hấn lên giường không lâu đã bắt đầu giả bộ ngủ, kết quả không ngoài dự đoán Hạ Lan Tử Kỳ quả nhiên lặng lẽ tới phòng cúi đưa com cho Tề Nhan Thần. Lúc này mới đi theo ra ngoài, trong lúc nguy nan đã cứu thoát được nàng.

Hạ Lan Tử Kỳ sở dĩ không nói cho hấn biết là vì sợ hấn hiểu lầm, ai ngờ làm bấy thành chuyện rồi, đành phải giải thích: “Dật Phàm, chàng đừng nghĩ nhiều, thiếp với đệ ấy không hề có quan hệ gì hết.” Thấy sắc mặt Tề Dật Phàm không thay đổi, nàng đành phải tiến thêm một bước: “Bởi vì Lục đệ từng giúp đỡ thiếp, phần nhân tình này thiếp vẫn chưa trả được nên trong lòng cảm thấy không yên. Vốn định nói với chàng nhưng lại sợ chàng nghĩ nhiều, vì thế mới vụng trộm đến đây đưa cho đệ ấy chút đồ ăn.”

“Đệ ấy từng giúp đỡ nàng? Giúp cái gì?”

Hạ Lan Tử Kỳ do dự một chút, tránh nặng tìm nhẹ nói: “Chàng còn nhớ đêm Nam Cung Hoàng đến phủ chúng ta không? Trong lúc chàng đánh nhau với hấn đã bị vệ binh tuần tra trong phủ phát hiện, kết quả hai người đều chạy, bỏ lại một mình thiếp. Sau đó thiếp cũng bị phát hiện, cuối cùng chạy trốn vào trong viện của Lục thiếu gia, là Lục thiếu gia đã cứu thiếp.”

Đương nhiên, chuyện của nàng và Lục thiếu gia nàng chỉ dám nói một phần không dám nói toàn bộ cho Tề Dật Phàm nghe, sợ binh dấm chua này mà đổ sẽ làm ảnh hưởng tới tình cảm huynh đệ.

Chuyện này Tề Dật Phàm cũng biết, tối hôm đó, hấn đã tận mắt thấy Lục thiếu gia đưa Hạ Lan Tử Kỳ trở về, hiện tại thấy Hạ Lan Tử Kỳ đã thẳng thắn rồi, hấn lại hỏi: “Nếu là đệ ấy cứu nàng, tại sao lúc ấy nàng lại nói dối?”

Lục thiếu gia đem mình giấu ở trong chăn, nhưng lời này sao có thể không biết xấu hổ mà nói với hấn chứ? Hạ Lan Tử Kỳ cúi đầu lí nhí như muỗi kêu: “Lúc ấy thiếp cảm thấy không cần phải nói cho chàng biết, cho nên không nói. Dật Phàm, có trời làm chứng, xin chàng hãy tin thiếp, thiếp và Lục đệ hoàn toàn không có chuyện gì.”

Sau một lúc lâu, Tề Dật Phàm vẫn chưa tỏ thái độ gì, Hạ Lan Tử Kỳ lén ngược mắt nhìn, thấy bộ dạng vẫn còn lạnh lùng như bang thi trong lòng nhất thời khó chịu vạn phần: “Dật Phàm, người còn không chịu bắt đầu tin tưởng ta?”

Tề Dật Phàm chậm rãi nhắm hai mắt lại.

“Không tin coi như xong” Hạ Lan Tử Kỳ đầy bụng tủi thân, hít sâu một hơi rồi quay người rời đi.

“Tử Kỳ” Tề Dật Phàm kéo cổ tay nàng lại, đem nàng dẫn vào trong lòng, ôm chặt lấy: “Nàng có biết việc hôm nay mờ ám cỡ nào không? Nàng là chị dâu của đệ ấy, người khác không dám đến nhưng nàng lại đến, nếu nàng bị bắt thì những người giỏi buôn chuyện trong phủ kia không biết sẽ truyền ra tin đồn gì, đến lúc đó nàng phải làm sao?”

Tề Dật Phàm nhẹ vỗ về nàng mềm mại tóc dài, trong thanh âm mang theo đau lòng cùng thương tiếc: “Lục đệ lần trước phạm chuyện tình phụ thân còn không có người giận, nếu người sẽ cùng hấn truyền ra cái gì không tốt nghe đồn, không riêng gì người, Lục đệ cũng sẽ đã bị liên lụy, người nói như người vậy làm có phải hay không mất nhiều hơn được?”

Lời của hấn dịu dàng chân thành giống như đang dạy dỗ đứa nhỏ, hơn nữa phân tích cũng rất đúng làm Hạ Lan Tử Kỳ không thể không phục, liên tục gật đầu: “Dạ, Dật Phàm, thiếp sai rồi, chàng đánh thiếp đi.”

Tề Dật Phàm bị nàng làm tức giận nở nụ cười, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên: “Ta sao nỡ đánh nàng cơ chứ nhưng xin nàng nhớ kỹ, ta là chồng của nàng có chuyện gì cũng không được giấu ta, cho dù nàng có gặp phải chuyện động trời thì cũng đều phải nói ra với ta, chúng ta cùng nhau nghĩ cách. Lần sau cũng không được hành động một mình, biết không?”

“Vâng, thiếp đã biết.” Hạ Lan Tử Kỳ tội nghiệp nhìn hấn: “Nói như vậy, chàng tin tưởng thiếp?”

Tề Dật Phàm nhẹ nhàng hôn nhẹ lên mi tâm của nàng: “Nha đầu ngốc, ta làm sao có thể không tin nàng được?”

Hạ Lan Tử Kỳ vui mừng như đứa bé, ôm sát cổ hấn nói: “Dật Phàm, chàng thật tốt.”

Tề Dật Phàm quay đầu sang một bên, đem má trái chừa lại cho nàng: “Đừng chỉ nói miệng, dùng hành động thực tế đi.”

“Như vậy được chưa?” Hạ Lan Tử Kỳ ngẫm hiểu, hôn một cái lên má trái của hấn.

Tề Dật Phàm cười xấu xa: “Hình như còn chưa đủ thành ý.”

“Thế này thì sao?” Hạ Lan Tử Kỳ lại hôn lên má phải của hấn một cái nữa.

“Vẫn còn thiếu nhiều lắm” Hấn nói xong bỗng nhiên bế bổng Hạ Lan Tử Kỳ lên.

“Chàng muốn làm gì?”

“Trở về, ngủ” Tề Dật Phàm bế nàng bước nhanh đi về phía Thủy Tiên Các.

.....

Là một người bình thường, làm gì có ai cam chịu bị nhốt, cũng làm gì có ai đồng ý chịu đói khát chứ? Đến ngày thứ tư, mặc dù có Yến Tiểu Tiểu đưa đồ ăn tới nhưng Tề Nhan Thần cũng không muốn tiếp tục ở đây chờ đợi nữa, vì thế hắn giả bộ chịu không nổi đói khát mà ngất xỉu.

Mọi người biết được tin đều xin tha cho hắn, đồng thời Hầu gia tới hôm qua nghe Yến Tiểu Tiểu nói Tề Nhan Thần biết sai lầm, cho nên trong lòng cũng đã nguôi giận phần nữa. Kỳ thật ông vốn cũng chỉ muốn Tề Nhan Thần chịu chút đau khổ, chứ cũng chẳng hề muốn hắn chết đói. Hầu gia nhân lúc mọi người đang cầu xin tỏ ra miễn cưỡng đồng ý.

Hôm sau, Hạ Lan Từ Kỳ đang chăm sóc cây hoa nàng trông, có gã gia đình từ bên ngoài chạy vào sân, đưa cho nàng một phong thư nói là một tiểu ni cô đưa cho nàng, đưa xong thì lập tức rời đi.

Hạ Lan Từ Kỳ vừa mở thư ra là thấy lá thư sư phụ viết cho mình, đại ý đã giúp nàng mượn được con khi thông minh đó, bảo nàng có thời gian thì đến đón.

Đọc được thư này, Hạ Lan Từ Kỳ vô cùng kinh ngạc xen lẫn vui mừng, vội vàng đem tin tức tốt nói cho Tề Dật Phàm biết. Vì thế hai người không dám chậm trễ một khắc nào, lập tức lên xe ngựa tới Minh Nguyệt am.

Tại tinh xá trong rừng trúc, thấy vợ chồng Hạ Lan Từ Kỳ đã đến, Tuệ Châu sư thái sai Từ Tâm bế linh hầu đến, đó là một con khi không lớn lắm, toàn thân trên dưới toàn là lông vàng, sáng bóng lấp lánh mềm mại như tơ lụa, hai mắt thật to xoay chuyển liên tục, vừa nhìn là thấy rất lạnh lợi.

Tuệ Châu sư thái nói: “Có thể giúp con mượn được con khi này vì sư đã tốn không ít sức thuyết phục, khuyên can mãi, hắn mới xem như đồng ý. Nhưng mà, sư thúc con chỉ đồng ý cho con mượn một tuần, một tuần sau, con nhất định phải tự mình đem con khi này trả lại, biết chưa?”

“Vâng, đồ nhi đã biết.” Hạ Lan Từ Kỳ gật đầu lia lịa.

“Còn nữa, con khi này kén ăn, một ngày phải ăn ba bữa, hoa quả, quả vỏ cứng ít nước, phải điều phối thích hợp.” Tuệ Châu sư thái lấy từ trong tay áo ra một tờ giấy, đưa cho Hạ Lan Từ Kỳ: “Đây là thứ sư thúc con đưa cho con, trong đó có ghi cách nấu đồ ăn cho con linh hầu này. Còn có danh sách một số những việc cần lưu ý nữa, trong thời gian này con nhất định phải nghiêm túc làm theo những việc đã ghi rõ trong này, chăm sóc linh hầu thật tốt. Con cũng biết tầm quan trọng của con linh hầu này rồi đấy, trăm ngàn lần đừng để xảy ra sơ suất, nếu không, vì sư thật không biết phải nói lại với sư thúc con như thế nào.”

Cho dù Tuệ Châu sư thái không dặn, Hạ Lan Từ Kỳ cũng sẽ để ý cẩn thận tới linh hầu. Bởi vì bản thân nàng cũng rất thích những con vật nhỏ, huống chi lại là một con khi thông minh đáng yêu như vậy?

“Sư phụ, người cứ yên tâm đi, mấy ngày sắp tới con nhất định sẽ chăm sóc nó thật tốt, đến thời gian quy định sẽ an toàn vật về chủ cũ.” Hạ Lan Từ Kỳ đi đến trước mặt Từ Tâm, vỗ vỗ tay khiến cho khi con chú ý, cười nói: “Tiểu tử kia, chúng ta lại gặp mặt rồi, cho ta bế một cái nào.”

Khi con mở to mắt, do dự một chút nhưng vẫn nói lòng khỏi cổ Từ Tâm, chuyển sang quàng người vào lòng Hạ Lan Từ Kỳ, thật khiến người ta yêu thích. Ngay sau đó Tề Dật Phàm cũng nhìn không được nữa, định đưa tay sờ vào nó.

Nhưng mà không ngờ rằng, khi con lại quay ra nhe răng với hắn, không cho hắn sờ vào.

Tề Dật Phàm xấu hổ dừng tay lại, có chút mất mặt. Từ Tâm đứng bên cạnh cười nói: “Tứ thiếu gia, con khi này ngoại trừ nữ nhân ra thì không cho phép bất cứ một nam nhân nào chạm vào. Cho nên, thiếu gia đừng sờ vào nó.”

“Thì ra còn là một con khi háo sắc.” Tề Dật Phàm thấy con khi kia ôm cổ Hạ Lan Từ Kỳ lại còn thân thiết như vậy thì trong lòng có chút bức bối.

Hạ Lan Từ Kỳ phát hiện thấy hắn có biểu hiện lạ, nhìn hắn từ trên xuống dưới rồi vui đùa nói: “Sao vậy, chẳng lẽ chàng lại ăn dấm chua của con khi con này rồi?”

“Từ Kỳ, bây giờ nàng còn học được cái tính xấu đó, có cơ hội là trêu chọc ta?” Tề Dật Phàm dùng ánh mắt đầy uy hiếp nhìn Hạ Lan Từ Kỳ. Cẩn thận, lúc về xử lý nàng.

Hạ Lan Từ Kỳ giả vờ như nhìn không hiểu ánh mắt của hắn, cúi đầu cung chiêu vuốt lông khi con, cố ý chọc giận hắn.

Tuệ Châu sư thái vốn dĩ luôn sợ Hạ Lan Từ Kỳ ở Tề trong phủ không được đối xử tốt, nay thấy hai người ân ái như thế, bà cũng yên lòng. Thật sự mừng thay Hạ Lan Từ Kỳ.

.....

Hiện tại mọi việc cũng gần như đã chuẩn bị xong rồi, việc vạch trần tội ác của Đại di nương như thế nào trở thành nhiệm vụ nghiên cứu hàng đầu của Tề Dật Phàm và Hạ Lan Từ Kỳ. Sau khi hai người trên đường về bàn bạc một chút thì quyết định sẽ đến Hưng Thịnh bảo khổ với hi vọng khi làm rõ mọi chuyện, nếu cần chương quỹ ra mặt làm chứng thì ông ta sẽ giúp đỡ.

Cho đến tận khi an bài tốt hết tất cả mọi chuyện, hai người lúc này mới đánh về trở lại phủ.

Lúc về đến Hầu phủ sắc trời đã không còn sớm nữa, nhưng vì sợ chủ quan mà phán đoán sai lầm nên để đề phòng vạn nhất thất[1], đêm đó bọn họ không đi tổ giấc Đại di nương, mà quyết định ngày hôm sau để Hạ Lan Từ Kỳ mang theo linh hầu đến chỗ Đại di nương đi một vòng. Khi đã xác định được chỗ Đại di nương từng giấu cổ độc, lúc đó có tổ giấc sau cũng chưa muộn.

Hạ Lan Từ Kỳ mang từ ngoài về một con khi con, nhưng người khác trong Thủy Tiên Các đều cảm thấy rất hấp dẫn. Ai cũng muốn đến chơi với khi con, nhưng toàn bộ đều bị Hạ Lan Từ Kỳ đuổi đi. Mà bọn họ thấy Hạ Lan Từ Kỳ hết tắm rửa cho khi con, rồi lại chuẩn bị các loại thức ăn riêng, tí mĩ cứ như chăm trẻ con thì lại càng cảm thấy kỳ lạ.

Nhưng mà, Hạ Lan Từ Kỳ cũng chẳng quan tâm đến ánh mắt của bọn họ, điều nàng quan tâm nhất là mấy ngày khi con ở bên cạnh nàng trăm ngàn lần không thể xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, nếu không không biết phải ăn nói với sư phụ và sư thúc như thế nào.

Buổi sang hôm sau, Đại di nương ở trong Nghênh Xuân Uyển thì có nha đầu vừa mới mở cửa phòng phía đông ra đã sợ hãi hét ầm lên: “Ôi, ở đâu ra con khi hoang thế này?”

Khi con lao đến đánh vào mặt nàng ta một cái, dọa nàng ta vội vàng né tránh, lúc này, thấy có hai gã gia đình đang đi ngang qua, nàng chạy tới kêu lên: “Mau bắt lấy con khi kia mau.”

*Chú thích:

[1] Vạn vô nhất thất (万无一失): Không sợ hờ; phải hết sức cẩn thận, chắc chắn; tuyệt đối không thể sai sót nhầm lẫn.

Bạn đang đọc truyện *Hỉ Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 134: Linh hầu náo loạn vương phủ

Edit & Beta: Quỳnh Mạc

Hai gã gia đình đồng loạt nhào về phía con khi, linh hầu có vẻ như không bị hai gã gia đình đó dọa sợ nên vẫn đứng ở nơi đó không hề nhúc nhích, trong lúc hai gã gia đình trong lòng mừng thầm đang mạnh mẽ nhào lên thì linh hầu đột nhiên nhảy xuống bên cạnh.

“Ôi má ơi đau chết ta” hai gã gia đình kia không kịp thu chân lại, giật mình nhảy loạn khiến đầu va vào nhau, lập tức choáng váng đầu óc.

Việc này khiến hai người nổi giận, quơ lấy cây gậy gỗ đặt ở dưới cửa lao vào đánh linh hầu.

Linh hầu nhảy lên chạy trốn xung quanh, cuối cùng bị hai gã gia đình ép vào đến góc tường.

“Haha, tiểu súc sinh, ta xem ngươi còn chạy trốn đến đâu được nữa?” Hai người giơ gậy gỗ lên, định bụng sẽ dùng gậy đập chết linh hầu.

Đang trong lúc cấp bách nguy hiểm, bỗng nghe phía sau có người cao giọng hét lớn: “Dừng tay lại cho ta”

Hai gã gia đình thân mình run lên, đột nhiên quay đầu thì thấy đứng phía sau không phải ai khác mà chính là Tứ thiếu gia của Thủy Tiên các.

“Tứ, tứ thiếu gia? Tại sao là người?”

Đối với việc bọn họ kinh ngạc, Tề Dật Phàm ngoảnh mặt làm ngơ, chỉ lớn tiếng ra lệnh: “Buông gậy gỗ xuống.”

“Nhưng.....” Hai gã gia đình có chút do dự: “Con khi hoang này không biết ở đâu mò ra, tự nhiên xông vào Đông Suồng phòng. Súc sinh này không thể giữ lại được.”

Tề Dật Phàm nhướng mày: “Khi hoang cái gì? Đó là sủng vật mà hôm qua ta mang vào phủ.”

Lúc này, linh hầu vốn thông minh đã nhìn ra Tề Dật Phàm là tới cứu nó, thế nên thừa dịp gã gia đình không đề phòng, “phốc” một cái chạy đến phía sau Tề Dật Phàm, tóm lấy áo bào của hắn. Cứ thế leo thẳng lên cứ như trèo cây, thoải mái bò lên sau lưng Tề Dật Phàm, cuối cùng ngồi lên đầu vai hắn. Nó biết đã có nủ dựa vào, bắt đầu nhe răng trợn mắt, giễu võ dương oai với đám gia đình phía trước.

Không chỉ khiến bọn gia đình trong phủ kinh ngạc, mà ngay cả Tề Dật Phàm cũng âm thầm lấp bắp kinh hãi. Ngày hôm qua vật nhỏ này còn chán ghét mình, hôm nay đã học được cách ngoan ngoãn như vậy rồi, bởi vậy có thể thấy được nó thật đúng là gió chiều nào xuôi chiều đó. Là một con khi rất thức thời, tốt lắm, rất khiến người ta ưa thích.

Nếu là sủng vật của tứ thiếu gia, bọn gia đình cũng không dám làm càn, đành phải buông gậy gỗ xuống, cất tiếng nhận tội: “Tiểu nhân không biết nó là sủng vật của thiếu gia, đã đắc tội rồi, mong rằng tứ thiếu gia thứ lỗi”

Tề Dật Phàm nhăn mặt: “Lần sau nếu còn nhìn thấy các người làm tổn thương đến nó, ta sẽ không dễ dãi như thế đâu.”

Bọn gia đình tuy rằng trong lòng không phục, nhưng người ta dù sao cũng là thiếu gia, bọn họ đắc tội không nổi đành phải khúm núm đáp: “Dạ dạ, lần

sau chúng tiểu nhân không dám nữa.”

Nhìn bóng lưng của Tề Dật Phàm rời đi, nha hoàn đứng bên cạnh vẫn luôn không dám đi lên bây giờ mới bước ra: “Lạ thật, đang bình thường sao Tứ thiếu gia lại đến Nghênh Xuân Uyển nhỉ?”

Một gã gia đình trong đó gãi đầu thắc mắc: “Thật kì quái, thiếu gia vào bằng cách nào?”

Nha đầu lúc này bỗng nhiên nghĩ ra gì đó, vỗ ót: “Ôi trời, hy vọng con khi kia không làm vỡ cái gì trong Đông Suong phòng, ta phải nhanh chóng về kiểm tra.” Nha hoàn vội vàng chạy như bay về Đông Suong phòng kiểm tra.

.....

Trong Thủy Tiên các, Hạ Lan Tử Kỳ thấy Tề Dật Phàm khiêng linh hầu đi đến, không khỏi ngạc nhiên nói: “Dật Phàm, chàng lợi hại thật đấy. Làm thế nào mà thu phục được nó vậy?” Hạ Lan Tử Kỳ nói xong, ôm khi con từ trên vai hấn xuống.

“Lát nữa nói cho nàng biết, trước tiên nàng thử nhìn xem mắt của con khi này có biến sắc không?” Tề Dật Phàm vội nhắc nhở.

“Ừm, đúng đúng” Hạ Lan Tử Kỳ dùng hai tay giơ linh hầu lên, cùng Tề Dật Phàm quan sát.

“Áy, nhìn xem, có chuyển biến rồi, có chuyển màu.” Hạ Lan Tử Kỳ hưng phấn kêu lên.

Thì ra linh hầu này vốn đã trải qua huấn luyện đặc biệt, đối với độc vật cực kỳ mẫn cảm. Cho nên, chỉ cần trong phòng từng có giấu cổ độc, linh hầu ngửi được một chút mùi hương thì ánh mắt vốn dĩ màu đỏ sẽ lập tức chuyển thành màu vàng.

Ngay từ đầu, Hạ Lan Tử Kỳ nói linh hầu có năng lực đặc biệt Tề Dật Phàm trong lòng còn có nghi ngờ, nhưng sự thật đã thắng hết thảy. Lúc này thấy mắt linh hầu thật sự có chuyển màu, hẳn thờ dài một hơi nhẹ nhõm: “Tử Kỳ, bây giờ tất cả chứng cứ đều cho thấy Đại di nương chính là người đứng phía sau chuyện hạ độc thủ. Xem ra, đã đến lúc tổ giác bà ta rồi.”

“Vâng.” Hạ Lan Tử Kỳ gật gật đầu: “Bây giờ chúng ta đi thôi.”

Tề Dật Phàm giữ chặt nàng lại: “Ngày mai đi”

Hạ Lan Tử Kỳ có chút thắc mắc: “Vì sao?”

“Phụ thân sáng sớm đã đến chỗ nhà tổ đón ông nội rồi, chờ bọn họ trở về chúng ta sẽ đến tóc giác tội ác của Đại di nương.”

.....

Buổi chiều, Tề Siêu Nhiên đến, bọn họ ngồi ở trong tiểu hoa viên cùng nhau thưởng trà.

Sau khi đã ngồi vào chỗ của mình, Tề Siêu Nhiên hỏi: “Tử ca, Tử tẩu, hai người có mất gì không?”

Hạ Lan Tử Kỳ cùng Tề Dật Phàm liếc nhau, vô cùng khó hiểu hỏi: “Siêu Nhiên sao lại hỏi như vậy? Bọn ta không mất gì hết.”

“Không mất là tốt rồi” Tề Siêu Nhiên nghiêng người về phía trước: “Hai người không biết sao? Buổi sáng trong phủ đã xảy ra một việc rất lạ.”

Hạ Lan Tử Kỳ thuận miệng hỏi: “Việc lạ gì?”

“Trong phủ có trộm, ”

“Ban ngày ban mặt, trộm ở đâu ra?” Tề Dật Phàm có chút không tin.

Tề Siêu Nhiên ngồi thẳng người, kể lại như thật: “Thật mà, muội sao có thể lừa hai người được? Buổi sáng, Nhị di nương đã đánh mất một cái vòng tay, Tam di nương thì đánh mất hai cái nhẫn, chưa hết, vừa rồi khi muội tới nghe nói, phu nhân còn đánh mất việc vòng cổ bằng ngọc thích nhất. lúc này đang phái người điều tra xem trong nội viện ai là kẻ trộm dám can rờ như vậy, ở trong phủ thần không biết quỷ không hay liên tục trộm. Hai người nói xem chuyện này có kì lạ quá không?”

“Lại có chuyện này nữa à?” Tề Dật Phàm nín chặt lông mày, cũng vẫn nghĩ mãi không có cách giải.

Tề Siêu Nhiên tiếp tục nói: “Vệ binh trong phủ không phát hiện có người ngoài nào vào, phu nhân nghi ngờ là người trong phủ trộm cho nên hiện tại nội viện đều đã náo loạn ngắt trời rồi, nếu không điều tra được manh mối gì trong nội viện, có lẽ sẽ mở rộng điều tra ra khắp cả phủ đấy.”

Tề Siêu Nhiên nói xong, không khí đột nhiên lặng ngắt lại. Đúng lúc này, Hạ Lan Tử Kỳ đột nhiên ngồi thẳng người, nhìn Tề Dật Phàm kêu to: “Thiếp kẻ trộm kia là ai rồi!”

“Là ai thế?” Tề Siêu Nhiên vẻ mặt tò mò

Hạ Lan Tử Kỳ chắc như đinh đóng cột: “Là con khi kia”

“Khi con là trộm?” Đùa gì vậy? Tề Siêu Nhiên khó có tin nhìn chăm chăm Hạ Lan Từ Kỳ.

“Đúng” nàng vô cùng trịnh trọng gật đầu, sau đó buồn bực kể với Tề Dật Phàm nói: “Chàng xem thiếp có hồ đồ không, sao lại quên được chuyện nó là con khi tham tiền cơ chứ.”

Tề Dật Phàm lúc ở Minh Nguyệt am đã từng nghe Hạ Lan Từ Kỳ nói qua khuyết điểm của con khi này, chẳng qua là nghe thì có nghe nhưng cũng không có để vào trong lòng, ai ngờ rằng con khi này sau khi vào phủ lại còn có thể khiến bọn họ không thể không chú ý như vậy chứ? Tề Dật Phàm thật sự cũng bất ngờ.

Tuy rằng hai người bọn họ đã ngầm hiểu rồi, nhưng Tề Siêu Nhiên còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, ghé sát lại hỏi: “Tứ tẩu, chuyện này rốt cuộc là làm sao ạ? Sao con khi này lại là kẻ trộm?”

Hạ Lan Từ Kỳ chỉ tiếc rên sát không thành thếp, nói: “Bởi vì nó là một con khi tham tiền cứ thấy đồ quý là trộm, đặc biệt vàng bạc châu báu, cái gì đáng tiền thì nó trộm cái đó.”

Tề Siêu Nhiên ngạc nhiên kêu lên: “Hả? Trên đời này còn có một con khi như vậy sao? Quả đúng là bất ngờ.”

“Đúng rồi Dật Phàm, linh hầu không phải là bị nhốt ở trong phòng sao? Sao lại chạy ra ngoài trộm đồ được?” Hạ Lan Từ Kỳ ngừng đầu nghi hoặc.

“Có lẽ là lên đi ra ngoài.” Tề Dật Phàm đặt chén trà xuống nhắc nhở: “Được rồi, chúng ta đừng đoán mò nữa, mau đi tìm những thứ nó đã trộm đi. Nếu không lát nữa đến chỗ chúng ta lục soát thì càng thêm phiền toái.”

Đi đến trước phòng nhốt lin hầu, thấy cửa sổ trong phòng vẫn luôn đóng thật chặt, không giống vẻ có thể trốn ra được. Trên cửa có khóa, Hạ Lan Từ Kỳ gọi gia đình tới đem ổ khóa mở ra, vào nhà đã thấy linh hầu nằm trên giường ngủ ngon lành, đáng vẻ muốn có bao nhiêu ngoạn ngoạn thì có bấy nhiêu.

Hạ Lan Từ Kỳ quay đầu lại hỏi gã gia đình: “Hôm nay nó có chạy ra ngoài không?”

Cửa này khóa, cho dù nó có mọc cánh cũng không bay ra ngoài được, sao Tứ thiếu phu nhân lại hỏi vấn đề ngớ ngẩn như vậy? Gã gia đình tuy nghĩ như thế, nhưng cũng không thể nói ra được, đành phải cung kính đáp: “Bẩm Tứ thiếu phu nhân, nó luôn luôn ở trong này ngủ, không chạy ra ngoài được.”

Thật sự không chạy ra ngoài sao? Chẳng lẽ mình đã hiểu lầm nó? Hạ Lan Từ Kỳ khoát tay với gã gia đình: “Được rồi, người lui xuống trước đi.”

Lúc này, linh hầu bị tiếng người đánh thức. Vừa thấy Hạ Lan Từ Kỳ thì liền vui mừng nhào đầu về phía trước, ôm lấy chân của nàng.

Hạ Lan Từ Kỳ ôm lấy nó, hỏi: “Tiểu tham tiền, người có chạy ra ngoài trộm cái gì không đấy?”

Linh hầu đùa nghịch một lọn tóc rủ xuống ngực Hạ Lan Từ Kỳ, đùa rất vui vẻ, cứ như không nghe thấy câu hỏi của nàng.

Tề Siêu Nhiên vẫn không tin con khi có thể trộm này nọ, vì thế cười nói: “Tứ tẩu, tẩu không sao đấy chứ? Con khi này nghe không hiểu tiếng người, tẩu hỏi nó, nó cũng sẽ không thừa nhận đâu. Huống hồ, tẩu đã khóa cửa phòng kĩ như thế này, cho dù con khi đó có bản lĩnh cỡ nào cũng không thể ra ngoài được, muội thấy tẩu đừng trách lầm nó.”

“Ta thấy chưa chắc.” Tề Dật Phàm lúc này mới mở miệng.

“Dựa vào cái gì mà thấy được?” Tề Siêu Nhiên càng thêm tò mò.

“Hai người xem chỗ này.” Tề Dật Phàm chỉ một ngón tay về phía cái cửa sổ.

Chỉ thấy, cái cửa sổ bằng gỗ lúc bình thường thì đặt dọc tức là cửa sổ đã khóa, không thể mở ra được, trái lại, nếu cửa sổ nằm ngang nghĩa là có thể mở cửa sổ ra. Nói cách khác, cánh cửa sổ kia không hề khóa.

Mọi người tiến đến xem xét tỉ mỉ, chỉ thấy chỗ gấu ở bên cạnh cái cửa bị hỏng một chút, chắc chắn là lúc mở không cẩn thận đã làm rách mất.

Tề Siêu Nhiên bấy giờ mới kịp phản ứng: “Trời ạ, con khi này sao lại thông minh như vậy chứ, nó còn có thể tự mở cửa sổ sao?”

Tề Dật Phàm mỉm cười, nói với Hạ Lan Từ Kỳ: “Xem ra con khi tham tiền này của nàng không thoát nổi liên quan rồi.”

“Chàng xem, không phải thiếp đã nói là nó rồi sao?” Hạ Lan Từ Kỳ đặt linh hầu lên trên bàn: “Chúng ta mau đi tìm các thứ đi, xem xem nó giấu ở đâu.”

Hạ Lan Từ Kỳ cho linh hầu ở trong một căn phòng nhỏ sát vách, bên trong vật dụng lộn xộn hết cả lên. Bọn họ lục tung tìm kiếm, linh hầu thấy bọn họ lật hết đồ đạc này nọ thì cũng nhảy xuống khỏi cái bàn, vây trước vây sau đi theo gây sự.

Chỉ trong chốc lát, Tề Siêu Nhiên mở ra chăn, mừng rỡ kêu lên: “Mau nhìn xem, ở đây có một cái vòng tay.”

Hạ Lan Từ Kỳ chạy tới, thấy một cái vòng tay đen sì sì, đúng là vòng tay Mặc Ngọc mà Nhị di nương từng đeo.

Nếu tìm được một vật rồi thì có thể chứng minh tất cả là do linh hầu trộm. Vì thế, bọn họ dồn hết sức lực bắt đầu tìm kiếm một vài món khác.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Tương Phùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 135: Chuyển nhượng cho ta đi

Linh hầu phát hiện bảo bối của mình bị lấy ra, có ý đồ cướp lại từ trong tay Tề Siêu Nhiên, kết quả không thành công. Nó chợt hiểu ra, chắc chắn mọi người không phải đến chơi với nó, mà là đến để lấy bảo bối.

Linh hầu lúc này bắt đầu sốt ruột, chạy qua đứng chặn lại không cho mọi người tìm kiếm nữa, nhưng nó chỉ có một mình nên cũng chỉ có thể cản một người, không thể ngăn hai người kia tìm kiếm được. Tình hình lúc bấy giờ khiến nó hết chạy lên lại chạy xuống, đứng ngồi không yên.

Hạ Lan Từ Kỳ ôm lấy linh hầu, vuốt lông của nó: “Cục cưng à, ngươi kích động cái gì? Ta cưng chiều ngươi, cũng không phải là để cho ngươi trộm này nọ, ngoan ngoãn thành thật một chút”

Giờ phút này, Tề Dật Phàm lấy từ trong bình hoa ra hai cái nhẫn của Tam di nương.

Linh hầu thấy bảo bối mà mình sưu tập được sắp bị người ta lấy đi hết rồi, không khỏi có chút nôn nóng, từ trong lòng Hạ Lan Từ Kỳ giãy ra, nhảy lên trên bàn lấy một quả chuối từ trong mâm ra, nhảy hai ba bước đến trước mặt Tề Dật Phàm, gắp quả chuối cầm trong tay lên đưa cho Tề Dật Phàm, ý mời ăn.

Hành động của linh hầu khiến mọi người có chút khó hiểu, Tề Dật Phàm do dự một chút rồi đưa tay nhận lấy chuối, nhưng không ngờ rằng chỉ trong chớp mắt lúc đưa tay, linh hầu đã nhảy mạnh một phát lên, định cướp lại nhẫn.

Tề Dật Phàm sao có thể để nó cướp được? Duỗi tay ra phía bên cạnh, “âm mưu” của linh hầu cứ như vậy rơi vào khoảng không.

“Dùng kẻ lạt mềm buộc chặt sao, con khi này thật khôn quá đi mất.” Tề Siêu Nhiên mở to mắt, sợ hãi kêu lên.

Hạ Lan Từ Kỳ cười nhạt một tiếng: “Siêu Nhiên, đây chỉ là một góc của núi băng thôi. Tựa như lấy hạt gạo mà so với mặt trăng vậy, chờ tiếp xúc một thời gian dài muội sẽ biết, con khi này còn khôn hơn cả quỷ ấy chứ.”

“Thật sao? Haha, thật thú vị.” Tề Siêu Nhiên cứ như là phát hiện ra một lục địa mới, trong mắt tràn đầy sự ngạc nhiên.

Linh hầu làm trò không thành công thì lấy lại quả chuối, giống như lâm vào cảnh khốn cùng lùi thui đi đến một cái bờ đoàn rách nát ngồi xuống.

Hiện tại, tất cả vòng tay cùng nhẫn đều tìm được rồi, chỉ còn chiếc vòng ngọc bích của phu nhân là chưa thấy đâu, cho nên, cách mạng chưa thành công, các đồng chí hãy tiếp tục cố gắng.

Lúc này, Linh hầu biết đại khái quấy rối cũng là làm vô dụng công, vì thế cũng không quấy rối nữa, mà ngồi ở trên bờ đoàn, vừa thản nhiên ăn chuối vừa nhìn bọn họ cuống hết cả lên tìm đồng tìm tây.

Nhưng thật quái lạ, tất cả mọi thứ trong phòng đều đã lật tung hết lên rồi, bọn họ mệt đến mức đổ mồ hôi đầy đầu. Thế mà vẫn không tìm được chiếc vòng ngọc bích kia.

Tề Siêu Nhiên mệt quá, ngồi xuống ghế: “Thật sự là một người giấu đồ mà mười người tìm khắp nơi còn không thấy, huống chi là một con khi giấu, thì đúng là tìm một chết ta rồi”

“Nhưng nơi nên tìm cũng đã tìm rồi, cái đồ giấu ở đâu chứ?” Tề Dật Phàm xoa cằm, liếc nhìn xung quanh phòng, xem còn có chỗ nào chưa tìm không.

Linh hầu thấy mấy người vừa rồi còn khí thế ngút trời tìm kiếm, lúc này toàn bộ đều nghỉ hết rồi nên tâm tình rất tốt, ngồi ở chỗ kia vò đầu bứt tai, kêu lên mấy tiếng.

“Áy, sùng vật, ngươi còn dám cười nhạo chúng ta. Có tin tối nay ta hầm ngươi thành canh uống không?” Tề Siêu Nhiên tức giận đứng cạnh mắng nhiếc.

Linh hầu vốn rất thông minh, tuy nghe không hiểu nhưng nhìn sắc thái của Siêu Nhiên thì biết ngay nàng đang mắng mỏ mình, vì thế ném vỏ chuối về phía nàng.

Tề Siêu Nhiên trốn sang bên cạnh nên tránh được, nhất thời trong con giận dữ, mắng: “Được lắm, ngươi còn dám đánh ta, chờ xem ta có lột da ngươi không.”

“Ôi, Siêu Nhiên” Hạ Lan Từ Kỳ kéo nàng lại, phải hiểu rằng con khi này phải vất vả lắm mới mượn về được, không thể có bất kỳ sơ xuất nào. Nếu muội ấy làm gì nguy hại đến khi con thì Hạ Lan Từ Kỳ không đền nổi. Chuyện con khi chọc muội ấy phát giận không phải là kết quả mà Hạ Lan Từ Kỳ muốn

nhìn thấy, cho nên đành phải ngăn Siêu Nhiên lại.

Lúc này, khi đang nhìn chăm chăm con linh hầu đang giương giương tự đắc kia trong lòng Tề Dật Phàm bỗng giật nảy một cái, bước đi đến trước mặt linh hầu, vươn tay định bế nó lên, nhưng mà linh hầu nhất định cự tuyệt.

Tề Dật Phàm nhìn ra vấn đề trong đó, mạnh bạo nhấc linh hầu lên, dùng chân đá cái bồ đoàn ra lập tức thấy bên dưới bồ đoàn có một cái lỗ. Tề Dật Phàm bỏ qua linh hầu, nhấc bồ đoàn lên cho tay vào trong trong cái lỗ tìm kiếm, kết quả lại khiến cho người ta ngạc nhiên vô cùng, hóa ra chiếc vòng ngọc bích của phu nhân được giấu bên trong bồ đoàn.

Tình cảnh này, Tề Siêu Nhiên đã hoàn toàn bị thuyết phục bởi sự thông minh của khi con, thì thảo tự nói: “Chẳng trách con khi này lại ngồi lì ở đây không động đậy, thì ra là vì trong lòng có quý.” Tề Siêu Nhiên quay đầu nhìn Hạ Lan Từ Kỳ: “Tứ tẩu, bây giờ tẩu phát tài rồi.”

“Sao lại thế?” Hạ Lan Từ Kỳ nghe chưa hiểu lắm.

Tề Siêu Nhiên trêu chọc nói: “Tẩu có nó rồi, không phải chẳng khác nào có cây tiền hay sao? Chỉ cần tẩu thả nó ra, mỗi ngày nó sẽ trộm báu vật cho tẩu, thế thì không phải chẳng mấy chốc mà giàu có hay sao?”

“Ôi, nó chẳng những thích trộm cái này cái kia mà còn là cái đồ chứa gây rắc rối, hơn nữa lại còn phải chiều chuộng tứ tế, ăn uống thì kén chọn hơn cả con người, nuôi nó chắc ta tốn thọ mười năm mất.”

“Nghe tẩu nói kìa, ta thấy nó rất tốt nếu tẩu lười chăm sóc hay là đổi nó cho muối đi? Chỉ cần là thứ muối có thì tẩu muốn có cái gì, muối cũng sẽ đưa cho tẩu cái đó.” Đứng thấy Tề Siêu Nhiên vừa rồi nổi giận như thế, thật ra trong lòng vẫn rất thích con khi này.

“Hả.....” Không ngờ được muối ấy lại thích, làm khó Hạ Lan Từ Kỳ rồi.

Tề Dật Phàm vội vàng nói đỡ: “Siêu Nhiên, đừng khó dễ tẩu từ của muối nữa. Con khi này không phải là của nàng ấy đâu, là mọn của người khác. Hai ngày nữa sẽ phải trả lại.”

“Hả? Mọn? Mọn của ai thế? Muối đến tìm người đó mua lại.”

Tề Dật Phàm lắc đầu: “Vô ích thôi, dù muối có trả cho người ta bao nhiêu tiền, người ta cũng sẽ không bán cho muối đâu.”

Lúc này, ngoài viện truyền đến tiếng ồn ào, có vẻ như sắp có rất nhiều người đi đến.

“Bên ngoài có chuyện gì vậy?” Tề Siêu Nhiên quay đầu ngo ra ngoài nhìn xung quanh.

“Đi, đi ra ngoài xem xem” Tề Dật Phàm đi trước dẫn đầu, Hạ Lan Từ Kỳ cùng Tề Siêu Nhiên một trái một phải cũng đi theo ra ngoài.

Một đội vệ binh đi vào trong viện, đầu lĩnh nhìn thấy Tề Dật Phàm lập tức tiến lên, cung kính ôm quyền: “Tứ thiếu gia, bởi vì trong nửa ngày mà trong phủ bị mất nhiều vật quý báu, phu nhân nghi ngờ là do người trong phủ làm. Đặc biệt dặn nô tài dẫn người đi tra xét trong phủ, hiện tại đến lượt Thủy Tiên. Các nô tài cũng chỉ là làm việc theo lệnh, mong Tứ thiếu gia đừng trách tội.”

Những thứ vừa rồi tìm thấy, Tề Dật Phàm cũng đã bỏ hết vào trong tay áo rồi, bởi vì tiếp theo còn phải dùng linh hầu để làm chứng nên không thể để cho mọi người có ấn tượng xấu về linh hầu lúc này được, nếu không độ tin cậy của nó sẽ không còn cao nữa. Cho nên, tuy rằng không hề có tâm tư giữ những thứ quý giá này làm của riêng, nhưng mà trước khi mọi chuyện kết thúc trăm ngàn lần không thể lấy ra được.

Tề Dật Phàm làm bộ kinh ngạc: “Vậy sao? Còn có chuyện này à?” Sau đó dẫn theo Hạ Lan Từ Kỳ cùng Tề Siêu Nhiên đứng sang bên cạnh: “Nếu phu nhân đã dặn dò, vậy các người tìm kiếm đi”

Gã gia đình này tra xét nửa ngày, không tìm được cái gì thì đương nhiên sẽ rời đi. Chờ bọn họ đi rồi, ba người quay về phòng ngồi, Tề Siêu Nhiên tò mò hỏi: “Ca, huynh không định đem mấy thứ này trả lại sao?”

“Đương nhiên là có, nhưng mà còn phải tìm thời cơ thích hợp.”

Tề Siêu Nhiên lại hỏi: “Vừa rồi nghe tẩu từ nói, con khi này là hai người mọn về. Mọn về làm gì vậy?”

“Báo thù cho nương chúng ta.” Tề Dật Phàm đáp rõ ràng.

“Báo thù? Ca, huynh đang đùa gì vậy? Chẳng lẽ dùng con khi để báo thù sao?” Tề Siêu Nhiên nhìn hẩn, không hiểu ra sao.

“Nha đầu ngọc, con khi này chỉ giúp đỡ thôi, còn báo thù phải dựa vào chúng ta.”

Tề Siêu Nhiên chớp chớp mắt to, vẫn cứ hoang mang: “Ca, muối vẫn chưa hiểu rõ ý của huynh. Hung thủ hạ độc hại chết mẫu thân chúng ta rốt cuộc là ai?”

Thời khắc mấu chốt, Tề Dật Phàm chưa thể cởi nút ngay được: “Hiện tại chưa cần hiểu, đợi đến buổi tối muối sẽ biết hết mọi chuyện.”

“Không được, muối không chờ nổi nữa rồi. Rốt cuộc chuyện này là sao, huynh nói cho muối biết một chút đi.” Tề Siêu Nhiên sắp lại gần, lôi kéo cánh

tay của hắn không thuận theo thì sẽ không buông tha.

Thấy Tề Siêu Nhiên sốt ruột, Tề Dật Phàm đã biết rõ mồm miệng của muội muội mình thế nào, nhắm mắt, chính là không nói.

Tề Siêu Nhiên xin nửa ngày, phát hiện Tứ ca cũng không để ý tới nàng, không khỏi dùng sức vung lắc cánh tay Tề Dật Phàm: “Hừ ca ca xấu, không nói thì thôi.”

Nàng nhanh chân đi đến bên cạnh Hạ Lan Từ Kỳ, ân cần xoa bả vai cho Từ Kỳ: “Ca của muội không nói cho muội biết, Tứ tẩu tốt, tẩu sẽ nói cho muội biết đúng không? Mọi chuyện rốt cuộc là sao?”

Dù gì bọn họ cũng là huynh muội ruột cùng cha cùng mẹ, chuyện bây giờ đã điều tra rõ ràng rồi, nói với muội ấy chắc là không sao. Hạ Lan Từ Kỳ đặt chén trà xuống, vừa định mở miệng, trong viện lại truyền đến tiếng của một nha hoàn đang vội vàng chạy đến: “Tam tiểu thư, Tam tiểu thư.....”

Phi Dương Nhi tiến lên ngăn cản nàng: “Ngươi có còn chút quy củ nào không vậy? Hô to gọi nhỏ cái gì?”

Tề Siêu Nhiên vừa thấy tiếng của nha hoàn bên người của mình, liền cao giọng nói: “Để cho cô ấy vào.”

Tiểu nha đầu sau khi chạy vào, hơi hơi cúi người: “Nô tỳ thỉnh an Tứ thiếu gia cùng Tứ thiếu phu nhân.” sau đó đứng lên thưa chuyện với Siêu Nhiên: “Tam tiểu thư, xảy ra chuyện lớn rồi, Tứ tiểu thư vừa rồi dẫn người đến mang bồn ‘Mẫu đơn thất sắc’ đi rồi.”

“Cái gì?” Tề Siêu Nhiên lập tức nhíu chặt mày: “Nó dựa vào cái gì mà lấy hoa của ta đi?”

Tiểu nha đầu giọng nói sợ hãi: “Tứ tiểu thư chỉ nói bồn hoa đó là của nàng ấy.”

“Nói vậy, là phụ thân muốn ta nuôi trồng nó, khi nào đã thành của nó rồi?” Tề Siêu Nhiên dậm chân một cái: “Như Tuyết thật sự là đáng giận, cái gì cũng tranh giành với ta. Hừ, không được, ta phải đem hoa lấy lại.” Dứt lời, như tên đã rời khỏi dây, lao ra ngoài.

Thấy nàng cứ như vậy mà đi, Hạ Lan Từ Kỳ thực sự sợ nàng sẽ gặp phải chuyện gì đó, hô to phía sau: “Siêu Nhiên, muội quay lại đây, muội không biết chân tướng mọi chuyện sao?”

“Muội đi xử lý Như Tuyết trước, lát nữa muội sẽ quay về.” Nàng nói xong, đã không kiềm chế nổi cơn giận mà rời khỏi viện, rẽ một cái đã biến mất khỏi tầm mắt.

Hạ Lan Từ Kỳ liếc mắt nhìn Tề Dật Phàm một cái, cảm thán nói: “Ôi, Siêu Nhiên tính tình quá là dễ kích động. Đúng rồi, muội ấy sẽ không đánh nhau với Tứ tiểu thư chứ? Chúng ta có cần qua xem thế nào không?”

Tề Dật Phàm lắc đầu: “Cũng là bởi vì tính tình này của nó, sợ nó thiếu kiên nhẫn, cho nên những việc ta làm sau lưng không thể nói cho nó biết được. Nhưng mà nàng cũng đừng lo lắng quá, hai nha đầu này giống như là oan gia trời sinh, đối địch với nhau đã nhiều năm rồi, lần nào cũng không đánh thì mắng, cứ kệ chúng nó đi.”

.....

Trước khi trời tối, Hầu gia đã đón lão thái gia về đến nơi, sau khi dùng xong cơm chiều, khi nghe nói Ngũ di nương chết đi có nguyên nhân khác Hầu gia vô cùng quan tâm, lập tức triệu tập mọi người đến Vinh Nhã Cư họp.

Bạn đang đọc truyện *Hỉ Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136: Cẩn thận thăm dò

Trong Vinh Nhã cư, người trong Tề gia tụ tập đông đủ hết trong phòng, nam nữ già trẻ đều trình diện toàn bộ. Bọn họ tuy rằng không biết mục đích của cuộc họp đêm nay, nhưng rõ ràng gõ trống giương cờ như thế này thì nhất định không phải việc nhỏ rồi.

Một đám người vừa tò mò, vừa bất an cung kính đứng chờ phía dưới, chờ Hầu gia mở miệng giải đáp nghi hoặc.

“Mọi người đến đông đủ chưa?”

“Bẩm Hầu gia..., đều đã đến đông đủ.” Gã gia đình bên cạnh nhanh miệng đáp.

Nghe thấy như vậy, Hầu gia quay đầu nhìn lão thái gia.

Lão thái gia ngồi ở trên ghế làm bằng gỗ lim tơ vàng[1] khảm ngọc, hai tay chống gậy, nhẹ giọng nói: “Con nói đi”

Đã được lão thái gia cho phép, Hầu gia cao giọng nói với mọi người: “Năm ngoái, Ngũ di nương qua đời bất đắc kì tử, chắc mọi người vẫn chưa quên lúc đó cũng đã điều tra nguyên nhân cái chết nhưng sau khi Ngũ di nương được hạ táng, mọi chuyện vẫn còn là bí ẩn.”

Hầu gia liếc mắt nhìn Tề Dật Phàm một cái: “Hôm nay sở dĩ triệu tập tất cả đến đây, cũng là bởi vì Tứ nhi nói nó đã phát hiện nguyên nhân chính dẫn đến cái chết của Ngũ di nương, hơn nữa theo lời của nó, hung thủ kia nằm trong chính các người. Nếu quả thực như thế, kia hôm nay chính là ngày đăng đàn giải oan cho Ngũ di nương.”

Hầu gia nói năng rất có khí phách, mọi người nghe xong hai mặt nhìn nhau, trong lòng rất bất ngờ. Việc này đã qua lâu như vậy rồi, vẫn luôn gió êm sóng lặng, Tề Dật Phàm đang êm đẹp sao lại nhắc tới việc này? Bởi vậy có thể thấy rằng đây không phải chuyện ngẫu nhiên, Tề Dật Phàm đã bắt đầu điều tra từ sớm rồi.

Bấy giờ, có người vui vẻ xem náo nhiệt, có người tỏ ra tò mò ghé góm, đương nhiên, cũng có người trong lòng không yên, trong lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi.

Hầu gia liếc mắt quét qua mọi người một lượt, trầm giọng nói: “Lão Tứ, bây giờ ở ngay trước mặt mọi người, con mau nói thẳng ra xem Ngũ di nương rốt cuộc đã chết như thế nào? Người mưu hại Ngũ di nương rốt cuộc là ai?”

Tề Dật Phàm bước ra khỏi đám người, cao giọng nói: “Ông nội, phụ thân, nương con khi chết nhìn rất thảm, mọi người đã thấy rõ ràng rồi, nương con không phải trúng tà thuật gì cả mà thật ra là trúng một loại cỏ độc tên là ‘Sắt cỏ’, mà người hạ độc đó chính là, chính là bà ta.....” Tề Dật Phàm giơ tay chỉ vào Đại di nương.

Đối mặt với sự buộc tội bất thành linh, Đại di nương có chút bất ngờ, chưa kịp mở miệng thì Nhị thiếu gia đã tức đến sùi bọt mép, nhảy ra ngoài hét lớn: “Tứ đệ, nương tạ hạ cỏ độc hại mẫu thân đệ khi nào? Đệ đừng có lợi dụng cơ hội mà ngấm máu phun người..... Ta hiểu rồi, có phải bởi vì xích mích của chúng ta lúc trước nên bây giờ mới muốn trả thù? Đúng đúng đúng, nhất định là như vậy, đệ cũng quá hèn hạ rồi, thật sự là quá vô sỉ.”

Đại di nương lúc này cũng đã lấy lại tinh thần, lông mày nhăn lại: “Tứ thiếu gia, con có thể ăn vậy, nhưng lời không thể nói lung tung. Ta và Ngũ di nương không thù không oán, sao ta có thể hạ cỏ cỏ ấy được? Huống hồ, cậu có chứng cứ không? Không có chứng cứ mà nói bừa như vậy, ăn nói lung tung, đây không phải là rất quá đáng hay sao.”

Thấy mẹ con bọn họ tìm mọi cách chống chế, cứ như là bị tui thân lắm vậy, Tề Dật Phàm khoe môi cong lên, lộ ra điệu cười lạnh lùng: “Hừ, lí do vì sao bà hạ cỏ nương ta, trong lòng bà hiểu rõ còn phải hỏi ta làm gì? Bà tự cho là chuyện mình làm không để lại dấu vết? Ta cho bà biết, cho dù không có chứng cứ, ta cũng có thể vạch trần tội ác của bà?” Tề Dật Phàm đã khẳng định bà ta chính là hung thủ, cho nên những lời nói với Đại di nương lúc này không hề khách khí cũng chẳng nề nang.

Trước mặt nhiều người như vậy, bị Tề Dật Phàm hạ nhục như thế Đại di nương thấy mặt mặt không chịu nổi, nhưng ở trước mặt trường bối, lại nghĩ đến thân phận của mình không thể quá kiêu ngạo được, lập tức nói với các vị đương gia ngồi phía trên: “Cha chồng, lão gia, phu nhân, mọi người đừng nghe những lời nói bậy của Tứ thiếu gia, thiếp thân bị oan uổng, thiếp thân chưa làm chuyện gì cả, mọi người phải làm chủ cho thiếp.”

Lão thái gia híp hai mắt lại, không có phản ứng gì, phu nhân nhìn nhìn Hầu gia. Hầu gia trầm mặc một lát: Nếu nói là Đại di nương hạ cỏ, ít nhất trước tiên phải chứng minh Ngũ di nương đúng thật trúng cỏ, nếu không không thể bàn đến chuyện Đại di nương hạ cỏ được, liền hỏi: “Lão Tứ, con nói Ngũ di nương trúng độc, vậy con chứng minh chuyện này như thế nào?”

Tề Dật Phàm nghĩ tới những điều mà Hạ Lan Tử Kỳ đã từng nói với hắn, ngẩng đầu nói: “Người trúng sắt cỏ, quần áo sẽ bị nhiễm một mùi chua. Cho dù có giặt đi rồi thì mùi hương này cũng sẽ không bị mất đi, nếu mọi người không tin thì hay đi đến Lệ Hương Uyển sẽ biết rõ thôi.”

“Bây giờ trời đã tối rồi..... Mà đó là cái nơi quý quái.....” Nhị di nương nói thảm một câu.

Tứ di nương đề nghị: “Lệ Hương Uyển cách nơi này rất xa, hơn nữa thân thể của cha chồng không tốt lắm, không thích hợp đến những chỗ âm khí nặng nề. Hay là để bọn hạ nhân đến đem quần áo của Ngũ di nương đến đây, mọi người đỡ phải chạy tới chạy lui một đoạn đường xa như vậy.”

Hầu gia gật đầu, đồng ý với đề nghị của Tứ di nương sai gia đình đi lấy quần áo.

Rất nhanh quần áo bốn mùa xuân hạ thu đông của Ngũ di nương đã được lấy đến, Hầu gia nhìn mọi người: “Trong các người ai qua đó ngửi thử?”

Mọi người ngời nhìn ta, ta nhìn người, ai cũng không dám đi qua, dường như sợ trong đồng quần áo kia có độc.

Thấy tình cảnh này, Hầu gia đành phải ra lệnh gã gia đình đi ngửi, không còn cách nào gã gia đình đành phải miễn cưỡng đi ngửi. Hắn tiện tay kéo một bộ quần áo vải bông dày, sau khi ngửi một lúc thì ngẩng đầu lên, Hầu gia nghiêng người về phía trước, hỏi han: “Thế nào? Có vị chua không?”

Gã gia đình nhìn Tề Dật Phàm, nhưng vẫn khó xử, nói: “Thưa Hầu gia, tiểu nhân, không, không ngửi mùi chua.”

Thấy trên quần áo không có mùi chua, Nhị thiếu gia lập tức tinh táo tinh thần, “Sao thế? Ta đã nói Tứ đệ hãm hại nương ta, bây giờ sự thật bày ra trước mắt, Ngũ di nương căn bản là không hề trúng độc, sao có thể nói nương ta hãm hại được?”

Đại di nương lúc này thần sắc cũng thả lỏng, hả hê nhìn chằm chằm Tề Dật Phàm, muốn xem hắn giải thích thế nào.

Tề Dật Phàm quét mắt nhìn một cái, cũng không tranh cãi, cứ để cho bọn họ kiêu ngạo trước đi, chờ lát nữa chân tướng rõ ràng xem bọn họ còn to mồm được nữa không.

Tề Dật Phàm thần sắc lạnh lùng, vô cùng trấn tĩnh nói với gia đình: “Ngươi lấy trang phục hè người thử xem.”

Gã sai vật ném trang phục mùa đông xuống, thuận tay cầm lấy một cái váy dài thêu hoa màu trắng, vừa đặt ở dưới mũi người đã kêu lên: “Có mùi chua, ở đây có mùi chua.”

“Ngươi lấy thêm trang phục mùa xuân người xem.”

Gã gia đình tìm được một cái áo mùa xuân màu hồng, sau khi người qua thì cũng ngạc nhiên vô cùng: “Đây, đây cũng có vị chua.”

“Ngươi nói vậy, sao có thể? Không phải lúc này ngươi nói không có sao?” Đại di nương bước lên phía trước, bộ dạng hung dữ uy hiếp.

“Không tin, Đại di nương tự người xem.” Gã gia đình đưa cái áo xuân cho bà ta.

“Đừng chỉ đưa cho Đại di nương người như vậy chứ? Nhị thiếu gia cũng không tin đâu.” Thấy chỉ có một mình Tề Dật Phàm đối phó với Nhị gia, Hạ Lan Từ Kỳ cũng không thể đứng yên nhìn Tề Dật Phàm đơn đả độc đấu[2] nữa, tiến đến rút cái váy trắng trên tay gia đình rồi ném cho Nhị thiếu gia.

Hai mẹ con bọn họ nắm chặt quần áo, vừa để mũi xuống sắc mặt cứng đờ, lập tức ngẩn ra.

“Chuyện này.....”

“Các người còn có gì để nói nữa?” Hạ Lan Từ Kỳ khinh thường nhìn bọn họ.

Đại di nương gợn y phục trong tay, chất vấn: “Các người đã nói sau khi trúng ‘Sắt cổ’ rồi trên quần áo sẽ bị nhiễm mùi chua, vậy tại sao trên bộ quần áo kia lại không có?”

Hạ Lan Từ Kỳ mỉm cười: “Chuyện này giải thích rất đơn giản, bởi vì Ngũ di nương trúng độc vào mùa xuân, mùa hạ phát độc, cho nên, trên quần áo của Ngũ di nương chỉ có quần áo xuân và hạ là có mùi chua, còn quần áo thu đông không có. Nếu không tin, tất cả quần áo đều ở đây, mọi người có thể tự kiểm nghiệm.”

Để công bằng, và cũng vì để cho mọi người tâm phục khẩu phục, Hầu gia vẫn sai người kiểm nghiệm, kết quả đúng như theo lời Hạ Lan Từ Kỳ nói, không sai chút nào.

Đổi mặt sự thật, Đại di nương cắn chặt răng, “Cho dù Ngũ di nương trúng cổ đi nữa, nhưng các người dựa vào cái gì mà nói ta hạ cổ chứ?”

Tề Dật Phàm hít sâu một hơi, trên khuôn mặt tuấn mỹ được phủ lên một lớp sương mù, đưa tay lấy từ trong áo ra một vạt, trầm giọng nói: “Đại di nương, bà có nhận ra thứ này không?”

Đại di nương mở to mắt nhìn, khó chịu nói: “Đây không phải là một cái chuông hay sao?”

Tề Dật Phàm hỏi lại: “Là chuông của ai vậy?”

Đại di nương thần sắc đại biến: “Cái này, làm sao ta biết được.”

Tề Dật Phàm lạnh nhạt nói: “Sao bà lại không biết cho được, đây không phải là chuông của bà sao?”

“Tứ thiếu gia, nói chuyện phải có căn cứ, không phải ngươi nói là của ta thì chính là của ta.” Đại di nương nghiêm túc khẳng định: “Ta thề, cái chuông này không phải của ta.”

Tề Dật Phàm lại giơ cái chuông ra trước mặt bà ta: “Đại di nương, ngay cả việc nhìn bà cũng không thèm nhìn, sao đã vội khẳng định không phải của bà thề? Chẳng lẽ trong lòng có quỷ sao?”

Đại di nương trán đỏ đầy mồ hôi, xem ra Tề Dật Phàm nhất định phải rách vào vết thương chí mạng của bà ta, bắt đắc dĩ đành phải nói: “Ngũ di nương sợ chuông, năm đó, ta không phải không biết. Thật sự không có ý dọa Ngũ di nương, cho nên khi lão gia hạ lệnh trong phủ không được giấu chuông, nếu có thì phải ném đi hết, hơn nữa nếu ai dùng chuông dọa sợ Ngũ di nương ngoài việc sẽ bị phạt trừ nửa năm tiền tiêu hàng tháng ra còn có thể bị đánh hai mươi đại bản. Bắt đầu từ lúc đó ta đã ném hết chuông đi rồi.”

Tốt lắm, bà dám thừa nhận chuyện này, vậy những chuyện sau dễ giải quyết rồi. Tề Dật Phàm nói tiếp: “Bởi vậy, trong lòng bà luôn ghi hận nương ta rồi âm thầm hạ sát cổ với bà ấy đúng không?”

“Ngươi.....” Đại di nương phát hiện mình bị rơi vào bẫy rồi, cả giận nói: “Ngươi ngấm máu phun người!”

“Là ta ngấm máu phun người, hay là bà đang chống chế?” Tề Dật Phàm ung dung đáp trả: “Có ai không, dẫn nhân chứng tới.”

Không lâu sau, bà Ngô dẫn theo một cô gái mặc lục y đi đến.

Cô gái kia nhìn bộ dạng có vẻ mười sáu mười bảy tuổi, đầu búi tóc theo kiểu sơ song[3], lớn lên có chút gầy yếu, có điều làn da trắng nõn nên cũng có vẻ thanh tú.

Vừa nhìn thấy nha đầu kia đi vào, Đại di nương tìm đập mạnh một cái, thần sắc đại biến bởi vì đó chính là Ngưng Hương – nha hoàn bên người của bà.

Tề Dật Phàm chỉ vào Ngưng Hương nói: “Không cần ta giới thiệu nàng ta đúng không? Tin chắc rằng ai cũng biết, nàng ta là nha hoàn bên người Đại di nương tên là Ngưng Hương, vào nửa tháng trước khi mẫu thân ta phát tác cổ độc mà chết thì Đại di nương đã sai nàng đến cửa hàng Hưng Thịnh Bảo Khố để mua lắc tay.”

Tề Dật Phàm giờ cái chuông bạc trong tay lên: “Mà cái chuông này là rơi từ trên lắc tay đó xuống. Bởi vì nhưng chuông bạc mà Hưng Thịnh Bảo Khố làm đều có kí hiệu riêng, cho nên điểm tiểu nhị lúc trước đã nhận đơn hàng của Ngưng Hương có thể làm chứng.”

“Ngưng Hương, hẳn cho người bao nhiêu bạc mà người nở mê muội đi hại chủ tử mình chứ? Không sợ bị sét đánh hay sao?” Đại di nương khó tin nhìn chăm chăm nàng, trong mắt tràn đầy phẫn hận.

Chú thích:

[1] Gỗ lim tơ vàng: Gỗ lim tơ vàng, hay còn được biết tới với tên gọi gỗ “Kim Tơ Nam”. Trong lịch sử, loại gỗ này là biểu tượng của tầng lớp cao quý trong xã hội, chuyên được dùng để xây dựng những cung điện của hoàng gia, số ít được dùng trong chùa miếu hoặc làm các dụng cụ cao cấp. Khi được đưa ra ngoài ánh nắng, gỗ Kim Tơ Nam tỏa ra ánh vàng lấp lánh, tơ vàng hiện rõ. Loại gỗ này còn có mùi hương thanh nhã, nước không thấm, không bị mối mọt, càng không mục ruỗng.

[2] Đơn đả độc đầu: Một mình chiến đấu.

[3] Búi tóc sơ song: Một kiểu tóc búi của cô gái người Hán xưa, nhưng chủ yếu kiểu tóc này dành cho các nha hoàn.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 137: Liều chết cũng không nhận

Ngưng Hương sắc mặt sợ hãi, tủi thân nói: “Đại di nương, bà đừng nói như vậy, nô tỳ không nhận nổi. Nô tỳ vẫn luôn ăn ngay nói thật, không phải lúc trước người đã sai nô tỳ đến Hưng Thịnh Bảo Khố sao? Sau khi xong việc, người còn thưởng cho nô tỳ năm lượng bạc, để nô tỳ không nói cho người khác biết. Nô tỳ không nói dối, nếu nói dối sẽ bị sét đánh chết”

“Người.....” Lời của Ngưng Hương khiến cho Đại di nương á khẩu không trả lời được.

“Người đúng là đồ ăn cây táo, rào cây sung.” Nhị thiếu gia đứng bên cạnh nổi giận, giờ tay muốn đến đánh Ngưng Hương nhưng lại bị tam thiếu gia cùng ngũ thiếu gia giữ chặt lại: “Nhị ca, có gia gia ở đây chủ trì công đạo, huynh bình tĩnh một chút.”

Phu nhân vẫn luôn không nói gì, lúc này mở miệng: “Đại di nương sai người mua lắc tay làm cái gì?”

Ngưng Hương cúi sâu đầu: “Nô tỳ không biết, nô tỳ chỉ biết là sau khi Ngũ di nương đi được vài hôm, Đại di nương đã nói không thích lắc tay nữa nên bảo nô tỳ đi đổi thành vòng tay bạc.”

Hạ Lan Từ Kỳ thầm thấy vui mừng, bà Ngô thật giỏi, quả nhiên đã kéo được Ngưng Hương về phía mình.

Ngưng Hương nói rất chuẩn xác, câu nào cũng là thật, lại một lần nữa chứng minh vừa rồi Tề Dật Phàm không hề nói dối, cũng đồng thời chứng minh Đại di nương không tránh khỏi liên quan đến việc này.

Lúc này, Tề Dật Phàm mở miệng nói: “Phụ thân đã nghiêm lệnh trong phủ cấm xuất hiện chuông, nếu Đại di nương không phải có mưu đồ gây rối, thì tại sao bà ấy lại lên đi mua lắc tay, sau đó khi nương mất rồi lại hủy đi lắc tay đó?”

Phu nhân ngờ vực: “Lão Tứ, không phải con nói là Ngũ di nương trúng độc mà chết sao? Vậy thì việc Đại di nương đặt làm chuông, cùng với cái chết của Ngũ di nương có liên quan gì?”

Tề Dật Phàm không hề nao núng, giải thích: “Lúc trước sau khi nương con mất, phòng mà nương ở vẫn luôn bị niêm phong. Mà cái chuông này, là mấy hôm trước bọn hạ nhân phụ trách quét tước Lệ Hương uyển, đã phát hiện dưới gầm tủ. Thử hỏi, nương con là một người sợ chuông như vậy sao trong phòng bà ấy lại xuất hiện chuông chứ? Dựa vào phỏng đoán, nhất định là có người vào lúc nương còn sống đã mang theo lắc tay vào phòng, cố ý đe dọa bà ấy. Kết quả người tính không bằng trời tính, khi bà ta rung lắc tay thì có một cái chuông rơi từ trên đó xuống, lẫn vào trong gầm tủ, mà bà ta cũng không hề phát hiện ra.”

Nếu Tề Dật Phàm lấy chuông ra, nói là mình phát hiện trong Lệ Hương Uyển, những người khác nhất định sẽ nghi ngờ thật giả, nhưng nếu như là bị người khác phát hiện mà Hầu gia cũng biết việc này thì hiệu quả kia sẽ không giống nhau. Cho nên, Tề Dật Phàm lại đem chuông bỏ vào Lệ Hương uyển, sau đó nói với Hầu gia rằng ban đêm hắn mơ thấy nẫu thân, nẫu thân nói phòng ở trước đây của bà rất bẩn, oán trách bọn họ không dọn dẹp. Hầu gia lúc

đó mới phê chuẩn Tề Dật Phàm dẫn theo gia đình vào đó quét tước, cuối cùng danh chính ngôn thuận phát hiện ra chuông.

Lúc này, Nhị thiếu gia không phục kêu lên: “Cho dù chuông này là từ trên lác tay rơi xuống, vậy cũng không thể chứng minh là rơi xuống từ cái lác tay mà nương ta đã đặt mua kia.”

Thấy hấn cả vú lấp miệng em, ý đồ chống chế, Tề Dật Phàm hỏi lại: “Vậy huynh có thể chứng minh, nó không phải từ trên lác tay mà mẫu thân huynh đặt mua rơi xuống không? Mẫu thân huynh vào thời điểm trước khi nương ta chết nửa tháng đã đặt mua, ngay sau hôm bà ấy mất rồi lại hủy luôn, chuyện này phải giải thích thế nào?”

“Chuyện này.....”

Tề Dật Phàm mỉm cười: “Trong tất cả các trang sức mà Hưng Thịnh Bảo Khố chế tác đều có in dấu hiệu của nhà họ, cái chuông này cũng không ngoại lệ, huống hồ Hưng Thịnh Bảo Khố ghi chép rất cẩn thận các lượt mua bán, Tề phủ chúng ta ngoại trừ Ngưng Hương ta thì không có ai đi đặt lác nữa, thử hỏi, chuông này không phải của Đại di nương, thì là của ai?”

Sau khi nghe Tề Dật Phàm cẩn thận phân tích, khiến cho mọi người không thể không tin, dần dần cảm thấy Đại di nương nhất định có liên quan đến chuyện này. Bấy giờ, mặt Hầu gia đã đen lại, hỏi: “Lão Tứ, vừa rồi con nói cổ độc cũng là Đại di nương hạ? Con có chứng cứ không?”

Tề Dật Phàm ôm quyền nói: “Phụ thân, chuyện đã qua lâu như vậy rồi, Đại di nương nếu đã có thể phá hỏng lác tay, thì đương nhiên sẽ không giữ lại cổ được cho chúng ta tìm rồi.”

“Nếu con không có chứng cứ, sao có thể nói Đại di nương hạ cổ được?” Phu nhân lên tiếng hỏi.

“Mặc dù con không có chứng cứ, nhưng từ việc bà ấy cũng mẫu thân con lúc sinh tiền có xích mích, chuông của bà ta lại xuất hiện ở trong phòng nương con. Bà ta dù sao cũng là người cuối cùng gặp nương con khi còn sống, bằng tất cả những điều này, đều có thể chứng minh rằng rất có thể bà ta là người hạ cổ.”

Phu nhân trầm ổn nói: “Con lên án một người có tội, chỉ dựa vào phỏng đoán là không đủ chứng cứ.”

Tề Dật Phàm cúi đầu, khiêm tốn: “Con hiểu rõ, cho nên, con có một cách có thể chứng minh được Đại di nương có hạ cổ hay không.”

Hấn nói xong, sau khi sai bà Ngô mụ bé linh hầu đến thì không nhanh không chậm nói: “Mỗi một loại cổ được đều có mùi hương đặc trưng riêng, chỉ cần trong phòng từng giấu cổ được thì sẽ luôn lưu lại mùi hương này. Nhưng mà, chúng ta người bình thường không thể ngửi thấy được, tuy nhiên linh hầu này khứu giác nhạy bén, lại từng trải qua huấn luyện đặc biệt, nó có thể phát hiện được.”

Ngũ thiếu phu nhân nhìn thấy khi con đáng yêu, hiếu kì hỏi: “Nó không biết nói chuyện, làm sao để cho chúng ta biết trong phòng có cổ độc hay không chứ?”

“Chuyện này rất đơn giản, khi linh hầu vào trong phòng đã từng giấu cổ độc thì tinh thần sẽ trở nên đặc biệt hưng phấn, ánh mắt sẽ đổi từ màu đỏ thành màu vàng.” Tề Dật Phàm liếc mắt nhìn Đại di nương một cái: “Cho nên, Đại di nương có giấu cổ độc hay không, chúng ta cứ để linh hầu vào thử là biết.”

Đến bây giờ, Đại di nương cuối cùng cũng rõ rồi, chẳng trách Tề Dật Phàm đang bình thường lại mang một con khi về, thì ra là dùng để đối phó với bà.

Hầu gia gật đầu: “Biện pháp này được, người đầu mang con khi này vào trong viện của Đại di nương, thêm ai nữa đi xem một chút đi, rồi mang con khi về lại đây.”

Nghe thấy lệnh của Hầu gia, Đại di nương trong lòng trầm xuống nhưng không thể can được, bởi vì nếu can thì chẳng khác nào chứng minh trong lòng bà ta có quỷ, rơi vào đường cùng, chỉ có thể cố gắng đến đâu hay đến đó. Nhưng, bà ta cũng thấy lời của Tề Dật Phàm nói nửa tin nửa ngờ, mắt của một con khi mà có thể đổi màu, đúng là chuyện cười mà.

Gã gia đình đi đến định bế khi con, nhưng không ngờ nó lại nhe răng dọa gã sợ hãi lùi về sau mấy bước.

Lúc này, Hạ Lan Từ Kỳ nói: “Cha chồng, con khi này không thích bị nam nhân ôm, hãy để cho bà Ngô mang nó qua đó đi. Nếu mọi người lo lắng thì phải thêm vài gia đình nữa đi theo cũng được.”

Hầu đồng ý với ý kiến của Hạ Lan Từ Kỳ để bà Ngô mang linh hầu qua đó, cũng sai quản gia dẫn theo hơn mười gia đình đi theo, thứ nhất là làm chứng, thứ hai bảo đảm trong chuyện này không có ai động tay chân.

Quá trình chờ đợi thật sự rất lâu, ai trong đại sảnh cũng ôm một bụng đầy suy tính, tất cả đều trầm mặc không nói. Không khí áp lực đó làm người ta hít thở không thông.

Có điều, phần lớn mọi người đều tương đối khá kỳ lạ, không biết phương pháp độc nhất vô nhị chưa từng nghe thấy này cuối cùng sẽ cho ra kết quả gì, mọi người ai cũng môi mắt mong chờ.

Hạ Lan Từ Kỳ trộm đánh giá Đại di nương, thấy bà ta vẫn cứ đứng yên ở đó, thần sắc bình rồi vẫn luôn cố gắng che giấu kia lúc này thoạt nhìn có chút quái dị và cứng ngắc, ó thể thấy được, đó là chột dạ.

Hạ Lan Từ Kỳ vô cùng ấn ý Tề Dật Phàm liếc nhau, hiểu ý cười.

Ước chừng đợi đến nửa canh giờ, bà Ngô đã ôm linh hầu cũng hơn mười gã gia đình quay trở lại.

Quản gia tiến lên bẩm báo: “Lão gia, sau khi chúng nô tài mang theo linh hầu đi vòng hết các phòng trong viện đã không chậm trễ mà trở lại.”

“Được, đem linh hầu đến đây, để mọi người thử nhìn mắt xem.”

Bà Ngô đi về phía trước hai bước, giờ linh hầu lên, mọi người đều xúm lại gần. Còn có người sợ nhìn không rõ, còn cầm đèn lồng ở bên cạnh chiếu lên.

Kết quả, khi con thấy có nhiều người xúm lại xem mình thì phát hoảng, đầu nhỏ trực tiếp chui vào lòng bà Ngô, không cho mọi người xem.

“Xem con khi này này, nó còn biết xấu hổ.” Từ tiểu thư đưa thay sờ sờ bộ lông vàng óng ánh của linh hầu, nhưng nó vẫn không quay đầu ra.

“Đừng sợ, mọi người sẽ không làm bị thương ngươi đâu.” bà Ngô nói xong mới kéo nó từ trong lòng ra, nâng lên giữa không trung.

“Ôi, màu mắt của con khi này đúng là chuyển màu thật này.”

“Đúng thật, đúng là chuyển thật này.”

“Thật thần kỳ”

Mọi người vây lên phía trước, vô cùng kinh ngạc, trầm trồ xuýt xoa.

Đại di nương thấy như vậy thì quay đầu nhìn lại, quả nhiên phát hiện mắt khi con chuyển màu thật, không khỏi tâm hoảng ý loạn, lùi lại mấy bước.

“Nương, người không sao chứ” Nhị thiếu phu nhân cùng Nhị thiếu gia một trái một phải đỡ lấy Đại di nương.

Đại di nương sau khi đứng vững lại, giầy hai bên bà vai hất hai người đó ra, phần nộ chỉ vào Tề Dật Phàm: “Đây không phải là sự thật, đây là do cái tên âm hiểm giả dối nhà ngươi bày bố, ngươi cố ý hại ta.”

Tề Dật Phàm cười lạnh: “Chuyện cho tới nước này bà vẫn còn không chịu thừa nhận sao? Nếu không phải bà hạ cổ, vậy tại sao trong phòng bà lại có giấu cổ được?”

Đại di nương ngoài cười nhưng trong không cười, phản bác: “Ngươi dựa vào cái gì nói con khi này có bản lĩnh kiểm tra xem trong phòng có giấu cổ độc hay không? Chỉ bằng việc mắt khi biến sắc sao? Ai biết được trước đó ngươi có cho con khi này uống thuốc gì hay không chứ?”

Nhị thiếu phu nhân ở bên cạnh cũng phụ họa: “Đúng vậy, cái này chỉ ở một phía từ đệ, không đủ làm chứng.”

Tề Dật Phàm không ngờ rằng sẽ phản pháo lại mình như vậy, nhất thời không biết nên đáp lại như thế nào, Hạ Lan Từ Kỳ thức thời nói tiếp: “Nếu chuyện này vẫn chưa thể khiến mọi người tin thì có thể làm thử nghiệm vài là nữa, linh hầu này rất mẫn cảm với cổ độc. Ta dám can đoan, trăm thử ắt biết, chắc chắn không để mọi người hồ nghi.”

Khí thế tràn đầy tự tin của Hạ Lan Từ Kỳ nhất thời đè ép được Đại di nương.

Nhị thiếu phu nhân thần sắc tối sầm lại: “Một khi đã như vậy, thế thì cô thử đi, để cho mọi người tâm phục khẩu phục.” Nàng đoán rằng trong phủ có thể tạm thời không có vật này, cho nên mới tìm kế hoãn binh, còn giúp Đại di nương nghĩ biện pháp thoát tội.

Nếu muốn làm thử nghiệm thì phải có cổ được nhưng bởi vì cổ được là loại thuốc đặc biệt, bình thường chỉ có người hạ cổ là có chứ người ngoài không ai có. Nếu Đại di nương vẫn còn chỉ bị tình nghi, Hầu gia sẽ không thể trị tội bà ta ngay được.

Tề Dật Phàm biết Hầu gia khó xử, ôm quyền nói: “Vi để chứng minh linh hầu có được dị năng như thế, thỉnh phụ thân hạ lệnh để quản gia ngày mai tìm cổ được về. Chúng ta sẽ làm thí nghiệm để chứng minh lời con nói không hề giả. Nhưng mà đêm nay, bởi vì Đại di nương chưa thoát được có liên quan con hi vọng phụ thân phái người canh giữ bà ấy. Hơn nữa người của Nhị gia không được đến gần, đỡ để bà ta gây chuyện.”

Nhị thiếu gia vừa nghe thấy, giận không kiềm nổi vừa định góp lời đã bị Nhị thiếu phu nhân kéo lại, vì vậy hắn mới không nói gì.

“Được, cứ theo ý con.” Hầu gia cao giọng nói: “Người đâu, đem Đại di nương giam ở Nghênh Xuân Uyển, không có lệnh của ta không được bắt luận kẻ nào đến gần. Được rồi, hôm nay cũng đã khuya, tất cả mọi người trở về ngủ đi. Chuyện này, ngày mai nói tiếp.”

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Tương Phùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 138: Thánh chỉ trời ban

Một đêm này đối một số người là vô cùng khó khăn, nhưng đối với một số người khác mà nói lại là niềm vui sướng khi thấy người gặp họa. Duy đối với Tề Dật Phàm và Hạ Lan Tử Kỳ thì việc trừ tính lâu như vậy rốt cục cũng có thể thật giáng một đòn cực mạnh vào kẻ thù nên thực sự vô cùng vui vẻ, hưng phấn. Nhưng dù sao chuyện này vẫn chưa đến hồi kết thúc, trong chuyện này vẫn còn tồn tại nhiều uẩn khúc, họ vẫn chưa thể vui quá mà không lo nghĩ gì được.

Tuy rằng Hầu gia đã hạ lệnh nhốt Đại di nương lại nhưng Nhị thiếu gia không hề bị giam giữ gì, liệu hẳn có thể vì cứu mẹ mà giờ trò gì hay không, điều này khó mà nói trước được. Cho nên việc này không thể không phòng.

Ngày mai sẽ nghiệm chứng khả năng đặc biệt của linh hầu, chứng minh nó có năng lực phát hiện cổ độc, đây mới là mấu chốt của sự tình. Sợ Nhị thiếu gia sẽ xuống tay với linh hầu, buổi tối Hạ Lan Tử Kỳ cố ý đưa linh hầu vào trong phòng mình, để ngừa vạn nhất.

Cả đêm không có chuyện gì xảy ra, hôm sau khi đã dùng điểm tâm xong, Hầu gia đã lại triệu tập hết mọi người đến Vinh Nhã Cư. Có điều, bệnh đau đầu của lão thái gia tái phát, thân thể không khoẻ, cho nên không tới.

Lúc này, Hầu gia quét mắt nhìn mọi người rồi quay đầu nhìn về phía quản gia: “Thế nào? Ta sai người tìm cổ độc về, đã tìm được chưa?”

“Bẩm Hầu gia. . . , sáng sớm trời vừa hừng đông, nô tài đã phái người ra ngoài tìm, nhưng thứ này người bình thường không có, phải dò la kỹ lưỡng lắm nô tài mới có thể thương lượng mua được một gói cổ độc từ tay của một gã lang trung.” Quản gia khoát tay với một tên gia đình đứng cạnh, gia đình kia bụng một cái khay trà sơn đen đi đến.

Trên khay trà là một cái đĩa sứ trắng nhỏ, đặt trên chiếc đĩa là một bọc giấy vàng bao quanh cái lọ nhỏ.

“Mang lên cho ta xem.” Hầu gia trước kia đã từng nghe đồn cổ độc rất lợi hại, nhưng chưa từng có cơ hội tận mắt nhìn thấy vì vậy không khỏi tò mò, cho nên muốn tự mình xem.

Gã gia đình vừa định tiến lên thì quản gia đã vội vàng ngăn hãm lại, ngẩng đầu nói với Hầu gia: “Hầu gia, thứ này vô cùng đáng sợ. Nghe nói không chỉ riêng người ăn vào mà chỉ cần để nó chạm vào da thôi, cũng vô cùng dễ trúng độc. Hầu gia, ngài không nên đụng vào thứ độc được như vậy.”

Hầu gia nghĩ đến trạng thái của Ngũ di nương khi chết, trên da bị sâu độc cắn ra vô số lỗ nhỏ. Tình trạng kinh khủng như vậy, cho đến nay vẫn còn in sâu trong ký ức, ông giật mình một cái rồi rút tay trở về.

Tề Dật Phàm liếc mắt nhìn Đại di nương một cái, bước ra khỏi hàng nói: “Phụ thân, nếu tối hôm qua linh hầu đã ngửi ra được trong Nghênh Xuân Uyển có giấu cổ độc nhưng trong lòng mọi người vẫn còn hoài nghi năng lực của nó. Vậy thì một lát nữa để quản gia đem cổ độc bỏ vào hai căn phòng khác nhau, chúng ta lần lượt thử, xem linh hầu có thể vẫn như lúc trước phát hiện đúng phòng có cổ độc hay không, nếu như phát hiện chính xác thì đã chứng minh Đại di nương quả thật có giấu cổ độc. Thông qua tất cả những chứng cứ bày ra thế này đã có thể nhận định rằng bà ta chính là hung thủ hại chết nương con lúc ấy, kính xin phụ thân làm chủ cho nương con, thay nương con báo thù”

Nghe thấy như vậy, Đại di nương sợ đến xanh mặt, ngẩng đầu nhìn chằm chằm Hầu gia, thấy Hầu gia gật đầu: “Được, ta đồng ý với con.”

Đại di nương đầu vang lên hai tiếng “oang oang”, hai tay nắm chặt thành quyền, nhưng không biết phải mở miệng thế nào.

Hầu gia lúc này lên tiếng: “Quản gia, người mang cổ độc này bỏ vào hai phòng nhỏ đi, lát nữa cho linh hầu đến kiểm tra.”

Quản gia chân trước vừa mới bước chân ra, sau lưng đã nghe thấy tiếng bước chân dồn dập chạy vào trong viện, ngay sau đó là một gã thủ vệ chạy vào: “Hầu gia, người ở kinh thành đến.....”

“Hả, là ai?” Vừa nghe nói là người kinh thành, Hầu gia lập tức từ chỗ ngồi đứng bật dậy.

“Được quan bản địa dẫn đến, nhìn cử chỉ chắc là thái giám trong cung.”

Gã gia đình vừa dứt lời, đã nghe ngoài cửa truyền đến một tiếng gọi lanh lảnh: “Vĩnh Định hầu Tề Thư Hãn tiếp chỉ.....”

Hầu gia hiểu được là tin trong cung truyền đến, ông vội vàng dẫn một nhà cả già cả trẻ đi ra tiếp chỉ.

Chỉ thấy từ bên ngoài có mười người đi vào, dẫn đầu là Lý công công mặc áo dài bằng lụa màu xanh da trời, ước chừng hơn 40 tuổi, da dẻ trắng sạch, tướng mạo bình thường. Ngoài giọng nói ra, nếu chỉ nhìn bề ngoài thì không thể nghĩ rằng lại nữ tính như vậy.

Hai tay của hắn đang cầm một quyền trục bằng vải nhung màu vàng, trên mặt mười phần ngao mạn. Không cần hỏi cũng biết đó là thánh chỉ. Bên cạnh hắn có hai vị quan sai mặc trang phục của nha môn sở tại, phía sau còn lại là tiểu thái giám cùng thị vệ, tuy rằng người truyền chỉ có một thái giám, nhưng mà có vẻ không phải là thái giám bình thường, có lẽ ở trong cung cũng có địa vị và uy quyền.

Hầu gia không dám chậm trễ, dẫn người nhà quỳ xuống, dâng lên hai tay, kêu lớn: “Vi thần tiếp chỉ”

Lý công công mắt lóe sáng, quét mắt liếc nhìn một cái đám người, sau đó chậm rãi mở thánh chỉ ra, hắng giọng một cái, cao giọng tuyên đọc thánh chỉ.

Đối với việc thánh chỉ đến bất thành linh, mọi người ôm trong lòng cả một bùng đầy tò mò, vênh tai, hết sức chăm chú nghe. Sau khi nghe Lý công công tuyên xong, mọi người đã hiểu rõ, thánh chỉ có đại ý là: Hoàng đế muốn xuống phía nam xem xét dân tình, khi đi ngang qua Diêm thành, muốn ở lại Diêm thành một đêm. Nhưng bởi vì ở Diêm thành không có hành cung[1] nên lệnh cho Vĩnh Định hầu sắp xếp, muốn đến nhà ông ở vì vậy ông cần chuẩn bị

mọi thứ.

Hoàng thượng muốn giá lâm đến nhà bọn họ, đây chính là việc tốt nhất trên đời. Hơn nữa nếu khiến cho hoàng thượng vui vẻ, tặng cho Hầu phủ chữ tốt nào đó thì không phải trần ngập vinh quang hay sao. Hầu phủ đã tồn tại qua hai triều đại, như vậy cũng có thể được coi là nơi văn minh cố tích[2] đấy chứ.

Công công tuyên đọc thánh chỉ xong, lập tức giao lại thánh chỉ vào tay Hầu gia, Hầu gia vui mừng khôn xiết dẫn đầu mọi người bái tạ: “Vi thần lĩnh chỉ, Ngõ hoàng vạn tuế vạn tuế, vạn vạn tuế”

“Được rồi, tốt lắm, Hầu gia, mau dậy đi.” Lý công công cười giả tạo đỡ lấy, khi Hầu gia đứng dậy rồi, Lý công công cười đùa, nói: “Ôi, Hầu gia biết ta tới hay sao mà tu tập đông đủ mọi người đến tiếp đón thế này?”

Hầu gia “Ha ha” cười, từ chối cho ý kiến, nâng tay khiêm tốn nói: “Lý công công đi xe ngựa cả ngày chắc mệt nhọc rồi, mau vào nhà uống chén nước trà, nghỉ ngơi một chút đi.”

“Không cần, chỉ là tiện đường tuyên chỉ thôi. Hoàng thượng còn phái ta đến Ninh Châu giám sát lương thảo, việc này không thể chậm trễ.” Một tiểu thái giám phía sau hần cầm một chồng sách nhỏ đi lên: “Những thứ hoàng thượng cần, trên này đã viết rất rõ rồi. Trên này cũng ghi những thứ hoàng thượng thích và cực kì ghét, các người cần phải chuẩn bị thật kĩ. Tuy nói hoàng thượng giá lâm là điều vô cùng vinh dự, nhưng mà nếu chuẩn bị không tốt, xảy ra sai sót thì cũng là chuyện roi đầu rồi đấy.”

“Vâng vâng, ta hiểu.”

Lý công công lúc này lại từ trong tay áo rút ra một phong thư, đưa cho Hầu gia.

“Đây là.....” Hầu gia cầm thư, có chút khó hiểu.

Lý công công nheo mắt lại, cười nói: “Đây là của Thục phi nương nương lặng lẽ bảo ta đưa cho Hầu gia ngài, lần này hoàng thượng có dẫn theo Thục phi nương nương cùng xuống phía nam, hoàng thượng long ân cuộn cuộn, đối với Thục phi nương nương vô cùng sủng ái. Lần này muốn ở lại nơi này, nguyên nhân cũng là vì Thục phi nương nương. Chủ yếu là muốn cho nương nương về nhà mẹ đẻ thăm thú.”

Nghe nói đại tiểu thư sẽ cùng hoàng thượng quay về Hầu phủ, đây đúng là chuyện đại hỉ rồi. Mọi người chụm đầu nhìn nhau, vui mừng không thôi, còn Tam di nương mẫu thân ruột của Đại tiểu thư thì vui vẻ cười rạng rỡ, sung sướng nhường này.

Trên mặt Hầu gia cũng không giấu nổi vẻ vui mừng: “Thật tốt quá, thật sự là quá tốt rồi. Khi nào thì sẽ tới Hầu phủ?”

Lý công công dặn dò: “Các người mau chút chuẩn bị đi. Khoảng mười ngày nữa sẽ tới.”

“Lần này thật sự là vất vả Lý công công rồi” Hầu gia liếc mắt với quản gia, quản gia ngầm hiểu, lui xuống chuẩn bị bạc để khen thưởng.

Hầu gia lại mời Lý công công vào nhà ngồi một lát, nhưng Lý công công nhất định không chịu, xem ra thật sự là phải tranh thủ thời gian. Hầu gia cũng không ép buộc, dẫn theo người nhà tự mình tiễn Lý công công lên xe ngựa rồi lại rút một trăm lượng bạc. Lý công công bất ngờ được thưởng cảm thấy mỹ mãn mang theo bạc rời đi.

Đến lúc mọi người về hết Vinh Nhã Cư, trong lúc còn chưa tiêu hóa hết tin vui vừa nãy cả đám nữa quyen, người một lời, ta một câu chúc mừng Tam di nương. Tam di nương cảm thấy mặt mình như tỏa sáng lấp lánh, bất giác có chút lảng lảng.

Phu nhân ngồi ở trên ghế, nhìn bộ dạng Tam di nương kia dương dương đắc ý, lặng im không nói. Hạ Lan Từ Kỳ không muốn theo chân bọn họ nịnh bợ, đứng cạnh Tề Dật Phàm. Có điều lo lắng cho chuyện quan trọng muốn làm xong trong hôm nay, nàng chép miệng với Tề Dật Phàm. Tề Dật Phàm hiểu ý, cao giọng nhắc nhở: “Phụ thân, quản gia đã đem cổ được bỏ vào rồi. Cha xem thử nghiệm của chúng ta có phải nên bắt đầu rồi không?”

Hầu gia vội lên tiếng đáp: “Đừng đừng, bắt đầu đi, phải kết thúc chuyện này thật tốt. Rồi chúng ta còn phải nghiên cứu thật tốt xem phải tiếp đón hoàng thượng và Thục phi như thế nào.”

Quản gia đã sớm làm theo lệnh, đem cổ được bỏ vào phòng nhỏ. Bà Ngõ dẫn theo linh hầu bước vào phòng nhỏ phía đông, đến lúc đi ra, mắt linh hầu tự nhiên chuyển màu. Trong khi mọi người ai nấy đều ngạc nhiên thì Đại di nương mặt đang cười bắt đầu dần dần mất đi huyết sắc. Vì bảo đảm thí nghiệm chuẩn xác, đợi sau khi mắt linh hầu chuyển lại thành màu đỏ xong lại đem nó bỏ vào phòng nhỏ phía tây, kết quả sau khi đi ra, cũng như lần trước, mắt nó biến thành màu vàng.

Sự thật đã thắng biện minh, thấy tình cảnh này mọi người không thể không tin, linh hầu quả nhiên thần kỳ.

“Phụ thân, hiện tại chuyện chuyện này đã quá rõ ràng rồi, người mưu hại nương con chính là Đại di nương, xin phụ thân hãy báo thù cho bà ấy.” Tề Dật Phàm nói xong quỳ trên mặt đất.

Hạ Lan Từ Kỳ cũng quỳ xuống theo: “Cầu xin cha chồng báo thù cho Ngũ di nương.”

Đại di nương hoảng sợ, cũng “Bụp” một tiếng quỳ xuống, khổ sở: “Lão gia, ngài đừng tin bọn họ, bọn họ cố ý hãm hại thiếp thân, thiếp thân dám ở đây thề với trời, người hại Ngũ di nương không phải thiếp thân. Thiếp bị oan.”

Hầu gia cười lạnh nói: “Không phải nguoi? Nguoi là người lén lút mua lác tay cũng là người giấu cổ độc, không những thế còn từng qua lại với Ngũ di nương và là người cuối cùng gặp nàng ấy. Nguoi nói không phải nguoi, chẳng lẽ đây hết thấy điều này chỉ trùng hợp thôi sao?”

“Chuyện này, chuyện này, nhưng mà, Ngũ di nương thật sự không phải bị thiếp hạ cổ mà.” Đại di nương hết đường chối cãi, mặt đỏ lên, sắp khóc đến nơi rồi.

“Sự thật đều bày ra trước mắt, nguoi còn không chịu thừa nhận” Hầu gia nổi giận, đột nhiên từ chỗ ngồi đứng lên: “Người đầu mang gia pháp đến đây, ta xem nàng có thể mạnh miệng đến bao giờ.”

“Đừng, đừng mà.” Sợ chết trước mắt khiến Đại di nương không thể giấu nữa, nhanh chóng bò đến trước mặt Hầu gia, ôm lấy chân của ông, gào khóc không thành tiếng: “Lão gia lão gia, thiếp thừa nhận, đúng là thiếp đã giấu cổ độc.” Bà ta ngẩng đầu, trong mắt tràn đầy nước mắt, tủi thân nói: “Nhưng mà, thứ thiếp giấu không phải là ‘Sắt cổ’ mà là ‘Kim tâm cổ’.”

“Nguoi nói gì?” Hầu gia sừng sốt, mọi người ở đây cũng vô cùng giật mình.

Chú thích:

[1] Hành cung: Toà nhà xây ở xa kinh đô, để vua đi ngang thì ghé đó nghỉ ngơi.

[2] Văn minh cổ tích: Di tích lịch sử đáng được trân trọng. Là biểu tượng của một nền văn minh, một triều đại.

Bạn đang đọc truyện *Hỉ Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 139: Hung thủ ngoi lên mặt nước

Hầu gia khó tin mở to mắt: “Nguoi nói cái gì? Nguoi giấu Kim tâm cổ?”

“Vâng” Đại di nương cúi đầu, nếu không phải bắt đắc dĩ, cũng sẽ không nói ra điểm yếu này. Nhưng việc bị người ta phi nhổ còn tốt hơn việc bị quy vào tội giết người.

Đối với việc này, Hạ Lan Từ Kỳ cùng Tề Dật Phàm cũng cảm thấy rất bất ngờ, hai người liếc nhìn nhau, xem Hầu gia sẽ xử lý thế nào?

Lúc này, Hầu gia hỏi: “Sao nguoi lại giấu Kim tâm cổ? Rốt cuộc nguoi muốn hại ai?”

“Ồ.....” Đối mặt với ánh mắt thăm dò của mọi người, Đại di nương vô cùng cảm thấy khó xử, đương nhiên nguyên nhân thật sự không thể nói ra được, cho nên, bà còn phải tìm cho mình lý do hợp lý, vắt hết óc nói: “Lão gia, thiếp thân không dám hại ai cả. Thiếp thân tìm thấy trên người một nha hoàn.”

“Là nha hoàn nào có bản lĩnh như vậy, còn có thể hạ cổ?”

Đại di nương nói: “Là nha hoàn trong viện của thiếp, Tiểu Vân, đã chết năm ngoái.”

Hầu gia mở mắt khinh bỉ nhìn bà ta: “Đại di nương, nguoi cho là tất cả mọi người đều như trẻ lên ba để bị dụ sao?”

“Không không, thiếp thân không dám” Đại di nương vẻ mặt sợ hãi: “Lão gia, đây là thật, chuyện đã xảy ra như thế này. Trong viện của thiếp có một gã gia đình, tay hắn không sạch sẽ, một lần hắn trộm vòng tay của thiếp nhưng bị thiếp phát hiện đã đánh hắn hai mươi đại bản. Sau này khi hắn đường thương lại bị nhiễm phong hàn, thế rồi chết bất đắc kì tử.”

Đại di nương hai tay nắm chặt: “Có điều việc thiếp không ngờ nhất là, nha hoàn Tiểu Vân bên cạnh thiếp lại là người tình của hắn. Sau chuyện này, Tiểu Vân đã rất hận thiếp, trăm phương ngàn kế nghĩ cách dồn thiếp vào chỗ chết, thiếp cũng không biết nàng ta lấy được cổ độc này ở đâu, nhưng mà, cũng may thiếp mạng lớn, khi nàng ta hạ cổ đã bị nha hoàn khác phát hiện, vì vậy mới không hại được thiếp.”

Thấy nàng nói rõ ngọn ngành, mọi người châu đầu ghé tai bàn luận, có người tin tưởng, cũng có người nghi ngờ.

Lúc này, Nhị thiếu gia tiến lên phía trước nói: “Phụ thân, trong phòng nương con không giấu Sắt cổ, vậy đã chứng minh bà ấy bị oan. Còn nữa, nếu linh hầu có thể phát hiện ra cổ độc vậy vì sao chỉ kiểm tra Nghênh Xuân uyển, mà không kiểm tra những phòng khác? Chuyện này không công bằng.”

Hầu gia nghe thấy đề nghị này của con trai, vừa định mở miệng phê chuẩn, đã thấy Tam di nương đứng ra nói: “Lão gia, nếu như việc này vẫn còn chưa rõ ràng thì thiếp thấy hay là đừng tra xét nữa, Thực phi nương nương cùng hoàng thượng mười ngày sau sẽ đến, thời gian cấp bách, không bằng chuẩn bị trước việc này đi? Dù sao thời gian còn lại, chờ hoàng thượng đi rồi, lại tra xét tiếp cũng không muộn.”

Tề Dật Phàm vốn tưởng rằng hôm nay sẽ tra ra được manh mối nhưng không ngờ là sự tình lại biến thành dạng này, hắn cảm thấy Đại di nương vì thoát tội, đã cố ý nói như thế, cho nên nếu không điều tra rõ ràng sự việc thì sao hắn có thể chịu để yên được?

Không đợi Hầu gia tỏ thái độ, Tề Dật Phàm đã bước lên hỏi: “Phụ thân, không phải người vẫn luôn dạy con trai rằng làm việc thì phải đến nơi đến chốn sao? Nghênh đón hoàng thượng là việc quan trọng, nhưng cũng không phải gấp gáp gì. Nếu việc này đã bắt đầu, vậy thì chẳng bằng giải quyết xong trong hôm nay đi?”

Hầu gia do dự một chút, cuối cùng là để Tề Dật Phàm được toại nguyện.

Hắn sai bà Ngô mang theo linh hầu vào việc của các di nương khác để kiểm tra, trong lúc chờ đợi thì phân công các con trai phần việc chuẩn bị nghênh đón hoàng thượng.

Tề Dật Phàm tận lực tranh thủ nhận việc mua sắm vật dụng, như vậy, hắn có thể từ từ đó kiếm được một khoản tiền, cứu việc làm ăn của mình từ chỗ chết.

Sau hơn nửa canh giờ, quản gia đã dẫn bà Ngô quay lại.

Nhị thiếu gia ân cần hỏi: “Thế nào? Những phòng khác có cổ độc không?”

Quản gia gật đầu, sau đó nói với Hầu gia: “Bẩm báo Hầu gia, chúng nô tài trong lúc kiểm tra ở khắp các viện, thì chỉ có.....” Quản gia nuốt nước miếng: “Chỉ có ở trong Tây Sương phòng của Tam di nương là thấy cổ độc.”

Lời vừa nói ra, mọi người đều kinh ngạc, không ngờ rằng Tam di nương lại liên lụy đến đây. Lúc này, liên tưởng ngay đến việc Tam di nương vừa rồi đề nghị không tiếp tục tra xét nữa, không khỏi khiến cho lòng người sinh hoài nghi.

“Đúng là nói bậy nói bạ, trong phòng của ta sao có thể có cổ độc chứ? Đây nhất định là có người cố ý hãm hại” Tam di nương không hoảng hốt cũng chẳng làm loạn, giọng nói trầm ổn, nếu chỉ nhìn một cách đơn thuần bề ngoài, thì chẳng thể nhìn ra là người làm việc trái với lương tâm.

“Các người điều tra có đúng không?” Hầu gia có chút không tin Tam di nương sẽ làm ra chuyện loại này, ngẩng đầu hỏi.

Quản gia cúi đầu: “Chắc là không sai đâu, con khi này vừa mới được đưa vào, bước chân đến phòng đã chuyển màu, những gia đình đi theo đều có thể làm chứng, tất cả mọi người đều thấy rõ.”

Hầu gia không khỏi nhũn mảy: “Tam di nương, chuyện này là sao?”

Tam di nương hít sâu một hơi, bình tĩnh nói: “Lão gia, thiếp thân không hề giấu cổ độc. Liệu có phải cổ độc này là vì ai đó muốn thoát tội mà cố ý đặt ở trong phòng của thiếp hay không, cổ tình hãm hại thiếp, sau đó sẽ thù dệt ra một câu chuyện gian trá nào đó để lừa lão gia hạ lệnh điều tra cổ độc lần nữa, rồi tìm người khác chịu tội thay? Lão gia ngài phải phân rõ đúng sai, trăm ngàn lần đừng để kẻ xấu toại nguyện.”

Việc này có vẻ như càng điều tra càng phức tạp rồi, Hầu gia đang nhức hết cả đầu, Đại di nương cũng không vừa, phần nộ quát: “Tam di nương, nói gì cũng phải dùng chứng cứ, dùng có ngâm máu phun người[1], cô nói ai cố ý hãm hại? Cô có chứng cứ không?”

Tam di nương nhàn mảy: “Tỷ vừa mới nói thứ tỷ giấu không phải là Sắt cổ mà là Kim tâm cổ? Thử hỏi, tỷ có chứng cứ không?”

“Ta.....” Đại di nương cứng họng, từ nãy đến giờ bà ta vẫn luôn nói dối, làm gì có chứng cứ chứ.

Nhưng mà vào lúc giằng co không dứt như thế này, mọi người trong lòng vẫn luôn thắc mắc không biết hung thủ rốt cuộc là Đại di nương hay là Tam di nương.

Đã sắp bắt được hung thủ rồi lại đột nhiên xảy ra chuyện này, Tề Dật Phàm và Hạ Lan Từ Kỳ trong lòng như lửa đốt sợ rằng sẽ kiếm cùi ba năm đốt một giờ, nhưng cũng chẳng còn cách nào khác.

Lúc này, “Vèo” một tiếng, từ ngoài cửa bay vào một hòn đá. Bụp” một cái rơi xuống mặt đất, khiến mọi người sợ đến nhảy dựng. Cũng may, không trúng phải ai.

“Ai? Ai làm – ra đây?” Quản gia tức giận xông ra ngoài, nhưng gã gia đình canh cổng trong viện cũng nói không thấy người ngoài nào.

Đang lúc mọi người không hiểu ra sao, Nhị di nương kêu lên: “Ấy, hình như bên ngoài hòn đá kia được bao một lớp giấy.

Mọi người mở to mắt nhìn, quả đúng thế.

Có gã gia đình nhặt hòn đá lên, sau khi lột giấy ra thì kinh ngạc lên tiếng: “Hầu gia, trên giấy này có chữ viết.”

Hầu gia dứt khoát đáp: “Đọc đi.”

Gã gia đình cầm tờ giấy, nuốt nước miếng nửa ngày, cuối cùng về mặt đau khổ ngập ngừng: “Hầu gia, nô tài, nô tài không biết chữ.”

“Thật đúng là phé vật” Hầu gia không phải đang rất tò mò trên giấy này viết thứ gì sao? Vừa nghe gã sai vật nói những lời này, thiếu chút nữa tức đến phì khói.

Lục thiếu gia đứng gần gã gia đình đó nhất, tiến đến cầm lấy tờ giấy, đang định đọc nhưng vừa nhìn thấy nội dung trên tờ giấy lập tức giật mình, bắt đầu do dự.

“Lão lục, con làm sao vậy? Chẳng lẽ con cũng không biết chữ?” Hầu gia nhíu chặt đầu lông mày, rất không hài lòng.

“Phụ thân, nội dung trong này.....”

“Nội dung nó làm sao? Đọc cho ta.”

“Vâng.” Lục thiếu gia lên tiếng, lấy lại tinh thần, bắt đầu đọc: “Hung thủ độc hại Ngũ di nương chính là Tam di nương, bà ta từng phái Như Mi là nha hoàn bên cạnh mình làm tay sai. Thông qua lão chương quỹ của Bảo Nhân Đường mua được cổ dược, sau đó lại phái Như Mi lạng lẹ giúp Tam di nương hạ Sát cô, sau khi đã làm xong hết mọi chuyện thì Như Mi đã bị Tam di nương giết người diệt khẩu.....”

Đọc đến đây, Lục thiếu gia không khỏi hít một hơi khí lạnh, ngẩng đầu thấy mọi người đều ngạc nhiên há to miệng, khó nén nổi vẻ kinh ngạc. Hắn cúi đầu tiếp tục đọc: “Nhưng không ngờ Như Mi mạng lớn nên chưa chết, lúc đó đã được người tốt ở Phụng Tường tửu lâu cho phụ trách việc nhóm lửa, nếu như không tin, điều tra sẽ biết. Kí tên: Vô danh sĩ.”

Tin tức bất ngờ này giống như một quả bom lớn nổ “ầm” ngay trước mặt mọi người, trong phòng khách rộng lớn bị bao trùm bởi một bầu không khí im lặng, không khí quý dị.

Vốn cho rằng hung thủ là Đại di nương, nhưng mà nay lại không ngờ nhận được tin này, đúng là hoàn toàn khiến mọi người rối loạn. Nhị thiếu gia bỗng nhiên nở nụ cười, không hề che giấu chút nào niềm vui khi người khác gặp họa của mình: “Ha ha, Tam di nương, thì ra là bà, bây giờ bà còn lời nào để nói không?”

Hầu gia mặt trầm như nước, cũng rất đau lòng nhìn bà ta: “Tam di nương, người thật sự khiến người ta không ngờ nổi mà.”

Đối mặt với ánh mắt khinh bỉ của mọi người, cho dù bà có tâm lý cứng rắn đến đâu cũng phải bối rối: “Thư này không rõ lai lịch, lão gia, người phải tin tưởng thiếp thân, đây nhất định là có người cố ý hãm hại thiếp, thiếp chưa từng làm chuyện như vậy mà.”

Tứ di nương nói: “Lão gia, muốn nghiệm chứng xem những lời trên thư này có thật hay không, kỳ thật rất đơn giản. Chỉ cần đi tìm cái người tên Như Mi kia, thì hết thấy chân tướng chẳng phải sẽ rõ ràng sao?”

Đương nhiên cũng không thể chỉ dựa vào một bức thư không rõ nguồn gốc mà đưa ra phán đoán được, Hầu gia đồng ý đề nghị của Tứ di nương, phái người đến Phụng Tường tửu lâu, tìm Như Mi đến.

Gã gia đình được phái đi đã trở lại, dẫn về một cô gái mắt lác miệng méo, làn da thô ráp, xấu xí.

Nàng này mặc quần áo bằng vải thô chấp vá, tóc khô héo như cỏ, đoán chừng khoảng 30 tuổi, bộ dạng vô cùng đáng thương.

Bởi vì Như Mi đã ở trong phủ nhiều năm rồi nên ngoài Hạ Lan Tử Kỳ, đại bộ phận mọi người phòng trong đều biết nàng, nhưng mà, nhìn người phụ nữ trước mắt này thì nhất thời không nhận ra nổi.

Như Mi liếc mắt một cái liền quét đến Tam di nương, trong mắt chớp dâng lên sự oán hận.

Bốn mắt nhìn nhau, vừa thấy chính là nàng, Tam di nương bất lực nhắm hai mắt lại. Bà biết mình xong đời rồi, chính điều khiến bà không hiểu là, rõ ràng đã tận mắt nhìn Như Mi uống độc dược rồi mà. Sao nàng ta có thể sống đến tận bây giờ?

Phu nhân chăm chú nhìn nàng: “Người là Như Mi?”

Người quỷ trên mặt đất gật đầu: “Thưa phu nhân..., nô tì là Như Mi.”

Nàng vừa mới mở miệng, mọi người đã tin rồi. Giọng nói này thật sự đúng là Như Mi, nhưng mà, Như Mi năm nay cũng mười tám mười chín tuổi thôi, sao lại bị biến thành thê thảm như vậy? Phu nhân thương hại nhìn nàng: “Sao người lại bị biến thành bộ dạng này?”

Vừa nghe lời này, Như Mi không tự chủ được nước mắt chảy xuống: “Phu nhân, nô tì là người mang tội ác tày trời, hôm nay rơi vào kết quả như vậy cũng là nô tì bị trừng phạt đúng tội. Nhưng người hại nô tì rơi vào kết quả như hôm nay, không thể tha được.”

Hầu gia lúc này hỏi: “Vậy người nói thử xem, rốt cuộc là ai làm hại người?”

“Là bà ta” không ngoài dự đoán của mọi người, Như Mi chỉ một ngón tay Tam di nương.

Tam di nương giật mình co người lại một chút, trong lòng biết đuối lý rồi, không hề lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Tương Phùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 140: Kẻ giết dây phía sau

“Chuyện này rốt cuộc là thế nào? Hôm nay ngươi cứ yên tâm can đảm nói ra, ta sẽ làm chủ cho ngươi.”

Lời nói của Hầu gia đã cho Như Mi khích lệ rất lớn, nàng gật đầu một cái rồi lại ngẩng lên, vẻ mặt kiên quyết: “Hầu gia, phu nhân, nô tỳ là người đã từng chết qua một lần rồi, mọi người nhìn bộ dạng nô tỳ thành ra thế này, cuộc sống thì chật vật. Cũng chính là vì hi vọng một ngày kia có thể vạch trần tội ác của Tam di nương, mong đến ngày bà ta sẽ phải chịu trừng phạt.”

Như Mi điều chỉnh lại cảm xúc bất ổn của mình, nhìn chằm chằm Tam di nương nói: “Lúc trước, khi Ngũ di nương còn trên đời, bởi vì Hầu gia luôn sủng ái Ngũ di nương nên Tam di nương sinh lòng ghen tỵ, vì vậy mới muốn hại chết Ngũ di nương. Khi đó, Tam di nương đối xử với nô tỳ rất tốt, nô tỳ là cô nhi không nơi nương tựa, cho nên một lòng một dạ đi theo Tam di nương. Tam di nương muốn nô tỳ làm cái gì, ta sẽ làm cái đó, cho dù là chuyện thất đức táng tận lương tâm. Nhưng mà lòng trung thành của nô tỳ cuối cùng đổi lấy chính là giết người diệt khẩu.”

Như Mi hai tay gắt gao nắm chặt lại, giọng căm hận nói: “Cũng may, trời không tuyệt đường sống của nô tỳ. Sau khi bà ta cho nô tỳ uống thuốc độc xong đã đem ném tới bãi tha ma, nhưng có người tốt đã cứu nô tỳ. Dù vậy bởi vì trúng độc nên tuy rằng được cứu sống, cũng để lại di chứng, thành bộ dạng người không ra người quỷ không ra quỷ như hôm nay.”

Như Mi giờ tay chỉ vào Tam di nương: “Hầu gia, phu nhân, mọi người không nên bị bề ngoài của bà ta làm mê hoặc, thực tế bà ta tâm như rắn rết, ác độc đến vô cùng. Là bà ta đã sai nô tỳ hạ Sắt cổ vào Ngũ di nương, sau đó, người đàn bà độc ác này sợ Sắt cổ phát tác quá chậm, sợ sau khi phát tác sẽ xảy ra phiền phức rồi điều tra ra mình nên mới tìm cách kéo người khác chịu tội thay. Lúc ấy, Ngũ di nương lại đúng lúc đang cùng Đại di nương vì giành lấy cơ hội đến kinh thành đưa lễ được tiếp xúc với những người giàu có quyền thế cho con trai mà tranh đấu gay gắt.”

Như Mi nhìn mọi người, tiếp tục vạch trần bí mật: “Tam di nương đã hạ cỏ vào thức ăn của Ngũ di nương, thúc đẩy sâu độc trong cơ thể bà ấy nhanh chóng sinh trưởng. Rồi nhân lúc Đại di nương đang trên đường về phòng lại phái hai nha hoàn đến bàn tán, nói Ngũ di nương này vốn là kiểu người miệng cộp gan thò, không chịu nổi dù chỉ một chút kích thích. Lang trung nói, một khi đã bị dọa sợ thì tính mạng khó bảo toàn, Đại di nương vẫn luôn cùng Ngũ di nương bất hòa, vì tiền đồ của con trai mà Đại di nương vốn vừa là người độc ác lại cũng liều, vì thế mới đi mua lức tạt kích thích Ngũ di nương. Trên thực tế, đây hết thảy, đều là do một tay Tam di nương bày ra.”

Cho đến tận lúc này, Đại di nương mới như tỉnh mộng, thì ra mình vẫn luôn bị người ta đùa giỡn trong lòng bàn tay mà không hề biết. Còn thiếu chút nữa là phải chịu tội thay cho người ta, lúc này, bà ta vẫn còn tức giận, nhào lên bóp cổ Tam di nương: “Đồ đàn bà độc ác này được lắm, thế mà lại độc địa như thế, ta bóp chết ngươi, bóp chết ngươi.”

Tam di nương bị bóp cổ đến đỏ mặt tía tai, dùng sức đánh vào tay Đại di nương.

Mọi người không một ai tiến đến giúp đỡ, chỉ có Ngũ thiếu gia xông đến phía trước, kêu to: “Buông nương ta ra”

“Đệ đứng lại cho ta, tội ác của bà ấy có chết cũng không hết tội.” Nhị thiếu gia ở bên cạnh cũng không chịu ngồi không, đi đến ngăn cản hẳn.

“Mẫu thân huynh mới chết cũng không hết tội đó” Ngũ thiếu gia trông mắt đỏ bừng định xông đến đánh nhau với Nhị thiếu gia.

Thế này, trong phòng bấy giờ rất hỗn loạn. Thấy tình cảnh này, Hầu gia tức giận vỗ bàn: “Các ngươi thật đúng là vô pháp vô thiên, dừng tay cho ta”

Hầu gia gầm lên giận dữ, giọng nói vẫn rất có sức uy hiếp. Bốn người đang tại trận không hẹn mà cũng dừng tay, tức giận bất bình buông đối phương ra.

Hầu gia mặt lạnh lùng, nói: “Như Mi, ngươi nói tiếp.”

Như Mi gật đầu, nhắm mắt lại, vẻ mặt thống khổ: “Sau khi người trúng độc xong, sâu độc sẽ ở trong cơ thể sinh sôi nảy nở càng lúc càng nhiều, chờ đến khi cỏ độc phát tác, lúc này sâu độc sẽ gắp nát da của nạn nhân rồi hóa kén thành bướm bay mất dạng. Cho nên, Ngũ di nương khi chết, toàn thân trên dưới đều là bị sâu độc cắn nát, không hề có chỗ nào còn nguyên vẹn. Loại thống khổ bị ngàn vạn con côn trùng cắn xé này, không ai trong chúng ta có thể tưởng tượng được.”

Như Mi nói xong trong mắt đã đầy nước mắt: “Hầu gia, người đứng sau giết dây hết thảy mọi chuyện chính là Tam di nương, Ngũ di nương chết oan, người hãy vì Ngũ di nương mà báo thù”

Rồi nàng ta từ từ đứng dậy: “Sau khi nhìn thấy bộ dạng thê thảm của Ngũ di nương, nô tỳ vẫn luôn vì hành động nói giáo cho giặc của mình mà hối hận không thôi. Sau lại bị Tam di nương độc hại, trong lòng nô tỳ biết là báo ứng, tuy rằng may mắn sống tạm, nhưng luôn bị lương tâm tra tấn, nô tỳ thực xin lỗi Ngũ di nương, nô tỳ vẫn luôn muốn sớm được lấy cái chết tạ tội, nhưng nếu nô tỳ chết rồi thì chân tướng sự tình sẽ vĩnh viễn không có ngày được vạch trần. Nếu ông trời đã không cho nô tỳ chết, chính là muốn để nô tỳ đem chân tướng nói ra. Chuyện bây giờ đã rõ ràng cả rồi, nô tỳ cũng đã được giải thoát, không cần phải sống khổ sở như thế này nữa.”

Như Mi nói xong, bất ngờ lấy từ trong tay ra một con dao nhỏ rồi đâm một cái vào lồng ngực mình. Nàng ta rat ay rất cương quyết, không có một chút do dự, trong phút chốc máu đỏ thấm đẫm y phục cũ nát của Như Mi. Nàng từ từ nhắm mắt rồi ngã xuống.

Trong phòng mọi người đều hít một hơi khí lạnh, mà những nữ tử nhát gan trong lúc không ngờ đột nhiên nhìn thấy một người tự sát thảm thiết như thế này thì sợ đến mức mặt cắt không còn một giọt máu, quay đi chỗ khác.

Hạ Lan Từ Kỳ trong lòng chấn động, cầm lấy cánh tay Tề Dật Phàm, đầu tựa vào trên bả vai của hắn. Hắn thở dài, trong lòng cũng không biết là cảm giác gì, vỗ nhẹ lên lưng Hạ Lan Từ Kỳ, không tiếng động an ủi nàng.

Mọi chuyện vốn đang lâm vào bế tắc lại bởi vì một phong thư nặc danh mà mở ra hy vọng mới. Hung thủ từ Đại di nương biến thành Tam di nương, chuyển biến cực nhanh khiến người ta trở tay không kịp, mà Như Mi sau khi nói ra sự thật lại đã lấy cái chết tạ tội, lại càng khiến cho người chứng kiến vô cùng sợ hãi.

Trong đại đường, sau khi yên lặng một lát, Tề Dật Phàm đứng dậy quỳ xuống đất lớn tiếng thỉnh cầu: “Phụ thân, hiện tại tất cả mọi chuyện đã lộ rõ chân tướng rồi, nương con chết oan cầu phụ thân hãy báo thù cho nương con. Để bà ấy dưới lòng đất có thể ngủ yên.”

Hạ Lan Từ Kỳ cũng đi đến bên cạnh Tề Dật Phàm quỳ xuống: “Xin phụ thân báo thù cho nương.”

Chuyện sống chết đang bày ra trước mắt, Tam di nương cùng Đại di nương mặt biến sắc, lo lắng nhìn Hầu gia. Những người khác cũng hết sức chăm chú chờ xem Hầu gia sẽ xử phạt hai kẻ xấu này như thế nào.

Tiểu thiếp mà Hầu gia yêu nhất lại bị người ta hại chết thê thảm như vậy, lúc này, sao có thể bảo ông không giận được đây? Hầu gia chau chặt mày, không kiềm được cơn giận quát lên: “Hai người các ngươi thân là nhân phụ[1], nhưng lại không tuân thủ nữ tắc[2], âm hiểm đố kỵ, tội ác tày trời. Người đầu, đem hai người đàn bà độc ác này kéo ra ngoài đánh chết để lấy an ủi linh hồn Ngũ di nương trên trời.”

Nghe thấy như vậy, Đại di nương cùng Tam di nương cùng cứng người ngã xuống. Mà Hạ Lan Từ Kỳ lại nắm chặt tay Tề Dật Phàm, hai người nhìn nhau cười, cuối cùng nhẹ nhàng thở phào.

Lúc này, Ngũ thiếu gia cùng Nhị thiếu gia nghe nói mẹ ruột của mình đều chịu tội chết, đồng loạt quỳ xuống đất cầu xin cho mẹ, Nhị thiếu gia kêu lên: “Phụ thân, tuy rằng mẹ con đã lấy tay dọa Ngũ di nương, nhưng bà ấy là bị Tam di nương xui khiến. Tam di nương mới là kẻ tội đồ đầu sỏ của tất cả mọi việc, cầu xin phụ thân mở lòng từ bi, tha cho mẹ con lúc đồ hồ đồ. Tha cho bà ấy lần này đi”

Ngũ thiếu gia quỳ lết về phía trước vài bước, cũng lên tiếng cầu xin: “Phụ thân, mẹ con lúc ấy nhất định là bị ma xui quỷ khiến rồi. Dù sao bà ấy cũng đã làm ra chuyện sai trái, người xử phạt cũng là điều đương nhiên. Nhưng mà, cầu xin cha không nê mặt thầy tu cũng hãy nê mặt phạt tở, mấy ngày nữa tỷ của con sẽ cùng hoàng thượng đến nhà chúng ta, tỷ của con từ khi vào trong cung, đã hai năm không về nhà, nếu trở về mà không thấy nương chắc chắn sẽ đau lòng lắm. Mong phụ thân cân nhắc.”

“Hu hu, con gái của ta ơi, con gái ơi, có muốn gặp nương cũng không tới lượt con rồi.....” Tam di nương thật sự rất nhớ con gái, lúc này lại sắp bị xử tử, tâm tình đau khổ rồi rầm đan xen lẫn nhau khiến cho bà ấy không kim lòng được mà khóc rống lên.

“Lão gia, thiếp không muốn chết, đừng bắt thiếp chết mà.” Giờ phút này, Đại di nương bị đứng ở giữa cũng nhồm đậy gào khóc, trong lúc nhất thời, bọn họ khóc đến trời sụp đất lở khiến cho người nhìn cũng động lòng.

Ai cũng cầu xin tha thứ, Hầu gia cũng không để tâm, chỉ có một câu của Ngũ thiếu gia đã như đánh thức người trong mộng. Hầu gia lúc này mới chợt nhớ, nay con gái lớn đã là Thục phi nương nương, khi nó về phủ còn có hoàng thượng đi cùng. Nếu bây giờ xử tử Tam di nương nương thì thật sự không ổn. Nhưng mà Tam di nương đã phạm vào lỗi lớn như vậy, không thể cứ như thế mà tha thứ được.

Hầu gia sau khi đã cân nhắc kỹ lưỡng, cuối cùng sửa miệng: “Xét thấy hoàng thượng cùng Thục phi nương nương sắp giá lâm đến đây, tội chết của các ngươi có thể miễn nhưng tội sống khó tha, người đầu tội bọn họ ra ngoài, mỗi người đánh hai mươi trượng.”

Thấy Hầu gia thay đổi quyết định, Tề Dật Phàm không phục, mục đích chính của hắn là bắt hung thủ đền mạng cho mẫu thân cho nên còn định mở miệng lên tiếng nhảm lại bị Hạ Lan Từ Kỳ kéo lấy góc áo, ý bảo hắn đừng nói. Lúc này hắn mới ngăn lại cơn tức, không nói gì nữa.

Được miễn tội chết, nhưng phải chịu vết thương trên cơ thể, kết quả này đối với bọn họ mà nói thì không thể tốt hơn được. Hai người bị gia đình kéo ra ngoài, gánh chịu hình phạt.

Hành hình xong, hai vị di nương không chịu nổi đau đớn, đều hôn mê bất tỉnh. Được gia đình kéo về chỗ ở.

Việc này tất thấy đều đã kết thúc, hung thủ tuy rằng đã bị điều tra ra, nhưng lại bởi vì Tam di nương có hậu thuẫn phía sau, mức độ trừng phạt không lớn, không thể đền mạng cho Ngũ di nương được. Mặc dù có chút tiếc nuối, nhưng mà cũng không còn cách nào khác. Thời gian còn dài, nếu đã biết kẻ thù là ai, Tề Dật Phàm sẽ luôn luôn cơ hội giải quyết nợ nần.

Chuyện bây giờ mặc dù đã là quá khứ rồi, nhưng phong thư có đại ân giúp Tề Dật Phàm vẫn không rõ lai lịch.

.....

Những ngày tiếp theo, bởi vì hoàng thượng muốn đến Hầu phủ nên toàn bộ quý phủ trên dưới đều rất bận rộn, có người phụ trách tổng vệ sinh, có người phụ trách sửa sang lại những phòng ốc đã cũ, thay cái bàn mới, rèm sa mới, thu dọn sắp xếp để đón hoàng thượng và Thục phi đến ở.

Trải qua bao cố gắng, Tề Dật Phàm cũng đã tranh thủ chuyện mua vài thứ vật dụng trong phủ mà đem lại lợi nhuận cho cửa hàng kinh doanh của riêng mình. Chỉ cần là thứ mà hắn có nhất định sẽ không đến nơi khác mua, dù sao nước phủ sa cũng không thể để chảy ra ruộng ngoài. Giá cả của hắn rất phải chăng, không hề chặt chém người trong nhà. Quan trọng nhất là, nếu hắn kiếm được nhiều tiền thì sẽ nhanh chóng hoàn thành được tâm nguyện của Hạ Lan Từ Kỳ, đuổi hai tiểu thiếp kia đi.

Bước tiếp theo, cũng đến lúc nên giúp Tề Dật Phàm vào được Kim Lâu rồi, Hạ Lan Từ Kỳ muốn xuống tay với lão thái gia trước, nghe nói lão thái gia gần đây thân thể vẫn luôn không tốt, lang trung cũng không bắt được bệnh của ông, Hạ Lan Từ Kỳ lập tức đề ý đến.

Một hôm, Hạ Lan Từ Kỳ dẫn theo Phi Dương Nhi cùng Liễu Tâm Vũ đến Dưỡng Sinh Uyển. Cẩm Nguyệt biết Hạ Lan Từ Kỳ đến đây, vui vẻ ra đón: “Tứ thiếu phu nhân, nhìn khí sắc của cô rất tốt, gần đây có chuyện vui gì sao?”

Chú thích:

[1] Nhân phụ: Người đàn bà đã có chồng, đã thành gia thất (không phân biệt là vợ cả hay vợ lẽ).

[2] Nữ tặc: Chuẩn mực đạo đức của người phụ nữ.

Bạn đang đọc truyện *Hỉ Tương Phùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 141: Liên minh vững chắc

Hạ Lan Từ Kỳ sờ sờ gương mặt mình: “Vậy sao? Ha ha, cũng không có việc gì vui. Nhưng mà, Cẩm Nguyệt cô cô, khí sắc của cô cô hình như không được tốt lắm?”

Cẩm Nguyệt khẽ thở dài: “Gần đây thân thể của Lão thái gia đây sức khỏe rất tệ, buổi tối không thể rời mắt được. Ta cũng chỉ là ngủ không ngon thôi, không ngại”

“Cẩm Nguyệt cô cô, cô cũng nên chú ý nghỉ ngơi cho thật tốt. Hay là buổi tối sai nha hoàn khác chăm nom đi” Hạ Lan Từ Kỳ có lòng tốt đề nghị.

Cẩm Nguyệt cười nhạt một tiếng: “Không được, người khác chăm sóc ta không yên tâm. Bọn họ tay chân vụng về, chăm sóc không tốt.” Sau đó kéo tay Hạ Lan Từ Kỳ: “Được rồi, chúng ta vào trong nói chuyện.”

Vào nhà ngồi vào chỗ của mình, Hạ Lan Từ Kỳ nói: “Cẩm Nguyệt cô cô, ông nội bị bệnh gì vậy? Sao lại chữa mãi không khỏi thế?”

“Aizzz, bệnh đau đầu này của ngài ấy là bệnh mãn tính hàng năm cứ phải có mấy ngày phát tác, nhanh thì vài ngày, lâu thì hơn tháng, cũng không biết là nguyên nhân gì. Thật sự không bắt ra được bệnh.” Cẩm Nguyệt mất sáng ngời nhìn nàng: “Tứ thiếu phu nhân, y thuật của cô cao minh như vậy. Có rành thì xem bệnh cho lão thái gia đi.”

Hạ Lan Từ Kỳ khiêm tốn nói: “Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên[1], y thuật của ta cũng chỉ là có chút tài mọn, không phải trị được bách bệnh.”

Cẩm Nguyệt vỗ vỗ tay nàng, ánh mắt cực kỳ hòa ái: “Không phải bệnh của Tứ thiếu gia rất khó chữa hay sao? Đã mời rất nhiều danh y nhưng đều thúc thủ vô sách[2], không phải cô đã chữa khỏi cho cậu ấy hay sao? Cho nên, ta tin cô làm được.”

Cẩm Nguyệt nào biết đâu rằng, Tề Dật Phàm vốn dĩ không hề có bệnh. Cho nên đối với sự tín nhiệm cùng lời khen của nàng, Hạ Lan Từ Kỳ có chút xấu hổ, mắt tự nhiên cười cười: “Nếu Cẩm Nguyệt cô cô đã tin tưởng ta như thế thì ta đây cũng nên thử một phen mới phải đạo. Ta cũng đã bốc cho ông nội một chút thuốc bổ cường kiện thân thể, lát nữa đem sắc cho ông nội uống nhé?”

“Được, lão thái gia đang ngủ, lát nữa ông ấy thức dậy sẽ mang đến.” Cẩm Nguyệt quay đầu nói với nha hoàn bên cạnh: “Các người đem thuốc xuống phòng bếp sắc đi.” Sau đó lại cho tất cả mọi người trong phòng lui xuống, cầm lấy ấm trà, tự mình rót cho Hạ Lan Từ Kỳ rót một chén, chuyển chủ đề: “Tứ thiếu phu nhân, cô có muốn giúp Tứ thiếu gia trở thành thế tử không vậy?”

Giấc mộng của Tề Dật Phàm cũng chính là giấc mộng của Hạ Lan Từ Kỳ, nàng mỉm cười: “Dĩ nhiên, mọi người vẫn luôn nói mẫu bằng tử quý[3], ta hiện tại chưa có con, vậy thì phải là thê bằng phu quý (vợ dựa hơi chồng) rồi.”

Nghe Hạ Lan Từ Kỳ trả lời, đều nằm trong dự liệu của Cẩm Nguyệt, nàng vui tươi hơn hờ nói: “Nếu muốn trở thành thế tử, nhất định phải có người ủng hộ. Đối với vấn đề thế tử này, nhân vật mẫu chốt không phải Hầu gia, mà là lão thái gia. Đương nhiên, điều này không cần ta nói mọi người cũng đều biết, nếu không, việc lão thái gia sinh bệnh mấy ngày nay, những phòng khác cũng sẽ không cuống quýt chạy sang bên này.”

Cẩm Nguyệt uống một ngụm trà tiếp tục nói: “Có điều, đối với bọn họ, ai có thể đuổi ta cũng sẽ đuổi về.”

Hạ Lan Từ Kỳ cảm thấy trong lời nàng nói có ẩn giấu gì đó, không kiềm chế được hỏi lại: “Vì sao?”

“Bởi vì.....” Cẩm Nguyệt ngẩng đầu lên, vẻ mặt lãnh đạm kia khiến người ta không thể nhìn thấu suy nghĩ thật sự bên trong nàng, chỉ nghe nàng nói: “Bởi vì trong tất cả những thiếu gia trong phủ này, ta luôn cảm thấy chỉ có Tứ thiếu gia là xứng đáng nhất với vị trí thế tử.”

“Vậy thì làm phiền Cẩm Nguyệt cô cô ở trước mặt ông nội nói tốt cho Tứ thiếu gia thêm vài câu.” Hạ Lan Từ Kỳ rất biết ứng phó, nếu người ta lấy lòng thì mình cũng phải tỏ ra biết điều mới hợp tình, vì thế đứng lên cúi người thi lễ với nàng.

“Ôi, Tứ thiếu phu nhân, cô là chủ, ta là bộc, chuyện này không được đâu.” Cẩm Nguyệt vội vàng đứng dậy đáp lễ.

Hạ Lan Từ Kỳ kéo nàng ngồi xuống: “Cẩm Nguyệt cô cô, cô cô vẫn luôn tận tâm tận lực chăm sóc lão thái gia, vì vậy mà làm trẻ nãi rất nhiều năm thanh xuân, trong lòng ta, cô cô vẫn luôn là trưởng bối của ta, cô cô đừng khách khí.”

Nghe thấy như vậy, Cẩm Nguyệt vẻ mặt vui mừng, nhưng lại nhanh chóng cúi đầu, vẻ mặt u buồn: “Tứ thiếu phu nhân có thể đối xử với Cẩm Nguyệt như thế, Cẩm Nguyệt rất cảm kích. Cô yên tâm, chuyện Tứ thiếu gia lên làm thế tử ta sẽ hết sức giúp đỡ. Chúng ta bắt tay, hơn nữa chỉ cần Tứ thiếu gia cố gắng, vị trí thế tử sẽ nhất định là của hắn.”

“Vậy thì cảm ơn Cẩm Nguyệt cô cô rồi, nếu Cẩm Nguyệt cô cô có chuyện gì muốn ta cùng Tứ thiếu gia hỗ trợ, cô cô cứ mở miệng, chỉ cần chúng ta có thể làm được thì nhất định sẽ không từ chối.” Trên đời này, mọi việc đều có nguyên nhân, Hạ Lan Từ Kỳ không tin Cẩm Nguyệt sẽ vô duyên vô cớ chủ động giúp bọn họ, mà nàng lại không muốn đoán, bởi vậy mới gọn gàng dứt khoát hỏi.

Cẩm Nguyệt cầm chén trà, muốn nói lại thôi.

Xuất phát từ sự nhạy cảm của nữ nhân, lại có khả năng quan sát nét mặt Hạ Lan Từ Kỳ bỗng nhiên chợt hiểu, thừ nói: “Cẩm Nguyệt cô cô, cô cô hầu hạ lão thái gia nhiều năm như vậy, không danh không phận, cô cô cam tâm sao? Nếu một ngày lão thái gia mất, vì thì cô cô phải làm thế nào?”

Thực ra Hạ Lan Từ Kỳ không hề đoán sai, Cẩm Nguyệt vẫn luôn lo lắng vấn đề này. Nhưng mà, lão thái gia vẫn luôn hết lòng tuân thủ lời hứa với người vợ trước đã qua đời, không chịu cho Cẩm Nguyệt một danh phận.

Vì thế, Cẩm Nguyệt vẫn luôn buồn rầu. Lại còn mấy năm này, thấy lão thái gia thân thể càng ngày càng kém, mà tuổi của nàng cũng càng lúc càng lớn, nếu không có danh phận, lão thái gia mất đi rồi thì những người ngày thường kính trọng với nàng sẽ chắc chắn như bọt nước trôi ra khỏi Hào phủ cũng nên. Bởi vậy nàng không thể không vì bản thân mình mà suy tính.

Phò tá Tề Dật Phàm lên làm thế tử, cũng là vì nàng tự tạo cho mình đường lui. Bởi vì Tề Dật Phàm không còn mẹ, ở trong phủ tứ cố vô thân, hơn nữa Tề Dật Phàm có tài cán cùng năng lực làm thế tử, không phải là loại người bần lãng không trát nổi tường, cơ hội thành công lớn nhất.

Cho dù nói thế nào, nàng cũng từng giúp Tề Dật Phàm. Đợi đến khi lão thái gia trăm tuổi rồi, Tề Dật Phàm hẳn là sẽ không đối xử quá tệ với nàng. Nhưng đây chưa phải là cách ôn hòa nhất, phương pháp ôn hòa phải là tự đem đến cho mình một danh phận, đến lúc đó cho dù nàng không có con nối dõi, người khác cũng không đuổi nàng đi. Có điều những lời này làm sao nàng nói với Hạ Lan Từ Kỳ được.

Lúc này, nghe thấy Hạ Lan Từ Kỳ nói đến tử huyệt của mình, nàng cũng không nhẫn nhịn, lúc này mới đáp: “Tứ thiếu phu nhân nói rất đúng, nhưng mà ta đã cố gắng rồi mà lão thái gia vẫn không tỏ thái độ.”

“Vì sao?”

Cẩm Nguyệt chán nản nói: “Bởi vì lão thái gia từng đã đồng ý với người vợ đã mất là không hề cưới vợ, không hề nạp thiếp. Vì nhớ đến người vợ quá cố mà ông ấy cũng đã bỏ hết mấy thiếp thất rồi, nếu không phải ta không cần danh phận, nói thế nào cũng không đi thì đến giờ chắc cũng bị đuổi lâu rồi.”

Nam nhân quyền thế có ai mà không ba vợ bốn nàng hầu? Không thể ngờ rằng lão thái gia lại có thể đối vợ quá cố trọng tình như thế, thật sự là hiếm gặp. Hạ Lan Từ Kỳ khẽ thở dài: “Cẩm Nguyệt cô cô, cô cô mới hơn ba mươi tuổi, cuộc sống sau này còn dài mà vì sao không tìm nam nhân khác mà gả đi?”

Cẩm Nguyệt cười nhạt một tiếng: “Tình cảm đã bỏ ra rồi làm sao nói thu lại là thu lại được, tuy rằng lão thái gia lớn hơn ta rất nhiều tuổi, nhưng ông ấy là người tốt, tâm tính thiện lương, điềm đạm, chừng mực. Ta ở cùng với ông ấy có cảm giác an bình, hạnh phúc, đời này kiếp này, nếu không phải ông ấy ta sẽ không lấy.”

Từ nét kiên định trên mặt Cẩm Nguyệt là nhìn ra được cảm tình của nàng đối với lão thái gia là chân thật, nhìn những lúc hai người ở chung hàng ngày, lão thái gia vẫn luôn ý lại Cẩm Nguyệt, đối xử với Cẩm Nguyệt rất tốt, ai có mắt cũng thấy được. Xem ra, điều duy nhất khiến lão thái gia băn khoăn hẳn là lời hứa trước kia với người vợ trước?

Hạ Lan Từ Kỳ hít sâu một hơi: “Cẩm Nguyệt cô cô, danh phận đối với một nữ nhân là đại sự cả đời, cô cô không cần lo lắng, việc này ta sẽ giúp cô cô nghĩ cách. Chúng ta nhất định phải đem danh phận giành về tay.”

“Thật sao?” Cẩm Nguyệt nắm lấy tay Hạ Lan Từ Kỳ, ánh mắt lóe ra hào quang vui vẻ chưa bao giờ có.

Hạ Lan Từ Kỳ cũng cầm lấy tay nàng: “Thật, từ khi vào Hào phủ ta vẫn luôn cảm thấy rất có duyên với cô cô, chỉ cần là chuyện chúng ta muốn làm nhất định sẽ hoàn thành được. Về sau, Cẩm Nguyệt cô cô đừng gọi ta là Tứ thiếu phu nhân nữa, khi không có ai cứ gọi là Từ Kỳ đi cho thân thiết.”

“Được, Từ Kỳ, những người trong phủ này rất thích bàn tán, chúng ta tuy rằng có tình cảm tốt nhưng không thể để lộ ra ngoài được. Không thể để cho người khác phát hiện, như vậy càng có lợi cho chúng ta khi làm việc, cô hiểu chưa?”

Đối với lời nói sâu sắc của Cẩm Nguyệt, Hạ Lan Từ Kỳ đương nhiên hiểu được hàm ý trong đó, thành thật gật gật đầu. Sau khi bàn luận chính sự xong, khi biết lão thái gia còn chưa dậy thì hai người lại rảnh rỗi hàn huyên thêm một lát.

Các nàng nói từ thức ăn có lợi cho sức khỏe, cho tới chuyện người trong phủ, sau đó lại lan tới tình thế trong hai ngày thăm vấn Tam di nương và Đại di nương, Hạ Lan Từ Kỳ lập tức nói với Cẩm Nguyệt, là vì có một phong thư nặc danh mà thay đổi toàn bộ cục diện, nhưng không biết thư nặc danh kia là ai đưa.

Khi nàng nói tới điều này, Cẩm Nguyệt thần nhiên uống trà, bộ dạng không một tia kinh ngạc.

Hạ Lan Từ Kỳ không khỏi thắc mắc, hỏi nàng vì sao không tò mò bức thư nặc danh kia. Cẩm Nguyệt đặt chén trà xuống, rốt cục cũng giải đáp bí ẩn mà Hạ Lan Từ Kỳ mấy ngày nay nghĩ mãi không ra.

Hóa ra, lá thư này không phải ai khác đưa mà chính là Cẩm Nguyệt làm chuyện tốt, mà nha hoàn Như Mi kia cũng là Cẩm Nguyệt cứu về. Lúc trước, Cẩm Nguyệt đã muốn đem việc này nói cho Tề Dật Phàm biết, nhưng Tề Dật Phàm vì tránh họa mà phải giả ngu khiến nàng không cơ hội, vẫn luôn ăn nhấm không vạch trần. Sau đó, Hạ Lan Từ Kỳ được gả vào đây, nàng vẫn luôn chờ mong Hạ Lan Từ Kỳ có thể chữa khỏi cho Từ thiếu gia.

Quả nhiên, Hạ Lan Từ Kỳ không phụ kỳ vọng, “Trị” bệnh cho Tề Dật Phàm rất tốt. Sau đó Cẩm Nguyệt thấy Tề Dật Phàm báo thù cho mẹ mà tỏ cáo Đại di nương, thời khắc mấu chốt, lúc này nàng mới âm thầm trợ giúp bọn họ giúp một tay.

Kỳ thật, nàng vốn định để Hạ Lan Từ Kỳ cùng Tề Dật Phàm từ từ tìm ra nàng rồi cảm kích nàng. Nhưng bây giờ bọn họ đã đứng trên một chiến tuyến như thế này, vậy thì không cần thiết giấu diếm nữa rồi, bởi vậy nói hết ra tất cả.

Hạ Lan Từ Kỳ khi ấy cũng đã phân tích, người đưa thư nặc danh này đối với chuyện trong Hậu phủ chuyện rõ như lòng bàn tay, chắc chắn không phải là người ngoài. Nhưng cụ thể là ai, nàng thật sự không đoán ra được, hiện tại rốt cục bưng tình đại ngộ. Tình cảm đối với Cẩm Nguyệt lại tăng nên vài phần.

Sau khi lão thái gia tỉnh dậy, Hạ Lan Từ Kỳ chẩn mạch cho ông.

Cẩm Nguyệt lo lắng hỏi: “Từ thiếu phu nhân, bệnh của lão thái gia có thể chữa khỏi không?”

Hạ Lan Từ Kỳ đem tay lão thái gia đặt lại trong chăn, rồi mới lên tiếng: “Các mạch máu trên đầu bởi vì có một vài chỗ bị phồng dẫn đến tắc nghẽn, nếu bị gió bên ngoài thổi vào sẽ làm cho máu lên xuống mất cân bằng. Dẫn đến tình trạng đau đầu, cho nên, bệnh đau đầu của lão thái gia đã rõ nguyên nhân.”

“Vậy làm sao bây giờ?”

Hạ Lan Từ Kỳ nói rành mạch: “Bây giờ việc chữa trị loại bỏ nguyên nhân gây bệnh là điều quan trọng nhất, sau này ngày nào ta cũng sẽ đến đây châm cứu cho ông nội. Sau đó lại kết hợp bài thuốc Nhị trần thang[4] với Tề tân[5], Hoàng cầm[6], Bạc hà làm thuốc. Mặt khác, ông nội còn bị chứng khí hư[7], cần phải uống thuốc điều hòa khí huyết. Chỉ cần điều trị hơn tháng là sẽ khỏi, sau này cũng không tái phát nữa.”

Chú thích:

[1] Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên: Nghĩa là, trên trời còn có trời, trên người còn có người. Tương đương Vô quyết dày có móng tay nhọn

[2] Thúc thủ vô sách: Bỏ tay không còn cách nào khác.

[3] Mẫu bằng tử quý: Mẹ được vinh hiển, được hưởng lợi nhờ con.

[4] Bài thuốc Nhị trần thang: Là một bài thuốc trong đông y, gồm Bạch linh, Bán hạ, Cam thảo, Trần bì (tên các dược liệu dùng làm thuốc chữa bệnh). Có công dụng trị chứng ho nhiều đờm, ngực đầy, tim tức, nôn ọe, rêu dày mạch hoạt.

[5] Tề tân: Còn gọi là Tiểu tân, Tề thảo, Thiểu tân, Độc điệp thảo, Kim bồn thảo... Tên khoa học: Asarum sieboldii. Thuộc họ: Mộc hương Aristolochiaceae. Rễ mảnh dẻ, mọc gần nhau ở các mấu, dài 10 – 20 cm, đường kính 1 mm; mặt ngoài màu vàng xám, nhẵn, có vết nhăn dọc, với những rễ con nhỏ hoặc vết sẹo. Có 2 – 3 lá mọc ở gốc thân khí sinh, cuống dài, mặt nhẵn, phiến lá phần nhiều bị gãy, lá nguyên hình tim hay hình thận, mép nguyên, đầu lá nhọn, gốc lá hình tim, dài 4 – 10 cm, mặt trên màu lục nhạt. Hoa, phần nhiều nhẵn dính lại, hình chuông, màu tím thẫm, thùy của bao hoa cong về phía gốc, phần nhiều bị nén ép, sát vào ống bao hoa. Quả nang, hình cầu. Mùi thơm, vị cay, nếm có cảm giác tê lưỡi. Phân bố ở các vùng Hắc Long Giang, Cát Lâm, Liêu Ninh, Triết Giang, An Huy, Giang Tây, Hồ Bắc, Tứ xuyên, Thiểm tây, Cam Túc v.v...(Trung Quốc). Có tác dụng giải nhiệt, kháng khuẩn và giảm đau.

[6] Hoàng cầm: Là một loại dược liệu làm thuốc. Cây thảo sống dai, cao 30-60cm, có thể tới 50cm, có rễ hình to thành hình chùy, vỏ ngoài màu đen. Thân mọc đứng hình 4 cạnh, phân nhánh ở gốc. Lá mọc đối cuống rất ngắn hoặc có cuống, cuống lá hình mác hẹp gọn sóng, đầu hơi tù, dài 1,5-3cm, rộng 2-7mm, lá nguyên. Hoa mọc thành bông ở đầu cành nằm về một bên, màu lam tím, tràng hoa gồm 2 môi 4 nhị, 2 nhị lớn dài hơn tràng, màu vàng, bầu có 4 ngăn. Cây này nước ta không có hiện phải nhập của Trung Quốc. Cây thường sống ở vùng cao nguyên đất vàng, sườn núi về hướng mặt trời mọc, nơi khô ráo. Có nhiều ở Thiểm Tây, Diên An. Phân bố nhiều ở các tỉnh vùng Bắc và Tây Nam Trung Quốc. Có tác dụng miễn dịch, kháng khuẩn, điều hòa nhiệt độ, lợi tiểu, có tác dụng đối với điều hòa huyết áp.

[7] Chứng khí hư: Chứng Khí hư là tên gọi chung, chỉ chức năng của tạng phủ trong cơ thể bị giảm sút, nguyên khí không đủ dẫn đến xuất hiện những chứng trạng hư yếu toàn thân; nguyên nhân thường do tuổi cao, sau khi mắc bệnh, hoặc ăn uống mệt nhọc nội thương, hoặc do phú bẩm cơ thể bất túc là những nhân tố chủ yếu gây nên; thuộc phạm vi Hư chứng. Biểu hiện chủ yếu trên lâm sàng là tinh thần mệt mỏi yếu sức, đoản hơi, tiếng nói nhỏ, huyệt hơi biếng nói, kém ăn hoặc sắc mặt trắng bệch, hoa mắt chóng mặt, hồi hộp tự ra mồ hôi, chất lưỡi nhợt, mạch Hư Tế vô lực.

Chương 142: Người cần ta làm cái gì

Cầm Nguyệt rất vui vẻ: “Vậy thì tốt quá, về sau phiền Tứ thiếu phu nhân rồi.”

“Đều là người một nhà cả, làm gì mà phiền hay không phiền? Nói thế lại xa cách quá.” Hạ Lan Từ Kỳ cười nói với Cầm Nguyệt: “Cầm Nguyệt cô, để Phi Dương Nhi về lấy cái túi đựng châm của ta đến, rồi sau đó mang toa thuốc mà ta đem đến ban này đi sắc.”

Cầm Nguyệt nghe lời Hạ Lan Từ Kỳ dặn dò xong, lập tức đi làm.

Khi Hạ Lan Từ Kỳ chăm cứu cho lão thái gia, cổ tình đợi cho Cầm Nguyệt đi rồi nàng mới vừa bày châm vừa như hỏi như không: “Ông nội, con thấy hình như gần đây Cầm Nguyệt cô hơi gầy.”

Nghe thấy như vậy, lão thái gia khẽ thở dài: “Đúng vậy, cô ấy mấy hôm nay ngày đêm hầu hạ ta, ta bảo cô ấy nghỉ ngơi nhưng cô ấy không đồng ý nói là người khác chăm sóc ta cô ấy không yên tâm.”

“Cầm Nguyệt cô đối xử với người thật tốt” Hạ Lan Từ Kỳ cảm thán, cũng thở nói: “Ông nội, Cầm Nguyệt cô chăm nom người nhiều năm như vậy, cũng không dễ dàng gì. Người đã bao giờ nghĩ đến chuyện cưới cô ấy về, để cho cô ấy một danh phận hay chưa?”

Lão thái gia thần sắc buồn bã, trầm mặc chốc lát mới nói: “Từ Kỳ, có một số việc con không biết, ta đã đồng ý thế với Tú Trí rằng không cưới vợ, không nạp thiếp, tu thân dưỡng tính đến hết quãng đời còn lại, ta không thể vi phạm lời hứa của mình.”

Hạ Lan Từ Kỳ nhẹ nhàng vịn vào động châm lên đầu lão thái gia, nhận thấy trong lời nói của ông có một hàm ý khác: “Ông nội, nhưng con vẫn không thể hiểu được, kỳ thật, không phải là vì ông không muốn cưới cô ấy, mà là bởi vì lời đã từng hứa mới khiến cho ông đến cuối cùng vẫn không vượt qua nổi khúc mắc trong lòng kia?”

Người chứ đâu phải cô cây, ai mà vô tình được? Trải qua thời gian, đến một tảng đá cũng nóng lên được, huống chi là người chứ? Cho nên, Hạ Lan Từ Kỳ không tin, Cầm Nguyệt luôn cẩn thận chăm sóc ông ấy như vậy mà ông ấy lại không động lòng.

“Ôi, bất kể có thế nào đi chăng nữa, ta cũng sẽ không lấy nàng.” Lão thái gia không muốn đối mặt với lòng mình, chậm rãi rũ mắt xuống.

“Vậy Cầm Nguyệt cô sau này phải làm sao bây giờ?” Hạ Lan Từ Kỳ rút một cây châm ra, nhẹ giọng hỏi.

Lão thái gia nằm xuống, thở dài một hơi: “Nàng rất tốt với ta, ta sẽ không bạc đãi nàng”

Nói đã đến nước này, Hạ Lan Từ Kỳ thấy không nên nói sâu hơn nữa mà tiếp tục chăm cứu cho ông ấy.

.....

Bóng đêm thăm thẳm, bên ngoài nổi lên gió xoáy, trong tiếng gió thổi ù ù, thổi đập vào cửa sổ tạo thành những tiếng “vù vù”. Sau một loạt tiếng sấm sét vang rền “ầm ầm”, những hạt mưa như vãi đậu trút từ trên không trung rơi xuống.

“Từ Kỳ, nàng có sợ không?” Tia chớp hắt vào phòng lúc sáng lúc tối, không khí có chút khủng khiếp. Tề Dật Phàm ôm chặt lấy nàng, nhẹ giọng hỏi.

Hạ Lan Từ Kỳ lắc lắc đầu, rồi lại cọ vào trong ngực hắn: “Có chàng ở ngay bên cạnh, có sấm chớp nhiều hơn nữa thiếp cũng không sợ.”

Tề Dật Phàm thầm cảm thấy vui mừng, đặt cằm lên trên đỉnh đầu nàng: “Từ Kỳ, chỉ cần nàng vẫn luôn ở bên cạnh ta, thì ta nguyện ý vì nàng mà chịu khổ.”

Hạ Lan Từ Kỳ ngẩng đầu sáng giọng: “Đồ ngốc, thiếp sẽ vẫn luôn ở bên chàng. Hơn nữa, chỉ cần chúng ta cố gắng thì mục tiêu của chúng ta có thể thực hiện được, cuộc sống của chúng ta nhất định sẽ ngọt còn hơn mật. Chàng biết không? Hôm nay thiếp đến thăm ông nội, lúc này mới biết thì ra Cầm Nguyệt cô vẫn luôn giúp chúng ta, phong thư nặc danh thần bí kia cũng chính là cô ấy đưa, cô ấy còn nói sẽ đồng ý giúp chàng giành được vị trí thế tử.”

Tề Dật Phàm ngạc nhiên: “Sao lại là Cầm Nguyệt?”

Hạ Lan Từ Kỳ lập tức đem chuyện ban ngày nói hết với hắn, khi biết rằng Cầm Nguyệt thật sự đồng ý giúp đỡ bọn họ thì Tề Dật Phàm vui vẻ hẳn lên: “Vậy thì tốt quá, có sự trợ giúp của cô ấy, chúng ta chắc chắn có thể làm nên việc lớn.”

“Đúng vậy đó, cho nên thiếp đã nghĩ rồi, nếu chúng ta giúp nàng có được danh phận vậy thì nàng ta sẽ càng toàn tâm toàn ý với chúng ta.” Hạ Lan Từ Kỳ lại thấy buồn phiền: “Có điều, nhìn ông nội thì có vẻ cô chấp lắm. Muốn tháo gỡ khúc mắc trong lòng ông ấy không dễ đâu.”

Tề Dật Phàm nhẹ vỗ về mái tóc bóng loáng của nàng: “Không sao hết, vạn sự tại nhân. Chỉ cần bỏ công bỏ sức, nhất định sẽ thành công.”

“Ừ” Lời nói của Tề Dật Phàm đã tiếp thêm rất nhiều động lực cho nàng, gạt đầu mấy cái. Lúc này, nàng đột nhiên nghĩ đến một chuyện: “Dật Phàm, hai ngày nữa hoàng thượng sẽ dẫn theo Thục phi nương nương đến đây. Nhưng mà Tam di nương bị đánh còn chưa có khỏe lại, Ngũ thiếu gia ngoài miệng tuy không nói, nhưng lại đối với chúng ta hận thấu xương. Liệu hắn có lợi dụng Thục phi để đối phó với chúng ta không?”

“Bình đến tướng chặn, nước tới đất chặn, trong khoảng thời gian này chúng ta cứ làm tốt việc của mình, đừng để bọn họ nắm được nhược điểm. Trời chiều lòng người, đừng sợ, không sao đâu.” Tề Dật Phàm tuy ngoài miệng an ủi Hạ Lan Từ Kỳ nhưng trong lòng hoặc nhiều hoặc ít cũng tồn tại lo lắng như vậy.

“Dù sao xét về cục diện hiện tại người có khả năng tranh đoạt vị trí thế tử nhất là Ngũ thiếu gia, cho nên nếu Thục phi ở trước mặt hoàng thượng nói gì đó, sợ là vị trí thế tử vị cuối cùng lại bị Ngũ thiếu gia đoạt mất.” Hạ Lan Từ Kỳ hít sâu một hơi, nhìn mưa rền gió dữ bên ngoài, nảy sinh cảm giác sắp tới phong ba bão táp sẽ đổ xuống Tề phủ.

Tề Dật Phàm ôm chặt nàng: “Việc lựa chọn vị trí thế tử vẫn cứ phải xem ý tứ của ông nội và cha, nàng cũng đừng lo lắng quá. Đại tỷ đã gả đi tức là người ngoài rồi, không đáng ngại.”

Thấy chủ đề của cuộc trò chuyện này có vẻ nặng nề, Tề Dật Phàm chuyển giọng, nói: “Gần đây việc buôn bán của chúng ta cũng không tệ lắm, hơn nữa lại còn kiếm được từ trong phủ không ít bạc. Chờ qua một thời gian nữa, chúng ta có thể đuổi hai tiểu thiếp kia đi, đến lúc đó Thủy Tiên Các sẽ hoàn toàn là của nàng rồi.”

Tề Dật Phàm dùng trán của mình蹭 một cái lên trán Hạ Lan Từ Kỳ, cười hỏi: “Từ Kỳ, có vui không?”

“Vui, đương nhiên vui rồi.”

“Vậy chúng ta không phải là nên ăn mừng một chút sao?” Tề Dật Phàm bắt đầu giở trò với nàng.

Hạ Lan Từ Kỳ lúc này mới hiểu rõ cái “chúc mừng” của hắn là gì, vừa cười vừa dịch ra khỏi giường: “Bây giờ còn sớm, chúng ta không cần ăn mừng vội.”

Thấy con mồi chạy, Tề Dật Phàm xoay người túm được nàng lại, đè lên, hơi thở nóng rực phả vào trên mặt Hạ Lan Từ Kỳ: “Chúng ta phải diễn tập trước.”

Hạ Lan Từ Kỳ mở to mắt: “Cái này mà cũng phải diễn tập?”

Tề Dật Phàm cười xấu xa, dùng ngón tay miết mạnh qua lại trên mặt nàng: “Dĩ nhiên, cái đồ đầu đất nhà nàng cái gì cũng không biết. Chẳng phải đều do ta dạy dỗ sao?”

Ngón tay của hắn, cứ như là có điện, mỗi nơi lướt qua đều để lại cảm giác tê dại.

Hạ Lan Từ Kỳ bị hắn trêu chọc đến mức ngứa ngáy trong lòng nhưng lại không muốn để cái người xấu xa dễ dàng đắc ý, bỗng nhiên đã nắm lấy ngón tay của hắn cắn một cái.

“Ái.....Nàng cắn ta làm gì?” Tề Dật Phàm bị đau, khó hiểu nhìn nàng.

Hạ Lan Từ Kỳ cười nói thần nhiên: “Ai bảo chàng nói linh tinh, đây là trừng phạt.”

“Được, nàng dám cắn vì phu, bình thường vì phu dạy dỗ còn nhẹ hôm nay cho nàng nếm mùi lợi hại.” Tề Dật Phàm nói xong cúi người.

“Ôi trời, cứu mạng.” Hạ Lan Từ Kỳ cười kịp túm lấy cái gối, ngăn mặt hắn.

Tề Dật Phàm túm lấy gối ném sang một bên, nhào đầu về phía trước khẽ cắn lên mỗi một tác da thịt trên người nàng, vừa cắn, vừa hỏi: “Có muốn không, muốn không hả?”

“Không muốn, chàng mau dừng lại, mau dừng lại.” Hạ Lan Từ Kỳ không tránh được, chỉ đành để bị bắt giữ. Từng đợt run rẩy xẹt qua thân thể, ở trong bể dục vui thích dần dần tích tụ, tăng dần, đến đỉnh điểm, rồi bùng nổ.....

.....

Bởi vì phải chuẩn bị nghênh đón hoàng thượng cùng Thục phi giá lâm, trong phủ mấy ngày nay việc nhiều không đếm xuể. Tề Dật Phàm ban ngày giải quyết hết công việc trên đầu, sau khi ăn chiều thì theo Hạ Lan Từ Kỳ đến Dưỡng Sinh Uyển chữa bệnh cho lão thái gia.

Con cháu hầu bên gối, đây là chuyện khiến cho ông cụ vui vẻ nhất. Mỗi khi nhìn thấy hai người bọn họ đến, lão thái gia đều rất vui vẻ.

Ngày hôm đó sau bữa cơm chiều, bọn họ cứ thế theo lễ thường chuẩn bị đến Dưỡng Tâm Uyển. Trước khi đi, Hạ Lan Từ Kỳ lại sai người mang Kim nha đầu đến..

“Dật Phàm, chúng ta mang theo Kim nha đầu cùng đi đi.”

Đối với đề nghị của Hạ Lan Từ Kỳ, Tề Dật Phàm có chút thắc mắc.

Hạ Lan Từ Kỳ đưa dây buộc con chó đưa cho hắn: “Chàng phải tỏ ra không làm sao cả, như vậy, mới có ích cho việc lão thái gia đồng ý cho chàng vào Kim lâu.”

“Có lý.” Tề Dật Phàm dẫn theo chó, cùng Hạ Lan Từ Kỳ sóng vai đi về hướng Dưỡng Tâm Uyển.

Nhìn Kim nha đầu hoạt bát hiếu động, Hạ Lan Từ Kỳ chợt nhớ đến con khi lanh lợi tham tiền kia cảm thán nói: “Còn nhớ cái hôm tiền khi con về, Siêu Nhiên vẫn còn chưa hết xúc động, không biết nó có nhớ chúng ta không nữa. Đúng rồi, mấy thứ mà khi con trộm kia.....?”

“À, ta đã lặng lẽ đem vật về với chủ rồi.”

Mặt trời đã sắp xuống núi rồi, không còn mặt trời chói chang chiếu rọi nữa. Lúc này khi đi bộ ở trong sân, mát mẻ vô cùng. Hạ Lan Từ Kỳ vừa đi bộ cùng hắn, vừa nói vài chuyện phiếm trong nhà: “Vậy là tốt rồi, nghe nói sau khi Siêu Nhiên có thể khiến cho hoa sen trong bát nở hoa, coi như phần thưởng, Hầu gia đồng ý cho muội ấy xuất phủ chơi mấy ngày. Hôm qua tiếp dò hỏi, chàng biết muội ấy muốn đến đâu không?”

Tề Dật Phàm thuận miệng hỏi: “Đến đâu chơi vậy?”

“Muội ấy muốn đến Úy Thành.”

Tề Dật Phàm không kịp phản ứng: “Đến Úy Thành làm gì?”

Hạ Lan Từ Kỳ ngừng lại, sầu lo nói: “Chàng quên ai ở Úy Thành rồi à?”

“Ai ở Úy Thành?” Tề Dật Phàm vỗ ót, chợt nhớ ra: “Nam Cung Hoàng”

Hạ Lan Từ Kỳ như trút được gánh nặng, cười nhạt một tiếng: “Chàng đấy, rốt cục cũng nhớ ra rồi à?”

“Nó muốn đến tìm Nam Cung Hoàng?” Tề Dật Phàm thần sắc ngưng trọng.

“Tám chín phần mười.”

“Không được, không thể để cho nó đến tìm tên lưu manh đó được.” Tề Dật Phàm hiển nhiên vô cùng tức giận: “Chúng ta phải nghĩ cách ngăn lại.”

Hạ Lan Từ Kỳ cười khổ một cái: “Chỉ sợ là không cản được đâu.”

“Chúng ta cũng không thể ngồi yên nhìn nó nhảy vào biển lửa được.”

“Chàng nói đúng, nhưng mà không được vội vàng. Nghe nói nó phải đợi cho đến khi Hoàng Thượng rời đi rồi mới có thể xuất phủ. Chúng ta còn nhiều thời gian nghĩ cách.” Hạ Lan Từ Kỳ ngừng đầu, thấy hắn nhíu chặt lông mày, vẻ mặt âm trầm. Lập tức kiên quyết nhìn thẳng vào mắt hắn, vờn hai tay chạm vào gương mặt hắn, cười trêu chọc: “Được rồi, đừng suy nghĩ quá nhiều nữa, cười một cái cho nương tử xem nào.”

Tề Dật Phàm thần sắc dịu đi nhiều, nhưng vẫn không cười.

Hạ Lan Từ Kỳ chưa từ bỏ ý định, nói: “Cười một cái, cười một cái, cười một cái.....” Đồng thời, trên mặt không ngừng làm các loại biểu cảm đáng yêu.

Tề Dật Phàm cảm thấy rất vui vẻ, cuối cùng cũng bị năng chọc cho phì cười.

“Chàng cười rồi, ha ha..... Thế này mới đúng, gặp ông nội chàng đừng có làm mặt như tờ giấy nhăn đấy nhé. Lại phiền ông lo lắng cho chàng.” Hạ Lan Từ Kỳ kéo hắn đi về phía trước.

Trong lùm cây cách đó không xa, một nam tử áo trắng đứng chấp tay, nhìn bóng lưng bọn họ rời đi, trong lòng ngũ vị tạp trần. Cảm giác cô đơn mãnh liệt bao trùm lấy hắn. Nhưng lúc này hắn không muốn đi đến, cũng sẽ không đi đến, hắn nguyện ý cứ như vậy, đứng từ xa nhìn. Không đi phá hoại hay quấy rầy, hắn chỉ hy vọng, người hắn yêu nhất có thể sống vui vẻ, hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Hí Tương Phùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 143: Mưu kế nhỏ

“Có phải rất ngưỡng mộ không?” Phía sau đột nhiên truyền đến giọng nói dịu dàng của một người con gái.

Nghe tiếng nhận ra người, Tề Nhan Thần không quay đầu, chỉ thở dài thật sâu.

“Kỳ thật không cần phải ngưỡng mộ hạnh phúc của người khác, huynh cũng có thể có được hạnh phúc thuộc về mình.” Yên Tiểu Tiểu đi lên phía trước, xoay người nhìn vào mặt hắn.

Tề Nhan Thần cười khổ nói: “Hạnh phúc vẫn luôn cách xa ta, cho tới bây giờ cũng chưa từng chạm đến.”

“Biểu ca huynh sai rồi. Cảnh tùy tâm chuyển[1], chỉ cần huynh có thể thật sự buông một số người cùng một việc thì muộn tin huynh sẽ không phải khổ sở như hiện tại.” Yên Tiểu Tiểu trong mắt dâng lên cảm xúc khó hiểu: “Đôi khi, nếu như đi về phía trước quá mệt mỏi, vậy thì dừng lại quay đầu. Có lẽ huynh sẽ phát hiện, nơi đó có hạnh phúc huynh từng bỏ lại.”

Hai người cứ thế đứng đối diện nhìn nhau, sau một lúc lâu, Tề Nhan Thần thân nhiên nói: “Nếu là đã bỏ quên, vậy đó không phải hạnh phúc”

Tại một khắc kia, Yên Tiểu Tiểu cảm thấy trái tim thất lại. Nàng cảm thấy Tề Nhan Thần hẳn là hiểu những gì nàng nói... cho nên mới nói những lời như vậy để cự tuyệt nàng. Nhìn bóng lưng gầy gò cô độc kia, Yên Tiểu Tiểu nảy sinh cảm giác muốn ôm lấy hắn, nhưng mà, nàng nhận được. Nàng không muốn khiến Tề Nhan Thần chán ghét, bởi vì, nàng phải nghĩ cách khiến cho Tề Nhan Thần yêu nàng.

.....

Hôm nay sức khỏe của lão thái gia đã tốt hơn nhiều, dùng xong cơm chiều, bên ngoài cũng mát mẻ nên ông không ngủ sớm như bình thường. Nên ngồi thường trà trong viện cùng Cẩm Nguyệt, hưởng gió đêm, chờ Hạ Lan Từ Kỳ cùng Tề Dật Phàm đến.

Ước chừng qua hai tuần trà, Cẩm Nguyệt chỉ về phía cửa, kêu lên: “Lão gia mau nhìn xem, bọn họ đến rồi.”

“Gia gia.....” Nhìn thấy lão thái gia đang ngồi bên chiếc bàn đá cẩm thạch trong viện, Tề Dật Phàm hưng phấn gọi một tiếng.

Lão thái gia nhìn thấy bọn họ, tâm tình tốt vô cùng: “Sao bây giờ hai đứa mới đến? Ta với Cẩm Nguyệt chờ ở đây đến nửa ngày rồi.”

Hạ Lan Từ Kỳ chỉ vào Tề Dật Phàm trách cứ: “Gia gia, việc này phải mắng chàng ấy.”

“Mắng ta? Sao lại mắng ta?” Tề Dật Phàm khó hiểu nhìn nàng.

Hạ Lan Từ Kỳ cười nói tự nhiên: “Bởi vì chàng ăn cơm chậm làm trễ thời gian”

Nghe được những lời ấy, Tề Dật Phàm dờ khóc dờ cười: “Nếu không phải nàng đem hết cơm không ăn hết đưa hết cho ta thì ta sẽ ăn mãi không xong hay sao?”

“Hả.....” Hạ Lan Từ Kỳ cứng họng một chút rồi giả vờ mồm cái lại: “Không phải thiếp sợ chàng ăn không đủ no sao?”

Tề Dật Phàm nhìn chằm chằm nàng: “Nói như vậy thì ta còn phải cảm ơn nàng?”

“Hai ta còn cần phân biệt gì sao? Đương nhiên là không cần cảm ơn rồi, nhưng nếu chàng cứ muốn cảm tạ thiếp ở đây, thiếp cũng không có ý kiến.” Thấy Tề Dật Phàm không phản bác được, nàng hé miệng nở nụ cười, thật là sung sướng.

“Lão gia, ngài nhìn xem, tân nương có khác, ân ái quá.” Cẩm Nguyệt nhìn bọn họ, trong ánh mắt tràn đầy vẻ hâm mộ.

Nhìn đám tiểu bối hạnh phúc, lão thái gia cũng rất vui mừng, mở miệng nói: “Phu thê đồng tâm, kì lợi đoạn kim[2]. Gia gia tin tưởng các con càng về sau sẽ càng phát triển.”

Hai người trầm miệng một lời: “Cám ơn gia gia.”

Lúc này, Kim nha đầu thấy nhiều người thì hưng phấn chạy đến bên chân mọi người cọt cọt lui, lão thái gia lúc này mới chú ý tới nó, sâu sắc chỉ dạy Tề Dật Phàm: “Lão Tứ, đầu óc của con bây giờ đã ổn lắm rồi. Nên giúp cha con làm việc đi, đừng chỉ có suốt ngày chơi đùa với cho nữa.”

“Dạ, Tôn nhi đã biết.” Tề Dật Phàm không hề phản bác, vâng theo.

Hạ Lan Từ Kỳ ở bên cạnh giải thích: “Gia gia, không phải Dật Phàm thích chơi với chó đâu, mà vì trong phủ chẳng có việc gì cho chàng ấy làm.”

Lão thái gia ngẩng đầu hỏi: “Trong phủ nhiều việc như vậy, sao có thể nói là không có việc gì làm?”

Hạ Lan Từ Kỳ đẩy Kim nha đầu đang cắn mép váy nàng ra, đứng lên nói: “Gia gia, là thế này, những việc cha chồng giao cho Dật Phàm làm chàng ấy đã hoàn thành xong hết. Rảnh rỗi không có việc gì, chỉ có cách chơi với chó.”

Cẩm Nguyệt ở bên cạnh như có như không nói: “Cũng khó trách, khi Tứ thiếu gia chưa gặp chuyện không may đã có năng lực ưu việt. Hiện tại sức khỏe đã hồi phục, chuyện xử lý mấy việc vặt trong phủ này không phải là rất thành thạo hay sao?” Cẩm Nguyệt cười nhìn Hạ Lan Từ Kỳ: “Tứ thiếu phu nhân, cô phải thấy thế làm may mắn chứ. Tứ thiếu gia như vậy không phải có thêm nhiều thời gian bên cạnh cô sao?”

Hạ Lan Từ Kỳ giả bộ hồn giận: “Không phải đâu, Cẩm Nguyệt cô không biết đấy thôi. Chàng ấy hề rảnh rỗi là lại bắt nạt ta, ta ước gì ngày nào cũng có việc cho chàng làm.”

Hạ Lan Từ Kỳ nhìn về phía lão thái gia: “Đúng rồi gia gia, trong phủ có việc gì bận nhất, vất vả nhất thì cứ giao hết cho chàng ấy đi, dù sao cũng biết lắm khổ nhiều cho chàng ấy đỡ có thời gian đi quây rầy con.”

“Cô nữa sao?” Cẩm Nguyệt nói xen vào.

“Có gì mà không nữa? Dù sao huynh ấy cũng là một người chẳng chịu ngồi yên, so với việc suốt ngày chơi với chó còn tốt hơn nhiều chứ.”

“Cô đấy.” Cẩm Nguyệt bắt đầu đi lắc đầu, sau đó nhìn về phía lão thái gia.

Lão thái gia đại khái là có chút mệt mỏi, ngáp một cái rồi nói: “Yên tâm, sẽ không để nó nhàn rỗi đâu. Ông nội sẽ có sắp xếp.”

.....

Mấy ngày nay thì khí trời không tốt lắm, thường xuyên mưa, không khí ẩm ướt khiến bệnh đau đầu kinh niên của lão thái gia mới khỏi không lâu thì bệnh thấp khớp đã tái phát. Hạ Lan Từ Kỳ không lúc nào rảnh rỗi, ngày nào cũng đến Dưỡng Sinh uyển.

Một hôm, Hạ Lan Từ Kỳ vừa mới vào phòng đã thấy lão thái gia đang tự xoa gầy định xuống giường.

Hạ Lan Từ Kỳ vội nhanh chân đến đỡ lấy: “Ông nội, ông muốn làm gì thì sai bảo một câu là được rồi. Chân của người không thoải mái, vẫn nên nghỉ ngơi thật nhiều sẽ tốt hơn.”

Lão thái gia vẫn không có ý định dừng chân, vừa đi ra ngoài, vừa nói: “Ta không sao. Đúng rồi, Từ Kỳ này mới phát hiện ra Cẩm Nguyệt ngày nào cũng cứ giờ này là không có ở trong viện. Ta hỏi nha hoàn khác thì tất cả mọi người nói không biết nàng đi đâu? Con nói xem nàng ấy cứ công ta ra ngoài suốt, có phải sẽ ảnh hưởng gì không?”

“Cô ấy sao có thể có chuyện gì chứ? Có lẽ là đi ra ngoài đi bộ thôi.” Hạ Lan Từ Kỳ cố gắng nói sang chuyện khác: “Ông nội, không nói nhắc đến nàng nữa. Bên ngoài rất ẩm áp, chúng ta đi ra ngoài tắm ánh nắng mặt trời chút đi.”

“Không phải, mỗi lần nàng ấy quay về thì mặt lại đỏ bừng.” Lão thái gia nghi thần nghi quỷ đứng lên: “Từ Kỳ, con giúp ta đi ra ngoài nhìn xem.”

“Hả” Hạ Lan Từ Kỳ do dự một chút, đành nói: “Ông nội, thật ra là lúc này con có gấp cô ấy.”

“Con nhìn thấy nàng? Ở đâu, mau dẫn ta đi.”

Thấy lão thái gia gấp như vậy, đủ để chứng minh Cẩm Nguyệt trong lòng ông chiếm không hề ít.

Hạ Lan Từ Kỳ lên tiếng, không dẫn theo nha hoàn giúp đỡ lão thái gia rời viện, đi thẳng đến Phật đường.

Bên ngoài Phật đường, có bà người ở già nua đang quét sân vừa thấy bọn họ đến thì ném vội cái chổi đi chạy đến hành lễ, nhưng lại bị ánh mắt sắc bén của Hạ Lan Từ Kỳ ra hiệu ngăn lại.

Giương mắt nhìn lên, từ cửa sổ mở rộng của Phật đường thấy rõ bên trong là một bóng dáng quen thuộc đang bái Phật.

Lão thái gia nhìn kỹ, không phải ai khác mà người kia đúng là Cẩm Nguyệt. Lúc này Cẩm Nguyệt đang cầm trong tay một quyển kinh Phật, giống như không hề mệt mỏi cứ như vậy lặp đi lặp lại động tác hành lễ.

Lão thái gia đứng nhìn trong chốc lát, thắc mắc hỏi bà già quét sân: “Nàng ấy đang làm gì đấy?”

Bà lão cung kính đáp: “Đây là đang bái kinh, một chữ cúi đầu. Nói cách khác quyển kinh kia có bao nhiêu chữ thì nàng dập đầu bấy nhiêu lần.”

Bạn đang đọc truyện *Hì Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 144: Ta có một đoạn tình

Hạ Lan Từ Kỳ cao giọng, kinh ngạc nói: “Cái việc bái kinh này, chẳng phải mất rất nhiều thời gian sao?”

“Đúng vậy, mỗi ngày cô ấy bái nửa bộ, cho dù bái nửa bộ cũng mất hơn một canh giờ. mấy hôm nay trời cực nóng, không động đậy cũng đổ mồ hôi ướt người rồi, đến khi cô ấy bái xong thì người ướt sũng.” Bà hầu già nhìn bóng lưng Cẩm Nguyệt, vẻ mặt thương xót.

“Sao nàng ấy lại làm vậy?” Lão thái gia không kìm được lên tiếng hỏi.

“Đây đều là do lão nô, một lần trong lúc nói chuyện phiếm là lão nô đã nói với cô ấy rằng nếu bái kinh thành kính thì khi cầu Bồ Tát phù hộ nhất định sẽ linh nghiệm” Bà hầu già hơi thấp giọng: “Lão nô cũng không biết cô ấy đang cầu điều gì.”

“Ông nội, cô ấy đi ra rồi.” Hạ Lan Từ Kỳ thấy Cẩm Nguyệt không bái nữa, đứng ở chỗ đó vỗ tay, không biết cứ nhắc đi nhắc lại cái gì, liền nhỏ giọng nhắc nhở.

Lão thái gia không muốn để Cẩm Nguyệt phát hiện mình theo dõi nàng nên cùng Hạ Lan Từ Kỳ núp phía sau tảng đá, cũng ra hiệu cho bà hầu già không được nhiều chuyện.

Cẩm Nguyệt lau mồ hôi trên đầu, mỗi một từ bên trong bước ra. Sau khi chào hỏi bà hầu già xong thì vội vàng vàng chạy về.

Lúc này, lão thái gia cùng Hạ Lan Từ Kỳ đi ra từ phía sau cây cột, lập tức đi vào Phật đường.

Trong Phật đường nghiêm trang túc mục, hương khí lượn lờ. Lão thái gia đi đến trước bàn, phát hiện trên đài bày đồ cúng của bàn thờ có một tờ giấy vàng gấp lại thành phong nhỏ, ông vừa cầm lên đã thấy trên đó có chữ viết. Từ ngày mùng 1 tháng 10 Cẩm Nguyệt nguyện bái kinh hai mươi một ngày, nguyện dùng công đức bái kinh tặng lại cho Tề Tri Niên, hi vọng ông ấy không lâm dịch bệnh, thân thể khỏe mạnh, sống lâu trăm tuổi. Nếu công đức không đủ, Cẩm Nguyệt tự nguyện giảm thọ mười năm, khẩn cầu Quan Thế Âm Bồ Tát từ bi hi xả, thành toàn cho nàng.

“Chuyện.....” Lão thái gia quay đầu lại nhìn người hầu già.

Bà vội vàng giải thích: “Đây là sớ Cát Tường, đến khi Cẩm Nguyệt cô bái đủ hai mươi một ngày rồi sẽ đem đi thiêu hủy.”

Nghe thấy như vậy, lão thái gia chợt kích động hẳn lên. Ông có thể nào cũng không thể ngờ rằng Cẩm Nguyệt lại vì muốn ông khỏe mạnh mà tự nguyện giảm thọ mười năm, sao ông có thể nhẫn tâm để nàng làm như vậy chứ? Vì thế tay cầm sớ Cát Tường bóp chặt lại.

Bà hầu già kinh hãi: “Ôi, lão thái gia. Đây chính là tâm ý của Cẩm Nguyệt cô, ngài làm vậy.....”

“Nàng ấy còn trẻ như vậy, ta có thể để nàng giảm thọ vì ta sao? Sau này nếu nàng lại đến thì người đuổi nàng về cho ta.” Lão thái gia vo sớ Cát Tường lại thành một cục rồi vứt sang một bên, trầm giọng nói: “Từ Kỳ, chúng ta đi về”

Ra khỏi Phật đường, đi đến chỗ hoa viên thấy lão thái gia có chút mệt mỏi, Hạ Lan Từ Kỳ liền đỡ ông ngồi vào trong lương đình rồi nói: “Ông nội, người đừng tức giận. Cẩm Nguyệt cô cũng chỉ là vì muốn tốt cho người thôi.”

Lão thái gia hít sâu một hơi: “Nàng ấy tốt với ta, sao ta có thể giận nàng ấy được? Có điều, ta không đáng để nàng ấy làm như vậy.”

“Thích một người, có lẽ sẽ chẳng so bì được mắt, càng không suy nghĩ có đáng giá hay không.” Hạ Lan Từ Kỳ mượn cơ hội đề nghị thêm: “Ông nội, con thấy Cẩm Nguyệt cô thật sự thích người, hay là người cưới cô ấy đi, có danh phận thì trong lòng của cô ấy cũng có thể thoải mái hơn.”

Lão thái gia thần sắc ảm đạm, không hề trả lời.

Thấy tình cảnh này, Hạ Lan Từ Kỳ hỏi: “Ông nội, có câu ‘Tri âm nan kiếm, chân ái khó tìm’. Con nghĩ lúc trước bà nội không cho người nạp thiếp ý muốn ban đầu là muốn để người tu thân dưỡng tính, sống lâu trăm tuổi cùng là nghĩ cho sức khỏe của người. Nhưng Cẩm Nguyệt cô sẽ không làm tổn hại đến người, cô ấy nguyện ý làm bạn với người, luôn ở bên cạnh người, thứ cô ấy muốn chẳng qua cũng chỉ là một cái danh phận thôi, chẳng lẽ lúc này người còn gì băn khoăn sao?”

Lão thái gia đảo mắt nhìn cỏ cây xanh biếc, nhẹ giọng nói: “Thứ hiện tại khiến ta băn khoăn không phải điều này.”

Hạ Lan Từ Kỳ nhìn ông: “Vậy là cái gì? Hay là người sợ bị nói ra nói vào?”

“Ta đã ngàn này tuổi rồi, có chuyện gì phải sợ nữa? Chủ yếu là bởi vì làm người không thể chỉ biết đến mình, đôi khi cũng phải lo lắng cho người khác nữa.” Lão thái gia hơi thở dài: “Ta đã là người sắp về với tổ tiên, không thể cùng nàng ấy già đi được, nếu ta cho nàng ấy một danh phận thì làm sao sau này có thể lập gia đình được nữa. Cho nên, ta không thể ích kỷ mà làm chậm trễ chuyện chung thân của nàng ấy, phá vỡ hạnh phúc cả đời của nàng được.”

Thì ra lão thái gia không phải không muốn lấy cô ấy cũng không phải không có tình cảm, mà là vì trách nhiệm đối với nàng nên mới luôn có thái độ cự tuyệt nàng.

Cảm động cho đoạn tình không phân biệt tuổi tác này, Hạ Lan Từ Kỳ nhẹ giọng khuyên: “Ông nội, lo lắng của người không phải không có lý, nhưng mà người đã từng hỏi qua xem hạnh phúc cô ấy muốn là gì chưa? Đã đến tuổi này rồi, muốn tìm người tốt để gả cũng không phải dễ dàng. Trong lòng cô ấy có người, luôn muốn từng giờ từng phút được ở bên cạnh lần bạn với ông, danh chính ngôn thuận ở bên cạnh ông, đây là hạnh phúc mà cô ấy muốn. Có những khi, hạnh phúc trong mắt người khác thì không gọi là hạnh phúc, hạnh phúc thật sự phải do chính mình cảm nhận. Ông nội, nhân sinh khó đoán, quan trọng là phải nắm chắc cơ hội, nếu như người muốn thấy cô ấy hạnh phúc thì hãy thành toàn tâm nguyện nhiều năm của cô ấy đi.”

Nghe xong những lời khuyên bảo của Hạ Lan Từ Kỳ, lão thái gia không nói gì mà chỉ đưa mắt nhìn xa xăm, không biết trong lòng đang đấu tranh như thế nào.

Sau khi trải qua lần này, tâm ý của lão thái gia mặc dù cũng có dao động, nhưng cũng không đủ để khiến ông đưa ra quyết định.

Bởi vì Hạ Lan Từ Kỳ vẫn luôn gần gũi với lão thái gia, khiến cho cháu dâu ở những phòng khác cảm thấy rất lo lắng, không ngừng đến báo hiệu. Nhưng mà, Hạ Lan Từ Kỳ đến thì lão thái gia vui vẻ còn những người khác đến lão thái gia lại không thích kiểu tỏ vẻ của bọn họ, tâm trạng tốt thì gặp mà không tốt thì sẽ lấy lý do là sức khỏe không tốt để từ chối gặp. Cứ như vậy, đám chị em dâu bắt đầu khó chịu với Hạ Lan Từ Kỳ.

Mình đi đường của mình, mặc kệ người khác nói là nguyên tắc làm người của Hạ Lan Từ Kỳ, huống chi, muốn làm nên đại sự thì sao tránh được đắc tội với người khác chứ. Hạ Lan Từ Kỳ không quan tâm ánh mắt của bọn họ, nên làm cái gì thì làm cái đó.

.....

Sau giữa trưa, một tầng mây trắng lơ lửng trên không che đi ánh nắng trời chói chang, khiến cho thiên địa vạn vật đắm chìm trong một không gian mát mẻ.

Trong tiểu đình ở sau Dưỡng Tâm viện, Cẩm Nguyệt dùng dao nhỏ dịu dàng gọt táo: “Từ thiếu phu nhân, lão gia gần đây đối xử với tôi tốt lắm, nhưng mà vẫn chưa thấy ông ấy nói gì, cô nói xem bước tiếp theo phải làm gì? Có phải đã hết hy vọng rồi hay không?”

“Cô đừng quá bi quan, ta thấy có rất nhiều hy vọng, có điều.....” Hạ Lan Từ Kỳ hơi kéo dài giọng.

“Có điều gì?” Cẩm Nguyệt ngừng lại, ngẩng đầu nhìn nàng.

Hạ Lan Từ Kỳ do dự một chút, quyết định nói: “Cô biết không? Kỳ thật ông nội không muốn cưới cô là vì để tốt cho cô, ông sợ là về sau ông đi rồi sẽ không có ai chăm sóc cho cô.”

“Cái này ta biết.”

“Vậy cô định thế nào? Kỳ thật cô không nhất định cứ phải cưới, chờ sau này ông nội đi rồi, cô tìm một ý chung nhân vừa ý không được sao?” Hạ Lan Từ Kỳ ngừng lại chờ đáp án của nàng.

Cẩm Nguyệt thu mất lại, tiếp tục gọt táo, nhẹ giọng uyển chuyển: “Khi tôi mười ba tuổi cha mẹ vì bệnh dịch hoành hành cướp đi mạng sống, ta có một ca ca làm lính gác thành ở Biện Châu. Vì thế một mình tôi đến Biện Châu tìm ca ca, khi đó tôi không có tiền, cả quãng đường phải ăn xin chịu không biết trăm đắng ngàn cay để đến được Biện Châu. Kết quả, ca ca lại bởi vì làm theo luật pháp mà đắc tội với phường ác bá, bị người ta hại chết.”

Cẩm Nguyệt vẻ mặt trở nên bi thương: “Trong vòng hơn một tháng, tôi mất đến ba người thân. Lúc ấy, tôi gọi trời trời không thấu, kêu đất đất chẳng hay, một mình đơn độc không nơi nương tựa. Đã mất đi hết can đảm, tôi không còn dũng khí sống ở trên đời nữa, vì thế, tôi đã thất cổ tự sát trước mộ phần của ca ca. Tôi cho là tôi đã được giải thoát rồi, nhưng mà sau đó, tôi đã tỉnh lại.”

Cẩm Nguyệt ngẩng đầu lên, ánh mắt mơ hồ, tình cảnh trước kia như hiện ra trước mắt: “Tôi mở mắt ra, đập vào mi mắt vừa hé là một khuôn mặt nam nhân trưởng thành chừng chạc, anh tuấn nho nhã. Người đó thấy tôi tỉnh lại thì nở nụ cười vui mừng, nụ cười ấy lúc đó giống như một tia nắng ấm chiếu vào trong lòng tôi, yên bình như vậy, ấm áp như thế. Vậy nên nhiều năm qua, mỗi khi gặp phải chuyện không vui hay chuyện không như ý, chỉ cần vừa nhớ lại nụ cười ấm áp kia thì tôi lại thấy thoải mái trở lại.”

Cẩm Nguyệt đem quả táo đã gọt xong đưa cho Hạ Lan Từ Kỳ: “Sau đó người ấy biết thân thế đáng thương của tôi, biết tôi không có thân nhân nên đã có lòng tốt đưa tôi về Hầu phủ. Ở trong phủ, tôi chỉ là một nha hoàn, tôi chỉ có thể mãi mãi yên lặng mà ngắm nhìn người, nhưng mà càng tiếp xúc nhiều với người, những phẩm chất cao đẹp của người càng hấp dẫn tôi. Tôi biết tôi chỉ là một nha hoàn, lúc ấy không hề có một chút suy nghĩ không an phận nào, nhưng mà tôi không thể khống chế được tim mình.....”

Nàng ngẩng đầu, nhìn chăm chăm Hạ Lan Từ Kỳ: “Là ông ấy cho tôi sinh mệnh, nếu không tôi đã sớm chết rồi. Ở trong phủ cũng phải trải qua không ít chuyện khổ sở, nếu không phải bởi vì có ông ấy tôi cũng chẳng thể đủ dũng khí ở lại tới bây giờ, cho nên, nhân nhịn nhiều năm nay của tôi cũng chỉ vì muốn được gần cho ông ấy. Chỉ cần có ngày đó, thì tôi có chết cũng không hối hận.”

Hóa ra thân thể của Cẩm Nguyệt lại đáng thương như vậy, Hạ Lan Từ Kỳ nghe xong, trong lòng ghen ngào. Nghĩ đến một cô gái bắt đầu từ năm mười ba tuổi đến tận khi đã hơn ba mươi, trải qua thời gian chừng hai mươi năm vẫn luôn toàn tâm toàn ý yêu một người đàn ông, tình cảm sâu đậm như vậy khiến người ta cảm động

Hạ Lan Từ Kỳ nắm lấy tay Cẩm Nguyệt: “Cẩm Nguyệt cô, ta hiểu rồi, đã nhiều năm như vậy thật làm khó cô. Cô yên tâm, ta nhất định sẽ giúp cô hoàn thành tâm nguyện này.”

Ngày mai sẽ là ngày hoàng thượng cùng Thục phi giá lâm, mọi thứ trong phủ đã sớm chuẩn bị xong, chỉ còn chờ cơ hội.

Lão thái gia trải qua đợt trị liệu cẩn thận của Hạ Lan Từ Kỳ thì thân thể đã có nhiều chuyển biến lớn, ngày mai nghênh đón hoàng thượng không thành vấn đề.

Tối hôm đó, còn có một lần chăm cứu cuối cùng của đợt trị liệu, vì thế Hạ Lan Từ Kỳ theo thường lệ cùng Tề Dật Phàm cùng đến Dưỡng Sinh uyển.

Ông cháu hai người trò chuyện, Hạ Lan Từ Kỳ đứng ở phía sau lão thái gia, bày mâm trên đầu ông, Cẩm Nguyệt cũng ngồi ở ngay cạnh.

Lão thái gia nhìn Tề Dật Phàm, trầm ngâm nói: “Lão Tứ, thấy con ngày nào cũng rảnh rỗi nhàn chán, ông nội tìm việc cho con làm nhé.”

Tề Dật Phàm cười nói: “Có việc gì ông nội cứ phân phó, Dật Phàm nhất định sẽ làm tốt.”

“Được, đứa trẻ ngoan.” lão thái gia liếc mắt nhìn Cẩm Nguyệt một cái, Cẩm Nguyệt gật đầu cười, lão thái gia lúc này mới nói: “Ông nội có một ý tưởng, muốn để con vào Kim Lâu rèn luyện, con có đồng ý không?”

“Đồng ý ạ, chỉ cần có thể làm việc cống hiến cho phủ thì muốn Dật Phàm làm gì cũng đều được.” Tề Dật Phàm trong lòng mừng như điên, nhưng cũng không dám biểu hiện quá mức, chỉ khiêm nhường nói.

“Vây là tốt rồi, chờ hoàng thượng đi rồi. Con vào Kim Lâu cùng học tập rèn luyện với Ngũ thiếu gia.”

“Vâng, ông nội yên tâm, cháu trai nhất định sẽ không phụ kì vọng, nghiêm túc học tập.”

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 145

Lão thái gia vừa lòng gật đầu: “Đứa trẻ ngon, ông nội tin vào con.”

Tề Dật Phàm ngẩng đầu cùng Hạ Lan Từ Kỳ nhìn nhau cười, trong lòng vô cùng sung sướng.

Trong lúc nói chuyện phiếm, đột châm cứu trị liệu cuối cùng cũng đã xong rồi, Hạ Lan Từ Kỳ vừa rút châm vừa nói: “Cẩm Nguyệt cô, bên ngoài có gió mau đóng cửa sổ lại.”

“Được” Cẩm Nguyệt xoay người đi về phía cửa sổ, nhưng mà đi chưa được hai bước, thân mình lắc lư một cái rồi “Bụp” một tiếng đột nhiên ngã xuống đất.

Mọi người kinh hãi, Hạ Lan Từ Kỳ rút vội cây châm cuối cùng rồi vọt tới, ôm Cẩm Nguyệt vào trong ngực: “Cẩm Nguyệt cô, cô làm sao vậy?”

“Nguyệt nhi.....” Lão thái gia lo lắng đứng lên, Tề Dật Phàm sợ ông nội xảy ra chuyện, nhanh chân chạy đến đỡ ông, đi đến.

Lúc này, chỉ thấy Cẩm Nguyệt sắc mặt tái nhợt, hô hấp dồn dập, vẻ mặt vẻ thống khổ. Nàng thấy lão thái gia đã tới, chậm rãi đưa tay duỗi ra, lão thái gia cầm lấy tay nàng, gắt gao đặt ở trước ngực: “Nguyệt nhi, nàng làm sao vậy? Mau nói cho ta biết nàng khó chịu ở đâu?”

“Nô tì cũng không biết, nô tì cảm thấy rất chóng mặt, nô tì, nô tì rất khó chịu.” Cẩm Nguyệt cau mày, thanh âm êm dịu tựa lông hồng bay nhẹ trên không.

Lão thái gia đau lòng ôm lấy Cẩm Nguyệt bế đặt lên trên giường của mình, thúc giục Hạ Lan Từ Kỳ: “Nàng ấy bị sao vậy? Từ Kỳ, con mau khám cho nàng đi.”

“Được, ông nội đừng lo lắng quá, con sẽ lập tức khám cho cô ấy.” Kéo cổ tay Cẩm Nguyệt qua, sau khi chẩn mạch xong Hạ Lan Từ Kỳ hoảng sợ nói: “Ông nội, cô ấy trúng độc.”

“Trúng độc?” Lão thái gia ngạc nhiên nhìn chằm chằm Hạ Lan Từ Kỳ: “Sao có thể trúng độc được? Trúng độc gì? Độc này có thể giải được không?”

Thấy lão thái gia lo lắng như thế, Hạ Lan Từ Kỳ do dự một chút rồi mới nói: “Cô ấy trúng một loại độc được hiếm gặp, gọi là Bà la tử, trúng loại độc này thì bình thường không quá một canh giờ sẽ tắt thở mà chết.” Hạ Lan Từ Kỳ vẻ mặt khó xử cúi đầu: “Loại độc được này Từ Kỳ chưa từng giải, chỉ có thể thử chứ không nắm chắc mười phần.”

“Cái gì?” Lão thái gia lúc ấy liền giật mình, nhưng cũng nhanh chóng bình lại, tức giận nói: “Tại sao có thể như vậy? Là ai muốn hại Nguyệt nhi của ta? Là ai?”

“Lạnh quá, ta lạnh quá.....” Cẩm Nguyệt ở trên giường run run, sắc mặt càng trắng bệch không một chút huyết sắc.

“Không sợ, có ta ở đây.” Lão thái gia ngồi ở bên giường, ôm Cẩm Nguyệt vào trong ngực, kéo chăn qua đắp lên người nàng. Rồi lại kêu lên với Hạ Lan Từ Kỳ: “Từ Kỳ, bất luận dùng phương pháp gì con cũng phải cứu được Nguyệt nhi của ta.”

“Vâng” Hạ Lan Từ Kỳ bắt đầu châm cứu trên đầu cùng cổ tay của Cẩm Nguyệt, Tề Dật Phàm thì ở bên cạnh giúp nàng một tay.

Lúc này, khí mạch của Cẩm Nguyệt đã yếu lắm rồi, ánh mắt cũng có chút lờ mờ: “Lão gia, nô tì chắc là phải đi trước người một bước rồi, về sau cũng không thể chăm sóc người được nữa. Sau khi nô tì đi rồi, hi vọng người có thể giữ gìn sức khỏe thật tốt.” Cẩm Nguyệt nhắm mắt lại, không còn sức lực nói: “Lão gia, tiếc nuối duy nhất trên đời này của nô tì là không thể danh chính ngôn thuận ở bên cạnh nhau. Cho nên, nô tì muốn cầu xin người đáp ứng nô tì, nếu có kiếp sau, người hãy lấy nô tì, có được không?”

“Được, ta đáp ứng nàng, ta đáp ứng nàng.” Lão thái gia cầm lấy tay nàng, kích động nói: “Không cần chờ đến kiếp sau, chỉ cần nàng có thể khỏe lên, ta nhất định sẽ cho nàng một danh phận, nhất định.”

Đối mặt với sinh tử, chỉ có thực sự cảm nhận được sắp mất đi thì mới có thể thấy rõ lòng mình, mới hiểu như thế nào là quý trọng. Giờ phút này, lão thái gia cảm giác không có gì quan trọng bằng sinh mạng của Cẩm Nguyệt, nếu có thể, ông đồng ý chết thay nàng bởi vì ông đã sớm không thể rời xa nàng rồi.

“Thật sao? Không phải nô tì đang nằm mơ chứ?”

“Là thật, có Từ Kỳ cùng Dật Phàm ở đây làm chứng.”

Một khắc này, Cẩm Nguyệt cảm động chảy nước mắt, hạnh phúc nở nụ cười, cùng lúc đó nàng cũng thanh thản nhắm mắt lại.

“Nguyệt nhi, Nguyệt nhi.....” Lão thái gia thấy nàng bất động, lo lắng lớn tiếng gọi.

Lúc này, đã có nha hoàn theo sai bảo của Hạ Lan Từ Kỳ, lấy hòm thuốc và chậu nước đến. Hạ Lan Từ Kỳ vội vàng lấy ra một chiếc bình sứ màu lam tinh xảo, đổ ra một viên thuốc rồi nhét vào miệng Cẩm Nguyệt rồi dùng ngón tay nàng. Ngay sau đó, Cẩm Nguyệt tỉnh táo lại rồi bắt đầu buồn nôn.

Hạ Lan Từ Kỳ chuẩn bị chậu đồng không sai chút nào, trong chậu còn đệm vải bông, như vậy khi nôn cũng sẽ không bị tung tóe.

Sau khi nôn xong, nàng lại suy yếu rơi vào hôn mê, lão thái gia vội la lên: “Từ Kỳ, sao cô ấy lại.....”

“Được hiệu phát tác, độc tố trong người không thể nhanh chóng hết được.” Hạ Lan Từ Kỳ lại tiếp tục lục lọi trong hòm thuốc, lấy từ bên trong một lọ cao màu đen. Hòa vào nước rồi đút cho Cẩm Nguyệt uống, cuối cùng nói: “Ông nội, những gì có thể làm con cũng đã làm hết rồi, Cẩm Nguyệt cô có thể gắng gượng qua khỏi hay không, cũng phải xem mệnh của nàng thế nào. Nếu sáng sớm ngày mai nàng không tỉnh, chỉ e là.....”

“Không đâu, nàng sẽ tỉnh” lão thái gia ngắt lời của nàng, ôm chặt Cẩm Nguyệt nói: “Trời không còn sớm nữa, các con cứ về đi, ở đây có ta là được.”

Từ Dường Tâm Uyển đi ra trời đã tối đen, Hạ Lan Từ Kỳ ôm lấy cánh tay Tề Dật Phàm đi về hướng Thủy Tiên Các.

Tề Dật Phàm thấy nàng vừa đi vừa cười trộm, đưa tay vuốt mũi của nàng: “Nàng cười ngây ngô gì đó?”

Hạ Lan Từ Kỳ ngẩng đầu: “Hôm nay song hỷ lâm môn, chẳng lẽ không nên cười sao?”

Tề Dật Phàm sùng sốt một chút, mãi mới kịp phản ứng: “Nói như vậy, độc mà Cẩm Nguyệt trúng là một tay nàng bày ra?”

“Đúng vậy, chỉ có như thế mới có thể khiến cho ông nội thấy rõ lòng mình thôi.” Hạ Lan Từ Kỳ đắc ý ngẩng đầu lên.

“Nàng làm như vậy quá mạo hiểm rồi, ngộ nhỡ xảy ra sơ suất thì phải làm sao đây?”

Hạ Lan Từ Kỳ ôm sát cánh tay của hắn: “Không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con? Thiếp không ép nàng, là Cẩm Nguyệt cô tự nguyện làm như vậy. Chàng yên tâm, nàng chỉ trúng một thứ giống như độc được thôi, sau khi dùng thuốc giải độc của thiếp rồi sẽ không xảy ra chuyện gì. Có điều mấu chốt nhất là, thông qua chuyện này ông nội đã đồng ý cho nàng danh phận rồi, ít nhất Cẩm Nguyệt cô cũng không uống công chiu thiệt.”

“Thế thì cũng ổn.” Tề Dật Phàm ôm vai Hạ Lan Từ Kỳ, đi lên phía trước: “Từ Kỳ, ông nội có được hồng nhan tri kỉ như vậy cũng là phúc khí của ông ấy, nếu sau này ta già rồi.....”

“Sau này già rồi thì sao?” Hạ Lan Từ Kỳ quay đầu, hơi ngụy hiểm nhìn hắn.

Tề Dật Phàm lấy tay gạt những sợi tóc vương trên trán nàng, cười nói: “Ta không thích hồng nhan tri kỉ, cho nên sau này già rồi, ta vẫn muốn ở bên cạnh nàng.”

“Đây là những lời thật lòng?”

“Đúng, thật tâm thật ý.”

Nghe hắn nói như thế, Hạ Lan Từ Kỳ rút cục cũng hé miệng nở nụ cười: “Ừ, thế còn được.”

.....

Hôm sau, là ngày hoàng thượng cùng Thục phi giá lâm, buổi sáng, bên ngoài Hào phủ con cháu đích tôn vẩy nước làm sạch hết đường xá, trải thảm đỏ, Lý công công từ sớm đã dẫn theo một đám thái giám cùng cung nữ vào Hào phủ trước, đem những thứ Hoàng Thượng quen dùng bỏ trí đầy đủ.

Ước chừng giờ Tỵ hai khắc, đội hộ vệ hoàng gia bảo vệ hoàng thượng cùng nương nương vừa mới tiến vào Diêm thành lập tức có người đến bẩm báo.

Lão thái gia cùng Hào gia, dẫn theo toàn bộ già trẻ lớn bé gần trăm người trong phủ, đứng xếp hàng ở phủ nghênh đón.

Qua thêm nửa canh giờ nữa, đội ngũ hoàng gia đã xuất hiện ở đầu đường.

Đại đa số mọi người trong Hầu phủ đều chưa từng gặp qua hoàng thượng, hiện tại may mắn được thấy vua của một nước, tất cả đều vô cùng hưng phấn, nghênh cổ hết sức chăm chú nhìn về phía đầu đường.

Phía trước có rất nhiều cung nữ cùng nam tử trẻ tuổi bê khó đỉnh[1], kim qua[2], mui xe[3], cò trướng, vẻ mặt nghiêm túc, chậm rãi đi đến. Sau đó, là đế vương cùng nương nương ngồi trên ngọc lộ[4] được hai mươi tám người khiêng, phía trên gắn đủ các loại ngọc ngà quý báu vừa cao quý lại xa hoa.

Đội rước vây quanh ngọc lộ, dưới cò trướng tung bay đi đến.

Đến khi đội rước vào cửa, có thái giám cao giọng hô: “Hoàng thượng giá lâm.....”

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế, vạn vạn tuế, nương nương thiên tuế thiên tuế, thiên thiên tuế” lão thái gia cùng Hầu gia dẫn dắt người nhà, đông đảo tôi tớ, toàn bộ quý xuống nghênh giá.

Lúc này, có công công tiến lên đỡ hoàng thượng cùng Thục phi từ trên ngọc lộ bước xuống.

Hoàng thượng nhìn những người quỳ trước mặt, hơi hơi nâng tay: “Bình thân.”

“Tạ hoàng thượng.” Mọi người vội vàng từ dưới đứng lên, thấy phong thái hoàng thượng.

Hoàng thượng ước chừng hơn 40 tuổi, thân thể hơi mập, mặc long bào màu vàng sáng, tuy rằng tướng mạo bình thường, nhưng vẫn có một cảm giác không thể chọc vào.

Đứng bên cạnh ngài là một nữ tử trẻ tuổi chừng 20, nàng kia có một khuôn mặt tuyệt mỹ, đôi mắt đen láy sáng ngời, cái mũi tinh xảo cao ngất, môi hồng nhuận mông manh, khóe miệng còn vương nụ cười vui vẻ, dịu dàng đáng yêu động lòng người.

Nàng mặc lễ phục màu đỏ thêu phượng, lễ phục kia dưới ánh sáng lấp lánh lại càng lấp lánh, hoa mỹ dị thường. Nàng đầu đội Mẫu Đơn tam phượng quan[5], kim tuyến trải đều trong miệng chim phượng, có chuỗi trân châu đá quý rủ xuống, trong lúc ánh sáng chiếu vào chớp lên lấp lánh khiến người nhìn phải hoa mắt.

Thì ra đây là đại tiểu thư của phủ, lớn lên thật là xinh đẹp, Hạ Lan Tử Kỳ ở trong đám người âm thầm quan sát.

Lúc này, Hầu gia đứng thẳng người, một mực cung kính ôm quyền thi lễ với hoàng thượng: “Vi thần đã an bài thỏa đáng hết thảy, cung thỉnh hoàng thượng, Thục phi nương nương vào phủ.”

Mặc dù Thục phi nương nương đã hai năm không về nhà, nhớ nhung người nhà vô cùng. Vừa nhìn thấy phụ thân và ông nội đã muốn ngay lập tức nhào vào lòng họ để làm nũng nhưng tiếc rằng giờ không như xưa nữa. Thân phận khác đi rồi, e ngại lễ nghi quân thần nàng chỉ còn cách kìm nén tình cảm của mình xuống, cùng hoàng thượng đi vào Hầu phủ.

Nhìn thấy con gái nở mày nở mặt như vậy, Tam di nương cảm giác rất có mặt mũi. Sự đau khổ vì bị phạt mấy hôm nay đã trở thành hư không, hưng phấn đi theo mọi người vào nhà.

Trong phòng khách sang trọng, hoàng thượng ngồi ngay ngắn trên ghế bành làm từ gỗ trầm hương khắc hoa còn Thục phi ngồi ở ngay bên cạnh tay cầm Chi có lão thái gia bởi vì đã lớn tuổi, thâm niên cũng cao nên hoàng thượng phá lệ tôn trọng ông cũng ban cho chỗ ngồi. Còn lại, Hầu gia cùng phu nhân cũng được ban ngồi, những tiểu bối khác chỉ có thể đứng.

Sau khi hàn huyên khách sáo vài câu, hoàng thượng tự mình hạ chỉ phong phu nhân trở thành Vi cần quốc Phu nhân, phong mẹ đẻ của Thục Phi nương nương cũng chính là Tam di nương trở thành Lệ quận Phu nhân.

Tam di nương được phong thành cáo mệnh phu nhân[6], điều này khiến cho các di nương ghen tỵ đến nổi mắt rồi. Nhưng mà, bọn họ không sinh ra được con gái có tiền đồ như thế, cũng chẳng biết làm thế nào chỉ đành ngưỡng mộ mà thôi.

Hoàng thượng sau khi đã giải quyết xong hết mọi chuyện, hẹn lão thái gia cùng Hầu gia đến thăm điện của ngài bàn việc chính sự. Để Thục phi nương nương ở lại, cho nàng có cơ hội hàn huyên với người nhà

Chú thích:

[1] Khố đỉnh: Tấm biển gỗ thường được dùng khi vua đi vi hành

[2] Kim qua: Một loại binh khí thời xưa

[3] Mui xe: Thứ đồ dùng của vua ngày xưa khi đi vi hành

[4] Ngọc lộ: Một loại xe lớn thời cổ được khảm ngọc (chỉ dùng cho vua chúa)

[5] Mẫu đơn tam phượng quan: Mũ phượng – mũ có hình chim phượng của hoàng hậu và phi tần khi xưa.

[6] Cáo mệnh phu nhân: Phụ nữ được vua phong tước hiệu trong thời phong kiến.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Tương Phùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 146: Tính toán của ngũ phòng

Hoàng thượng vừa rời đi, những người khác nhẹ nhàng thở phào, không khí chốc lát dịu đi rất nhiều.

“Cảm nhi, thời gian qua con ở trong cung có khỏe không?” Phu nhân mở miệng hỏi.

Thục phi nương nương tươi cười đúng lễ: “Con sống tốt lắm, hoàng thượng cũng đối xử rất tốt với con. Nương gần đây thế nào? Sức khỏe vẫn ổn chứ ạ?”

Bởi vì phu nhân ở đây, e ngại cấp bậc lễ nghĩa nên Thục phi không thể trò chuyện thoải mái với mẹ đẻ trước được, vì thế khách sáo đáp lời.

“Aizz, già rồi, không tránh được mấy bệnh vặt vãnh, nhưng mà cũng không có gì đáng lo cả. Cảm nhi không cần phải lo.”

“Vậy là tốt rồi, bình thường phải chú ý nghỉ ngơi nhiều hơn và ăn uống nữa ạ.” Thục phi nói xong ngừng đầu, quét mắt liếc một cái nhìn đám huynh đệ tỷ muội đã lâu không gặp, sinh lòng cảm động: “Mọi người gần đây đều sống tốt chứ?”

“Nhận được sự chiếu cố của nương nương, chúng thần đều rất khỏe.” Mọi người đồng loạt đáp lời.

Thục phi vẫn thể hiện sự hào phóng, khéo léo tươi cười. Liếc nhìn thấy trong đám người hát hiện Hạ Lan Từ Kỳ đứng cạnh Tề Dật Phàm, hơi nâng cằm nói: “Tứ đệ, sớm đã nghe nói đệ lấy vợ, đó là Tứ đệ muội sao?”

“Thưa nương nương... , nàng là thê tử của thần.” Tề Dật Phàm dùng cánh tay chạm nhẹ vào Hạ Lan Từ Kỳ.

Hạ Lan Từ Kỳ hiểu ý, lập tức tiến lên cúi người: “Từ Kỳ bái kiến Thục phi nương nương.”

Thục phi nương nương đánh giá nàng từ trên xuống dưới, thoáng gật đầu: “Ừ, ngoan, đều là người một nhà, không cần đa lễ.” Sau đó nàng rất chu đáo nói với Dật Phàm: “Tứ đệ, năm trước nghe nói đệ gặp sự cố bị thương đầu óc, tỷ tỷ còn rất lo lắng cho đệ một thời gian, bây giờ nhìn thấy đệ chẳng những hết bệnh rồi lại còn cười được một cô dâu tốt thế này, tỷ tỷ thực cảm thấy vui về thay đệ.”

Lúc này, ánh mắt Thục phi từ Tề Dật Phàm, dời đến trên mặt Tề Nhan Thần: “Lục đệ so với lúc ta mới đi đã trưởng thành hơn rất nhiều rồi, càng ngày càng anh tuấn.”

Tề Nhan Thần chấp tay: “Nương nương cũng càng thêm xinh đẹp rực rỡ.”

“Lục đệ thật biết ăn nói.” Thục phi thấy huynh đệ tỷ muội cơ bản tất cả đều ở đây cả, duy chỉ có thiếu tam thiếu gia, không khỏi thắc mắc: “Tam đệ đi đâu vậy? Sao lại không thấy bóng dáng đệ ấy đâu?”

Phu nhân giải thích nói: “Mấy ngày trước nó mới xuất môn làm việc, cha con đã phái người đưa thư tới, hẳn nói sẽ cố gắng trở về nhanh nhất, ai biết sao đến giờ vẫn còn chưa thấy mặt. Nhưng mà không sao, chẳng mấy chốc là về tới nơi thôi.”

Thục phi gật đầu, nhưng mà về mặt có chút tiếc nuối, lúc này ánh mắt nàng cùng Tam di nương chạm vào nhau. Nhìn thấy bộ dạng mẫu thân đang kích động, gấp gáp muốn được cùng nàng hàn huyên, Thục phi không muốn cứ ở đây mà lãng phí thời gian nữa, vì thế mở miệng nói: “Lúc ta tới đã mang từ trong cung ra cho mỗi người một phần lễ vật, mọi người ra ngoài cửa lĩnh đi. Ta có chút mệt mỏi, hôm nay khi nào ăn tiệc tối thì người một nhà chúng ta lại tiếp tục nói chuyện tiếp.”

“Nương nương khỏi giả” tiểu thái giám cao giọng hô.

Mọi người nhất loạt quỳ xuống đất: “Đa tạ ân điển của nương nương, cung tiễn Thục phi nương nương”

Thục phi trở về hành cung mà Hầu phu cô ý chuẩn bị cho nàng, sau đó khẩn cấp lệnh Tam di nương và Ngũ thiếu gia tới yết kiến.

.....

“Nương nương, Lệ Quận phu nhân cùng Ngũ thiếu gia và Ngũ thiếu phu nhân đến.”

“Cho vào, mau cho vào.” Thục phi nhanh chóng buông chén trà xuống, bọn họ được đưa vào. Vừa định hành lễ với Thục phi thì Thục phi đã đỡ lấy bọn họ, sau đó kéo Tam di nương nói: “Nương, vừa rồi có phu nhân ở đây, con không thể cùng nương nói chuyện, những thứ khác con không lo, chỉ sợ đắc tội với bà ấy rồi khi con đi rồi bà ấy lại làm khó nương.”

“Điều này nương biết, biết con vì muốn tốt cho nương, nương sẽ không trách con đâu.”

“Nương, hai năm qua con nhớ người muốn chết, người có khỏe không?” Thực phi ôm lấy bà, mắt ửng đỏ.

“Khỏe, con yên tâm, nương ổn lắm. Chỉ là rất nhớ con.” Tam di nương vỗ vỗ lưng của nàng, kích động không thôi.

“Tỷ, sống trong cung đi mỗi bước đều gian khổ, bọn họ có bắt nạt tỷ không?” Ngũ thiếu gia quan tâm nói.

Thực phi buông ra Tam di nương cười lạnh nói: “Tỷ tỷ đệ là người dễ bị người ta bắt nạt sao? Ai dám bắt nạt ta, ta sẽ khiến bọn họ nhận lại gấp bội lần, huống hồ hoàng thượng lại đang rất sủng ái ta, các nàng dám đắc tội ta, đó là muốn chết”

“Tốt, rất tốt, đây mới là con gái của ta” Tam di nương đối với con gái càng thêm tán thưởng.

“Đại tỷ, mình thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng[1], tỷ không thể quá lơ là, ở đâu cũng đều phải cẩn thận một chút.” Ngũ thiếu phu nhân dặn dò.

Thực phi gật đầu: “Ta biết rồi, ta sẽ phòng bị.”

Tam di nương nắm lấy tay con gái, thấy con gái được hưởng thánh ân, vinh sủng vô hạn thì trong lòng không cần nói nhiều vui vẻ, nhưng loại vinh sủng này rốt cuộc sẽ kéo dài bao lâu? Trong lòng bà ta hiểu rõ, đều là thân phận đàn bà cả, không khỏi lo lắng cho con gái: “Cầm nhi, không có ai là hoàn hảo mãi được tuổi trẻ sẽ qua rất nhanh, trong cung cho tới nay vẫn luôn là nơi chỉ thấy người mới cười, không thấy người xưa khóc. Nếu đến một ngày con không còn đắc sủng nữa, tức khắc sẽ bị người ta dẫm nát dưới chân, cho nên, thừa dịp bây giờ còn được sủng ái, mau chóng sinh một đứa trẻ để đảm bảo tương lai cho mình. Sinh một đứa con trai hay cùng lắm là con gái thì về sau mặc dù thất sủng cũng có một đứa nhỏ để mà dựa vào vẫn tốt hơn.”

Nghe thấy lời khuyên của mẫu thân, Thực phi thần sắc chợt âm trầm hẳn xuống: “Nương, con cũng biết như vậy, tuy rằng hoàng thượng rất sủng ái con nhưng con cũng không biết tại sao bụng con một chút động tĩnh cũng không có.” Khi nói những lời này về mặt của Thực phi là về không biết phải làm sao.

“Vậy con có từng thỉnh ngự y xem qua chưa? Có phải trong người có bệnh tật gì không?” Tam di nương lo lắng.

“Con khám qua rồi, ngự y nói con tính hàn nên rất khó thụ thai.” Trong phòng đều là người nhà, nàng cũng không muốn giấu bọn họ nên nói chi tiết.

Ngũ thiếu phu nhân ở bên cạnh nói: “Như vậy thì có điều trị được không?”

Thực phi cười khổ: “Nào có dễ dàng như vậy? Ta vẫn luôn điều trị đó chứ, nhưng mà hiệu quả trị liệu không tốt lắm. Lần này ta xuất cung thứ nhất là để về thăm mọi người, thứ hai là tìm kiếm phương thuốc dân gian nào đó có thể trị được bệnh của ta. Đúng rồi, nương, em dâu, mọi người có biết ở đâu có thuốc như vậy không?”

Tam di nương mặt co mảy máu, mà Ngũ thiếu phu nhân lại hai mắt sáng bừng: “Áy, bà dì của muội có một bài thuốc kia, nghe nói có thể chữa được bệnh khó có con của phụ nữ.”

“Thật sao? Vậy thì tốt quá, em dâu, nhất định phải giúp tỷ tỷ.”

Ngũ thiếu phu nhân gật đầu: “Muội sẽ, nhưng mà muội không biết cái bài thuốc đó của bà ấy đối với bệnh do cơ thể mang tính hàn mà khó hoài thai thì có công hiệu không.”

Ngũ thiếu gia nói: “Như vậy, muốn biết nó có hữu hiệu hay không ngày mai nàng cũng về hỏi thăm một chút, nếu bà dì nói chữa được thì chẳng phải là rất tốt sao.”

“Được, ngày mai thiếp sẽ về.”

Tam di nương thấy con gái rũ mắt xuống, vẻ mặt ưu thương, an ủi: “Cầm nhi yên tâm, nếu phương thuốc của bà dì nhà Đông Tuyết không dùng được thì nương cũng sẽ nghĩ những cách khác, nhất định giúp con đạt thành tâm nguyện.” Tam di nương nói tới đây thì có chút ngồi không yên, đành phải đứng lên.

“Nương, người đứng lên làm gì? Người làm sao vậy?” Thực phi thấy mẫu thân cau mày, bộ dạng có vẻ rất khó chịu thì ân cần nói.

“À.....” Tam di nương chưa kịp nói, Ngũ thiếu phu nhân đã giành nói: “Đại tỷ, tỷ không biết đó thôi, nương bị người ta hại thảm lắm. Nếu không phải lần này có tỷ về, chỉ sợ tính mạng của nương cũng khó mà bảo toàn được.”

Thực phi nghe thấy như vậy, gần đến tái mặt: “Là ai? Là ai dám hại nương ta?”

Ngũ thiếu phu nhân đem những chuyện xảy ra mấy hôm nay kể lại cho Thực phi nghe. Đương nhiên, bởi vì lập trường bất đồng nên Ngũ thiếu phu nhân chỉ kể những thứ có lợi cho bọn họ.

Thực phi trong cung cũng đã quen với việc thấy nữ nhân tranh đoạt với nhau, cho nên, dưới con mắt nàng việc mà mẫu thân làm với Ngũ di nương, cũng không tính là gì. Mà nàng nghe nói mẫu thân bởi vậy bị đánh tới hơn ba mươi trượng phải nằm chùng mười ngày, đến nay vẫn chưa hoàn toàn khỏi hẳn

thì không khỏi sinh lòng căm giận: “Thắng làm vua, kẻ bại trận làm giặc như Tứ phòng định làm gì? Không phục sao?”

Ngũ thiếu phu nhân nói: “Bọn họ muốn báo thù cho Ngũ di nương, lần này cha chồng đối với nương tội nặng mà lại phạt nhẹ, không biết bọn họ có không nuốt trôi cục tức này không, rồi sau này lại gây phiền phức cho nương.”

“Bọn họ dám? Nếu sau này bọn họ chịu nhịn thì thôi còn nếu dám gây sóng gió, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho bọn họ” Ngũ thiếu gia diên tiết, hung hăng nói.

Ngũ thiếu phu nhân ở bên cạnh, không phải không lo lắng, mở lời: “Đại tỷ, hiện tại Tứ thiếu gia đầu óc đã khôi rồi, gần đây rất được cha chồng khen ngợi. Tuy rằng Lăng Phong đã vào Kim Lâu rồi, nhưng mà phần trăm khả năng chàng ấy có thể lên làm Thế tử thì vẫn chưa biết được là bao nhiêu. Hiện tại, người của hai phòng lại đang náo loạn thế này, nếu để Tứ thiếu gia chiếm ưu thế lên làm thế tử, về sau tiếp quản gia nghiệp Hầu phủ thì chỉ sợ phòng chúng ta sẽ gặp tai ương.”

Thục phi đã lâu không quay về Hầu phủ, không ngờ rằng trong phủ lại đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, không thể coi thường: “Ngũ di nương đã chết hơn một năm rồi, mọi người cơ bản đều đã quên chuyện này, không ngờ rằng Tứ đệ lại trở mình trả nợ cũ. Xem ra, hắn cũng là người rất có tâm cơ.”

Ngũ thiếu phu nhân đáp: “Ai nói không phải chứ, bệnh của hắn lúc trước nhất định là chỉ giả vờ, mục đích là để điều tra chúng ta.”

Thục phi ngắt lời: “Người như vậy, xem ra thật sự không thể để cho hắn lên làm thế tử.”

Tam di nương nói: “Sau khi xảy ra việc này, người cha con ghen nhất chính là ta, ta không thể nói chuyện thay đệ con được nữa, chỉ có thể đệ đệ đệ con một mình chiến đấu. Đứng rồi Cầm nhĩ, hay là con nghĩ cách nào đó để cho cha con dựng luôn đệ đệ con lên làm thế tử đi, như vậy nhà chúng ta cũng sẽ an toàn hơn.”

Thục phi hít sâu một hơi, vẻ mặt nghiêm lại: “Có một số việc nữ nhân không tiện tham dự, nhưng mà con sẽ nghĩ cách. Còn nữa, mọi người cũng đừng quá lo lắng, với năng lực cũng được coi là vạn dặm có một cửa của đệ đệ con tin rằng sẽ đoạt được về vị trí Thế tử. Con cũng tin, vẫn còn có con ở đây, hắn sẽ không dám làm gì mọi người. Đến lúc đó, con sẽ giúp đệ đệ thăng quan tiến chức trong triều, chúng ta cho dù có không thừa kế gia nghiệp trong phủ thì cũng có thể nổi gió chuyển nước như thường.”

Ngũ thiếu phu nhân nói: “Tuy rằng nói như vậy, nhưng chúng ta cũng không phải con giun trong bụng bọn họ, ai biết bọn họ đến lúc đó sẽ làm ra chuyện gì chứ? Nương chính là kẻ thù giết mẹ bọn họ, liệu bọn họ sẽ bỏ qua sao? Hơn nữa, đều là con cháu Tề gia, đương nhiên việc kế thừa gia nghiệp là vinh quang nhất, cho nên đại tỷ à, tỷ trăm ngàn lần đừng xem nhẹ, phải gắng hết sức giúp chúng ta.”

Thục phi gật gật đầu: “Mọi người yên tâm, ta sẽ cố gắng hết sức.”

.....

Buổi tối yến hội được mở ở phía sau hoa viên, cả nhà đều tới cả, cũng có sênh ca diễm vũ[2] đến góp vui.

Có hoàng thượng cùng nương nương nên mọi người hết sức câu nệ, không tập trung ăn com lắm, phần lớn đều là diễn trò, chỉ cần khiến hoàng thượng và nương nương hài lòng là được, nếu chưa ăn no, khi trở về viện mình ăn tiếp cũng được.

Chú thích:

[1] Âm tiền khó phòng: Mũi tên bắn lên khó phòng bị. Ý nói đến hành động đâm sau lưng.

[2] Sênh ca diễm vũ: Bài hát hay, điệu múa đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Tương Phùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 147: Tam thiếu gia ôm mỹ nhân về

Rượu đã quá ba tuần, đồ ăn quá năm vị, bởi vì uống chút rượu nên không khí trên bàn ăn sôi động hẳn lên. Tề Như Tuyết lúc này nhìn thấy khi Thục phi nương nương giờ tay về phía đĩa rau thì lộ ra một chiếc vòng tay rất đẹp, thấy rõ vòng tay được làm từ vàng ròng, ở giữa vẽ các loại hoa văn còn được khảm rất kim cương đủ màu sắc rực rỡ. Nhẹ nhàng ánh lên, ánh sáng màu bắn ra bốn phía, vô cùng đẹp mắt, nàng nhìn không được cất tiếng khen ngợi: “Nương nương, vòng tay này của người thật đẹp quá, trên này hắn là gắn kim cương đúng không?”

Nàng vừa nói như vậy, ánh mắt của mọi người đều tập trung ở trên cổ tay Thục phi, nam nhân thì không quan tâm, duy chỉ có đám nữ nhân trên bàn vừa thấy kia vòng tay lấp lánh ánh ngọc lóa mắt, mười phần quý khí thì phần lớn sinh lòng ghen tị, không ngừng hâm mộ.

Đắm chìm trong ánh mắt hâm mộ của mọi người, thật sự rất thỏa mãn lòng hư vinh của Thục phi nương nương, nàng lấy tay vuốt ve vòng tay, cười đến thoải mái, khoe khoang: “Đúng vậy đó, vòng tay này là vào sinh nhật ta năm ngoái, hoàng thượng đã mời thợ thủ công giỏi nhất trong nước làm theo yêu

cầu của ta đó.”

“Nurong nurong, có thể được hoàng thượng sủng ái như thế, tỷ thật sự có phúc.” Tề Như Tuyết không che dấu chút nào sự ngưỡng mộ của mình, lại hiếu kỳ hỏi: “Nurong nurong, nghe dân gian đồn rằng, trong hoàng cung đều là dùng Thất Bảo[1] để trang trí xung quanh, rất tráng lệ, tựa như thiên thượng nhân gian[2] cảnh đẹp không sao tả xiết, làm người ta lưu luyến đi tới đi lui, thật sự như vậy sao?”

Thục phi cười một tiếng: “Đúng vậy, hoàng cung nơi đẹp đẽ nhất thiên hạ.”

Tề Như Tuyết vẻ mặt hâm mộ, ánh mắt sáng quắc: “Nếu muội có cơ hội đến xem một lần thì tốt rồi”

Nhìn khuôn mặt hoa đào, duyên dáng yêu kiều của Tề Như Tuyết, hoàng thượng hào phóng nói: “Chuyện này có là gì chứ? Chờ sau khi chúng ta hồi kinh, trăm sẽ phái người tới đón người, cho người tiến cung mở mang tầm mắt, cũng để chơi cùng với tỷ tỷ người.”

“Tốt quá, cầu còn không được, hoàng thượng người đã nói phải giữ lời nha.” Tề Như Tuyết ánh mắt sáng trong, hưng phấn đến mức thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

“Quân vô hí ngôn, trăm chẳng lẽ còn có thể lừa người hay sao?” Hoàng thượng nhìn vẻ đáng yêu của Tề Như Tuyết khẽ cười, miệng hứa theo đáp ứng.

“Thần biết hoàng thượng sẽ không gạt thần, nhưng không biết tỷ tỷ có hoan nghênh muội hay không.” Tề Như Tuyết phát hiện tỷ tỷ đã lâu không mở miệng, cũng hiểu rõ thái độ, tức giận nói.

Không biết vì sao, Thục phi vừa nhìn thấy ánh mắt hoàng thượng đáp ứng Như Tuyết nàng đã cảm thấy rất không thoải mái, trong lòng có chút không muốn, nhưng hoàng thượng đã đồng ý, nàng còn có thể nói thêm điều gì.

Đành phải cười nói: “Muội muội nói cái gì vậy, muội đến sao ta có thể không hoan nghênh chứ?”

“Ha ha” Tề Như Tuyết mím môi ngây ngô cười: “Tỷ tỷ, người thật tốt” nàng vui vẻ giơ chén rượu lên: “Tiểu muội kính hoàng thượng cùng nurong nurong một ly.”

Hoàng thượng không chút do dự, vui vẻ bung chén rượu lên, Thục phi nể mặt mũi của hoàng thượng, đành phải giơ ly uống cùng bọn họ.

Sau tiệc rượu, Thục phi nurong nurong nghĩ tới chuyện ban ngày ngũ thiếu phu nhân nói với nàng, trong lòng nổi lên một kế, quay đầu nói với hoàng thượng: “Hoàng thượng, không phải người vẫn chưa chọn được người đến Ninh Giang áp vận lương thảo hay sao? Thiếp cả gan, muốn tiến cử một người.”

“Hả? Ái phi muốn tiến cử ai?” Phải hiểu rằng, Ninh Giang chính là biên quan, lúc này đang có chiến sự. Lương thảo phải vận chuyển qua núi Biên Thành, nơi đó đường núi hiểm trở lại có đạo tặc hung hăng ngang ngược, triều đình từng nhiều lần phái binh bao vây tiêu diệt nhưng cũng chưa tiêu diệt được. Lần này, hai nhóm áp vận lương thảo của triều đình đến Ninh Giang, đều bị sơn tặc ở núi Biên Thành chặn cướp. Đám cướp kia thực sự rất hung ác, chẳng những chặn cướp lương thảo, còn muốn đui tận giết tuyệt quan viên triều đình, lại còn kiêu ngạo cắt đầu vị quan phụ trách dẫn đầu áp vận lương thảo, thừa dịp ban đêm lén treo lên cổng thành nhằm thị uy với triều đình.

Bởi vậy, khi hoàng thượng lại phái người áp vận lương thảo đến Ninh Giang, kết quả, vì sợ đạo tặc trên núi Biên Thành, đám quan viên sợ chết không ai dám đi.

Lương thảo Ninh Giang báo nguy, nhưng lại không có ai đồng ý đến đó, điều này là nỗi khổ tâm trong lòng hoàng thượng. Bây giờ nghe Thục phi nói muốn tiến cử người, không khỏi tinh táo hẳn.

Thục phi liếc mắt nhìn Tề Dật Phàm một cái, cười nói: “Thiếp muốn tiến cử Tứ đệ của thiếp Tề Dật Phàm”

Ngay từ đầu, nghe nàng nói muốn tiến cử người với cùng hoàng thượng, tất cả mọi người đều nghĩ nàng sẽ tiến cử đệ đệ ruột cùng mẹ với mình, khiến cho chi nhà mình được nở mày nở mặt trước mặt hoàng thượng, nhưng ai ngờ là Thục phi lại khiến cho mọi người bất ngờ như vậy, đi tiến cử Tứ thiếu gia.

Ngay khi mọi người đang không hiểu chuyện gì, Tề Dật Phàm cùng Hạ Lan Từ Kỳ liếc nhau, đã đoán được mưu đồ của Thục phi.

Lão thái gia được nghe lời ấy, nhưống mảy, không hề mở miệng.

Lúc này, hoàng thượng hỏi: “Ái phi vì sao lại tiến cử tứ thiếu gia? Nàng cũng biết dọc con đường vận chuyển lương thảo này rất nhiều nguy hiểm, làm không tốt thì sẽ mất mạng.”

Thục phi mắt đẹp chuyển động, nói: “Tứ đệ đầu óc thông minh, lại là người có võ công. Hơn nữa quan trọng nhất là, vì chuyện làm ăn mà đệ ấy từng phải ở lại núi Biên Thành một năm, đối với nơi đó tương đối quen thuộc. Chúng thần đều là con dân của hoàng thượng, quốc gia gặp nạn thất phu hữu trách[3], vì hoàng thượng phân ưu, chúng thần không thể trốn tránh trách nhiệm được. Cho nên thiếp tin tưởng, Tứ đệ nhất định có thể hoàn thành hảo nhiệm vụ này, vì vậy mới tiến cử với Hoàng thượng.”

“Tốt.” hoàng thượng gật gật đầu: “Ái phi quả nhiên ngực mang đại nghĩa, tốt”

Hoàng thượng lúc này đang lo không có người nguyện ý đi áp vận lương thảo, bây giờ lại thấy Thục phi vì giúp hắn phân ưu, mà đem huynh đệ ruột của

mình đẩy ra ngoài. Hoàng thượng đặc biệt cảm động, ngừng đầu hỏi Tề Dật Phàm: “Trẫm muốn phái làm quan áp lương thực, vận chuyển lương thảo cho tiền tuyến, ngươi có đồng ý không?”

Biết rõ Thục phi đang sử dụng chiêu diệu hồ ly sơn, muốn đem hán điều đi để cho Ngũ thiếu gia thuận lợi lên làm thế tử, nhưng sự tình đã đi đến mức này rồi, khi hoàng thượng hỏi, Tề Dật Phàm không thể nói không muốn đi, đành phải đứng lên ôm quyền, đứng mực nói: “Hoàng thượng, Thục phi nương nưng đề cao Dật Phàm rồi, Dật Phàm chỉ là một kẻ thảo dân, mặc dù cũng có vài chiêu quyền cước nhưng cũng chỉ là khua chân múa tay, rèn luyện thân thể mà thôi. Còn nếu là đánh giặc thì căn bản không thể ra tay.”

Thấy sắc mặt Hoàng thượng có chút đen lại, Tề Dật Phàm sửa lời nói: “Nhưng mà nếu như hoàng thượng không chê..., Dật Phàm vẫn là nguyện ý vì hoàng thượng làm trâu làm ngựa hy sinh thân mình.”

Nghe hán nói như thế, hoàng thượng có chút do dự.

Thục phi vội vàng nói: “Hoàng thượng, Tứ đệ là đang khiêm tốn đó thôi, năng lực của đệ ấy thiếp biết.....”

Lão thái gia đã lâu không nói gì, bỗng nhiên mở miệng: “Hoàng thượng, lão Tứ ở trong phủ sống an nhàn sung sướng đã quen, căn bản chưa từng dẫn binh đánh trận bao giờ, để cho nó đi vận chuyển lương thảo thật sự không ổn.”

Một câu của lão thái gia, không để lại chút mũi nào cho Thục phi hết. Nghe thấy như vậy, hoàng thượng rõ ràng có chút mất hứng, hán cho rằng nếu Thục phi đã tiến cử rồi thì Tề Dật Phàm nhất định sẽ có chút bản lĩnh, nhưng mà nhưng lời của lão thái gia này, đã thể hiện rõ không muốn cho Tề Dật Phàm đi. Hoàng thượng nghĩ rằng lão thái gia thương cháu, cho nên ngăn cản, hán hít sâu một hơi, trầm giọng nói: “Một khi đã như vậy, thì quên đi”

Thấy lão thái gia áp chế việc này xuống, Hạ Lan Tử Kỳ cùng Tề Dật Phàm âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Trưởng bối trong nhà đã mở miệng, Thục phi tuy rằng không cam lòng nhưng cũng không thích hợp góp lời nữa, đành phải thôi.

Yến hội giải tán, trở lại Thủy Tiên các, đôi vợ chồng nhỏ vừa vào đến phòng liền đóng chặt lại. Hạ Lan Tử Kỳ lúc này mới nói: “Dật Phàm, vừa rồi làm thiếp sợ muốn chết, Thục phi thật sự là quá hiểm ác, nếu không phải gia gia giúp chúng ta thì chàng đã bị điều đi rồi. Xem ra nhất định là Ngũ thiếu gia đã nói hết mọi chuyện với tỷ ấy rồi, vì vậy mà tỷ ấy mới ra tay đối phó với chàng..”

“Đúng vậy a, nhất định là như vậy, xem ra sau này chúng ta càng thêm cẩn thận”

.....

Ngày hôm sau, tam thiếu gia trở về, cũng mang theo về một tin khiến ai nấy đều giật mình.

Tam thiếu gia cùng con gái Lại bộ Thượng Thư Thanh Lộ đính hôn rồi, cũng mang về thư Lại bộ Thượng Thư tự tay viết cho Hầu gia.

Thì ra hôm đó, cha con Thanh Lộ vừa mới bước chân đi, tam thiếu gia đã ngay lập tức lấy lý do đi thu nợ mà rời khỏi Hầu phủ.

Trên thực tế, tam thiếu gia lần đầu nhìn thấy đã thích Thanh Lộ rồi, mà sau khi biết được Thanh Lộ cùng Lục thiếu gia có đính ước thì tâm tình tuyệt đối không phan. Có điều sau sự cố trong bữa cơm chiều kia, Lục thiếu gia hồi phủ làm trò cười cho thiên hạ, kết quả khiến Lại bộ Thượng Thư nhìn thấy cái bộ dáng nản lòng thoái chí kia, lập tức dừng lại việc đính hôn.

Tam thiếu gia kỳ thật cũng là người có tâm kế, thứ nhất hán thích Thanh Lộ, thứ hai cũng là vì con đường làm quan. Phụ thân của Thanh Lộ lại chính là người phụ trách giám sát quan viên, mới lên chức chương quan quan viên. Nếu như cưới được Thanh Lộ, có thể nói nhất cử lưỡng tiện, nếu Lục thiếu gia cùng Thanh Lộ vô duyên thì hán nghĩ không thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy được, vì thế, hán theo đi theo cha con Thanh Lộ.

Hán biết, nếu Thanh Lộ trở lại kinh thành, vậy thì bọn họ sẽ khá là khó tiếp xúc với nhau. Đương nhiên, cũng đoán trước được muốn cha Thanh Lộ đồng ý cũng rất là khó khăn.

Dọc theo đường đi, vì để ôm được mỹ nhân về, hán đã vắt hết óc, cuối cùng nghĩ ra một kế.

Ngày đó, cha con Thanh Lộ đi đến đồi Dương Thạch, không biết từ đâu nhảy ra một toán giặc cướp, bao vây bọn họ lại. Đám giặc cướp kia ai cũng có võ công cao cường, sau khi cướp tài sản của bọn họ lại thấy Thanh Lộ xinh đẹp thì bắt đầu có ý cường bạo. Vào lúc thời khắc mấu chốt, tam thiếu gia mang theo tùy tùng của mình kịp thời xuất hiện, anh dũng chiến đấu cùng đám giặc cướp kia, vì bảo vệ Thanh Lộ còn bị trúng hai đao.

Thấy đã gặp phải một tên tam lang liều mạng, đám người kia cũng không ham đánh đám gì nữa, ôm tài sản chạy mất.

Lúc này, cha con Thanh Lộ đã được cứu thấy Tam thiếu gia vì bọn họ mà bị thương thành như vậy, trong lòng cảm động không thôi, tích cực xem bệnh trị thương cho hán, sau lại nghe nói hán muốn đi đến chỗ ngay cạnh kinh thành thu nợ. Bọn họ liền đi cùng nhau luôn, trên đường, đều là Thanh Lộ vẫn luôn dốc lòng chăm sóc thân thể hán.

Thanh Lộ cùng Tam thiếu gia lần đầu tiên gặp mặt đã bị Tam thiếu gia vô tình ném bao cát vào người, hơn nữa Tam thiếu gia đã chịu nhận lỗi, còn có ý tết một con châu châu cỏ tặng nàng. Điều này đã lưu lại cho nàng ấn tượng vô cùng sâu sắc. Lần này, lại được Tam thiếu gia cứu giúp, Thanh Lộ đối với hán ngoại trừ quý mến ra còn nhiều hơn một chút tư tình.

Dọc theo đường đi, hai người trẻ tuổi nảy sinh tình cảm, giống như nam châm hút sắt, chặt chẽ hấp dẫn đối phương. Trong khi bọn họ chìm đắm trong bể

tình như vậy, phụ thân Thanh Lộ là người từng trải, sao có thể không nhận ra?

Đến kinh thành, bởi vì thương thế của Tam thiếu gia còn chưa khỏe hẳn nên bọn họ đưa về trong nhà. Tam thiếu gia được chăm sóc cẩn thận nên bệnh tình đã khá nhiều mà bệnh tình đã khá lên thì đương nhiên sẽ không ngồi yên một chỗ, chủ động giúp đỡ vài việc trong phủ. Sau đó lại phát hiện ra phụ thân của Thanh Lộ thích chơi cờ tướng, khi rảnh rỗi sẽ bồi ông chơi cờ. Vì thế, bởi vì sự cố gắng của mình mà Tam thiếu gia được cao thấp trên dưới cả phủ khen ngợi hết lời.

Cho đến khi sức khỏe của Tam thiếu gia đã ổn định hẳn thì Thanh Lộ đã yêu hẳn sâu đậm mất rồi, vì sợ hẳn rồi đi nên đã tìm kiếm các loại lý do để giữ hẳn lại. Hết thầy đều bị Lại bộ Thượng Thư thu vào trong mắt, hơn nữa thông qua lời nói và cử chỉ hàng ngày, ông phát hiện Tam thiếu gia có chí làm quan, có nhiều mặt rất độc đáo tài hoa, chỉ cần tôi luyện thêm một chút là có thể trở thành người tài.

Vào một buổi tối khi Tam thiếu gia quyết định rời đi, Thanh Lộ đã kéo Tề Thiên Vũ tới trước mặt phụ thân, thẳng thắn nói rằng nàng yêu hẳn, nàng muốn gả cho hẳn.

Thanh đại nhân đã sớm biết sẽ có một ngày như thế, ông không trực tiếp tỏ thái độ gì mà bảo con gái chờ ở bên ngoài, ông muốn một mình nói chuyện với Tề Thiên Vũ.

Thanh Lộ mang theo sự bất an đi ra ngoài, Thanh đại nhân trực tiếp hỏi: “Cậu thật lòng yêu Thanh Lộ sao?”

“Đúng vậy, con thật lòng yêu nàng.”

“Ta chỉ có một đứa con gái bảo bồi này, chỉ nói miệng thì không tin được, cậu định lấy gì để ta tin tưởng cậu đây?”

Tề Thiên Vũ lập tức giơ ba ngón tay lên trời, thề: “Bá phụ, con thề với trời rằng đời này kiếp này, con chỉ lấy một mình Thanh Lộ. Nếu bá phụ đồng ý gả Thanh Lộ cho con, con cam đoan, sau này con sẽ không nạp thiếp, chỉ cùng Thanh Lộ nắm tay đến già.”

Thanh đại nhân bán tin bán nghi nói: “Nếu sau này cậu thăng tiến rồi cũng không nạp thiếp ư?”

“Có ông trời chứng kiến, không quan tâm sau này con giàu hay là nghèo, cho dù có kẻ dao vào cổ đòi mạng con thì con vẫn chỉ cần một mình Thanh Lộ. Hôm nay Tề Thiên Vũ lập lời thề tại đây, nếu như về sau vi phạm lời thề, con nguyện bị trời phạt.”

Cho dù trong chuyện này Tề Thiên Vũ có một chút tính toán thủ đoạn, nhưng mà hẳn cũng thật lòng yêu Thanh Lộ, cho nên hẳn những lời nói hôm nay của hẳn vẫn xuất phát từ tim gan.

Thanh Lộ ở bên ngoài như kiến bò trên chảo nóng, lo lắng đi qua đi lại đợi kết quả cuối cùng.

Cũng không biết đã trải qua bao lâu, cửa rốt cuộc cũng mở. Thanh Lộ chạy lại đón, ngăn phụ thân lại: “Cha, cha nói gì với huynh ấy vậy? Cha có đồng ý cho con và huynh ấy ở bên nhau không?”

Thanh đại nhân yêu thương vuốt ve khuôn mặt của nàng một chút, nói vài câu đầy ẩn ý: “Con là đứa con gái quý giá nhất của cha, cha sẽ không để con chịu thiệt thòi. Cho nên, con phải tin vào cha, cho dù cha đưa ra quyết định gì thì cũng là để tốt cho con.” Thanh đại nhân nói xong thì bỏ đi.

Để lại Thanh Lộ đứng yên tại chỗ không hiểu ra sao, không rõ lời ông nói rốt cuộc là đồng ý hay không đồng ý.

Đúng lúc này, Tề Thiên Vũ cũng từ bên trong đi ra, Thanh Lộ đã lập tức chạy tới, tóm lấy tay hẳn: “Thiên Vũ, huynh mau nói cho ta biết, cha ta có đồng ý không?”

Tề Thiên Vũ nhìn nàng, nửa ngày không mở miệng.

Thanh Lộ mở to mắt, cố gắng tìm kiếm được trên mặt hẳn chút thông tin. Nhưng mà, Tề Thiên Vũ trông rất thản nhiên, không buồn không vui, vẻ mặt thật sự nhìn không hiểu là được hay không được. Thanh Lộ lại càng lo lắng, cho rằng nếu Tề Thiên Vũ và phụ thân đều cùng không nói cho mình là được hay không được thì khả năng không được cao hơn, bởi vì bọn họ sợ mình sẽ chịu đả kích. Nghĩ đến đây, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Thanh Lộ lập tức tái nhợt, thất vọng nói: “Có phải cha ta rất bảo thủ, không đồng ý đúng không?”

“Nếu ông ấy không đồng ý, chúng ta phải làm sao?” Tề Thiên Vũ nhẹ giọng hỏi.

“Nếu ông ấy không đồng ý, ta sẽ.....” Thanh Lộ dứt khoát: “Ta sẽ bỏ trốn với huynh.”

“Lộ nhi.....” Tề Thiên Vũ một tay kéo lấy nàng vào trong lòng, dịu dàng nói: “Ta yêu nàng.”

Lần đầu tiên nghe thấy hẳn nói vậy, Thanh Lộ cảm động nước mắt rơi như mưa: “Thiên Vũ, ta cũng yêu chàng.”

Hai người ôm lấy nhau thật chặt, giây phút này giống như tâm hồn đã hòa vào làm một, tựa như vạn vật thế gian đều không tồn tại, chỉ còn có hai người bọn họ, từ giờ cho đến mãi mãi về sau.

Một lát sau, Thanh Lộ đã khôi phục lại tinh thần, buông Tề Thiên Vũ ra, kéo tay hẳn đi ra ngoài.

Tề Thiên Vũ không hề di chuyển, thắc mắc hỏi: “Lộ nhi, nàng muốn làm gì?”

“Chúng ta sẽ bỏ trốn, mau về chuẩn bị thôi.”

Tề Thiên Vũ bỗng nhiên nở nụ cười: “Chạy trốn đến đâu?”

Thanh Lộ rất chân thành nói: “Thiên hạ to lớn, chỉ cần có thể ở cùng một chỗ với chàng, đi nơi nào thiếp cũng đều nguyện ý.”

Tề Thiên Vũ đưa tay xoa đầu nàng: “Nha đầu ngốc, bá phụ đã đồng ý chuyện chung thân của chúng ta rồi, còn phải trốn đi đâu nữa?”

“Cái gì? Đồng ý rồi?” Thanh Lộ vẻ mặt khó tin: “Vậy chàng vừa rồi..... Còn giả vờ làm cái gì vậy?”

Tề Thiên Vũ chun chun cái mũi: “Ta chỉ đùa nàng thôi.”

“Tốt, chàng dám lừa ta làm hại ta lo lắng, hừ không để ý tới chàng.” Thanh Lộ buông hân ra, hậm hực đi lên phía trước.

“Lộ nhi..... Ta với nàng vẫn hay đùa giỡn mà, nàng giận thật à?” Tề Thiên Vũ chạy đến trước mặt nàng, trong giọng nói tràn đầy hối hận.

“Vâng, ta tức giận” Thanh Lộ ngẩng đầu nhìn hân: “Chàng có biết vừa rồi ta sốt ruột thế nào không? Sao chàng còn nhẫn tâm lừa ta, chàng xấu lắm, xấu lắm” Thanh Lộ gờn nắm tay nhỏ, đánh như mưa xuống ngực hân.

Tề Thiên Vũ cũng không trốn tránh, tùy ý để nàng phát tiết. Cho đến khi tốc độ của nàng chậm dần lại, biết nàng đã đánh mệt, Tề Thiên Vũ một tay ôm eo của nàng, một tay giữ lấy đầu nàng, trực tiếp dùng miệng chặn lại những lời lẽ nhai của nàng.

Lúc đầu Thanh Lộ còn giãy dụa, nhưng sau đó không cưỡng lại nụ hôn bá đạo kia. Trong đêm đen, cam tâm tình nguyện làm tù binh của hân.

Cứ như vậy, Tề Thiên Vũ mang theo thư viết tay của Lại bộ Thượng Thư, rời khỏi Thượng Thư phủ, trở về nhà mình.

Lúc trước, Thanh đại nhân từ Hầu gia mang theo tức giận cùng thất vọng mà về, Hầu gia trong lòng vẫn luôn băn khoăn, không biết làm sao mới có thể bù đắp lại mối quan hệ hai nhà. Lần này, nhận được thư của Thanh đại nhân, biết ông ấy muốn đem con gái gả cho Tam thiếu gia thì lập tức trong lòng vui như pháo nổ.

Phu nhân ở bên cạnh, cũng vui vẻ nói: “Lão gia, xem ra nha đầu Thanh Lộ kia nhất định chính là con dâu Tề gia chúng ta rồi. Có thể nào cũng không tránh được.”

“Đúng vậy, đứa nhỏ kia rất tốt, chờ hoàng thượng đi rồi, ta sẽ tự thân tới kinh thành để cùng Thanh đại nhân bàn luận thêm về chuyện tui nhỏ.” Hầu gia gấp thư lại, thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Phu nhân lúc này nói: “Thiên Vũ à, đại tỷ con đã trở lại, bây giờ đang cùng hoàng thượng ở Noãn Yến Cư ngắm hoa, con qua bái kiến đi.”

“Nương, con đã biết.” Tề Thiên Vũ vâng lời.

Ở hành lang dài nối ra hoa viên, Hạ Lan Từ Kỳ cùng Tề Dật Phàm đang từ chính sảnh trở về, vừa vặn gặp phải Ngũ thiếu gia.

Hân đi chỉ có một mình, trong tay cầm một quyển tranh cuốn. Vội vã đi về phía sau hoa viên.

Khi bọn họ chạy gần đến nơi, ngũ thiếu gia lại đột nhiên đi chậm dần lại, đưa tay che bụng của mình, vừa mới đi về phía trước vài bước thì cong eo, có vẻ không đi nổi, bắt đầu nhìn xung quanh trái phải.

“Ngũ thiếu gia làm sao vậy?” Hạ Lan Từ Kỳ khó hiểu hỏi.

“Không biết, chúng ta đi qua nhìn xem” Tề Dật Phàm nói xong đi thẳng về phía trước.

Hạ Lan Từ Kỳ đuổi theo phía sau, khi đi đến trước mặt Ngũ thiếu gia, trên trán Ngũ thiếu gia đã ướt mồ hôi, hân dùng lực giữ lấy bụng, eo không thẳng lên được, bộ dạng đau đớn không sao tả xiết.

Tề Dật Phàm tiến lên phía trước nói: “Ngũ đệ, đệ làm sao vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Hí Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 148: Chúng ta sinh một cục cưng đi

Ngũ thiếu gia nhăn mày: “Đệ, bụng của đệ đau quá.....”

“Sao lại đau bụng? Có phải đệ ăn phải cái gì không tốt cho bụng rồi?” Tề Dật Phàm thấy hần thần sắc không giống như là giả vờ, cất tiếng hỏi.

“Đệ cũng không biết nữa, hình như là” Ngũ thiếu gia đột nhiên khổ sở gập người: “Ôi, bụng đệ đau như xoắn hết lại rồi, đệ không ổn, đệ muốn đi nhà xí.”

Hần xoay người, vừa định quay đi, nhưng có vẻ như chợt nghĩ ra điều gì vội xoay người lại đem cuộn tranh cuộn kia nhét vào lòng Tề Dật Phàm, xấu hổ nói: “Tứ ca, hoàng thượng cùng nương nương đang ở trong hoa viên chuẩn bị vẽ tranh, cuộn tranh này là hoàng thượng đích thân nói đem đến, hiện tại đệ không ổn lắm, huynh giúp đệ đem qua đi.”

Không đợi Tề Dật Phàm trả lời, hần đã ôm bụng, cố gắng lê bước chân đi mất.

Nhìn bóng lưng hần rời đi, lại nhìn cuộn giấy trong tay, hai người đối mặt nhìn nhau.

“Ngũ thiếu gia hôm nay thật sự là kỳ lạ, đang bình thường sao lại bị tiêu chảy được?” Hạ Lan Từ Kỳ cẩn thận nói: “Dật Phàm, chuyện này không phải có vấn đề gì đây chứ?”

Tề Dật Phàm cau mày: “Việc này đúng là có chút kỳ quái, nhưng mà nhìn Ngũ đệ không giống như là giả.”

“Ồ trước mặt chàng, hần đương nhiên phải giả bộ rồi nếu không chẳng phải sẽ để lộ dấu vết hay sao?” Hạ Lan Từ Kỳ vừa nói vừa cùng Tề Dật Phàm đi về phía trước: “Dật Phàm, Tam di nương vẫn luôn cố gắng để hạ bệ chúng ta, liệu bọn họ có giờ trò gì trên cuộn giấy này không?”

“Nàng nói rất đúng, chúng ta mở ra nhìn xem.” Hai người đem cuộn tranh mở ra, đó là một tấm giấy vẽ trống trơn, dưới ánh mặt trời còn ánh lên màu trắng sáng.

Hai người nhìn kỹ một chút, trên cuộn giấy không có vấn đề gì cả, Tề Dật Phàm nhìn Từ Kỳ: “Chúng ta là không phải quá lo lắng rồi sao? Đây cũng chỉ là một cuộn giấy bình thường, nhìn qua không có vấn đề gì.”

Hạ Lan Từ Kỳ cảm thấy không ổn, ngẫm nghĩ một lát rồi lại phân tích: “Không được có tâm hại người, nhưng nên có tâm phòng người. Tuy rằng chúng ta không nhìn ra chuyện này có ẩn chứa điều gì, nhưng nếu như hần thật sự có dã tâm muốn hại... , chắc chắn sẽ không để chúng ta nhìn ra sơ hở. Đương nhiên cũng có thể là do chúng ta quá lo lắng, nhưng vì sự an toàn, chúng ta không thể đưa cuộn tranh này.”

“Nàng nói đúng,” Tề Dật Phàm gật đầu tỏ vẻ đồng ý: “Vậy chúng ta tìm người đưa thay chúng ta.”

Hai người đi lên phía trước, qua Tụ Hương đình, ở cửa hoa viên tóm lấy một gã gia đình, sai gã đem cuộn tranh qua.

.....

Đêm, yên tĩnh yên bình, gió lạnh phơ phất, trong phòng Thục phi nương nương có Tam di nương, Ngũ thiếu gia, và Ngũ thiếu phu nhân ngồi cùng một chỗ, trên mặt bàn là một bức tranh màu sắc sặc sỡ, thể hiện sự sang giàu, đó là tranh Mẫu Đơn đồ.

Thục phi nhìn Ngũ thiếu gia, tức giận hỏi: “Ngũ đệ, đệ làm việc thế nào vậy? Sao người lúc sáng đưa bức tranh đến không phải là Tứ thiếu gia mà lại là gã gia đình?”

Ngũ thiếu gia vẻ mặt vô tội: “Đệ rõ ràng đã giao vào tay Tứ ca rồi, ai biết sau đó hần lại không đưa đến.”

Ngũ thiếu phu nhân nói: “Tứ thiếu gia này rất giáo hoạt, nhất định là có phòng bị rồi cho nên mới giữa đường đưa cho gã gia đình.”

Thục phi hít sâu một hơi, đem tách trà trong tay hất xuống một chỗ trống trên bức tranh.

Chỗ giấy bị ướt trên bức tranh lập tức biến thành màu trong suốt, cùng lúc đó, một hàng chữ hiện lên trên bức tranh.

Tất cả mọi người đều phát hiện sự kì lạ này, Tam di nương kinh ngạc nói: “Áy, sao phía trên lại có chữ thế này?” Nàng rướn người lên, nhìn kỹ, đọc ra miệng: Lý đệ ngu ngốc vô năng, giang sơn sớm sẽ đổi chủ.

“Ồi” Tam di nương không khỏi hít vào một hơi khí lạnh, bịt miệng, sợ hãi nhìn quanh bốn phía.

Cũng may, Thục phi sớm đã sớm đuổi những tỷ nữ hầu hạ trong phòng ra ngoài hết, trong phòng chỉ còn người nhà bọn họ.

“Cầm nhi, con là.....”

“Nếu để cho Tứ thiếu gia đem cuộn tranh này dâng lên cho hoàng thượng, con sẽ canh lúc hoàng thượng đang chuẩn bị vẽ tranh, cố tình làm đổ chén trà như vậy sẽ khiến mấy chữ này lộ hẳn ra.” Nàng hí hai mắt lại: “Đến lúc đó, hoàng thượng tất nhiên sẽ giận dữ, trị hần tội mưu phản. Chúng ta không phải đã diệt được cái gai trong mắt, cái kim trong bao hay sao?”

“Đại tỷ, nhưng hần là đệ đệ ruột của tỷ đó, tỷ nhẫn tâm đẩy hần vào chỗ chết sao?” Ngũ thiếu phu nhân vẻ mặt ngạc nhiên.

“Muội yên tâm, hoàng thượng vẫn còn nể mặt gia gia và ta, chắc là sẽ không giết hần, nhưng nhất định sẽ trị tội hần.”

Tam di nương không phải không có lo lắng, hỏi lại: “Vậy con có nghĩ tới trường hợp Tứ thiếu gia nói Lăng Phong đưa cho hán cuộn giấy này không, đây không phải là làm liên lụy đến đệ đệ con hay sao?”

Thục phi cười lạnh nói: “Khi Lăng Phong đưa cuộn giấy cho hán, không có người ngoài nhìn thấy, Lăng Phong lại nhất định không chịu nhận. Hán có thể làm gì đây?”

“Cũng đúng” Tam di nương thở dài nói: “Thật tiếc vượt mắt cơ hội lần này.”

Ngũ thiếu gia lại chán nản: “Ta ôm bụng đau cả buổi chiều, đúng là chịu khổ phí công rồi.”

“Xem ra Tứ thiếu gia đã có đề phòng với chúng ta rồi, muốn đối phó với hán thật sự sẽ có chút khó khăn” ngũ thiếu phu nhân thở dài, có chút bẽ tắc.

Thục phi lại vuốt ve chén trà trong tay, ánh mắt nhìn xa xăm. Thật lâu sau, nàng đem chén nước đặt thật mạnh xuống bàn: “Cho dù khó đối phó chúng ta cũng phải đối phó, chúng ta không thể để bị hán chèn ép được.”

“Đại tỷ, tỷ có cách gì tốt sao?” Ngũ thiếu gia đưa lại vấn đề cho nàng.

Thục phi lộ vẻ ác độc nói: “Một cây làm chẳng nên non, ba cây chụm lại nên hòn núi cao. Cách gì chỉ cần còn người thì có gì là không nghĩ được, ta không tin chúng ta có nhiều người như vậy mà không diệt được cái tên thân cô thế cô như hán.”

Ngũ thiếu phu nhân nhắc nhở: “Sai rồi, tỷ đừng quên bên cạnh hán còn có Tứ thiếu phu nhân.”

“Hừ, cái con nhóc kia muốn chơi với ta còn non lắm” Thục phi hoàn toàn từ đầu ối giờ chưa từng đem Tứ Kỳ đặt vào trong mắt.

Tam di nương lúc này nói: “Cầm nhi, con đừng thấy nha đầu đó còn nhỏ, nàng ta đã rất nhiều lần trải qua đại nạn mà không chết. Hơn nữa y thuật của nó vô cùng tốt, gần đây đã lấy lòng được lão thái gia rồi. Nó chính là trợ thủ đắc lực của Tứ thiếu gia đó, chuyện cổ độc lần trước cũng chính là vì nó không biết tìm được ở đâu ra một con linh hầu, lời ta và Đại di nương ra ánh sáng, cho nên đối với nó chúng ta càng phải phòng bị gấp bội.”

“Thật sao?” Xem ra có thể khiến mẫu thân đặt vào trong mắt, thì không thể là một người đơn giản rồi. Thục phi lúc này nói: “Vậy cũng không có gì phải sợ, nhưng mà, có thể thời gian ta ở lại trong phủ không được bao lâu nữa, nhất định phải thừa dịp ta đang ở đây, đem hán đá ra ngoài để Lăng Phong thuận tiện lên làm thế tử.”

Ngũ thiếu gia vô cùng cảm kích: “Đại tỷ, chúng ta phải gấp gấp nghiên cứu bày ra một kế hoạch bí mật, tranh thủ lần này mới thành công được.”

Bọn họ cùng nhau bàn bạc, nghiên cứu hồi lâu, cuối cùng cũng nghĩ ra một cách tự cho là không thể thất bại được, Thục phi chợt nhớ đến một chuyện khác, vội quay đầu hỏi Ngũ thiếu phu nhân: “Em dâu, muội nói sẽ giúp ta đến chỗ bà đi hỏi lấy thuốc? Đã lấy được thuốc chưa?”

Nghe thấy câu hỏi của Thục phi, Ngũ thiếu phu nhân cúi đầu: “Nương nương, chuyện của tỷ muội đã nói với bà đi rồi, bà ấy nói thuốc của bà ấy chỉ có thể áp dụng với trường hợp kinh nguyệt không đều dẫn đến khó có thai thôi, còn đối với trường hợp do thân thể bị lạnh không có thai thì thuốc này không có tác dụng.”

Thục phi thần sắc trầm xuống, trong mắt tràn đầy thất vọng đến vô tận.

Ngũ thiếu phu nhân nhìn Tam di nương, Tam di nương đau lòng nữ nhi, vội vàng an ủi: “Cầm nhi, con cũng đừng suy nghĩ khổ sở quá, nương sẽ giúp con nghĩ cách.”

Ngũ thiếu phu nhân lúc này thuận miệng đề nghị: “Nương nương, y thuật của tứ thiếu phu nhân rất cao, lúc trước tứ thiếu gia mắc bệnh, trong phủ đã mời rất nhiều lang trung y thuật cao siêu đều không chữa khỏi. Hay là, mời nàng ấy tới xem cho tỷ?”

Ngũ thiếu gia trừng mắt nhìn nàng ta một cái rồi nắc: “Nói vậy, dựa vào quan hệ căng thẳng của hai nhà hiện tại. Nàng nghĩ cô ta sẽ xem bệnh cho Đại tỷ sao?”

“Cũng đúng” Ngũ thiếu phu nhân ừ ừ cúi đầu.

.....

Trong Thủy Tiên Các, Tề Dật Phàm cùng Hạ Lan Từ Kỳ biết Ngũ gia muốn làm hại bọn họ, hai người bề ngoài thân nhiên, nhưng mà trong lòng vẫn luôn bất an không yên.

“Tứ thiếu gia, Tứ thiếu phu nhân, đã ngủ chưa?” Bên ngoài truyền đến là tiếng bà Ngô.

Đã trễ thế này, bà Ngô rất ít khi đến quấy rầy bọn họ, nếu đã tới thì chắc là có chuyện gì.

Hạ Lan Từ Kỳ cao giọng nói: “Chưa ngủ, bà Ngô, bà vào đi.”

Bà Ngô đáp lời rồi vào, sau khi đã đóng kỹ cửa, cúi người hành lễ với hai người: “Bái kiến Tứ thiếu gia, Tứ thiếu phu nhân.”

“Bà Ngô, không cần đa lễ.” Hạ Lan Từ Kỳ đáp: “Có chuyện gì, lại đây ngồi xuống nói.”

Bởi vì có Tứ thiếu gia ở đây, bà Ngô vẫn còn có chút quy củ, không dám tự ý quá, Nhưng bị Hạ Lan Từ Kỳ mạnh mẽ ấn xuống ngồi trên ghế.

Thấy Tứ thiếu gia không có ý trách tội, bà Ngô lúc này mới ghé sát vào nhỏ giọng nói: “Tứ thiếu phu nhân, lão nô hôm nay phát hiện ra một bí mật”

“Hả, bí mật gì?” Hạ Lan Từ Kỳ biết bà Ngô đã lớn tuổi, đã trải qua nhiều chuyện, không phải là người thích đưa chuyện lung tung, nên rất tò mò.

Bà Ngô khẽ nói: “Thực phi nương nương hình như không thể sinh con, đã sai Ngũ thiếu phu nhân cùng Tam di nương đi xung quanh tìm bí quyết giúp sinh con đó.”

“Hả?” Hạ Lan Từ Kỳ nhìn Tề Dật Phàm.

Tề Dật Phàm có chút cân nhắc nói: “Chuyện này cũng có thể, đại tỷ xuất giá đã hai ba năm rồi, hoàng thượng cũng rất sủng ái tỷ ấy. Nhưng đến giờ vẫn chưa từng nghe nói có thai.”

Hạ Lan Từ Kỳ quay đầu hỏi lại bà Ngô: “Bà Ngô, sao bà lại biết chuyện này?”

“Lão nô hôm nay trên đường đi mua Hoa Quế cao cho cô, trùng hợp gặp bà Liễu là hàng xóm trước kia. Nhà bà ấy chuyển đến Diêm thành từ hai năm trước, hôm nay vừa gặp lão nô thì vô cùng vui vẻ, mời lão nô đến nhà bà ấy ngồi một chút cho biết nhà biết cửa.” Bà Ngô nói chậm lại: “Lão nô vừa mới vào được một lát thì nhà bà ấy có khách quý tới, vì thế, khi bà ấy đi ra ngoài đón khách thì lão ở trong nhà phát hiện, thì ra vị khách kia chính là Ngũ thiếu phu nhân.”

Bà Ngô không hề chớp mắt nhìn Hạ Lan Từ Kỳ: “Ngũ thiếu phu nhân nói nàng ta muốn cái phương thuốc bí truyền trị vô sinh kia, người hàng xóm già kia của ta hỏi ngũ thiếu phu nhân có phải muốn dùng cho bản thân hay không, ngũ thiếu phu nhân nói không phải, nàng hỏi cho người khác. Bà hàng xóm lại hỏi về bệnh trạng của người kia, vì phương thuốc này của bà ấy không phải loại vô sinh nào cũng chữa được, sau đó ngũ thiếu phu nhân nói, là trị bệnh tính hàn.”

Bà Ngô ngẩng đầu: “Tứ thiếu phu nhân, lão nô lại cố tình để ý một chút, các nha hoàn của Tam di nương hôm nay cũng phần lớn bị phái ra khỏi Hậu phủ, không biết đã làm gì? Theo lão nô phỏng đoán, tám phần cũng là tìm phương thuốc rồi, vì sao khi Thực phi nương nương chưa hỏi phủ thì bọn họ không đi tìm, mà nàng vừa trở lại, bọn họ lại ngược xuôi đi tìm thế này? Chắc chắn là có uẩn khúc, giải thích duy nhất chính là, bọn họ đang tìm phương thuốc cho Thực phi nương nương.”

“Ồ!” Hạ Lan Từ Kỳ hút một hơi khí lạnh: “Bà không nói ta cũng không có chú ý, Thực phi nương nương thoát nhìn khí sắc rất tốt, nhưng môi của tỷ ấy hơi có màu xanh, có vẻ như không ổn lắm, có thể không phải mắc tính hàn đâu, cái này phải trực tiếp chẩn trị mới biết được.”

Tề Dật Phàm ở bên cạnh nói: “Liệu có phải là do Ngũ thiếu phu nhân ngại không dám nói bản thân mình có bệnh, nên mới nói xin thuốc giùm người khác không?”

Bà Ngô lập tức phủ định: “Bọn họ có quan hệ họ hàng, nếu Ngũ thiếu phu nhân có bệnh, đã sớm xin thuốc rồi, không cần thiết chờ tới bây giờ. Hơn nữa lão nô hỏi qua Triệu lang trung của quý phủ, Triệu lang trung nói Ngũ thiếu phu nhân không có bệnh tật gì, nàng ta nhất định là xin phương thuốc cho người khác, mà người này tám chín phần chính là Thực phi nương nương.”

“Ừm, bà nói cũng có lý. Việc này chúng ta đã biết, bà Ngô về nghỉ ngơi sớm một chút đi. Ngày mai phái thêm vài người nữa theo dõi nhất cử nhất động của Ngũ gia.”

Thấy bà Ngô đi rồi, Tề Dật Phàm nhẹ giọng nói: “Tin tức này đối với chúng ta mà nói không có bao nhiêu tác dụng, mặc dù bẩm báo với hoàng thượng thì cũng chỉ là tỷ ấy có chút bệnh tật mà thôi. Hoàng thượng phi tử nhiều như vậy, cũng không quan tâm tỷ ấy có thể sinh hay không đâu.”

“Thiếp thấy chưa chắc.”

“Hừm, ái thể có ý gì?” Tề Dật Phàm một tay ôm lấy nàng ngồi vào trên đùi mình, nắm lấy cằm nhỏ của nàng, mắt lóng lánh.

“Không có ý gì, chỉ là cảm giác mà thôi.” Hạ Lan Từ Kỳ nhìn thẳng vào ánh mắt nóng bỏng của Tề Dật Phàm, trong lòng giật mình, kéo tay hắn ra: “Sao chàng lại nhìn thiếp như vậy? Hay là.....” Hạ Lan Từ Kỳ nhìn hắn từ trên xuống dưới: “Chàng lại muốn làm chuyện xấu gì đó?”

“Ta nghĩ, ta nghĩ.....” Tề Dật Phàm miệng nhắc đi nhắc lại, tay trái dùng sức vung một cái ra ngoài, đai lưng theo đó bị Tề Dật Phàm rút sạch, quần áo Hạ Lan Từ Kỳ tức khắc tung ra, để lộ cái yếm xanh nhạt thêu hoa.

Không đợi Hạ Lan Từ Kỳ kịp phản ứng, bàn tay to lớn của Tề Dật Phàm đã nắm lấy ngực của nàng, dùng sức vuốt ve ngọn núi tròn trịa kia. Hạ Lan Từ Kỳ kinh hãi hai tay ôm lấy ngực, giả vờ giận: “Được lắm, quả nhiên chàng muốn làm chuyện xấu.”

Ngực không sờ được, đương nhiên còn có thể sờ chỗ khác, Tề Dật Phàm trượt bàn tay to xuống phía dưới.

“Cái đồ xấu xa này, ngày hôm qua còn cho chàng ăn chưa đủ no sao?” Hạ Lan Từ Kỳ cũng chẳng quan tâm việc che ngực nữa, đưa tay nắm lấy đôi tay đang không thành thật tung hoành phía dưới kia.

Vì thế, bộ ngực của nàng lại lộ ra ngoài, Tề Dật Phàm cúi đầu xuống thấp, cách cái yếm tròn bóng cắn xuống mấy cái, biến ngực thành ướt át một mảng.

Tất cả những vị trí nấn cảm trên người đều bị hấn chiếm lĩnh, Hạ Lan Tử Kỳ bắt được tay Tề Dật Phàm ở phía dưới, nhưng càng dùng sức đẩy tay hấn ra thì càng lại thành để cho ăn vuốt ve âu yếm nằng, nhẹ giọng nói: “Tử Kỳ, chúng ta không phải đến lúc sinh cục cưng rồi sao, ta muốn có con.....”

Hấn vừa khấn cầu, vừa khẽ cắn một cái lên ngực Hạ Lan Tử Kỳ, Hạ Lan Tử Kỳ bởi vì kích động mà ngực lại phập phồng lên xuống, khiến Tề Dật Phàm nhiệt huyết sôi trào. Một tay hấn ôm Hạ Lan Tử Kỳ, tay kia linh hoạt vói vào trong y phục của nàng cời dây lưng áo yếm ra, sau đó cắn cái yếm, ném sang bên cạnh. Một đôi “thỏ trắng” non mịn căng tròn nảy ra ngoài. Ngay sau đó, đâm thẳng lên, Hạ Lan Tử Kỳ không nhịn nổi bật ra khỏi cổ họng một tiếng rên nỉ non: “Dật Phàm.....”

Tề Dật Phàm ở phương diện này vẫn luôn thành thực, có thể dễ dàng khơi mào lên dục vọng của Hạ Lan Tử Kỳ, vì thế, sau khi làm tất cả các dây thần kinh nấn cảm của nàng dựng hết cả lên thì nàng sẽ không hề cự tuyệt nữa, hết thấy đều sẽ nước chảy thành sông, cả đêm triển miên không dứt.

.....

Trong đình giữa hồ Hà Hương, hoàng thượng cùng Thục phi nương nương đang ngồi ngắm hoa sen, rất vui vẻ.

Ngồi không một lúc, hoàng thượng cảm thấy rất không có ý nghĩa, liền nói với Thục phi nương nương nói: “Trong những người đệ đệ của nàng, ai là có kỳ nghệ tốt nhất? Trẫm đột nhiên muốn chơi cờ, trong cung không có đối thủ, muốn tìm người đến luận bàn một chút.”

Thục phi nương nương cười nói: “Hoàng thượng, trong những đồ đệ của thần thiếp, phải kể tới Tử đệ, Ngũ đệ, Lục đệ kỳ nghệ đều không tồi, nhưng nếu nói tốt nhất, vậy phải nhắc đến Tử đệ Tề Dật Phàm.”

“Hả? Hấn rất lợi hại sao?”

“Ít nhất trong phủ chưa ai qua được đệ ấy.”

Hoàng thượng vừa nghe thấy vậy thì rất hứng thú, “Ta đây cũng muốn được lĩnh giáo một chút, người đâu gọi Tử thiếu gia đến đây cho trẫm.”

Tiểu thái giám tuân lệnh, không dám chậm trễ đi thẳng tới Thủy Tiên Các.

Tề Dật Phàm được gọi đến đình giữa hồ, thấy hoàng thượng cùng Thục phi nương nương ngồi ngay ngắn ở trong đình, bên cạnh là vài cung nữ mặc váy hồng đứng chờ hầu hạ, ngoài ra không còn ai khác.

Trên bàn, đã bày xong bàn cờ từ sớm. Hoàng thượng vừa thấy hấn tới, ngạc nhiên nói: “Nghe nói kỳ nghệ của ngươi không tồi, lại đây bồi ta mấy ván.”

Tề Dật Phàm thấy hoàng thượng tìm hấn chơi cờ thì cảm thấy khó xử. Phải hiểu rằng nếu thắng hoàng thượng thì hoàng thượng tất nhiên sẽ mất hứng còn nếu nhường cho hoàng thượng thắng thì hoàng thượng lại có cảm giác hấn đang xem thường mình. Dù sao chuyện này có làm thế nào cũng sẽ mất lòng. Nhưng nếu hoàng thượng đã gọi hấn tới thì hấn không thể không chơi, đành phải bắt đắc dĩ ngồi xuống.

Hai người đánh cờ, Tề Dật Phàm bề ngoài thì không hề thấy áp lực gì, nhưng đi bước nào cũng ngầm thấp thòm lo sợ. Nghĩ kỹ, thắng hay là không thắng, hấn vẫn chưa nghĩ ra được.

Thục phi nương nương ngồi ở bên cạnh nhìn quân cờ, cứ một lát lại bóc nho đưa tới bên miệng hoàng thượng, một lát nữa lại bóc hạt dưa, chăm sóc vô cùng cẩn thận.

Tề Dật Phàm liếc mắt trộm nhìn Thục phi, thấy khuôn mặt thông dong ấy trong lòng không khỏi bồn chồn, nếu nói về kỳ nghệ thì Lục đệ là cao nhất, nhưng hoàng thượng không gọi mà lại gọi mình, có thể hiểu hấn là Thục phi nương nương đã ở giữa giờ trò quý. Nhưng nàng làm như vậy mục đích là gì chứ? Không phải chỉ đơn giản là muốn thấy mình khó xử sao? Huống hồ, tỷ ấy còn không chắc mình có bị khó xử hay không.

Tề Dật Phàm chẳng nói chẳng rằng cùng hoàng thượng hạ đánh cờ, Thục phi quay đầu hỏi cung nữ bên cạnh: “Trà Long Tỉnh pha xong chưa?”

“Khởi bẩm nương nương... đã chuẩn bị tốt rồi ạ.”

“Mau, lấy ra.”

Thục phi đem trà ngon mới pha, rót một chén, lại còn thổi một lúc cho đến khi nước trà ấm vừa không lạnh cũng chẳng nóng, lúc này mới đem trà đưa tới trước mặt hoàng thượng, nũng nịu nói: “Hoàng thượng, trời nóng nực, uống chút nước lấy tinh thần nào.”

“Được, vẫn là ái phi biết thương người.” Hoàng thượng đón tay nàng, ngửa đầu uống hết chén trà.

Thục phi đem ấm trà đưa cho cung nữ: “Trà này không tồi, cũng rót cho Tử thiếu gia đi, đệ đệ ấy nể thù.”

Một lát sau, hoàng thượng đột nhiên bắt đầu hắt xì, hơn nữa nhin không được liên tục mấy cái liền.

“Hoàng thượng, người sao vậy? Không sao chứ?” Thục phi ở bên cạnh, vội vàng vỗ về nhẹ vào lưng ngài.

“Ái phi, trẫm không sao.” Hoàng thượng không cho là đúng, tiếp tục cùng Tề Dật Phàm chơi cờ.

Nhưng vừa ăn “Mã” của Tề Dật Phàm một cái, hấn lại bắt đầu hắt xì, còn chảy cả nước mũi, chỉ một lát sau bắt đầu run lên, mũi đầy nước.

Vừa rồi vẫn còn rất tốt, sao lại thành như vậy rồi? Tề Dật Phàm kinh ngạc nhìn hoàng thượng.

Lúc này, Thục phi nương nương giật mình nhớ ra: “Hoàng thượng, có phải người lại tái phát bệnh hen suyễn không?”

“Ắt xì hơi...” Hoàng thượng nhìn không được lại hắt hơi một cái, nắm lấy khăn lụa trên tay Thục phi nương nương, bịt mũi: “Chắc là vậy rồi, mau lấy thuốc của trẫm ra đây.”

Bạn đang đọc truyện *Hì Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 149: Tướng công chờ thiếp tới cứu chàng

Tiểu tấy giám thấy hoàng thượng phát bệnh thì vội vàng đến tìm Tấy y, Tấy y nghe tin vội vàng chạy tới chẩn đoán hoàng thượng đúng là đã tái phát bệnh hen.

Tấy y lấy từ trong hòm thuốc ra một cái bình nhỏ, mở ra đưa cho hoàng thượng ngửi. Hoàng thượng sau khi ngửi xong thì vẻ mặt đã giãn ra, có vẻ như đã ngừng hắt xì, nước mắt cũng không chảy nữa.

Thục phi ở bên cạnh nhìn, nhẹ giọng hỏi: “Như vậy là ổn rồi sao? Bỗng cưng nhớ rõ trước kia khanh đều cho hoàng thượng dùng Bách thuận hoàn? Chẳng lẽ lần này không cần?”

Tấy y khom người nói: “Nương nương nói không sai, muốn khống chế để bệnh này trong một khoảng thời gian dài không tái phát nữa thì nhất định phải dùng Bách thuận hoàn. Nhưng mà muốn dùng Bách thuận hoàn thì phải lấy sữa ong chúa làm thuốc dẫn, có điều chai sữa ong chúa hôm qua đã bị tiểu tấy giám làm đổ mất rồi, cho nên muốn dùng thuốc phải tìm được sữa ong chúa.”

“Chẳng lẽ trong phủ không có sữa ong chúa sao?” Thục phi hỏi.

Nghe thấy như vậy quản gia bước lên phía trước, thấp giọng nói: “Hồi bẩm nương nương, trong phủ không có.”

“Không có?” Thục phi nhướng cao lông mày: “Ai là người chịu trách nhiệm sắm sửa trong phủ? Tại sao không bị sữa ong chúa?”

Quản gia vội vàng đáp: “Mấy ngày chuẩn bị để tiếp đón Hoàng thượng, mọi thứ vật tư được chuẩn bị sẵn đều là do Tứ thiếu gia đích thân chọn mua.”

Vừa nghe thấy sắp liên lụy đến mình, Tề Dật Phàm lên tiếng giải thích: “Sữa ong chúa không phải những thứ trong danh sách chuẩn bị, cho nên không mua.”

“Nếu đã như vậy, hiện tại hoàng thượng uống thuốc cần dùng nó để làm thuốc dẫn, Tứ đệ, có phải đệ nên nghĩ cách hay không?” Thục phi nhìn hần, thần nhiên cười.

“Đây là tất nhiên rồi, đệ sẽ lập tức phái người đi mua sữa ong chúa.” Tề Dật Phàm vừa định xoay người, Thục phi lại đột nhiên hô lên: “Đợi chút”

Tề Dật Phàm quay đầu nhìn nàng, nàng lại quay đầu nói: “Tấy y, có phải sữa ong chúa càng mới lấy thì làm thuốc dẫn càng tốt không?”

Tấy y gật đầu: “Đó là đương nhiên rồi, nếu như mới lấy thì hiệu quả của nó sẽ tốt hơn thêm vài lần.”

Thục phi nghe xong, nhìn về phía Tề Dật Phàm: “Tứ đệ, có thể phiền đệ vì sức khỏe của Hoàng thượng mà đi lấy sữa ong chúa mới thu hoạch có được không?”

Tề Dật Phàm ngẩn ra, không biết Thục phi đang tính toán cái gì. Nhưng đang ở trước mặt Hoàng thượng, hần không thể không đáp ứng yêu cầu của Thục phi, đành phải đáp: “Được rồi, muốn có được sữa ong chúa tự nhiên thì phải vào núi lấy, hoàng thượng cùng nương nương ở trong phủ an tâm chờ, trước giờ cơm chiều thân sẽ về.”

Lấy sữa ong chúa thì chắc chắn sẽ đối mặt với nguy hiểm bị ong mật đốt, cho nên thấy hần thật sự muốn đi, hoàng thượng cảm động: “Dật Phàm, trên đường cẩn thận, trẫm chờ ngươi trở về.”

Tề Dật Phàm trước khi xuất phủ thì quay lại Thủy Tiên các nói hết mọi chuyện với Hạ Lan Từ Kỳ, Hạ Lan Từ Kỳ cũng không đoán được ra mưu đồ của Thục phi, không muốn để hần đi. Nhưng mà, hần đã đồng ý rồi nếu không đi thì chẳng có cách nào lấy được, đành phải để hần dẫn theo vài người rồi nhìn hần rời khỏi Hậu phủ.

Đến quá trưa, Hạ Lan Từ Kỳ ở trong phòng lo lắng bất an, chỉ sợ Tề Dật Phàm lúc đi gặp phải chuyện gì. Nhưng mà cũng may, trước giờ cơm chiều nghe nói Tề Dật Phàm đã trở lại, lúc này trái tim của nàng mới buông lỏng.

Hoàng thượng đứng lúc đang ở trong hành quán[1], Tề Dật Phàm lấy hũ mật từ tay gã gia đình phía sau, trình lên: “Hoàng thượng, đã lấy được sữa ong chúa về đây.”

Hoàng thượng cười gật đầu: “Tốt, vất vả cho Dật Phàm rồi. Thế nào, có bị ong mật làm bị thương không?”

“Đa tạ hoàng thượng quan tâm, Dật Phàm đã có chuẩn bị bảo hộ cẩn thận, không có bị thương.” Tề Dật Phàm ôm quyền nói.

“Vây là tốt rồi.” Hoàng thượng quay đầu liếc mắt nhìn Thái y một cái.

Thái y hiểu ý, tiến đến nhận lấy lon mật trong tay Tề Dật Phàm múc ra một muỗng sữa ong chúa, đổ vào trong chiếc chén nhỏ bằng vàng khắc hoa, hòa vào trong nước.

Bưng lên phía trước, dùng ngón chấm thử qua thấy không độc. Lúc này mới dâng lên: “Hoàng thượng, trước tiên uống thuốc dẫn trước rồi mới dùng thuốc, như vậy mới có hiệu quả.”

Thục phi ngồi ở bên cạnh hoàng thượng, đưa tay nhận lấy chén vàng, cầm thìa quấy qua quấy lại: “Hoàng thượng, để thiếp dứt cho ngài.” Thục phi trên ngón tay cái cầm muỗng, trong móng tay dài đã giờ một chút thủ đoạn, nhưng không ai để ý.

Nhưng mà cũng chỉ là bát mật, lại là dùng nước ấm hòa, không cần thổi nguội. Hoàng thượng cười cầm bát: “Ái phi, để tự trầm.”

Thục phi cũng không kiên trì, gật đầu buông lỏng tay.

“Phụt.....” Hoàng thượng vừa mới uống một ngụm, còn chưa nuốt xuống đã phun ra một ngụm, ném bát xuống phía trước, chỉ vào Tề Dật Phàm, gầm lên: “Tề Dật Phàm to gan, ngươi dám khi quân.”

Hoàng thượng đột nhiên phát giận, làm mọi người đứng đó bị dọa khiến cho run như cây sậy, cả đám sai gia và cung nữ cũng đồng loạt quỳ xuống.

Tề Dật Phàm trong lòng giật mình, không biết hoàng thượng sao lại tức giận như vậy, chụp lên đầu hấn cái mũ khi quân, cũng vội vàng quỳ xuống: “Hoàng thượng, thảo dân không dám”

“Ngươi không dám? Vây sữa ong chúa này là thế nào?” Hoàng thượng kiềm nén lửa giận, chỉ vào hũ mật nói.

Tề Dật Phàm khó hiểu hỏi lại: “Sữa ong chúa có vấn đề gì vậy?”

Hoàng thượng trừng mắt nói: “Ngươi dám lộng hành dâng lên sữa ong chúa giả, ngươi cho rằng lưỡi trăm không dùng được sao?”

“Giả? Không thể nào.” Tề Dật Phàm có chút giật mình: “Hoàng thượng, sữa này thật sự là lấy từ trong rừng, những người đi cùng thảo dân vào rừng lấy có thể làm chứng. Cho nên, sữa ong chúa này tuyệt đối không thể là giả được.”

“Sao sữa ong chúa này lại vừa đắng vừa chát? Vừa dùng đã biết là giả? Ngươi còn dám chống chế?” Sự giận dữ trên mặt hoàng thượng càng lúc càng tăng lên.

“Vừa đắng lại chát? Điều này sao có thể?” Phải biết rằng đây thực sự là sữa ong chúa mà Tề Dật Phàm dùng sức chín hồ mủi trâu lấy từ tận trong tổ ong ra? Hơn nữa sợ bị người ta động tay chân, hũ mật này chưa bao giờ rời tầm mắt của hắn, sao có thể là hàng giả?

Tề Dật Phàm không tin hoàng thượng nói, đến chỗ nắp hũ mật, duỗi ra ngón tay quệt một chút đặt ở miệng, ngẩng đầu lên nói: “Hoàng thượng, sữa ong chúa này ngọt mà.”

Lúc này, tông miệng hoàng thượng vẫn còn vị đắng, cho nên, ngài vẫn tin vào vị giác của mình.

Lúc này, thấy Tề Dật Phàm vẫn cứ mạnh miệng như cũ thì hoàng thượng giận không kềm được, chỉ vào một tiểu thái giám bên cạnh: “Ngươi đi nếm thử, xem là ngọt hay đắng.”

“Vâng.” tiểu thái giám cũng đưa tay quệt một chút, hồi báo nói: “Hoàng thượng, là ngọt ạ.”

“Nói bậy” hoàng thượng tức giận vỗ xuống bàn, hắn nếm thấy rõ ràng là đắng, nhưng tiểu thái giám kia lại dám ngang nhiên nói là ngọt giống Tề Dật Phàm. Đó không phải là công nhận hoàng thượng đang đổ oan cho Tề Dật Phàm sao? Hoàng thượng không còn nhịn được nữa, đứng vọt dậy: “Ngươi đầu, đem tên này lôi ra ngoài đánh hai mươi trượng cho ta”

“Hoàng thượng, oan uống quá, sữa ong chúa kia thật sự ngọt mà.....” Tên tiểu thái giám này vốn thật thà, ăn ngay nói thật, không ngờ lại dính phạt.

Thục phi lúc này từ chỗ ngồi đi xuống, quệt chút sữa ong chúa nói: “Hoàng thượng, đây đúng là đắng thật.”

Thấy có Thục phi chứng thực cho mình, hoàng thượng vẫn sợ chưa đủ nên lệnh cho Thái y đi nếm thử.

Thái y đã ở trong cung lâu rồi, là người cực kì khéo léo trước sau, tuy rằng sau khi nếm qua thấy ngọt nhưng cả hoàng thượng và Thục phi nung nung đều nói là đắng, vừa rồi tiểu thái giám nói thật, lại bị nhân kéo xuống đánh. Thái y không ngốc, đương nhiên sẽ không muốn tự mình hại mình, vì thế theo tính toán của hoàng thượng mà nói: “Hoàng thượng, sữa ong chúa này đúng là đắng thật”

“Tề Dật Phàm, Thục phi cùng cùng Thái y đều nói là đáng, ngươi còn có lời gì để nói?” Hoàng thượng trở lại ghé ngồi, cả vú lấp miệng em: “Tề Dật Phàm, Thục phi sai ngươi đi lấy về đây giúp trẫm một mẻ sữa ong chúa mới, ngươi tuy đồng ý nhưng thật ra không hề thoái mái. Thật không ngờ ngươi lại độc ác như thế, dám dùng sữa ong chúa giả đến lừa gạt trẫm đây là tội khi quân phạm thượng, tội đáng muôn chết! Ngươi đâu, lời ra ngoài, ngày mai giao cho quan phủ, xử theo tội khi quân.”

Lúc này, Tề Dật Phàm xem như đã hiểu rõ dụng ý thâm độc của Thục phi nương nương, nếu sữa ong chúa trong hũ kia ngọt, mà hoàng thượng lại nói là đáng vậy thì vấn đề nhất định là ở trong chén nước kia.

Thục phi đã chạm vào chén nước thì chắc chắn bảy tám phần là ả đã động tay động chân. Tề Dật Phàm thấy có thái giám đi lên lời hẩn, hẩn kêu âm lên: “Hoàng thượng xin người hay nghĩ kĩ lại, sao thân có thể ngu ngốc đến mức lấy sữa ong chúa giả đến gạt người chứ? Không tin thì người ném mật ở trong hũ đi, thử xem là đáng hay ngọt.”

Thục phi nhướng mày: “Đừng cậy vào việc ngươi là đệ đệ của bốn cung, quân tử phạm pháp xử tội như thứ dân, ngươi đừng giáo biện nữa. Bốn cung chắc chắn sẽ không bao che cho ngươi” Thục phi nói với mấy tên thái giám kia: “Các người còn ngây ra đấy làm cái gì? Mau kéo xuống đi.”

.....

Nghe nói Tề Dật Phàm đã trở lại, Hạ Lan Từ Kỳ liền phái người đi nghe ngóng. Kết quả lại nhận được tin tức Tề Dật Phàm dùng sữa ong chúa giả đi lừa hoàng thượng, bị khép vào tội khi quân phạm thượng. Tội này nhẹ thì bắt sung vào quân đội, nặng thì có thể rơi đầu, làm sao mà nàng không sợ cho được?

Có câu không sợ trộm vào nhà chỉ sợ trộm dòm ngó, Thục phi muốn chinh tề Dật Phàm, lần một lần hai không được, cứ vài lần sẽ thành công. Cho nên, khi nghe nói Thục phi muốn Tề Dật Phàm đi lấy sữa ong chúa cho hoàng thượng, Hạ Lan Từ Kỳ đã biết ả ta có âm mưu.

Sợ Tề Dật Phàm gặp chuyện không may, Từ Kỳ lo đến mức bỏ cả cơm chiều.

Ở trong phủ, ngoài Cẩm Nguyệt ra thì nàng không còn người bạn nào khác nữa, trong lòng như có lửa đốt định tìm Cẩm Nguyệt bàn cách, nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì vẫn thấy không nên. Cẩm Nguyệt nửa tháng trước mới bị trúng độc, tuy rằng đã trị sạch độc rồi nhưng chung quy vẫn còn yếu, hơn nữa hai ngày vừa rồi lại bị cảm, nghe nói tối hôm qua còn phát sốt nữa. Hiện tại ả còn không mang nổi mình ả, Hạ Lan Từ Kỳ không muốn nàng bốc hỏa theo mình.

Vì thế, Hạ Lan Từ Kỳ chỉ có thể tìm người tin cậy nhất là bà Ngô, hai người đóng cửa phòng lại, khổ sở nghiên cứu xem có thể dùng cách nào cứu Tề Dật Phàm ra.

Bóng đêm lan tỏa, mây đen bao phủ lên ánh trăng, trời đất càng thêm tăm tối mờ mịt.

Bà Ngô đốt đèn lồng đỏ soi đường cho Hạ Lan Từ Kỳ, đi thẳng đến tẩm điện của Thục phi nương nương.

Trong điện, Thục phi vừa mới tắm rửa xong, đang được cung nữ hầu mặc áo ngủ dài.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng của gã gia đình thủ vệ: “Nương nương, tứ thiếu phu nhân ở ngoài cửa cầu kiến.”

Đối với việc Hạ Lan Từ Kỳ đến thăm, Thục phi cũng không ngạc nhiên, lười biếng đáp lại: “Bốn cung lát nữa còn phải hầu hạ hoàng thượng, không rảnh tiếp nàng ta. Ngươi nói nàng ta trở về đi.”

“Vâng” gã gia đình quay đầu đi.

Thục phi ngồi ở trên ghế, hai cái cung nữ chài đầu cho nàng, cảnh vật hiện ra như bức tranh tươi mát rạng rỡ.

Thời gian khoảng nửa chung trà trôi qua, lại vang lên tiếng nói của gã gia đình: “Nương nương, tứ thiếu phu nhân nói có chuyện gấp tìm người, nàng nói nàng sẽ giúp người một chuyện lớn, nếu ngài không gặp cô ấy thì sẽ phải hối hận.”

Hả, cô ta không van xin ta giúp đỡ mà ngược lại còn nói muốn giúp ta sao? Khẩu khí đúng là quá lớn.

Thục phi hít sâu một hơi, cao giọng nói: “Cho nàng ta vào.” ả cũng muốn xem Hạ Lan Từ Kỳ sẽ bày ra cái trò khi gì.

Hạ Lan Từ Kỳ được người ta dẫn vào trong phòng, thấy Thục phi đang ngồi trước gương, có lẽ đang trang điểm. Nàng lấy lại bình tĩnh, tiến lên chào: “Từ Kỳ thỉnh an nương nương.”

“Ừm, đã muộn thế này rồi, cô có chuyện gì?” Thục phi hừ nhẹ một tiếng, ngay liếc mắt nhìn nàng một cái cũng không thèm, cầm gương soi trái soi phải, chỉ huy cung nữ chài đầu cho nàng thể nào cho đúng.

Thấy ả ta thờ ơ như thế, Hạ Lan Từ Kỳ rất tức giận, hít sâu một hơi. Nhưng vì ả dù sao cũng là Thục phi nương nương, mặc dù biết rõ là ả động tay chân, Hạ Lan Từ Kỳ cũng đành giả bộ làm như không biết, thành khẩn nói: “Nghe nói Dật Phàm phạm vào tội khi quân bị giam, nương nương có thể giúp đỡ nói vài câu tốt đẹp để Hoàng thượng thả chàng ấy ra được không?”

Thục phi quay đầu nhẹ trả lời: “Ôi, Từ Kỳ à, nó cũng là đệ đệ của Bốn cung, trong lòng ta cũng rất lo lắng. Nhưng ai cũng thấy rồi đó, tội hẩn phạm phải

là tội khi quân phạm thượng, cô nói ta phải làm thế nào đây?”

Hạ Lan Từ Kỳ nhìn ả đang làm ra cái vẻ giả mù sa mửa, trong lòng thấy buồn nôn nhưng lại không thể không hòa theo nói: “Nương nương nói rất đúng, nhưng hành sự tại nhân. Hoàng thượng sủng ái nương nương như vậy, nương nương chỉ cần mở miệng nói đỡ vài câu, hoàng thượng nhất định sẽ tha cho chàng.”

“Được rồi, được rồi, cô yên tâm đi Bồn cung sẽ nói, nhưng không bảo đảm nhất định có thể thành công đâu.” Thục phi mất kiên nhẫn, trả lời nàng cho có lệ.

Thấy ả ta không để mình vào mắt, Hạ Lan Từ Kỳ chợt hiểu ra. Nếu ả đã muốn đối phó với Tề Dật Phàm thì sao có thể tận tâm giúp đỡ Tề Dật Phàm đây, cho dù không muốn vạch mặt nhưng xem tình hình hiện tại nếu cứ không làm gì thế này thì sẽ không cứu được Tề Dật Phàm, cho nên, giọng nói đành lại: “Không được, người phải cam đoan việc này nhất định sẽ thành.”

“Cái gì, người đang đứng đây dọa ta à, người lấy tư cách gì mà bắt Bồn cung phải cam đoan với người? Thật không không tự biết lượng sức.” Thục phi lúc này đã giận đến tái mặt, ngang ngược càn rỡ nói: “Người phải tự hiểu rằng người định tội nó là Hoàng thượng chứ không phải Bồn cung, Người có bản lĩnh thì đi mà cầu xin Hoàng thượng ấy.”

Con tức của Hạ Lan Từ Kỳ đã nhảy lên trên trán, ngữ khí cũng sắc bén hẳn lên: “Thần không có bản lĩnh cầu xin hoàng thượng, nhưng thần cũng không van cầu người, không bằng chúng ta làm một cuộc trao đổi công bằng.”

“Trao đổi công bằng?” Thục phi cảm thấy vô cùng bất ngờ: “Giữa chúng ta có thứ gì trao đổi được?”

Hạ Lan Từ Kỳ nhìn đám cung nữ trong: “Có thể bảo bọn họ ra ngoài trước không?”

Thục phi khoát tay với đám cung nữ, đám cung nữ đồng loạt cúi người, đi ra ngoài.

Phòng trong chỉ còn lại có Hạ Lan Từ Kỳ cùng Thục phi, Thục phi đứng dậy đi đến trước mặt Hạ Lan Từ Kỳ, trong thần sắc mang theo vài phần khinh miệt: “Nói đi người định giờ trò gì?”

Cũng chẳng biết giữa hai chúng ta ai là người đang giờ trò, Hạ Lan Từ Kỳ nhìn nàng, cười lạnh nói: “Nương nương môi hơi chuyển thâm, nhân trung chuyển xanh, trông trắng mắt có chút vàng, ngoài ra còn thần thể hư nhược trúng cung hàn, khó thụ thai.”

Hạ Lan Từ Kỳ nói một loạt chẳng khác nào rạch vào vết sẹo của nàng, vì thế nàng vừa rồi còn dương dương tự đắc nay mất hẳn sự uy nghiêm bề ngoài, “Người..... Người.....”

Hạ Lan Từ Kỳ cười một tiếng: “Thần như thế nào, nương nương hẳn là đã sớm biết rồi cho nên không cần kinh ngạc chuyện thần nói đúng hay nói sai?”

Thục phi nghĩ đến chuyện hôm đó Ngưu thiếu phu nhân nói, Hạ Lan Từ Kỳ này y thuật rất cao. Nay lại chỉ dựa vào việc xem sắc mặt của mình mà nói ra bệnh chính xác không sai một ly, e rằng không chỉ là hữu danh vô thực.

Rất nhanh, Thục phi từ trong sợ hãi dần bình tĩnh lại, nói: “Bồn cung chỉ là biểu hiện giống như dính cung hàn, thái y đã chẩn trị rồi, chẳng mấy chốc sẽ khỏe lại.”

“Thật sao?”

Hạ Lan Từ Kỳ thần nhiên cười, nụ cười ấy khiến Thục phi trở nên bối rối: “Sao há? Cô không tin?”

“Nếu có thể chữa khỏi, bụng nương nương không phải sớm đã có động tĩnh rồi sao? Cần gì phải chờ lâu như vậy mà mãi vẫn chưa mang thai? Cho nên, thần thể của người thật sự mắc bệnh phức tạp, không chỉ đơn giản là dính cung hàn đâu.” Chỉ một câu của Hạ Lan Từ Kỳ đã khiến Thục phi xấu hổ không thôi, cứng họng, sau một lúc lâu mới thốt ra một câu: “Người muốn gì?”

“Người hỏi ta muốn gì à?” Hạ Lan Từ Kỳ nhìn chằm chằm nàng, khiến nàng toàn thân cũng không được tự nhiên, lo lắng nói: “Người sẽ đem chuyện này nói cho Hoàng thượng?”

“Hoàng thượng nhiều phi tử như vậy, thiếu gì người có thể sinh con.” Hạ Lan Từ Kỳ vội nhìn lại nàng, nói một câu khẳng định: “Bệnh của người, thần có thể trị.”

Rốt cục cũng nghe thấy có người có thể trị được bệnh của nàng, Thục phi thấy vui vẻ không thôi nhưng ngay lập tức lại lo lắng.

Hạ Lan Từ Kỳ tiếp tục nói: “Chỉ cần người có thể nghĩ cách giúp Dật Phàm thoát tội, chàng bình an rồi thì thần sẽ chữa cho người ngay.”

Thấy Thục phi do dự, Hạ Lan Từ Kỳ lại tiến thêm một bước dụ dỗ: “Nương nương, có long tử thì địa vị của người ở trong cung mới vững chắc không gì có thể làm lung lay được. Thừa dịp tuổi trẻ, nên mau chóng sinh đi, sau này, nếu muốn ngồi trên ghế phượng cũng không phải không có khả năng.” Hạ Lan Từ Kỳ chậm giọng lại: “Nương nương, thần tin vào năng lực của người, chỉ cần là chuyện người muốn làm thì không gì có thể ngăn được. Cứu Dật Phàm ra đối với người mà nói là chuyện nhỏ như đồ một đĩa thức ăn, có muốn cùng thần trao đổi hay không, nương nương cứ tự suy nghĩ.”

Thục phi trừng mắt lườm Hạ Lan Từ Kỳ, lần đầu cảm thấy đau đầu, nàng trầm tính vạn tính nhưng lại không nghĩ đến khả năng Hạ Lan Từ Kỳ sẽ phát hiện ra bí mật của nàng, dùng chính điều này để uy hiếp nàng.

Nàng đã nhiều lần tính kế Tề Dật Phàm, rốt cục cũng có một lần đắc thủ nhưng rồi lại bị dễ nhược điểm rơi vào tay kẻ khác.

Lúc này, đành phải bỏ qua cơ hội công kích Tề Dật Phàm, hay là không để ý tới Hạ Lan Từ Kỳ, tiếp tục đi tới đích. Đây thật sự là chuyện khó giải quyết.

Hạ Lan Từ Kỳ thấy nàng do dự, thông dong nói: “Nếu Thục phi nương nương không muốn trao đổi cũng không sao, thần đi xin gia gia, thần tin là gia gia sẽ ra mặt.”

Gặp Hạ Lan Từ Kỳ xoay người định đi, Thục phi nóng nảy, quát: “Người đứng lại!”

“Sao vậy? Nương nương nghĩ thông suốt rồi?” Hạ Lan Từ Kỳ đề nén sự mừng rỡ trong lòng, vẻ mặt lạnh nhạt xoay người nhìn nàng.

Nhìn thấy Hạ Lan Từ Kỳ có vẻ khí định thần nhàn, Thục phi phải nén xuống cơn giận. Nhưng mà nàng không ngờ, cần nhắc thật kĩ việc này thì vẫn cảm thấy chưa khỏi bệnh khó có thai của mình mới là cấp bách, tuy rằng lần này có chút đáng tiếc, nhưng quân tử báo thù mười năm không muộn, về sau có khi sẽ có cơ hội đối phó lại Tề Dật Phàm, chắc chắn không bỏ lỡ.

“Được, Bồn cung đáp ứng người. Nhưng nếu người dám lừa gạt Bồn cung, đến lúc không trị được bệnh cho bồn cung thì đến lúc đó ta sẽ trị tội cả người!” Thục phi nói giọng ác độc chỉ vào Hạ Lan Từ Kỳ.

“Nương nương có thể dễ thần bất mạch không?” Hạ Lan Từ Kỳ đưa tay ra.

Thục phi đưa tay đưa tới, sau khi chẩn mạch xong, Hạ Lan Từ Kỳ tràn đầy tự tin: “Nương nương yên tâm đi, bệnh của người thần nhất định chữa khỏi.”

“Vậy là tốt rồi, người trở về đi lát nữa trong khi bồn cung đến cho hoàng thượng thị tẩm, ta sẽ cố gắng khuyên Hoàng thượng hỏi tâm chuyển ý, thả Tứ thiếu gia.”

Hạ Lan Từ Kỳ âm thầm thở phào nhẹ nhõm một hơi: “Vậy là tốt rồi, làm phiền Thục phi nương nương.”

Bạn đang đọc truyện *Hì Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 150: Mây mưa thất thường

Edit & Beta: Quỳnh Mạc

Hạ Lan Từ Kỳ tin rằng Thục phi nhất định có cách cứu Tề Dật Phàm ra. Có lẽ sau khi vui vẻ trên giường xong Thục phi sẽ cầu xin, lúc ấy Hoàng thượng đang cao hứng thì thả Dật Phàm.

Sự thật là nàng đã đoán đúng, sau khi giao hoan xong Thục phi đã đem hũ sữa ong chúa cho Hoàng Thượng nếm thử quả nhiên là ngọt thật. Tuy rằng Hoàng thượng đối với chuyện lần này vẫn không muốn tha nhưng dù sao cũng nên tặng cho Thục phi một lần ân thưởng.

Ước chừng khoảng canh ba, nghe tiếng cửa vang lên, Hạ Lan Từ Kỳ ngẩng đầu đã thấy Tề Dật Phàm đứng ở cửa.

“Dật Phàm.....” Hạ Lan Từ Kỳ kích động nhào tới ôm lấy hắn, “Dật Phàm, chàng đã trở về rồi!”

Hạ Lan Từ Kỳ ôm thật chặt hắn, giống như chỉ trong chớp mắt thôi là hắn có thể biến mất tức thì. Hắn nhẹ vỗ về lưng Hạ Lan Từ Kỳ, nói giọng vô cùng cưng chiều: “Nha đầu ngốc, nàng xem này, không phải ta rất khỏe sao?”

“Bọn họ có ngược đãi chàng không?” Hạ Lan Từ Kỳ ngẩng đầu.

“Bọn họ chỉ nhốt ta lại thôi, chứ không có ngược đãi ta, nàng yên tâm.” Tề Dật Phàm xoay tay lại đóng cửa phòng rồi một tay ôm lấy nàng ngồi vào trên giường: “Từ Kỳ, bọn họ đột nhiên thả ta ra, có phải nàng đã tìm cách gì đúng không?”

Hạ Lan Từ Kỳ tựa đầu vào ngực hắn: “Thiếp đến tìm Thục phi nương nương, nói với tỷ ấy là chỉ cần tỷ ấy thả người, thiếp sẽ giúp tỷ ấy chữa được bệnh khó có thai.”

“Nàng có nắm chắc không?”

Hạ Lan Từ Kỳ mỉm cười, ôm lấy cổ của hắn: “Yên tâm, thiếp không bao giờ làm chuyện mà không chắc chắn.”

Tề Dật Phàm hôn nhẹ lên mi tâm của nàng: “Lần này may mà có nàng, nàng đúng là phúc tinh của ta.”

Hạ Lan Từ Kỳ mượn cơ hội làm nũng: “Vậy từ nay về sau chàng phải yêu thương thiếp, không được bắt nạt phúc tinh.” Tề Dật Phàm còn trẻ lại khỏe mạnh cường tráng, lại vô cùng yêu thương Từ Kỳ cho nên tối nào cũng làm chuyện phòng the nhiều hơn bình thường chút ít, khiến cho nàng thường xuyên không được ngủ đủ giấc.

Tề Dật Phàm ngẩng đầu lên, vẻ mặt vô tội: “Ta không bắt nạt nàng mà.”

“Còn nói không có? Chàng tối nào cũng.....” Hạ Lan Từ Kỳ vui đầu.

“Cũng thế nào?” Tề Dật Phàm biết rõ còn cố hỏi.

Đáng ghét, biết mình ngại nói mà hắn còn cố hỏi? Hạ Lan Từ Kỳ dùng ngón tay chỉ vào lồng ngực hắn: “Cũng thế nào, trong lòng chàng chẳng rõ quá còn gì.”

Tề Dật Phàm chịu đựng cười, nâng lên của nàng cảm: “Bảo bối, đó không phải là bắt nạt nàng mà là yêu nàng, nếu không sao chúng ta có thể hoàn thành kế hoạch tạo người chứ?”

Tề Dật Phàm kẻ sát bên tai nàng, hơi thở nóng ẩm phủ lên má, cố ý trêu ghẹo nàng: “Nếu nàng không muốn hầu hạ tướng công thì không phải rất dễ sao? Ta không đuổi hai thiếp thất kia đi nữa nhé? Để họ ở lại thay nàng hầu hạ tướng công?”

“Hả? Chàng dám?” Hạ Lan Từ Kỳ nhú mày nhìn hắn, vẻ mặt bá đạo.

“Nhưng mà nàng không muốn.....”

“Ai nói thiếp không muốn?” Hạ Lan Từ Kỳ dùng sức đẩy hắn xuống, vừa cười vừa lột đồ của hắn ra: “Hôm nay sẽ cho chàng thấy sự lợi hại của thiếp, để xem chàng có còn dám làm cản nữa không?”

Hạ Lan Từ Kỳ đúng là không có kinh nghiệm lột quần áo của người khác, lột đến gần cả nửa ngày mà vẫn chưa lột xong, cuối cùng vẫn là Tề Dật Phàm phải chủ động lột.

Những nụ hôn tình tế rơi xuống dày đặc như đang kiểm duyệt thân thể cường tráng đẹp mắt kia của Tề Dật Phàm, từng đợt ma sát khiến cả người hắn khô nóng. Hạ Lan Từ Kỳ cười ngồi ở trên người hắn, chắc chắn sẽ phải đụng vào chỗ mẫn cảm của hắn khiến hắn nổi lên khát khao được cùng nàng hòa làm một, nhưng nàng lại vẫn còn mặc quần áo.

Tề Dật Phàm cuối cùng không chịu nổi nữa, xoay người đẩy nàng nằm xuống, kỹ thuật lột quần áo so với Hạ Lan Từ Kỳ phải nói là tốt hơn nhiều, nhanh chóng khiến nàng trở thành trần như nhộng.

“Dật Phàm, chàng cứ nằm xuống để thiếp hầu hạ chàng.” Hạ Lan Từ Kỳ không phục, nói xong định nhòm người dậy.

“Ngoan nào, đây là việc của đàn ông. Nàng cứ để ta làm, nàng chỉ chiếc nằm đó và hưởng thụ thôi.” Tề Dật Phàm ôm lấy nàng mà hôn, hạ thân vẫn luôn nóng nảy muốn nếm sự ngọt ngào nên đã thừa dịp nàng không đề ý mà tiến thẳng vào.

“Ừm...” Hạ Lan Từ Kỳ nhịn không được rên rỉ thành tiếng, hai tay bấu chặt lấy sau lưng hắn, tiếp đó khó nhọc nói: “Trúng thối, hư hỏng.”

“Nàng nói tướng công là hư hỏng? Được, ta đây sẽ hư hỏng cho nàng xem.” Tề Dật Phàm hơi hơi khom người, một tay chống thân mình, một tay nâng lưng nàng lên khiến cho bầu ngực tựa châu tròn ngọc sáng rực rỡ ở trước mắt, Tề Dật Phàm nhiệt huyết sôi trào, vùi đầu vào vừa mút vừa liếm lại cắn.....

Kích thích như thế đã nhanh chóng gọi lên dục vọng trong cơ thể của Hạ Lan Từ Kỳ, hai gò má nàng đỏ hồng, ánh mắt mê say cổ họng không kìm được bật ra tiếng gọi tên Dật Phàm.

Thấy Dật Phàm chỉ có tiến vào chứ không hề động dẩy, Hạ Lan Từ Kỳ nóng nảy: “Dật Phàm, thiếp muốn.....”

“Muốn làm gì? Muốn hả?”

Nàng vội vàng gạt đầu, Tề Dật Phàm cười hỏi: “Vậy vừa rồi ai gọi ta là tướng công hư hỏng?”

“Thiếp sai rồi, chàng là tướng công tốt.....” Hạ Lan Từ Kỳ đã bị hắn làm cho ý loạn tình mê, hắn nói cái gì cũng đồng ý cả.

“Như vậy mới đúng chứ.” chinh phục được Hạ Lan Từ Kỳ khiến Tề Dật Phàm cảm thấy vô cùng vừa lòng, hắn ôm chặt nàng, dưới thân dùng sức, cùng người yêu lên đỉnh Vu Sơn, cảm nhận dòng suối khoái cảm.

.....

Làm người phải giữ lấy lời. Ngày tiếp theo, Hạ Lan Từ Kỳ không chờ Thục Phi phái người đi đến mời đã tự mình chủ động đi qua, đem phương thuốc trị bệnh dâng lên cho Thục Phi.

Thục Phi có chút nghi ngờ: “Phương thuốc của người thật sự có thể dùng được sao?”

“Nuơng nuơng cứ việc dùng, nếu không có ích, bất cứ lúc nào người cũng có thể tìm dân nữ tính số.” Hạ Lan Từ Kỳ đưa xong phươg thuốc liền rời đi, bởi vì nàng biết, dù tránh được một kiếp này, nhưng trong tay nàng đã không còn lợi thế rồi, Thục phi vẫn sẽ tìm cách đối phó bọn họ, cuộc sống về sau, phải hết sức cẩn thận mới được.

Trên đường trên về Thủy Tiên Các, nàng vừa đi vừa cầu nguyện, hi vọng ông trời phù hộ để hoàng thượng cùng Thục phi sớm ngày rời đi Hầu phủ thì nàng cùng Tề Dật Phàm mới có cơ hội thở phào nhẹ nhõm được.

Không biết là ông trời thật sự hiển linh rồi, hay chỉ là sự trùng hợp. Buổi chiều, hoàng thượng nhận được tin tức trong kinh thành truyền đến, Hồ Châu vì liên tục mưa to một tuần liền, dẫn đến trận đại hồng thủy lớn nhất trong một trăm năm, hàng vạn mẫu ruộng bị ngập, nhà cửa bị hủy. Năm nay chẳng những lương thực không thể sản xuất, cũng có vô số người dân gặp tai ương cần được sắp xếp ổn thỏa.

Quốc gia đã xảy ra chuyện lớn như vậy, hoàng thượng thật sự đứng ngồi không yên, ngày hôm sau liền vội vàng khởi hành đi về kinh thành, vì thế, Thục phi còn chưa kịp tiếp tục thực hiện kế hoạch ác độc của nàng, liền không thể không đi theo hoàng thượng hồi cung.

Đây đối với Hạ Lan Từ Kỳ cùng Tề Dật Phàm là một chuyện tốt, hai người cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm, hoàng thượng đi rồi, Tề phủ dần dần khôi phục sự bình lặng như lúc trước.

Hôm nay sau bữa cơm chiều, cô gái gia đình chạy đến các phòng các viện thông báo gọi mọi người đến chính đường, nghe nói là lão thái gia muốn mở cuộc họp gia đình, có chuyện quan trọng cần tuyên bố với mọi người.

Bên trong chính đường, lão thái gia cũng sớm ngồi dựa lưng trên ghế cao, cùng đợi mọi người đến, đứng bên cạnh ông là Cẩm Nguyệt, lúc này thân thể Cẩm Nguyệt đã điều dưỡng tốt, sắc mặt hồng nhuận, trên mặt hiện ra nét vui mừng.

Hai bên là hai chiếc ghế thấp hơn một chút do Hầu gia cùng phu nhân chia nhau ngồi, xuống chút nữa là các di nương, cùng thiếu gia và các thiếu phu nhân. Mọi người ai nấy đều trầm ngâm, cung kính đứng ở phía dưới, không biết lão thái gia đột nhiên gọi bọn họ tới để làm gì.

Lúc này, Hầu gia nói: “Cha, tất cả mọi người đến đã đông đủ, ngài có chuyện gì muốn thông báo, cứ nói đi.”

Lão thái gia hắng giọng một cái, nói: “Lần này nghênh đón hoàng thượng, không xảy ra sơ suất gì lớn, chúng ta cũng coi như hoàn thành nhiệm vụ một cách tốt đẹp. Tất cả mọi người đều vất vả rồi, ngày mai đến ngày phát tiền lương, ta quyết định, mỗi người nhiều hơn 10% tiền hàng tháng, coi như là khen thưởng mọi người.”

Mọi người vừa nghe được thưởng thêm tiền, toàn bộ vui sướng, cùng đồng thanh nói lời cảm tạ.

Lão thái gia đưa tay ra, ý bảo mọi người im lặng, tiếp tục nói: “Có một việc sau khi cân nhắc ta muốn tuyên bố cho mọi người hay.” Đoạn ông kéo tay Cẩm Nguyệt sang:

“Cẩm Nguyệt theo ta nhiều năm đã làm lỡ tuổi xuân của nàng. Ta không có gì để đền đáp ngoại trừ việc cấp cho nàng một danh phận đường hoàng. Ba ngày sau, ta sẽ nạp nàng làm thiếp, khi ta mất đi sẽ để lại cho nàng một phần tài sản. Các con đối với nàng hãy hiếu thuận chăm sóc, hãy tôn trọng nàng như tôn trọng ta. Ta nói, các con nghe đã hiểu cả rồi chứ?

Lời của lão thái gia vừa dứt, trừ Hạ Lan Từ Kỳ cùng Tề Dật Phàm ra, ai nấy đều ngơ ngác nhìn nhau, cho rằng lão thái gia thực sự mất trí rồi. Ngày trước ông chưa từng đề cập đến việc này, nay tuổi già sức yếu lại muốn nạp thiếp chẳng phải lại khiến cho bọn họ có thêm một người chia gia sản. Một số người vì vậy mà không mấy vui vẻ.

Hầu gia cùng phu nhân hai người nhìn nhau, cảm thấy thật bất đắc dĩ, Hầu gia lúc này bèn nói: “Cha, trước kia không phải người đã đáp ứng nuơng sẽ không nạp thiếp hay sao? Sao bây giờ lại...”

“Trước kia khác, bây giờ khác, con phải nghĩ cho ta tuổi đã già cần có một người ở bên chăm sóc”. Phu nhân trả lời: “Cha nói như vậy thật oan cho chúng con, chúng con chẳng phải vẫn luôn ở bên chăm sóc người đó sao. Và lại, cho dù người không nạp Cẩm Nguyệt làm thiếp, nàng vẫn đối với người hết lòng chăm sóc mà.”

Lão thái gia nghe xong những lời này, giận tái cả mặt, quát:

“Các ngươi chăm sóc ta ư? Ta hỏi các ngươi chăm sóc ta như thế nào? Có rửa chân cho ta không? Có phải lúc ta không vui liền gọi đến là đến? Có bao giờ chờ thì giờ rảnh rồi cùng ta dùng bữa nói chuyện phiếm chưa? Còn Cẩm Nguyệt, dù ta có không nạp nàng làm thiếp, nàng vẫn hết lòng chăm sóc ta. Nhưng nàng đã chăm sóc ta hết nửa đời người rồi, cũng vì thế mà chôn vùi tuổi xuân của mình. Cuối cùng, nàng nhận được cái gì đây? Không gì cả. Ta chỉ sợ một ngày nào đó các ngươi nhìn không vừa mắt, không cần đến nữa thì đá nàng ra khỏi phủ. Các ngươi nghĩ xem, các ngươi làm như vậy, ta chết rồi có thể an tâm nhắm mắt không?”

“Cha, theo lời người nói, Cẩm Nguyệt theo cha không có công lao cũng có khổ lao, lí nào chúng con lại làm thế” – Phu nhân ngượng ngùng đáp.

Lão thái gia trầm mặt, bác bỏ hết tất cả, thị uy: “Các ngươi đừng phí lời vô ích nữa, ý ta đã quyết, không ai có thể ngăn cản. Ba ngày sau, nạp Cẩm Nguyệt làm thiếp, ai trái lại, cẩn thận ta không nhìn mặt.”

Thấy lão thái gia một mực kiên quyết, không ai dám can ngăn gì nữa. Ai cũng biết thoát nhìn lão thái gia vô lo vô nghĩ, song ông lại là người thao túng toàn bộ Tề phủ. Trái lại ý ông, chắc chắn không phải việc tốt lành gì.

Thấy mọi người cúi đầu không ai nói gì, ông lại tiếp: “Hôm nay ta có ba chuyện cần nói, hai chuyện đã xong, vẫn còn một chuyện cần nói nốt”. Mọi người đều nghĩ còn có việc sao? Lại việc gì nữa đây? Tất thầy ngẩng đầu lên.

Lão thái gia lúc này nhìn lướt qua các tôn tử của mình một lượt, mới cất giọng tuyên bố:

“Lúc trước ta có cùng Thư Hãn thương lượng qua, quyết định để cho lão Tứ đến Kim lâu cùng lão Ngũ tiếp nhận rèn luyện.”

Sau đó, ông lại nhìn sang Ngũ thiếu gia, nói: “Lão Ngũ, thời gian con vào Kim lâu sớm hơn, phải chiếu cố Dật Phàm biết không?”

Ngũ thiếu gia lúc này ngoài mặt cười vui vẻ nhưng trong lòng lại tự nhủ “Hồng rồi, này chẳng phải là có thêm một đối thủ cạnh tranh sao? ” Tuy nhiên, hắn cũng không dám phản bác hay biểu hiện ra ngoài, chỉ gắng cười đáp lại:

“Gia gia, Lăng Phong đã biết.”

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.